القرآن الكريم

القرآن الكريم

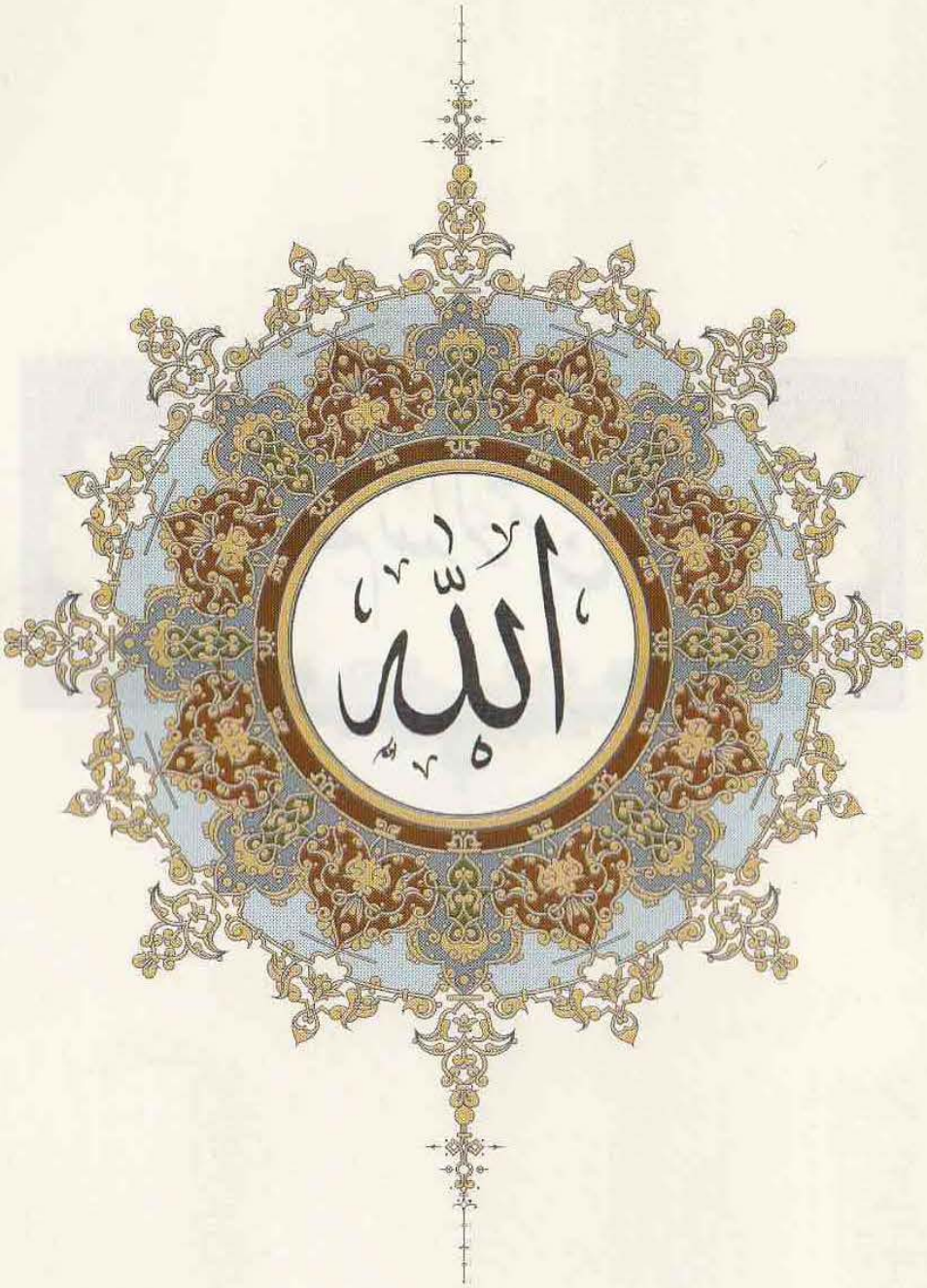
الله

دعای پیش از قرائت قرآن

از امام جعفر صادق علیه السلام

خداوندا! گواهی می‌دهم که این کتاب، کتاب توست که از جانب تو بر پیامبرت محمد ابن عبدالله(ص) نازل شده و نیز کلام توست که بر زبان پیامبرت جاری شده است، کتابی که آن را هدایت کننده قرار دادی و از جانب خودت به سوی مردم فرستادی و آن را واسطه بین خود و بندگانت قرار دادی. بارالها! دستور وکتابت را گشودم؛ خداوندا! نگاهم را در این کتاب، عبادت تلقی کن و قرائتم را وسیله تفکر وتفکرم را مایه عبرت قرار بده و مرا از جمله کسانی قرار ده که از مواعظ تو در این کتاب، پند می‌گیرند و از نافرمانی تو و گناه و معصیت دوری می‌کنند. خدایا! در هنگام قرائت، گوش دلم را ناشنوا نکن، و برچشم دلم پردهٔ غفلت میفکن، و قرائتم را قرائتی بی‌تدبر قرار مده، بلکه مرا آن گونه قرار ده که در آیات واحکامش بیندیشم و احکام آن را به کار بندم، ونگاهم را در این کتاب، نگاهی همراه با غفلت وقرائتم را قرائتی بیهوده قرار مده که تویی آن پُرمهرِ مهربان.

اَلدُّعاءُ
عِندَ قِراءَةِ القُرآنِ

عَنِ الاِمامِ جَعفَرِ بنِ مُحَمَّدٍ الصّادِقِ عَلَيهِما السَّلامُ

اَللّٰهُمَّ اِنّي اَشهَدُ اَنَّ هٰذا كِتابُكَ المُنزَلُ مِن عِندِكَ عَلىٰ رَسولِكَ مُحَمَّدِ بنِ عَبدِاللّٰهِ وَكَلامُكَ النّاطِقُ عَلىٰ لِسانِ نَبِيِّكَ جَعَلتَهُ هادِياً مِنكَ اِلىٰ خَلقِكَ وَحَبلاً مُتَّصِلاً فيما بَينَكَ وَبَينَ عِبادِكَ، اَللّٰهُمَّ اِنّي نَشَرتُ عَهدَكَ وَكِتابَكَ، اَللّٰهُمَّ فَاجعَل نَظَري فيهِ عِبادَةً وَقِراءَتي فيهِ فِكراً وَفِكري فيهِ اِعتِباراً وَاجعَلني مِمَّن اتَّعَظَ بِبَيانِ مَواعِظِكَ فيهِ وَاجتَنَبَ مَعاصِيَكَ وَلا تَطبَع عِندَ قِراءَتي عَلىٰ سَمعي وَلا تَجعَل عَلىٰ بَصَري غِشاوَةً وَلا تَجعَل قِراءَتي قِراءَةً لا تَدَبُّرَ فيها بَل اجعَلني اَتَدَبَّرُ آياتِهِ وَاَحكامَهُ آخِذاً بِشَرائِعِ دينِكَ وَلا تَجعَل نَظَري فيهِ غَفلَةً وَلا قِراءَتي هَذراً اِنَّكَ اَنتَ الرَّؤوفُ الرَّحيمُ

بحارالانوار، جلد ۸۹

إِنَّهُ

لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ

فِي كِتَابٍ مَكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

سورة الفاتحة

بسم الله الرحمن الرحيم ١

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الحمد لله رب العالمين ٢ الرحمن الرحيم ٣

ستایش مر خدا را پروردگار جهانیان بخشاینده مهربان

مالك يوم الدين ٤ اياك نعبد واياك

خداوند روز جزا ترا می پرستیم و از تو

نستعين ٥ اهدنا الصراط المستقيم ٦

یاری میجوئیم هدایت کن ما را براه راست

صراط الذين انعمت عليهم غير

راه آنانکه انعام کردی برایشان نه آنان

المغضوب عليهم ولا الضالين ٧

که غضب شده برایشان و نه گمراهان

مکیة وآیاتها سبع

سورة البقرة مدنية وآياتها

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى

آنست کتاب معلوم که نیست شکی در آن هدایت

لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ

از برای پرهیزکاران آنانکه میگروند بآنچه پنهانست و برپای میدارند

الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣﴾

نماز را و از آنچه روزی دادیم ایشانرا انفاق میکنند

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ

و آنها که میگروند بآنچه فرو فرستاده شد بتو و آنچه فرو فرستاده شد

مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

پیش از تو و بآخرت ایشان یقین میدارند

فائتان وثمانون

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ

آنها بر راهند از پروردگارشان و آنها باشند رستگاران بدرستیکه آنها که کافر شدند یکسانست

عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ

برایشان خواه بیم داده باشی یا بیم نداده باشی ایشانرا که ایمان نیاورند مهر نهاد خدا بر دلهای ایشان و بر

سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ

گوشهایشان و بر چشمهایشان پرده ایست و از برای ایشانست عذابی بزرگ و از مردمان کسی هست که میگوید

آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا

گرویدیم بخدا و بروز بازپسین و نیستند ایشان گروندگان فریب میدهند بگمان باطل خود خدا را و آنانرا که گرویدند

وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا

و فریب نمیدهند مگر خودشان را و نمیدانند در دلهای ایشان مرضی است پس افزود ایشانرا خدا مرضی

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ

و از برای ایشانست عذابی دردناک بسبب آنکه دروغ میگفتند و چون گفته شود مر ایشانرا فساد مکنید در زمین

قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

گویند جز این نیست که ما اصلاح کنندگانیم آگاه باشید که آنها فساد کنندگانند ولکن نمیدانند

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ

و چون گفته شود مر ایشانرا که بگروید همچنانکه گرویدند مردمان گویند آیا بگرویم همچنانکه گرویدند بیخردان آگاه باشید که ایشانند

السُّفَهَاءُ وَلَٰكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ

بیخردان ولیکن نمیدانند و چون ملاقات کنند آنانرا که گرویدند گویند گرویدیم و هرگاه خلوت کنند با

شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِئُونَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ

با شیطانهاشان گویند که ما با شمائیم جز این نیست که ما استهزاء کنندگانیم خدا استهزاء میکند بایشان و وا میگذارد ایشانرا

فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت

در زیاده روی ایشان که حیران باشند آن گروه آنانند که خریدند گمراهی را بهدایت پس سود نکرد

تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾ مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ

بازرگانی ایشان ونبودند هدایت یافتگان مثل ایشان چون مثل کسی است که افروخت آتش را پس چون روشن کرد

مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ

آنچه پیرامونش بود برد خدا روشنائیشانرا وواگذاشت ایشانرا در تاریکیها که نمی بینند کرانند گنگانند کورانند

فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيِّبٍ مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ

پس ایشان برنمیگردند یا همچون باران از آسمان که در آن است تاریکیها ورعد وبرق میگذرانند

أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

انگشتان خودشانرا در گوشهاشان از آوازهای رعد از بیم مردن وخدا احاطه کننده است بکافران

يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ

نزدیک باشد که برق در رباید چشمهای ایشانرا هرگاه روشن کند برای ایشان راه روند در آن وچون تاریک سازد بر ایشان

قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

بایستند واگر خواستی خدا هرآینه بردی گوشهاشانرا وچشمهاشانرا بدرستیکه خدا بر همه چیز تواناست

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

ای مردمان بپرستید پروردگار شمارا که آفرید شمارا وآنانکه بودند پیش از شما باشد که شما بپرهیزید

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ

آنکه گردانید برای شما زمین را گسترده وآسمانرا بنائی افراشته وفرو فرستاد از آسمان آب را پس بیرون آورد

بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ

بآن از ثمرها روزی برای شما پس گردانید از برای خدا همتایان وشما میدانید واگر باشید

فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِنْ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ

در شکی از آنچه فرو فرستادیم ما بر بندهٔ خود پس بیاورید سوره را مانند آن وبخوانید حاضرانرا از جز

اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا

خدا اگر هستید راستگویان پس اگر نکردید وهرگز نخواهید کرد پس بترسید از آتشی که آتش افروزش یعنی هیزمش

النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ

اُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

اُنْذِرْ کردہ

اہل ایمان باخبار خود

اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

اَنَّ لَهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ

قَالَ نَعَمْ

حَصَبُ جَهَنَّمَ

اَنْتُمْ وَمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ

النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ۖ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ

مردمانند وسنگها که مهیا کرده شده از برای کافران ومژده ده آنهارا که گرویدند وکردند کارهای شایسته که

لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِن ثَمَرَةٍ رِّزْقًا ۙ قَالُوا هَٰذَا

مرایشانراست بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها هرگاه روزی داده شوند از آن جنتها رزقی از میوه گویند این

الَّذِي رُزِقْنَا مِن قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا ۖ وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ ۖ وَهُمْ

همان است که روزی داده شدیم از پیش وآورده شدند بآن میوه شبیه بهم وبرای ایشانست در آنجا زنان پاکیزه وایشان

فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَن يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا

در آن جاویدانند بدرستیکه خدا شرم نکند وباک ندارد که بزند مثلی را پشه وما فوق آن

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ ۖ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا

پس اما آنانکه گرویدند پس میدانند که آن حق است از پروردگارشان واما آنانکه کافر شدند پس میگویند چه

أَرَادَ اللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلًا ۘ يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا ۚ وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا

خواسته است خدا باین مثل اضلال میکند بآن بسیاری را وراه مینماید بآن بسیاری را واضلال نمیکند بآن مگر

الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِن بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ

فاسقان را آنانکه میشکنند پیمان خدارا پس از استوار بستن ومیبرند آنچه را امر کرده

اللَّهُ بِهِ أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ

خدا بآن که پیوند کرده شود وفساد میکنند در زمین آنگروه ایشانند زیانکاران چگونه کافر میشوید

بِاللَّهِ وَكُنتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ۖ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾

بخدا وبودید شما مردگان پس زنده کرد شمارا پس میمیراند شمارا پس زنده میکند شمارا پس بسوی او بازگردانیده میشوید

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُم مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ

اوست آنکه آفرید برای شما جمیع آنچه را در زمین است پس پرداخت بآسمان پس ساخت آنهارا هفت

سَمَاوَاتٍ ۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ

آسمان واو بهمه چیزی داناست وهنگامیکه گفت پروردگار تو مر فرشتگان را بدرستیکه من پدید آرنده ام

فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ

در زمین خلیفه گفتند آیا می آفرینی در آن کسی را که فساد کند در آن و بریزد خونها را و ما

نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۖ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ

تسبیح میکنیم بستایش تو و تنزیه میکنیم ترا گفت بدرستیکه من میدانم آنچه را نمیدانید و آموخت بآدم همه نامها را

كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِن كُنتُمْ

پس عرض کرد ایشانرا بر فرشتگان پس گفت خبر دهید مرا بنامهای این گروه اگر هستید

صَادِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا ۖ إِنَّكَ أَنتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

راستگویان گفتند منزهی تو نیست دانشی مارا مگر آنچه آموختی ما بدرستیکه تو توئی دانای درست کردار

قَالَ يَا آدَمُ أَنبِئْهُم بِأَسْمَائِهِمْ ۖ فَلَمَّا أَنبَأَهُم بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ

گفت ای آدم خبر ده ایشانرا بنامهای ایشان پس چون خبر داد ایشانرا بنامهای ایشان گفت آیا نگفتم مر شمارا بدرستیکه من میدانم

غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ

نهانی آسمانها و زمین را و میدانم آنچه آشکار میکنید و آنچه که پنهان میدارید و هنگامیکه

قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ

گفتیم مر فرشتگانرا که سجده کنید مر آدم را پس سجده کردند مگر ابلیس که ابا کرد و سرکشی نمود و بود

مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا

از کافران و گفتیم ای آدم آرام گیر تو و جفت در بهشت و بخورید از آن

رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا

فراوان هرجا که خواهید و نباید که نزدیک شوید این درخت را که خواهید شد از ستمکاران پس لغزانید آن دو را

الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ

شیطان از آن و بیرون کرد شان از آنچه بودند در آن و گفتیم فرو شوید که باشید بعضی از شما مر برخی را دشمن

وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّىٰ آدَمُ مِن رَّبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ

و مر شماراست در زمین قرارگاه و مایه تمتع تا هنگامی پس فرا گرفت آدم از پروردگارش کلمه چند را پس پذیرفت

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُم ۝ خلق بمعنی ایجاد و تخلیق

مادهٔ در اصل جمیع ما فی الارض یعنی ظاهرش

خواه بود خواه ارض یعنی جهت سفل

باشد و خواه یعنی جهت علو

از برکات ظاهر است بخلاف

وقتی که خلق بمعنی تقدیر باشد و با

تفاوت باین لحاظ کرده شود

ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ

وبعد از آن در صدد بلند (قصد) فرمود

تقدم و تأخر بیک از ارض و سما

خواهد که رضا دارد

تعالی

عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾ قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي

توبه او را بدرستیکه اوست توبه پذیر مهربان گفتیم فرو شوید از آن همه پس اگر آید بشما از من

هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

هدایتی پس آنکه پیروی کرد هدایت مرا پس نیست بیمی برایشان و نه ایشان اندوهناک شوند و آنانکه کافر شدند

وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ

و تکذیب کردند بآیتهای ما آنها اهل آتشند ایشان در آن جاوید اند ای بنی اسرائیل

اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾

یاد کنید نعمت مرا که انعام کردم برشما و وفا کنید بعهد من تا وفا کنم بعهد شما و از من بترسید

وَآمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي

بگروید بآنچه فرو فرستادیم باورداننده مر آنچه را با شماست و نباشید نخست کافری بآن و مخرید بآیتهای من

ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿٤١﴾ وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ

بهائی اندک و از من بترسید و مپوشید حق را بباطل و پنهان مکنید حق را

وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ

و شما میدانید و برپای دارید نماز را و بدهید زکوة و رکوع کنید با رکوع کنندگان

﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا

آیا امر میکنید مردمان را بخوبی و فراموش میکنید خود تانرا و شما میخوانید کتاب را آیا پس

تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾ وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ

نمیاندیشید بعقل و استعانت جوئید بشکیبائی و نماز و بدرستیکه آن نماز دشوار است مگر بر صاحبان خشوع

﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُو رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ

آنانکه میدانند که ایشان ملاقات کنندهٔ پروردگار خود را و بسوی او بازگشت کنندگان ای بنی اسرائیل

اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا

یاد کنید نعمت مرا که انعام کردم برشما و بدرستیکه تفضیل دادم شما را بر جهانیان و بپرهیزید از روزی

لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ

که کفایت نکند نفسی از نفسی چیزی را وقبول نشود ازاو شفاعتی وگرفته نشود ازاو عوضی وزایشان

يُنْصَرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِذْ نَجَّيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ

یاری کرده شوند وهنگامی که نجات دادیم شمارا از آل فرعون که عذاب میکردند شمارا بدترین عذاب میکشتند

أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا

پسران شمارا وباقی میگذاشتند زنان شمارا ودر آنان محنتی بود از پروردگارتان بزرگ وهنگامیکه شکافتیم

بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا

برای شما دریارا پس رهانیدیم شمارا وغرق کردیم آل فرعون را وشما نگاه میکردید وهنگامیکه وعده دادیم

مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ

موسی را چهل شب پس گرفتید شما گوساله را پس ازاو وشما بودید ستمکاران پس

عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ

عفو کردیم ازشما پس ازآن باشد که شما شکر کنید وهنگامیکه دادیم موسی را کتاب

وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ

وفرقان باشد که شما هدایت یابید وهنگامیکه گفت موسی مر قومش را ای قوم من بدرستیکه شما ستم کردید

أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِئِكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ عِنْدَ

برخودهاتان بسبب گرفتن شما گوساله را پس بازگشت کنید بسوی پروردگارتان پس بکشید خودهاتان را آن بهتر است ازبرای شما نزد

بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ

آفریدگارشما پس توبه پذیرفت ازشما بدرستیکه اوست توبه پذیر مهربان وهنگامیکه گفتید ای موسی نمیکردیم

لَكَ حَتَّىٰ نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ

مر تورا تاوقتیکه ببینیم خدارا آشکارا پس گرفت شمارا صاعقه وشما نگاه میکردید پس زنده کردیم شمارا

مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ

ازپس مردنتان باشد که شما شکر کنید وسایبان کردیم برشما ابررا وفرود فرستادیم برشما من

الآیة ٤٨ — قرأ ابن عامر وحمزة والكسائي وحفص ولا تقبل منها شفاعة بالتاء — قال ابن عباس يعني يهود بني قريظة كانوا يقولون نحن أبناء الأنبياء وأحباؤهم فلا يعذبنا ربنا إلا تحلة القسم فأيس الله تعالى من شفاعة الأنبياء والأولياء والملائكة وأذن لهم في الشفاعة لأهل الكبائر من أهل الإيمان فأما الكافر فلا يشفع له أحد ولا يؤذن له في الشفاعة لأنه ليس من أهل الإيمان

قال ابن عباس يعني يهود بني قريظة كانوا يقولون نحن أبناء الأنبياء وأحباؤهم فلا يعذبنا ربنا إلا تحلة القسم فأيس الله تعالى من شفاعة الأنبياء والأولياء والملائكة وأذن لهم في الشفاعة لأهل الكبائر من أهل الإيمان فأما الكافر فلا يشفع له أحد ولا يؤذن له في الشفاعة لأنه ليس من أهل الإيمان

شفاعت انبیاء واولیاء وملائکه ثابت شده واجازه فرموده که ذخیره کردهاند ازاجر برای اهل کبایر

بسیاری از صالحین ثابت است از درجه شفاعت صاحب کبیره که کرده اند

بشفاعت ایشان بخشیده شده اند وبخشیده شده اند

انکار شفاعت صاحب کبیره که کرده اند

بدرستیکه یهود بنی قریظه گفتند ما پسران انبیاء ودوستان ایشانیم

پس عذاب نمیکند ما را پروردگار ما مگر بقدر قسم خوردن

پس ناامید کرد خدای تعالی از شفاعت انبیاء واولیاء وملائکه

واجازه داد ایشان را در شفاعت برای اهل کبایر از اهل ایمان

اما کافر پس شفاعت نمیکند او را احدی

واجازه داده نمیشود در شفاعت

زیرا که او از اهل ایمان نیست

وَالسَّلْوٰى كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ ۭ وَمَا ظَلَمُوْنَا وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ

وسلوی بخورید از پاکیزه‌های آنچه روزی دادیم شما را ونکردند ستم بر ما ولیکن بر خودهاشان ستم میکردند

(٥٧) وَاِذْ قُلْنَا ادْخُلُوْا هٰذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوْا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَّادْخُلُوا

وهنگامیکه گفتیم داخل شوید دراین قریه پس بخورید ازآن هرجاکه خواسته باشید فراوان وداخل شوید

الْبَابَ سُجَّدًا وَّقُوْلُوْا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطٰيٰكُمْ ۭ وَسَنَزِيْدُ الْمُحْسِنِيْنَ (٥٨) فَبَدَّلَ

از در سجده‌کنان وبگوئید فرو نهاد از ما بارگناهانرا که می‌آمرزیم شما را گناهانتان را وزود باشد که بیفزائیم نیکوکاران را پس تبدیل کردند

الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِيْ قِيْلَ لَهُمْ فَاَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاۗءِ

آنانکه ستم کردند سخنی را بجز آنکه گفته شد مرایشانرا پس فرو فرستادیم برآنانکه ستم کردند عذابی از آسمان

بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ (٥٩) وَاِذِ اسْتَسْقٰى مُوْسٰى لِقَوْمِهٖ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ ۭ

بسبب آن که فسق میکردند وهنگامی که آب خواست موسی ازبرای قومش پس گفتیم بزن بعصایت آن سنگ را

فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۭ قَدْ عَلِمَ كُلُّ اُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۭ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا

پس روان شد ازآن دوازده چشمه بتحقیق دانسته بودند هرمردمی آبخورشانرا بخورید وبیاشامید

مِنْ رِّزْقِ اللّٰهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ (٦٠) وَاِذْ قُلْتُمْ يٰمُوْسٰى لَنْ نَّصْبِرَ

از روزی خدا وتجاوز ازحد نکنید در زمین فساد کنندگان وهنگامی که گفتید ای موسی هرگز صبر نتوانیم کرد

عَلٰى طَعَامٍ وَّاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْۢبِتُ الْاَرْضُ مِنْۢ بَقْلِهَا

برطعام واحد پس بخوان برای ما پروردگار ترا که بیرون آورد برای ما ازآنچه میرویاند زمین از سبزیش

وَقِثَّاۗئِهَا وَفُوْمِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا ۭ قَالَ اَتَسْتَبْدِلُوْنَ الَّذِيْ هُوَ اَدْنٰى بِالَّذِيْ

وخیارش وسیرش وعدسش وپیازش گفت آیا بدل میکنید آنچه را که آن فروتر است بآنچه که

هُوَ خَيْرٌ ۭ اِهْبِطُوْا مِصْرًا فَاِنَّ لَكُمْ مَّا سَاَلْتُمْ ۭ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ

آن بهتر است نزول کنید در شهری پس بدرستیکه شما راست آنچه خواستید وزده شد برای ایشان خواری وبیچارگی

وَبَاۗءُوْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ ۭ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ

وبرخود هموار کردند غضب خدا را آن بسبب آنکه ایشان کافر میشدند بآیتهای خدا ومیکشتند

النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا

پیغمبران را بناحق که این بسبب نافرمانی کردنشان که از خدا تجاوز میکردند . بدرستی که آنانکه ایمان آوردند

وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَارَىٰ وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ

وآنانکه یهود شدند ونرسایان وصابئین یعنی ستاره پرستان هرکه ایمان آورد بخدا وروز بازپسین وکرد کار

صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

شایسته پس از برای ایشان است مزدشان نزد پروردگارشان ونیست بیمی بر ایشان ونه ایشان اندوهناک شوند

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا

وهنگامیکه گرفتیم پیمان شمارا وبلند کردیم برزبر شما طور را بگیرید آنچه دادیم شمارا بقوة ویاد گیرید آنچه

فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ

در آن است باشد که شما پرهیزکار شوید پس برگشتید از بعد آن واگر نبود فضل خدا بر شما ورحمتش

لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ

هرآینه بودید از زیانکاران وبتحقیق دانستید آنانرا که تعدی کردند از شما در شنبه پس گفتیم مر ایشانرا

كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً

بشوید بوزینها رانده شده ها پس گردانیدیم آنهارا عبرتی برای اهل آن زمان وآیندگان از پس آنان وپندی

لِلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا

از برای پرهیزکاران وهنگامیکه گفت موسی مر قومش را بدرستیکه خدا میفرماید شمارا که بکشید گاوی را گفتند

أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ

مارا استهزاء میکنی گفت پناه میبرم بخدا که باشم از نادانان گفتند بخوان برای ما پروردگار را

يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذٰلِكَ

تا بیان کند برای ما که چیست آن گفت که او میگوید که آن گاویست نه از کار افتاده ونه جوان بکار در نیامده متوسط باشد میان آن

فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ

پس بکنید آنچه را مامور میشوید گفتند بخوان برای ما پروردگارت را تا بیان کند برای ما چیست رنگ آن گفت که او میگوید

إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا

که آن گاویست زرد خالص است رنگش سرور میسازد نگرندگان را گفتند بخوان برای ما پروردگارت را که بیان کند برای ما

مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَابَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ

که چیست آن بدرستیکه گاو مشتبه شده بر ما و بدرستیکه ما اگر خواهد خدا هر آینه راه یافتگانیم گفت که او میگوید

إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا

که آن گاوی است نه رام که شیار کند زمین را و نه آب دهد کشت را بی عیبی که نباشد رنگ دیگر در آن گفتند

الْآنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارَأْتُمْ

اکنون آوردی درست را پس کشتند آنرا و نه بودند نزدیک که بکنند آنرا و هنگامیکه کشتید تنی را پس مدافعه کردید

فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَٰلِكَ يُحْيِي اللَّهُ

در آن و خدا آشکار کند آنچه پنهان دارید پس گفتیم بزنید آنرا بپاره از آن همچنین زنده میکند خدا

الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ فَهِيَ

مردگان را و مینماید شما را آیاتهایش را باشد که شما بعقل دریابید پس سخت شد دلهای شما پس از آن پس آنها

كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا

چون سنگهایند یا افزونتر در سختی و بدرستیکه از آن سنگهاست هر آینه آنچه جاری میشود از آن نهرها و بدرستیکه از آنها است هر آینه آنچه

يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾

شکافته میشود پس بیرون میآید از آن آب و بدرستیکه از آنهاست هر آینه آنچه فرو میآید از ترس خدا و نیست خدا غافل از آنچه میکنید

أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ

آیا پس طمع میدارید که تصدیق کنند شما را و بحقیقت گروهی از ایشان می شنیدند کلام خدا را پس تغییر میدادند آنرا

مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ

بعد از آنکه دریافته بودند آنرا و ایشان میدانستند و چون ملاقات کنند آنانرا که گرویدند گویند گرویده ایم و چون خلوت کنند بعضی با

إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُم بِهِ عِندَ رَبِّكُمْ أَفَلَا

بر بعضی گویند آیا خبر میدهید ایشانرا بآنچه گشاد خدا بر شما تا حجت آورند شما را بآن نزد پروردگارتان آیا پس

تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾ أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُّونَ

نمیباید بعقل آیا نمیدانند که خدا میداند آنچه را پنهان میدارند و آنچه را آشکار میکنند و از ایشان بیسوادانند

لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ

که نمیدانند کتاب را مگر آرزوها را و نیستند ایشان مگر آنکه گمان میبرند پس وای مر آنانرا که بنویسند کتاب را

بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَٰذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا

بدستهاشان پس میگویند این از نزد خداست تا بگیرند بآن بهای اندک را پس وای بر آنها از آنچه

كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا

نوشت دستهاشان و وای بر آنها از آنچه کسب میکنند و گفتند هرگز مس نمیکند ما را آتش مگر روزهای

مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ

شمرده شده بگو آیا فرا گرفتید نزد خدا پیمانی را پس هرگز خلاف نمیکند خدا پیمانش را آیا میگوئید بر خدا

مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ

آنچه نمیدانید آری آنکه کسب کند بدیرا و احاطه کند بآن گناهش پس آنها اهل

النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ

آتشند ایشانند در آن جاویدان و آنانکه ایمان آوردند و کردند نیکیها آنها اهل بهشتند

هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ

ایشانند در آن جاویدان و هنگامیکه گرفتیم پیمان از بنی اسرائیل که نپرستید مگر خدا را و با پدر و مادر

إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا

نیکوئی کردن و با صاحب قرابت و یتیمان و بیچارگان و بگوئید از برای مردمان خوبی و برپای دارید نماز را و بدهید

الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ

زکوة را پس برگشتید مگر اندکی از شما و شما روی گردانندگانید و هنگامیکه گرفتیم پیمان شما را

لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ

که مریزید خونهاتان را و بیرون نکنید خودهاتان را از خانهاتان پس اقرار کردید و شما گواهی میدهید

(٨٤) ثُمَّ أَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنكُم مِّن دِيَارِهِمْ

پس شما آنجماعت هستید که میکشید خودهاتان را وبیرون میکنید پاره از خودهاتان را از خانهاشان

تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن يَأْتُوكُمْ أُسَارَىٰ تُفَادُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ

همپشت میشوید برایشان بگناه وبیداد واگر آرند شمارا اسیران فدیه میدهید آنهارا وحال آنکه حرام کرده شده

عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ ۚ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ ۚ فَمَا جَزَاءُ مَن يَفْعَلُ

بر شما بیرون کردنشان آیا پس میگروید ببرخی از کتاب وکافر میشوید ببرخی پس چیست پاداش کسی که میکند

ذَٰلِكَ مِنكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ

آنرا از شما مگر خواری در زندگانی دنیا وروز رستخیز برگردانیده میشوند بسوی سختترین شکنجه

وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ (٨٥) أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ

ونیست خدا بیخبر از آنچه میکنید آن گروه آنانند که خریدند زندگانی دنیارا بآخرت

فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ (٨٦) وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ

پس سبک کرده نخواهد شد از ایشان عذاب ونه ایشان یاری کرده میشوند وهرآینه بتحقیق دادیم موسی را کتاب

وَقَفَّيْنَا مِن بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

وبرابر هم فرستادیم از بعد او رسولان ودادیم عیسی پسر مریم را معجزات وتأیید کردیم اورا بروح پاکی

أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُكُمُ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا

آیا پس هرگاه آمد شمارا رسولی بآنچه نمیخواهند نفسهای شما سرکشی کردید پس پاره‌ای را تکذیب کردید وپاره‌ای را

تَقْتُلُونَ (٨٧) وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ ۚ بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ

میکشید وگفتند دلهای ما غلافدار است بلکه لعنت کرد ایشانرا خدا بسبب کفرشان پس اندکند آنانکه ایمان میآورند

(٨٨) وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ

وچون آمد ایشانرا کتابی از نزد خدا که تصدیق کننده آنچیزیست که با آنهاست وبودند از پیش

يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ فَلَمَّا جَاءَهُم مَّا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ ۚ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى

که طلب فتح میکردند برآنانکه کافر شدند پس چون آمد شان آنچه شناخته بودند کافر شدند بآن پس لعنت خدا بر

الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ أَن يَكْفُرُوا بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ بَغْيًا أَن يُنَزِّلَ اللَّهُ

کافران بد است آنچه فروختند بآن خودها شانرا که کافر شوند بآنچه فرو فرستاد خدا از راه حسد آنکه فرو فرستد خدا

مِن فَضْلِهِ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ

از فضلش بر هر که میخواهد از بندگانش پس برداشتند برخود گرفتند خشمی بر خشمی و از برای کافران عذابی است

مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُؤْمِنُ بِمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ

خوار کننده و چون گفته شود مر ایشانرا که بگروید بآنچه فرو فرستاد خدا گویند میگرویم بآنچه فرو فرستاده شد بر ما و کافر میشوند

بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنبِيَاءَ اللَّهِ مِن قَبْلُ إِن كُنتُم

بآنچه سوای آنست و آن حق است تصدیق کننده مر آنچه را با ایشانست بگو پس چرا می کشتید پیغمبران خدا را از پیش اگر بودید

مُّؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُم مُّوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن بَعْدِهِ وَأَنتُمْ

گروندگان و هر آینه تحقیق آمد شمارا موسی بآن حجتها پس فرا گرفتید گوساله را از بعدش و شمائید

ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُم

ستمکاران و هنگامیکه گرفتیم پیمان شمارا و بلند کردیم بالای شما طور را بگیرید آنچه دادیم شمارا

بِقُوَّةٍ وَاسْمَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأُشْرِبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا

بقوت و بشنوید گفتند شنیدیم و نافرمانی کردیم و آمیخته کرده شدند در دلهاشان عشق گوساله بسبب کفرشان بگو بد است

يَأْمُرُكُم بِهِ إِيمَانُكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾ قُلْ إِن كَانَتْ لَكُمُ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِندَ

میفرماید شمارا بآن ایمانتان اگر هستید گروندگان بگو اگر باشد از برای شما سرای آخرت نزد

اللَّهِ خَالِصَةً مِّن دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَن يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا

خدا خالصه از غیر مردمان پس آرزو کنید مرگ را اگر هستید راستگویان و هرگز آرزو نکنند آنرا هرگز

بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَىٰ حَيَاةٍ وَمِنَ

بسبب آنچه پیش فرستاده دستهاشان و خدا داناست بستمکاران و هر آینه بیابی ایشانرا حریصترین مردمان بر زندگی و از

الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحْزِحِهِ مِنَ الْعَذَابِ

آنانکه شرک آورده اند دوست میدارند احد ایشان که کاش عمر داده میشد هزار سال و نیست او دور کننده اش از عذاب

أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَىٰ

اینکه عمر داده شود و خدا بیناست بآنچه میکنند بگو آنکس که باشد دشمن مر جبرئیل را پس بدرستیکه او فرود آورد آنرا بر

قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَنْ كَانَ

دل تو بدستوری خدا باورداننده مر آنچه را باشد میان دو دستش و هدایت و مژده مر گروندگان را کسیکه باشد

عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ

دشمن مر خدا را و ملائکه او را و پیغمبران او را و جبرئیل را و میکائیل را پس بدرستیکه خدا دشمن است مر کافران را

﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾

و هر آینه بتحقیق فرو فرستادیم بتو آیتهای روشن و کافر نمیشوند بآنها مگر فاسقان

أَوَكُلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا

آیا هر گاه پیمان بستند عهدی را انداختند آنرا گروهی از ایشان بلکه اکثر ایشان نمیگروند و هنگامیکه

جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا

آمد ایشانرا پیغمبری از نزد خدا که تصدیق کننده است مر آنچه را با ایشان است انداختند گروهی از آنانکه داده شدند

الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُو

کتاب را کتاب خدا را پس پشتهاشان که گویا ایشان نمیدانند و پیروی کردند آنچه را میخواندند

الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا

شیطانها بر ملک سلیمان و کافر نشد سلیمان ولیکن شیطانها کافر شدند

يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ

میآموختند مردمانرا سحر و آنچه فرو فرستاده شد بر دو ملک ببابل هاروت و ماروت و نمی آموختند

مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ

هیچ احدی را تا آنکه میگفتند جز این نیست که ما آزمایشیم پس کافر مشو پس میآموختند از آنها آنچه جدائی می افکندند بآن میان

الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ

مرد و جفتش و نیستند ایشان ضرر رسانندگان بآن هیچ احدی را مگر باذن خدا و می آموختند آنچه ضرر میرساند ایشانرا

وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۗ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ۚ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا

ونفع نمیدهد شان وبحقیقت دانستند که هرآینه آنکس که خرید آنرا نیست اورا در آخرت هیچ بهره‌ای وهرآینه بدست آنچه فروختند

بِهِ أَنْفُسَهُمْ ۚ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

بآن خودهاشانرا اگر بودند که میدانستند واگر آنکه ایشان گرویده بودند وپرهیزکار شده بودند هرآینه ثواب از نزد خدا

خَيْرٌ ۖ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا

بهتر است اگر باشند که بدانند ای آنکسانیکه گرویدید مگوئید راعنا وبگوئید انظرنا

وَاسْمَعُوا ۗ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ

وبشنوید واز برای کافران است عذابی دردناک دوست نمیدارند آنانکه کافر شدند از اهل کتاب

وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ ۚ

ونه مشرکان که فرو فرستاده شود بر شما هیچ خیری از پروردگارتان وخدا مختص میسازد برحمتش آنرا که خواهد

وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾ مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنْسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلِهَا ۗ

وخدا صاحب فضلی است بزرگ آنچه منسوخ کنیم از آیتی یا ترک کنیم آنرا آوریم بهتر از آنرا یا مانند آنرا

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

آیا نمیدانی که خدا بر همه چیز تواناست آیا نمیدانی که خدا مراورا است پادشاهی آسمانها وزمین

وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا

ونیست شمارا از جز خدا هیچ یاوری ونه یاری دهنده یا میخواهید که سوال کنید پیغمبر تانرا همچنانکه

سُئِلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ ۗ وَمَنْ يَتَبَدَّلِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

سوال کردند موسی را از پیش وآنکس که بگزیند کفر را بر ایمان پس بحقیقت که گم گشته در میان راه

وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ

تمنا کردند بسیاری از اهل کتاب که کاش برگردانند شمارا از بعد ایمانتان کافران از روی حسد از نزد

أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۖ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ

خودهاشان از پس آنچه ظاهر شد مرایشانرا حق پس عفو کنید ودرگذرانید تا بیاورد خدا امرش را بدرستیکه خدا

آیه ۱۰۵ ما یود الذین کفروا
در سبب نزول این آیه بسیار گفته‌اند بعضی گفته‌اند چون این آیه بسیار گفتند مشرکان از راه فریب وحسد از اهل کتاب و بعضی گفته‌اند در دل مسلمان فرح و خوشی کردند و بعضی گفته‌اند چون یهود از دشمنی مسلمانان خبر داد

عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١٠٩﴾ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَمَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ

بر همه چیز توانا است و برپای دارید نماز را و بدهید زکوة را و آنچه را از پیش میفرستید از برای خود تان

مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوْا لَنْ يَّدْخُلَ

از نیکی بیابیدش نزد خدا بدرستیکه خدا بآنچه میکنید بینا است و گفتند هرگز داخل نمیشود

الْجَنَّةَ اِلَّا مَنْ كَانَ هُوْدًا اَوْ نَصٰرٰى تِلْكَ اَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ

بهشت را مگر آنکه باشد از یهودان یا ترسایان اینست آرزوهاشان بگو بیاورید حجتهای خود را اگر هستید

صٰدِقِيْنَ ﴿١١١﴾ بَلٰى مَنْ اَسْلَمَ وَجْهَهٗ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهٗ اَجْرُهٗ عِنْدَ رَبِّهٖ وَلَا خَوْفٌ

راستگویان آری آنکه خالص گردانید وجهش را از برای خدا و او نیکوکار است مر او راست مزدش نزد پروردگارش و نه بیمی است

عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿١١٢﴾ وَقَالَتِ الْيَهُوْدُ لَيْسَتِ النَّصٰرٰى عَلٰى شَيْءٍ وَّقَالَتِ النَّصٰرٰى

بر ایشان و نه ایشان اندوهناک شوند و گفتند یهودان که نیستند ترسایان بر چیزی و گفتند ترسایان

لَيْسَتِ الْيَهُوْدُ عَلٰى شَيْءٍ وَّهُمْ يَتْلُوْنَ الْكِتٰبَ كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ مِثْلَ

که نیستند یهودان بر چیزی و آنها میخوانند کتاب را همچنین گفتند آنانکه نمیدانند مانند

قَوْلِهِمْ فَاللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ

گفتن ایشان پس خدا حکم میکند میانشان روز رستخیز در آنچه بودند در آن اختلاف میکردند و کیست ستمکارتر از آنکه

مَّنَعَ مَسٰجِدَ اللّٰهِ اَنْ يُّذْكَرَ فِيْهَا اسْمُهٗ وَسَعٰى فِيْ خَرَابِهَا اُولٰٓئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ اَنْ

منع کرد مسجدهای خدا را که مذکور شود در آنها نامش و کوشید در خرابی آنها آنها نباشد از برای ایشان که

يَّدْخُلُوْهَا اِلَّا خَآئِفِيْنَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَّلَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١١٤﴾

داخل شوندش مگر بیم دارندگان مر ایشان را در دنیا خواری است و مر ایشان را در آخرت است عذابی بزرگ

وَلِلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَاَيْنَمَا تُوَلُّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ ﴿١١٥﴾

و مر خدا راست مشرق و مغرب پس هر کجا روی آورید پس آنجا وجه خدا است بدرستیکه خدا فراخ رحمت دانا است

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهٗ بَلْ لَّهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلٌّ لَّهٗ قٰنِتُوْنَ

و گفتند فرا گرفته خدا فرزند را منزه است او بلکه مر او راست آنچه در آسمانها و زمین است همه مر او را فرمانبردارند

(١١٧) بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَإِذَا قَضٰىٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ

نوآفریننده آسمانها وزمین است وچون اراده کند چیزی را پس جز این نیست میگوید مر او را باش پس میشود

(١١٨) وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَآ ءَايَةٌ ۗ كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِن

وگفتند آنانکه نمیدانند چرا سخن نمیگوید با ما خدا یا نمی آید ما را آیتی همچنین گفتند آنانکه بودند از

قَبْلِهِم مِّثْلَ قَوْلِهِمْ ۚ تَشَٰبَهَتْ قُلُوبُهُمْ ۗ قَدْ بَيَّنَّا الْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

پیش ایشان مانند گفتن ایشان مشابهت بهم داشته دلهاشان بحقیقت بیان کردیم آیتها را از برای جمعی که یقین میکنند

(١١٩) إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۖ وَلَا تُسْـَٔلُ عَنْ أَصْحَٰبِ الْجَحِيمِ (١٢٠) وَلَن

بدرستیکه ما فرستادیم ترا براستی مژده دهنده وبیم کننده وپرسیده نمیشوی از اهل دوزخ وخشنود نشود

تَرْضَىٰ عَنكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ۗ قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۗ

هرگز از تو یهودان ونه ترسایان تا آنکه پیروی کنی کیش ایشانرا بگو بدرستیکه هدایت خدا آنست هدایت

وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَآءَهُم بَعْدَ الَّذِى جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِىٍّ

واگر پیروی کنی خواهشهای ایشانرا از بعد آنچه آمد ترا از دانش نباشد مر ترا از خدا هیچ یاوری

وَلَا نَصِيرٍ (١٢١) ۝ الَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ الْكِتَٰبَ يَتْلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ ۚ أُولَٰٓئِكَ يُؤْمِنُونَ

ونه یاری دهنده آنانکه دادیم ایشان کتاب میخوانند ش حق خواندنش آنگروه میگروند

بِهِۦ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِهِۦ فَأُولَٰٓئِكَ هُمُ الْخَٰسِرُونَ (١٢٢) ۝ يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ اذْكُرُوا۟ نِعْمَتِىَ

بآن وآنکس که کافر شود بآن پس آنگروه ایشانند زیانکاران ای بنی اسرائیل یاد کنید نعمتم را

الَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّى فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَٰلَمِينَ (١٢٣) ۝ وَاتَّقُوا۟ يَوْمًا لَّا تَجْزِى نَفْسٌ

که انعام کردم بر شما وبدرستیکه من افزونی دادم شما را بر جهانیان وبپرهیزید روزی را که کفایت نکند نفسی

عَن نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنفَعُهَا شَفَٰعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ (١٢٤)

از نفسی چیزی وپذیرفته نشود از آن فدائی وسود ندهد درخواستی ونه ایشان یاری کرده شوند

وَإِذِ ابْتَلَىٰٓ إِبْرَٰهِـۧمَ رَبُّهُۥ بِكَلِمَٰتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّى جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۖ قَالَ

وهنگامیکه آزمود ابراهیم را پروردگارش بسخنانی پس تمام گردانید آنها را گفت بدرستیکه من گرداننده ام ترا از برای مردمان امامی گفت

وَإِذِ ابْتَلَىٰٓ إِبْرَٰهِـۧمَ رَبُّهُۥ ١٢٤ ۝ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا ۖ وَاتَّخِذُوا۟ مِن مَّقَامِ إِبْرَٰهِـۧمَ مُصَلًّى ۖ وَعَهِدْنَآ إِلَىٰٓ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَٰعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِىَ لِلطَّآئِفِينَ وَالْعَٰكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ

علی بن ابراهیم از حضرت صادق ع روایت است

فتح شده مراد بکلمات خوابهای دیدن

فتح حضرت اسمعیل است اما کسی

عاقم شدن حضرت ابراهیم است

بروج پس مرا فرمود انی جاعلک

للناس اماما شنیدن دوی

دو چیز است که طهارت است از آن

فتح نشود تا روز قیامت

بلی گرفتن شاب گرفتن

ازن وزنا و دزدی گرفتن و غیر

است دیگر دریدن کرا از دوی

جنابت و طهارت باشد

است

وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٢٤﴾ وَاِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً

واز فرزندانم گفت نمیرسد عهد من بستمکاران وهنگامیکه گردانیدیم خانه کعبه را محل ثواب

لِّلنَّاسِ وَاَمْنًا وَاتَّخِذُوْا مِنْ مَّقَامِ اِبْرٰهِيْمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَآ اِلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْمٰعِيْلَ

از برای مردمان وامن وبگیرید از مقام ابراهیم جایگاه نماز را وعهد کردیم بابراهیم واسمعیل

اَنْ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّآئِفِيْنَ وَالْعٰكِفِيْنَ وَالرُّكَّعِ السُّجُوْدِ ﴿١٢٥﴾ وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهِيْمُ

که پاک کنید خانه مرا برای طواف کنندگان ومقیمان ورکوع کنندگان وساجدان وهنگامیکه گفت ابراهیم

رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا بَلَدًا اٰمِنًا وَّارْزُقْ اَهْلَهٗ مِنَ الثَّمَرٰتِ مَنْ اٰمَنَ مِنْهُمْ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ

پروردگارا بگردان اینرا شهری امن وروزی ده اهلش را از ثمرها هرکه گروید از ایشان بخدا وروز

الْاٰخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَاُمَتِّعُهٗ قَلِيْلًا ثُمَّ اَضْطَرُّهٗٓ اِلٰى عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ

بازپسین گفت وهرکه کافر شد پس برخوردار کنم اورا اندکی پس لاعلاج کنم اورا بعذاب آتش وبدست آنجای بازگشت

﴿١٢٦﴾ وَاِذْ يَرْفَعُ اِبْرٰهِيْمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَاِسْمٰعِيْلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّآ اِنَّكَ اَنْتَ

وهنگامیکه بلند میکرد ابراهیم آن پایها را از خانه واسمعیل پروردگارا بپذیر از ما بدرستیکه تو توئی

السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿١٢٧﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَآ اُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ

شنوای دانا پروردگارا وبگردان ما را دو منقاد مر ترا واز ذریت ما امتی منقاد مر ترا

وَاَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَآ اِنَّكَ اَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيْهِمْ

وبنمای ما را مناسکمان وبپذیر توبه از ما بدرستیکه توئی تو توبه پذیر مهربان پروردگارا وبرانگیز در ایشان

رَسُوْلًا مِّنْهُمْ يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيْهِمْ اِنَّكَ

رسولی از ایشان که بخواند بر ایشان آیتهای ترا وبیاموزد ایشانرا کتاب وحکمت وپاک سازد ایشانرا بدرستیکه تو

اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿١٢٩﴾ وَمَنْ يَّرْغَبُ عَنْ مِّلَّةِ اِبْرٰهِيْمَ اِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهٗ وَلَقَدِ

توئی غالب درست کردار وکیست که برگردد از کیش ابراهیم مگر آنکه خوار کرده باشد نفس خود را وبحقیقت

اصْطَفَيْنٰهُ فِي الدُّنْيَا وَاِنَّهٗ فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١٣٠﴾ اِذْ قَالَ لَهٗ رَبُّهٗٓ

برگزیدیم اورا در دنیا وبدرستیکه او در آخرت هرآینه از شایستگان است چون گفت مر اورا پروردگارش

أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾ وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ

منقاد شو گفت منقاد شدم مر پروردگار جهانیان را و وصیت کرد بآن ابراهیم پسرانش را و یعقوب ای پسران من

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمْ كُنتُمْ شُهَدَاءَ

بدرستیکه خدا برگزید برای شما دین را پس نباید که بمیرید البته مگر و شما باشید منقادان آیا بودید حاضران

إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ

وقتی که حاضر شد یعقوب را مرگ هنگامیکه گفت مر پسرانش را چه خواهید پرستید از بعد من گفتند میپرستیم

إِلَٰهَكَ وَإِلَٰهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَٰهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

إله ترا و إله پدران تو را ابراهیم و اسمعیل و اسحق إلهی یکتا و ما مر او را منقادانیم

﴿١٣٣﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا

آنها امتی بودند که بحقیقت درگذشتند مر آنهاراست آنچه کسب کردند و مر شماراست آنچه کسب کردید و پرسیده نشوید از آنچه

كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾ وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ

بودند میکردند و گفتند باشید یهودان یا ترسایان که هدایت یابید بگو بلکه کیش ابراهیم را

حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾ قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ

حق گرای و نبود از مشرکین بگوئید ایمان آوردیم بخدا و آنچه فرو فرستاده شد بسوی ما و آنچه فرستاده شد

إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ

بابراهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب و اسباط و آنچه داده شد بموسی و عیسی

وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

و آنچه داده شد به پیغمبران دیگر از پروردگارشان جدائی نمیاندازیم میان احدی از ایشان و ما مر او را منقادانیم

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنتُم بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوا وَّإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ

پس اگر ایمان آرند بمانند آنچه ایمان آوردید بآن پس تحقیق راه یافتند و اگر روی گردانند پس جز این نیست که ایشان در مخالفتند

فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ

پس بزودی باز دارد از تو ایشان را خدا و اوست شنوای دانا رنگ کردنی از خدا و کیست نیکوتر از خدا

صِبْغَةً وَّنَحْنُ لَهٗ عٰبِدُوْنَ ﴿١٣٨﴾ قُلْ اَتُحَآجُّوْنَنَا فِى اللّٰهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَآ

در رنگ کردن وما مرا ورا پرستندگانیم بگو آیا مخاصمه میکنید ما را در خدا واو است پروردگار ما و شما و مر ما راست

اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهٗ مُخْلِصُوْنَ ﴿١٣٩﴾ اَمْ تَقُوْلُوْنَ اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْمٰعِيْلَ

کردار ما و مر شما راست کردار شما وما مرا ورا مخلصانیم آیا میگوئید که ابراهیم و اسمعیل

وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْاَسْبَاطَ كَانُوْا هُوْدًا اَوْ نَصٰرٰى قُلْ ءَاَنْتُمْ اَعْلَمُ اَمِ اللّٰهُ

واسحق ویعقوب واسباط بودند یهودان یا ترسایان بگو آیا شما داناترید یا خدا

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهٗ مِنَ اللّٰهِ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٠﴾

وکیست ستمکارتر از آنکه پوشید گواهی نزد او را از خدا ونیست خدا غافل از آنچه میکنید

تِلْكَ اُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْـَٔلُوْنَ عَمَّا كَانُوْا

آنها امتی بودند که بحقیقت گذشتند مر آنهاراست آنچه کسب کردند و مر شماراست آنچه کسب کردید و پرسیده نشوید شما از آنچه بودند

يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤١﴾ سَيَقُوْلُ السُّفَهَآءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلّٰىهُمْ عَنْ قِبْلَتِهِمُ الَّتِىْ كَانُوْا

کرد میکردند زود باشد که گویند کم خردان از مردمان که چه چیز گردانید ایشان را از قبله ایشان که بودند

عَلَيْهَا قُلْ لِّلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِىْ مَنْ يَّشَآءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿١٤٢﴾ وَكَذٰلِكَ

بر آن بگو مر خدا راست مشرق ومغرب راه مینماید آنرا که خواهد براه راست وهمچنین

جَعَلْنٰكُمْ اُمَّةً وَّسَطًا لِّتَكُوْنُوْا شُهَدَآءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُوْنَ الرَّسُوْلُ عَلَيْكُمْ شَهِيْدًا

گردانیدیم شما را امت میانه یعنی خوبتر تا باشید گواهان بر مردمان و باشد پیغمبر بر شما گواه

وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِىْ كُنْتَ عَلَيْهَآ اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَّتَّبِعُ الرَّسُوْلَ مِمَّنْ يَّنْقَلِبُ

ونگردانیدیم آن قبله را که بودی بر آن مگر برای آنکه دانیم آنرا که پیروی میکند پیغمبر را از آنکه بر میگردد

عَلٰى عَقِبَيْهِ وَاِنْ كَانَتْ لَكَبِيْرَةً اِلَّا عَلَى الَّذِيْنَ هَدَى اللّٰهُ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُضِيْعَ

بر دو پاشنه اش واگرچه باشد هر آینه گران مگر بر آنانکه هدایت کرد خدا ونیست خدا که ضایع کند

اِيْمَانَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ نَرٰى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِى السَّمَآءِ

ایمانها را بدرستیکه خدا بمردمان هر آینه مهربان رحم کننده است بسا که می بینیم گردیدن رویت بسوی آسمان

۱۴۲ وَلِنُعَلِّمَ الْقِبْلَةَ الخ در تفسیر شیخ ابو الفتوح مذکور است که رسول صلعم از علیه السلام در مکه در آنوقت روی بکعبه میکرد یا بصخره که بیت المقدس بود اگر چه بعد از هجرت نیز قبله اش بیت المقدس بود و از راه اتحاد جهت شفقت جهات و یا باعتبار آنکه خود بود و در تفسیر علی بن ابراهیم روایت شده از حضرت صادق علیه السلام که هر که از آنکه حضرت رسول صلعم علیه السلام در مدینه روی سال دوم هجرت ماه رجب بیت المقدس نماز میکرد تا بقبله بیت المقدس کعبه منتظر در آن قبله بود

فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضٰهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ

پس هرآینه عطا میفرمائیم ترا قبله که بخواهیش پس بگردان رویت را بجانب مسجد الحرام و هرجا که باشید

فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَهٗ ۗ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ لَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ ۗ

پس بگردانید رویتان را بجانبش و بدرستی آنانکه داده شدند کتاب را هرآینه میدانند که آن حق است از پروردگار شان

وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٤﴾ وَلَئِنْ اَتَيْتَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ بِكُلِّ اٰيَةٍ

و نیست خدا بیخبر از آنچه میکنند و اگر بیاری تو آنانرا که داده شدند کتاب را هر حجتی

مَّا تَبِعُوْا قِبْلَتَكَ ۚ وَمَآ اَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ ۚ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ ۗ وَلَئِنِ

پیروی نکنند قبلهٔ ترا و نه تو پیروی کننده باشی قبلهٔ ایشانرا و نه برخی از ایشان تابع شوند قبلهٔ برخی را و هرآینه اگر

اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ اِنَّكَ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٤٥﴾

پیروی کنی خواهشهای شانرا پس از آنچه آمد ترا از دانش بدرستیکه تو آنگاه هرآینه از ستمکاران

اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَعْرِفُوْنَهٗ كَمَا يَعْرِفُوْنَ اَبْنَآءَهُمْ ۗ وَاِنَّ فَرِيْقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُوْنَ

آنانکه دادیمشان کتاب میشناسندش همچنانکه میشناسند پسران خودرا و بدرستیکه پاره از ایشان هرآینه میپوشند

الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ ﴿١٤٦﴾ اَلْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلٍّ

حق را و ایشان میدانند حق از پروردگار تو است پس مباش البته از شک کنندگان و از برای هر یک

وِّجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيْهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرٰتِ ۗ اَيْنَ مَا تَكُوْنُوْا يَاْتِ بِكُمُ اللّٰهُ جَمِيْعًا ۗ اِنَّ اللّٰهَ

جانبی است که او روی آورنده آنست پس پیشی گیرید خیرات را هرجا که باشید میآورد شمارا خدا همه را بدرستیکه خدا

عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١٤٨﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۗ وَاِنَّهٗ

بر همه چیزی توانا است و از جائی که بیرون رفتی پس بگردان رویت را سوی مسجد الحرام و بدرستیکه

لَلْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ ۗ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ

هرآینه حق است از پروردگارت و نیست خدا بیخبر از آنچه میکنید و از جائیکه بیرون رفتی پس بگردان رویترا

شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۗ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَهٗ ۙ لِئَلَّا يَكُوْنَ لِلنَّاسِ

سوی مسجد الحرام و هرجا که باشید پس بگردانید رویهای شانرا سویش تا نباشد مر مردمان را

عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلِأُتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ

بر شما حجتی مگر آنانکه ستم کردند از ایشان پس مترسید از ایشان و بترسید از من تا تمام کنم نعمت خود را بر شما

وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا

و باشد که شما راه یابید همچنانکه فرستادیم در شما رسولی از شما که بخواند بر شما آیتهای ما را

وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

و پاک سازد شما را و بیاموزد شما را کتاب و حکمت و بیاموزد شما را آنچه نبوده باشید که بدانید

﴿١٥١﴾ فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

پس یاد کنید مرا تا یاد کنم شما را و شکر کنید مرا و ناسپاسی نکنید مرا ای آن کسانی که

آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ

گرویدید یاری جوئید بصبر و نماز و بدرستیکه خدا با شکیبایان است مگوئید مر کسانیرا

يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ

که کشته میشوند در راه خدا که مردگانند بلکه زندگانند ولیکن نمیدانند و هر آینه آزمائیم شما را

بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

بچیزی از ترس و گرسنگی و کاستن از مالها و نفسها و میوه‌ها و مژده ده شکیبایان را

﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُولَٰئِكَ

آنانکه چون رسید ایشانرا مصیبتی گویند بدرستیکه ما از برای خدائیم و بدرستیکه ما بسوی او بازگشت کنندگانیم آن گروه

عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ

بر ایشانست مغفرتها از پروردگارشان و رحمت و آنها ایشانند راه یافتگان بدرستیکه صفا و مروه

مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوِ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا

از نشانهای خداست پس کسیکه حج کرد خانهٔ کعبه را یا عمره گذارد پس نیست گناهی بر او که طواف کند بآن دو

وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ

و هر که برغبت کند خوبی را پس بدرستیکه خدا شکر پذیرنده داناست بدرستیکه آنانکه میپوشند آنچه فرو فرستادیم از

١٥٨ انه من حج البيت الخ — در تفسیر آمده است که زنی بعمره احرام بست و در اعمال ابتدای حج احرام بست و در عرفات و در مشعر و در منی و در طواف و در سعی بین صفا و مروه و در طواف زیارت و در سعی بین صفا و مروه و در طواف وداع و در رمی جمرهٔ عقبه و در رمی جمرات

الْبَيِّنٰتِ وَالْهُدٰى مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنّٰهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتٰبِ اُولٰٓئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللّٰهُ

بینتها وهدایت از بعد آنچه بیان کردیم آنرا از برای مردمان در کتاب آن گروه لعنت میکند ایشانرا خدا

وَيَلْعَنُهُمُ اللّٰعِنُوْنَ ﴿١٥٩﴾ اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا وَاَصْلَحُوْا وَبَيَّنُوْا فَاُولٰٓئِكَ اَتُوْبُ

ولعنت میکنند شان لعنت کنندگان مگر آنانکه توبه کردند وخوب شدند وبیان کردند پس آنها توبه میپذیرم

عَلَيْهِمْ وَاَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿١٦٠﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَمَاتُوْا وَهُمْ كُفَّارٌ

برایشان ومنم توبه پذیر مهربان بدرستیکه آنانکه کافر شدند ومردند وایشان بودند کافران

اُولٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ ﴿١٦١﴾ خٰلِدِيْنَ

آنها برایشانست لعنت خدا وفرشتگان ومردمان همه جاویدان

فِيْهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ ﴿١٦٢﴾ وَاِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ لَآ اِلٰهَ

در آن سبک کرده نشود از ایشان عذاب ونه ایشان مهلت داده شوند وخدای شما خدائیست یگانه نیست خدائی

اِلَّا هُوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ ﴿١٦٣﴾ اِنَّ فِيْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ

مگر او که بخشاینده مهربانست بدرستیکه در آفرینش آسمانها وزمین واختلاف شب

وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِيْ تَجْرِيْ فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَآءِ

وروز وکشتیهای که میرود در دریا بآنچه نفع میرساند مردمانرا وآنچه فرو فرستاد خدا از آسمان

مِنْ مَّآءٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ وَّتَصْرِيْفِ الرِّيٰحِ

از آب پس زنده کرد بآن زمین را پس از مردنش وپراکند در آن از هر جنبنده وگردانیدن بادها

وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿١٦٤﴾ وَمِنَ النَّاسِ

وابر رام کرده شده میان آسمان وزمین هر آینه آیتهاست از برای گروهی که دریابند بعقل واز مردمان

مَنْ يَّتَّخِذُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَنْدَادًا يُّحِبُّوْنَهُمْ كَحُبِّ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَشَدُّ حُبًّا

کسی است که فرا میگیرد از غیر خدا همتایان دوست میدارند ایشانرا مانند دوست داشتن خدا وآنانکه گرویده اند سخت ترند در دوست داشتن

لِّلّٰهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا اِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ اَنَّ الْقُوَّةَ لِلّٰهِ جَمِيْعًا وَّاَنَّ اللّٰهَ

مر خدارا واگر ببینند آنانکه ستمکردند هنگامیکه ببینند عذاب را آنکه قوت مر خداراست همه وآنکه خدا

١٦٢ واختلاف الليل والنهار يعنى آمدن وبعنى مخالف شدن در روشنى وتاريكى ومختلف ١٦٣ هم بودن در روزى كوتاهى وبزرگى ١٦٤ قوله تعالى وما انزل الله من السماء يعنى از آسمان ١٦٥ عند جمع المفسرين واز روى لغت يعنى از فوق ١٦٦ قوله تعالى شديد العذاب يعنى سخت است ١٦٧ قال بعض المفسرين يعنى بعضى از مفسران ١٦٨ عذاب الهى را ببينند ١٦٩ قوله تعالى وقال الذين اتبعوا يعنى گفتند پيروان كه عذاب الهى سخت است ١٧٠ قوله تعالى اذ تبرأ الذين اتبعوا يعنى بازگشت بكنند كه در دنيا اند

شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتُّبِعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوُا الْعَذَابَ

سخت عقوبت است وقتیکه بیزاری جویند آنانکه پیروی کرده شدند از آنان که پیروی کردند و ببینند عذاب را

وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ

و بریده شود از ایشان سببها و گویند آنانکه پیروی کردند کاش بودی مرما را بازگشتی تا بیزاری جستیم

مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَٰلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ

از ایشان چنانچه بیزاری جستند از ما همچنین بنماید ایشانرا خدا کردهاشانرا حسرتها برایشان و نباشند آنها

بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا

بیرون آیندگان از آتش ای مردمان بخورید از آنچه در زمین است حلال پاکیزه و

تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ

پیروی نکنید گامهای شیطان را بدرستی که او مرشمارا دشمنی آشکار است جز این نیست که امر میکند شمارا بدی

وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ

و زشتی و آنکه گویید بر خدا آنچه نمیدانید و چون گفته شود مرایشانرا پیروی کنید آنچه را فرو فرستاد

اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

خدا گویند بلکه پیروی کنیم آنچه یافتیم بر آن پدران خود را آیا و اگرچه باشند پدرانشان که در نیابند

شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا

چیزی را و راه نیابند و مثل آنانکه کافر شدند همچون مثل کسی است که بانگ زند بآنچیز که نشنود مگر

دُعَاءً وَنِدَاءً صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِنْ

خواندنی و آوازی را کرانند گنگانند کورانند پس ایشان در نمی یابند بعقل ای آنانکه ایمان آوردید بخورید از

طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ

پاکیزه های آنچه روزی کردیم شمارا و شکر کنید مر خدا را اگر هستید او را میپرستید جز این نیست که حرام کرده بر شما

الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا

مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را صدا بلند کرده شد بآن از برای غیر خدا پس کسیکه مضطر شد غیر باغی و نه

عَادٍ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلَ اللَّهُ مِنَ

تجاوز کننده پس نیست گناهی براو بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست بدرستیکه آنانکه پوشند آنچه را فرو فرستاد خدا از

الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِۦ ثَمَنًا قَلِيلًا ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِى بُطُونِهِمْ إِلَّا ٱلنَّارَ وَلَا

کتاب و بدل میگیرند بآن بهای اندک آنها نمیخورند در شکمهاشان مگر آتش و

يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ

سخن نمیکند با ایشان خدا روز رستاخیز و پاک نمیسازد ایشانرا و از برای آنهاست عذابی دردناک آنها آنانند

ٱشْتَرَوُا۟ ٱلضَّلَٰلَةَ بِٱلْهُدَىٰ وَٱلْعَذَابَ بِٱلْمَغْفِرَةِ ۚ فَمَآ أَصْبَرَهُمْ عَلَى ٱلنَّارِ

که خریدند گمراهی را بهدایت و عذاب را بآمرزش پس چه چیز شکیبا کرد ایشان بر آتش

﴿١٧٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ نَزَّلَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ ۗ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِى ٱلْكِتَٰبِ

آن باین است که خدا فرو فرستاد کتاب را بحق و بدرستی آنانکه اختلاف کردند در کتاب

لَفِى شِقَاقٍۭ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾ لَّيْسَ ٱلْبِرَّ أَن تُوَلُّوا۟ وُجُوهَكُمْ قِبَلَ ٱلْمَشْرِقِ

هر آینه در خلافی دورند نیست نیک آن که بگردانید رویهاتانرا سوی مشرق

وَٱلْمَغْرِبِ وَلَٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلْكِتَٰبِ

و مغرب ولیکن نیک کسی است که گروید بخدا و روز باز پسین و فرشتگان و کتاب

وَٱلنَّبِيِّۦنَ وَءَاتَى ٱلْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ ذَوِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينَ

و پیغمبران و داد مال را بر دوستیش صاحبان قرابت را و یتیمان را و درماندگان

وَٱبْنَ ٱلسَّبِيلِ وَٱلسَّآئِلِينَ وَفِى ٱلرِّقَابِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ ۖ وَٱلْمُوفُونَ

و راه گذریان محتاج را و سؤال کنندگانرا و در خلاص کردنها و برپا داشت نماز را و داد زکوة را و وفا کنندگان

بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَٰهَدُوا۟ ۖ وَٱلصَّٰبِرِينَ فِى ٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَحِينَ ٱلْبَأْسِ

بپیمانشان چون پیمان کنند و شکیبایان در سختی بیچیزی و سختی رنجوری و هنگام کارزار

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ صَدَقُوا۟ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟

آنها آنانند که راست گفتند و آنها ایشانند پرهیزکاران ای آنکسانیکه گرویدید

ذو الحجة ١٤٠٠ — ذو الحجة ١٤٠٠

قرابت بعمل قرابت حضرت رسول صلی الله علیه وسلم است بجهت

چنانکه در سورهٔ شوری فرموده قل لا اسئلکم علیه اجرا الا المودة

فی القربی و این مقبل بیان وجه این

اولست از امام محمد باقر و امام

جعفر صادق علیهما السلام روایت

از علی بن الحسین علیهما السلام روایت

که ابو حمزه ثمالی را گفت که اگر بخواهی

کسی ترا بیازارد و بدی کند و ترا

صدقه نمائی و خدمتی کنی که ایشان

عوض آن بدی کنند و دوری

را بسرد

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى ۖ الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَىٰ

نوشته شد برشما قصاص کردن در کشته شده‌ها آزاد بآزاد و بنده به بنده و زن

بِالْأُنْثَىٰ ۚ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ۗ

به زن پس هرکه عفو کرده شود اورا از برادرش چیزی پس از پی رفتنی است بخوبی و ادا کردنی است بسوی او به نیکی

ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ۗ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ

آن تخفیفی است از پروردگارتان و رحمتی پس آنکه از حد درگذشت پس از آن پس مر اورا است عذابی

(١٧٨) وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (١٧٩)

پردرد و مر شمارا است در قصاص کردن زندگانی ای صاحبان خردها باشد که شما پرهیزکار شوید

كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةُ لِلْوَالِدَيْنِ

نوشته شد برشما چون حاضر شود یکی از شمارا مرگ اگر گذاشته باشد مالی را وصیت کردن برای پدر و مادر

وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ (١٨٠) فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ

و نزدیکان بخوبی حق بودنی بر پرهیزکاران پس آنکه تبدیل کند آنرا پس از آنکه شنیدش

فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (١٨١) فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوصٍ

پس نیست گناهش مگر بر آنانکه بدل میکنندش بدرستیکه خدا شنوای داناست پس هرکه ترسید از وصیت کننده

جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (١٨٢) يَا أَيُّهَا

میلی را یا گناهی را پس اصلاح کرد میانشان پس نیست گناهی بر او بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست ای آن

الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ

کسانیکه گرویدید نوشته شد برشما روزه همچنانکه نوشته شد بر آنانکه بودند پیش از شما باشد که شما

تَتَّقُونَ (١٨٣) أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ ۚ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ

بپرهیزید روزهای معدود پس هرکه باشد از شما بیمار یا بر سفری پس عدتی معدود است از

أَيَّامٍ أُخَرَ ۚ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ ۖ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ

روزهای دیگر و بر آنانکه طاقت دارند آنرا فدیه است طعام درمانده پس آنکه برغبت کند نیکی را پس آن

خَيْرٌ لَّهُ ۚ وَأَن تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي

بهتر است مر او را و اینکه روزه دارید بهتر است از برای شما اگر باشید که بدانید ماه رمضان است که

أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ ۚ فَمَن شَهِدَ

فرو فرستاده شد در آن قرآن هدایت از برای مردمان و نشانهای روشن از هدایت و فرقان پس آنکه حاضر باشد

مِنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ

از شما آن ماه را پس باید روزه دارد و هر که باشد بیمار یا بر سفری پس بآن شمار است از روزهای دیگر

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا

میخواهد خدا بشما آسانی و نمیخواهد بشما دشواری و از برای آنکه تمام کنید آمدنت را و تا آنکه بزرگی بجا کنید

اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي

خدا را بر هدایت کردن شما و باشد که شما شکر کنید و چون پرسند ترا بندگانم از من

فَإِنِّي قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ

پس من نزدیکم اجابت میکنم خواننده را چون بخواند مرا پس باید استجابت کنند مرا و باید که بگروند بمن باشد که ایشان

يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾ أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَائِكُمْ ۚ هُنَّ لِبَاسٌ

بصلاح گرایند حلال شد مر شما را شب روزه جماع با زنانتان آنها لباسند

لَّكُمْ وَأَنتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ ۗ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنتُمْ تَخْتَانُونَ أَنفُسَكُمْ فَتَابَ

مر شما را و شما لباسید مر آنها را دانا است خدا که شما بودید که خیانت میکردید با خودهایتان پس توبه پذیرفت

عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنكُمْ ۖ فَالْآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ ۚ وَكُلُوا

بر شما و عفو کرد از شما پس اکنون مباشرت کنید ایشان را و بجویید آنچه را نوشت خدا برای شما و بخورید

وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ۖ ثُمَّ

و بیاشامید تا پدید آید مر شما را رشته سفید از رشته سیاه از صبح پس

أَتِمُّوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ ۚ وَلَا تُبَاشِرُوهُنَّ وَأَنتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ ۗ

تمام کنید روزه را تا شب و مباشرت نکنید ایشان را و شما باشید معتکفان در مسجدها

تلک حدود فلا تقربوها روایت از امام محمد باقر علیه السلام مذکور است از ورثه قصاص را موجب استقاد و عفو بعضی از ایشان است و از سهم عاقی در ترکه مرد و زن و غیر و نقل اجماع بر آن بر نشده در ترکه نیست بلکه قصاص و بس کن ۱

وفی قوله تعالی فمن شهد منکم الشهر فلیصمه بعد از قول دیت چنانکه در بیان ۱ و در روایت از امام محمد باقر علیه السلام مذکور است روزه قضا در یک سال گذشته و عفو بعضی

تِلْكَ حُدُودُ اللّٰهِ فَلَا تَقْرَبُوهَا كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ

آنست حدهای خدا پس نزدیک مشوید آنرا همچنین بیان میکند خدا آیتهای خود را برای مردمان باشد که آنها

يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ

بپرهیزند و نخورید مالهاتان را میانتان بناحق و بآنکه بیندازید آنها را بحاکمان

لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهِلَّةِ

تا بخورید پاره از مالهای مردمانرا بگناه و شما میدانید میپرسند ترا از هلالها

قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَن تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِن ظُهُورِهَا وَلَٰكِنَّ

بگو آن وقتهاست از برای مردمان و حج و نیست نیک آنکه درآیند بخانه‌ها از پشتهای آنها ولیکن

الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾

نیک آنکس است که پرهیزکار شد و بیایید بخانه‌ها از درهاشان و بترسید از خدا باشد که شما رستگار شوید

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

و کارزار کنید در راه خدا با آنانکه کارزار میکنند با شما و از حد در مگذرید بدرستیکه خدا دوست ندارد از حدگذرندگانرا

﴿١٩٠﴾ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُم مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ

و بکشید ایشانرا هرجا که بیابید ایشانرا و بیرون کنید ایشانرا از آنجا که بیرون کردند شمارا و فتنه سخت‌تر است

مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِندَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِن قَاتَلُوكُمْ

از کشتن و کارزار مکنید ایشانرا نزد مسجد الحرام مبادا که کارزار کنند با شما در آن پس اگر کارزار کردند با شما

فَاقْتُلُوهُمْ كَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِنِ انتَهَوْا فَإِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾

پس بکشید ایشانرا همچنین است پاداش کافران پس اگر باز ایستند پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربان است

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ انتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا

و کارزار کنید ایشانرا تا نباشد فتنه و باشد دین از برای خدا پس اگر باز ایستند پس نیست تعدی مگر

عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَىٰ

بر ستمکاران ماه حرام بماه حرام و حرمتها قصاص است پس کسیکه تعدی کرد

١٩٢ وزیادتی نکنید و قصاص
والحرمات حرمت ماه حرام نگرفتن ایشان
بنی رعایت حرمت ماه حرام در میان مسلمانان و مجمع البیان
است و در بیان دین مجمع البیان
در بیان رعایت ماه حرام از ابن عباس
از امام محمد باقر علیه السلام و ابن عباس
صلی الله علیه و آله در عمره قضا بجا
آوردن در سال آینده جبیره شرط
عمره شدند و گفته اند ایرادی حسینه جبیر
ترس آنحضرت را مانع دخول مکه داده
حرمت احرام ۱۹۴ در بیان مجمع
باعتبار حرمت شهر و حرمت بلد
ثم انتهوا
البیان بروایت از امام محمد باقر علیه السلام
است تفسیر آیه و بسوگندان
نهاد در خوف عیال

عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ

برشما پس تعدی کنید براو بمانند آنچه تعدی کرد برشما وبترسید از خدا وبدانید که خدا با

الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ ۛ وَأَحْسِنُوا ۛ إِنَّ

پرهیزکاران است وانفاق کنید درراه خدا وبیندازید خودرا بدستهای خود بهلاکت ونیکوئی کنید بدرستیکه

اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ ۚ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ

خدا دوست دارد نیکوکارانرا وتمام کنید حج وعمره را ازبرای خدا پس اگر بازداشته شوید پس آنچه میسر شود از

الْهَدْيِ ۖ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ ۚ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى

قربانی وتراشید سرهای خودرا تاآنکه برسد قربانی بجایگاهش پس آنکه باشد ازشما بیمار یا باو باشد آزاری

مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ ۚ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى

از سرش پس فداست از روزه یا صدقه دادن یا قربانی کردن پس چون ایمن شوید پس آنکه تمتع کرد بعمره

الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۚ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ

بحج پس آنچه میسر شود از قربانی پس کسیکه نیافت پس روزه سه روزه است در حج وهفت روز چون بازگشتید

تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ ذَٰلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ

اینست ده روز تمام آن ازبرای کسی است که نباشد اهلش حاضران مسجد الحرام وبترسید از خدا

وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾ الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَعْلُومَاتٌ ۚ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ

وبدانید که خدا سخت عقوبت است حج ماههای معلوم است پس آنکه فرض گرداند درآنها

الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمْهُ اللَّهُ ۗ وَتَزَوَّدُوا

حج را پس نه جماع است ونه فسق ونه جنگ در حج وآنچه کنید از خوبی میداندش خدا وتوشه برگیرید

فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ ۚ وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ

پس بدرستیکه بهترین توشه پرهیزگاری است وبترسید ازمن ای صاحبان خردها نیست برشما گناهی

أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ ۚ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ

که بجوئید تفضلی را از پروردگارتان پس چون برگشتید از عرفات پس یاد کنید خدارا نزد مشعر

الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدٰىكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ

الحرام ویاد کنید او را همچنانکه راه نمود شما را واگرچه بودید پیش از آن هر آینه از گمراهان پس

أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا

بازگردید از آنجائیکه برگشتند مردمان وآمرزش طلبید از خدا بدرستیکه خدا آمرزنده مهربان است پس چون

قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ

گذاردید اعمال حجتان را پس یاد کنید خدا را مثل یاد کردن شما پدرانتان را یا سخت تر یاد کردنی پس از مردمان

مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا

کسی است که میگوید پروردگارا بده ما را در دنیا ونیست مر او را در آخرت هیچ بهره واز ایشان کسی است که میگوید پروردگارا بده ما را

فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا

در این جهان خوبی ودر آخرت خوبی ونگاه دار ما را از عذاب آتش آنها مر ایشان راست بهره از آنچه

كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾ وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ

کسب کردند وخدا زود حساب است یاد کنید خدا را در روزهای شمرده شده پس کسیکه شتاب کرد در دو روز

فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

پس نیست گناهی بر او وکسیکه واپس ماند پس نیست گناهی بر او از برای کسیکه پرهیزگار شد وبترسید از خدا وبدانید که شما بسوی او محشور میشوید

﴿٢٠٣﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ

واز مردمان کسی است که خوش آید ترا گفتارش در زندگانی دنیا وگواه میآورد خدا را بر آنچه در دل او است

وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ

واو شدید العداوة است وچون برگردد سعی کند در زمین تا فساد کند در آن ونابود کند کشت را ونسل را

وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَسَادَ ﴿٢٠٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ

وخدا دوست نمیدارد فساد را وچون گفته شود مر او را که پرهیز از خدا بگیردش حمیت بگناه کاری پس بس است او را دوزخ

وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٠٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ

وهر آینه بد بستریست واز مردمان کس است که میفروشد خود شرا از برای جستن رضای خدا وخدا مهربانست به بندگان

(٢٠٧) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ

ای آنکسانیکه گرویدید داخل شوید در صلح همگی و پیروی نکنید گامهای شیطانرا بدرستی که او مر شمارا دشمنی است

مُبِينٌ (٢٠٨) فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمُ الْبَيِّنَاتُ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

آشکار پس اگر لغزیدید پس از آنچه آمد شمارا حجتها پس بدانید که خدا غالب درست کردار است

(٢٠٩) هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ

آیا انتظار میبرند مگر آنکه آید ایشانرا عذاب خدا در سایبانها از ابر و فرشتگان و گذارده شود

الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ (٢١٠) سَلْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ آتَيْنَاهُمْ مِنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ

کار و بخدا برگردانیده شود کارها بپرس از بنی اسرائیل که چند دادیمشان از نشان روشن

وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (٢١١) زُيِّنَ لِلَّذِينَ

و کسی که تبدیل کند نعمت خدارا از بعد آنچه آمد او را پس بدرستیکه خدا سخت عقوبت است آراسته شد از برای آنها

كَفَرُوا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ

که کافر شدند زندگانی دنیا و استهزا میکنند با آنها که گرویدند و آنانکه پرهیزکار شدند بالای ایشان باشند روز

الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ (٢١٢) كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ

قیامت و خدا روزی میدهد کسی را که خواهد بدون شمار بودند مردمان امت واحد پس برانگیخت خدا

النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ

پیغمبران را مژده دهندگان و بیم کنندگان و فرو فرستاد با ایشان کتابرا براستی تا حکم کند میان مردمان

فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ

در آنچه اختلاف کردند در آن و اختلاف نکردند در آن مگر آنها که داده شدند آنرا از بعد آنکه آمد ایشانرا حجتها از راه

بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي

حسد میانشان پس راه نمود خدا آنانرا که گرویدند مر آنچه را اختلاف کردند در آن از حق بفرمان او و خدا راه مینماید

مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (٢١٣) أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ

هرکه را میخواهد براه راست آیا پنداشتید که داخل میشوید بهشت را و هنوز نیامده شمارا مثل

فَلَمَّا جَاءَ الْحَرْبُ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ

بسبب نزول آنکه حضرت رسول صلعم جمعی را بمراقبت عبد الله بن جحش روانه کرد و آن جمعی را بر راه قافله قریش فرستاد و ایشان بقافله عمرو بن حضرمی برخوردند و عمرو را کشتند و دو نفر را اسیر کرده با قافله بخدمت حضرت رسول آوردند و گمان آنکه روز جنگ بود و بر مسلمان بود و بر مسلمان بود و بر مسلمان

الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ ۖ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّىٰ يَقُولَ الرَّسُولُ

آنانکه گذشتند از پیش شما رسید ایشانرا سختی بیچیزی و سختی رنجوری و جای برکنده شدند تا آنکه میگفت رسول

وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَىٰ نَصْرُ اللَّهِ ۗ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا

و آنانکه ایمان آوردند با او کی باشد یاری کردن خدا آگاه باشید که یاری خدا نزدیکست میپرسند ترا که چه چیز

يُنْفِقُونَ ۖ قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ

انفاق کنند بگو آنچه انفاق کردید از مال پس برای پدر و مادر و نزدیکان و بی پدران و بیچارگان و راه

السَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَكُمْ ۖ

گذریان محتاج است و آنچه بکنید از نیکی پس بدرستیکه خدا بان داناست نوشته شد بر شما کارزار کردن و آن مشقت مر شما را

وَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ ۖ وَعَسَىٰ أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ

و شاید که ناخوش دارید چیزی را و آن بهتر باشد از برای شما و شاید که دوست دارید چیزی را و آن بدتر باشد

لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ

از برای شما و خدا میداند و شما نمیدانید میپرسند ترا از ماه حرام کارزار کردن در آن

قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ ۖ وَصَدٌّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ

بگو کارزار کردن در آن بزرگست و باز داشتن از راه خدا و کفر بخدا و مسجد الحرام و بیرون کردن

أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ ۗ وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ

اهلش از آن بزرگتر است نزد خدا و فتنه بزرگتر است از کشتن و همیشه کارزار میکنند با شما تا

يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا ۚ وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ

برگردانند شما را از دینتان اگر توانائی داشته باشند و کسیکه برگردد از شما از دینش پس بمیرد و او

كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا

کافر باشد پس آنها ناچیز شود کردارشان در دنیا و آخرت و آنگروه اهل آتشند ایشان در آن

خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ

جاویدان بدرستیکه آنانکه گرویدند و آنانکه هجرت کردند و جهاد کردند در راه خدا آنها

يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ ۖ قُلْ فِيهِمَا

امید میدارند رحمت خدارا و خدا آمرزنده مهربانست میپرسند ترا از شراب و قمار بگو در آن دو تا

إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِن نَّفْعِهِمَا ۗ وَيَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ ۖ

گناهی بزرگست و سودها از برای مردمان و گناه آن دو تا بزرگتر است از سود شان و میپرسند از تو که چه چیز انفاق کنند

قُلِ الْعَفْوَ ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾ فِي الدُّنْيَا

بگو فاضل از قوت عیال همچنین بیان میکند خدا از برای شما آیتهارا باشد که شما اندیشه کنید در دنیا

وَالْآخِرَةِ ۗ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ ۖ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ ۖ وَإِن تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ ۚ

و آخرت و میپرسند ترا از یتیمان بگو اصلاح آوردن مر ایشانرا بهتر است و اگر آمیزش کنید با ایشان پس برادران شما اند

وَاللّٰهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ لَأَعْنَتَكُمْ ۗ إِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾

و خدا میداند مفسدرا از مصلح و اگر خواسته بود خدا در رنج افکنده بود شمارا بدرستیکه خدا غالب درستکارست

وَلَا تَنكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَّ ۚ وَلَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ ۗ

و نکاح نکنید زنان مشرکه را تا وقتی که ایمان آورند و هر آینه کنیز مؤمنه بهتر است از مشرکه و اگر چه خوش آید شمارا

وَلَا تُنكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا ۚ وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ ۗ

و نه زن دهید مشرکانرا تا وقتیکه بگروند و هر آینه بنده مؤمن بهتر است از مشرک و اگر چه خوش آید شمارا

أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ ۖ وَاللّٰهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ ۖ وَيُبَيِّنُ

آنها میخوانند بسوی آتش و خدا میخواند بسوی بهشت و آمرزش باذنش و بیان میکند

آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ ۖ قُلْ هُوَ أَذًى ۙ

آیتهای خود را برای مردمان باشد که ایشان پند پذیرند و میپرسند ترا از حیض بگو آن بد است

فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ ۖ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ ۖ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ

پس کناره گیرید از زنان در حیض و نزدیکی نکنید با ایشان تا آنکه پاک شوند پس چون پاک شدند پس بیایید شان از

حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللّٰهُ ۚ إِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾ نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ

آنجا که فرمود شمارا خدا بدرستیکه خدا دوست دارد توبه کنندگانرا و دوست میدارد پاکانرا زنان شما کشت زارند

لَّكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ ۖ وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُم

مر شما را پس بیائید کشت زار خود را هر جا خواسته باشید و مقدم دارید برای خودتان و بترسید از خدا و بدانید که شما

مُّلَاقُوهُ ۗ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِّأَيْمَانِكُمْ أَن تَبَرُّوا

ملاقات کنندگانید او را و مژده ده گروندگان را و مگردانید خدا را دست آویز برای سوگندهایتان که نیکوئی کنید

وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾ لَّا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ

و پرهیزکاری کنید و اصلاح کنید میان مردم و خدا شنوای داناست مؤاخذه نمیکند شما را خدا بلغو

فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِّلَّذِينَ

در سوگندهایتان ولیکن مؤاخذه میکند شما را بآنچه کسب کرد دلهایتان و خدا آمرزنده بردبار است مر کسانیرا

يُؤْلُونَ مِن نِّسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِن فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

که سوگند خورند که دور باشند از زنانشان انتظار بردن چهار ماه است پس اگر باز آیند پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربان است

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ

و اگر قصد کنند طلاق را پس بدرستیکه خدا شنوای داناست و طلاق داده شدگان انتظار ببرند بخودهاشان

ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ ۚ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِن كُنَّ

سه طهر و حلال نیست مر ایشانرا که پنهان کنند آنچه را آفرید خدا در رحمهای ایشان اگر هستند

يُؤْمِنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَٰلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا

که ایمان دارند بخدا و روز بازپسین و شوهرانشان سزاوارترند بباز آوردنشان در آن اگر اراده کنند اصلاح را

وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۚ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

و از برای ایشانست مانند آنچه بر آنهاست بخوبی و مر مردانرا است بر ایشان پایه افزونی و خدا غالب درست کردار است

﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانِ ۖ فَإِمْسَاكٌ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ ۗ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَن

طلاق دو بار است پس نگاه داشتن بخوبی است یا رها کردنست بخوبی و حلال نیست مر شما را که

تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَن يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا

بگیرید از آنچه داده اید ایشانرا چیزی مگر آنکه بترسند که برپای ندارند حدهای خدا را پس اگر ترسید شما که برپای ندارند

حُدُودَ اللّٰهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللّٰهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ

حدهای خدارا پس نیست گناهی برایشان در آنچه فدا دهد زن بآن این حدهای خداست پس در نگذرید از آنها و هر که

يَتَعَدَّ حُدُودَ اللّٰهِ فَأُولٰئِكَ هُمُ الظّٰلِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدُ حَتّٰى

در گذرد از حدهای خدا پس آنگروه ایشانند ستمکاران پس اگر طلاق دهدش پس حلال نمیشود مرادرا پس از سه طلاق تا

تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا

بنکاح در آید شوهری غیر او را پس اگر طلاق دهدش شوهر دوم پس نیست گناهی برایشان که بهم باز گردند اگر گمان داشته باشند که برپای میدارند

حُدُودَ اللّٰهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللّٰهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ

حدهای خدارا و این حدهای خداست بیان میکند آنها را برای قومی که بدانند و چون طلاق دهید زنان را

فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ

پس برسند بآخر مدتشان پس نگاه دارید ایشانرا بخوبی یا سر دهید شان بخوبی و نگاه مدارید ایشانرا

ضِرَارًا لِتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللّٰهِ هُزُوًا

از راه ضرر رسانیدن تا تعدی کنید و کسیکه بکند آنرا پس بتحقیق که ستم کرده برخود و فرا مگیرید آیتهای خدارا باستهزاء

وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ

و یاد کنید نعمت خدارا برشما و آنچه را فرو فرستاد برشما از کتاب و حکمت پند میدهد شمارا بآن

وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ

و بترسید از خدا و بدانید که خدا بهمه چیز داناست و چون طلاق دهید زنان را

فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ

پس برسند بآخر مدتشان پس منع مکنید ایشان را که بنکاح در آیند شوهران شان را وقتی که برضای هم روند میانشان بخوبی

ذٰلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذٰلِكُمْ أَزْكٰى لَكُمْ

آن پند داده میشود بآن کسیکه باشد از شما که ایمان آورد بخدا و روز بازپسین آن پاکیزه تر است مرشمارا

وَأَطْهَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ

و پاکتر و خدا میداند و شما نمیدانید و مادران شیر میدهند فرزندان شانرا

حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ ۚ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ

دو سال تمام از برای کسیکه خواسته باشد که تمام کند شیر دادن را و بر پدر است روزی ایشان

وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۚ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا

و جامهٔ ایشان بخوبی تکلیف کرده نشود هیچ تنی مگر باندازهٔ طاقتش و باید رنج رسانیده نشود مادری بسبب فرزندش

وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ ۚ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَ ۗ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ

و نه پدری بفرزندش و بر وارث است مانند آن پس اگر اراده کردند شیر باز گرفتن را از روی خوشنودی

مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۗ وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ

از ایشان و مشورت پس نیست گناهی بر ایشان و اگر خواسته باشید که بدایه بدهید فرزندانتان را پس نیست گناهی

عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ

بر شما چون تسلیم کنید آنچه دادید بخوبی و بترسید از خدا و بدانید که خدا بآنچه میکنید

بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ

بیناست و کسانیکه متوفی میشوند از شما و وا میگذارند جفتهارا انتظار میبرند بخودهاشان چهار

أَشْهُرٍ وَعَشْرًا ۖ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ

ماه و ده روز پس چون رسیدند مدتشانرا پس نیست گناهی بر شما در آنچه کردند بر خودهاشان

بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ

بخوبی و خدا بآنچه میکنید داناست و نیست گناهی بر شما در آنچه بکنایه خبر دارید بآن از خواستگاری

النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ ۚ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَٰكِنْ لَا تُوَاعِدُوهُنَّ

زنان یا پنهان داشتید در نفسهای خود دانسته خدا که شما زود یاد خواهید کرد ایشانرا ولیکن وعده مدهید ایشانرا

سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا ۚ وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ

پنهانی مگر آنکه گوئید گفتاری خوب و قصد کنید بستن نکاح را تا برسد کتاب

أَجَلَهُ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ

مدتش را (یعنی عدهٔ منقضی شود) و بدانید که خدا میداند آنچه در تنهای شماست پس حذر کنید از او و بدانید که خدا آمرزنده و بردبار است

(٢٣٥) لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمَسُّوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ

نیست گناهی برشما اگر طلاق دهید زنانرا مادام که مس نکرده باشید شانرا یا مقرر نکرده باشید از برای ایشان مهری

وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى الْمُوسِعِ قَدَرُهُ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرُهُ مَتَاعًا بِالْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا عَلَى

وبرخوردار کنید ایشانرا بر توانگر است اندازه آن و بر تنگدست است اندازه آن برخورداری است بخوبی حق بودنی است بر

الْمُحْسِنِينَ (٢٣٦) وَإِنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمَسُّوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً

نیکوکاران و اگر طلاق دادید ایشانرا پیش از آنکه مس کنید ایشانرا و بحقیقت معین کرده باشید از برای آنها مهری

فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوَ الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ ۚ وَأَنْ

پس نیمه آنچه را معین کرده اید مگر آنکه ببخشند یا ببخشد آنکه بدست اوست بستن نکاح و آنکه

تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۚ وَلَا تَنْسَوُا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (٢٣٧)

ببخشید نزدیکتر است بپرهیزکاری و فراموش نکنید احسان را میانتان بدرستی خدا بآنچه میکنید بینا است

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ (٢٣٨) فَإِنْ خِفْتُمْ

نگاهداری کنید بر نمازها و نماز میانه و برپای ایستید برای خدا دعاخوانان پس اگر ترسید

فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا ۖ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

پس پیادگان و سواران پس چون ایمن شوید پس یاد کنید خدا را همچنانکه آموخت شما را آنچه نبودید که بدانید

(٢٣٩) وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَاعًا

و آنانکه متوفی میشوند از شما و وا میگذارند جفتها را وصیتی از برای جفتهای شان متاعی از نفقه

إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ ۚ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ

تا سال بدون بیرون کردن پس اگر بیرون روند پس نیست گناهی برشما در آنچه کردند در خودهای شان از

مَعْرُوفٍ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٢٤٠) وَلِلْمُطَلَّقَاتِ مَتَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ (٢٤١)

خوبی و خدا غالب درستکار است و مر طلاق داده شده‌ها را متاعی است بخوبی حق بودنی بر پرهیزکاران

كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ (٢٤٢) أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا

همچنین بیان میکند خدا از برای شما آیتهایش را باشد که شما دریابید بعقل آیا ننگریستی بآنانکه بیرون رفتند

شرط — بسوانند و بر تقدیر — پاره از نصف را بخوانند و دیگر است — بتمام نصف را و بعضی بجز بر تقدیر کرده اند — از زوجه اگر طلاق باختیار او است — گفته از مراد این است که اگر زوج — مهر تمام داده باشد میرسد او را یا زیاده — نصف مگر آنکه عفو کند از تمام نصف

٢٣٨ وقوموا لله صلوة الوسطى — پاره از زنان — از امام محمد باقر علیه السلام منقول — مثل روایت کافی و غیره و بعضی — از زوجه — از امام محمد باقر علیه السلام منقول — نظر است و سابق پاره دیگر — روایت تفسیر علی بن ابراهیم از حضرت — صادق علیه السلام و روایت علل الشرایع — از امیر مؤمنان علیه السلام و نماز خدا — و روایت شیخ ابی الحسن — بر نقل

مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ

از دیارشان و ایشان هزاران بودند از ترس مرگ پس گفت مرایشانرا خدا بمیرید پس زنده کرد ایشانرا بدرستیکه خدا

لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ

هرآینه صاحب تفضل است بر مردمان ولیکن بیشترین مردمان شکر نمیکنند وکارزار کنید در راه

اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ

خدا وبدانید که خدا شنوای داناست کیست که وام دهد خدارا وامی خوب پس مضاعف گرداند آنرا

لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً ۚ وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ ۖ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى

از برای او اضعاف بسیار وخدا میگیرد وبگشاید وبسوی او باز گردانیده میشوید آیا نگاه نکردی

الْمَلَإِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ إِذْ قَالُوا لِنَبِيٍّ لَهُمُ ابْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلْ

بجمعی از بنی اسرائیل از بعد موسی چون گفتند مر پیغمبری را که بود مرایشانرا که برانگیز از برای ما پادشاهی تا کارزار کنیم

فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا ۖ قَالُوا وَمَا

در راه خدا گفت آیا باشید شما اگر نوشته شده باشد بر شما کارزار اینکه کارزار نکنید گفتند وچیست

لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا ۖ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ

مارا که کارزار نکنیم در راه خدا وتحقیق که بیرون کرده شدیم از دیار ما و فرزندان ما پس چون نوشته شد برایشان

الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ

کارزار برگشتند مگر اندکی از ایشان وخدا داناست بر ستمکاران وگفت مرایشانرا پیغمبرشان بدرستیکه

اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا ۚ قَالُوا أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ

خدا بتحقیق برانگیخت از برای شما طالوت را پادشاه گفتند از کجا باشد مراورا پادشاهی بر ما وما سزاوارتریم بپادشاهی

مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ ۚ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي

از او ودداده نشده است فراخی را از مال گفت بدرستیکه خدا برگزید اورا برشما وافزودش زیادتی در

الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ ۖ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ

دانش وهیکل وخدا میدهد ملکش را بهرکه خواهد وخدا شنوای داناست وگفت مرایشانرا پیغمبرشان که

شرح لغات — مرویست از امام جعفر صادق علیه السلام مرویست از امیر مؤمنان علیه السلام مرویست از رسول خدا صلی الله علیه وآله — ۲۵۵ — ۲۵۶ — لا اکراه فی الدین

إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَن يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ

بدرستی نشانهٔ پادشاهی او آنست که بیاید نزد شما تابوت که در آنست سکینه از پروردگارتان و باقی مانده از آنچه گذاشته اند

آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم

آل موسی و آل هرون برمیدارندش ملائکه بدرستیکه در آن هر آینه نشانی هست مر شما را اگر باشید

مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾ فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُم بِنَهَرٍ فَمَن

گروندگان پس چون جدا شد طالوت با لشکرهایش گفت بدرستیکه خدا آزمایش کننده شماست بجوئی پس هر که

شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَن لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ

آشامید از آن پس نیست از من و هر که نچشید آن را پس بدرستیکه او از من است مگر آنکه بردارد کفی را بدستش

فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۚ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ

پس آشامیدند از آن مگر اندکی از ایشان پس چون گذشت از آن او و آنانکه گرویدند با او گفتند نیست توانائی

لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ ۚ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَاقُو اللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ

مر ما را امروز بجالوت و لشکرهایش گفتند آنان که گمان داشتند که آنها ملاقات کنندگان خدایند بسا از گروه

قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ

اندک که غالب آیند گروه بسیار را بدستوری خدا و خدا با صبر کنندگانست و چون برابر شدند مر جالوت

وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

و لشکرهای او را گفتند ای پروردگار ما بریز بر ما شکیبائی را و ثابت دار قدمهای ما را و یاری کن ما را بر گروه کافران

﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُم بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُودُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ

پس هزیمت دادند ایشان را بدستوری خدا و کشت داود جالوت را و داد خدا پادشاهی و حکمت و آموخت او را

مِمَّا يَشَاءُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو

از آنچه میخواست و اگر نبود دفع کردن خدا مردمان را برخی شان را ببرخی هر آینه تباه شدی زمین ولیکن خدا صاحب

فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۗ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

فضل است بر جهانیان این آیتهای خداست که میخوانیم آنها را بر تو براستی و بدرستیکه تو هر آینه از فرستادگانی

(٢٥٢) تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِّنْهُم مَّن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ

آن رسولانرا افزونی دادیم برخی از ایشانرا بر برخی از ایشان کسی است که سخن کردش خدا و بلند کرد برخیشان را

دَرَجَاتٍ ۚ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ

مرتبه‌ها و دادیم عیسی پسر مریم را معجزات و تایید کردیش بروح پاکی و اگر میخواست خدا

مَا اقْتَتَلَ الَّذِينَ مِن بَعْدِهِم مِّن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَلَٰكِنِ اخْتَلَفُوا

کارزار نمیکردند آنانکه بودند پس از ایشان پس از آنکه آمد ایشانرا بینندها ولیکن اختلاف کردند

فَمِنْهُم مَّنْ آمَنَ وَمِنْهُم مَّن كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتَتَلُوا وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا

پس از ایشان کسی است که گرویده و از ایشان کسی است که کافر شد و اگر خواستی خدا کارزار نکردندی ولیکن خدا میکند آنچه

يُرِيدُ (٢٥٣) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ

میخواهد ای آنکسانیکه ایمان آوردید انفاق کنید از آنچه روزی دادیمتان پیش از آنکه بیاید روزی که نباشد بیعی در آن

وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ ۗ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ (٢٥٤) اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

و نه دوستی و نه درخواستی و کافران ایشانند ستمکاران خدا نیست الهی مگر او که زنده پاینده است

لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ مَن ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِندَهُ

نگیردش خواب سبک و نه خواب گران مر اوراست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است کیست آنکه شفاعت کند نزد او

إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا

مگر بدستوریش میداند آنچه را میان دستهای ایشان و آنچه پس سر ایشان است و احاطه نمیکنند بچیزی از دانش او مگر بآنچه

شَاءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ ۖ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ (٢٥٥)

خواهد گنجید کرسی او آسمانها و زمین را و گران نیاید او را نگهبانی دو تا و اوست بلند قدر بزرگ مرتبه

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۖ قَد تَّبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَن يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ

نیست اکراهی در دین بدرستیکه پیدا شد راه راست از گمراهی پس آنکه کافر میشود بطاغوت و بگرود بخدا

فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (٢٥٦) اللَّهُ وَلِيُّ

پس بحقیقت چنگ زد بدست گیر استواری که نیست انقطاعی مر اورا و خدا شنوای داناست خداست دوست

الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ

آنانکه گرویدند بیرون آورد ایشانرا از تاریکیهای کفر بروشنی ایمان وآنانکه کافر شدند دوستان ایشانند طاغوت

يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ

بیرون آورد ایشانرا از روشنی بتاریکی آنها اهل آتشند ایشان درآن جاویدانند آیا نگرستی

إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي

بآنکه محاجت گرفت ابراهیم را درحق پروردگارش کرداد اورا خدا پادشاهی چون گفت ابراهیم پروردگار من آنستکه

يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ

زنده میکند ومیمیراند گفت من زنده میکنم ومیمیرانم گفت ابراهیم پس بدرستیکه خدا میآورد آفتاب را از مشرق

فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوْ

پس بیاورش از مغرب پس سرگشته ماند آنکه کافر شد وخدا راه ننماید گروه ستمکارانرا یا

كَالَّذِي مَرَّ عَلَىٰ قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحْيِي هَٰذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا

چون آنکه گذشت بر دهی وآن افتاده بود بر سقفهایش گفت چگونه زنده کند اینرا خدا پس از مرگش

فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ

پس میرانیدش خدا صد سال پس زنده کردش گفت چند درنگ کردی گفت درنگ کردم یکروز یا برخی ازروز گفت

بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ إِلَىٰ حِمَارِكَ

بلکه درنگ کردی صد سال پس بنگر بخوردنی خود وآشامیدنی خود که بوی نگردانیده وبنگر بدراز گوشت

وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنْشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ

وتا بگردانیم ترا نشانه برای مردمان وبنگر باستخوانها که چگونه از جای بردارمش پس بپوشانیمش گوشت پس چون روشن شد

لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي

مراورا گفت میدانم که خدا بر همه چیزی تواناست وچون گفت ابراهیم ای پروردگار من بنمای مرا که چگونه زنده میسازی

الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ

مردگانرا گفت آیا باور نداری گفت آری ولیکن ازبرای آنکه بیارامد دلم گفت پس بگیر چهار تا را از پرنده

فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا ۚ وَاعْلَمْ

پس پاره پاره کن آنها را بسوی پس بگردان بر هر کوهی از آنها جزئی را پس بخوان ایشان که بیایند ترا شتافتنی و بدان

أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾ مَّثَلُ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ

که خدا غالب درست کردار است مثل کسانیکه انفاق میکنند مالهاشانرا در راه خدا چون مثل دانه ایست

أَنبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِّائَةُ حَبَّةٍ ۗ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ

که برویاند هفت خوشه که در هر خوشه صد دانه باشد وخدای میافزاید از برای آنکه میخواهد وخدا فراخ رحمت

عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا أَنفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذًى لَّهُمْ

دانا است آنانکه انفاق میکنند مالهاشانرا در راه خدا پس از پی نمیکنند آنچه را انفاق کردند منتی و نه آزاری مرایشانرا

أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ

است مزدشان نزد پروردگارشان و نیست بیمی برایشان و نه ایشان اندوهناک میشوند گفتار خوب و آمرزش بهتر است

مِّن صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَذًى ۗ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُم

از صدقه که در پی باشد آنرا آزاری وخدا بی نیاز بردبار است ای آنکسانیکه گرویدید باطل سازید صدقهای خودرا

بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ

بمنت نهادن و آزار چون کسیکه انفاق میکند مالش را بجهت دیدار مردمان و نمیگرود بخدا و روز باز پسین

فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا ۖ لَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ

پس مثل او چون داستان سنگ هموار است که بر او باشد خاکی پس رسیده باشد آنرا بارانی بزرگ قطره پس واگذاشته باشد آنرا قادر نیستند بر

شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٤﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ

چیزی از آنچه کسب کردند وخدا راه ننماید گروه کافران را و مثل آنانکه انفاق میکنند مالهاشانرا

ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ

بجهت طلب خوشنودی خدا و ثابت گردانیدنی از خودهاشان چون مثل بوستانی است بر بلندی که برسدش باران بزرگ قطره پس

أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ ۚ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَدُّ

بدهد ثمرشرا دو چندان پس اگر نرسد آنرا باران بزرگ قطره پس باران خرد قطره وخدا بآنچه میکنید بینا است آیا دوست میدارد

أَحَدُكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ وَّأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ

یکی از شما که باشد مر او را بوستانی از خرمابنان و انگورها که روان باشد از زیر شان نهرها مر او را باشد در آن از

كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ

همه میوه ها و برسد آنرا پیری و مر او را باشد اولاد ناتوان پس رسد آنرا گردبادی که در آن باشد آتشی پس بسوزد

كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا

همچنین بیان میفرماید خدا برای شما آیتها را باشد که شما اندیشه کنید ای آنکسانیکه ایمان آوردید انفاق

مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِّنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ

کنید از خوبهای آنچه کسب کردید و از آنچه بیرون آوردیم برای شما از زمین و قصد مکنید بلید را که از آن

تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾

انفاق کنید و نیستید گیرنده آن مگر آنکه چشم بپوشید در آن و بدانید که خدا بی نیاز ستوده است

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُمْ مَغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا

شیطان وعده میدهد شما را بدرویشی و میفرماید شما را بدی و خدا وعده میکند شما را آمرزش از خود و احسان

وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا

و خدا فراخ رحمت دانا است میدهد حکمت کسی را که میخواهد و هر که داده شود حکمت پس بحقیقت داده شده خوبی

كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ

بسیار و پند نگیرند مگر صاحبان خرد و آنچه را انفاق کردید از نفقه یا لازم گردانیدید از

نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِنْ تُبْدُوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا

نذری پس بدرستیکه خدا میداندش و نیست مر ستمکاران را هیچ یاری کنندگان اگر ظاهر کنید صدقه ها را پس خوب چیزیست

هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِّنْ سَيِّئَاتِكُمْ

آن و اگر پوشیده دارید آنرا و بدهید آنها را بدرویشان پس آن بهتر است مر شما را و میگرداند کفاره از شما از گناهان

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾ لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا

و خدا بآنچه میکنید آگاه است نیست بر تو هدایتشان ولیکن خدا راه مینماید آنرا که خواهد و آنچه را

تُنفِقُوا مِن خَيْرٍ فَلِأَنفُسِكُمْ ۗ وَمَا تُنفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ ۚ وَمَا تُنفِقُوا مِن خَيْرٍ

انفاق میکنید از مالی پس باشد از برای خودهاتان و انفاق نمیکنید مگر از برای طلب رضای خدا و آنچه را انفاق میکنید از مالی

يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ

بتمام داده میشود بشما و شما استمدیده نشوید از برای درویشانیست که باز داشته شده اند در راه خدا که توانائی ندارند

ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ ۚ تَعْرِفُهُم بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ

سیر کردنی در زمین می پندارد ایشانرا نادان بحال ایشان توانگران از عفت گزینی میشناسی ایشانرا بعلامتشان سؤال نمیکنند

النَّاسَ إِلْحَافًا ۗ وَمَا تُنفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ

از مردمان بابرام و آنچه را انفاق میکنید از مالی پس بدرستی خدا بآن داناست آنانکه انفاق میکنند مالهای خودرا

بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ

بشب و روز پنهان و آشکار پس مرآنهاراست مزدشان نزد خداشان و نیست بیمی برایشان و نه ایشان

يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ

اندوهناک شوند آنها که میخورند سود بر سود را برنخیزند مگر همچنانکه برمیخیزد آنکه مصروع میکندش شیطان

مِنَ الْمَسِّ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا ۗ وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا ۚ

از جنون آن باین است که آنها گفتند نیست بیع مگر مثل ربا و حلال کرده خدا بیع را و حرام کرده ربا را

فَمَن جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَانتَهَىٰ فَلَهُ مَا سَلَفَ ۖ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ ۖ وَمَنْ عَادَ

پس آنکه آمد اورا پندی از پروردگارش پس بازایستاد مراورا است آنچه گذشت و کارش باخداست و کسیکه عود کرد

فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرْبِي الصَّدَقَاتِ ۗ

پس ایشان اهل آتشند ایشان در آن جاوید انند بی برکت میکند خدا ربا را و افزونی میدهد صدقه ها را

وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا

و خدا دوست نمیدارد هر ناسپاس گناهکار را بدرستیکه آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته و برپا داشتند

الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾

نماز را و دادند زکوة را مرآنهاراست مزدشان نزد پروردگارشان و نیست خوفی برایشان و نه ایشان اندوهناک شوند

٢٧٣ للفقراء ایشان بفقرا گذشته شده نازل شده بسبب جماعتی از اصحاب صفه نازل شده بسبب جماعتی از اصحاب صفه و قیل نازل شده بسبب جماعتی از مهاجرین که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از فقرا از اهل مکه که در مدینه غریب بودند و حکم آن مستمر است در همه مسلمانان و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از مهاجرین که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند و قیل نازل شده بسبب جماعتی از اهل صفه که در مدینه غریب بودند

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن

ای آنکسانیکه گرویدند بترسید از خدا و واگذارید آنچه را ماند از ربا اگر هستید گروندگان پس اگر

لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ

نکردید پس اعلام دهید بجنگی از خدا و رسولش و اگر توبه کردید پس شماراست سرمایهای مالهاتان

لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِن كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ ۚ وَأَن تَصَدَّقُوا

ستم نمیکنید و ستم کرده نمیشوید و اگر بوده باشد صاحب عسرتی پس مهلت دادنی است تا وقت یسر و اگر صدقه کنید

خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ

بهتر است از برای شما اگر باشید که بدانید و بترسید از روزیکه برگردانیده میشوید در آن بسوی خدا پس تمام داده شود هر نفسی را

مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنتُم بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ

آنچه اندوخته و ایشان ستمکرده نشوند ای آنکسانیکه ایمان آوردید چون معامله میکنید بوامی تا وقتی

مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ ۚ وَلْيَكْتُب بَّيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ ۚ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَن يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ

نامبرده پس بنویسیدش و باید که بنویسد میانتان نویسنده براستی و باید ابا نکند کاتبی که بنویسد همچنانکه آموزانیدش

اللَّهُ ۚ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا ۚ

خدا پس باید بنویسد و باید املا کند کسیکه براو است حق و باید بترسد از خدا که پروردگار او است و کم نکند از آن چیزی را

فَإِن كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَن يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ

پس اگر باشد آن کسیکه براو است حق کم خرد یا عاجز یا نتواند که املا کند او پس باید املا کند ولیش

بِالْعَدْلِ ۚ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِن رِّجَالِكُمْ ۖ فَإِن لَّمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ

براستی و گواه بگیرید دو گواه از مردانتان پس اگر نباشند دو مرد پس یکمرد و دو زن

مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَن تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ ۚ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ

از آنانکه راضی باشید از گواهان تا چون فراموش کند یکی از آن دو پس بیاد آورد یکی شان دیگری را و باید ابا نکند گواهان

إِذَا مَا دُعُوا ۚ وَلَا تَسْأَمُوا أَن تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ۚ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِندَ اللَّهِ

وقتی که خوانده شوند و ملول شوید که بنویسید آنرا کوچک یا بزرگ تا مدتش آن راست تر است نزد خدا

وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ

وثابت تر از برای شهادت ونزدیکتر بآنکه شک نکنید مگر آنکه باشد سوداگری حاضر که میگردانید آنرا میان تان

فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا ۗ وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ ۖ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ ۚ

پس نیست بر شما گناهی که ننویسید آنرا وگواه بگیرید چون مبایعه کنید وباید که ضرر نرسانند نویسنده ونه گواهی

وَإِنْ تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

واگر بکنید پس آن نافرمانی است وبترسید از خدا وی آموزد شما را خدا وخدا بهمه چیزی داناست

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَانٌ مَقْبُوضَةٌ ۖ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُمْ

واگر باشید بر سفری ونیابید کاتبی را پس گروگانی باید گرفته شود پس اگر امین داند برخی از شما

بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي اؤْتُمِنَ أَمَانَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ ۗ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ ۚ وَمَنْ

برخی را پس باید ادا کند آنکه امین داشته شده امانتش را وباید که بترسد از خدا که پروردگار اوست وپوشید شهادت را وهر که

يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي

بپوشد آنرا پس او گناهکار است دلش وخدا بآنچه میکنید داناست مر خدا راست آنچه در آسمانها وآنچه در

الْأَرْضِ ۗ وَإِنْ تُبْدُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ ۖ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ

زمین است واگر اظهار کنید آنچه در نفسهای شماست یا نهان دارید مر حساب میکند شما را بآن خدا پس میآمرزد برای آنکه خواهد

وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ

وعذاب میکند آنرا که میخواهد وخدا بر همه چیزی تواناست گرویده رسول بآنچه فرو فرستاده شد بسوی او از

رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ ۚ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ

پروردگارش وگروندگان همگی گرویدند بخدا وفرشتگان او وکتابهای او ورسولان او تفرقه نمیکنیم میان

أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ ۚ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۖ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا

احدی از رسولانش وگفتند شنیدیم وفرمان بردیم آمرزش ترا میطلبیم ای پروردگار ما وبسوی تو است مرجع تکلیف

يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ ۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا

نمیکند خدا نفسی را مگر باندازه طاقتش مر او راست آنچه کسب کرده وبر اوست آنچه کسب کرده ای پروردگار ما مؤاخذه مکن ما را

إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا

اگر فراموش کردیم یا خطا کردیم ای پروردگار ما و بار مکن بر ما بار گرانی را همچنانکه بار کردی آنرا بر آنانکه بودند پیش از ما

رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنتَ

ای پروردگار ما و بار مکن ما را آنچه نیست توانائی ما را بآن و درگذر از ما و بیامرز ما را و رحم کن ما را تو

مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

صاحب اختیار ما پس یاری کن ما را بر گروه کافران

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ مِائَتَانِ آيَةً

جزوها ١٤٥٢٠ — کلماتها ٤٤٨ — رکوعها ٢٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ﴿٢﴾ نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ

خدا نیست خدائی مگر او که زنده پاینده است فرو فرستاد بر تو کتاب را براستی

مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَاةَ وَالْإِنجِيلَ ﴿٣﴾ مِن قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ

باور دارنده مر آنچه را که پیش از آن بود و فرو فرستاد توریة و انجیل را از پیش هدایت از برای مردمان

وَأَنزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ

و فرو فرستاد فرقان را بدرستیکه آنانکه کافر شدند بآیتهای خدا از برای ایشانست عذابی سخت و خدای غالب

ذُو انتِقَامٍ ﴿٤﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٥﴾ هُوَ الَّذِي

صاحب انتقام است بدرستیکه خدا پوشیده نماند بر او چیزی در زمین و نه در آسمان اوست که

يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦﴾ هُوَ الَّذِي أَنزَلَ

صورت میکشد شما را در رحمها هرگونه که میخواهد نیست خدائی مگر او که غالب درست کردار است اوست که فرو فرستاد

عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُّحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ

بر تو کتابی را از آن آیاتیست محکم که آنها اصل کتابند و دیگر متشابهاتند پس اما آنانکه

فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ

در دلهای آنها میلی بباطل است پس پیروی میکنند آنچه متشابه است از آن برای طلب فتنه و برای طلب تاویلش و نمیداند

تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا ۗ وَمَا يَذَّكَّرُ

تاویلش را مگر خدا و ثابتان در دانش میگویند ایمان آوردیم بآن همه از نزد پروردگار ماست و پند نگیرند

إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ

مگر صاحبان خرد ای پروردگار ما بایل مکن بیطل دلهای ما را پس از آنکه راه نمودی ما را و ببخش ما را از نزد خود

رَحْمَةً ۚ إِنَّكَ أَنتَ الْوَهَّابُ ﴿٨﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا

رحمتی بدرستیکه تو توئی بغایت بخشنده پروردگار ما بدرستیکه تو جمع کننده مردمانی برای روزی که نیست شکی در آن بدرستیکه خدا

يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُم مِّنَ اللَّهِ

خلاف نخواهد کرد وعده را بدرستیکه آنانکه کافر شدند هرگز کفایت نکند از ایشان مالهاشان و نه فرزندانشان از خدا

شَيْئًا ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾ كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَذَّبُوا

چیزی را و آنگروه ایشانند هیمهٔ آتش چون عادت آل فرعون و آنانکه بودند پیش از ایشان تکذیب کردند

بِآيَاتِنَا ۚ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۗ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ

آیتهای ما را پس گرفتشان خدا بگناهانشان و خدا سخت عقوبت است بگو مر آنانرا که کافر شدند زود باشد که غلبه کرده شوید

وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ ۚ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا ۖ فِئَةٌ

و حشر کرده شوید بسوی دوزخ و بد بستریست بتحقیق بود مر شما را آیتی در دو گروه که بهم رسیدند گروهی

تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُم مِّثْلَيْهِمْ رَأْيَ الْعَيْنِ ۚ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِ

کارزار کردند در راه خدا و دیگری کافر بودند میدیدند بشانرا دو مانند ایشان دیدن بچشم و خدا تائید میکند بیاری خود

مَن يَشَاءُ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾ زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ

آنکه را که میخواهد بدرستیکه در آن هر آینه عبرتیست از برای صاحبان دیدها آراسته شد از برای مردمان دوستی خواهشها از

النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ

زنان و پسران و مالهای بسیار تحصیل کرده شده از طلا و نقره و اسبان نشاندار و شتر و گاو و گوسفند

وَالْحَرْثِ ۗ ذَٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَاللَّهُ عِندَهُ حُسْنُ الْمَآبِ ﴿١٤﴾ قُلْ أَؤُنَبِّئُكُم

و زراعت آن متاع زندگانی دنیاست و خدا نزدش خوبی بازگشت است بگو آیا خبر دهم شما را

بِخَيْرٍ مِّنْ ذٰلِكُمْ ۚ لِلَّذِيْنَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا

بهتر از آنان از برای آنها که پرهیز کردند نزد پروردگارشان بهشتهائیست که میرود از زیرشان نهرها جاودانیان در آن

وَاَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَّرِضْوَانٌ مِّنَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ

وجفتان پاکیزه وخشنودی از خدا وخدا بینا است به بندگان آنانکه میگویند ای پروردگار ما

اِنَّنَآ اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾ الصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالْقٰنِتِيْنَ

بدرستیکه اگرویدیم پس بیامرز مارا گناهان ما ونگاهدار مارا از عذاب آتش شکیبایان وراستگویان وفرمانبرداران

وَالْمُنْفِقِيْنَ وَالْمُسْتَغْفِرِيْنَ بِالْاَسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللّٰهُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۙ وَالْمَلٰٓئِكَةُ

ونفقه کنندگان وآمرزش خواهندگان در سحرگاهان گواهی داد خدا که نیست خدائی مگر او وفرشتگان

وَاُولُوا الْعِلْمِ قَآئِمًۢا بِالْقِسْطِ ۗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿١٨﴾ اِنَّ الدِّيْنَ عِنْدَ اللّٰهِ

وصاحبان دانش اقامت کننده بعدل نیست خدائی مگر او که غالب راست کردار است بدرستیکه دین نزد خدا

الْاِسْلَامُ ۗ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۗ

اسلام است واختلاف نکردند آنان که داده شدند کتاب را مگر پس از آنکه آمد ایشانرا دانش ازراه حسد میانشان

وَمَنْ يَّكْفُرْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَاِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَاِنْ حَآجُّوْكَ فَقُلْ اَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلّٰهِ

وآنکه کافر شود بآیتهای خدا پس بدرستیکه خدا زود حساب است پس اگر حجت گیرند ترا پس بگوی خالص کردم وجهم را برای خدا

وَمَنِ اتَّبَعَنِ ۗ وَقُلْ لِّلَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْاُمِّيّٖنَ ءَاَسْلَمْتُمْ ۗ فَاِنْ اَسْلَمُوْا فَقَدِ اهْتَدَوْا ۚ

وآنکه پیروی کرد مرا وبگوی مر آنانرا که داده شدند کتاب را ونانویسندگانرا که آیا منقاد شدید پس اگر منقاد شدند پس بحقیقت راه یافتند

وَّاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ ۗ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ

واگر روگردانیدند پس جز این نیست که بر تو است رسانیدن وخدا بینا است به بندگان بدرستیکه آنانکه کافر میشوند بآیتهای خدا

وَيَقْتُلُوْنَ النَّبِيّٖنَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۙ وَّيَقْتُلُوْنَ الَّذِيْنَ يَاْمُرُوْنَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ ۙ فَبَشِّرْهُمْ

وميكشند پيغمبرانرا بناحق وميكشند آنانرا كه ميفرمايند بعدالت از مردمان پس مژده ايشانرا

بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٢١﴾ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۖ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿٢٢﴾

بعذاب دردناک آنگروه آنانند که ناچیز شد کردارهاشان در دنیا وآخرت ونیست ایشانرا هیچ یاری کنندگان

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ

آیا ننگریستی بآنانکه داده شدند بهره را از کتاب خوانده میشوند بسوی کتاب خدا تا حکم کند میانشان پس رو میگردانند

فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ

گروهی از ایشان و ایشان روی گردانندگانند آن بابست که ایشان گفتند هرگز مس نکند ما را آتش مگر روزهای شمرده شده

وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ

و بفریفتشان در دینشان آنچه بودند که افترا میکردند پس چگونه باشد چون گرد آوریشان برای روزیکه نیست شکی در آن و تمام داده شود

كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ

هر نفسی را پاداش آنچه کسب کرده و آنها ستمدیده نشوند بگو بار خدایا ای متصرف پادشاهی کرمیدهی پادشاهی را بآنکه میخواهی

وَتَنزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ

و میگیری پادشاهی را از آنکه میخواهی و عزیز میکنی آنرا که میخواهی و خوار میگردانی آنرا که میخواهی بدست تو است خوبی بدرستیکه تو بر همه

شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ

چیز توانائی درمیآوری شب را در روز و درمیآوری روز را در شب و بیرون میآوری زنده را از مرده

وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَّا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ

و بیرون میآوری مرده را از زنده و روزی میدهی آنرا که میخواهی بیشمار باید نگیرند گروندگان کافران را

أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۖ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ

دوستان از جز گروندگان و آنکه میکند آنرا پس نیست از خدا در چیزی مگر آنکه بپرهیزید از ایشان

تُقَاةً ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخْفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ

پرهیز کردنی و میترساند شما را خدا از خود و بسوی خدا است بازگشت بگو اگر پنهان دارید آنچه در سینه‌های شماست یا

تُبْدُوهُ يَعْلَمْهُ اللَّهُ ۗ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

آشکار کنید آنرا میداندش خدا و میداند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و خدا بر همه چیزی توانا است

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِن سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ

روزیکه بیابد هر تنی آنچه را کرده از خوبی حاضر کرده و آنچه را کرده از بدی آرزو میکند که کاش بود میانه آن و میانه او

أَمَدًا بَعِيدًا ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾ قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ

مسافتی دور و دیر رساند شمارا خدا از خود و خدا مهربانست به بندگان بگو اگر هستید که دوست دارید خدا را

فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ

پس پیروی کنید مرا تا دوست دارد شمارا خدا و بیامرزد برای شما گناهان شمارا و خدا است آمرزنده مهربان بگو فرمان برید خدا و رسول را

فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ

پس اگر روگردانند پس بدرستیکه خدا دوست ندارد کافران را بدرستیکه خدا برگزید آدم را و نوح را و آل

إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِن بَعْضٍ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ

ابراهیم را و آل عمران را بر جهانیان فرزندان برخیشان از برخی و خدا شنوای

عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي

داناست چون گفت زن عمران ای پروردگار من بدرستیکه من نذر کردم برای تو آنچه در شکم من است آزاد از شغل دنیا پس بپذیر از من

إِنَّكَ أَنتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنثَىٰ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ

بدرستیکه تو توئی شنوای دانا پس چون بنهادش گفت پروردگارا بدرستیکه من بنهادش مؤنث و خدا داناتر است

بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنثَىٰ ۖ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا

بآنچه بنهاد و نیست مذکر چون مؤنث و بدرستیکه من نامیدمش مریم و بدرستیکه من پناه میدهم او را بتو و فرزندان او را

مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا

از شیطان رانده شده پس پذیرفت او را پروردگارش پذیرفتنی نیکو و رویانیدش رویانیدنی خوب و پایندان کردش

زَكَرِيَّا ۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِندَهَا رِزْقًا ۖ قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَٰذَا ۖ

زکریا را هرگاه درآمد براو زکریا در جای عبادت یافت نزدش روزی را گفت ای مریم از کجاست مر ترا این

قَالَتْ هُوَ مِنْ عِندِ اللَّهِ ۖ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾ هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا

گفت آن از نزد خدا است بدرستیکه خدا روزی میدهد آنرا که خواهد بیشمار در آنجا خواند زکریا

رَبَّهُ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِن لَّدُنكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ

پروردگار خود را گفت ای پروردگار من ببخش مرا از نزد خود فرزندی پاکیزه بدرستی که تو شنوندهٔ دعائی پس ندا کردندش فرشتگان

وَهُوَ قَآئِمٌ يُّصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللّٰهَ يُبَشِّرُكِ بِيَحْيٰى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَسَيِّدًا

و او ایستاده بود نماز میکرد در محراب بدرستیکه خدا مژده میدهد ترا بیحیی تصدیق کننده بکلمهٔ از خدا و مهتر

وَّحَصُورًا وَّنَبِيًّا مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ أَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ

و بازدارندهٔ نفس از شهوتها و پیغمبری از شایستگان گفت ای پروردگار من از کجا باشد مرا فرزندی و بحقیقت رسیده مرا پیری

وَامْرَأَتِيْ عَاقِرٌ قَالَ كَذٰلِكَ اللّٰهُ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْ اٰيَةً قَالَ اٰيَتُكَ أَلَّا

و زن نازاینده است گفت همچنین خدا میکند آنچه میخواهد گفت ای پروردگار من بگردان برای من نشانی گفت نشان تو

تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَاذْكُرْ رَّبَّكَ كَثِيْرًا وَّسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿٤١﴾

آنست که سخن نگوئی با مردمان سه روز مگر باشاره و یاد کن پروردگارت را بسیار و تسبیح کن در شبانگاه و بامداد

وَإِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ إِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفٰكِ عَلٰى نِسَآءِ

و هنگامیکه گفتند فرشتگان ای مریم بدرستیکه خدا برگزید ترا و پاکیزه گردانیدت و اختیار کرد ترا بر زنان

الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٢﴾ يٰمَرْيَمُ اقْنُتِيْ لِرَبِّكِ وَاسْجُدِيْ وَارْكَعِيْ مَعَ الرّٰكِعِيْنَ ﴿٤٣﴾ ذٰلِكَ مِنْ أَنْبَآءِ

جهانیان ای مریم عبادت کن مر پروردگار ترا و سجود کن و رکوع کن با رکوع کنندگان آن از خبرهای

الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُوْنَ أَقْلَامَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا

نهان است وحی میکنیم آنرا بتو و نبودی تو نزد ایشان آنگاه که میانداختند قلمهاشان را که کدامشان پایندانی کنند مریم را و نبودی

كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٤٤﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ إِنَّ اللّٰهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ

تو نزد ایشان آنگاه که نزاع میکردند آنگاه که گفتند فرشتگان ای مریم بدرستیکه خدا بشارت میدهد ترا بکلمهٔ

مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيْحُ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيْهًا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿٤٥﴾ وَيُكَلِّمُ

از او که اسم او است مسیح عیسی پسر مریم صاحب جاه در دنیا و آخرت و از نزدیک کردگان و سخن میکند

النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَّمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ وَلَدٌ وَّلَمْ يَمْسَسْنِيْ

با مردمان در گهواره و در موئی و باشد از شایستگان گفت ای پروردگار من از کجا باشد مرا فرزندی و دست نکرده مرا

بَشَرٌ قَالَ كَذٰلِكِ اللّٰهُ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ إِذَا قَضٰٓى أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿٤٧﴾

انسانی گفت همچنین خدا میآفریند آنچه خواهد چون قرار میدهد امری را پس جز این نیست که میگوید مر او را بشو پس میشود

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰىةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ

وبیاموزد او را کتاب وحکمت وتوریة وانجیل وفرستاده شده بفرزندان یعقوب

أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ

که من بحقیقت آمدم شما را بآیتی از پروردگارتان بدرستیکه من میسازم برای شما از گل چون شکل مرغی پس میدمم

فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ

در آن پس میشود مرغی باذن خدا وشفا میکنم کور مادرزاد را وپیس را وزنده میکنم مردگان را بدستوری خدا

وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ

وخبر میدهم شما را بآنچه میخورید وآنچه ذخیره می نهید در خانه‌هایتان بدرستیکه در آن هر آینه نشانیست مر شما را اگر هستید

مُؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَلِأُحِلَّ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ

گروندگان وتصدیق کننده مر آنچه را باشد میان دو دستم از توریة واز برای آنکه حلال میکنم برای شما برخی از آنچه حرام کرده شد بر شما

وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٥٠﴾ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ

وآوردم شما را معجزه از پروردگارتان پس بترسید از خدا وفرمان برید مرا بدرستیکه خدا پروردگار من وپروردگار شما پس پرستید او را

هٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ

اینست راه راست پس چون مشاهده کرد عیسی از ایشان کفر را گفت کیست انصار من بسوی خدا گفتند

الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ آمَنَّا بِاللَّهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥٢﴾ رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ

حواریان ما انصار خداییم گرویدیم بخدا وگواه باش بآنکه ما منقادانیم پروردگارا گرویدیم ما بآنچه فرو فرستادی

وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ﴿٥٤﴾

وپیروی کردیم رسول را پس بنویس ما را با شاهدان ومکر کردند ومکر کرد خدا وخداست بهترین مکر کنندگان

إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ

چون گفت خدا ای عیسی بدرستیکه من بردارنده توام وبلند کننده توام بسوی خود وپاک کننده توام از آنان که کافر شدند وگردانندهٔ

الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ

کسانیرا که پیروی کردند ترا بالای کسانیکه کافر شدند تا روز قیامت پس بسوی من است بازگشت شما پس حکم میکنم

بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي

میان شما در آنچه بودید در آن اختلاف میکردید پس اما آنانکه کافر شدند پس عذاب کنم ایشانرا عذابی سخت در

الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ

دنیا و آخرت و نیست مر ایشانرا هیچ یاری کنندگان و اما آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته پس تمام دهد ایشانرا

أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ

مزدهاشان و خدا دوست ندارد ستمکارانرا آنست که میخوانیمش برتو از آیتها و ذکر

الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾

باحکمت بدرستیکه مثل عیسی نزد خدا چون مثل آدم است ساختش از خاک پس گفت مر او را بشو پس شد

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ

حق از پروردگار تو است پس مباش از شک کنندگان پس کسیکه مجادله کند ترا در آن پس از آنچه آمد ترا

مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَ

از دانش پس بگو بیائید بخوانیم پسرانمانرا و پسرانتانرا و زنانمانرا و زنانتانرا و نفسهامانرا و

أَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ

نفسهاتانرا پس زاری نمائیم پس بگردانیم لعنت خدا را بر دروغگویان بدرستیکه این هر آینه آن قصه های راست است

وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ

و نیست هیچ خدائی مگر خدا و بدرستیکه خدا هر آینه اوست غالب درستکار پس اگر برگردند پس بدرستیکه خدا داناست

بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ

بتباهکاران بگو ای اهل کتاب بیائید بکلمه راستی که میانه ماست و میانه شما

أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ

که نپرستیم مگر خدا را و انباز فرا نداریم باو چیزی را و نگیرد بعضی مان بعضی را ارباب از جز

اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي

خدا پس اگر اعراض کنند پس بگوئید گواه باشید بآنکه ما منقادانیم ای اهل کتاب چرا مجادله میکنید در

إِبْرٰهِيمَ وَمَآ أُنزِلَتِ التَّوْرٰىةُ وَالْإِنجِيلُ إِلَّا مِنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰٓأَنتُمْ

ابراهیم و فرو فرستاده نشد توریة و انجیل مگر پس از آن آیا پس در نمی‌یابید آگاه باشید شما

هَٰٓؤُلَآءِ حَٰجَجْتُمْ فِيمَا لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ

آنهائید که مجادله کردید در آنچه بود مر شما را بآن دانش پس چرا مجادله کنید در آنچه نیست مر شما را بآن دانش و خدا میداند و شما

لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرٰهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَٰكِن كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا ۚ وَمَا

نمیدانید نبود ابراهیم یهودی و نه نصرانی ولیکن بود حق‌گرای مسلم و

كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوْلَى ٱلنَّاسِ بِإِبْرٰهِيمَ لَلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا ٱلنَّبِىُّ وَٱلَّذِينَ

نبود از جملهٔ شرک آورندگان بدرستیکه نزدیکترین مردمان بابراهیم هر آینه آنانند که پیروی کردند او را و این پیغمبر و آنانکه

ءَامَنُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ وَلِىُّ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّت طَّآئِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ لَوْ يُضِلُّونَكُمْ ۚ وَمَا

گرویدند و خدا دوست گروندگانست دوست داشتند گروهی از اهل کتاب که گمراه کنند شما را و

يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٩﴾ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ

گمراه نمیکنند مگر خودها شانرا و نمیدانند ای اهل کتاب چرا کافر میشوید بآیتهای خدا

وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لِمَ تَلْبِسُونَ ٱلْحَقَّ بِٱلْبَٰطِلِ وَتَكْتُمُونَ ٱلْحَقَّ

و شما گواهی میدهید ای اهل کتاب چرا میپوشانید حق را بباطل و پنهان میدارید حق را

وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَت طَّآئِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ ءَامِنُوا۟ بِٱلَّذِىٓ أُنزِلَ عَلَى ٱلَّذِينَ

و شما میدانید و گفتند طایفهٔ از اهل کتاب ایمان آورید بآنچه فرو فرستاده شده بر آنان

ءَامَنُوا۟ وَجْهَ ٱلنَّهَارِ وَٱكْفُرُوٓا۟ ءَاخِرَهُۥ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤْمِنُوٓا۟ إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمْ

که ایمان آوردند اول روز و کافر شدند آخرش باشد که ایشان باز گردند و ایمان نیاورید مگر از برای کسیکه پیرو گردد دین شما را

قُلْ إِنَّ ٱلْهُدَىٰ هُدَى ٱللَّهِ أَن يُؤْتَىٰٓ أَحَدٌ مِّثْلَ مَآ أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَآجُّوكُمْ عِندَ رَبِّكُمْ ۗ قُلْ

بگو بدرستیکه هدایت هدایت خداست اینکه داده شود احدی مانند آنچه داده شدید یا حجت آورند شما را نزد پروردگارتان بگو

إِنَّ ٱلْفَضْلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ ۗ

بدرستیکه فضل بدست خداست میدهد آنرا بکسی که میخواهد و خدا فراخ رحمت داناست مخصوص میگرداند برحمتش آنرا که میخواهد

وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ بِقِنْطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ

وخدا آن صاحب فضل بزرگ واز اهل کتاب کس باشد که اگر امین سازیش بمال بسیار میرساند آنرا بتو

وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ

واز ایشان کسی هست که اگر امین سازیش بدیناری نمیرساند آنرا بتو مگر تا دوام که باشی براو ایستاده آن باین است که ایشان

قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

گفتند نیست برما در خوردن مال بیسوادان راهی ومیگویند بر خدا دروغ را وایشان میدانند

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ

آری کسیکه وفا کرد بعهدش وپرهیزکاری کرد پس بدرستیکه خدا دوست دارد پرهیزکارانرا بدرستیکه آنانکه عوض میگیرند بعهد

اللّٰهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللّٰهُ وَلَا

خدا وسوگندهاشان بهای اندک را آنگروه نیست بهره مرایشانرا در آخرت وسخن نمیگوید باایشان خدا و

يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُونَ

بنگرد بسوی ایشان روز قیامت وپاک نگرداند ایشانرا واز برای ایشانست عذابی دردناک وبدرستیکه از ایشان پاره می پیچند

أَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ

زبانهای خودرا بکتاب تا پندارید اورا از کتاب ونیست آن از کتاب ومیگویند آن از نزد خداست

وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ

ونیست آن از نزد خدا ومیگویند بر خدا دروغ را وایشان میدانند نمیباشد از برای انسانی که

يُؤْتِيَهُ اللّٰهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللّٰهِ

بدهدش خدا کتاب وحکم وپیغمبری را پس گوید از برای مردمان باشید بندگان مرمرا از جز خدا

وَلٰكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرَكُمْ

ولیکن باشید خداپرستان بسبب بودن شما که تعلیم دهید کتاب را وبسبب بودنشان که بخوانید ونمیفرماید شمارا

أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

که بگیرید فرشتگانرا وپیغمبران را خدایان آیا میفرماید شمارا بکفر پس از آنکه شما مسلمانانید

(٨٠) وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُم مِّن كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ

وهنگامیکه گرفت خدا پیمان پیغمبران را که آنچه دادم شما را از کتاب و حکمت پس آمد شما را رسولی

مُّصَدِّقٌ لِّمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي

تصدیق کننده و مر آنچه را با شماست هر آینه ایمان خواهید آورد و البته یاری کنید البته گفت آیا اقرار کردید و گرفتید بر آنستان پیمان مرا

قَالُوا أَقْرَرْنَا ۚ قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُم مِّنَ الشَّاهِدِينَ (٨١) فَمَن تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ

گفتند اقرار کردیم گفت پس گواه باشید و من با شما از گواهانم پس هر که روگرداند پس از آن

فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (٨٢) أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

پس آنگروه ایشانند نافرمانان آیا پس جز دین خدا را میجویند و مر او را منقاد شده هر که در آسمانها و زمین است

طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ (٨٣) قُلْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ

خواه و ناخواه و بسوی او باز گردانیده میشوند بگو گرویدیم بخدا و آنچه فرو فرستاده شد بر ما و آنچه فرو فرستاده بر

إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ

ابراهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب و اسباط و آنچه داده شد بموسی و عیسی و سایر پیغمبران

مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ (٨٤) وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا

از پروردگارشان تفرقه نمیکنیم میان احدی از ایشان و ما مر او را منقادانیم و هر که بجوید بجز اسلام دینی را

فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ (٨٥) كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ

پس هرگز پذیرفته نشود از او و او در آخرت از زیانکارانست چگونه راه نماید خدا گروهی را که کافر شدند پس از

إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

ایمانشان و گواهی دادند که رسول حق است و آمد ایشان را حجتها و خدا راه نماید گروه ستمکاران را

(٨٦) أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ (٨٧)

آنگروه پاداششان آنست که بر آنها است لعنت خدا و فرشتگان و مردمان همگی

خَالِدِينَ فِيهَا ۖ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ (٨٨) إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن بَعْدِ

جاودانیان در آن سبک کرده نشود از ایشان عذاب و نه ایشان مهلت داده شوند مگر آنانکه توبه کردند پس از

ذٰلِكَ وَاَصْلَحُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٨٩﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بَعْدَ اِيْمَانِهِمْ ثُمَّ ازْدَادُوْا

آن و اصلاح کردند پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربان است بدرستیکه آنهاکه کافر شدند پس از ایمانشان پس افزودند

كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الضَّآلُّوْنَ ﴿٩٠﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَمَاتُوْا وَهُمْ

کفر را هرگز پذیرفته نشود توبهٔ ایشان و آنگروه ایشانند گمراهان بدرستیکه آنانکه کافر شدند و مردند و ایشان

كُفَّارٌ فَلَنْ يُّقْبَلَ مِنْ اَحَدِهِمْ مِّلْءُ الْاَرْضِ ذَهَبًا وَّلَوِ افْتَدٰى بِهٖ ؕ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ

بودند کافران پس هرگز پذیرفته نشود از یکیک از ایشان پر زمین زر سرخ هرچند خود را باز خرد بآن آنها مر ایشانراست عذابی

اَلِيْمٌ وَّمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿٩١﴾ لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتّٰى تُنْفِقُوْا مِمَّا تُحِبُّوْنَ ؕ وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ شَيْءٍ

دردناک و نیست مر ایشانرا هیچ یاری کنندگان نیابید هرگز نیکی را تا انفاق کنید از آنچه دوست میدارید و آنچه را که انفاق کنید از چیزی

فَاِنَّ اللّٰهَ بِهٖ عَلِيْمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلًّا لِّبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اِلَّا مَا حَرَّمَ اِسْرَآءِيْلُ

پس بدرستیکه خدا بآن داناست همه طعامی بود حلال از برای بنی اسرائیل مگر آنکه حرام کرد اسرائیل

عَلٰى نَفْسِهٖ مِنْ قَبْلِ اَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرٰىةُ ؕ قُلْ فَاْتُوْا بِالتَّوْرٰىةِ فَاتْلُوْهَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٩٣﴾

بر خودش پیش از آنکه فرو فرستاده شود توریة بگو پس بیاورید توریة را پس بخوانیدش اگر هستید راستگویان

فَمَنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ اللّٰهُ

پس هرکه افترا بندد بر خدا دروغ را پس از آن پس آن گروه ایشانند ستمکاران بگو راست گفت خدا

فَاتَّبِعُوْا مِلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا ؕ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿٩٥﴾ اِنَّ اَوَّلَ بَيْتٍ وُّضِعَ لِلنَّاسِ

پس پیروی کنید ملت ابراهیم حق گرای را و نبود از شرک آورندگان بدرستیکه اول خانه که بنا نهاده شد از برای مردمان

لَلَّذِيْ بِبَكَّةَ مُبٰرَكًا وَّهُدًى لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٦﴾ فِيْهِ اٰيٰتٌ بَيِّنٰتٌ مَّقَامُ اِبْرٰهِيْمَ ۚ وَمَنْ

هرآینه آنست که بمکه است خجسته و هدایت از برای جهانیان در آنست آیتهای روشن مقام ابراهیم و کسیکه

دَخَلَهٗ كَانَ اٰمِنًا ؕ وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا ؕ وَمَنْ

داخل شد آنرا باشد ایمن و مر خدا راست بر مردمان حج گذاردن آنخانه هرکه استطاعت دارد بسوی او راه را و کسیکه

كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٧﴾ قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ

کافر شد پس بدرستیکه خدا بی نیاز است از جهانیان بگو ای اهل کتاب چرا کافر میشوید بآیتهای خدا

وَاللّٰهُ شَهِيدٌ عَلٰى مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ مَنْ

وخدا گواه است بر آنچه میکنید بگو ای اهل کتاب چرا باز میدارید از راه خدا کسی را

آمَنَ تَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ ۗ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

که ایمان آورد میخواهید آنرا کج وشما شاهدانید ونیست خدا غافل از آنچه میکنید ای آن کسانیکه

آمَنُوا إِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

گرویدید اگر فرمان برید گروهیرا از آنانکه داده شدند کتاب را برگردانند شمارا پس از ایمان آوردنتان کافران

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللّٰهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۗ وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللّٰهِ

وچگونه کافر میشوید وشما خوانده میشود بر شما آیتهای خدا ودر میان شماست رسول او وآنکه متوسل شود بخدا

فَقَدْ هُدِيَ إِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا

پس بحقیقت هدایت یافته براه راست ای آن کسانیکه گرویدید بترسید از خدا سزای ترسیدنش ومیرید البته مگر

وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ

وشما مسلمانان ومتمسک شوید برشته خدا همه ومتفرق نشوید ویاد کنید نعمت خدارا برشما

إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا ۚ وَكُنْتُمْ عَلٰى شَفَا حُفْرَةٍ

چون بودید دشمنان پس الفت داد میان دلهایتان پس گردیدید بنعمتش برادران وبودید بر کناره مغاکی

مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا ۗ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ

از آتش پس رهانید شمارا از آن همچنین بیان میکند خدا برای شما آیتهایشرا باشد که شما راه یابید وباید که باشند از شما

أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۚ وَأُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾

جمعی که بخوانند بسوی خوبی وامر کنند بخوبی ونهی میکنند از منکر وآنگروه ایشانند رستگاران

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۚ وَأُولٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ

ونباشید مانند آنانکه متفرق شدند واختلاف کردند پس از آنکه آمد ایشانرا حجتها وآن گروه از برای ایشانست عذابی

عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ ۚ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكَفَرْتُمْ

بزرگ روزیکه سفید شود رویهائی وسیاه شود رویهائی پس اما آنانکه سیاه شد رویهای ایشان آیا کافر شدید

بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ

پس از ایمانتان پس بچشید عذاب را بسبب آنچه بودید کافر میشدید و اما آنانکه سفید شد رویهاشان

فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٠٧﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ

پس باشند در رحمت خدا ایشان در آن جاودانند این آیتهای خداست میخوانیم آنرا بر تو براستی و نیست خدا

يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾

که اراده کند ستمی از برای جهانیان و مر خداراست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و بسوی خدا باز گردد کارها

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ

هستید بهتر امتی که بیرون آورده شد از برای مردمان میفرمائید بخوبی و باز میدارید از ناشایسته و میگروید

بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾

بخدا و اگر گرویدندی اهل کتاب هر آینه بودی بهتر مر ایشانرا برخیشان گروندگانند و بیشترین ایشان نافرمانانند

لَنْ يَضُرُّوكُمْ إِلَّا أَذًى وَإِنْ يُقَاتِلُوكُمْ يُوَلُّوكُمُ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١١١﴾ ضُرِبَتْ

ضرر نمیرسانند شمارا مگر اندک آزاری و اگر کارزار میکنند با شما میگردانند بشما پشتهارا پس نصرت داده نمیشوند زده شد

عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ أَيْنَ مَا ثُقِفُوا إِلَّا بِحَبْلٍ مِنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِنَ النَّاسِ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ

برایشان خواری هر کجا یافته شوند مگر بزنهاری از خدا و زنهاری از مردمان و بازگشتند بغضبی از خدا

وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ

و زده شد برایشان درماندگی آن باین است که ایشان بودند کافر میشدند بآیتهای خدا و میکشتند

الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾ لَيْسُوا سَوَاءً مِنْ أَهْلِ

پیغمبران را بناحق آن بآنکه نافرمانی کردند و بودند از حد در میگذشتند نیستند یکسان از اهل

الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

کتاب گروهی باشند ایستاده میخوانند آیتهای خدا را اوقات شب و ایشان سجده میکنند میگروند بخدا

وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ

و روز باز پسین و میفرمایند بخوبی و باز میدارند از ناشایسته و میشتابند در خیرات

وَاُولٰٓئِكَ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُّكْفَرُوْهُ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿١١٥﴾

و آن گروه از شایستگانند و آنچه را میکنند از خوبی پس ناسپاسی کرده نمیشوند هرگز آنرا و خداوند بر پرهیزکارانست

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا ۗ وَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ

بدرستیکه آنها که کافر شدند هرگز کفایت نکند از ایشان مالهاشان و نه فرزندانشان از خدا چیزی را و آنگروه اهل

النَّارِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُوْنَ فِيْ هٰذِهِ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيْحٍ فِيْهَا صِرٌّ

آتشند ایشان در آن جاویدانند مثل آنچه انفاق کنند در این زندگانی دنیا چون داستان بادیست که در آن باشد

اَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَاَهْلَكَتْهُ ۗ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللّٰهُ وَلٰكِنْ اَنْفُسَهُمْ

سرمای سخت که برسد بکشت زار قومیکه ستم کردند بر خودهاشان پس نابود کرد آنرا و ستم نکرد ایشانرا خدا ولیکن بر خودهاشان

يَظْلِمُوْنَ ﴿١١٧﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا بِطَانَةً مِّنْ دُوْنِكُمْ لَا يَاْلُوْنَكُمْ خَبَالًا ۗ وَدُّوْا مَا

ستم میکردند ای آن کسانیکه گرویدند مگیرید همراز از غیرتان کوتاهی نمیکنند با شما در فساد دوست دارند

عَنِتُّمْ ۚ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَآءُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ ۚ وَمَا تُخْفِيْ صُدُوْرُهُمْ اَكْبَرُ ۗ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيٰتِ اِنْ

رنج داشتن شما را بتحقیق ظاهر شد دشمنی از دهنهای ایشان و آنچه پنهان دارد سینه های ایشان بزرگتر است بتحقیق بیان کردیم برای شما آیتها را

كُنْتُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿١١٨﴾ هٰٓاَنْتُمْ اُولَآءِ تُحِبُّوْنَهُمْ وَلَا يُحِبُّوْنَكُمْ وَتُؤْمِنُوْنَ بِالْكِتٰبِ كُلِّهٖ ۚ

اگر باشید شما که دریابید بعقل آگاه باشید شما آنهائید که دوست دارید ایشانرا و دوست ندارند شما را و میگروید بکتاب همه آنش

وَاِذَا لَقُوْكُمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا ۚ وَاِذَا خَلَوْا عَضُّوْا عَلَيْكُمُ الْاَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ ۗ قُلْ مُوْتُوْا بِغَيْظِكُمْ ۗ

و چون ملاقات کردند شما را گفتند ایمان آوردیم و چون خلوت کردند گزیدند بر شما سرانگشتانرا از خشم بگو بمیرید بخشمتان

اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿١١٩﴾ اِنْ تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ ۗ وَاِنْ تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ

بدرستیکه خدا داناست باسرار سینه ها اگر مس میکند شما را خوبی بد میآید ایشان را و اگر رسد شما را بدی

يَّفْرَحُوْا بِهَا ۗ وَاِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا ۗ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ ﴿١٢٠﴾

شاد میشوند بآن و اگر صبر کنید و پرهیز به ضرر نمیرساند شما را مکر ایشان چیزی بدرستیکه خدا بآنچه میکنند فرا رسنده است

وَاِذْ غَدَوْتَ مِنْ اَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِيْنَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ ۗ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿١٢١﴾ اِذْ

و هنگامیکه بیرون رفتی بامداد از اهلت مهیا میکردی گردندگانرا در نشیمنها برای کارزار و خدا شنوای داناست چون

هَمَّتْ طَّآئِفَتَانِ مِنكُمْ أَن تَفْشَلَا ۙ وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا ۗ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

قصد کردند دو گروه از شما که بدلی کنند و خدا بود یاور شان و بر خدا پس باید توکل کنند گروندگان

﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنتُمْ أَذِلَّةٌ ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

و بتحقیق یاری کرد شمارا خدا در بدر و شما بودید ذلیلان پس بترسید از خدا باشد که شما شکر کنید

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَن يَكْفِيَكُمْ أَن يُمِدَّكُمْ رَبُّكُم بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ

آنگاه که میگفتی مر گروندگان را آیا کفایت نمیکند شمارا که مدد کند شمارا پروردگارتان به سه هزار از ملائکه

مُنزَلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَىٰ ۚ إِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَٰذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُم بِخَمْسَةِ

فرو فرستادگان آری اگر صبر کنید و بپرهیزید و بیایند شمارا که علاج برخود راست کنند این امداد کند شمارا خدایتان به پنج

آلَافٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم

هزار از ملائکه نشان کنندگان و نگردانید آنرا خدا مگر بشارت برای شما و از برای آنکه مطمئن شود دلهای

بِهِ ۗ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْبِتَهُمْ

بآن و نیست نصرت مگر از نزد خدای غالب درست کردار تا قطع کند پاره را از آنان که کافر شدند یا نگونسار کند ایشانرا

فَيَنقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ

پس برگردند نومیدان نیست مر ترا از امر چیزی یا در پذیرد از ایشان یا عذاب کند ایشانرا پس مر ستمکاران

﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ

و مر خدا راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است بیامرزد مر آنرا که خواهد و عذاب میکند آنرا که خواهد و خدا آمرزنده

رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ

مهربانست ای آن کسانیکه ایمان آوردید مخورید ربا را زیادتیهای برهم افزوده و بترسید از خدا باشد که شما

تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ

رستگار شوید و بترسید از آتشی که مهیا شده برای کافران و فرمانبرید خدا و رسول را باشد که شما

تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ

رحمت کرده شوید و بشتابید بسوی آمرزش از پروردگار خود و بهشتی که عرضش آسمانها و زمین است که مهیا شده

لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُنفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ

برای پرهیزکاران آنانکه انفاق میکنند در خوشی و ناخوشی و فرو خورندگان خشم و عفو کنندگان از

النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا

مردمان و خدا دوست دارد نیکوکاران را و آنانکه چون کردند ناشایستی یا ستم کردند بر خودهاشان یاد کردند

اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ

خدا را پس استغفار نمودند برای گناهانشان و کیست که بیامرزد گناهان را جز خدا و اصرار نمودند بر آنچه کردند و ایشان

يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

میدانند آنگروه پاداش ایشان آمرزشی است از پروردگارشان و بهشتهائی است که میرود از زیرشان نهرها

خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ

جاودانیان دران و نیکوست مزد کارکنندگان بحقیقت گذشت پیش از شما سنتهائی پس سیر کنید در زمین

فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ

پس بنگرید چگونه بود انجام تکذیب کنندگان این بیانی است برای مردمان و هدایت و پندی است

لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ إِن يَمْسَسْكُمْ

از برای پرهیزکاران دست مشوید و اندوهگین نگردید و شما برترانید اگر باشید گروندگان اگر مس کند شما را

قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ ۚ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ

جراحتی پس بتحقیق مس کرد قوم را جراحتی مانند آن و اینروزها میگردانیمشان بنوبت میان مردمان از برای آنکه بداند خدا آنانرا

آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا

که ایمان آوردند و بگیرد از شما گواهان و خدا دوست ندارد ستمگارانرا و از برای آنانکه خالص کند خدا آنانرا که ایمان آوردند

وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا

و بکاهد کافرانرا آیا پنداشتید که داخل میشوید بهشت را و هنوز جدا نکرده باشد خدا آنهارا که مجاهده کردند

مِنكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِن قَبْلِ أَن تَلْقَوْهُ فَقَدْ

از شما یا آنکه بداند صبرکنندگانرا و بدرستیکه بودید آرزو میکردید مرگ را پیش از آنکه ملاقات کنید او را پس بتحقیق

رأيتموه وأنتم تنظرون ﴿١٤٣﴾ وما محمد إلا رسول قد خلت من قبله الرسل أفإن مات

دیدید او را و شما نظر میکردید و نیست محمد مگر رسول بتحقیق گذشته اند پیش از او رسولان آیا پس اگر مرده بود

أو قتل انقلبتم على أعقابكم ومن ينقلب على عقبيه فلن يضر الله شيئا وسيجزي الله

یا کشته شده بود بر میگشتید بر پاشنه های تان و هر که برگردد بر دو پاشنه اش پس هرگز ضرر نمیرساند خدا هیچ چیزی و بزودی جزا میدهد خدا

الشاكرين ﴿١٤٤﴾ وما كان لنفس أن تموت إلا بإذن الله كتابا مؤجلا ومن يرد ثواب الدنيا

شکرگذاران را و نمیباشد مر نفسی را که بمیرد مگر باذن خدا کتابی معین المدة و هر که بخواهد ثواب دنیا را

نؤته منها ومن يرد ثواب الآخرة نؤته منها وسنجزي الشاكرين ﴿١٤٥﴾ وكأين من نبي

میدهیم ازان و هر که بخواهد ثواب آخرت را میدهیم ازان و بزودی جزا دهیم شکرگذاران را و بسا از پیغمبری که

قاتل معه ربيون كثير فما وهنوا لما أصابهم في سبيل الله وما ضعفوا وما

کارزار کردند با او سپاهیان بسیار پس سستی نکردند مر آنچه رسید ایشان را در راه خدا و ضعیف نشدند و

استكانوا والله يحب الصابرين ﴿١٤٦﴾ وما كان قولهم إلا أن قالوا ربنا اغفر لنا ذنوبنا وإسرافنا

فروتنی نکردند و خدا دوست دارد شکیبایان را و نبود گفتار شان جز آنکه گفتند ای پروردگار ما بیامرز برای ما گناهان ما را و از حد گذشتن ما

في أمرنا وثبت أقدامنا وانصرنا على القوم الكافرين ﴿١٤٧﴾ فآتاهم الله ثواب الدنيا

در کارمان و ثابت دار قدمهای ما را و یاری کن ما را بر گروه کافران پس دادشان خدا ثواب دنیا

وحسن ثواب الآخرة والله يحب المحسنين ﴿١٤٨﴾ يا أيها الذين آمنوا إن تطيعوا الذين

و خوبی ثواب آخرت و خدا دوست دارد نیکوکاران را ای آنکسانیکه ایمان آوردید اگر فرمان برید آنهارا که

كفروا يردوكم على أعقابكم فتنقلبوا خاسرين ﴿١٤٩﴾ بل الله مولاكم وهو خير الناصرين

کافر شدند برگردانند شما را بر پاشنه های تان پس گردید زیانکاران بلکه خدا است صاحب اختیار شما و او است بهترین یاری کنندگان

﴿١٥٠﴾ سنلقي في قلوب الذين كفروا الرعب بما أشركوا بالله ما لم ينزل به سلطانا ومأواهم

زود باشد که اندازیم در دلهای آنانکه کافر شدند ترس را بآنچه شرک آوردند بخدا مادام که فرستاده نشده بآن حجتی و جایگاه ایشان

النار وبئس مثوى الظالمين ﴿١٥١﴾ ولقد صدقكم الله وعده إذ تحسونهم بإذنه حتى

آتش است و بد است جایگاه ستمکاران و بدرستیکه راست کرد با شما خدا وعده خود را چون چاپک میکشتید آنهارا باذن او تا

إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ

چون بدل کردید و منازعه کردید در امر و نافرمانی کردید پس از آنکه نمود بشما آنچه دوست دارید از شما کسی است

يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا

که میخواهد دنیا را و از شما کسی است که میخواهد آخرت را پس گردانید شما را از ایشان تا بیازماید شما را و بدرستیکه عفو کرد

عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَى أَحَدٍ

از شما و خدا است صاحب فضل بر گروندگان هنگامیکه دور میرفتید و نمی ایستادید بر احدی

وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَثَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا

و رسول میخواند شما را در عقبتان پس جزا داد شما را غمی بغمی تا اندوهگین نشوید بر آنچه فوت شد از شما و نه

مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُعَاسًا

آنچه رسید شما را و خدا آگاه است بآنچه میکنید پس فرو فرستاد بر شما پس از غم ایمنی پینکی

يَغْشَى طَائِفَةً مِنْكُمْ وَطَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنْفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ

که فرو میگرفت طایفه را از شما و طایفه که بحقیقت بغم انداخته بود ایشان را خودهای ایشان گمان میبردند بخدا غیر حق را گمان

الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي

جاهلیت میگفتند آیا باشد مر ما را از امر هیچ چیزی بگو بدرستیکه امر همه آن مر خدا راست پنهان میدارند در

أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُلْ لَوْ

نفسهای ایشان آنچه را آشکار نمیکنند از برای تو میگویند اگر بودی مر ما را از امر چیزی کشته نمیشدیم در اینجا بگو اگر

كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي

میبودید در خانه‌هایتان هر آینه میآمدند آنانکه نوشته شده بود بر ایشان قتل تا کشتنگاه شان و تا بیازماید خدا آنچه را در

صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا

سینه‌های شماست و تا خالص گرداند آنچه در دلهای شماست و خدا داناست باسرار سینه‌ها بدرستیکه آنانکه پشت گردانیدند

مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ

از شما روزیکه روی بروی شدند دو جماعت جز این نیست لغزانید شان دیو رجیم بسبب برخی از آنچه کسب کردند و بدرستیکه عفو کرد خدا

إِذْ تُصْعِدُونَ ١٥٣ — در بیابان نهزمان اهل اسلام میروید — کیاد کنید هنگام دور رفتن — از امر کار زار بهزیمت و التفات — نمیکردید و نمی نگریستید بهیچکس — از امر دنیا از فرط ترس و بیم میرفتید — شما را از زیر بلند که باز گردید و روز زمین — باز آید کس رسول خدا شما را بجماعت — نمیکردید پس مخالفت کردید شما را — از آن نافرمانی که نمی زدید متصل بود — یعنی و آن قتل بود و جراحت یافتند — سرکان و وقوع ایذا — تحفه — بقتل

عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا

از ایشان بدرستیکه خدا آمرزنده بردبار است ای آنکسانیکه ایمان آوردید مباشید مانند آنانکه کافر شدند وگفتند

لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًّى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا

مر برادران ایشان چون سفر میکردند در زمین یا بودند غازیان اگر میبودند نزد ما نمی مردند وکشته نمیشدند

لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾

تا بگرداند خدا آنرا حسرت در دلهاشان وخدا زنده میکند ومیمیراند وخدا بآنچه میکنید بیناست

وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

واگر کشته شدید در راه خدا یا مردید هرآینه آمرزشی از خدا ورحمتی بهتر است از آنچه جمع میکنند

وَلَئِنْ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾ فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا

واگر مردید یا کشته شدید هرآینه بسوی خدا محشور میشوید پس برحمتی از خدا نرمی کردی مر ایشانرا واگر بودی بدخوی

غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ

سخت دل هرآینه پراکنده میشدند از حوالی تو پس درگذر از ایشان وآمرزش خواه مر ایشانرا ومشورت کن با آنها در کار

فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ

پس چون عزم کردی پس توکل کن بر خدا بدرستیکه خدا دوست دارد توکل کنندگانرا اگر یاری کند شمارا خدا پس نیست غلبه کننده

لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

مر شمارا واگر وامیگذارد شمارا پس کیست که یاری میکند شمارا از بعد او وبر خدا پس باید توکل کنند گروندگان

﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ

ونیست مر پیغمبر را که خیانت کند وکسیکه خیانت کند بیاید بآنچه خیانت کرده روز رستخیز پس تمام داده شود هر تنی

مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ

جزای آنچه کسب کرده ایشان ستمکرده نشوند آیا پس کسیکه پیروی کرد رضای خدارا چون کسیست که بازگشت کرد بخشمی از خدا وجایگاه او

جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾

دوزخست وبدست آنجای بازگشت ایشان مرتبه هاند نزد خدا وخدا بیناست بآنچه میکنند

لَقَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ اِذْ بَعَثَ فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْ اَنْفُسِهِمْ يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِهٖ

بحقیقت منت گذاشت خدا بر گروندگان چون برانگیخت در ایشان رسولی از خودهاشان که بخواند بر ایشان آیتهای او را

وَيُزَكِّيْهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ ۚ وَاِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلُ لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٦٤﴾

و پاک کند شان و بیاموزد شان کتاب و حکمت را و اگرچه بودند در پیش هر آینه در گمراهی روشن

اَوَلَمَّآ اَصَابَتْكُمْ مُّصِيْبَةٌ قَدْ اَصَبْتُمْ مِّثْلَيْهَا ۙ قُلْتُمْ اَنّٰى هٰذَا ۭ قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ

آیا و چون رسید شما را مصیبتی که بحقیقت رسانیدید دو چند آنرا گفتید از کجا بود این بگو آن باشد از نزد

اَنْفُسِكُمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١٦٥﴾ وَمَآ اَصَابَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعٰنِ فَبِاِذْنِ اللّٰهِ

خودهاتان بدرستیکه خدا بر همه چیزی تواناست و آنچه رسید شما را روزیکه روبرو شدند دو جماعت پس باذن خدا

وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ نَافَقُوْا ۚ وَقِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ

و تا بداند گروندگان را و تا بداند آنانرا که نفاق کردند و گفته شد مر ایشانرا که بیائید کارزار کنید در راه

اللّٰهِ اَوِ ادْفَعُوْا ۭ قَالُوْا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَّا اتَّبَعْنٰكُمْ ۭ هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمَىِٕذٍ اَقْرَبُ مِنْهُمْ

خدا یا دفع کنید گفتند اگر میدانستیم کارزار کردن هر آینه متابعت کردیم شما را آنها مر کفر را آن روز نزدیکتر بودند از ایشان

لِلْاِيْمَانِ ۚ يَقُوْلُوْنَ بِاَفْوَاهِهِمْ مَّا لَيْسَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ ۭ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُوْنَ ﴿١٦٧﴾ اَلَّذِيْنَ

مر ایمان را بگفتند بدهنهاشان آنچه نیست در دلهاشان و خدا داناتر است بآنچه پوشیده میدارند آنانکه

قَالُوْا لِاِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوْا لَوْ اَطَاعُوْنَا مَا قُتِلُوْا ۭ قُلْ فَادْرَءُوْا عَنْ اَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ اِنْ

گفتند مر برادرانشانرا و نشستند اگر اطاعت ما میکردند کشته نمیشدند بگو پس دفع کنید از خودهاتان مرگ را اگر

كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَمْوَاتًا ۭ بَلْ اَحْيَاۗءٌ عِنْدَ

هستید راستگویان و نپندارید البته آنانرا که کشته شدند در راه خدا مردگان بلکه زندگانند نزد

رَبِّهِمْ يُرْزَقُوْنَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِيْنَ بِمَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ۙ وَيَسْتَبْشِرُوْنَ بِالَّذِيْنَ لَمْ

پروردگارشان روزی داده میشوند شادمانند بآنچه داد شان خدا از فضل خود و شادمانی میکنند بکسانیکه

يَلْحَقُوْا بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ ۙ اَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿١٧٠﴾ يَسْتَبْشِرُوْنَ بِنِعْمَةٍ

ملحق نشده اند بایشان از بعد ایشان اینکه نیست خوفی بر ایشان و نه ایشان اندوهناک شوند شادمانی میکنند بنعمتی

مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٧١﴾ ۚ اَلَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِلّٰهِ وَالرَّسُوْلِ
از خدا وفضلی وبدرستیکه خدا ضایع نمیکند مزد گروندگانرا آنانکه اجابت میکنند خدا ورسول را

مِنْۢ بَعْدِ مَآ اَصَابَهُمُ الْقَرْحُ ۛ لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا مِنْهُمْ وَاتَّقَوْا اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿١٧٢﴾ ۚ اَلَّذِيْنَ قَالَ
از بعد رسیدن بایشان جراحت از برای آنان که نیکوئی کردند از ایشان وپرهیزکار شدند مزدی بزرگست آنکسانیکه گفت

لَهُمُ النَّاسُ اِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوْا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ اِيْمَانًا ۖ وَّقَالُوْا حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ
مرایشانرا مردمان بدرستیکه مردم بتحقیق جمع شدند از برای شما پس بترسید از ایشان پس افزود ایشانرا ایمان وگفتند بس است مارا خدا وخوب

الْوَكِيْلُ ﴿١٧٣﴾ فَانْقَلَبُوْا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمْسَسْهُمْ سُوْٓءٌ ۙ وَّاتَّبَعُوْا رِضْوَانَ
کارگذاریست پس برگشتند بنعمتی از خدا وفضلی مس نکرد ایشان بدی وپیروی کردند خشنودی

اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ ذُوْ فَضْلٍ عَظِيْمٍ ﴿١٧٤﴾ اِنَّمَا ذٰلِكُمُ الشَّيْطٰنُ يُخَوِّفُ اَوْلِيَآءَهٗ ۖ فَلَا تَخَافُوْهُمْ وَخَافُوْنِ
خدارا وخدا صاحب فضلی است بزرگ جز این نبود آنکه شیطان میترساند دوستانش را پس مترسید از ایشان وبترسید

اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٧٥﴾ وَلَا يَحْزُنْكَ الَّذِيْنَ يُسَارِعُوْنَ فِى الْكُفْرِ ۚ اِنَّهُمْ لَنْ يَّضُرُّوا اللّٰهَ
من اگر هستید گروندگان وباید اندوهگین نسازند آنان که میشتابند در کفر بدرستیکه ایشان ضرر نمیرسانند خدارا

شَيْـًٔا ۗ يُرِيْدُ اللّٰهُ اَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِى الْاٰخِرَةِ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١٧٦﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اشْتَرَوُا
چیزی میخواهد خدا که نگرداند برای ایشان بهره در آخرت واز برای ایشانست عذابی بزرگ بدرستیکه آنانکه خریدند

الْكُفْرَ بِالْاِيْمَانِ لَنْ يَّضُرُّوا اللّٰهَ شَيْـًٔا ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿١٧٧﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا
کفررا بایمان البته ضرر نمیرسانند خدارا چیزی وبرای آنها عذابیست پردرد وباید که نپندارند البته آنها که کافر شدند

اَنَّمَا نُمْلِيْ لَهُمْ خَيْرٌ لِّاَنْفُسِهِمْ ۭ اِنَّمَا نُمْلِيْ لَهُمْ لِيَزْدَادُوْٓا اِثْمًا ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ﴿١٧٨﴾ مَا كَانَ
که مهلت دادن ما ایشانرا بهتر است برای خودهاشان مهلت میدهیم ایشانرا مگر تا زیاد کنند گناه را وبرای ایشانست عذابی خوارکننده نباشد

اللّٰهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلٰى مَآ اَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتّٰى يَمِيْزَ الْخَبِيْثَ مِنَ الطَّيِّبِ ۗ وَمَا كَانَ اللّٰهُ
خدا که واگذارد گروندگانرا برآنچه شما برآنید تا جدا سازد پلیدرا از پاکیزه ونباشد خدا

لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَجْتَبِيْ مِنْ رُّسُلِهٖ مَنْ يَّشَآءُ ۚ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ ۚ
که مطلع گرداند شمارا برغیب ولیکن خدا برمیگزیند از رسولانش هرکرا میخواهد پس بگروید بخدا ورسولانش

وَاِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ بِمَآ اٰتٰهُمُ اللّٰهُ

واگر بگروید وبپرهیزید پس شمارا مزدیست بزرگ وباید پندارند آنانکه بخل میورزند بآنچه داد ایشانرا خدا

مِنْ فَضْلِهٖ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ ۭ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۭ سَيُطَوَّقُوْنَ مَا بَخِلُوْا بِهٖ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ وَلِلّٰهِ

از فضلش که آن بهتر است مرایشانرا بلکه آن بدتر است مرایشانرا بزودی طوق کرده شوند آنچه را بخیلی کردند بآن روز رستاخیز ومر خدارا

مِيْرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿١٨٠﴾ لَقَدْ سَمِعَ اللّٰهُ قَوْلَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا

میراث آسمانها وزمین وخدا بآنچه میکنید بیناست وآگاه بدرستیکه شنید خدا گفتار آنکسانیکه گفتند

اِنَّ اللّٰهَ فَقِيْرٌ وَّنَحْنُ اَغْنِيَاۗءُ ۘ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوْا وَقَتْلَهُمُ الْاَنْۢبِيَاۗءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۙ وَّنَقُوْلُ

بدرستیکه خدا محتاجست وما بی نیازانیم زود باشد که بنویسیم آنچه گفتند وکشتنشان پیغمبران را بناحق وگوئیم

ذُوْقُوْا عَذَابَ الْحَرِيْقِ ﴿١٨١﴾ ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ ﴿١٨٢﴾

بچشید عذاب آتش سوزانرا آن بسبب آنچیزیست که پیش فرستاد دستهای شما وآنکه خدا نیست ستمکار مر بندگانرا

اَلَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ عَهِدَ اِلَيْنَآ اَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُوْلٍ حَتّٰى يَاْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَاْكُلُهُ النَّارُ ۭ

آنانکه گفتند که خدا عهد کرد باما که ایمان نیاریم برسول تا آنکه بیاورد برای ما قربانی که بخوردش آتش

قُلْ قَدْ جَاۗءَكُمْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِيْ بِالْبَيِّنٰتِ وَبِالَّذِيْ قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوْهُمْ اِنْ كُنْتُمْ

بگو بحقیقت آمدند شمارا رسولان پیش از من بامعجزات وبآنچه گفتید پس چرا کشتید ایشانرا اگر هستید

صٰدِقِيْنَ ﴿١٨٣﴾ فَاِنْ كَذَّبُوْكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكَ جَاۗءُوْ بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ

راستگویان پس اگر تکذیب کنند ترا پس بحقیقت تکذیب کرده شد رسولانی چند پیش از تو که آمدند بامعجزات وزبورها

وَالْكِتٰبِ الْمُنِيْرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَاۗئِقَةُ الْمَوْتِ ۭ وَاِنَّمَا تُوَفَّوْنَ اُجُوْرَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ فَمَنْ

وکتاب روشن کننده هر تنی چشنده است مرگ را وجز این نیست تمام داده میشوید اجرهای شمارا روز قیامت پس آنکه

زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَاُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ ۭ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا مَتَاعُ الْغُرُوْرِ ﴿١٨٥﴾

دور کرده شد از آتش ودر آورده شد ببهشت پس برادر رسید ونیست زندگانی دنیا مگر متاع فریب

لَتُبْلَوُنَّ فِيْٓ اَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ ۡ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ

هر آینه آزموده میشوید در مالهایتان ونفسهایتان وهر آینه خواهید شنید از آنانکه داده شدند کتاب را پیش از شما واز

الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا ۚ وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾ وَإِذْ

آنانکه شرک آوردند ناخوش بسیار واگر صبر کنید و بپرهیزید پس بدرستیکه آن از عزم امورست و هنگامی

أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ

گرفت خدا پیمان آنان که داده شدند کتاب را که هر آینه بیان کنند آنرا برای مردم و نپوشند آنرا پس انداختند ش

وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ

پس پشتهاشان و عوض گرفتند بآن بهای اندک را پس بدست آنچه عوض میگیرند هشدار ایستد آنکسانیکه

يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ ۖ

شاد میشوند بآنچه آوردند و دوست میدارند که ستوده شوند بچیزیکه بجا نیاوردند پس هشدار ایستد ایشانرا در مقام رستگاری از عذاب

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ

و از برای ایشانست عذابی دردناک و مر خدا راست پادشاهی آسمانها و زمین و خدا بر همه چیز تواناست بدرستیکه

فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ

در آفریدن آسمانها و زمین و اختلاف شب و روز هر آینه آیتهاست مر صاحبان خردرا آنانکه

يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

یاد میکنند خدا را ایستاده و نشسته و بر پهلوهاشان و اندیشه میکنند در آفریدن آسمانها و زمین

رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ

پروردگارا نیافریدی اینرا باطل منزهی تو پس نگاهدار ما را از عذاب آتش ای پروردگار ما بدرستیکه تو کسیرا که داخل میکنی در آتش

فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ

پس بتحقیق خوار کردی او را و نیست مر ستمکاران را هیچ یاری کنندگان پروردگار ما بدرستیکه ما شنیدیم ندا کننده ندا میکرد از برای ایمان

أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا ۖ رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ

که بگروید بپروردگارتان پس گرویدیم پروردگارا پس بیامرز برای ما گناهان ما را و بازپوشان از ما بدیهای ما را و بمیران ما را با نیکان

﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ

پروردگارا و بده ما را آنچه وعده داده ما را بر رسولانت و خوار مگردان ما را روز قیامت بدرستیکه تو خلاف نمیکنی وعده را

(١٩٤) فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِّنكُم مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ ۖ بَعْضُكُم

پس اجابت کرد مر ایشانرا پروردگارشان که ضایع نمیکنم کار کارکننده را از شما از مردی یا زنی بعضی تان

مِّن بَعْضٍ ۖ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِن دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا

از بعضی است پس آنانکه مهاجرت کردند و بیرون کرده شدند از دیارشان و رنجانیده شدند در راه من و کارزار کرده شدند و کشته شدند

لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ ثَوَابًا

درمیگذرانیم از ایشان بدیهای ایشانرا و هر آینه درمیآورمشان در بهشتهائی که میرود از زیرشان نهرها پاداشی

مِّنْ عِندِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ عِندَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ (١٩٥) لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي

از نزد خدا و خدا باشد نزدش خوبی ثواب نباید که فریب دهد ترا رفت آمد آنانکه کافر شدند در

الْبِلَادِ (١٩٦) مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ الْمِهَادُ (١٩٧) لَٰكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ

شهرها متاعیست اندک پس مسکن ایشان دوزخست و بد بسترییست لیکن آنانکه پرهیز کردند از پروردگارشان

لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِندِ اللَّهِ ۗ وَمَا عِندَ اللَّهِ

مر ایشانراست بهشتهائی که میرود از زیرشان نهرها جاودانیان در آن ماحضری از نزد خدا و آنچه نزد خداست

خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ (١٩٨) وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَن يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ

بهتراست برای نیکان و بدرستیکه از اهل کتاب هر آینه کسی است که میگرود بخدا و آنچه فرستاده شد بشما و آنچه فرستاده شد بایشان

خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ

خشوع کنندگان از برای خدا عوض نمیکنند بآیتهای خدا بهای اندک را آنگروه مر ایشانراست مزدشان نزد پروردگارشان بدرستیکه خدا

سَرِيعُ الْحِسَابِ (١٩٩) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (٢٠٠)

زود حساب است ای آنکسانیکه گرویدید صبر کنید و شکیبائی ورزید و آماده باشید و بترسید از خدا باشد که شکارستگار شوید

سورة النساء مائة وست وسبعون آية وهي مدنية

حروفها ١٦٥٣٠ — كلماتها ٣٧٧٤٥ — ركوعها ٢٤

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

١٩١ الذين يذكرون الله قياما وقعودا وعلى جنوبهم ويتفكرون في خلق السموات والارض ربنا ما خلقت هذا باطلا سبحانك فقنا عذاب النار

یعنی آنانکه یاد میکنند خدا را ایستاده و در حالت نشسته و بر پهلوهای خود و در آفرینش آسمانها و زمین تا آن اندیشه میکنند و میگویند پروردگارا نیافریدی این را بیهوده پاک منزهی پس نگاه دار ما را از عذاب آتش دوزخ

ایشانرا راه نمیدهد بصالح قدیم در بحث است جائیکه حضرت رسول صلی الله علیه وسلم فرمود که هیچ عبادتی چون تفکر نیست علاوه آن فرمود که تفکر در صانع الهی افضل عبادت است از هفتاد سال عبادت در آنحضرت نیست در زمانیکه عبادت در آنجا مقام گنجائی ندارد

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا

ای مردمان بترسید از پروردگارتان که آفرید شمارا از یک تن و آفرید از آن جفت اورا

وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ

و پراکنده کرد از نسل آن دو تا مردان بسیار و زنانرا و بترسید از خدائی که درخواست کرده میشوید بآن و رحمها بدرستیکه

اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ① وَآتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ

خدا باشد برشما نگهبان و بدهید یتیمان را مالهاشان و مدهید پلیدرا بدل پاکیزه

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ② وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا

و مخورید مالهاشانرا با اموالتان بدرستیکه آن باشد گناه بزرگ و اگر بترسید که عدل نورزید

فِي الْيَتَامَىٰ فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا

در یتیمان پس نکاح کنید آنچه خوش آید مرشمارا از زنان دو و سه و چهار پس اگر بترسید که عدالت نورزید

فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ③ وَآتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ

پس یکی یا آنچه را مالک باشد دستهاتان آن نزدیکتر است که میل نکنید و بدهید زنانرا مهرهاشانرا دادنی

نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ④ وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ

بطیب خاطر پس اگر بخوشی گذشتند برای شما از چیزی از آن از دل پس بخورید آنرا سازگار گوارا و مدهید کم خردان را

أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا

اموالتان را که گردانید خدا برای شما مایه تقیش و روزی دهید ایشانرا از آنها و بپوشانید شان و بگوئید مر ایشانرا گفتاری

مَعْرُوفًا ⑤ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا

خوب و بیازمایید یتیمانرا تا چون برسند بنکاح پس اگر یافتید از ایشان رشدی پس تسلیم کنید

إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ

بایشان مالهاشانرا و مخورید آنرا از راه اسراف و پیش گیری اینکه بزرگ شوند و هرکه باشد غنی پس باید در گذرد

وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهِدُوا عَلَيْهِمْ

و هرکه باشد فقیر پس باید بخورد بخوبی پس چون تسلیم کردید بایشان مالهاشانرا پس گواه گیرید برایشان

وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيبًا ۝٦ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدٰنِ وَالْاَقْرَبُوْنَ وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٌ

وکافیست خدا محاسب مر مردانراست بهره از آنچه گذاشتند والدین ونزدیکان ومر زنانراست بهره

مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدٰنِ وَالْاَقْرَبُوْنَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ اَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوْضًا ۝٧ وَاِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ

از آنچه گذاشتند پدر ومادر ونزدیکان از آنچه کم باشد از آن یا بسیار باشد بهره فرض کرده شده وچون حاضر شوند قسمت را

اُولُوا الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنُ فَارْزُقُوْهُمْ مِّنْهُ وَقُوْلُوْا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوْفًا ۝٨ وَلْيَخْشَ

صاحبان قرابت ویتیمان ودرماندگان پس بدهید ایشانرا از آن وبگوئید مر ایشانرا گفتاری خوب وباید بترسند

الَّذِيْنَ لَوْ تَرَكُوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعٰفًا خَافُوْا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللّٰهَ وَلْيَقُوْلُوْا قَوْلًا

آنانکه اگر بگذارند از عقبشان فرزندان عاجز بیم خواهند داشت بر ایشان پس باید بترسند از خدا وباید بگویند گفتنی

سَدِيْدًا ۝٩ اِنَّ الَّذِيْنَ يَاْكُلُوْنَ اَمْوَالَ الْيَتٰمٰى ظُلْمًا اِنَّمَا يَاْكُلُوْنَ فِيْ بُطُوْنِهِمْ نَارًا

درست بدرستیکه آنانکه میخورند مالهای یتیمان را بستم نمیخورند در شکمهای خود مگر آتش را

وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيْرًا ۝١٠ يُوْصِيْكُمُ اللّٰهُ فِيْٓ اَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْاُنْثَيَيْنِ فَاِنْ

وبزودی انداخته میشوند در آتش سوزان میفرماید شما را خدا در اولادتان از برای مذکر مانند بهره دو مؤنث پس اگر

كُنَّ نِسَآءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَاِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ

باشند زنان فوق دوتا پس از برای آنهاست دو ثلث آنچه را گذاشتند واگر باشد یکی پس از برای اوست نصف

وَلِاَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ اِنْ كَانَ لَهٗ وَلَدٌ فَاِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلَدٌ وَّوَرِثَهٗ

ومر والدینش را از برای هر یک از ایشان شش یک از آنچه گذاشتند اگر باشد مر او را فرزندی پس اگر نباشد مر او را فرزندی ومیراث برد

اَبَوٰهُ فَلِاُمِّهِ الثُّلُثُ فَاِنْ كَانَ لَهٗٓ اِخْوَةٌ فَلِاُمِّهِ السُّدُسُ مِنْۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُّوْصِيْ

از او ولدینش پس مادر او را باشد سه یک پس اگر باشد مر او را برادران پس مادر او راست شش یک از بعد وصیتی که وصیت میکند

بِهَآ اَوْ دَيْنٍ اٰبَآؤُكُمْ وَاَبْنَآؤُكُمْ لَا تَدْرُوْنَ اَيُّهُمْ اَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيْضَةً مِّنَ

بآن یا دینی پدران شما وپسران شما نمیدانید کدامشان نزدیکترند مر شما را از راه نفع فرض کردنی است از

اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝١١ وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ اَزْوَاجُكُمْ اِنْ لَّمْ يَكُنْ

خدا بدرستیکه خدا باشد دانای درست کار ومر شما راست نیمه آنچه را گذاشتند جفتهای شما اگر نباشد

لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمُ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِينَ

برایشان را فرزندی پس اگر باشد مرایشانرا فرزندی پس مرشماراست ربع از آنچه گذاشتند از بعد وصیتی که وصیت بکنند

بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ

بآن یا دینی و از برای آنهاست چهار یک آنچه گذاشتید اگر نباشد مرشمارا فرزندی پس اگر باشد مرشمارا فرزندی پس از برای

الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً

آنهاست هشت یک از آنچه گذاشتید پس از وصیتی که وصیت کنید بآن یا دینی و اگر باشد مردی که میراث برده شود از جهت کلاله

أَوِ امْرَأَةٌ وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ

یا زنی و مر او را باشد برادری یا خواهری پس برای هر یک از آن دو است شش یک پس اگر باشند بیشتر از آن

فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَى بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِنَ اللَّهِ

پس ایشان انبازانند در سه یک از بعد وصیتی که وصیت کرده میشود بآن یا دینی غیر ضرر رساننده وصیتی از خدا

وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي

و خدا دانای بردبار است این حدهای خداست و هر که فرمان برد خدا و رسولش را داخل کند او را بهشتهائی که میرود

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

از زیر آنها نهرها جاودانیان در آن و آنست کامیابی بزرگ و هر که نافرمانی کند خدا و رسول او را

وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٤﴾ وَاللَّاتِي يَأْتِينَ

و در گذرد از حدهای او در آورد او را در آتش که جاوید باشد در آن و از برای اوست عذابی خوار کننده و آنانکه کنند

الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي

کار بدی از زنانتان پس گواه طلبید برایشان چهارتا از شما پس اگر شهادت دادند پس نگاه دارید ایشان در

الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّاهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَاللَّذَانِ يَأْتِيَانِهَا مِنْكُمْ

خانه ها تا بردارد ایشان مرگ یا قرار دهد خدا از برای ایشان راهی و آن دو کس که میکنند کار بد را از شما

فَآذُوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى

پس آزار کنید ایشانرا پس اگر توبه کردند و کار نیک کردند پس بگذرانید از ایشان بدرستیکه خدا باشد توبه پذیر مهربان جز این نیست که توبه پذیرفتن

١٧ — يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ

اللّٰهِ لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السُّوْٓءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوْبُوْنَ مِنْ قَرِيْبٍ فَاُولٰٓئِكَ يَتُوْبُ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ؕ

برخداست از برای آنانکه میکنند بدرا بنادانی پس توبه میکنند از نزدیک پس آنها توبه میپذیرد خدا از ایشان

وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ ۚ حَتّٰٓى اِذَا حَضَرَ

و باشد خدا دانای درست کردار و نیست توبه از برای آنانکه میکنند گناهانرا تا چون حاضر شود

اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ اِنِّىْ تُبْتُ الْـٰٔنَ وَلَا الَّذِيْنَ يَمُوْتُوْنَ وَهُمْ كُفَّارٌ ؕ اُولٰٓئِكَ اَعْتَدْنَا

یکیشانرا مرگ میگوید بدرستیکه من توبه کردم اکنون و نه آنانکه بمیرند و ایشانند کافران آنکروه آماده کرده ایم

لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿١٨﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ تَرِثُوا النِّسَآءَ كَرْهًا ؕ وَلَا

از برای ایشان عذابی دردناک ای آنکسانیکه گرویده اید حلال نیست مرشمارا که میراث برید از زنان باکراه و

تَعْضُلُوْهُنَّ لِتَذْهَبُوْا بِبَعْضِ مَآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اِلَّآ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ وَعَاشِرُوْهُنَّ

منع مکنید آنهارا که ببرید پارهٔ از آنچه داده اید آنهارا مگر آنکه کنند کاربدی آشکاریرا و معاشرت کنید ایشان

بِالْمَعْرُوْفِ ۚ فَاِنْ كَرِهْتُمُوْهُنَّ فَعَسٰٓى اَنْ تَكْرَهُوْا شَيْـًٔا وَّيَجْعَلَ اللّٰهُ فِيْهِ خَيْرًا كَثِيْرًا ﴿١٩﴾

بخوبی پس اگر خوش نداشته باشید از ایشان پس شاید که ناخوش دارید چیزیرا و بگرداند خدا در آن خیر بسیار

وَاِنْ اَرَدْتُّمُ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ ۙ وَّاٰتَيْتُمْ اِحْدٰىهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَاْخُذُوْا

و اگر خواستید عوض دادن جفتی بجای جفتی و داده باشید یکیشانرا مال بسیار پس مگیرید

مِنْهُ شَيْـًٔا ؕ اَتَاْخُذُوْنَهٗ بُهْتَانًا وَّاِثْمًا مُّبِيْنًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَاْخُذُوْنَهٗ وَقَدْ اَفْضٰى بَعْضُكُمْ

از آن چیزیرا آیا میگیرید آنرا بدروغ بستن و بدی آشکار و چگونه میگیرید آنرا و بحقیقت رسیده برخی از شما

اِلٰى بَعْضٍ وَّاَخَذْنَ مِنْكُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنْكِحُوْا مَا نَكَحَ اٰبَآؤُكُمْ مِّنَ النِّسَآءِ

بر برخی و گرفتند از شما پیمان سخت و نکاح مکنید آنچه را نکاح کردند پدرانتان از زنان

اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ؕ اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً وَّمَقْتًا ؕ وَسَآءَ سَبِيْلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ

مگر آنچه بجستی گذشت بدرستیکه آن باشد کار زشت و دشمنی و بد راهی است حرام کرده شد برشما

اُمَّهٰتُكُمْ وَبَنٰتُكُمْ وَاَخَوٰتُكُمْ وَعَمّٰتُكُمْ وَخٰلٰتُكُمْ وَبَنٰتُ الْاَخِ وَبَنٰتُ

مادران شما و دختران شما و خواهرانتان و عمه هاتان و خاله هاتان و دختران برادر و دختران

الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ مِنَ الرَّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتُ

خواهر و مادرانتان که شیر دادند شما را و خواهرانتان از شیر خوردن و مادران

نِسَائِكُمْ وَرَبَائِبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِنْ نِسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا

زنانتان و دخترانتان که تربیت یافته اند در کنار شما از زنانتان که دخول کرده باشید با آنها پس اگر نبوده باشید

دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا

که دخول کرده باشید با آنها پس نیست گناهی بر شما و زنان پسرانتان که باشند از پشتهای شما و آنکه جمع کنید

بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٣﴾ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ

میان دو خواهر مگر آنچه بحقیقت گذشت بدرستیکه خدا باشد آمرزنده مهربان و شوهرداران از زنان

إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَٰلِكُمْ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ

مگر آنچه را مالک شد یمینهایتان کتاب خداست بر شما و حلال کرده شد بر شما آنچه سوای آنست آنکه خواستگاری کنید بمالهایتان

مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ

که شوهران حلال باشید نه زنا کنندگان پس آنچه را متعه کردید از ایشان پس بدهید بایشان مهرهایشان را که فرض شده و نیست گناهی

عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٢٤﴾ وَمَنْ لَمْ

بر شما در آنچه راضی شدید بآن از بعد مهر واجب بدرستیکه خدا باشد دانای درست کردار و آنکه

يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ

استطاعت ندارد از شما بتوانگری که بزنی خواهد زنان آزاد ایماندار را پس از آنچه مالک شد یمینهایتان از

فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَانْكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ

کنیزانتان که ایمان دارند و خدا داناتر است بایمانتان بعضی تان از بعضی است پس بزنی خواهید آنرا برخصت صاحبانشان

وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَّ

و بدهید ایشانرا مهرهایشان بخوبی وقتیکه باشند بازدارندگان خود از کار بد نه زناکاران و نه گیرندگان یارهای نهانی پس چون بزنی گرفته شدند

فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ

پس اگر کنند کار بد پس بر ایشانست نیمه آنچه بر زنان آزاد است از عذاب آن از برای کسی است که ترسد از ضرر

مِنكُمْ ۗ وَإِن تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ

از شما واگر صبر کنید بهتر است مر شما را وخدا آمرزنده مهربانست میخواهد خدا که بیان کند برای شما وهدایت کند شما را

سُنَنَ الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾ وَاللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ

طریقهای آنانکه بودند پیش از شما وتوبه پذیرد از شما وخدا دانای درست کردارست ، وخدا میخواهد که توبه پذیرد

عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَن تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَن

از شما ومیخواهند آنها که پیروی میکنند خواهشهای نفس را که میل کنید میلی بزرگ میخواهد خدا که

يُخَفِّفَ عَنكُمْ ۚ وَخُلِقَ الْإِنسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ

سبک گرداند از شما وآفریده شده انسان ناتوان ای آنکسانیکه گرویدید مخورید مالهاتانرا

بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَن تَكُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنكُمْ ۚ وَلَا تَقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ

میانتان بناحق مگر آنکه بوده باشد خرید وفروختی بخوشنودی از شما ومکشید خودهاتانرا بدرستیکه خدا

كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا ۚ وَكَانَ

باشد بشما مهربان وکسیکه میکند آنرا از راه تعدی وستم پس زود باشد که بیندازیمش در آتش وباشد

ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِن تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

آن بر خدا آسان اگر پرهیز کنید گیرهای آنچه را نهی کرده میشوید از آن درمیگذرانیم از شما گناهانتان را

وَنُدْخِلْكُم مُّدْخَلًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ لِّلرِّجَالِ

ودر میاوریم شما را در محلی گرامی وآرزو مکنید آنچه را افزونی داده خدا بآن برخی از شما بر برخی از برای مردانست

نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا ۖ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ ۚ وَاسْأَلُوا اللَّهَ مِن فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ

بهره از آنچه کسب کردند واز برای زنانست بهره از آنچه کسب کردند ودرخواست کنید خدا را از فضلش بدرستیکه خدا

كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ ۚ

باشد بهمه چیز دانا واز برای همه گردانیدیم میراث بران از آنچه گذاشتند والدین ونزدیکان

وَالَّذِينَ عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

وکسانیکه پیمان بست بیمانهاتان پس بدهید ایشانرا بهره ایشان بدرستیکه خدا باشد بر همه چیزی شاهد

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۖ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَاءَ ذَٰلِكُمْ أَن تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُم مُّحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ ۚ فَمَا اسْتَمْتَعْتُم بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُم بِهِ مِن بَعْدِ الْفَرِيضَةِ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٢٤﴾ وَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنكُمْ طَوْلًا أَن يَنكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُم مِّن فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ۚ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُم ۚ بَعْضُكُم مِّن بَعْضٍ ۚ فَانكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ ۚ فَإِذَا أُحْصِنَّ فَإِن أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنكُمْ ۚ وَأَن تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾ وَاللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَن تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُخَفِّفَ عَنكُمْ ۚ وَخُلِقَ الْإِنسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَن تَكُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنكُمْ ۚ وَلَا تَقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِن تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُم مُّدْخَلًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا ۖ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ ۚ وَاسْأَلُوا اللَّهَ مِن فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ ۚ وَالَّذِينَ عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَا أَنفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ

مردان کارگذار فرمانروایند بر زنان بآنچه افزونی داده خدا بعضی ایشانرا بر بعضی وبآنچه انفاق کردند از اموالشان

فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ ۚ وَاللَّاتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ

پس نیکو زنان پرستارانند ونگاهدارندگانند خودرا در وقت حاضر نبودن شوهر بنگاهداشت خدا وآن زنانیکه میترسید از نافرمانی ایشان پس پند دهید

وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ ۖ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ

ودوری کنید از آنها در خوابگاهها وبزنید شان پس اگر فرمانبردند شمارا پس مجوئید برایشان راه آزاری بدرستیکه خدا باشد

عَلِيًّا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا

برتر بزرگ واگر بترسید از ناسازی میانشان پس بفرستید داوری را از کسان مرد وداوری را از کسان زن

إِن يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾ وَاعْبُدُوا اللَّهَ

اگر بخواهند بسامان آوردن را سازگاری دهد خدا میانشان بدرستیکه خدا باشد دانای آگاه وبپرستید خدارا

وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ

وشریک مسازید باو چیزی را وبوالدین نیکوئی کردن وبصاحب قرابت ویتیمان ودرماندگان

وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ

وهمسایه صاحب قرابت وهمسایه بیگانه وهمراه در پهلو وراه گذر محتاج وآنچه را مالک شد

أَيْمَانُكُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ

یمینهاتان بدرستیکه خدا دوست ندارد کسیرا که باشد متکبر نازان وآنانکه بخل میکنند ومیفرمایند مردمانرا

بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ ۗ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

ببخل وپنهان میدارند آنچه را دادشان خدا از فضلش ومهیا کرده‌ایم از برای کافران عذابی خوارکننده

وَالَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ

وآنانکه انفاق میکنند مالهای خودرا برای مردم وایمان نمیآورند بخدا ونه بروز بازپسین

وَمَن يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ

وکسیکه باشد دیو رجیم مرادرا همراه پس بد همراهی است وچه چیز بود برایشان اگر ایمان بیاورند بخدا

وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللّٰهُ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ بِهِمْ عَلِيْمًا ﴿٣٩﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَظْلِمُ

وروز باز پسین وانفاق میکردند از آنچه روزی داد شان خدا وباشد خدا بایشان دانا بدرستیکه خدا ستم نمیکند

مِثْقَالَ ذَرَّةٍ ۚ وَاِنْ تَكُ حَسَنَةً يُّضٰعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَّدُنْهُ اَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٤٠﴾ فَكَيْفَ

مقدار ذرهٔ واگر باشد نیکوئی میافزایدش وبدهد از نزدش مزدی بزرگ پس چگونه باشد

اِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ ۢ بِشَهِيْدٍ وَّجِئْنَا بِكَ عَلٰى هٰٓؤُلَآءِ شَهِيْدًا ؕ ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يَّوَدُّ الَّذِيْنَ

وقتی که بیاریم از هر امتی شاهدی را وآوردیم ترا بر آنها شاهد آنروز دوست میدارند آنانکه

كَفَرُوْا وَعَصَوُا الرَّسُوْلَ لَوْ تُسَوّٰى بِهِمُ الْاَرْضُ ۚ وَلَا يَكْتُمُوْنَ اللّٰهَ حَدِيْثًا ﴿٤٢﴾ يٰٓاَيُّهَا

کافر شدند ونافرمانی کردند پیغمبر را که کاش هموار کرده شود بایشان زمین ونپوشانند از خدا سخنی را ای آن

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرَبُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْتُمْ سُكٰرٰى حَتّٰى تَعْلَمُوْا مَا تَقُوْلُوْنَ وَلَا جُنُبًا اِلَّا

کسانیکه ایمان آوردید نزدیک شوید نماز را وشمایید مستان تا وقتیکه بدانید آنچه را میگوئید ونه با جنابت مگر

عَابِرِيْ سَبِيْلٍ حَتّٰى تَغْتَسِلُوْا ؕ وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰٓى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَآءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ

روندگان راه تا وقتی که غسل کنید واگر باشید بیماران یا بر سفری یا آمد احدی از شما از

الْغَآئِطِ اَوْ لٰمَسْتُمُ النِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوْا مَآءً فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوْا بِوُجُوْهِكُمْ

غائط یا مباشرت کردید با زنان پس نیافتید آبی را پس تیمم کنید بروی زمینی پاک پس مسح کنید رویهاتانرا

وَاَيْدِيْكُمْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُوْرًا ﴿٤٣﴾ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ

ودستهاتانرا بدرستیکه خدا باشد درگذرنده آمرزنده آیا نگرستی بآنانکه داده شدند بهره را از کتاب

يَشْتَرُوْنَ الضَّلٰلَةَ وَيُرِيْدُوْنَ اَنْ تَضِلُّوا السَّبِيْلَ ؕ ﴿٤٤﴾ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاَعْدَآئِكُمْ ؕ

میخرند گمراهی را ومیخواهند که گم کنید شما راه را وخدا داناتر است بدشمنان شما

وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَلِيًّا ۙ وَّكَفٰى بِاللّٰهِ نَصِيْرًا ﴿٤٥﴾ مِنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا يُحَرِّفُوْنَ الْكَلِمَ

وبس است خدا یاور وبس است خدا یاری کننده از آنانکه یهود شدند میگردانند سخن را

عَنْ مَّوَاضِعِهٖ وَيَقُوْلُوْنَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَاسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَّرَاعِنَا لَيًّا بِاَلْسِنَتِهِمْ

از جاهایش ومیگویند شنیدیم ونافرمانی کردیم وبشنو غیر شنونده ومهلت ده ما را پیچیدنی بزبانهاشان

وَطَعْنًا فِي الدِّينِ ۚ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاسْمَعْ وَانْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ

وطعنه زدن در دین و اگر آنکه ایشان میگفتند که شنیدیم و فرمانبردیم و بشنو و مهلت ده ما را هر آینه بود بهتر برای ایشان

وَأَقْوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

و راستتر ولیکن لعنت کرد ایشانرا خدا بسبب کفرشان پس نمیگروند مگر اندکی ای آنکسانیکه

أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُم مِّن قَبْلِ أَن نَّطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا

داده شده اید کتاب را بگروید بآنچه فرو فرستادیم باورداننده مر آنچه را با شماست پیش از آنکه محو گردانیدیم رویها را پس برگردانیم آنها

عَلَىٰ أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ

بر قفاهاشان یا لعنت کنیم ایشانرا همچنانکه لعنت کردیم یاران شنبه را و باشد امر خدا کرده شده بدرستیکه

اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ

خدا نمیآمرزد که شرک آورده شود باو و میآمرزد آنچه فروتر آنست از برای هر که میخواهد و کسیکه شرک آورد بخدا

فَقَدِ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا ﴿٤٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُم ۚ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ

پس بتحقیق ارتکاب کرد گناهی بزرگ را آیا نگاه نکردی بآنانکه پاک میدانستند خودهاشانرا بلکه خدا پاک میسازد آنرا که بخواهد

وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ انظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ ۖ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا

و ستمکرده نشوند مقدار رشته میان هسته خرما بنگر چگونه افترا میکنند بر خدا دروغ را و بس است آن گناه آشکارا

﴿٥٠﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ

آیا نگاه نکردی بآنانکه داده شدند بهره را از کتاب ایمان میآرند بجبت و طاغوت و میگویند

لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَٰؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ

از برای آنانکه کافر شدند که آنها هادی ترند از آنانکه ایمان آوردند راه را آنگروه آنانند که لعنت کرد ایشان خدا

وَمَن يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذًا لَّا يُؤْتُونَ النَّاسَ

و هر که را لعنت کند خدا پس هرگز نخواهی یافت برای او یاری کننده آیا مر ایشانرا بهره ایست از پادشاهی پس آنهنگام نمیدهند مردمانرا

نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ ۖ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ

نقیری آیا حسد میبرند مردمان را بر آنچه داد ایشانرا خدا از فضل خود پس بتحقیق دادیم آل ابراهیم را

الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ

کتاب و علم شریعت و دادیم ایشانرا پادشاهی بزرگ پس از ایشان است آنکه گرویدبآن و از ایشان کسی است که باز ایستاد از آن

وَكَفَى بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ

و بس است دوزخ آتش افروخته بدرستیکه آنانکه کافر شدند بآیتهای ما زود باشد که بیندازیشان در آتش هرگاه پخته شود

جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾

پوستهاشان بدل میکنیم ایشانرا پوستهائی جز آنها تا بچشند عذاب را بدرستیکه خدا باشد غالب درست کردار

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

و آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته زود باشد در آوریشان در بهشتهائی که میرود از زیرشان نهرها جاودانیان

فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ

در آنها همیشه از برای ایشان است در آنها جفتهای پاکیزه و در میآوریشان در سایهٔ پاینده بدرستیکه خدا امر میکند شمارا

أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ

که برسانید امانتهارا باهلش و چون حکم کنید میان مردمان آنکه حکم کنید بعدالت بدرستیکه

اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا

خدا خوب چیزی است پند میدهد شمارا بآن بدرستیکه خدا باشد شنوای بینا ای آنکسانیکه گرویدید فرمانبرید

اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَ

خدارا و فرمان برید رسول را و صاحبان امر را از شما پس اگر خلاف کنید در چیزی پس برگردانید آنرا بخدا و

الرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

رسول اگر باشید که ایمان آرید بخدا و روز بازپسین آن بهتر است و نیکوتر تاویل

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ

آیا ندیدی بآنها که گمان میکنند که ایشان ایمان آوردند بآنچه فرو فرستاده شد از پیش تو و آنچه فرو فرستاده شد از پیش تو میخواهند

أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ

که داوری برند بسوی طاغوت و بتحقیق که فرموده شدند که کافر شوند بآن و میخواهد شیطان که گمراه کند ایشانرا

ضَلٰلًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ

گمراهی دوری وچون گفته شود مرایشانرا که بیائید بسوی آنچه فرو فرستاد خدا وبسوی رسول می بینی منافقانرا

يَصُدُّونَ عَنكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ

که باز میدارند از تو بازداشتنی پس چگونه باشد وقتی که برسد ایشانرا مصیبتی بسبب آنچه پیش فرستاده دستهاشان

ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ

پس بیایند بسوی تو قسم بخورند بخدا که نخواستیم مگر نیکوئی وموافقت بهم رسانیدن آنها آنانند که میداند

اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُل لَّهُمْ فِي أَنفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا

خدا آنچه در دلهای ایشانست پس رو بگردان از ایشان وپند ده ایشانرا وبگو از برای ایشان در نفسهاشان گفتاری اثر کننده ونفرستادیم ما

مِن رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذ ظَّلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا

هیچ رسولی را مگر تا اطاعت کرده شود بفرمان خدا واگر آنکه ایشان هنگامیکه ستم کردند برخودهاشان آمدندی ترا پس آمرزش خواستندی

اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ

از خدا وآمرزش خواستی برایشان رسول هرآینه یافتندی خدا را توبه پذیر مهربان پس نه بحق پروردگار تو که ایمان نخواهند داشت

حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَ

تا اینکه حکم کنند ترا در آنچه خلاف شود میانشان پس نیابند در خودهاشان ناخوشنودی از آنچه حکم کردی و

يُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ اقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ أَوِ اخْرُجُوا مِن

گردن نهند گردن نهادنی واگر آنکه ما نوشته بودیم برایشان که بکشید خودهاتانرا یا بیرون روید از

دِيَارِكُم مَّا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ

دیارتان نمیکردند آنرا مگر اندکی از ایشان واگر آنکه ایشان کرده بودند آنچه پند داده میشدند بآن هرآینه بود

خَيْرًا لَّهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿٦٦﴾ وَإِذًا لَّآتَيْنَاهُم مِّن لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيْنَاهُمْ

بهتر برای ایشان وسختتر در ثابت گردانیدن ودر آنهنگام میدادیم ایشانرا از نزد خود مزدی بزرگ وهرآینه هدایت کرده بودیم ایشانرا

صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِم

براه راست وهرکه فرمانبرد خدا ورسول را پس آنها باشند با آنانکه احسان کرد خدا برایشان

مِّنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ ۚ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾

از پیغمبران و راستگویان و شهدا و نیکوکاران و خوبند آنها از جهت رفاقت

ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا

آن فضل است از خدا و کافی است خدا دانا ای آنکسانیکه ایمان آوردید بگیرید سلاحتانرا پس بیرون روید

ثُبَاتٍ أَوِ انْفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَن لَّيُبَطِّئَنَّ ۖ فَإِنْ أَصَابَتْكُم مُّصِيبَةٌ قَالَ

فوج فوج یا بیرون روید باهم و بدرستیکه از شما هر آینه کسی است که درنگ میکند پس اگر برسد شمارا مصیبتی گفت

قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُن مَّعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ

بتحقیق انعام کرد خدا برمن هنگامیکه نبودم با ایشان حاضر و اگر برسد شمارا فضلی از خدا

لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَا لَيْتَنِي كُنتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا

هر آینه میگویند چنانکه گویا نبوده میان شما و میان او دوستی ای کاش من بودم با ایشان پس فیروز میشدم فیروزی

عَظِيمًا ﴿٧٣﴾ فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ ۚ وَمَن يُقَاتِلْ

بزرگ پس باید کارزار کنند در راه خدا آنها که خریدند زندگانی دنیا را بآخرت و هر که کارزار کند

فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي

در راه خدا پس کشته شود یا غالب آید پس زود باشد که بدهیم مزد بزرگ و چیست شمارا که کارزار نمیکنید در

سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا

راه خدا و در راه ضعیفان از مردان و زنان و کودکانی که میگویند ای پروردگار

أَخْرِجْنَا مِنْ هَٰذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ

بیرون بر ما را از این قریه که ستمکار است اهلش و بگردان برای ما از نزدت یاوری و بگردان برای ما از نزدت

نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ

یاری کننده آنانکه ایمان آوردند کارزار میکنند در راه خدا و آنانکه کافر شدند کارزار میکنند در راه

الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ

طاغوت پس کارزار کنید با دوستان دیو رجیم بدرستیکه مکر شیطان باشد سست آیا

تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَوٰةَ وَآتُوا الزَّكَوٰةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ

نگرستی بآنانکه گفته شد ایشانرا بازدارید دستهای خودرا وبرپای دارید نمازرا وبدهید زکوٰة را پس چون نوشته شد برایشان

الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ

کارزار آنگاه پاره از ایشان میترسیدند از مردمان چون ترسیدن از خدا یا سخت تر در ترسیدن وگفتند ای پروردگار ما چرا

كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ

نوشتی برما کارزار کردن را چرا بآخر نیندا ختی ما را تا مدتی نزدیک بگو برخورداری دنیا اندکیست وآخرت

خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يُدْرِككُّمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنتُمْ فِي

بهتر است از برای آنکه پرهیزکار شد وستمکرده نمیشوید مقدار فتیلی هرجا باشید دریابد شمارا مرگ واگرچه باشید در

بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ وَإِن تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ

برجهای سخت استوار واگر برسد ایشانرا خوبی میگویند این از نزد خداست واگر برسد ایشانرا بدی

يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِندِكَ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ اللَّهِ فَمَالِ هَٰؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ

میگویند این از نزد تو است بگو همه از نزد خداست پس چیست مر این گروه را که نزدیک نیست که

يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَّا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ فَمِن

بفهمند سخنی را آنچه میرسد بتو از خوبی پس از خداست وآنچه میرسد بتو از بدی پس از

نَّفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾ مَّن يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ

از نفس تست وفرستادیم ترا از برای مردمان رسولی وبس باشد خدا شاهد آنکه اطاعت میکند پیغمبر را پس تحقیق اطاعت کرد

اللَّهَ وَمَن تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِندِكَ

خدا را وکسیکه روی گردانید پس نفرستادیم ترا برایشان نگاه دارنده ومیگویند فرمانبرداریست پس چون بیرون روند از نزد تو

بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ

تدبیر میکنند طایفه از ایشان غیر آنچه میگوئی وخدا مینویسد آنچه تدبیر میکنند در شب پس روی بگردان از ایشان وتوکل کن

عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِندِ غَيْرِ اللَّهِ

بر خدا وبس است خدا وکیل آیا پس تامل نمیکنند در قرآن واگر بود از نزد غیر خدا

لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ

هرآینه یافته بودند درآن اختلاف بسیاری وچون میآید ایشانرا امری از ایمنی یا بیم افشا میکنند آنرا واگر

رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ ۗ وَلَوْلَا

برگردانند آنرا بسوی رسول وبسوی صاحبان امر از ایشان هرآینه بدانندش آنانکه استنباط میکنند آنرا از ایشان واگر نبود

فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۚ

فضل خدا برشما ورحمتش هرآینه پیروی میکردید شیطانرا مگر اندکی پس کارزار کن درراه خدا

لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ ۖ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ وَاللَّهُ

تکلیف کرده نمیشود مگر بنفست وترغیب کن مؤمنانرا شاید خدا که بازدارد آسیب آنانرا که کافرشدند وخدا

أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا ۖ

سخت ترست درآسیب وسخت ترست درعقوبت کردن هرکه درخواست کرد درخواستنی خوب میباشد مرادرا بهره ازآن

وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُقِيتًا

وهرکه درخواست میکند درخواستنی بد میباشد مرادرا بهره ازآن وباشد خدا بر همه چیزی نگهبان

﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

وچون تحیت داده شوید بتحیتی پس تحیت دهید بخوبتر ازآن یا رد کنید همانرا بدرستیکه خدا باشد بر همه چیزی

حَسِيبًا ﴿٨٦﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۗ وَمَنْ

محاسب خدا نیست معبودی بحق مگر او هرآینه جمع خواهد کرد البته شمارا بسوی روز قیامت نیست شکی درآن وکیست

أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا ۗ

راستگوی تر از خدا درسخن پس چیست مرشمارا درمنافقان دو گروهی وخدا برگردانید ایشانرا بآنچه کسب کردند

أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ ۖ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾

آیا میخواهید که هدایت کنید آنرا که اضلال میکند خدا وآنرا که اضلال میکند خدا پس هرگز نیابی از برای او راه هدایتی

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ

دوست داشتند که کافر شوید همچنانکه کافرشدند پس بوده باشید یکسان پس مگیرید از ایشان دوستان تاآنکه

يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا

هجرت گزینند در راه خدا پس اگر روگردانند پس بگیرید شان و بکشید شان هرجا بیابید شان و مگیرید

مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ

از ایشان دوستی و نه یاوری مگر آنانکه بپیوندند بقومی که باشند میان شما و میان ایشان پیمانی یا

جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يُقَاتِلُوكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ

آمده باشند شما را و تنگ شده سینه هاشان که کارزار کنند با شما یا کارزار کنند با جماعتشان و اگر خواسته بود خدا هر آینه تسلط میداد

عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ ۚ فَإِنِ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ وَأَلْقَوْا إِلَيْكُمُ السَّلَمَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ

ایشان را بر شما پس هر آینه کارزار کرده بودند پس اگر کناره گیرند از شما و جنگ نکنند و تقاضای صلح نمایند پس قرار نداده است خدا

لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾ سَتَجِدُونَ آخَرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلَّمَا رُدُّوا

از برای شما بر ایشان راهی که آزار شما کنند بزودی خواهید یافت دیگرانرا که میخواهند که ایمن شوند از شما و ایمن شوند از جماعتشان هرگاه خوانده شوند

إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكِسُوا فِيهَا ۚ فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَمَ وَيَكُفُّوا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ

بسوی فتنه برگردانیده شوند در آن پس اگر کناره نگیرند از شما و بیندازند با شما صلح را و باز ندارند دستهاشان را پس بگیرید شان

وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَٰئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾ وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ

و بکشید شان هرجا بیابید شان و آنها را گردانیدیم از برای شما بر ایشان تسلطی آشکار و نباشد مر مؤمنی را که

يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَأً ۚ وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ

بکشد مؤمنی را مگر بخطا و کسیکه کشت مؤمنی را بخطا پس بر اوست آزاد کردن گردنی مؤمن و خونبهای تسلیم کرده شده باهلش مگر آنکه

يَصَّدَّقُوا ۚ فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ ۖ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ

تصدق کنند پس اگر باشد از جماعتی که دشمنند مر شما را و او مؤمن بوده است پس بر اوست آزاد کردن گردنی مؤمن و اگر باشد از جماعتی که

بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ ۖ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ

میان شما و میان ایشان پیمانی است پس بر اوست خونبهای فرا سپرده باهلش و آزاد کردن گردنی مؤمن پس کسیکه نیابد پس بر اوست روزه دو ماه

مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾ وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ

پی هم توبه دادنی از خدا و باشد خدا دانای درست کردار و کسیکه بکشد مؤمنی را از روی عمد پس جزایش دوزخست

خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا
جاودانی در آن و خشم کرد خدا بر او و لعنت کرد او را و مهیا کرد برای او عذابی بزرگ ای آنکسانیکه ایمان آورده اید چون
ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَىٰ إِلَيْكُمُ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ
سفر کنید در راه خدا پس تفتیش کنید و مگوئید از برای کسیکه القا کند بشما سلام نیستی مؤمن میخواهید باشید مایهٔ برخوردار
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَٰلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ
زندگانی دنیا را پس نزد خداست غنیمتهای بسیار همچنانکه بودید پیش از این پس منت گذاشت خدا بر شما پس تفتیش کنید بدرستیکه
اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٩٤﴾ لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَ
خدا باشد بآنچه میکنید آگاه برابر نیستند نشستگان از گروندگان غیر صاحبان رنج و
الْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
وجهاد کنندگان در راه خدا بمالهای خود و جانهای خود زیادتی داد خدا جهاد کنندگان را بمالهاشان و خودشان
عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا
برنشینندگان مرتبه و همه را وعده داد خدا بنیکی و زیادتی داد خدا جهاد کنندگان را برنشینندگان مزد
عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ
بزرگ مرتبه‌های از او و آمرزش و رحمتی و هست خدا آمرزنده مهربان بدرستی آنانکه میمیراند ایشان را
الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ
ملائکه ستمکاران بر خود گفتند در چه بودید گفتند بودیم ضعیفان در زمین گفتند آیا نبود زمین
اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ
خدا فراخ پس هجرت میکردید در آن پس آنگروه جایگاهشان دوزخ است و بد بازگشتی است مگر عاجزان
مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُولَٰئِكَ
از مردان و زنان و فرزندانی که نتوانند چاره و نیابند راهی پس آنها
عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٩٩﴾ وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ
شاید خدا که درگذراند از ایشان و باشد خدا درگذرنده آمرزنده و آنکه هجرت گزیند در راه خدا بیابد

فِي الْأَرْضِ مُرَاغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً ۚ وَمَن يَخْرُجْ مِن بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ

در زمین موضعهای بسیار و فراخی و آنکه بیرون رود از خانه‌اش مسافر بسوی خدا و رسولش پس دریابد او را

الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ

مرگ پس بتحقیق لازم شد اجرش بر خدا و باشد خدا آمرزنده مهربان و چون سفر کنید در زمین

فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَن يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ

پس نیست بر شما گناهی که کوتاه گردانید از نماز اگر بترسید که مفتون سازد شما را آنها که کافر شدند

إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿١٠١﴾ وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ

بدرستیکه کافران باشند مر شما را دشمنی آشکار و چون باشی در ایشان پس اقامت کردی برای ایشان نماز را پس بپا خیزند

طَائِفَةٌ مِّنْهُم مَّعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِن وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ

پاره از ایشان با تو و باید که برگیرند سلاحهای خود را پس چون سجده کردند پس باید که باشند از پشت سر شما و باید که بیایند

طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

پاره دیگر که نماز نکرده باشند پس نماز گذارند با تو و باید که بگیرند پاسشان را و سلاحهاشان را دوست دارند آنها که کافر شدند

لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُم مَّيْلَةً وَاحِدَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ

که کاش غفلت میکردید از سلاحهاتان و کالاهاتان پس حمله میکردند بر شما یک حمله و نیست گناهی بر شما

إِن كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنتُم مَّرْضَىٰ أَن تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ ۖ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ ۗ

اگر باشد شما را رنجی از باران یا باشید بیماران که بنهید سلاحهاتان را و بگیرید پاسشان را

إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا

بدرستیکه خدا مهیا کرده از برای کافران عذابی خوارکننده پس چون گذاردید نماز را پس یاد کنید خدا را ایستاده و نشسته

وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ ۚ فَإِذَا اطْمَأْنَنتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ ۚ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا

و افتاده بر پهلوهای خود پس چون آرامیدید پس برپای دارید نماز را بدرستیکه نماز هست واجب بر مؤمنین در وقت

مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ ۖ إِن تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ ۖ

معین و سستی مکنید در طلب آنجماعت اگر هستید که آزار میکشید پس بدرستیکه ایشان آزار میکشند همچنانکه آزار میکشید

وَتَرْجُونَ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّا أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ

وامید دارید از خدا آنچه امید ندارند و باشد خدا دانای درست کردار بدرستیکه ما فرو فرستادیم بتو کتاب را

بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللّٰهُ ۚ وَلَا تَكُن لِّلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾ وَاسْتَغْفِرِ

براستی تا حکم کنی میان مردمان بآنچه نمود بتو خدا و مباش مر خیانتکاران را دشمنی کننده و آمرزش خواه

اللّٰهَ ۖ إِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنفُسَهُمْ ۚ إِنَّ اللّٰهَ

از خدا بدرستیکه خدا باشد آمرزنده مهربان و مجادله مکن از آنها که خیانت میکنند بخودهاشان بدرستیکه خدا

لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللّٰهِ وَهُوَ

دوست ندارد کسیرا که باشد خیانت کننده گناهکار پنهان میدارند از مردمان و پنهان نمیدارند از خدا و او

مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَاأَنتُمْ

با ایشان است وقتی که در شب تدبیر میکنند آنچه را نمی پسندد از گفتار و باشد خدا بآنچه میکنند فراگیرنده اینک شما

هَٰؤُلَاءِ جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَن يُجَادِلُ اللّٰهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَم مَّن يَكُونُ

این گروهید که مجادله کردید از ایشان در زندگانی دنیا پس کیست که مجادله کند خدا را از ایشان روز رستخیز یا کیست که باشد

عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَن يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللّٰهَ يَجِدِ اللّٰهَ غَفُورًا

بر ایشان کارگذار و کسیکه کند بدیرا یا ستم کند بر خود پس آمرزش طلبد از خدا بیابد خدا را آمرزنده

رَّحِيمًا ﴿١١٠﴾ وَمَن يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾ وَمَن

مهربان و کسیکه کسب کند گناه را پس کسب نمیکند آنرا مگر بر خودش و باشد خدا دانای درست کار و کسیکه

يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا

کسب کند خطائی یا گناهی را پس تهمت زند بآن بیگناهی را پس بتحقیق متحمل شده دروغی و گناهی روشن و اگر نبود

فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّت طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَن يُضِلُّوكَ ۚ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ

کرم خدا بر تو و رحمت او هر آینه قصد کرده بودند گروهی از ایشان که اضلال کنند ترا و اضلال نمیکنند مگر خودهاشان را

وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن شَيْءٍ ۚ وَأَنزَلَ اللّٰهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ ۚ

و ضرر نمیرسانند ترا هیچ چیز و فرو فرستاد خدا بر تو کتاب و حکمت و تعلیم داد ترا آنچه را نبودی که بدانی

وَكَانَ فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾ لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ

و باشد فضل خدا بر تو بزرگ نیست خیر در بسیاری از رازگفتنشان مگر کسیکه امر کند بصدقه یا

مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللّٰهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا

کار خوبی یا اصلاح میان مردمان و کسی که بکند آنرا در طلب رضای خدا پس زود باشد که دهیم او را مزدی

عَظِيمًا ﴿١١٤﴾ وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ

بزرگ و کسیکه زحمت دهد رسول را از بعد آنچه ظاهر شد از برای او هدایت و پیروی کند غیر راه گروندگان را

نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا

باز میدارمش بآنچه دوست میدارد و میاندازمش بدوزخ و بدست آن جای بازگشت بدرستیکه خدا نیامرزد که شرک آورده شود باو و میامرزد آنچه

دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِن يَدْعُونَ مِن

فروتر آنست از برای هر که میخواهد و هر که شرک آورد بخدا پس بتحقیق گمراه شد گمراهی دوری نمیخوانند از

دُونِهِ إِلَّا إِنَاثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾ لَّعَنَهُ اللّٰهُ ۘ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ

جز او مگر مادگانی و نمیخوانند مگر شیطان سرکش را لعنت کرد او را خدا و گفت شیطان هر آینه میگیرم از بندگانت

نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١١٨﴾ وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ

بهره مقرر و هر آینه گمراه میکنم ایشانرا و در آرزو میاندازمشان و میفرمایمشان پس هر آینه بشکافند گوشهای چهارپایانرا

وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللّٰهِ ۚ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللّٰهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا

و میفرمایم ایشانرا پس هر آینه تغییر میدهند آفریده خدا را و هر که فرا گیرد شیطان را ناصر از جز خدا پس بتحقیق زیان کرد زیانی

مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۖ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ

آشکارا وعده میدهدشان و در آرزو میاندازدشان و وعده نمیدهد ایشانرا شیطان مگر فریب آنها آرامگاهشان دوزخست

وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ

و نمییابند از آن گریزگاهی و آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته زود باشد که در آوریمشان در بهشتهائی

تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ۚ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللّٰهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾

که میرود از زیر شان نهرها جاودانند در آن همیشه وعده دادن خدا براستی و کیست راستگوی تر از خدا در گفتار

لَيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِيِّ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ

نیست بآرزوهای شما ونه آرزوهای اهل کتاب کسیکه میکند بدی جزا داده میشود بآن ونمی یابد از برایش از غیر

اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ

خدا دوستی ونه یاری کننده وکسیکه بکند از کارهای خوب از نر یا ماده واو مؤمن باشد پس آنها

يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ

داخل میشوند بهشت را وستمکرده نمیشوند مقدار نقیری وکیست بهتر در دین از آنکه خالص گردانید وجهش را از برای خدا واو

مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ

نیکوکار است وپیروی کرد دین ابراهیم حق گرای را وگرفت خدا ابراهیم را دوست ومر خداراست آنچه در آسمانهاست

وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا ﴿١٢٦﴾ وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ

وآنچه در زمین است وباشد خدا بهر چیز فرا رسنده وفتوی میپرسند از تو در زنان بگوی خدا فتوی میدهد شما

فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتَامَى النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَ

در آنها وآنچه خوانده میشود بر شما در کتاب در یتیمان زنانیکه نمیدهید ایشانرا آنچه نوشته شد از برایشان

تَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ بِالْقِسْطِ

ورغبت دارید که نکاح کنید آنهارا وعاجزان از فرزندان وآنکه کارگذاری کنید مر آن یتیمانرا بعدالت

وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾ وَإِنِ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ

وآنچه میکنید از خوبی پس بدرستیکه خدا باشد بآن دانا واگر زنی گمان برد از شوهرش سرباززدنی یا

إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ

روی گردانیدنی پس نیست گناهی بر آن دو تا که اصلاح کنند میان خود بصلحی وصلح بهتر است وحاضر گردانیده شده نفسها را بخل

وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا

واگر نیکی کنید وپرهیزید پس بدرستیکه خدا باشد بآنچه میکنید آگاه وهرگز نتوانید که عدالت کنید

بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَ

میان زنان واگرچه بسیار خواسته باشید پس میل نکنید تمام میل پس واگذارید او را چون معوس واگر باصلاح آرید و

تَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٢٩﴾ وَإِن يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّن سَعَتِهِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ

بپرهیزید پس بدرستیکه خدا باشد آمرزنده مهربان واگر جدا شوند بی نیاز گرداند خدا هریکرا از توانگریش و باشد خدا

وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ

فراخ رحمت درست کردار و مر خدا راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و بتحقیق وصیت کردیم آنانرا که داده شدند کتاب را

مِن قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنِ اتَّقُوا اللَّهَ ۚ وَإِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ

پیش از شما و شما را که بپرهیزید از خدا واگر کافر شوید پس بدرستیکه مر خدا راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است

وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾

و باشد خدا بی نیاز ستوده و مر خدا راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و کافی است خدا کارگذار

إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾

اگر خواهد ببرد شما را ای مردمان و بیاورد دیگرانرا و باشد خدا بر آن توانا

مَّن كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِندَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿١٣٤﴾

کسیکه بخواهد ثواب دنیا را پس نزد خداست ثواب دنیا و آخرت و باشد خدا شنوای بینا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدَيْنِ

ای آنکسانیکه ایمان آورده اید فرمانروا بعدالت گواهان مر خدا را واگرچه بضرر بر خودتان یا والدین

وَالْأَقْرَبِينَ ۚ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا ۖ فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَن تَعْدِلُوا ۚ

و خویشان اگر باشد توانگر یا محتاج پس خدا سزاوارتر است بآنها پس پیروی نکنید خواهش خود را که میل کنید

وَإِن تَلْوُوا أَوْ تُعْرِضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ

واگر بپیچانید یا اعراض کنید پس بدرستیکه خدا باشد بآنچه میکنید آگاه ای آن کسانیکه گرویده اید ایمان آورید بخدا

وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنزَلَ مِن قَبْلُ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَ

و رسول او و کتابی که فرو فرستاد بر رسولش و کتابی که فرو فرستاد از پیش و هرکه کافر شود بخدا و

مَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ

فرشتگان او و کتابهای او و رسولان او و روز بازپسین پس بتحقیق گمراه شد گمراهی دور بدرستیکه آنانکه ایمان آوردند پس

١٣٢ وَرَاقِبُ النَّاسِ
یعنی بیاندیشید خود را بمردمان و بترسید
بگذارند رسول صلی الله علیه وآله بیاشد فرو گرفته نجات
از حضرت
فرا نجات بیاشد
است که با خدا کار نکنند تا خدا با شما
بصورت که خدا بکند هر که خدا با او
بگفتند مخادعه با خدا بجهت
نکرد او مکر با نفس خود کرده باشد
فرمود با آنکه شخص عمل کند با آنچه
حقیقتا فرموده مراد او از آن عمل
خدا باشد پس از شرک بخدا بترسید
سر روز قیامت
کار را

كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ازْدَادُوا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾

کافر شدند پس گرویدند پس کافر شدند پس افزودند کفر را نباشد خدا که بیامرزد ایشانرا و نه راه نماید ایشانرا راهی

بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ

مژده ده منافقانرا بآنکه از برای ایشانست عذابی دردناک آنانکه میگیرند کافران را دوستان نه

الْمُؤْمِنِينَ ۚ أَيَبْتَغُونَ عِندَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي

گروندگان را آیا میجویند نزد ایشان عزت را پس بدرستیکه عزت مر خدا راست همه و بتحقیق فرستاد بر شما در

الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا

کتاب آنکه چون بشنوید آیتهای خدا را که کفر ورزیده میشود بآن یا استهزا کرده میشود بآن پس ننشینید با ایشان تا آنکه شروع کنند

فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذًا مِّثْلُهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

در سخنی جز آن بدرستیکه شما آنگاه مانند ایشانید بدرستیکه خدا جمع کننده منافقان و کافران است در دوزخ همه

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ ۖ فَإِن كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِّنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ وَإِن كَانَ

آنانکه چشم میدارند بشما پس اگر باشد مر شما را فتحی از نزد خدا گویند آیا نبودیم با شما و اگر باشد

لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعْكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ۚ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ

مر کافران را بهره گویند آیا غالب نشدیم بر شما و باز نداشتیم شما را از مؤمنان پس خدا حکم کند میان شما

يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَلَن يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ

روز قیامت و هرگز نمیگرداند خدا از برای کافران بر گروندگان راهی بدرستیکه منافقان

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَىٰ يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا

فریب میورزند با خدا و او است فریب دهنده ایشان و چون برخیزند بنماز برخیزند سنگینان مینمایند مردمان را و

يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مُّذَبْذَبِينَ بَيْنَ ذَٰلِكَ لَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ وَلَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ

یاد نمیکنند خدا را مگر اندکی متردد ان در میان آن نه بسوی اینها و نه بسوی آنها

وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ

و کسیرا که اضلال کند خدا پس هرگز نیابی از برای ایشان راهی ای آنکسانیکه گرویدید فرا مگیرید کافران را دوستان

مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۚ أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ

از غیر گروندگان آیا میخواهید که بگردانید از برای خدا بر شما حجتی آشکار بدرستیکه منافقان

فِي الدَّرْكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ ۖ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا

در طبقهٔ زیرترند از آتش و هرگز نیابی از برای ایشان ناصری مگر آنانکه توبه کردند و باصلاح آمدند و توسل جستند

بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ۖ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا

بخدا و خالص گردانیدند دینشانرا برای خدا پس آنها باشند با مؤمنان و زود باشد که بدهد خدا مؤمنان را مزدی

عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَآمَنْتُمْ ۗ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾

بزرگ چه میکند خدا بعذاب شما اگر شکر کردید و گرویدید و باشد خدا شکرپذیر دانا

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظُلِمَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِنْ تُبْدُوا

دوست نمیدارد خدا صدا بلند کردنرا بدی از گفتار مگر کسیکه ظلم کرده شده و باشد خدا شنوای دانا اگر آشکار کنید

خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ

خوبیرا یا پنهان کنیدش یا درگذرید از بدی پس بدرستیکه خدا باشد درگذرنده توانا بدرستیکه آنانکه کافر میشوند

بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ

بخدا و رسولان او و میخواهند که جدائی اندازند میان خدا و رسولانش و میگویند میگرویم ببرخی و کافر میشویم

بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا ۚ وَ

ببرخی و میخواهند که فرا گیرند میان آن راهی را آنگروه ایشانند کافران براستی و

أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ

مهیا کرده ایم از برای کافران عذابی خوار کننده و آنانکه گرویدند بخدا و رسولانش و جدائی نیندازند میانهٔ احدی

مِنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ

از ایشان آنها زود باشد که بدهیم ایشانرا مزدهاشان و باشد خدا آمرزنده مهربان میخواهند از تو اهل کتاب

أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ ۚ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَٰلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً

که فرو فرستی بر ایشان کتابی از آسمان پس بتحقیق سؤال کردند از موسی بزرگتر از آنرا پس گفتند نمای بر ما خدا را معاینه

فَاَخَذَتْهُمُ الصّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ فَعَفَوْنَا عَنْ

پس گرفت ایشانرا صاعقه بسبب ظلمشان پس فرا گرفتند گوساله را از بعد آنچه آمد ایشانرا معجزات روشن پس درگذشتیم از

ذٰلِكَ ۚ وَاٰتَيْنَا مُوْسٰى سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّوْرَ بِمِيْثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ

آن و دادیم موسی را حجتی پیدا و برداشتیم زبرشان طور را بسبب پیمانشان و گفتیم مر ایشانرا

ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَّقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوْا فِي السَّبْتِ وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا ﴿١٥٤﴾

که در روید از در سجده کنان و گفتیم مر ایشانرا از حد درمگذرید در شنبه و گرفتیم از ایشان پیمانی درشت و محکم

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِّيْثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَقَتْلِهِمُ الْاَنْۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَّقَوْلِهِمْ قُلُوْبُنَا غُلْفٌ ؕ

پس بجهة شکستن ایشان پیمانشانرا و کفرشان بآیتهای خدا و کشتن ایشان پیغمبرانرا بناحق و گفتار ایشان که دلهای ما در غلافست

بَلْ طَبَعَ اللّٰهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿١٥٥﴾ وَّبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلٰى مَرْيَمَ

بلکه مهر زد خدا بر آنها بسبب کفرشان پس نمیگروند مگر اندکی و بسبب کفرشان و گفتارشان بر مریم

بُهْتَانًا عَظِيْمًا ﴿١٥٦﴾ وَّقَوْلِهِمْ اِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيْحَ عِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُوْلَ اللّٰهِ ۚ وَمَا قَتَلُوْهُ وَمَا

دروغی بزرگ و گفتارشان که ما کشتیم مسیح عیسی پسر مریم را که رسول خداست و نکشتند او را و نه

صَلَبُوْهُ وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ ؕ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اخْتَلَفُوْا فِيْهِ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ ؕ مَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ

بردار کردند ولیکن شبیه شد مر ایشانرا و بدرستیکه آنانکه اختلاف کردند در آن هر آینه در شکنند از آن نیست مر ایشانرا بآن هیچ علمی

اِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ ۚ وَمَا قَتَلُوْهُ يَقِيْنًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَّفَعَهُ اللّٰهُ اِلَيْهِ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا ﴿١٥٨﴾

مگر پیروی کردن گمان و نه کشتندش یقین بلکه بلند کردش خدا بسوی خود و هست خدا غالب درست کردار

وَاِنْ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهٖ قَبْلَ مَوْتِهٖ ۚ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكُوْنُ عَلَيْهِمْ شَهِيْدًا ﴿١٥٩﴾

و نیست از اهل کتاب مگر که گروند البته باو پیش از مردنش و روز رستاخیز باشد بر ایشان گواه

فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبٰتٍ اُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ كَثِيْرًا

پس بسبب ستمی از آنانکه یهود شدند حرام کردیم بر ایشان پاکیزه هائی که حلال شده بود ایشانرا و بسبب باز داشتن شان از راه خدا بسیار را

﴿١٦٠﴾ وَّاَخْذِهِمُ الرِّبٰوا وَقَدْ نُهُوْا عَنْهُ وَاَكْلِهِمْ اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ ؕ وَاَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ

و گرفتنشان افزونی مال را و بتحقیق نهی شده بودند از آن و خوردنشان مالهای مردمانرا بناحق و مهیا کردیم برای کافران

مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَّٰكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ

از ایشان عذابی دردناک لیکن استواران در دانش از ایشان و گروندگان میگروند بآنچه فرو فرستاده شد بتو

وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

و آنچه فرو فرستاده شد پیش از تو و برپا دارندگان نماز و دهندگان زکوة و گروندگان بخدا و روز

الْآخِرِ أُولَٰئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَىٰ نُوحٍ وَ

باز پسین آنها زود باشد که دهیمشان مزد بزرگ بدرستیکه ما وحی کردیم بسوی تو همچنانکه وحی کردیم بسوی نوح و

النَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَ

پیغمبران پس از او و وحی کردیم بسوی ابراهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب و فرزندزادگان و

عِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ ۚ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ

عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان و دادیم داود را زبور و پیغمبرانی چند که بتحقیق قصه خواندیمشان

عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَّمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ ۚ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾ رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ

بر تو از پیش و پیغمبرانی که نخواندیم قصه ایشانرا بر تو و سخن کرد خدا با موسی سخن کردنی فرستادگانی مژده دهندگان

وَمُنْذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾

و بیم کنندگان تا نباشد مر مردمانرا بر خدا بهانه پس از ارسال رسولان و باشد خدا غالب درست کردار

لَّٰكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ ۖ وَالْمَلَائِكَةُ يَشْهَدُونَ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ

لیکن خدا گواهی میدهد بآنچه فرو فرستاد بتو فرستادش بدانش خود و فرشتگان گواهی میدهند و کافیست خدا

شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾ إِنَّ

بگواهی بدرستیکه آنانکه کافر شدند و باز داشتند از راه خدا بتحقیق گمراه شدند گمراهی دور بدرستیکه

الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ

آنانکه کافر شدند و ستم کردند نباشد خدا که بیامرزد ایشانرا و نه که راه نماید ایشانرا راهی مگر راه دوزخ جاودانیان

فِيهَا أَبَدًا ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ

در آن همیشه و باشد آن بر خدا آسان ای مردمان بتحقیق آمد شمارا پیغمبر براستی

مِنْ رَّبِّكُمْ فَاٰمِنُوْا خَيْرًا لَّكُمْ ۭ وَاِنْ تَكْفُرُوْا فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ وَكَانَ اللّٰهُ

از نزد پروردگارتان پس بگروید بهتر است مرشما را و اگر کافر شوید پس بدرستیکه مرخداراست آنچه در آسمانها و زمین است و باشد خدا

عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿١٧٠﴾ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لَا تَغْلُوْا فِيْ دِيْنِكُمْ وَلَا تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ ۭ اِنَّمَا

داناى درست کردار ای اهل کتاب غلو مکنید در دینتان و مگوئید بر خدا مگر حق را جز این

الْمَسِيْحُ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُوْلُ اللّٰهِ وَكَلِمَتُهٗ ۚ اَلْقٰىهَآ اِلٰى مَرْيَمَ وَرُوْحٌ مِّنْهُ ۡ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ

نیست که مسیح عیسی پسر مریم رسول خداست و سخن او افکندش بسوی مریم و روحی از او پس بگروید بخدا

وَرُسُلِهٖ ۚ وَلَا تَقُوْلُوْا ثَلٰثَةٌ ۭ اِنْتَهُوْا خَيْرًا لَّكُمْ ۭ اِنَّمَا اللّٰهُ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۭ سُبْحٰنَهٗٓ اَنْ يَّكُوْنَ

و رسولانش و مگوئید سه تا باز ایستید بهتر است مرشما را نیست خدا مگر خدای یگانه منزه است او از آنکه بوده باشد

لَهٗ وَلَدٌ ۘ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۭ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا ﴿١٧١﴾ لَنْ يَّسْتَنْكِفَ الْمَسِيْحُ

مر او را فرزندی مر او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و کافی است خدا کارگذار مهمات هرگز ننگ ندارد مسیح

اَنْ يَّكُوْنَ عَبْدًا لِّلّٰهِ وَلَا الْمَلٰۗىِٕكَةُ الْمُقَرَّبُوْنَ ۭ وَمَنْ يَّسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهٖ وَيَسْتَكْبِرْ

از آنکه بوده باشد بنده مرخدا را و نه فرشتگان نزدیک کردگان و آنکه ننگ دارد از پرستش او و گردنکشی کند

فَسَيَحْشُرُهُمْ اِلَيْهِ جَمِيْعًا ﴿١٧٢﴾ فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيُوَفِّيْهِمْ اُجُوْرَهُمْ

پس زود حشر کند شان بسوی او همه پس اما آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته پس تمام دهد ایشانرا مزدهاشان

وَيَزِيْدُهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ ۚ وَاَمَّا الَّذِيْنَ اسْتَنْكَفُوْا وَاسْتَكْبَرُوْا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ۙ وَّلَا

و زیاده دهد ایشانرا از کرم خود و اما آنانکه ننگ داشتند و گردنکشی کردند پس عذاب کند ایشانرا عذاب پردرد و

يَجِدُوْنَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا ﴿١٧٣﴾ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاۗءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّنْ

نیابند از برای ایشان از جز خدا دوستی و نه یاری کننده ای مردمان بحقیقت آمد شمارا حجتی از

رَّبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكُمْ نُوْرًا مُّبِيْنًا ﴿١٧٤﴾ فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَاعْتَصَمُوْا بِهٖ

پروردگارتان و فرستادیم بشما نوری پیدا پس اما آنانکه گرویدند بخدا و چنگ در زدند باو

فَسَيُدْخِلُهُمْ فِيْ رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ ۙ وَّيَهْدِيْهِمْ اِلَيْهِ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا ﴿١٧٥﴾

پس زود در آورد ایشانرا در رحمتی از خود و فضلی و راه نماید ایشانرا بسوی او راهی راست

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللّٰهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلٰلَةِ إِنِ امْرُؤٌا هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَّلَهُ أُخْتٌ

فتوی میپرسند از تو بگو خدا فتوی میدهد شمارا در کلاله اگر مردی بمیرد که نباشد مرا ورا فرزندی و مرا ورا خواهری باشد

فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ ۚ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّهَا وَلَدٌ ۚ فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ

پس مرا ورا است نیمه آنچه گذاشته واو میراث میبرد از او اگر نباشد مرا ورا فرزندی پس اگر باشند دو تا

فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ ۚ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِّجَالًا وَّنِسَاءً فَلِلذَّكَرِ

پس مر آنها راست دو ثلث از آنچه گذاشته واگر باشند برادران مردان وزنان پس مر مرد را است

مِثْلُ حَظِّ الْأُنْثَيَيْنِ ۗ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا ۗ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

مانند بهره دو زن بیان میکند خدا از برای شما مبادا که گمراه شوید و خدا بهمه چیزی داناست

سورة المائدة مائة وعشرون آية وهي مدنية

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

حروفها ١١٧٣٢ — كلماتها ٢٨٠٤ — ركوعها ١٦

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ ۚ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ

ای آنکسانیکه گرویدید وفا کنید بعهدها حلال شد مرشمارا بسته زبانهای چهارپایان مگر آنچه خوانده میشود بر شما

غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرُمٌ ۗ إِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحِلُّوا

در حالی که حلال ندارید شکار را وقتی که احرام بسته باشید بدرستیکه خدا حکم میکند آنچه خواهد ای آنکسانیکه گرویدید حلال ندارید

شَعَائِرَ اللّٰهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا آمِّينَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ يَبْتَغُونَ

نشانهای خدا را و نه ماه حرام را و نه قربانی را و نه شتران با گردن بند را و نه قصد کنندگان خانه کعبه را که میجویند

فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا ۚ وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا ۚ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ أَن

افزونی از پروردگارشان و خوشنودی و چون حلال شدید پس شکار کنید و ندارد شمارا دشمنی گروهی که

صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا ۘ وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ ۖ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى

باز داشتند شمارا از مسجد الحرام که از حد درگذرید و معاونت یکدیگر کنید بر نیکی و پرهیزکاری و معاونت بد یکدیگر کنید بر

الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ

بزه واز خدا در گذشتن وبترسید از خدا بدرستیکه خدا سخت عقوبتست حرام شد برشما مردار وخون

وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا

وگوشت خوک وآنچه نام غیر خدا برده شود بر ذبح آن وخفه شده وبچوب مرده واز بالا در افتاده وبضرب شاخ مرده وآنچه

أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَٰلِكُمْ

خورد دد مگر آنچه بتذکیه گردید وآنچه کشته بریده بر بتان وآنکه بخش کنید بتیرهای قمار اینان

فِسْقٌ الْيَوْمَ يَئِسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ

بیرون رفتن از فرمان است امروز نومید شدند آنانکه کافر شدند از دین شما پس نترسید از ایشان وبترسید از من امروز کامل کردم برای شما

دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ

کیشتان را وتمام کردم برشما نعمت خود را وپسندیدم برای شما اسلام را کیش پس آنکه بیچاره شد در گرسنگی جز

مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمُ

گراینده بگناه پس بدرستیکه خداست آمرزنده مهربان بپرسند از تو که چه چیز حلال شد مر ایشان را بگو حلال شد مر شما را

الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا

پاکیها وآنچه آموختید از حیوان شکار کننده را شکارگان شکاری دارید آموختید شان از آنچه آموختشان خدا پس بخورید از آنچه

أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤﴾ الْيَوْمَ

نگاه داشتند برشما ویاد کنید نام خدا را بر آن وبترسید از خدا بدرستیکه خداست زود شمار امروز

أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ

حلال شد مر شما را پاکیها وخوراکی آنانکه داده شدند نامه را شایسته است شما را وخوراکی شما شایسته است ایشان را وزنان آزاد

مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ

از زنان گرونده وزنان آزاد از آنانکه داده شدند نامه را پیش از شما چون دادید شان مزدهاشان را

مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ

پارسایان باشید نه بلید کار ونه گیرندگان دوستان دهر که کافر شود بگرویدن پس بحقیقت ناچیز شد کردارش واو

فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ

در آخرت از زیانکارانست ای آنکسانیکه گرویدید چون برخیزید بنماز پس بشوئید روهاتانرا

وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ ۚ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا

ودستهاتانرا تا مرفقها وسح کنید سرهاتانرا وپایهاتان را تا دوکعب واگر باشید جنابت رسیدگان

فَاطَّهَّرُوا ۚ وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ

پس پاکی جوئید واگر باشید بیماران یا بر سفری یا آید یکی از شما از حدث یا بسودید زنانرا

فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ ۚ مَا يُرِيدُ اللَّهُ

پس نیابید آبرا پس قصد کنید خاکی پاک پس سح کنید روهاتانرا ودستهاتانرا از آن نخواهد خدا ﴿٦﴾

لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

که کند برشما هیچ تنگی ولیکن میخواهد تا پاک گرداند تان وتا تمام کند نعمت خود را برشما باشد که شما سپاسگذارید

وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۖ وَاتَّقُوا

ویاد کنید نعمت خدارا برشما وپیمان او که استوار کردتان بآن چون گفتید شنیدیم وفرمان بردیم وبترسید

اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ

از خدا بدرستیکه خدا داناست بسرایر سینه ها ای آنکسانیکه گرویدید باشید ایستادگان مرخدارا گواهان

بِالْقِسْطِ ۖ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا ۚ اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ

بعدل ونداردشمارا دشمنی گروهی برآنکه دادنکنید داد کنید که آن نزدیکتر است مرپرهیزکاری را وبترسید از خدا

إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ

بدرستیکه خدا آگاه است بآنچه میکنید وعده داد خدا آنانکه گرویدند وکردند شایسته که مرایشانرا است آمرزش ومزدی

عَظِيمٌ ﴿٩﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

بزرگ وآنانکه کافر شدند وتکذیب کردند آیتهای مارا آنگروه اهل دوزخند ای آنکسانیکه گرویدید

اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هَمَّ قَوْمٌ أَنْ يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ

یاد کنید نعمت خدارا برشما چون قصد کردند گروهی که دراز کنند بشما دستهای خود را پس بازداشت دستهاشانرا از شما وبترسید از خدا

(٧)

وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللّٰهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ

و بر خدا پس باید توکل کنند گروندگان و بدرستیکه گرفت خدا پیمان بنی اسرائیل را و برانگیزاندیم از ایشان

اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا ۖ وَقَالَ اللّٰهُ إِنِّي مَعَكُمْ ۖ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ

دوازده سالار و گفت خدا که من باشمایم هرآینه اگر بپا دارید نماز را و بدهید زکوة را و بگروید

بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ

برسولانم و نیرو دهید ایشانرا و وام دهید خدا را وامی نیکو هرآینه درگذرانم از شما بدیهای شما را و درآورم شما را

جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

در بهشتها که میرود از زیر شان نهرها پس آنکه کافر شد پس از آن از شما پس بدرستیکه گم شد میان راه

﴿١٢﴾ فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً ۖ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ

پس بسبب شکستن ایشان پیمانشانرا لعنت کردیم ایشان و کردیم دلهای ایشانرا سخت میگردانند سخنانرا از جاهایش

وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ ۖ فَاعْفُ عَنْهُمْ

و فراموش کردند بهره از آنچه پند داده شدند بآن و همیشه دیده ور شوی بر ناراستی از ایشان مگر اندکی از ایشان پس درگذر از ایشان

وَاصْفَحْ ۚ إِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾ وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا

و روی بگردان بدرستیکه خدا دوست دارد نیکوکارانرا و از آنانکه گفتند بدرستیکه ما ترسایانیم گرفتیم پیمانشانرا پس فراموش کردند

حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۖ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۚ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ

بهره از آنچه پند داده شدند بآن پس برانگیزاندیم میانشان دشمنی و کینه تا روز قیامت و زود باشد که آگاه کند ایشان

اللّٰهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ

خدا بآنچه بودند میکردند ای اهل نامه بدرستیکه آمد شما را فرستاده ما که بیان کند برای شما بسیاری از آنچه بودید

تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ ۚ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللّٰهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ

پنهان میداشتید از نامه و درگذرد از بسیاری بحقیقت آمد شما را از خدا نوری و کتابی روشن راه مینماید بآن

اللّٰهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَىٰ

خدا کسی را که پیروی میکند رضایش را براههای سلامتی و بیرون میآرد ایشانرا از تاریکیها بروشنائی باذنش و هدایت میکند ایشانرا

صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قُلْ فَمَن يَمْلِكُ

براه راست بتحقیق کافر شدند آنانکه گفتند بدرستیکه خدا اوست مسیح پسر مریم بگو پس کیست که منع کند

مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَن يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَن فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ۗ وَلِلَّهِ مُلْكُ

از خدا چیزی را اگر خواهد که هلاک کند مسیح پسر مریم و مادرش و هر که در زمین است همه و مر خداراست

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ

پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست میآفریند آنچه خواهد و خدا بر همه چیزی تواناست و گفتند یهودان

وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ ۚ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُم ۖ بَلْ أَنتُم بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ

و ترسایان ما ایم پسران خدا و دوستان او بگو پس چرا عذاب میکند شمارا بگناهان تان بلکه شما انسانید از جمله آنکه آفرید

يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ ۚ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ وَإِلَيْهِ

میآمرزد مر آنرا که خواهد و عذاب میکند آنرا که خواهد و مر خداراست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و بسوی اوست

الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَن

مرجع ای اهل کتاب بتحقیق آمد شمارا رسول ما بیان میکند برای شما بر فاصله از رسولان مبادا که

تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ ۖ فَقَدْ جَاءَكُم بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾

بگوئید نیامد مارا هیچ مژده دهنده و نه بیم کننده پس بتحقیق آمد شمارا مژده دهنده و بیم کننده و خدا بر همه چیزی تواناست

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنبِيَاءَ وَ

و هنگامیکه گفت موسی را مر قومش را ای قوم من یاد کنید نعمت خدا را بر شما چون گردانید در شما پیغمبرانی و

جَعَلَكُم مُّلُوكًا وَآتَاكُم مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَا قَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ

گردانید شمارا پادشاهان و داد شمارا آنچه را که نداد بهیچیک از جهانیان ای قوم من داخل شوید آن زمین

الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾

پاک گردانیده را که نوشت خدا از برای شما و باز پس مروید بر پشتهاتان پس بگردید زیانکاران

قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا ۖ فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا

گفتند ای موسی بدرستیکه در آن گروهی جبارانند و بدرستیکه ما داخل نمیشویم در آن هرگز تا بیرون روند از آن پس اگر بیرون روند از آن

فَإِنَّا دٰخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ

پس بدرستیکه ما داخل شوندگانیم گفتند دو مرد از آنانکه میترسیدند انعام کرد خدا برآنها که داخل شوید برایشان از آن در

فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللّٰهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ

پس چون داخل شدید در آن پس بدرستیکه شما غالبانید و بر خدا پس توکل کنید اگر هستید گروندگان گفتند ای موسی

إِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هٰهُنَا قَاعِدُونَ

بدرستیکه ما داخل نمیشویم در آن هرگز مادام که باشند در آن پس برو تو و پروردگارت پس کارزار کنید که ما اینجا نشستهایم

﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾

گفت ای پروردگارم بدرستیکه من مالک نیستم جز خودم و برادرم را پس جدائی انداز میان ما و میان گروه فاسقان

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

گفت پس بدرستیکه آن حرام گردانیده شد برایشان چهل سال سرگردان خواهند بود در زمین پس اندوه مدار بر گروه فاسقان

﴿٢٦﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ

و بخوان برایشان خبر دو پسر آدم را بحق هنگامیکه قربان کردند قربانی پس پذیرفته شد از یکیشان و پذیرفته نشد

مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللّٰهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ

از دیگری گفت هرآینه خواهم کشت ترا البته گفت جز این نیست میپذیرد خدا از پرهیزکاران اگر بگشائی تو بسوی من دست را

لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ إِنِّي أَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ

که بکشی مرا نبستم من گشاینده دستم را بسوی تو که بکشم ترا بدرستیکه من میترسم از خدا که پروردگار جهانیانست بدرستیکه من میخواهم

أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذٰلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتْ

که بازگردی بگناه من و گناه خود پس شوی از اهل آتش و آن پاداش ستمکاران است پس آسان گردانید

لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللّٰهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ

از برای نفسش کشتن برادرش را پس کشت او را پس گردید از زیانکاران پس برانگیزانید خدا غرابی را که کاوش میکرد در زمین

لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُوَارِي سَوْءَةَ أَخِيهِ قَالَ يَا وَيْلَتَىٰ أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هٰذَا الْغُرَابِ فَأُوَارِيَ

تا بنماید او را که چگونه بپوشاند جسد برادرش را گفت ای وای بر من آیا عاجز شدم که باشم مانند این غراب پس بپوشم

سَوْءَةَ أَخِيهِ ۚ قَالَ يَا وَيْلَتَىٰ أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَٰذَا الْغُرَابِ فَأُوَارِيَ سَوْءَةَ أَخِي ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾ مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ

جسد برادرم را پس گردید از پشیمانان از برای آن نوشتیم بر بنی اسرائیل که کسیکه کشت

نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا

تنی را بدون آنکه کشته باشد تنی را یا فسادی در زمین پس گویا کشته است مردمانرا همه و کسیکه زنده گردانیدش پس گویا که

أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ بَعْدَ ذَٰلِكَ

زنده گردانیده مردمانرا همه و بتحقیق آمد ایشانرا رسولان ما با معجزات پس بدرستیکه بسیاری از ایشان پس از آن

فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ

در زمین اسراف کارانند نیست پاداش آنانکه حرب میکنند با خدا و رسولش و میکوشند در زمین

فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ

از راه فساد مگر آنکه کشته شوند یا بردار کرده شوند یا بریده شود دستهاشان و پاهاشان از خلاف یکدگر یا رانده شوند از زمین

ذَٰلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ

آن مر ایشانرا است خواری در دنیا و از برای ایشانست در آخرت عذابی بزرگ مگر آنانکه توبه کردند پیش از آنکه

أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ ۖ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ

دست یابید بر ایشان پس بدانید بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست ای آن کسانیکه ایمان آوردید بترسید از خدا

وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

و بجوئید بسوی او وسیلهٔ و جهاد کنید در راه او باشد که شما رستگار شوید بدرستیکه آنانکه کافر شدند

لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا

اگر آنکه باشد مر ایشانرا آنچه در زمین است همه و مانند آن باشد با آن که خود را باز خرند بآن از عذاب روز رستخیز که

تُقُبِّلَ مِنْهُمْ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يَخْرُجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا ۖ

پذیرفته نشود از ایشان و از برای ایشانست عذابی دردناک میخواهند که بیرون روند از آتش و نیستند ایشان بیرون روندگان از آن

وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا

و مر ایشانرا عذابیست دائمی و مرد دزد و زن دزد پس ببرید دستهای ایشانرا پاداشی بسبب آنچه کسب کردند عقوبتی

مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْۢ بَعْدِ ظُلْمِهٖ وَاَصْلَحَ فَاِنَّ اللّٰهَ يَتُوْبُ عَلَيْهِ ۗ اِنَّ

از خدا است و خدا غالب و دشکار است پس آنکه توبه کرد پس از ستمش و نیکی کرد پس بدرستیکه خدا توبه پذیرد براو بدرستیکه

اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٣٩﴾ اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ يُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ

خدا آمرزنده مهربانست آیا ندانستی که خدا مراوراست پادشاهی آسمانها و زمین عذاب میکند آنرا که خواهد

وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ ۗ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٤٠﴾ يٰۤاَيُّهَا الرَّسُوْلُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِيْنَ

و میامرزد آنرا که خواهد و خدا بر همه چیز تواناست ای پیغمبر اندوهناک نکند ترا آنانکه

يُسَارِعُوْنَ فِى الْكُفْرِ مِنَ الَّذِيْنَ قَالُوْۤا اٰمَنَّا بِاَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوْبُهُمْ ۛ وَمِنَ الَّذِيْنَ

میشتابند در کفر از آنانکه گفتند گرویدیم بدهنهاشان و نگرویده دلهاشان و از آنانکه

هَادُوْا ۛ سَمّٰعُوْنَ لِلْكَذِبِ سَمّٰعُوْنَ لِقَوْمٍ اٰخَرِيْنَ ۙ لَمْ يَاْتُوْكَ ۗ يُحَرِّفُوْنَ الْكَلِمَ مِنْۢ بَعْدِ

یهود شدند شنوندگانند مر دروغ را شنوندگانند مر گروهی دیگر که نیامدند ترا میگردانند سخن را از پس

مَوَاضِعِهٖ ۚ يَقُوْلُوْنَ اِنْ اُوْتِيْتُمْ هٰذَا فَخُذُوْهُ وَاِنْ لَّمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوْا ۗ وَمَنْ يُّرِدِ اللّٰهُ

جاهای او میگویند اگر داده شوید این را پس بگیرید اگر ندادند آنرا پس بترسید و آنکه خواهد خدا

فِتْنَتَهٗ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهٗ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا ۗ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَمْ يُرِدِ اللّٰهُ اَنْ يُّطَهِّرَ قُلُوْبَهُمْ ۗ

آزمایش خود را پس مالک نشوید مراورا از خدا چیزی آنگروهند آنانکه نخواسته خدا که پاک گرداند دلهای ایشانرا

لَهُمْ فِى الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَّلَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿٤١﴾ سَمّٰعُوْنَ لِلْكَذِبِ اَكّٰلُوْنَ

مر ایشانراست در دنیا خواری و مر ایشانراست در آخرت عذابی بزرگ شنوندگانند مر دروغ را خورندگانند

لِلسُّحْتِ ۚ فَاِنْ جَآءُوْكَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ اَوْ اَعْرِضْ عَنْهُمْ ۚ وَاِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَّضُرُّوْكَ

مر حرام را پس اگر آمدند ترا پس حکم کن میانشان یا روی گردان از ایشان و اگر روی گردانی از ایشان پس هرگز ضرر نتوانند رسانید ترا

شَيْـًٔا ۗ وَاِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِيْنَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ يُحَكِّمُوْنَكَ

چیزی و اگر حکم کردی پس حکم کن میانشان بعدل بدرستیکه خدا دوست دارد عدالت کنندگانرا و چگونه حکم میسازند ترا

وَعِنْدَهُمُ التَّوْرٰىةُ فِيْهَا حُكْمُ اللّٰهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ ۗ وَمَآ اُولٰٓئِكَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٣﴾

و نزد ایشانست توریة که در آنست حکم خدا پس برمیگردند پس از آن و نیستند آنگروه بگروندگان

إِنَّا أَنزَلْنَا التَّوْرَاةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا

بدرستیکه ما فرستادیم توریة را که در آنست هدایت و نور حکم میکنند بآن پیغمبرانی که پذیرای فرمان شدند برای آنانکه یهود شدند

وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِن كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا

و خداپرستان کامل معرفت و دانایان دین دار بآنچه خواسته شدند نگاهداریش را از کتاب خدا و بودند بر آن گواهان پس مترسید

النَّاسَ وَاخْشَوْنِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ

از مردمان و بترسید از من و بدل مگیرید بآیتهای من بهای اندک را و کسیکه حکم نکرد بآنچه فرو فرستاد خدا پس آنها ایشان

الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنفَ بِالْأَنفِ وَ

کافرانند و نوشتیم بر ایشان در آن اینکه نفس بنفس است و چشم بچشم و بینی ببینی و

الْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَن تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهُ وَمَن لَّمْ يَحْكُم

گوش بگوش و دندان بدندان و جراحتها را قصاص پس کسیکه تصدق کند بآن پس آن کفارهٔ است مر او را و کسیکه حکم نکرد

بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾ وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ

بآنچه فرو فرستاد خدا پس آنها ایشان ستمکارانند و از پی در آوردیم بر اثر ایشان عیسی پسر مریم را در حالتیکه تصدیق کننده بود از آنچه باشد

مِنَ التَّوْرَاةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَاةِ وَهُدًى وَ

میان دستش از توریة و دادیم او را انجیل که در آن هدایتی است و نوری و تصدیق کننده است مر آنچه را باشد میان دستش از توریة و هدایت و

مَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلْيَحْكُمْ أَهْلُ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ

پندیست برای پرهیزکاران و باید حکم کنند اهل انجیل بآنچه فرو فرستاد خدا در آن و کسیکه حکم نکرد بآنچه فرستاد خدا پس آنگروه

هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ

ایشانند فاسقان و فرو فرستادیم بتو کتاب را براستی باورداننده مر آنچه باشد میان دو دستش از کتاب

وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلٍّ

و نگهبانست بر آن پس حکم کن میان ایشان بآنچه فرو فرستاد خدا و پیروی مکن مرادهای ایشان را بجای از آنچه آمد ترا از حق از برای هر یک

جَعَلْنَا مِنكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ

گردانیدیم از شما شریعتی و راه روشنی و اگر خواست خدا هر آینه گردی شما را امتی واحد ولیکن تا بیازماید شما را

فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ

در آنچه داد شما را پس پیشی گیرید یکدیگر را بخوبیها بسوی خداست مرجع شما همه پس خبر میدهد شما را بآنچه بودید در آن

تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ

اختلاف میکردید و آنکه حکم کن میان ایشان بآنچه فرو فرستاد خدا و پیروی مکن خواهشهای ایشان را و بترس از ایشان که

يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ

بفتنه اندازند ترا از برخی آنچه فرو فرستاد خدا بتو پس اگر برگردند پس بدان که جز این نیست میخواهد خدا که برساند ایشان را

بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ

ببرخی گناهان ایشان و بدرستیکه بسیاری از مردمان هر آینه فاسقانند آیا پس داوری نادانی پیش را میجویند

وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ

و کیست نیکوتر از خدا بداوری از برای گروهیکه یقین میکنند ای آنکسانیکه گرویدید مگیرید یهود

وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ

و ترسایان را دوستان برخی شان دوستان برخی اند و هر که دوست دارد ایشان را از شما پس هر آینه او از ایشانست بدرستیکه خدا

لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ

هدایت نمیکند گروه ستمکاران را پس می بینی آنانرا که در دلهاشان مرض است میشتابند در ایشان میگویند

نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَى مَا أَسَرُّوا

میترسیم که برسد ما را گردش بدی پس شاید خدا که آورد گشایش یا فرمانی از نزدش پس گردند بر آنچه نهان

فِي أَنْفُسِهِمْ نَادِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ

داشتند در تنهاشان پشیمانان و گویند آنانکه گرویدند آیا این گروه آنانند که سوگند خوردند بخدا سخت ترین سوگندهاشان

إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ

که ایشان با شمایند ناچیز شد کردارهاشان پس گشتند زیانکاران ای آنانکه گرویدید آنکه برگردد از شما

عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى

از دینش پس زود باشد که بیاورد خدا گروهی را که دوست دارد ایشان را و دوست دارند او را نرم دلانند بر گروندگان درشتانند بر

للذين هادوا — در بجای
یعنی یهودان بنی قریظه از یهود ابی نضیر
کثرت و قوت شان بیشتر بود و نگاه
کردند ایشان بر ما ستم کردند از
ایزد که اگر ما از ایشان
یکی بکشیم ایشان در عوض ما بکشند
یا بدیت بسیار بگیریم
از ما یک شب بقصاص تن در دهند
و بیش از آنچه از ما بگیرند
دفع کنند
جواب خود را بسبب یکی حکم
میان ما و ایشان الله داند ایشان
و حج ایمان
شرح آنکه در تورات و حج ایمان
دفتر عیسی تن ابراهیم
نازل است

الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ

کافران کارزار میکنند در راه خدا و نمیترسند از سرزنش سرزنش کننده آنست افزونی خدا میدهدش

مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ

بهرکه خواهد و خدا فراخ رحمت دانا است جز این نیست که ولی شما خدا است و رسولش و آنانکه گرویدند آنانکه

يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ

برپا میدارند نماز را و میدهند زکوة را و ایشان در رکوعند و آنکه دوست دارد خدا و رسولش را و آنانکه

آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا

گرویدند پس بدرستیکه گروه خدا ایشانند غالبان ای آن کسانیکه گرویدید مگیرید آنانرا که گرفتند

دِينَكُمْ هُزُوًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَالْكُفَّارَ أَوْلِيَاءَ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ

دین شما را بفسوس و بازیچه از آنانکه داده شدند نامه را پیش از شما و کافران را دوستان و بترسید از خدا

إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ

اگر هستید گروندگان و چون ندا میکنید بنماز میگیرند آنرا باستهزاء و بازی این بسبب آنست که ایشان

قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ

گروهی اند که در نمییابند بعقل بگو ای اهل کتاب آیا ناخوش میدارید از ما مگر آنکه ایمان آوردیم بخدا و آنچه فرو فرستاده شد

إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكَ

بما و آنچه فرستاده شد از پیش و آنکه بیشترین شما نافرمانند بگو آیا خبر دهم شما را بدتر از آن

مَثُوبَةً عِندَ اللَّهِ ۚ مَن لَّعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ

در جزا نزد خدا کسیکه لعنت کرد او را خدا و خشم کرد بر او و گردانید از ایشان بوزینگان و خوکان و پرستید

الطَّاغُوتَ ۚ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا

طاغوت را آنها بدترند در جای و گمگشته ترند از میانه راه و چون آیند شما را گویند گرویدیم

وَقَد دَّخَلُوا بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ۚ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَىٰ

و بتحقیق داخل شدند بکفر و ایشان بتحقیق بیرون رفتند بآن و خدا داناتر بآنچه هستند که پنهان میدارند و می بینی

كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسَارِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

بسیاری از ایشانرا که میشتابند در گناه و دشمنی و خوردنشان حرام را هرآینه بدست آنچه بودند میکردند

﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا

چرا باز نمیدارند ایشانرا خداپرستان و دانایان دیندار از گفتارشان بد را و خوردنشان حرام را هرآینه بدست آنچه را

كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ ۚ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا ۘ بَلْ

استند که میکنند و گفتند یهود دست خدا بسته است بسته باد دستهاشان و لعنت کرده شدند بآنچه گفتند بلکه

يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ ۚ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ

دو دست او گشاده است انفاق میکند چنانکه میخواهد و هرآینه میافزاید البته بسیاری از ایشان آنچه فرو فرستاده بتو از پروردگارت

طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۚ وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۚ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا

سرکشی و کفر و انداختیم میانشان دشمنی و کینه تا روز رستخیز هرگاه برافروختند آتشرا

لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ ۚ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَوْ أَنَّ

برای کارزار خاموش گردانید آنرا خدا و میشتابند در زمین از برای فساد کردن و خدا دوست نمیدارد فسادکنندگانرا و اگر آنکه

أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾

اهل کتاب گرویده بودند و پرهیزکار شده بودند درمیگذرانیدیم از آنها بدیهاشانرا و درمیآوردیمشان در بهشتهای پرنعمت

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَاةَ وَالْإِنجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِم مِّن رَّبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِن فَوْقِهِمْ وَمِن

و اگر آنکه ایشان برپای داشته بودند توریة و انجیل را و آنچه فرو فرستاده شد بایشان از پروردگارشان هرآینه میخوردند از بالاشان و از

تَحْتِ أَرْجُلِهِم ۚ مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ

زیر پاهاشان از ایشانند گروهی میانه رو و بسیاری از ایشان بدست آنچه را میکنند ای پیغمبر برسان

مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ۖ وَإِن لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ ۚ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ

آنچه فرو فرستاده شد بتو از پروردگارت و اگر نکردی پس نرسانیده خواهی بود پیغامهای او را و خدا نگاه میدارد ترا از

النَّاسِ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا

مردمان بدرستیکه خدا هدایت نمیکند گروه کافران را بگو ای اهل کتاب نیستید بر چیزی تا برپای دارید

التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ ۗ وَلَيَزِيْدَنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ مَّآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ

توریة وانجیل را وآنچه فرو فرستاده شد بشما از پروردگارتان وهر آینه افزون کند بسیاری از ایشانرا آنچه فرو فرستاده شد

مِنْ رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَّكُفْرًا ۚ فَلَا تَاْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٦٨﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ

بتو از پروردگارت بیراهی وناسپاسی پس اندوه مدار بر گروه کافران بدرستیکه آنانکه گرویدند وآنانکه

هَادُوْا وَالصّٰبِـُٔوْنَ وَالنَّصٰرٰى مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا

یهود شدند واز دینی بدینی روندگان وترسایان آنکه گروید بخدا وروز بازپسین وکرد کار شایسته پس نیست

خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ وَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمْ رُسُلًا ۗ

بیمی برایشان ونه ایشان اندوهناک شوند وهر آینه گرفتیم پیمان فرزندان یعقوب را وفرستادیم بسوی ایشان رسولانی

كُلَّمَا جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ بِمَا لَا تَهْوٰٓى اَنْفُسُهُمْ ۙ فَرِيْقًا كَذَّبُوْا وَفَرِيْقًا يَّقْتُلُوْنَ ﴿٧٠﴾ وَحَسِبُوْٓا اَلَّا

هرگاه که آمد ایشانرا پیغمبری بآنچه نه آرزو میکرد تنهای ایشان گروهی را تکذیب کردند وگروهی را میکشتند وپنداشتند که

تَكُوْنَ فِتْنَةٌ فَعَمُوْا وَصَمُّوْا ثُمَّ تَابَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوْا وَصَمُّوْا كَثِيْرٌ مِّنْهُمْ ۗ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ

نباشد آزمایشی پس کور شدند وکر شدند پس توبه داد خدا برایشان پس کور شدند وکر شدند بسیاری از ایشان وخدا بیناست

بِمَا يَعْمَلُوْنَ ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۗ وَقَالَ الْمَسِيْحُ يٰبَنِيْٓ

بآنچه میکنند هر آینه بحقیقت کافر شدند آنانکه گفتند بدرستیکه خدا اوست مسیح پسر مریم وگفت مسیح ای بنی

اِسْرَآءِيْلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبَّكُمْ ۗ اِنَّهٗ مَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ

اسرائیل که بپرستید خدا را که پروردگار من وپروردگار شماست بدرستیکه هر که انباز قرار داد بخدا پس بدرستیکه حرام کرده است خدا بر او

الْجَنَّةَ وَمَاْوٰىهُ النَّارُ ۗ وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ

بهشت را وجای اوست آتش ونیست ستمکاران را هیچ یاری کننده هر آینه بدرستیکه کافر شدند آنانکه گفتند بدرستیکه خدا

ثَالِثُ ثَلٰثَةٍ ۘ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّآ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۗ وَاِنْ لَّمْ يَنْتَهُوْا عَمَّا يَقُوْلُوْنَ لَيَمَسَّنَّ

سیم سه است ونیست هیچ خدائی مگر خدای یگانه واگر باز نایستند از آنچه میگویند هر آینه برسد

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٧٣﴾ اَفَلَا يَتُوْبُوْنَ اِلَى اللّٰهِ وَيَسْتَغْفِرُوْنَهٗ ۗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ

آنانکه کافر شدند از ایشان عذابی دردناک آیا پس توبه نمیکنند بسوی خدا وآمرزش نمیخواهند از او وخدا آمرزنده

رَّحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَّا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ

مهربانست نیست مسیح پسر مریم مگر پیغمبری که بحقیقت گذشته پیش از او پیغمبران و مادرش بود بسیار راست

كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ ۗ انظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انظُرْ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلْ

بودند که میخوردند طعام را بنگر که چگونه بیان میکنیم از برای ایشان آیتها را پس بنگر که چگونه برگردانیده میشوند بگو

أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۚ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

آیا میپرستید از جز خدا آنچه مالک نمیشود از برای شما ضرری و نه سودی را و خدا اوست شنوای دانا

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا

بگو ای اهل کتاب غلو مکنید در دینتان بناحق و پیروی مکنید خواهشهای جمعی که بحقیقت گمراه شدند

مِن قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن بَنِي

از پیش و گم کردند بسیاری را و گمراه شدند از میانهٔ راه لعنت کرده شدند آنانکه کافر شدند از بنی

إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُودَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا وَّكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾

اسرائیل بر زبان داود و عیسی پسر مریم این بسبب آنست که نافرمانی کردند و بودند که تعدی میکردند

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَن مُّنكَرٍ فَعَلُوهُ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ

بودند که باز نمی ایستادند از منکری که میکردند آنرا هر آینه بد بود آنچه بودند که میکردند می بینی بسیاری از ایشانرا

يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ

که دوست میگیرند آنانرا که کافر شدند هر آینه بد است آنچه پیش فرستاده برای ایشان نفسهاشان که خشم کرد خدا بر ایشان و در عذاب

هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ

ایشانند جاویدان و اگر بودند که میگرویدند بخدا و پیغمبر و آنچه فرو فرستاده شد باو نمیگرفتند ایشان

أَوْلِيَاءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨١﴾ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ

دوستان ولیکن بسیاری از ایشان نافرمانانند هر آینه خواهی یافت سخت‌ترین مردمانرا در دشمنی از برای آنان که

آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا ۖ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا

ایمان آوردند یهود را و آنانکه شرک آوردند و هر آینه خواهی یافت نزدیکتر ایشانرا در دوستی از برای آنها که گرویدند آنانکه گفتند

إِنَّا نَصَارَىٰ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذَا

بدرستیکه ما ترسایانیم آن باین است که از ایشانند کشیشان وصومعه نشینان وانکه آنها سرکشی نمیکنند وچون

سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنَهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ

بشنوند آنچه فرو فرستاده شد برسول می بینی چشمهای ایشانرا که میریزد از اشک از آنچه را شناختند از حق میگویند

رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَ

ای پروردگار ما گرویدیم پس بنویس ما را با شاهدان وچیست مارا که ایمان نیاوریم بخدا وآنچه آمد مارا از حق و

نَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَأَثَابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي

طمع داریم که داخل گرداند ما را پروردگار ما با گروه شایستگان پس جزا داد ایشان خدا بآنچه گفتند بهشتهائی که میرود

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا

از زیر آنها نهرها جاویدانان در آن وآن پاداش نیکوکاران است وآنانکه کافر شدند وتکذیب کردند

بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ

آیتهای مارا آنگروه اهل دوزخند ای آنکسانیکه گرویدید حرام نکنید پاکیزه های آنچه را حلال گردانید خدا

لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا

از برای شما واز حد در مگذرید بدرستیکه خدا دوست ندارد تعدی کنندگانرا وبخورید از آنچه روزی داد شمارا خدا حلال

طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ

پاکیزه وبترسید از خدائی که شما باو گرویدگانید مؤاخذه نمیکند شمارا خدا بلغو در سوگندهایتان

وَلَٰكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ ۖ فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ

ولیکن مؤاخذه میکند شمارا بسبب بستنتان سوگندها را پس کفاره آن طعام دادن ده مسکین است از

أَوْسَطِ مَا تُطْعِمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ

وسط آنچه اطعام میکنید اهلان را یا لباس آنها است یا آزاد کردن گردنی است پس کسیکه نیابد پس روزه سه

أَيَّامٍ ۚ ذَٰلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ

روز است آن کفاره سوگندهای شما است چون سوگند خورید وخلاف کنید ونگاه دارید سوگندهایتانرا همچنین بیان میکند خدا برای شما

آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ

آیتهای خود را باشد که شما شکر کنید ای آنکسانیکه گرویدید جز این نیست که شراب وقمار وبتها

وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ

وتیرها قرعه پلید است از کردار شیطان پس دوری کنید از آنها باشد که شما رستگار شوید جز این نیست که میخواهد

الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ

شیطان که بیندازد میان شما دشمنی وکینه در خمر وقمار وبازدارد شما را از

ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

یاد خدا واز نماز پس آیا شما بازایستادگان وفرمانبرید خدا را وفرمانبرید پیغمبر را

وَاحْذَرُوا فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ

وحذر کنید پس اگر اعراض کنید پس بدانید که نیست بر رسول ما مگر رسانیدن آشکار نیست بر آنان

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

که گرویدند وکردند کارهای شایسته گناهی در آنچه خوردند چون پرهیزکار شدند وگرویدند وکردند کارهای شایسته

ثُمَّ اتَّقَوْا وَآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

پس پرهیزکار شدند وگرویدند پس پرهیزکار شدند ونیکی کردند وخدا دوست دارد نیکوکاران را ای آنکسانیکه گرویدند

لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ بِشَيْءٍ مِنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَخَافُهُ

هر آینه می آزماید شما را خدا بچیزی از شکار که میرسد بآن دستهای شما ونیزه های تان تا جدا نماید خدا آنرا که میترسد از او

بِالْغَيْبِ فَمَنِ اعْتَدَى بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا

در نهانی پس کسیکه تعدی کرد پس از آن پس او راست عذابی پر درد ای آنکسانیکه گرویدید نکشید

الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرُمٌ وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ

صید را وشما باشید محرمان وکسیکه کشت آنرا از شما از روی عمد پس جزا نیست مثل آنچه را کشت از شتر وگاو وگوسفند که حکم کنند

بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ مَسَاكِينَ أَوْ عَدْلُ ذَلِكَ

بآن دو صاحب عدالت از شما قربانی رسنده کعبه یا کفاره است طعام مسکینان یا برابر آن

صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِ ۗ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ ۚ وَمَنْ عَادَ فَيَنتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ ۗ وَاللَّهُ

روزه تا بچشد بدی عقوبت کارش را عفو کرد خدا از آنچه گذشت و آنکه بازگشت کرد پس انتقام میکشد خدا از او و خدا

عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٩٥﴾ أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ ۖ وَحُرِّمَ

غالب صاحب انتقام است حلال کرده شد از برای شما شکار دریا و طعامش مایه تمتعش برای شما و از برای قافله و حرام کرده شد

عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ

بر شما شکار بیابان مادام که باشید محرمان و بترسید از خدائی که بسوی او محشور میشوید گردانید خدا کعبه را

الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا لِّلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ ۚ ذَٰلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ

خانهٔ محترم بجهة قوام مردمان و ماه حرام و قربانی را و قلادها را آن از برای اینست که بدانید که

اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ اعْلَمُوا أَنَّ

خدا میداند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و بدرستیکه خدا بهر چیز داناست بدانید که

اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَّا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ

خدا سخت عقوبت است و بدرستیکه خدا آمرزنده مهربان است نیست بر رسول مگر رسانیدن و خدا میداند

مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُل لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ

آنچه آشکار میکنید و آنچه را پنهان میدارید بگو یکسان نیست پلید و پاکیزه و اگرچه بشگفت آورده باشد ترا

الْخَبِيثِ ۚ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا

بسیاری پلید پس بترسید از خدا ای صاحبان خردها باشد که شما رستگار شوید ای آنکسانیکه گرویدید مپرسید

عَنْ أَشْيَاءَ إِن تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ ۚ وَإِن تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ تُبْدَ لَكُمْ ۚ

از چیزهائی که اگر آشکار کرده شود مر شما را بد آید شما را و اگر بپرسید از آن هنگامیکه فرو فرستاده میشود قرآن آشکار شود مر شما را

عَفَا اللَّهُ عَنْهَا ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

درگذشت خدا از آن و خدا آمرزنده بردبار است بتحقیق سؤال کردند آنرا جمعی پیش از شما پس گردیدند بآنها کافران

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِن بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ ۙ وَلَٰكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ

نگردانید خدا هیچ بحیره و نه سائبه و نه وصیله و نه حامی ولیکن آنان که کافر شدند افترا میکنند

عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَاَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿١٠٣﴾ وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَاِلَى

بر خدا دروغ را و بیشترین ایشان درنمی یابند بعقل وچون گفته شود مرایشانرا بیایید بسوی آنچه فرستاد خدا وبسوی

الرَّسُوْلِ قَالُوْا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَآءَنَآ اَوَلَوْ كَانَ اٰبَآؤُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ شَيْـًٔا

رسول گویند بس است مارا آنچه یافتیم برآن پدران خودرا واگرچه باشد پدرانشان که ندانند چیزی را

وَّلَا يَهْتَدُوْنَ ﴿١٠٤﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عَلَيْكُمْ اَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَّنْ ضَلَّ اِذَا اهْتَدَيْتُمْ

وراه نیابند ای آنکسانیکه گرویدید برشماست نفسهای شما زیان نمیکند شمارا آنکه گمراه شد چون هدایت یابید

اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿١٠٥﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا شَهَادَةُ

بسوی خداست بازگشت شما همه پس خبر میدهد شمارا بآنچه بودید که میکردید ای آنکسانیکه گرویدید گواهی

بَيْنِكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِيْنَ الْوَصِيَّةِ اثْنٰنِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ اَوْ اٰخَرٰنِ مِنْ

میانتان چون حاضر شود یکی از شمارا مرگ هنگام وصیت کردن دو کس صاحبان عدالت بلد از شما یا دو تای دیگر از

غَيْرِكُمْ اِنْ اَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِى الْاَرْضِ فَاَصَابَتْكُمْ مُّصِيْبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُوْنَهُمَا مِنْۢ بَعْدِ الصَّلٰوةِ

جز شما اگر شما سفر کردید درزمین پس رسید شمارا حادثهٔ مرگ بازمیدارید آندو را بعد از نماز

فَيُقْسِمٰنِ بِاللّٰهِ اِنِ ارْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِيْ بِهٖ ثَمَنًا وَّلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللّٰهِ

پس سوگند بخورند بخدا اگر شکی بهرسانیده باشید که نگرفته ایم بآن بهائیرا واگرچه باشد صاحب قرابت ونپوشیده ایم گواهی خدارا

اِنَّآ اِذًا لَّمِنَ الْاٰثِمِيْنَ ﴿١٠٦﴾ فَاِنْ عُثِرَ عَلٰٓى اَنَّهُمَا اسْتَحَقَّآ اِثْمًا فَاٰخَرٰنِ يَقُوْمٰنِ مَقَامَهُمَا

بدرستیکه ما آنگاه هرآینه از بدکاران باشیم پس اگر اطلاع یافته شد برآنکه آندو مستحق شدند بدیرا پس دو تای دیگر برخیزند بجای آن دو تا

مِنَ الَّذِيْنَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْاَوْلَيٰنِ فَيُقْسِمٰنِ بِاللّٰهِ لَشَهَادَتُنَآ اَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا

از آنانکه مستحق شده برایشان که آندو اولایند پس قسم بخورند بخدا که هرآینه گواهی ما سزاوارتر است از گواهی آن دو

وَمَا اعْتَدَيْنَآ اِنَّآ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٠٧﴾ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ يَّاْتُوْا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى وَجْهِهَآ

وتعدی نکرده ایم بدرستیکه ما آنگاه هرآینه باشیم از ستمکاران آن نزدیکتر است بآنکه بیارند گواهی را بر وجهش

اَوْ يَخَافُوْٓا اَنْ تُرَدَّ اَيْمٰنٌۢ بَعْدَ اَيْمَانِهِمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاسْمَعُوْا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ

یا بترسند که رد کرده شود سوگندهائی بعد از سوگندهاشان وبترسید از خدا وبشنوید و خدا هدایت نمیکند گروه

الْفٰسِقِيْنَ ﴿١٠٨﴾

فاسقان را

بعضی را از عمل نیکی که میکردند آنرا
نفی از نفس دوست نیست که امر بمعروف کنند
دو آنرا براه حق دارید واگر نه نفی تو تا
دلهای بعضی از شما را بعضی زنند
دلش کند بعد را بجای آنکه لعن کرد
اهل کتاب را در جرائت آرش
صالحان که فاسق نکنند شی چه شی
باشد و از راهی نکنند شی در میان آنها
است که در کشتی نشسته باشند
چون کشتی در میان دریا بسبب
یکی از ایشان تبری بردارد و کشتی را
بشکند و همه غرق شوند و اگر آنرا
منع کنند بسلامت بمانند *

الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ ۖ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ

فاسقانرا روزیکه جمع میکند خدا رسولانرا پس میگوید چه چیز اجابت کرده شدید گویند نیست دانشی از برای ما بدرستیکه تو توئی

عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ

دانای نهانیها چون گفت خدا ای عیسی پسر مریم یاد کن نعمت مرا بر تو و بر مادرت

إِذْ أَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا ۖ وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ

وقتی که نیرو دادم ترا بروح پاکی سخن میکردی با مردمان در گهواره و در مولی و وقتی که آموختم ترا کتاب

وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَاةَ وَالْإِنْجِيلَ ۖ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي

وحکمت و توریة و انجیل و هنگامیکه میساختی از گل چون شکل مرغی برخصت من

فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي ۖ وَتُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي ۖ وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ

پس میدمیدی در آن پس میشد مرغی بفرمان من و بهبود میکردی کور مادرزاد را و پیس را بفرمان من و وقتیکه بیرون میآوردی مردگان

بِإِذْنِي ۖ وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

باذن من و آنگاه که باز داشتم بنی اسرائیل را از تو وقتی که آمدی ایشانرا بحجتها پس گفت آنانکه کافر شدند

مِنْهُمْ إِنْ هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١١٠﴾ وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي

از ایشان نیست این مگر جادوی آشکار و هنگامیکه وحی فرستادم بحواریان که بگروید بمن و برسول من

قَالُوا آمَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ

گفتند ایمان آوردیم و گواه باش بآنکه ما منقادانیم هنگامیکه گفتند حواریان ای عیسی پسر مریم آیا

يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ ۖ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

میتواند پروردگارت که فرود آورد برما خوانی آراسته از آسمان گفت بترسید از خدا اگر هستید گروندگان

﴿١١٢﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ

گفتند میخواهیم که بخوریم از آن و بیارامد دلهای ما و بدانیم که بحقیقت راست گفتی بما و باشیم

عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ

بر آن از گواهان گفت عیسی پسر مریم بارخدایا ای پروردگار ما فرو فرست برما خوانی آراسته از آسمان که

تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِّأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِّنكَ ۖ وَارْزُقْنَا وَأَنتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١٤﴾ قَالَ اللَّهُ

بوده باشد از برای ما عیدی از برای اول ما و آخر ما و نشانی از تو و روزی ده ما را و توئی بهترین روزی دهندگان گفت خدا

إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ ۖ فَمَن يَكْفُرْ بَعْدُ مِنكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَّا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِّنَ

بدرستیکه من فرو فرستنده ام آنرا بر شما پس هر که کافر میشود پس از آن از شما پس بدرستیکه من عذاب میکنم او را عذابی که عذاب نمیکنم بآن احدی از

الْعَالَمِينَ ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَٰهَيْنِ

جهانیان را و هنگامیکه گفت خدا ای عیسی پسر مریم آیا تو گفته مر مردمان را که فرا گیرید مرا و مادرم را دو خدا

مِن دُونِ اللَّهِ ۖ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ ۚ إِن كُنتُ قُلْتُهُ فَقَدْ

از غیر خدا گفت منزهی تو نسزد مرا که بگویم آنچه نیست مرا سزاوار اگر هستم که گفته ام آنرا پس بتحقیق

عَلِمْتَهُ ۚ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ ۚ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ

دانسته آنرا میدانی آنچه در ضمیر منست و نمیدانم من آنچه در نفس تو است بدرستیکه تو توئی دانای نهانیها نگفته ام

لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۚ وَكُنتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ

مر ایشانرا مگر آنچه فرمودی مرا بآن که بپرستید خدا را که پروردگار من و شماست و بودم بر ایشان گواه مادام که بودم

فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنتَ أَنتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ ۚ وَأَنتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ إِن

در میان ایشان پس چون برداری مرا هستی تو نگهبان بر ایشان و تو بر همه چیز گواهی اگر

تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ ۖ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾

عذاب کنی ایشانرا پس ایشان بندگان تواند و اگر بیامرزی ایشانرا پس بدرستیکه تو توئی غالب درست کردار

قَالَ اللَّهُ هَٰذَا يَوْمُ يَنفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ ۚ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

گفت خدا این روزی است سود بخشد راست گویان را راست گفتن آنها مر ایشانرا است بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾ لِلَّهِ

جاودانیان در آن همیشه راضی شد خدا از ایشان و خوشنود شدند از او آنست کامیابی بزرگ مر خدا راست

مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست و او بر همه چیزی توانا است

سورة الأنعام مائة وخمس وستون آية وهي مكية

حروفها ٢٤٢٢ — كلماتها ٣٥٢ — ركوعها ٢٠

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمٰتِ وَالنُّوْرَ ثُمَّ الَّذِيْنَ

ستایش مر خدا را که آفرید آسمانها و زمین را و پدید آورد تاریکیها و روشنی را پس آنانکه

كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُوْنَ ① هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ طِيْنٍ ثُمَّ قَضٰٓى اَجَلًا وَّاَجَلٌ مُّسَمًّى

کافر شدند بپروردگارشان برابر میکنند دیگران را اوست که آفریدتان از گل پس تقدیر کرد اجلی را و اجلی است نام برده

عِنْدَهٗ ثُمَّ اَنْتُمْ تَمْتَرُوْنَ ② وَهُوَ اللّٰهُ فِي السَّمٰوٰتِ وَفِي الْاَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ

نزد او پس شما شک میآورید و اوست خدا در آسمانها و در زمین میداند پنهان شما و آشکار شما را

وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُوْنَ ③ وَمَا تَاْتِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ مِّنْ اٰيٰتِ رَبِّهِمْ اِلَّا كَانُوْا عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ ④

و میداند آنچه کسب میکنید و نمیآید ایشان را هیچ آیتی از آیتهای پروردگارشان مگر آنکه باشند از آن روگردانندگان

فَقَدْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ فَسَوْفَ يَاْتِيْهِمْ اَنْۢبٰٓؤُا مَا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ⑤ اَلَمْ يَرَوْا

پس بتحقیق تکذیب کردند حق را چون آمد ایشان را پس زود باشد که آید ایشان را خبرهای آنچه بودند بآن استهزا میکردند آیا ندیدند

كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ مَّكَّنّٰهُمْ فِي الْاَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَّكُمْ وَاَرْسَلْنَا السَّمَآءَ

که چندانیرا هلاک کردیم پیش از ایشان از قرنی که صاحب تصرف کردیم ایشان در زمین آنچه صاحب تصرف نکردیم شما را و فرستادیم ما ابر را

عَلَيْهِمْ مِّدْرَارًا وَّجَعَلْنَا الْاَنْهٰرَ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمْ فَاَهْلَكْنٰهُمْ بِذُنُوْبِهِمْ وَاَنْشَاْنَا مِنْۢ

بر ایشان پی در پی و گردانیدیم نهرها را که میرود از زیر ایشان پس هلاک کردیم ایشان را بسبب گناهانشان و آفریدیم از

بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَرِيْنَ ⑥ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتٰبًا فِيْ قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوْهُ بِاَيْدِيْهِمْ لَقَالَ الَّذِيْنَ

بعد ایشان قرنی دیگر و اگر فرو فرستاده بودیم بر تو کتابی در کاغذی پس بسودندی آنرا بدستهاشان هر آینه گفتندی آنانکه

كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ⑦ وَقَالُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ اَنْزَلْنَا

کافر شدند نیست این مگر جادوی آشکار و گفتند چرا فرو فرستاده نشد بر او فرشته و اگر فرو فرستاده بودیم

مَلَكًا لَّقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا

فرشتهٔ هر آینه گذارده شده بود امر پس مهلت داده نمیشدند واگر میگردانیدیمش فرشتهٔ هر آینه میگردانیمش بصورت مردی و هر آینه میپوشانیدیم

عَلَيْهِم مَّا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُم

برایشان آنچه میپوشیدند و هر آینه بتحقیق استهزا کرده شد برسولان از پیش تو پس فرو گرفت آنانرا که استهزا کردند از ایشان

مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

آنچه بودند بآن استهزا میکردند بگو سیر کنید در زمین پس بنگرید چگونه بود انجام کار تکذیب کنندگان

﴿١١﴾ قُل لِّمَن مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُل لِّلَّهِ كَتَبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لَيَجْمَعَنَّكُمْ

بگو مر کراست آنچه در آسمانها و زمین است بگو مر خداراست نوشته بر خویش رحمت را هر آینه جمع خواهد کرد شمارا

إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَهُ مَا سَكَنَ

روز رستخیز نیست شکی در آن آنانکه زیان کردند در نفسهای خود پس ایشان ایمان نمیآورند و مراوراست آنچه آرمید

فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ

در شب و روز و اوست شنوای دانا بگو آیا جز خدا را بگیرم ولی پدید آورندهٔ آسمانها

وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ

و زمین و او میخوراند و خورانیده نمیشود بگو بدرستیکه من فرموده شده ام که باشم اول کسیکه مسلمانشد و مباش البته

مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَّن يُصْرَفْ

از شرک آورندگان بگو بدرستیکه میترسم اگر نافرمانی کنم پروردگارم را از عذاب روزی بزرگ کسیکه گردانیده میشود

عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِن يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ

از او عذاب در آنروز پس بتحقیق رحمت کرده او را و آنست کامیابی آشکار و اگر برساند ترا خدا ضرری پس نیست دفع کننده

لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِن يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ

مرآنرا مگر او و اگر رساند بتو خیری پس او بر همه چیزی تواناست و اوست غالب فوق بندگانش

وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾ قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ

و اوست درست کردار آگاه بگو چه چیز است بزرگتر در شهادت بگو خدا گواه است میان من و میان شما و وحی فرستاده شد

إِلَيَّ هَٰذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُم بِهِ وَمَن بَلَغَ ۚ أَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ آلِهَةً أُخْرَىٰ ۚ

بمن این قرآن تا بترسانم شمارا بآن و آنرا که برسد آیا شما هر آینه گواهی میدهید که با خداست الهان دیگر

قُل لَّا أَشْهَدُ ۚ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ وَإِنَّنِي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ

بگو گواهی نمیدهم بگو جز این نیست او خدائی است یکتا و بدرستیکه من بیزارم از آنچه شرک میآورید آنانکه دادیمشان

الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ ۘ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ

کتاب میشناسند او را همچنانکه میشناسند پسران خود را آنها که زیان کردند از جهة نفسهای خود پس ایشان نمیگروند و کیست

أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ

ستمکارتر از آنکه افترا کرد بر خدا دروغی را یا تکذیب کرد آیتهای او را بدرستیکه او رستگار نمیکند ستمکاران را و روزی که حشر کنیم ایشان را

جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَاؤُكُمُ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُن

همه پس گوئیم از برای آنان که شرک آوردند کجایند انبازانتان که بودید گمان میبردید پس نباشد

فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَن قَالُوا وَاللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ انظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ

معذرت ایشان مگر آنکه گویند بخدا قسم که پروردگار ماست که نبودیم مشرکان بنگر چگونه دروغ بستند بر خودهاشان

وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ ۖ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً

و گم شد از ایشان آنچه بودند افترا میکردند و از ایشان کسی است که گوش میدارد بتو و گردانیدیم بر دلهاشان پرده‌ها

أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِن يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَّا يُؤْمِنُوا بِهَا ۚ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ

مبادا که بفهمند آنرا و در گوشهاشان گرانی و اگر ببینند همه علامتی را نمیگروند بآن تا آنکه چون آیند ترا مجادله کنند با تو

يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْأَوْنَ

میگویند آنانکه کافر شدند نیست این مگر افسانهای پیشینیان و ایشان باز میدارند از آن و دوری میکنند

عَنْهُ ۖ وَإِن يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وُقِفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا

از آن و هلاک نمیکنند مگر نفسهای خود را و نمیدانند و اگر ببینی هنگامیرا که باز داشته شده باشند بر آتش پس گویند

يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾ بَلْ بَدَا لَهُم مَّا كَانُوا

ای کاش ما برگردانیده میشدیم و تکذیب نمیکردیم ما آیتهای پروردگار خود را و میبودیم از گروندگان بلکه ظاهر شد مر ایشان را آنچه بودند

يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوا إِنْ هِيَ

که پنهان میداشتند از پیش واگر برگردانیده میشدند عود میکردند بآنچه نهی کرده شده بودند از آن و بدرستیکه ایشان دروغگویانند و گفتند نیست آن

إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وُقِفُوا عَلَى رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَٰذَا

مگر زندگانی ما در دنیا و نباشیم ما برانگیخته شدگان واگر ببینی هنگامیکه باز داشته باشند بر پروردگارشان گوید آیا نیست این

بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ

بحق گویند آری بحق پروردگار ما گوید پس بچشید عذاب را بسبب بودنتان کافران بتحقیق زیان کردند آنانکه

كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَا حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا

تکذیب کردند رسیدن بخدای خدا را تا چون آید ایشانرا قیامت ناگاه گویند ای حسرت ما در آنچه تقصیر کردیم در آن

وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا

و ایشان برمیدارند وزرهای خود را بر پشتهای خود آگاه باشید بد است آنچه برمیدارند بر پشت و نیست زندگانی دنیا مگر

لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ

بازی و هزل و هر آینه سرای آخرت بهتر است از برای آنانکه پرهیزند آیا پس در نمییابید بعقل بتحقیق میدانیم که اندوهناک میسازد

الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَ

آنچه میگویند پس بدرستیکه ایشان تکذیب نمیکنند ترا ولیکن ستمکاران بآیتهای خدا انکار میکنند و

لَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا

بتحقیق تکذیب کرده شدند رسولان چند پیش از تو پس صبر کردند بر آنچه تکذیب کرده شدند و رنجانیده شدند تا آمد ایشانرا یاری ما و نیست

مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبَإِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ

بدل کننده مر سخنان خدا را و بتحقیق آمد ترا از خبر فرستاده شدگان واگرچه باشد که عظیم آمده بر تو

إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ

اعراض ایشان پس اگر توانی که بجوئی نقبی در زمین یا نردبانی در آسمان پس بیاری ایشانرا علامتی واگر

شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ

خواستی خدا هر آینه جمع کردی ایشانرا بر هدایت پس مباش البته از نادانان اجابت نمیکنند مگر آنانکه میشنوند

وَالْمَوْتٰى يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ ثُمَّ اِلَيْهِ يُرْجَعُوْنَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ قُلْ

ومردگان برمیانگیزد ایشان خدا پس بسوی او برگردانیده میشوند وگفتند چرا فرو فرستاده نشد براو علامتی از پروردگارش بگو

اِنَّ اللّٰهَ قَادِرٌ عَلٰٓى اَنْ يُّنَزِّلَ اٰيَةً وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٧﴾ وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِي

بدرستیکه خدا تواناست بر آنکه فرو فرستد معجزه ولیکن بیشترین ایشان نمیدانند ونیست هیچ جنبنده در

الْاَرْضِ وَلَا طٰٓئِرٍ يَّطِيْرُ بِجَنَاحَيْهِ اِلَّآ اُمَمٌ اَمْثَالُكُمْ ؕ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتٰبِ مِنْ شَيْءٍ

زمین ونه پرنده که میپرد بدو بالش مگر آنکه اصنافی چند مثال شما تقصیر نکردیم در کتاب از چیزی

ثُمَّ اِلٰى رَبِّهِمْ يُحْشَرُوْنَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا صُمٌّ وَّبُكْمٌ فِي الظُّلُمٰتِ ؕ مَنْ يَّشَاِ

پس بسوی پروردگارشان حشر کرده میشوند وآنانکه تکذیب کردند آیتهای ما را کرانند وگنگانند در تاریکیها کسی را که میخواهد

اللّٰهُ يُضْلِلْهُ ؕ وَمَنْ يَّشَاْ يَجْعَلْهُ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ اَرَءَيْتَكُمْ اِنْ اَتٰىكُمْ عَذَابُ

خدا اضلال میکند اورا وکسی را که میخواهد میگرداندش بر راه راست بگو خبر دهید اگر آید شما را عذاب

اللّٰهِ اَوْ اَتَتْكُمُ السَّاعَةُ اَغَيْرَ اللّٰهِ تَدْعُوْنَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٤٠﴾ بَلْ اِيَّاهُ تَدْعُوْنَ

خدا یا بیاید شما را روز قیامت آیا جز خدا را میخوانید اگر هستید راستگویان بلکه اورا میخوانید

فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُوْنَ اِلَيْهِ اِنْ شَآءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُوْنَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰٓى اُمَمٍ

پس میبرد از شما آنچه میخوانید بسوی او اگر خواهد وفراموش میکنید آنچه را شریک مینمائید وبحقیقت فرستادیم بسوی امتانی

مِّنْ قَبْلِكَ فَاَخَذْنٰهُمْ بِالْبَاْسَآءِ وَالضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُوْنَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَآ اِذْ جَآءَهُمْ

پیش از تو پس گرفتیم ایشان را بسختی وبرنجوری باشد که ایشان زاری کنند پس چرا چون آمد ایشان را

بَاْسُنَا تَضَرَّعُوْا وَلٰكِنْ قَسَتْ قُلُوْبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٤٣﴾

سختی ما زاری کردند ولیکن سخت شد دلهای ایشان وآراست برای ایشان دیو رجیم آنچه بودند که میکردند

فَلَمَّا نَسُوْا مَا ذُكِّرُوْا بِهٖ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ اَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ ؕ حَتّٰٓى اِذَا فَرِحُوْا بِمَآ اُوْتُوْٓا اَخَذْنٰهُمْ

پس چون فراموش کردند آنچه بند داده شدند بآن گشودیم برایشان درهای هر چیزی را تا آنکه چون شاد شدند بآنچه داده شدند گرفتیم ایشان را

بَغْتَةً فَاِذَا هُمْ مُّبْلِسُوْنَ ﴿٤٤﴾ فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ؕ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ

ناگاه پس آنگاه ایشان نومید شدند پس بریده شد دنباله گروهی که ستم کردند وستایش مر خدا را که پروردگار جهانیان است

(٤٥) قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ

بگو خبر دهید اگر گرفت خدا گوشهاتان و چشمهاتان و مهر نهاد بر دلهاتان کیست خدائی جز خدا

يَأْتِيكُمْ بِهِ ۗ انْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ (٤٦) قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ

که بیاورد شما را بآن بنگر چگونه مکرر میآوریم آیتها را پس ایشان اعراض میکنند بگو خبر دهید اگر آید شما را

عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الظَّالِمُونَ (٤٧) وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ

عذاب خدا بناگاه یا آشکارا آیا هلاک کرده میشود مگر گروه ستمکاران و نمیفرستیم مرسلان را

إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ ۖ فَمَنْ آمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (٤٨) وَالَّذِينَ

مگر بشارت دهندگان و بیم کنندگان پس آنکه گروید و شایسته شد پس نیست بیمی برایشان و نه ایشان اندوهناک شوند و آنانکه

كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (٤٩) قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ

تکذیب کردند آیتهای ما را برسد ایشان را عذاب بسبب بودنشان که فسق میکردند بگو نمیگویم مر شما را که نزد من است خزانهای

اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۖ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي

خدا و نمیدانم غیب را و نمیگویم مر شما را که من فرشته ام پیروی نمیکنم مگر آنچه وحی میشود بمن بگو آیا یکسانند

الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ۚ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ (٥٠) وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ

نابینا و بینا آیا پس اندیشه نمیکنید و بترسان بآن آنانرا که میترسند که محشور شوند بسوی

رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (٥١) وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ

پروردگارشان نیست برایشان از جز او ناصری و نه شفاعت کننده باشد که ایشان بپرهیزند و مران آنانرا که میخوانند

رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ

پروردگارشانرا بامداد و شبانگاه میخواهند رضای او را نیست بر تو از حساب ایشان هیچ چیز و نیست از حساب تو

عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ (٥٢) وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا

برایشان هیچ چیز پس میرانی ایشانرا پس خواهی شد از ستمکاران و همچنین امتحان کردیم برخی از ایشانرا ببرخی هر آینه گویند

أَهَٰؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ (٥٣) وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ

آیا این گروهند که منت نهاد خدا برایشان از میان ما آیا نیست خدا داناتر بشکرگزاران و چون آید ترا آنانکه

فتنا ٥٢ وزنتائی فتنا بعضهم ببعض ليقولوا أهؤلاء من الله عليهم من بيننا أليس الله بأعلم بالشاكرين

این غایت مبالغه است در نفی از طرف مؤمنان اگرچه قصد حضرت رضی الله عنه و آله در تعمیم رؤسا و اغنیای قریش بر ضعفا و فقرا ایمان آوردن ایشان بود و مثال بسیار است که این طور خداوند متعال بسیار است که این طور عظمت و ایشان هرگز ایمان

٥٣ وإذا جاءك الذين يؤمنون بآياتنا فقل سلام عليكم كتب ربكم على نفسه الرحمة أنه من عمل منكم سوءا بجهالة ثم تاب من بعده وأصلح فأنه غفور رحيم

از ذکر ایشان زیب گزارد اذ حضرت رسول صلی الله علیه و آله در دست داشت از شرف صلاح چون مرا بآسمان بردند فرشته دیدم که بر کرسی نشسته بود و نشی دوزی و رنگ و بهره و نشان که در دیدم در روی من خنیدند

يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ

میگروند بآیتهای ما پس بگو سلام برشما نوشته پروردگار شما برخودش رحمت بدرستیکه کسی که کرد از شما

سُوءًا بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ

بدیرا بنادانی پس توبه کرد پس از آن وصالح شد پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست وهمچنین تفصیل میدهیم آیتهارا

وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ

وتا روشن شود راه گناهکاران بگو بدرستیکه من نهی کرده شدم که بپرستم آنانکه میخوانید از جز خدا

قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ

بگو پیروی نمیکنم مرادهای شمارا بحقیقت گمراه شده باشم آنگاه ونباشم از هدایت یافتگان بگو بدرستیکه من بر دلیلی از خدم

مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُصُّ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ

از پروردگارم وتکذیب کردید آنرا نیست نزد من آنچه را بشتابید بآن نیست حکم مگر خدارا بیان میکند حق را واوست بهترین

الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ

حکم کنندگان بگو اگر آنکه بود نزد من آنچه بشتاب میخواهید آنرا هرآینه گذارده شده بود کار میان من ومیان شما وخدا

أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

داناتر است بستمکاران ونزد اوست کلیدهای غیب نمیداند آنرا مگر او ومیداند آنچه در بیابان ودریاست

وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا

و ساقط نمیشود هیچ برگی مگر که میداند آنرا ونه دانه در تاریکیهای زمین ونه تری ونه

يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾ وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُمْ بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ

خشکی مگر که در کتابی باشد روشن واوست که متوفی کند شمارا بشب ومیداند آنچه کسب کردید بروز

ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ

پس برمیانگیزاند شمارا در روز تا تمام کرده شود اجل نام برده شده پس بسوی اوست مرجع شما پس خبر دهد شمارا بآنچه بودید

تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ

که میکردید واوست غالب فوق بندگانش ومیفرستد برشما نگهبانان تا چون بیاید یکی از شمارا

الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۚ أَلَا لَهُ
مرگ بمیرانند اورا فرستادهای ما و ایشان تقصیر نمیکنند پس باز گردانیده شوند بسوی خدا خداوند شان که حق است آگاه باشید
الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾ قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا
است حکم و اوست سریعتر حساب کنندگان بگو کیست که میرهاند شمارا از تاریکیهای بر و بحر میخوانیدش بزاری
وَخُفْيَةً لَئِنْ أَنْجَانَا مِنْ هَٰذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَ
و نهانی که اگر برهاند ما را از این هر آینه باشیم از شکر گذاران بگو خدا میرهاند شمارا از آن و
مِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا
و از هر اندوهی پس شما شرک میآورید بگو اوست قادر بر آنکه برانگیزد بر شما عذابی
مِنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ ۗ
از زبرتان یا از زیر پاهاتان یا بهم اندازدتان گروهای غیر متفق و بچشاند برخی از شمارا آسیب برخی
انْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ ۚ قُلْ
بنگر چگونه میگردانیم آیتهارا باشد که ایشان بفهمند و تکذیب کردند آنرا قوم تو و اوست حق بگو
لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ نَبَإٍ مُسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ
نیستم بر شما وکیل از برای هر چیزی وقتی تحقیق است و زود باشد که بدانید و چون ببینی کسانیرا
يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ وَإِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ
که گفتگو میکنند بفساد در آیتهای ما پس رو بگردان از ایشان تا درآیند در سخنی جز آن و اگر فراموش تو گرداند شیطان
فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ
پس منشین پس از یاد آمدن با گروه ستمکاران و نیست بر آنان که بپرهیزند از حساب ایشان
مِنْ شَيْءٍ وَلَٰكِنْ ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَ
هیچ چیز ولیکن پند دادنیست باشد که ایشان بپرهیزند و واگذار آنانرا که فراگرفتند دینشانرا بازی و بهزلی و
غَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهِ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ
بفریفت ایشانرا زندگانی دنیا و پند ده بآن مبادا که گیرانیده شود نفسی بآنچه کسب کرد نیست مر اورا از جز خدا

وَلِيٌّ وَّلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا

دوستی و نه شفاعت کننده و اگر فدا دهد هر فدائی گرفته نشود از آن آنگروه آنانند که گرانیده شدند بآنچه کسب کردند

لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَنَدْعُو مِن دُونِ اللَّهِ

مر ایشانرا است آشامیدنی از آب جوشان و عذابی دردناک بسبب آنچه بودند کافر میشدند بگو آیا بخوانیم از غیر خدا

مَا لَا يَنفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ

آنچه نفع نمیدهد ما را و ضرر نمیرساند ما را و باز پس رویم بر پاشنهاهای ما پس از آنکه هدایت کرد ما را خدا چون کسیکه از راه برده باشند او را

الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَى ائْتِنَا قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ

شیطانها در زمین حیران مر او را رفیقان باشند که میخوانند باشند بهدایت که بیا بجانب ما بگو بدرستیکه هدایت خدا آنست

الْهُدَىٰ وَأُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقُوهُ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ

هدایت و مامور شده ایم که گردن نهیم مر پروردگار جهانیانرا و اینکه بر پای دارید نماز را و بپرهیزید از او و اوست آنکه بسوی

تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ

او محشور خواهید شد و اوست که آفرید آسمانها و زمین را براستی و روزیکه میگوید بشو پس میشود

قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ

گفتنش حق است و مر او را است پادشاهی روزیکه دمیده شود در صور دانای نهان و آشکار و اوست درست کردار آگاه

﴿٧٣﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ آزَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا آلِهَةً إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي

و هنگامیکه گفت ابراهیم مر پدرش را آزر آیا فرا میگیری بتان را خدایان بدرستیکه می بینم ترا و قوم ترا در

ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ

گمراهی روشن و همچنین مینمودیم ابراهیم را عجایب آسمانها و زمین و تا بوده باشد از یقین کنندگان

﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَىٰ كَوْكَبًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ

پس چون تاریک شد بر او شب دید ستاره را گفت این است پروردگار من پس چون غایب شد گفت دوست ندارم فرو رونده گان را

﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ

پس چون دید ماه را که برآمد گفت این است پروردگار من پس چون غایب شد گفت هر آینه اگر راه ننماید مرا پروردگارم هر آینه خواهم بود از

الْقَوْمِ الضَّآلِّيْنَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَاَ الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هٰذَا رَبِّيْ هٰذَآ اَكْبَرُ ۚ فَلَمَّآ اَفَلَتْ قَالَ

گروه ستمکاران پس چون دید آفتاب را طالع گفت این است پروردگارم این بزرگتر است پس چون غایب شد گفت

يٰقَوْمِ اِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُوْنَ ﴿٧٨﴾ اِنِّيْ وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِيْ فَطَرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ

ای قوم بدرستیکه من بیزارم از آنچه شرک میآورید بدرستیکه من متوجه گردانیدم وجهم را از برای آنکه پدید آورد آسمانها و زمین را

حَنِيْفًا وَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿٧٩﴾ وَحَآجَّهٗ قَوْمُهٗ ۭ قَالَ اَتُحَاۗجُّوْٓنِّيْ فِي اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰىنِ ۭ وَلَآ

حق گرای و نیستم من از شرک آورندگان و مجادله کردند با او قومش گفت آیا مجادله میکنید با من در خدا و بتحقیق هدایت کرد مرا

اَخَافُ مَا تُشْرِكُوْنَ بِهٖٓ اِلَّآ اَنْ يَّشَاۗءَ رَبِّيْ شَيْـــًٔا ۭ وَسِعَ رَبِّيْ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۭ اَفَلَا تَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٨٠﴾

و نمیترسم از آنچه شریک میگردانید باو مگر آنکه خواهد پروردگار من چیزی را احاطه کرده پروردگارم همه چیزی را از راه دانش آیا پس پند نمیگیرید

وَكَيْفَ اَخَافُ مَآ اَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُوْنَ اَنَّكُمْ اَشْرَكْتُمْ بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ عَلَيْكُمْ سُلْطٰنًا ۭ

و چگونه میترسم از آنچه شریک گرفتید و نمیترسید که شما شریک گرفتید بخدا آنچه را که فرو فرستاده نشد بآن بر شما حجتی

فَاَيُّ الْفَرِيْقَيْنِ اَحَقُّ بِالْاَمْنِ ۚ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٨١﴾ اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَمْ يَلْبِسُوْٓا اِيْمَانَهُمْ

پس کدام یک از ایندو فرقه سزاوارترند بایمن بودن اگر هستید که میدانید آنانکه گرویدند و نه آمیختند ایمانشان را

بِظُلْمٍ اُولٰۗىِٕكَ لَهُمُ الْاَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَآ اٰتَيْنٰهَآ اِبْرٰهِيْمَ عَلٰي قَوْمِهٖ ۭ

بستم آنگروه مر ایشانراست ایمنی و ایشانند هدایت یافتگان و آن بود دلیل ما که دادیم آنرا بابراهیم بر قومش

نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَّنْ نَّشَاۗءُ ۭ اِنَّ رَبَّكَ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ ۭ كُلًّا

بلند میگردانیم مراتب آنرا که میخواهیم بدرستیکه پروردگار تو درست کردار داناست و بخشیدیم مر او را اسحق و یعقوب همه را

هَدَيْنَا ۚ وَنُوْحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهٖ دَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ وَاَيُّوْبَ وَيُوْسُفَ وَ

هدایت کردیم و نوح را هدایت کردیم از پیش و از فرزندانش داود و سلیمان و ایوب و یوسف و

مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ ۭ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيٰى وَعِيْسٰى وَاِلْيَاسَ ۭ كُلٌّ مِّنَ

موسی و هارون و همچنین سزا دهیم نیکوکاران را و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس همه از

الصّٰلِحِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَاِسْمٰعِيْلَ وَالْيَسَعَ وَيُوْنُسَ وَلُوْطًا ۭ وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَي الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨٦﴾

شایستگان بودند و اسمعیل را و الیسع را و یونس را و لوط را و همه را فزونی دادیم ما بر جهانیان

وَمِنْ اٰبَآئِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ وَاِخْوَانِهِمْ ۚ وَاجْتَبَيْنٰهُمْ وَهَدَيْنٰهُمْ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٨٧﴾

واز پدرانشان وفرزندانشان وبرادرانشان وبرگزیدیشان وهدایت کردیشان براه راست

ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِيْ بِهٖ مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ۭ وَلَوْ اَشْرَكُوْا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا

آن هدایت خداست هدایت میکند بآن آنرا که میخواهد از بندگانش واگر شرک آورده بودند باطل شده بود از ایشان آنچه بودند

يَعْمَلُوْنَ ﴿٨٨﴾ اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ۚ فَاِنْ يَّكْفُرْ بِهَا هٰٓؤُلَاۗءِ

کرمیکردند آنگروه آنانند که دادیشان کتاب وحکمت وپیغمبری پس اگر کافر شوند بآنها اینها پس

فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوْا بِهَا بِكٰفِرِيْنَ ﴿٨٩﴾ اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ هَدَى اللّٰهُ فَبِهُدٰىهُمُ اقْتَدِهْ ۭ

بحقیقت بازمیداریم بآنها گروهیرا که نباشند بآنها کافران آنگروه کسانی اند که هدایت کرد خدا پس بهدیشان اقتدا کن

قُلْ لَّآ اَسْـَٔــلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا ۭ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٠﴾ وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهٖٓ

بگو نمیخواهم از شما بآن مزدی نیست آن مگر پنددادنی مرجهانیانرا ونشناختند خدارا سزای شناختنش

اِذْ قَالُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ عَلٰي بَشَرٍ مِّنْ شَيْءٍ ۭ قُلْ مَنْ اَنْزَلَ الْكِتٰبَ الَّذِيْ جَاۗءَ بِهٖ مُوْسٰى نُوْرًا

چون گفتند فرو نفرستاد خدا بر انسانی هیچ چیزرا بگو کیست که فرو فرستاد توریة را که آورد آنرا موسی روشنائی

وَّهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُوْنَهٗ قَرَاطِيْسَ تُبْدُوْنَهَا وَتُخْفُوْنَ كَثِيْرًا ۚ وَعُلِّمْتُمْ مَّا لَمْ تَعْلَمُوْٓا اَنْتُمْ

وهدایت از برای مردمان میگردانید آنرا پارچه کاغذها ظاهر میکنید آنهارا وپنهان میکنید بسیاررا وآموخته شدید آنچه را نمیدانستید شما

وَلَآ اٰبَاۗؤُكُمْ ۭ قُلِ اللّٰهُ ۙ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِيْ خَوْضِهِمْ يَلْعَبُوْنَ ﴿٩١﴾ وَهٰذَا كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ مُبٰرَكٌ

ونه پدرانشان بگو خدا فرستاد پس بگذار ایشانرا در گفتارشان که بازی میکرده باشند واین کتابیست که فرو فرستادیم آنرا مبارک

مُّصَدِّقُ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنْذِرَ اُمَّ الْقُرٰى وَمَنْ حَوْلَهَا ۭ وَالَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ

تصدیق کننده آنچیزی که باشد میانه دو دستش واز برای آنکه بترسانی اهل مکه را وآنکه باشد گرداگردش وآنانکه میگروند بآخرت

يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ ۭ وَهُمْ عَلٰي صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَي اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ

میگروند بآن وایشان بر نمازشان محافظت مینمایند وکیست ستمکارتر از آنکه افترا کرد بر خدا دروغی را یا

قَالَ اُوْحِيَ اِلَيَّ وَلَمْ يُوْحَ اِلَيْهِ شَيْءٌ وَّمَنْ قَالَ سَاُنْزِلُ مِثْلَ مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ ۭ وَلَوْ تَرٰٓى

گفت وحی کرده شد بمن ووحی کرده نشد باو چیزی وکسیکه گفت زود باشد که فرو فرستم مانند آنچه فرو فرستاد خدا واگر ببینی

إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ

هنگامیکه ظالمان باشند در سکرات مرگ و ملائکه باشند گشایندگان دستهای خود را که بیرون کنید جانهای تا را امروز

تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ

جزا داده شوید عذاب خواری بسبب بودنتان که میگفتید بر خدا ناحق را و بودنتان که از آیتهایش سرکشی میکردید

(٩٣) وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ

و هر آینه بتحقیق که آمدید بسوی ما تنها همچنانکه آفریدیم شما را اول بار و واگذاشتید آنچه را تملیک کرده بودیم شما را پس پشتهایتان

وَمَا نَرَى مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ

و نمی بینیم با شما شفیعان شما را که گمان کردید که ایشان در شما انبازانند بتحقیق بریده شد میانتان و گمشد

عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ (٩٤) إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ

از شما آنچه بودید گمان میکردید بدرستیکه خدا شکافنده دانه و هسته است بیرون میآورد زنده را از مرده و بیرون آورنده

الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ (٩٥) فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَ

مرده است از زنده آنسان خداست پس کجا روگردان میشوید شکافنده عمود صبح و گرداننده شب را آرامگاه و

الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (٩٦) وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ

و آفتاب و ماه را بشمارهٔ روندگان آن تقدیر خدای غالب داناست و اوست که گردانید برای شما ستارها را

لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (٩٧) وَهُوَ الَّذِي

تا راه یابید بسبب آنها در تاریکیهای خشکی و دریا بتحقیق تفصیل دادیم آیتها را برای قومی که میدانند و اوست که

أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ (٩٨)

آفرید شما را از یک نفس پس جای قراری است و جای بامانت بودنی بتحقیق تفصیل دادیم آیتها را برای قومیکه بفهمند

وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ

و اوست که فرو فرستاد از آسمان آب را پس بیرون آوردیم بآن رستنی همه چیز را پس بیرون آوردیم از آن سبزه که برمیآوریم

مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ

از آن دانه بر یکدیگر سوار و از درخت خرما از شکوفه اش خوشه ای نزدیک بهم و بوستانها از انگورها و زیتون

ذکر اسم الله علیه ١١٩ — حجر مدنی ٩٩ — بر تفسیر کرده اند و در تفسیر عیاشی روایت شده از امام محمد باقر علیه السلام — از مستورد سابی از ابی جعفر صادق علیهما السلام — در دل شان راسخ و جایگیر شده — از ذکر رغبت فرستد و مستودع سابی — در دل شان زایل شود و از تو شود — در اصل است — بجانکه در انواع و صنایع — شکوفه میشود — و اندر بیم — حلال شود — ذکر باشد ذبح بان

وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَّغَيْرَ مُتَشَابِهٍ ۗ اُنْظُرُوْٓا اِلٰى ثَمَرِهٖٓ اِذَآ اَثْمَرَ وَيَنْعِهٖ ۗ اِنَّ فِيْ ذٰلِكُمْ

وانار مشتبه بهم وناشبیه بهم بنگرید بثمرش چون بار میآورد ورسیدنش بدرستیکه در آن

لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٩٩﴾ وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوْا لَهٗ بَنِيْنَ وَبَنٰتٍۢ

هر آینه نشانهاست از برای گروهی که میگروند وگردانیدند از برای خدا انبازان جن را وآفرید آنهارا وتراشیدند از برای او پسران ودختران

بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿١٠٠﴾ بَدِيْعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ اَنّٰى يَكُوْنُ لَهٗ وَلَدٌ

بدون دانشی منزه است او وبرتر است از آنچه نسبت میدهند نخست آفریننده آسمانها وزمین است کجا باشد مرا ورا فرزندی

وَّلَمْ تَكُنْ لَّهٗ صَاحِبَةٌ ۗ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿١٠١﴾ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ ۚ لَآ اِلٰهَ

ونباشد مرا ورا زنی وآفرید همه چیزرا واو بهمه چیزی داناست آنست خدا پروردگارتان نیست خدائی

اِلَّا هُوَ ۚ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوْهُ ۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَّكِيْلٌ ﴿١٠٢﴾ لَّا تُدْرِكُهُ الْاَبْصَارُ

مگر او که آفریدگار همه چیزاست پس بپرستید اورا واو بر همه چیز کارگذار است دریابد اورا دیده ها

وَهُوَ يُدْرِكُ الْاَبْصَارَ ۚ وَهُوَ اللَّطِيْفُ الْخَبِيْرُ ﴿١٠٣﴾ قَدْ جَآءَكُمْ بَصَآئِرُ مِنْ رَّبِّكُمْ ۚ فَمَنْ اَبْصَرَ فَلِنَفْسِهٖ ۚ

واو دریابد دیده هارا واو است باریک بین آگاه بتحقیق آمد شمارا دلیلهای بینش بخش از پروردگارتان پس هر که بینا شد پس برای

وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا ۗ وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ ﴿١٠٤﴾ وَكَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ وَلِيَقُوْلُوْا دَرَسْتَ

خودش وکسیکه کور شد پس بر خودش ونیستم من بر شما نگهبان وهمچنین گردانیدیم آیتهارا وتا مبادا گویند درس خوانده

وَلِنُبَيِّنَهٗ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ﴿١٠٥﴾ اِتَّبِعْ مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ ۚ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ وَاَعْرِضْ عَنِ

وبرای آنکه بیان کنیم آنرا از برای گروهی که میدانند پیروی کن آنچه وحی کرده شد بتو از پروردگارت نیست خدائی مگر او وروی بگردان از

الْمُشْرِكِيْنَ ﴿١٠٦﴾ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَآ اَشْرَكُوْا ۗ وَمَا جَعَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا ۚ وَمَآ اَنْتَ عَلَيْهِمْ

شرک آورندگان واگر خواسته بود خدا شرک نیاوردند ونگردانیدیم ترا بر ایشان نگهبان ونیستی تو بر ایشان

بِوَكِيْلٍ ﴿١٠٧﴾ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَيَسُبُّوا اللّٰهَ عَدْوًاۢ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ

کارگذار ودشنام مدهید آنانرا که میخوانند از غیر خدا پس دشنام دهند خدارا از روی تعدی بدون

كَذٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ اُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّهِمْ مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٠٨﴾

دانش همچنین آراستیم از برای هر گروهی کردار شانرا پس بسوی پروردگارشان بازگشت ایشان پس خبر دهد ایشانرا بآنچه بودند که میکردند

وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَآءَتْهُمْ اٰيَةٌ لَّيُؤْمِنُنَّ بِهَا ؕ قُلْ اِنَّمَا الْاٰيٰتُ عِنْدَ اللّٰهِ

و سوگند خوردند بخدا سخت ترین سوگند ایشان که اگر آید ایشانرا آیتی هر آینه بگروند البته بآن بگو جز این نیست که آیتها نزد خداست

وَمَا يُشْعِرُكُمْ ۙ اَنَّهَآ اِذَا جَآءَتْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٠٩﴾ وَنُقَلِّبُ اَفْـِٕدَتَهُمْ وَاَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوْا

و چه چیز آگاه کرد شمارا که آن آیات چون آید ایشانرا ایمان نخواهند آورد و برمیگردانیم دلهاشانرا و چشمهاشانرا همچنانکه ایمان نیاوردند

بِهٖٓ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّنَذَرُهُمْ فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ﴿١١٠﴾ وَلَوْ اَنَّنَا نَزَّلْنَآ اِلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةَ

بآن اول بار و وا میگذاریم ایشان را در زیاده روی ایشان که سرگردان باشند و اگر آنکه ما فرو فرستاده بودیم بایشان فرشتگانرا

وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتٰى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَّا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْٓا اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ

و سخن کردی بود با ایشان مردگان و جمع آورده بودیم بر ایشان همه چیزرا رو برو نبودند که ایمان آورند مگر آنکه خواسته باشد خدا

وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُوْنَ ﴿١١١﴾ وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيٰطِيْنَ

و لیکن بیشترین ایشان نادان میباشند و همچنین گردانیدیم از برای هر پیغمبری دشمنی شیطانهای

الْاِنْسِ وَالْجِنِّ يُوْحِيْ بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُوْرًا ؕ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوْهُ

انس و جن میرسانند بعضی از ایشان بسوی بعضی آراسته گفتار باطل را از برای فریب و اگر خواستی پروردگار تو نکردندی آنرا

فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُوْنَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغٰٓى اِلَيْهِ اَفْـِٕدَةُ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ

پس واگذار ایشانرا با آنچه افترا میکنند تا میل کند بآن دلهای آنانکه نمیگروند بآخرت و تا پسند کنند آنرا

وَلِيَقْتَرِفُوْا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُوْنَ ﴿١١٣﴾ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْتَغِيْ حَكَمًا وَّهُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ اِلَيْكُمُ

و تا کسب کنند آنچه را ایشانند کسب کنندگان . آیا پس جز خدا را بجویم حکم کننده و او است که فرو فرستاد بشما

الْكِتٰبَ مُفَصَّلًا ؕ وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَعْلَمُوْنَ اَنَّهٗ مُنَزَّلٌ مِّنْ رَّبِّكَ بِالْحَقِّ

کتاب را تفصیل داده شده و آنانکه دادیم ایشانرا کتاب میدانند که آن فرو فرستاده شده است از پروردگارت بحق

فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَّعَدْلًا ؕ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ

پس مباش البته از شک آورندگان و تمام شد کلمه پروردگارت از روی راستی و عدالت نیست بدل کننده مر سخنانش را

وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿١١٥﴾ وَاِنْ تُطِعْ اَكْثَرَ مَنْ فِي الْاَرْضِ يُضِلُّوْكَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ؕ

و او است شنوای دانا و اگر اطاعت کنی اکثر کسانیرا که در زمینند گمراه میکنند ترا از راه خدا

إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ

پیروی نمیکنند مگر گمانرا و نیستند ایشان مگر آنکه بگمان حکم میکنند بدرستیکه پروردگار تو اوست داناتر بکسی که گم میشود از

سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ

راهش و اوست داناتر بهدایت یافتگان پس بخورید از آنچه یاد کرده شد نام خدا بر آن اگر هستید بآیتهایش گروندگان

﴿١١٨﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا

و چیست مر شما را که نخورید از آنچه یاد کرده شد نام خدا بر آن و بتحقیق که تفصیل داد از برای شما آنچه را حرام کرد بر شما مگر آنچه

اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾

مضطر شدید بآن و بدرستیکه بسیاری هر آینه گمراه میکنند بخواهشهای شان بدون دانشی بدرستیکه پروردگار تو او داناترست بتعدی کنندگان

وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾

و واگذارید بیرون گناه و درونش را بدرستیکه آنها که کسب میکنند گناه را زود باشد که جزا داده شوند بآنچه بودند که کسب میکردند

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ

و نخورید از آنچه یاد کرده نشد نام خدا بر آن و بدرستیکه آن هر آینه فسق است و بدرستیکه شیاطین هر آینه میرسانند پنهانی بدوستانشان

لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾ أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا

تا مجادله کنند با شما و اگر اطاعت کنید ایشانرا بدرستیکه شما هر آینه باشید مشرکان آیا کسیکه بود مرده پس زنده کردیم او را و گردانیدیم از برای او نوری

يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا

که راه میرفته باشد بآن در مردمان چون کسی است که صفت او اینست که در تاریکیهاست نیست بیرون آینده از آن همچنین آراسته شد از برای کافران آنچه

كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَابِرَ مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا

بودند که میکردند و همچنین گردانیدیم در هر قریه بزرگانرا گناهکارانش تا مکر کنند در آن و

يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَى مِثْلَ

مکر نمیکنند مگر بخودهاشان و نمیدانند و چون آید ایشانرا آیتی گویند هرگز نگرویم تا آنکه داده شویم مانند

مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ

آنچه داده شد برسولان خدا خدا داناترست که کجا میگرداند رسالتش را زود باشد که برسد آنانرا که گناه کردند خواری

عِنْدَ اللّٰهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾ فَمَنْ يُرِدِ اللّٰهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ

نزد خدا و عذابی سخت بسبب بودنشان که مکر میکردند پس کسیکه بخواهد خدا راه نماید اورا میکشاید

صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي

سینهٔ اورا از برای اسلام وکسی راکه بخواهد که اضلال کند اورا میگرداند سینهٔ اورا تنگ بسیار تنگ گویا بالا میرود در

السَّمَاءِ ۚ كَذٰلِكَ يَجْعَلُ اللّٰهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهٰذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا

آسمان همچنین میگرداند خدا عذاب را بر آنانکه نمیگروند و اینست راه پروردگار تو که راستست

قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ

بحقیقت تفصیل دادیم آیتها را برای گروهی که پند میپذیرند از برای ایشان است سرای سلامت نزد پروردگارشان و او ولی ایشان است

بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْثَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ ۖ وَقَالَ

بآنچه هستند که میکنند و روزیکه حشر کند ایشانرا همه ای گروه جن بحقیقت بسیار گردانیدید از آدمیان و گفتند

أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي أَجَّلْتَ لَنَا ۚ قَالَ

دوستانشان از آدمیان پروردگارا برخوردار شدند برخی از ما ببرخی و رسیدیم ما باجلمان که تعیین کردی از برای ما گفت

النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللّٰهُ ۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذٰلِكَ نُوَلِّي بَعْضَ

آتش مسکن شماست جاودانیان در آن مگر آنچه خواست خدا بدرستیکه پروردگار تو درست کردار داناست و همچنین صاحب اختیار میگردانیم برخی

الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ

از ستمکاران را بر برخی بسبب آنچه هستند که کسب میکردند ای گروه جن و انس آیا نیامد شمارا رسولانی چند از شما که

يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنْذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا ۚ قَالُوا شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا

بخوانند بر شما آیتها مرا و بیم دهند شمارا از رسیدن روزتان اینروز گفتند گواهی دادیم بر خودهامان

وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذٰلِكَ أَنْ لَمْ

و فریب داد ایشانرا زندگانی دنیا و گواهی دادند بر خودهاشان که ایشان بودند کافران آن از اینست که نیست

يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَافِلُونَ ﴿١٣١﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَاتٌ مِمَّا عَمِلُوا ۚ

پروردگارت هلاک کننده اهل قریه‌ها را بستم و اهلشان باشند غافلان و از برای هر یک مراتبی است از آنچه کردند

وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ ۚ إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ

ونیست پروردگارت غافل از آنچه میکنند و پروردگارت بینیاز صاحب رحمت است اگر خواهد میبرد شما را

وَيَسْتَخْلِفْ مِن بَعْدِكُم مَّا يَشَاءُ كَمَا أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ آخَرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنَّ مَا تُوعَدُونَ

وجانشین میگرداند از بعد شما آنچه را خواهد همچنانکه پدید آورد شما را از فرزندان جمعی دیگر بدرستیکه آنچه وعده کرده شده

لَآتٍ ۖ وَمَا أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ ۖ فَسَوْفَ

هر آینه آینده است و نیستید شما عاجز کنندگان بگو ای قوم من کار کنید بر وفق توانائی خود بدرستیکه من عمل کننده ام پس زود باشد

تَعْلَمُونَ مَن تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ ۗ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ

که بدانید کسیرا که میباشد مر او را عاقبت آن سرای بدرستیکه رستگار نمیشوند ستمکاران و گردانیدند از برای خدا از آنچه آفرید

مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَٰذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَائِنَا ۖ فَمَا كَانَ

از کشت و شتر و گاو و گوسفند بهره پس گفتند این از برای خداست بگمان فاسد شان و این از برای انبازان ماست پس آنچه باشد

لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ ۗ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

از برای انبازشان پس نمیرسد بخدا و آنچه باشد از برای خدا پس آن میرسد بانبازانشان بدست آنچه حکم میکنند

﴿١٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَاؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَ

وهمچنین آرایش دادند از برای بسیاری از مشرکان کشتن اولاد شانرا انبازانشان تا هلاک سازند ایشانرا و

لِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾ وَقَالُوا هَٰذِهِ

تا ملتبس گردانند برایشان دینشانرا و اگر خواسته بود خدا نمیکردند آنرا پس واگذار ایشانرا با آنچه میبندند بدروغ و گفتند این

أَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ لَّا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَن نَّشَاءُ بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ لَّا

شتر و گاو و گوسفند و کشتی است حرامست نمیخورند آنها را مگر کسیکه میخواهیم بگمان فاسد شان و شتر و گاو و گوسفند که حرام گردانیده شد پشتهاشان و شتر و گاو و گوسفند

يَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ ۚ سَيَجْزِيهِم بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ

است که یاد نمیکنند نام خدا را بر آنها دروغ بستنی بر او زود باشد که جزا دهد ایشانرا بسبب بودنشان که افترا میکردند و گفتند آنچه در شکم

هَٰذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا ۖ وَإِن يَكُن مَّيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ

این شتر و گاو و گوسفند است خالص از برای مردان ماست و حرام است بر جفتهای ما و اگر باشد مردار پس ایشان در آن انبازانند

سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ ۚ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَ

زود باشد جزا دهد ایشانرا وصفشانرا بدرستیکه او حکیم داناست بتحقیق زیان کردند آنانکه کشتند اولاد شانرا بکم خردی بدون دانش و

حَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ ۚ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ

حرام گردانیدند آنچه روزی کرد شان خدا از راه دروغ بستن بر خدا بتحقیق گمراه شدند و نبودند هدایت یافتگان واو است که پدید آورد

جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أُكُلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَ

بستانهارا بردار بست انداختها وغیر بردار بست انداختها و درخت خرما و کشت را مختلف ثمر خوردنی او و زیتون را و

الرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ ۚ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا

انار را مشبه بهم و نا مشبه بهم بخورید از ثمرش چون ثمر دهد و بدهید حقش را روز درویدنش و

تُسْرِفُوا ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَفَرْشًا ۚ كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ

اسراف مکنید بدرستیکه او دوست نمیدارد اسراف کنندگانرا واز شتر و گاو و گوسفند باربردار و فرش بخورید آنچه روزی کرد شمارا خدا

وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ ۖ مِنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ

و پیروی مکنید گامهای شیطانرا بدرستیکه او مر شمارا دشمنی آشکار است هشت جفت از میش دو

وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ ۗ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ الْأُنْثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنْثَيَيْنِ ۖ

واز گوسفند و بزینه دو بگو آیا آن دو نر را حرام گردانید یا آن دو ماده را یا آنچه را مشتمل باشد براو رحمهای آن دو ماده

نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾ وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ ۗ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ

خبر دهید مرا بدانش اگر هستید راستگویان واز شتر دو واز گاو دو بگو آیا دو نر را

حَرَّمَ أَمِ الْأُنْثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنْثَيَيْنِ ۖ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّاكُمُ

حرام گردانید یا دو ماده را یا آنچه را مشتمل باشد بر آن رحمهای دو ماده آیا بودید حاضران چون وصیت کرد شمارا

اللَّهُ بِهَٰذَا ۚ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي

خدا باین پس کیست ستمکارتر از آنکه بست بر خدا دروغ را تا گمراه کند مردم را بدون دانش بدرستیکه خدا راه نماید

الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾ قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ

گروه ستمکارانرا بگو نمییابم در آنچه وحی کرده شده بمن حرام شده بر خورنده که میخورد آنرا مگر آنکه بوده باشد

مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۚ فَمَنِ

مردار یا خون ریخته شده یا گوشت خوک بدرستیکه آن پلیدست یا فسقی که بانگ زده شده از برای غیر خدا بآن پس کسیکه

اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ

مضطر شد غیر باغی و نه تجاوز کننده پس بدرستیکه پروردگار تو آمرزنده مهربانست و بر آنانکه یهود شدند حرام کردیم هر

ذِي ظُفُرٍ ۖ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا

صاحب ناخن را و از گاو و گوسفند حرام کردیم بر ایشان پیه های آنرا مگر آنچه برداشت پشتهای شان

أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ۚ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبَغْيِهِمْ ۖ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ

یا روده ها یا آنچه آمیخته باشد باستخوان آن جزا دادیم ایشانرا بسبب ظلمشان بدرستیکه ما هر آینه راستگویانیم پس اگر تکذیب کنند ترا

فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ ۖ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ

پس بگو پروردگار شما صاحب رحمت وسیع است و باز داشته نمیشود عذابش از گروه ستمکاران زود باشد بگوید آنانکه

أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ شَيْءٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ

شرک آوردند که اگر خواسته بود خدا شرک نیاوردیم ما و نه پدرانمان و نه حرام میکردیم هیچ چیزرا همچنین تکذیب کردند آنانکه بودند

مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا ۗ قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا ۖ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا

پیش از ایشان تا چشیدند عقوبت ما را بگو آیا هست نزد شما هیچ علمی پس بیرون آرید آنرا برای ما پیروی نمیکنند مگر

الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ ۖ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ

گمان را و نیستید شما مگر آنکه بگمان کار میکنید بگو پس مر خدا راست حجت بالغ یعنی دلیل تمام پس اگر خواسته بود خدا هر آینه هدایت

أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلُمَّ شُهَدَاءَكُمُ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَٰذَا ۖ فَإِنْ شَهِدُوا

کرده بود شما را همه بگو بیاورید گواهانتانرا آنانکه گواهی میدهند که خدا حرام کرده اینرا پس اگر شهادت دادند

فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ

پس گواهی مده با ایشان و پیروی مکن خواهشهای آنانرا که تکذیب کردند آیتهای ما را و آنانکه نمیگروند بآخرت

وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ

و ایشان بپروردگارشان برابر میکنند بتانرا بگو بیائید بخوانم آنچه حرام کرد پروردگارتان بر شما که شریک سازید با او

١٥١

شَيْئًا ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ ۖ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ

چیزی را و بوالدین خوبی کردن و مکشید فرزندانتان را از ترس افلاس ما روزی میدهیم شما را و ایشان را

وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ۖ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ۚ

و بیرامون مگردید کارهای بد را آنچه ظاهر باشد از آن و آنچه باطن باشد و مکشید نفسی را که حرام گردانید خدا مگر بحق

ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ

آن وصیت کرد شما را بآن باشد که شما دریابید بعقل و بیرامون مگردید مال یتیم را مگر بآنچه آن بهتر است

حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۖ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ ۖ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ

تا برسد بقوه اش و تمام دهید پیمانه و ترازو را بعدالت تکلیف نمیکنیم نفسی را مگر بقدر طاقتش

وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ

و چون بگوئید پس عدالت کنید و اگرچه باشد صاحب قرابت و بعهد خدا وفا کنید این است وصیت کرد شما را باشد که شما

تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَٰذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ

پند گیرید و آنکه این راه من است راست پس پیروی کنید آنرا و پیروی نکنید راههارا پس جدا گرداند شما را

عَنْ سَبِيلِهِ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا

از راهش این است که وصیت کرد شما را بآن باشد که شما بپرهیزید پس دادیم موسی را کتاب برای تمامی

عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ

بر کسیکه خوبی کرد و برای تفصیل هر چیز را و برای هدایت و رحمت باشد که ایشان بلقاء پروردگار شان

يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَٰذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾

ایمان آرند و این قرآن کتابیست که فرو فرستادیمش مبارک پس پیروی کنید آنرا و بپرهیزید باشد که شما رحم کرده شوید

أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلَىٰ طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ

که مبادا گوئید فرو فرستاده نشد کتاب مگر بر دو طایفه پیش از ما و بدرستیکه هستیم از خواندن شان

لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ ۚ فَقَدْ

هر آینه بیخبران یا گوئید اگر آنکه فرو فرستاده شده بود بر ما کتاب هر آینه بودیم هدایت یافته تر از ایشان پس بتحقیق

آمدن پروردگار آمدن همه آیتهای خداست و آن قیامت است کم نفع دهد ایمان بعضی از آیات ظهور دیگر آمدن بعضی از آیات الهی است آثار و علامات قیامت است چون طلوع آفتاب از مغرب ظهور صاحب شریعت عجل الله فرجه یا ظهور آثار دولت بنابر آنکه علامات ظهور محل باشد بر علامات عذاب و معاصی آنکه کفار منتظر و چشم در راه این اگر نزد بیشتر است دو بنا که ایمان آورند و بس است دو بنا که بسیاری از ایشان را نیست ایمان نخواهند آورد و حال آنکه آن ایمان در آن وقت سود نخواهد داشت

جَآءَكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ

آمد شمارا حجتی از پروردگارتان وهدایت ورحمتی پس کیست ستمکارتر از آنکه تکذیب کرد آیتهای خدارا وهرامض

عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾ هَلْ

گرداز آنها بزودی جزا میدهیم آنانرا که اعراض میکنند از آیتهای ما بد عذابی بسبب بودنشان که اعراض میکردند آیا

يَنظُرُونَ إِلَّا أَن تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ

انتظار میبرند مگر آنکه آید ایشانرا ملائکه یا بیاید پروردگار تو یا بیاید بعضی از آیتهای پروردگارت

يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِن قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ

روزی که بیاید بعضی از آیتهای پروردگارت نفع نمیدهد نفسی را ایمان آوردنش که نبوده ایمان آورده باشد از پیش یا کسب کرده باشد

فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انتَظِرُوا إِنَّا مُنتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا

در ایمانش خیری بگو منتظر باشید بدرستیکه ما منتظرانیم بدرستیکه آنانکه متفرق ساختند دینشانرا وبودند

شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾

گروه گروه نیستی تو از ایشان در چیزی جز این نیست که کارشان با خداست پس خبر دهد ایشانرا بآنچه بودند که میکردند

مَن جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَن جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا

کسیکه آورد نیکی را پس مر او راست ده چندان آن وکسیکه آورد بدی را پس جزا داده نشود مگر مانندش

وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلْ إِنَّنِي هَدَانِي رَبِّي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِّلَّةَ إِبْرَاهِيمَ

وایشان ستم کرده نشوند بگو بدرستیکه من هدایت کرد مرا پروردگارم براه راست دینی درست کیش ابراهیم

حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾

حق گرای وبنود از شرک آورندگان بگو بدرستیکه نماز من وعبادتم وزندگیم ومردنم مرخدایراست که پروردگار جهانیانست

لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَٰلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾ قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ

نیست شریکی مر او را وبآن فرموده شده ام ومن اول منقادانم بگو آیا جز خدارا بجویم پروردگار وا وست پروردگار

كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم

همه چیز وکسب نمیکند هر نفسی مگر بر او وبرنمیدارد بردارنده بارگناه دیگری را پس بسوی پروردگارشما

مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ

بازگشت شما پس خبر دهد شمارا بآنچه بودید که در آن اختلاف میکردید و اوست که گردانید شمارا خلیفه ها

الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ

در زمین و برتری داد بعضی شمارا بالای بعضی بمراتب تا بیازماید شمارا در آنچه داد تان بدرستیکه پروردگار تو

سَرِيعُ الْعِقَابِ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ

زود عقوبت است و بدرستیکه او هر آینه آمرزنده مهربان است

سُورَةُ الْأَعْرَافِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مِائَتَانِ وَسِتُّ آيَاتٍ

حروفها ١٤٣١٠ كلماتها ٣٣٢١ ركوعها ٢٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمٓصٓ ﴿١﴾ كِتَابٌ أُنزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُن فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَىٰ

کتابی است فرو فرستاده شد بتو پس نباید که باشد در سینهٔ تو تنگی از آن تا بترسانی بآن و پند دادنی است

لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۗ قَلِيلًا

مر گروندگان را پیروی کنید آنچه فرو فرستاده شد بشما از پروردگارتان و پیروی مکنید از جز او دوستانرا اندکی

مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَكَم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ﴿٤﴾

پند میگیرید و بسا از قریه که هلاک گردانیدیم آنرا پس آمد آنرا عذاب ما شب هنگام یا بودند خفتگان بروز

فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُم بَأْسُنَا إِلَّا أَن قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٥﴾ فَلَنَسْأَلَنَّ

پس نبود در خواستشان وقتیکه آمد ایشانرا عذاب ما مگر آنکه گفتند بدرستیکه ما بودیم ستمکاران پس هر آینه خواهیم پرسید

الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦﴾ فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا

البته از آنانکه فرستاده شد بایشان و هر آینه بپرسیم البته از فرستادگان پس هر آینه خواهیم خواند بر ایشان بعلم و نیستیم ما

غَائِبِينَ ﴿٧﴾ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۚ فَمَن ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾

غائبان و سنجیدن اعمال در آن روز حق است پس هر که گران آمد سنجیدنهایش پس آنها ایشانند رستگاران

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُم بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

و هر که سبک آید سنجیدنهایش پس آنها آنانند که زیان کردند بنفسهای خود بسبب بودنشان که بآیتهای ما ستم میکردند

(خواص سوره) در کتاب ثواب اعمال روایت شده از حضرت صادق علیه السلام که هر که سوره اعراف را در هر ماه بخواند خدا بود روز قیامت از جمله آنانکه [illegible] و [illegible] و [illegible] در حساب آنان نیاید و در آن آیات محکم است [illegible] و بعضی مضمون روایت شده [illegible] علیه داد مرا و از محکم بودن آیات [illegible] ابن کثیر [illegible]

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾

وبتحقیق که صاحب تصرف کردیم شمارا در زمین وکردانیدیم از برای شما در آن مایهای تعیش اندکی شکر میکنید

وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا

وبتحقیق آفریدیم شمارا پس شکل دادیم شمارا پس گفتیم مر فرشتگانرا که سجده کنید مر آدم را پس سجده کردند

إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ﴿١١﴾ قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ ۖ قَالَ

مگر ابلیس که نبود از سجده کنندگان گفت چه چیز منع کرد ترا که سجده نکنی آدم را چون امر کردم ترا گفت

أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ

من بهترم از او آفریدی مرا از آتش نورانی وآفریدی اورا از گل ظلمانی گفت پس فرود شو از آن پس نباشد مر ترا

أَن تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾

که تکبر کنی در آن پس بیرون رو بدرستیکه تو از ذلیلانی گفت مهلت ده مرا تا روزیکه برانگیخته میشوند

قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾

گفت بدرستیکه تو از مهلت دادگانی گفت پس بسبب اضلال کردن تو مرا هر آینه می نشینم البته از برای ایشان براه تو که راست است

ثُمَّ لَآتِيَنَّهُم مِّن بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَن شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ

پس هر آینه میآیم ایشانرا از میان دستهاشان واز پشت سرشان واز راستشان واز چپهاشان ونخواهی یافت

أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا ۖ لَّمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ

بیشترین ایشانرا شکر کنندگان گفت بیرون رو از آن نکوهیده رانده شده هر آینه آنکه پیروی شد ترا از ایشان هر آینه پر سازم البته دوزخ را

مِنكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا

از شما همه وای آدم ساکن شو تو وجفت در بهشت پس بخورید از هر جا که خواسته باشید و

تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا

نزدیک شوید این درخت را پس خواهید شد از ستمکاران پس وسوسه کرد مر ایشانرا شیطان تا ظاهر گرداند مر ایشانرا

مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِن سَوْآتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَٰذِهِ الشَّجَرَةِ

آنچه پوشیده بود از ایشان از عورتهاشان وگفت نهی نکرد شمارا پروردگارتان از این درخت

إِلَّا أَن تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ

مگر آنکه بشوید دو فرشته یا بشوید از جاودانیان و سوگند خورد از برای ایشان که من مر شما را هر آینه از نیکخواهانم

﴿٢١﴾ فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ ۚ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ

پس فرود آورد ایشان را بفریب پس چون چشیدند از آن درخت ظاهر گشت مر ایشان را عورتهاشان و در ایستادند که بپیچانیدند

عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ الْجَنَّةِ ۚ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَن تِلْكُمَا الشَّجَرَةِ وَأَقُل لَّكُمَا

بر آن دو از برگ بهشت و ندا کرد ایشان را پروردگارشان که آیا نهی نکردم شما را از این درخت و نگفتم مر شما را

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾ قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا

بدرستیکه شیطان مر شما را دشمنی است آشکار گفتند پروردگارا ستم کردیم بر نفسهاشان و اگر نیامرزی تو ما را

وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ

و نبخشی ما را هر آینه باشیم البته از زیانکاران گفت فرود شوید بعضی تان مر بعضی را دشمن و مر شما راست در زمین

مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَا بَنِي

جای قراری و مایه تمتعی تا وقتی گفت در آن زندگانی میکنید و در آن میمیرید و از آن بیرون آورده میشوید ای فرزندان

آدَمَ قَدْ أَنزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْآتِكُمْ وَرِيشًا ۖ وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ۚ ذَٰلِكَ

آدم بحقیقت فرو فرستادیم بر شما پوششی که بپوشد عورتهای شما را و لباس تجملی و لباس پرهیزکاری آن بهتر است آن

مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم

از آیتهای خدا است باشد که ایشان پند گیرند ای فرزندان آدم نباید که بفریبد شما را شیطان همچنانکه بیرون کرد والدین شما را

مِّنَ الْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا ۗ إِنَّهُ يَرَاكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ

از بهشت بر میکشید از آنها رختشان را تا بنماید ایشان را عورتهاشان را بدرستیکه او می بیند شما را او و لشکرش از جائیکه

لَا تَرَوْنَهُمْ ۗ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً

نمی بینید ایشان را بدرستیکه ما گردانیدیم شیاطین را یاوران از برای آنها که نمیگروند و چون کنند کار بدی را

قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا ۗ قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ ۖ أَتَقُولُونَ

گویند یافته ایم ما بر آن پدران خود را و خدا امر کرده ما را بآن بگو بدرستیکه خدا امر نمیکند ببدی آیا میگوئید

عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٢٨﴾ قُلْ اَمَرَ رَبِّيْ بِالْقِسْطِ وَاَقِيْمُوْا وُجُوْهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ

بر خدا آنچه نمیدانید بگو امر کرد پروردگار من بعدل و راست دارید روهاتانرا نزد هر سجدی

وَّادْعُوْهُ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۭ كَمَا بَدَاَكُمْ تَعُوْدُوْنَ ﴿٢٩﴾ فَرِيْقًا هَدٰى وَفَرِيْقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلٰلَةُ ۭ

و بخوانید او را خالص کنندگان از برای او دین را همچنانکه نخست آفرید شما را عود خواهید کرد گروهی را هدایت کرد و گروهی را چنانکه ثابت گردید بر ایشان گمراهی را

اِنَّهُمُ اتَّخَذُوا الشَّيٰطِيْنَ اَوْلِيَاۗءَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَيَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ﴿٣٠﴾ يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ

بدرستیکه ایشان گرفتند دیوان رجیم را دوستان از غیر خدا و میپندارند که ایشانند هدایت یافتگان ای پسران آدم

خُذُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَّكُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا تُسْرِفُوْا ۚ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٣١﴾

بردارید زینت تانرا نزد هر سجدی و بخورید و بیاشامید و اسراف کنید بدرستیکه او دوست ندارد اسرافکنان را

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ الَّتِيْٓ اَخْرَجَ لِعِبَادِهٖ وَالطَّيِّبٰتِ مِنَ الرِّزْقِ ۭ قُلْ هِيَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِي الْحَيٰوةِ

بگو که حرام گردانید زینت خدا را که بیرون آورد برای بندگانش و پاکیزه‌ها از روزی بگو آن از برای آنهاست که گرویده‌اند در زندگانی

الدُّنْيَا خَالِصَةً يَّوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ﴿٣٢﴾ قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ

دنیا خالص روز قیامت همچنین تفصیل میدهیم آیتها را از برای گروهیکه میدانند بگو جز این نیست که حرام کرد پروردگارم

الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْاِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاَنْ تُشْرِكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ

زشتیها را آنچه ظاهر باشد از آن و آنچه باطن باشد و بدیرا و ستم ناحق را و آنکه شرک آورید بخدا مادام که فرو نفرستاده

بِهٖ سُلْطٰنًا وَّاَنْ تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ ۚ فَاِذَا جَاۗءَ اَجَلُهُمْ

باشد بر آن حجتی را و آنکه بگوئید بر خدا آنچه را که نمیدانید و از برای هر امتی وقتی است پس چون بیاید وقتشان

لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ﴿٣٤﴾ يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ اِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ

باز پس نمانند ساعتی و نمیتوانند پیشی گرفت ای پسران آدم چون بیایند شما را رسولان از شما

يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ ۙ فَمَنِ اتَّقٰى وَاَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِيْنَ

خواهند خواند بر شما آیتهای مرا پس آنکه پرهیزکاری کرد و شایسته شد پس نباشد بیمی بر ایشان و نه ایشان اندوهناک شوند و آنانکه

كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَاسْتَكْبَرُوْا عَنْهَآ اُولٰۗىِٕكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ اَظْلَمُ

تکذیب کردند آیتهای مرا و سرکشی کردند از آنها آنگروه اهل آتشند ایشان در آن جاودانانند پس کیست ستمکارتر

٣١ وَّكُلُوْا وَاشْرَبُوْا — بخورید و بیاشامید — در اسلام بخوردن و آشامیدن حرام نیست مگر در حالت احرام و روزه و در حالت اعتکاف و در حالت حیض و نفاس و در حالت مرض که طبیب منع کند و در حالت مستی و در حالت اسراف و تبذیر و در حالت تکبر و خودپسندی و در حالت ظلم و تعدی و در حالت ضرر رساندن بدیگران و در حالت ضرر رساندن بخود و در حالت ضرر رساندن بفرزند و در حالت ضرر رساندن بزن و در حالت ضرر رساندن بشوهر و در حالت ضرر رساندن بپدر و مادر و در حالت ضرر رساندن بخویشان و در حالت ضرر رساندن بهمسایگان و در حالت ضرر رساندن بدوستان و در حالت ضرر رساندن بدشمنان و در حالت ضرر رساندن بحیوانات و در حالت ضرر رساندن بجانوران و در حالت ضرر رساندن بجمادات و در حالت ضرر رساندن بنباتات و در حالت ضرر رساندن بزمین و در حالت ضرر رساندن بآسمان و در حالت ضرر رساندن بآب و در حالت ضرر رساندن بآتش و در حالت ضرر رساندن بهوا و در حالت ضرر رساندن بخاک و در حالت ضرر رساندن بآدمیان و در حالت ضرر رساندن بجنیان و در حالت ضرر رساندن بملائکه و در حالت ضرر رساندن بانبیاء و در حالت ضرر رساندن بمرسلین و در حالت ضرر رساندن بخضر و در حالت ضرر رساندن بالیاس و در حالت ضرر رساندن بابراهیم و در حالت ضرر رساندن بموسی و در حالت ضرر رساندن بعیسی و در حالت ضرر رساندن بداود و در حالت ضرر رساندن بسلیمان و در حالت ضرر رساندن بیحیی و در حالت ضرر رساندن بزکریا و در حالت ضرر رساندن بیونس و در حالت ضرر رساندن بیوسف و در حالت ضرر رساندن بیعقوب و در حالت ضرر رساندن بصالح و در حالت ضرر رساندن بهود و در حالت ضرر رساندن بلوط و در حالت ضرر رساندن بنوح و در حالت ضرر رساندن بآدم و در حالت ضرر رساندن بمحمد صلی الله علیه وسلم و در حالت ضرر رساندن بعلی و در حالت ضرر رساندن بحسن و در حالت ضرر رساندن بحسین و در حالت ضرر رساندن بائمه اطهار و در حالت ضرر رساندن بصحابه و در حالت ضرر رساندن بتابعین و در حالت ضرر رساندن بمسلمانان و در حالت ضرر رساندن بمؤمنان و در حالت ضرر رساندن بمؤمنات و در حالت ضرر رساندن بمسلمات و در حالت ضرر رساندن بمؤمنین و در حالت ضرر رساندن بمؤمنات و در حالت ضرر رساندن بمسلمین

مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِهٖ ؕ اُولٰٓئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيْبُهُمْ مِّنَ الْكِتٰبِ ؕ حَتّٰٓى اِذَا

از آنکه افترا کرد بر خدا دروغرا یا تکذیب کرد آیتهای اورا آنگروه میرسد ایشانرا بهره ایشان از آنچه نوشته شد برای ایشان تا وقتیکه

جَآءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ ۙ قَالُوْٓا اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ؕ قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا وَشَهِدُوْا

آمد ایشانرا فرستادگان ما که جان ستانند ایشانرا گویند کجایند آنچه بودید میخواندید شما از غیر خدا گویند گم شدند از ما و گواهی میدهند

عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ ﴿٣٧﴾ قَالَ ادْخُلُوْا فِيْٓ اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِّنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ

بر خودشان که ایشان بودند کافران گوید خدا داخل شوید در امتانی که بتحقیق گذشتند پیش از شما از پریان و آدمیان

فِي النَّارِ ؕ كُلَّمَا دَخَلَتْ اُمَّةٌ لَّعَنَتْ اُخْتَهَا ؕ حَتّٰٓى اِذَا ادَّارَكُوْا فِيْهَا جَمِيْعًا ۙ قَالَتْ اُخْرٰىهُمْ لِاُوْلٰىهُمْ

در آتش هرگاه داخل شوند امتی لعنت میکنند همکیش خود را تا وقتی که ملحق شوند بیکدیگر در آن همه گویند آخرشان از برای اولشان

رَبَّنَا هٰٓؤُلَآءِ اَضَلُّوْنَا فَاٰتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ ؕ قَالَ لِكُلٍّ ضِعْفٌ وَّلٰكِنْ لَّا تَعْلَمُوْنَ

پروردگار ما اینها گمراه کردند ما را پس بده ایشانرا عذابی مضاعف از آتش گوید از برای هر یک دو چند است ولیکن نمیدانید

﴿٣٨﴾ وَقَالَتْ اُوْلٰىهُمْ لِاُخْرٰىهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ

و گویند اولشان مر آخرشانرا پس نیست شمارا برما هیچ فضلی پس بچشید عذاب را بسبب آنچه بودید

تَكْسِبُوْنَ ﴿٣٩﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَاسْتَكْبَرُوْا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ اَبْوَابُ السَّمَآءِ

کسب میکردید بدرستیکه آنانکه تکذیب کردند آیتهای ما را و سرکشی کردند از آن گشوده نشود برای ایشان درهای آسمان

وَلَا يَدْخُلُوْنَ الْجَنَّةَ حَتّٰى يَلِجَ الْجَمَلُ فِيْ سَمِّ الْخِيَاطِ ؕ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِيْنَ ﴿٤٠﴾ لَهُمْ

و داخل نمیشوند بهشت را تا وقتی که در آید شتر در سوراخ سوزن و همچنین سزا دهیم گناهکارانرا مر ایشانرا است

مِّنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَّمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ؕ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الظّٰلِمِيْنَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

از دوزخ بستری و از بالاشان پوششها و همچنین سزا میدهیم ظالمانرا و آنانکه گرویدند و کردند

الصّٰلِحٰتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَآ ۙ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٤٢﴾

کارهای شایسته تکلیف نمیفرمائیم نفسی را مگر باندازه طاقتش آنگروه اهل بهشتند ایشان در آن جاودانانند

وَنَزَعْنَا مَا فِيْ صُدُوْرِهِمْ مِّنْ غِلٍّ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ ۚ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ هَدٰىنَا

و بیرون کشیدیم آنچه بود در سینه هاشان از کینه میرود از زیر ایشان نهرها و گویند ستایش مر خدائیرا که هدایت کرد ما را

لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَآ اَنْ هَدٰىنَا اللّٰهُ ۚ لَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ۖ وَنُوْدُوْٓا

باین و نبودیم که هدایت یابیم اگر نه آن بود که هدایت کرد ما را خدا بتحقیق آمدند فرستادگان پروردگار ما بحق و ندا کرده شدند

اَنْ تِلْكُمُ الْجَنَّةُ اُوْرِثْتُمُوْهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٤٣﴾ وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ اَصْحٰبَ

که اینست آن بهشتی که بمیراث داده شدید آنرا بسبب آنچه بودید که میکردید و ندا کردند اهل بهشت اهل

النَّارِ اَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُّمْ مَّا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا ۖ قَالُوْا نَعَمْ ۚ

دوزخ را که بتحقیق یافتیم آنچه وعده کرد ما را پروردگار ما حق پس آیا یافتید شما آنچه وعده کرد پروردگار تان حق گفتند آری

فَاَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ اَنْ لَّعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الظّٰلِمِيْنَ ﴿٤٤﴾ الَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ

پس ندا کند ندا کننده میان شان که لعنت خدا بر ستمکاران آنانکه باز میدارند از راه خدا

وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا ۚ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ كٰفِرُوْنَ ﴿٤٥﴾ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ ۚ وَعَلَى الْاَعْرَافِ رِجَالٌ يَّعْرِفُوْنَ

و میخواهند آنرا کژ و ایشان بآخرت کافرانند و میان آن دو تا حجابیست و بر اعراف مردانی اند که میشناسند

كُلًّا بِسِيْمٰهُمْ ۚ وَنَادَوْٓا اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ اَنْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ ۚ لَمْ يَدْخُلُوْهَا وَهُمْ يَطْمَعُوْنَ ﴿٤٦﴾

همه را بعلامتشان و ندا کردند اهل بهشت که سلام بر شما داخل نشده بودند آنرا و ایشان طمع میداشتند

وَاِذَا صُرِفَتْ اَبْصَارُهُمْ تِلْقَآءَ اَصْحٰبِ النَّارِ قَالُوْا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ۚ

و چون گردانیده شود چشمهاشان بجانب اهل آتش گویند پروردگارا مگردان ما را با گروه ستمکاران

﴿٤٧﴾ وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ الْاَعْرَافِ رِجَالًا يَّعْرِفُوْنَهُمْ بِسِيْمٰهُمْ قَالُوْا مَآ اَغْنٰى عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ

و ندا کردند اصحاب اعراف مردانیرا که میشناختند ایشانرا بعلامتشان گویند کفایت نکرد از شما جمع کردن مال و رجالتان

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٤٨﴾ اَهٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ اَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللّٰهُ بِرَحْمَةٍ ۭ اُدْخُلُوا الْجَنَّةَ

و نه آنچه بودید که سرکشی میکردید آیا اینها کسانند که سوگند میخوردید که نرساند شان خدا برحمتی داخل شوید بهشت را

لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَآ اَنْتُمْ تَحْزَنُوْنَ ﴿٤٩﴾ وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ النَّارِ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ اَنْ اَفِيْضُوْا

نیست ترسی بر شما و نه شما اندوهناک شوید و ندا خواهند کرد اهل آتش اهل بهشت را که بریزید

عَلَيْنَا مِنَ الْمَآءِ اَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ ۭ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٥٠﴾ الَّذِيْنَ

بر ما از آب یا از آنچه روزی کرد شما را خدا گویند بدرستیکه خدا حرام گردانید آن دو را بر ناگروندگان آنانکه

٤٨ وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ الْاَعْرَافِ — اهل اعراف بقول عبد الله بن عباس رضی الله عنهما عبارت از ملائکه اند که بر حسنات و سیئات بنی آدم گماشته اند و در روز قیامت بر پل صراط ایستاده اند و در دخول بهشت و دوزخ تعلق دارند و بعضی گفته اند که در میان دوزخ و بهشت اند و بعضی گفته اند که اعراف اصول کوه است که بر پل صراط واقع است و اصحاب اعراف از اولاد حضرت آدم علیه السلام اند که بعضی گفته اند که در زمان حضرت عیسی علیه السلام بوده اند و بعضی گفته اند که در زمان حضرت محمد صلی الله علیه وسلم بوده اند و بعضی گفته اند که در زمان حضرت رسول اند و بعضی گفته اند که در زمان حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه بوده اند و بعضی گفته اند که اصحاب اعراف اهل کوفه اند

اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَّلَعِبًا وَّغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا ۚ فَالْيَوْمَ نَنْسٰهُمْ كَمَا نَسُوْا لِقَآءَ يَوْمِهِمْ

گرفتند دینشان را بهزل و بازیچه و فریفتشان زندگانی دنیا پس امروز فراموش میسازیمشان چنانکه فراموش کردند ملاقات روزشان

هٰذَا وَمَا كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ ﴿٥١﴾ وَلَقَدْ جِئْنٰهُمْ بِكِتٰبٍ فَصَّلْنٰهُ عَلٰى عِلْمٍ هُدًى

این روز را و بودشان که بآیتهای ما انکار میورزیدند و بتحقیق دادیم ایشان را کتابی که تفصیل دادیم آنرا بر علم هدایت

وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا تَاْوِيْلَهٗ ۚ يَوْمَ يَاْتِيْ تَاْوِيْلُهٗ يَقُوْلُ الَّذِيْنَ

و رحمت از برای گروهی که میگروند آیا انتظار میبرند مگر تاویلش را روزیکه بیاید تاویلش خواهند گفت آنانکه

نَسُوْهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ۚ فَهَلْ لَّنَا مِنْ شُفَعَآءَ فَيَشْفَعُوْا لَنَآ اَوْ نُرَدُّ

فراموش کردند آنرا از پیش بتحقیق آمدند رسولان پروردگار ما بحق پس آیا باشد مرما را از شفیعان پس شفاعت کنند از برای ما یا برگردانیده

فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِيْ كُنَّا نَعْمَلُ ۚ قَدْ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ﴿٥٣﴾

بدنیا پس کنیم جز آنچه بودیم میکردیم بتحقیق زیان کردند بنفسهاشان و گمشد از ایشان آنچه بودند افترا میکردند

اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ

بدرستیکه پروردگار شما خدائی است که آفرید آسمانها و زمین را در شش روز پس مستوی شد بر عرش

يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهٗ حَثِيْثًا ۙ وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُوْمَ مُسَخَّرٰتٍۭ بِاَمْرِهٖ ۗ اَلَا لَهُ

میپوشاند پرده شب روز را که میجوید آنرا شتاب کنان و آفتاب و ماه و ستارگان را تسخیر شده باراده آگاه باشید مر او را

الْخَلْقُ وَالْاَمْرُ ۗ تَبٰرَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٥٤﴾ اُدْعُوْا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَّخُفْيَةً ۭ اِنَّهٗ لَا

است آفرینش و فرمان بزرگست خدا پروردگار جهانیان بخوانید پروردگار تانرا از راه خشوع و پنهانی بدرستیکه او

يُحِبُّ الْمُعْتَدِيْنَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوْا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا وَادْعُوْهُ خَوْفًا وَّطَمَعًا ۭ اِنَّ

دوست ندارد از حد گذرندگان را و فساد نکنید در زمین بعد از اصلاحش و بخوانید او را از راه بیم و امید بدرستیکه

رَحْمَتَ اللّٰهِ قَرِيْبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِيْ يُرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖ ۭ

رحمت خدا نزدیکست به نیکوکاران و اوست که میفرستد بادها را بشارت دهندگان میان دو دست رحمتش

حَتّٰٓى اِذَآ اَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنٰهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَاَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاۗءَ فَاَخْرَجْنَا بِهٖ مِنْ كُلِّ

تا چون بردارد ابر گرانبار را برانیم آنرا از برای بلدی مرده پس فرو فرستیم بآن آب را پس بیرون آوریم بآن از همه

الثَّمَرٰتِ ۭ كَذٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتٰى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ﴿٥٧﴾ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهٗ بِاِذْنِ

ثمرها همچنین بیرون میآوریم مردگان را باشد که شما پند گیرید و بلد پاکیزه بیرون میآید رستنیهایش باذن

رَبِّهٖ ۚ وَالَّذِيْ خَبُثَ لَا يَخْرُجُ اِلَّا نَكِدًا ۭ كَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّشْكُرُوْنَ ﴿٥٨﴾

پروردگارش و آنچه پلید شد بیرون نمیآید مگر اندک بیفایده همچنین میگردانیم آیتها را از برای گروهی که شکر میکنند

لَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۭ اِنِّيْٓ

بتحقیق فرستادیم نوح را بسوی قومش پس گفت ای قوم من بپرستید خدا را نیست مر شما را هیچ خدائی جز او بدرستیکه من

اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِهٖٓ اِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٦٠﴾

میترسم بر شما از عذاب روزی بزرگ گفتند جمعی از قومش بدرستیکه ما می بینیم ترا در گمراهی آشکار

قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ ضَلٰلَةٌ وَّلٰكِنِّيْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦١﴾ اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ

گفت ای قوم من نیست با من گمراهی ولیکن من رسولم از پروردگار جهانیان میرسانم شما را رسالتهای

رَبِّيْ وَاَنْصَحُ لَكُمْ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٦٢﴾ اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَاۗءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ

پروردگارم و پند میدهم شما را و میدانم از خدا آنچه را نمیدانید آیا عجب داشتید که آمد شما را ذکری از پروردگارتان

عَلٰي رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوْا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوْهُ فَاَنْجَيْنٰهُ وَالَّذِيْنَ

بر مردی از شما تا بیم کند شما را و تا بپرهیزید و باشد که شما رحمت کرده شوید پس تکذیب کردند او را پس رهانیدیم او را و هر که

مَعَهٗ فِي الْفُلْكِ وَاَغْرَقْنَا الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا ۭ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا عَمِيْنَ ﴿٦٤﴾ وَاِلٰى عَادٍ

با او بود در کشتی و غرق کردیم آنانرا که تکذیب کردند آیتهای ما را بدرستیکه آنها بودند گروهی کوران و فرستادیم بقوم عاد

اَخَاهُمْ هُوْدًا ۭ قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۭ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَاُ

برادرشان هود را گفت ای قوم من بپرستید خدا را نیست مر شما را هیچ خدائی جز او آیا پس نمیپرهیزید گفتند آنجماعت

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖٓ اِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْ سَفَاهَةٍ وَّاِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ

که کافر بودند از قومش بدرستیکه هر آینه ما می بینیم ترا در کم خردی و بدرستیکه ما هر آینه گمان میبریم ترا از دروغگویان

﴿٦٦﴾ قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ سَفَاهَةٌ وَّلٰكِنِّيْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦٧﴾ اُبَلِّغُكُمْ

گفت ای قوم نیست با من کم خردی ولیکن من رسولم از پروردگار جهانیان میرسانم شما را

زمین مرده را بدینسان
زنده گردانیدیم بیرون آوریم مردگان را
شاید که شما در یابید و از نصرت
باینمعنی استدلال کنید و بدانید که هر که
قادر باشد بر احیای ارض و اخراج نبات
هر آینه قادر باشد بر احیای اموات
چنانکه این دو اخراج فرق نیست
از این عباس نقل است که چون
مردمان در نفخه اول بمیرند چهل سال باران بر ایشان بارانند
مانند آب نادران باشد و آن آب
بر جسد ایشان بریزند پس ایشان
مادام که بر آن آب باشند و آن آب
بر جسد ایشان بریزند پس ایشان
در حیات آورند

رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوَعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ

رسالتهای پروردگارم و من شمارا خیرخواه امینم آیا عجب داشتید که آمد شمارا ذکری از پروردگارتان بر مردی

مِنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً

از شما تا بترساند شمارا و یاد کنید وقتیکه گردانید شمارا جانشینان از پس قوم نوح و افزود شمارا در خلق زیادتی

فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ

پس یاد کنید نعمتهای خدارا باشد که شما رستگار شوید گفتند آیا آمدی مارا از برای آنکه بپرستیم خدارا تنها و واگذاریم آنچه را بودند

يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ

که می‌پرستیدند پدران ما پس بیاور بما آنچه وعده میدادی مارا اگر هستی از راستگویان گفت بتحقیق واقع شد بر شما از

رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ أَتُجَادِلُونَنِي فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا

پروردگارشما عذابی و خشمی آیا مجادله میکنید با من در نامهائی که نام نهادید آنهارا شما و پدرانتان فرو نفرستاد خدا بآن

مِنْ سُلْطَانٍ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ

هیچ حجتی پس منتظر باشید بدرستیکه من باشما از منتظرانم پس رهانیدیم اورا و آنانکه با او بودند برحمتی

مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ

از نزد ما و بریدیم دنبالهٔ آنانکه تکذیب کردند آیتهای مارا و نبودند گروندگان و فرستادیم بسوی ثمود برادرشان

صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ

صالح را گفت ای قوم من بپرستید خدارا نیست مرشمارا هیچ الهی جز او بتحقیق آمد شمارا حجتی از پروردگارتان

هَٰذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ

این ناقهٔ خداست مرشمارا آیتی پس واگذارید ش که بخورد در زمین خدا و مس نکنید ش بدی پس بگیرد شمارا

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ

عذابی پر درد و یاد کنید هنگامیکه گردانید شمارا خلیفها از بعد عاد و جای دادتان در زمین

تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا

که فرا میگیرید از جایهای نرمش قصرها و میتراشید از کوهها خانه‌ها پس یاد کنید نعمتهای خدارا و تباهکاری مشتابید

فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا

در زمین فسادکنندگان گفتند جمعی که سرکشی میکردند از قومش مر آنانرا که ناتوان شمرده شده بودند

لِمَنْ آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ

مر آنرا که گرویده از ایشان آیا میدانید که صالح فرستاده شده است از پروردگارش گفتند بدرستیکه ما بآنچه فرستاده بآن گردانیده شده ایم

﴿٧٥﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا

گفتند آنانکه سرکشی کردند بدرستیکه ما بآنچه گرویدید بآن کافرانیم پس پی کردند آن ناقه را و سرباز زدند

عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتْهُمُ

از امر پروردگارشان و گفتند ای صالح بیاور بما آنچه وعده میدهی ما را اگر هستی از فرستادگان پس گرفتشان

الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ

آوازی مهیب پس گشتند در خانه هاشان فرو مردگان پس روی گردانید از ایشان و گفت ای قوم من بتحقیق رسانیدم بشما

رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٧٩﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ

رسالت پروردگارم و پند دادم شما را ولیکن دوست نمیدارید پند دهندگانرا و یاد کن لوط را هنگامیکه گفت مر قومش را

أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ

آیا میکنید کار زشت را پیشی نگرفته شما را بآن هیچکس از جهانیان بدرستیکه شما هر آینه میآیید مردانرا

شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿٨١﴾ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا

از روی شهوت از غیر زنان بلکه شمائید گروه اسراف کاران و نبود جواب قومش مگر

أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا

آنکه گفتند بیرون کنید ایشانرا از قریه خودتان که آنها مردمانی اند که پاک میشمارند خودرا پس نجات دادیم او را و کسانش را مگر

امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ

زنش را که بود از باقیماندگان بهلاکت و بارانیدیم بر ایشان بارانی پس بنگر چگونه بود انجام کار

الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

گناهکاران و فرستادیم بمدین برادر شانرا شعیب گفت ای قوم من بپرستید خدا را نیست مر شما را هیچ خدائی جز او

قَدْ جَآءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيْزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَآءَهُمْ وَلَا

بتحقیق آمد شمارا بینه از پروردگار تان پس تمام کنید پیمانه و ترازو را و کم نکنید از مردم چیزهای ایشانرا و

تُفْسِدُوْا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوْا

فساد مکنید در زمین بعد از اصلاحش آن بهتر است مرشمارا اگر هستید گروندگان و منشینید

بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوْعِدُوْنَ وَتَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ بِهٖ وَتَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَاذْكُرُوْا

بهر راهی که بیم دهید و باز دارید از راه خدا کسیرا که گروید بآن و خواهید اورا کژ و یاد کنید

اِذْ كُنْتُمْ قَلِيْلًا فَكَثَّرَكُمْ وَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٨٦﴾ وَاِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ

هنگامی را که بودید اندک پس بسیار کرد شمارا و بنگرید چگونه بود انجام فساد کنندگان و اگر باشد طایفه

مِّنْكُمْ اٰمَنُوْا بِالَّذِيْٓ اُرْسِلْتُ بِهٖ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوْا فَاصْبِرُوْا حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَا وَهُوَ

از شما که گرویده باشند بآنچه فرستاده شدم بآن و طایفه نگرویده باشند پس صبر کنید تا حکم کند خدا میان ما و او

خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ ﴿٨٧﴾ قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لَنُخْرِجَنَّكَ يٰشُعَيْبُ وَالَّذِيْنَ

بهترین حکم کنندگان گفتند آن جمعی که سرکشی کردند از قومش هر آینه بیرون کنیم ترا ای شعیب و آنانکه

اٰمَنُوْا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا قَالَ اَوَلَوْ كُنَّا كٰرِهِيْنَ ﴿٨٨﴾ قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى

گرویدند باتو از قریه ما یا البته باز میگردید بکیش ما گفت آیا اگرچه باشیم کراهت دارندگان بتحقیق بسته باشیم بر

اللّٰهِ كَذِبًا اِنْ عُدْنَا فِيْ مِلَّتِكُمْ بَعْدَ اِذْ نَجّٰىنَا اللّٰهُ مِنْهَا وَمَا يَكُوْنُ لَنَآ اَنْ نَّعُوْدَ فِيْهَآ اِلَّآ

خدا دروغرا اگر باز گردیم در کیش شما پس از آنکه رهانید ما را خدا از آن و نسزد ما را که باز گردیم در آن مگر

اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا

آنکه بخواهد خدا پروردگار ما احاطه کرده پروردگار ما هر چیزرا از روی علم بر خدا توکل کردیم ما پروردگارا حکم کن میانه ما و میانه قوم ما

بِالْحَقِّ وَاَنْتَ خَيْرُ الْفٰتِحِيْنَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا

بحق و تو بهترین حکم کنندگان و گفتند آنجمعی که کافر بودند از قومش اگر پیروی کردید شعیب را

اِنَّكُمْ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ ﴿٩٠﴾ فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ﴿٩١﴾ اَلَّذِيْنَ كَذَّبُوْا

بدرستیکه شما آنگاه هر آینه زیانکارانید پس گرفتشان آوازی مهیب پس گشتند در سرایشان فرومردگان آنانکه تکذیب کردند

شُعَيْبًا كَأَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ

شعیب را گویا نبودند در آن آنانکه تکذیب کردند شعیب را بودند ایشان زیانکاران پس روگردانید از ایشان

وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ ۖ فَكَيْفَ آسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ

وگفت ای قوم من بتحقیق رسانیدم شمارا پیغامهای پروردگارم وپند دادم شمارا پس چگونه اندوه خوردم برگروه

كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ

کافران وفرستادیم در قریه هیچ پیغمبری مگر که گرفتیم اهل آنرا بسختی ورنجوری باشد که ایشان

يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوا وَّقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا

تضرع کنند پس بدل کردیم بجای بدی خوبیرا تا بسیار شدند وگفتند بتحقیق مس کرد پدران مارا

الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا

رنجوری وراحت پس گرفتیم ایشانرا ناگاه وایشان نمیدانستند واگر آنکه اهل قریه‌ها گرویده بودند

وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا

وپرهیز کرده بودند هر آینه گشاده بودیم بر ایشان برکتها از آسمان وزمین ولیکن تکذیب کردند پس گرفتیم ایشانرا بآنچه

كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ

بودند کسب میکردند آیا پس ایمن شدند اهل آنقریه‌ها که آید ایشانرا عذاب ما شب هنگام وآنها باشند خفتگان آیا ایمن شدند

أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ

اهل آنقریه‌ها که آید ایشانرا عذاب ما چاشتگاه وایشان بازی میکنند آیا پس ایمن شدند از مکر خدا پس ایمن نمیشوند از مکر خدا مگر گروه

الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُم بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ

زیانکاران آیا راه ننمود مر آنهارا که بمیراث بردند زمین را پس از اهلش که اگر میخواهیم میگرفتیم ایشانرا بگناهانشان ومهر میزدیم بر

قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَائِهَا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ

دلهاشان پس ایشان نمی شنیدند این قریه‌ها میخوانیم برتو از خبرهاشان وبتحقیق آمد ایشانرا رسولانشان بامعجزات

فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا

پس نبودند که بگروند بآنچه تکذیب کرده بودند از پیش همچنین مهر میزند خدا بر دلهای کافران و

وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِهِم

نیافتیم برای بیشتر ایشان هیچ عهدی و اگر چه یافتیم اکثر ایشان را هر آینه نافرمانان پس برانگیختیم از پس ایشان

مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِ فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

موسی را آیتهای ما بسوی فرعون و جماعتش پس ستم کردند بآن پس بنگر چگونه بود انجام کار فساد کنندگان

﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَا فِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾ حَقِيقٌ عَلَىٰ أَن لَّا أَقُولَ عَلَى

و گفت موسی ای فرعون بدرستیکه من رسولم از پروردگار جهانیان سزاوار بر آنکه نگویم بر

اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ ۚ قَدْ جِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِن

خدا مگر حق بتحقیق آورده‌ام شما را بحجتی از پروردگارتان پس بفرست با من بنی اسرائیل را گفت اگر

كُنتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ

هستی تو که آمده‌ای بآیتی پس بیاور آنرا اگر هستی از راستگویان پس انداخت عصای خود را پس ناگاه آن اژدهائی

مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ

هویدا و بیرون کرد دستش را پس ناگاه آن نورانی بود مر نگرندگان را گفتند جمعی از قوم فرعون بدرستیکه

هَٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ

این هر آینه جادوگریست دانا میخواهد که بیرون کند شما را از زمینتان پس چه میفرمایید گفتند باز دار او

وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ

و برادرش را و بفرست در شهرها جمع آورندگان را که بیارند ترا هر جادوگر دانائی و آمدند ساحران

فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ

فرعون را گفتند هر آینه باشد از برای ما مزدی اگر باشیم ما غالبان گفت آری و بدرستیکه شما هر آینه از

الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِمَّا أَن تُلْقِيَ وَإِمَّا أَن نَّكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلْقُوا ۖ

مقربانید گفتند ای موسی یا اینست که می‌اندازی و یا آنکه باشیم ما اندازندگان گفت بیندازید

فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ

پس چون انداختند جادوئی کردند چشمهای مردمان را و ترسانیدند ایشان را و آوردند سحری عظیم و وحی کردیم بموسی

أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۚ

که بینداز عصایت را پس ناگاه آن فرو میبرد آنچه را مینمودند بدروغ پس ثابت شد حق و باطل شد آنچه بودند که میکردند

﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَاغِرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿١٢٠﴾ قَالُوا آمَنَّا

پس مغلوب شدند آنجا و برگشتند خوار شدگان و افکنده شدند ساحران سجده کنندگان گفتند گرویدیم

بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ آمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ ۖ

بپروردگار جهانیان پروردگار موسی و هارون گفت فرعون آیا ایمان آوردید باو پیش از آنکه دستوری دهم شما را

إِنَّ هَٰذَا لَمَكْرٌ مَكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ

بدرستیکه این حیله بود که حیله کردید آنرا در شهر تا بیرون کنید از آن اهلش را پس زود باشد که بدانید هر آینه خواهم برید

أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾ قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا

دستهایتان و پایهایتان را از خلاف یکدگر پس هر آینه بر دار خواهم کرد شما را همه گفتند که ما بپروردگار مان

مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا ۚ رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا

بازگشت کنندگانیم و بد نمیداری از ما مگر آنکه گرویدیم بآیتهای پروردگارمان چون آمد ما را پروردگارا بریز بر ما

صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا

شکیبائی و بمیران ما را مسلمانان و گفتند آنگروه از قوم فرعون آیا واگذاری موسی و قوم او را تا فساد کنند

فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَآلِهَتَكَ ۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ ۚ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ

در زمین و واگذارد ترا و الهان ترا گفت بزودی میکشیم پسران ایشان را و باقی میگذاریم زنان ایشان را و بدرستیکه ما فوق ایشانیم

قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا ۖ إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ

غالبان گفت موسی مر قومش را یاری جوئید بخدا و صبر کنید بدرستیکه زمین مر خداراست میراث میدهد آنرا بهر

يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ

میخواهد از بندگانش و انجام کار از برای پرهیزکارانست گفتند رنجانیده شدیم پیش از آنکه بیائی ما را و از بعد آنکه

﴿١٢٩﴾ مَا جِئْتَنَا ۚ قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ

آمدی ما را گفت شاید پروردگار شما که هلاک کند دشمن شما را و جانشین کند شما را در زمین پس خواهد دید که چگونه میکنید

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾ فَإِذَا

وبتحقیق گرفتیم آل فرعون را بقحط سالها وکمی از میوه‌ها باشد که ایشان پند گیرند پس چون

جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَٰذِهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا

بیامد ایشان را خوبی گفتند مر ما راست این واگر میرسید ایشان را بدی شوم میگرفتند بموسی وکسیکه بود با او آگاه باشید که

طَائِرُهُمْ عِندَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ

فال شر ایشان نزد خداست ولیکن اکثر ایشان نمیدانند وگفتند هرگاه بیاوری ما را بآن از آیتی

لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ

تا سحر کنی ما را بآن پس نخواهیم بود مر ترا گروندگان پس فرستادیم بر ایشان طوفان وملخ وکنه

وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا

وغوکها وخون آیتهای مفصلها پس سرکشی کردند بودند گروهی گناهکاران وچون

وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ ۖ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا

واقع شد بر ایشان آن عذاب گفتند ای موسی بخوان برای ما پروردگار ترا بآنچه عهد کرد نزد تو اگر دفع کنی از ما

الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ

عذاب را هر آینه بگرویم مر ترا وهر آینه فرستیم با تو بنی اسرائیل را پس چون دفع کردیم از ایشان عذاب را

إِلَىٰ أَجَلٍ هُم بَالِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَانتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا

تا مدتی که ایشان رسنده‌اند آنگاه آنها پیمان میشکنند پس انتقام کشیدیم از ایشان پس غرق کردیم ایشان را در دریا بآنکه ایشان تکذیب کردند

بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ

آیتهای ما را وبودند از آنها بیخبران وبمیراث دادیم ما گروهی را که بودند که ضعیف شمرده شده بودند در مشرقهای

الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا

زمین ومغربهایش که برکت بدهد آوردیم در آن وتمام شد کلمه پروردگارت که خوبست بر بنی اسرائیل بسبب

صَبَرُوا ۖ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾ وَجَاوَزْنَا بِبَنِي

صبر کردنشان وخراب کردیم آنچه بودند که میساختند فرعون وقومش وآنچه را که بودند بر میافراشتند ودر گذرانیدیم بنی

إِسْرَآءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰٓ أَصْنَامٍ لَّهُمْ ۚ قَالُوا يَٰمُوسَى ٱجْعَل لَّنَآ

اسرائیل را از دریا پس گذشتند بر جمعی که پاس پرستش میداشتند بر بتانی که مر ایشانرا بود گفتند ای موسی بگردان از برای ما

إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبَٰطِلٌ

الهی همچنانکه مر ایشانرا هست الهان گفت بدرستیکه شما گروهی نادانانید بدرستیکه آنها تباه گردانیده شده آنچه آنها در آنند و باطل است

مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ ٱللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَٰهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٤٠﴾

آنچه هستند که میکنند گفت آیا غیر خدا بجویم برای شما الهی و داد افزونی داد شمارا بر جهانیان

وَإِذْ أَنجَيْنَٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يُقَتِّلُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ

و هنگامیکه رهانیدیم شمارا از آل فرعون که عذاب میکردند شمارا بدترین عذاب میکشتند پسران شمارا و زنده میگذاشتند

نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً وَ

زنان شمارا و در آن بلائی بود از پروردگارتان بزرگ و وعده دادیم موسی را سی شب و

أَتْمَمْنَٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقَٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ۚ وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ ٱخْلُفْنِى

تمام گردانیدیم آنرا بده پس تمام شد وقت مقرر پروردگارش چهل شب و گفت موسی مر برادرش هارون که جانشین شو مرا

فِى قَوْمِى وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا وَكَلَّمَهُۥ رَبُّهُۥ

در قوم و اصلاح کن و پیروی مکن راه فساد کنندگانرا و چون آمد موسی بوقت مقرر ما و سخن کرد با او پروردگارش

قَالَ رَبِّ أَرِنِىٓ أَنظُرْ إِلَيْكَ ۚ قَالَ لَن تَرَىٰنِى وَلَٰكِنِ ٱنظُرْ إِلَى ٱلْجَبَلِ فَإِنِ ٱسْتَقَرَّ مَكَانَهُۥ

گفت ای پروردگار من بنما مرا که بنگرم بتو گفت هرگز نخواهی دید مرا ولیکن بنگر بکوه پس اگر قرار گرد در جایش

فَسَوْفَ تَرَىٰنِى ۚ فَلَمَّا تَجَلَّىٰ رَبُّهُۥ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُۥ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقًا ۚ فَلَمَّآ أَفَاقَ قَالَ

پس زود باشد که ببینی مرا پس چون تجلی کرد پروردگارش مر کوه را گردانید آنرا ریزه ریزه و بر در افتاد موسی بیهوش پس چون بهوش آمد گفت

سُبْحَٰنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾ قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّى ٱصْطَفَيْتُكَ عَلَى

دانم پاکی بودنت را باز گشتم بسوی تو و من اول گروندگانم گفت ای موسی بدرستیکه من برگزیدم ترا بر

ٱلنَّاسِ بِرِسَٰلَٰتِى وَبِكَلَٰمِى فَخُذْ مَآ ءَاتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبْنَا لَهُۥ فِى

مردمان برسالتهایم و بکلامم پس بگیر آنچه دادم ترا و باش از شکرگذاران و نوشتیم برای او در

الْأَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا

لوحهای توریة از هر چیز پندی وبیانی از برای همه چیز پس بگیر آنرا بجد وجهد وامر کن قومت را که اخذ کنند باحسن

سَأُورِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٥﴾ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ

زود باشد بنمایم شما را سرای فاسقان بزودی میگردانم از آیتهایم آنانرا که کبر میورزند در زمین بناحق واگر ببینند هر

آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ

آیتی را نمیگروند آن واگر ببینند راه حق را نمیگیرند آنرا راه واگر ببینند طریق باطلی را میگیرندش

سَبِيلًا ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ

راه آن باین است که ایشان تکذیب کردند آیتهای ما را وبودند از آنها غافلان وآنانکه تکذیب کردند آیتهای ما را ورسیدن جزای آخرت را

حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ

نابود شد کردارشان آیا جزا داده میشوند مگر آنچه را بودند که میکردند وگرفتند قوم موسی از بعدش از زیورهای

عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا

گوساله تنی را که مر او را بود آوازی مانند گاو آیا ندیدند که او نه سخن میکند ایشانرا ونه مینماید ایشانرا راهی گرفتند آنرا وبودند

ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ

ستمکاران وچون افکنده شد در دستهاشان ودیدند که ایشان بحقیقت گمراه شدند گفتند هر آینه اگر رحمت نکند ما را پروردگار ما وبیامرزد

لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا

ما را هر آینه باشیم البته از زیانکاران وچون بازگشت موسی بسوی قومش خشمگین اندوهناک گفت بد است

خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ

جانشینی که کردید مرا از بعد من آیا پیشی گرفتید امر پروردگار تانرا وافکند لوحها را وگرفت سر برادرش را که میکشیدش بخود

قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا

گفت هارون ای پسر مادرم بدرستیکه قوم ضعیف شمردند مرا ونزدیک بودند که بکشند مرا پس شاد مگردان بمن دشمنانرا و

تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ

مگردان مرا با گروه ستمکاران گفت پروردگارا بیامرز مرا وبرادرم را وداخل گردان ما را در رحمت خود وتوئی

أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ

رحمت کنندهٔ رحمت کنندگان بدرستیکه آنانکه گرفتند گوساله را زود باشد که برسد ایشانرا خشمی از پروردگارشان وخواری در زندگانی

الدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَ

دنیا وهمچنین جزا دهیم افترا کنندگان را وآنانکه کردند کارهای بد را پس توبه کردند از بعد آن و

آمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ

گرویدند بدرستیکه پروردگارت پس از آن هر آینه آمرزنده ومهربانست وچون ساکن شد از موسی خشم گرفت لوحها را

وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ

ودر نوشته آنها بود هدایت ورحمت از برای آنانکه ایشان از پروردگارشان میترسیدند وبرگزید موسی از قومش هفتاد

رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا ۖ فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّايَ ۖ

مرد برای میقات ما پس چون گرفتشان صاعقه گفت ای پروردگارم اگر میخواستی هلاک میکردی ایشانرا از پیش ومرا هم

أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن

آیا هلاک میکنی ما را بآنچه کردند کم خردان از ما نیست آن مگر بلای تو اضلال میکنی بآن کسیرا که میخواهی وراه نمائی کسیرا که

تَشَاءُ ۚ أَنتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾ وَاكْتُبْ لَنَا فِي هَٰذِهِ

میخواهی توئی صاحب اختیار ما پس بیامرز ما را ورحمت کن ما را وتوئی بهترین آمرزندگان ونویس برای ما در این

الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ ۚ قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ ۖ وَرَحْمَتِي

دنیا خوبی ودر آخرت بدرستیکه ما بازگردیدیم بتو گفت عذابم میرسانم آنرا بهرکه میخواهم ورحمتم

وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ۚ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُم بِآيَاتِنَا

فراگرفته همه چیزرا پس بزودی مینویسم آنرا از برای آنانکه میپرهیزند ومیدهند زکوة را وآنانکه ایشان بآیتهای ما

يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِندَهُمْ

میگروند آنانکه پیروی میکنند آن رسول را که نبی امیست که بیابند اورا نوشته شده نزد ایشان

فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنجِيلِ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ

در توریة وانجیل میفرماید ایشان بکارهای پسندیده وباز میدارد ایشان از ناپسندیده وحلال میکند برای ایشان پاکیزه ها را

وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ فَالَّذِينَ

وحرام میکند برای ایشان پلیدها را وفرو مینهد از ایشان بار گرانشان را وآن تکالیف شاقه که بود برایشان پس آنانکه

آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ ۙ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾

گرویدند باو وتعظیم کردند او را ویاری کردند او را وپیروی کردند آن نور را که فرو فرستاده شد با او آنگروه ایشانند رستگاران

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ۖ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ

بگو ای مردمان بدرستیکه من رسول خدایم بشما همه آنخدائیکه مر اوست پادشاهی آسمانها وزمین

لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ

نیست خدائی مگر او زنده میکند ومیمیراند پس بگروید بخدا ورسولش آن پیغمبر منسوب بام القری که میگرود بخدا و

كَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ

وکلماتش وپیروی کنید او را باشد که شما هدایت یابید واز قوم موسی امتی باشند که هدایت میکنند بحق وبآن عدالت میکنند

﴿١٥٩﴾ وَقَطَّعْنَاهُمُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا ۚ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ

وجدا جدا کردیم ایشانرا دوازده سبط امتها ووحی کردیم بموسی چون آب خواستند از او

قَوْمُهُ أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ۖ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ

قومش که بزن بعصایت آن سنگ را پس روان شد از آن دوازده چشمه بدرستیکه دانستند هر مردم

مَشْرَبَهُمْ ۖ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا

آبخور شانرا وسایبان کردیم برایشان ابر را وفرو فرستادیم برایشان من وسلوی را بخورید از پاکیزه های آنچه

رَزَقْنَاكُمْ ۚ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُنُوا هَٰذِهِ

روزی کردیم شمارا وستم نکردند بر ما ولیکن بودند که بخود هاشان ستم میکردند وهنگامیکه گفته شد مر ایشانرا ساکن شوید در این

الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَاتِكُمْ ۚ

قریه وبخورید از آن هرجا که بخواهید وبگوئید فرو نه از ما بار گناهان ما را ودر داخل شوید در را سجده کنان میآمرزیم برای شما گناهانشانرا

سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا

زود باشد که افزائیم اجر نیکوکارانرا پس بدل کردند آنانکه ستم کردند از ایشان گفتاری غیر آنچه گفته شد مر ایشانرا پس فرستادیم

عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾ وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ

بر ایشان عذابی از آسمان بسبب بود نشان که ستمکرانند و بپرس ایشانرا از آن قریه که بود نزدیک

الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ

دریا هنگامیکه تعدی میکردند در شنبه چون میآمدند ماهیهاشان روز شنبه ایشان ظاهر بر روی آب در روزیکه شنبه نمیداشتند

لَا تَأْتِيهِمْ كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُم بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾ وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ

نمیآمدند ایشانرا همچنین میآزمودیشان بآنچه بودند که نافرمانی میکردند و چون گفتند جمعی از ایشان که چرا پند میدهید

قَوْمًا ۙ اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ قَالُوا مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ

گروهیرا که خدا هلاک کننده ایشانست یا عذاب کننده ایشانست عذابی سخت گفتند عذرخواستنی بسوی پروردگار شما و باشد که ایشان

يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ

بپرهیزند پس چون فراموش کردند آنچه پند داده شدند بآن رهانیدیم آنانرا که نهی میکردند از آن بدی و گرفتیم آنانرا که

ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ

ستمکردند بعذابی سخت بسبب بود نشان که فسق میکردند پس چون سر باز زدند از آنچه نهی شدند از آن گفتیم مر ایشانرا

كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَن

بشوید بوزینهای راندگان و هنگامیکه اعلام نمود پروردگارت که هر آینه برمیانگیزاند بر ایشان تا روز قیامت کسیکه

يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ ۗ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ

عذاب کند ایشانرا بد عذابی بدرستیکه پروردگارت هر آینه زود عقوبت و بدرستیکه او هر آینه آمرزنده مهربان است و جدا جدا کردیم ایشانرا

فِي الْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمُ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَٰلِكَ ۖ وَبَلَوْنَاهُم بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ

در زمین امتها بعضیشان باشند شایستگان و بعضی ایشان غیر آن و آزمودیم ایشانرا براحتها و رنجها

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِن بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَٰذَا

باشد که ایشان باز گردند پس ماندند از بعد ایشان خلفهائی که بمیراث گرفتند کتاب را میگیرند متاع این

الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا ۚ وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ يَأْخُذُوهُ ۚ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِم

ادنی را و میگویند بزودی میآمرزند ما را و اگر آید ایشانرا متاعی مانند آن میگیرند آنرا آیا گرفته نشد بر ایشان

مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ

پیمان کتاب که نگویند بر خدا مگر حق و خوانده‌اند آنچه در آنست و سرای آخرت بهتر است

لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نُضِيعُ

از برای آنانکه پرهیزند آیا پس در نمی‌یابید و آنانکه تمسک می‌جویند بکتاب و برپا داشتند نماز را بدرستیکه ما ضایع نمی‌کنیم

أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾ وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ

مزد مصلحان را و هنگامیکه بلند کردیم کوه را بر زبر ایشان گویا که آن سایبانی بود و گمان بردند که آن فرود آینده است بایشان

خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾ وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ

بگیرید آنچه دادیم شما را بقوت و یاد کنید آنچه در آنست باشد که شما پرهیز کنید و هنگامیکه گرفت پروردگار تو

مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى

از بنی آدم از پشتهای ایشان فرزندانشان و گواه گرفت ایشان را بر خودهاشان آیا نیستم من پروردگار شما گفتند آری

شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ

گواه شدیم مبادا بگوئید روز قیامت بدرستیکه بودیم از این بیخبران یا بگوئید جز این نیست شرک آورد

آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَلِكَ

پدران ما از پیش و بودیم فرزندان از بعد ایشان آیا پس هلاک میسازی ما را بآنچه کردند تباهکاران و همچنین

نُفَصِّلُ الْآيَاتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ

تفصیل میدهیم آیتها را و باشد که ایشان بازگشت کنند و بخوان بر ایشان خبر آنکسیکه دادیم او را آیتهاء ما پس بیرون آمد

مِنْهَا فَأَتْبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ

از آنها پس از پی رفت او را شیطان پس شد از گمراهان و اگر میخواستیم هر آینه برتری میدادیم او را بآنها ولیکن او

أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ

اقامت کرد بر زمین و پیروی کرد خواهش او را پس مثل او چون مثل سگ است اگر حمله میکنی بر او زبان از دهن بیرون میآورد یا واگذاری

يَلْهَثْ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾

زبان از دهن بیرون میآورد و آن مثل گروهی است که تکذیب کردند آیتهای ما را پس بخوان قصه‌ها را باشد که ایشان اندیشه کنند

سَآءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَاَنْفُسَهُمْ كَانُوْا يَظْلِمُوْنَ ﴿۱۷۷﴾ مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ

بد است در مثل آنگروهی که تکذیب کردند آیتهای ما را و بر خود ایشان بودند که ستم میکردند کسی را که راه نماید خدا پس او است

الْمُهْتَدِيْ ۚ وَمَنْ يُّضْلِلْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿۱۷۸﴾ وَلَقَدْ ذَرَاْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيْرًا مِّنَ

راه یافته و کسیرا که اضلال کند پس آنگروه ایشانند زیانکاران و بتحقیق آفریدیم برای دوزخ بسیاری را از

الْجِنِّ وَالْاِنْسِ ۖ لَهُمْ قُلُوْبٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ بِهَا وَلَهُمْ اَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُوْنَ بِهَا وَلَهُمْ اٰذَانٌ لَّا

جنیان و آدمیان که مر ایشانراست دلها نمیفهمند بآنها و مر ایشانراست چشمها که نمی بینند بآنها و مر ایشانراست گوشها که

يَسْمَعُوْنَ بِهَا ۭ اُولٰٓئِكَ كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ ۭ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ ﴿۱۷۹﴾ وَلِلّٰهِ الْاَسْمَاۗءُ

نمیشنوند بآنها آنها چون چهارپایانند بلکه ایشان گمراه ترند آنگروه ایشانند بیخبران و مر خداراست نامهای

الْحُسْنٰى فَادْعُوْهُ بِهَا ۠ وَذَرُوا الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ فِيْٓ اَسْمَاۗىِٕهٖ ۭ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۸۰﴾

نیکو پس بخوانیدش بآنها و واگذارید آنهارا که میل باطل مینمایند در نامهای او بزودی جزا داده میشوند آنچه را بودند که میکردند

وَمِمَّنْ خَلَقْنَآ اُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَعْدِلُوْنَ ﴿۱۸۱﴾ وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ

و از آنانکه آفریدیم جماعتی باشند که هدایت یابند بحق و بآن عدالت میکنند و آنانکه تکذیب کردند آیتهای ما را بزودی فرو بریم مرتبه بمرتبه ایشانرا

مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۱۸۲﴾ وَاُمْلِيْ لَهُمْ ۭ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ ﴿۱۸۳﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا ۣ مَا بِصَاحِبِهِمْ

از آنجا که ندانند و مهلت میدهم مر ایشانرا بدرستیکه گرفتن من سخت است آیا اندیشه نمیکنند که نیست صاحب ایشانرا

مِّنْ جِنَّةٍ ۭ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۱۸۴﴾ اَوَلَمْ يَنْظُرُوْا فِيْ مَلَكُوْتِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا

هیچ جنونی نیست او مگر بیم کننده آشکار آیا نمی نگرند در عجایب آسمانها و زمین و آنچه را

خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ ۙ وَّاَنْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَدِ اقْتَرَبَ اَجَلُهُمْ ۚ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍۢ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۸۵﴾

آفریده است خدا از چیزی و در آنکه شاید که باشد بتحقیق نزدیک شده باشد اجلشان پس بکدام سخن پس از آن ایمان خواهند آورد

مَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَا هَادِيَ لَهٗ ۭ وَيَذَرُهُمْ فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ﴿۱۸۶﴾ يَسْـَٔـلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ

هر که را اضلال کرد خدا پس نیست هدایت کننده مر او را و وا میگذارد ایشانرا در زیاده روی ایشان که حیران میباشند میپرسند ترا از قیامت

اَيَّانَ مُرْسٰىهَا ۭ قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّيْ ۚ لَا يُجَلِّيْهَا لِوَقْتِهَآ اِلَّا هُوَ ۭ ثَقُلَتْ فِي السَّمٰوٰتِ

که کی خواهد بود وقوعش بگو نیست دانش آن مگر نزد پروردگارم ظاهر نمیکند آنرا در وقتش مگر او گران آمد در آسمانها و

وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً ۗ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ

زمین نیاید شما را مگر ناگاه میپرسند از تو که گویا تو دانائی از راه بسیار پرسیدن از آن بگو نیست علم او مگر نزد خدا

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ

ولیکن بیشترین مردمان نمیدانند بگو مالک نیستم من از برای خود سودی و نه زیانی را مگر آنچه خواسته باشد خدا

وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ ۚ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ

و اگر بودم که میدانستم غیب را هر آینه بسیار گردانیده بودم از خیر و مس نکرده بود مرا بدی نیستم من مگر بیم کننده و مژده دهنده

لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا ۖ

برای قومیکه میگروند اوست که آفرید شما را از نفس واحد و گردانید از آن جفتش را تا آرام گیرد باو

فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا فَمَرَّتْ بِهِ ۖ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا

پس چون در برگرفت آنرا برداشت باری سبک پس مستمر بود بآن پس چون گرانبار شد خواندند خدای پروردگار شانرا که اگر دهی ما را

صَالِحًا لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا ۚ فَتَعَالَى

شایسته فرزندی هر آینه خواهیم بود از شکرگزاران پس چون داد ایشانرا فرزندی شایسته گردانیدند مر او را انبازان در آنچه داد ایشانرا پس برتر است

اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ

خدا از آنچه شریک میدانند آیا شریک میگردانند آنچه را که نمیتواند آفریده چیزی را و آنها آفریده میشوند و نمیتوانند

لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمْ ۚ سَوَاءٌ

مر ایشانرا یاری کردنی و نه خود ها شانرا یاری میتوانند کرد و اگر بخوانید ایشانرا بسوی هدایت پیروی نمیکنند شما را یکسان است

عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ

بر شما خواه بخوانید ایشانرا یا شما خاموشان باشید بدرستیکه آنانکه میخوانید از جز خدا بندگانند

أَمْثَالُكُمْ ۖ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا ۖ

مانند شما پس بخوانید ایشانرا پس باید اجابت کنند شما را اگر هستید راستگویان آیا ایشانرا پایهاست راه میروند بآن

أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۗ

یا مر ایشانراست دستهائی که بگیرند بآنها یا مر ایشانراست چشمهائیکه ببینند بآنها یا مر ایشانراست گوشهائی که بشنوند بآنها

قل ادعوا شرکاءکم ثم کیدون فلا تنظرون ۱۸۲

قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنظِرُونِ ﴿۱۹۵﴾ إِنَّ وَلِيِّيَ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ

بگو بخوانید انبازانرا پس بکنید بامن پس مهلت مدهید مرا بدرستیکه یاور من خدائی است که فرو فرستاد

الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿۱۹۶﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ

آن کتاب را واوست که یاری میکند شایستگانرا وآنانکه میخوانید از غیر او نمیتوانند یاری کردن شمارا

وَلَا أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ ﴿۱۹۷﴾ وَإِن تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنظُرُونَ

ونه خودهای شمارا یاری توانند کرد واگر بخوانید ایشانرا بسوی هدایت نمی شنوند وهمی بینی ایشانرا که مینگرند

إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿۱۹۸﴾ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿۱۹۹﴾ وَإِمَّا

بسوی تو وایشان نمی بینند بگیر عفو را وامر کن بشایسته وروی بگردان از نادانان واگر از

يَنزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۰۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا

جای در آرد ترا از شیطان وسوسه پس پناه گیر بخدا بدرستیکه او شنوای داناست بدرستیکه آنانکه پرهیزکار شدند

إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿۲۰۱﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ

چون مس کند ایشانرا وسوسه از دیو رجیم پند گیرند پس آنگاه ایشان بینا باشند وبرادرانشان میکشانند ایشانرا

فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿۲۰۲﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِآيَةٍ قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا

در گمراهی پس کوتاهی نمیکنند وچون نیاری بایشان آیتی گویند چرا اختیار نکردی آنرا بگو پیروی میکنم مگر آنچه

يُوحَىٰ إِلَيَّ مِن رَّبِّي هَٰذَا بَصَائِرُ مِن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۲۰۳﴾ وَإِذَا

وحی میشود بمن از پروردگارم این دلیلهای بینش بخش است از پروردگارتان وهدایت ورحمت از برای گروهیکه میگروند وچون

قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۲۰۴﴾ وَاذْكُر رَّبَّكَ فِي نَفْسِكَ

خوانده شود قرآن پس گوش باز دارید مر آنرا وخاموش باشید شاید که شمارا رحمت کنند ویاد کن پروردگار ترا در نفست

تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ

از روی زاری ونهانی وغیر بلندی از گفتار بامداد وشبانگاه ومباش از بیخبران

﴿۲۰۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿۲۰۶﴾

بدرستیکه آنانکه نزد پروردگار تواند سر نمیکشند از پرستش او وتسبیح میکنند اورا ومر اورا سجده میکنند

سورة الانفال

دلیل بر اعمال است بشنو از حضرت صادق علیه السلام هر که سوره انفال و سوره توبه را در هر ماه بخواند از منافقان بیزار است و از مشرکان بیزار است و از شیطان بیزار است و از آتش بیزار است و از خشم خدا بیزار است و از غضب خدا بیزار است و از عذاب خدا بیزار است و از خشم خدا بیزار است و از غضب خدا بیزار است و از عذاب خدا بیزار است و از خشم خدا بیزار است و از غضب خدا بیزار است و از عذاب خدا بیزار است و از خشم خدا بیزار است و از غضب خدا بیزار است و از عذاب خدا بیزار است

سورة الأنفال مدنية وهي سبعون آية وهي من الطول بالمدينة

حروفها ٥٢٩٤ كلماتها ١٢٣١ ركوعها ١٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنفَالِ ۖ قُلِ الْأَنفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ

میپرسند ترا از غنایم دار الحرب بگو انفال مر خدا راست و رسول را پس بپرهیزید از خدا و اصلاح نمائید

بَيْنِكُمْ ۖ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ

میانهای خود را و اطاعت کنید خدا و رسول او را اگر هستید گروندگان جز این نیست گروندگان آنانند که چون یاد کرده شود

اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾

خدا بترسد دلهای ایشان و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای او بیفزاید ایشان را در ایمان و بر پروردگارشان توکل میکنند

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا ۚ لَّهُمْ

آنانکه برپا میدارند نماز را و از آنچه روزی داده ایشان را انفاق میکنند آنگروه ایشانند گروندگان براستی مر ایشان راست

دَرَجَاتٌ عِندَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِن بَيْتِكَ بِالْحَقِّ

مرتبها نزد پروردگارشان و آمرزش و روزی خوب همچنانکه بیرون آورد پروردگارت از خانهات براستی

وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَارِهُونَ ﴿٥﴾ يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا

و بدرستیکه پاره از گروندگان هر آینه کراهت دارندگانند مجادله میکنند ترا در حق پس از آنکه ظاهر شده بود گویا

يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَ

رانده میشوند بسوی مرگ و ایشان می بینند و هنگامیکه وعده میداد شما را خدا یکی از دو طایفه که آنها مر شما راست و

تَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَن يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ

دوست میداشتید که غیر صاحب شوکت بوده باشد مر شما را و میخواست خدا که ثابت گرداند حق را باستخوانش و ببرد

دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾ إِذْ تَسْتَغِيثُونَ

دنباله کافران را تا ثابت گرداند حق را و ناچیز گرداند باطل را و اگرچه کاره بودند گناهکاران وقتیکه استغاثه نمودید

انفال ٨

نزد پیشوایان بیت پیغمبر آمده
گفتند در عرب بیت پیغمبر آمده
دیگر بزرگی پادشاهی از آن جا شده
باد آن شب باشد بزرگ پادشاهی
فتحی پادشاهان ایشان باشد
ایشان باشد بزرگ و بزرگ
دروغ و دروغ خانها و غیر خانها
بی دادشان بزرگی دولت
از خدا و رسول آن دو بعد از رسول
بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر
بجهت آنکه بیت پیغمبر

رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ

پروردگار تانرا پس اجابت کرد مرشمارا که من زیاد کننده ام شمارا بهزاری از ملائکه از پی هم درآیندگان ونگردانید آنرا خدا

إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ ۚ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

مگر مژده وبرای آنکه بیارامد بآن دلهای شما ونیست یاری مگر از نزد خدا بدرستیکه خدا غالب درست کردارست

إِذْ يُغَشِّيكُمُ النُّعَاسَ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ

وقتیکه عارض شد شمارا چیزیکه برای ایمنی از او وفرو میفرستد برشما از آسمان آبی تا پاک سازد شمارا بآن وببرد

عَنكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى

از شما وسوسه شیطان وتا ببندد بر دلهای شما وثابت گرداند بآن قدمهارا آنگاه که وحی میکرد پروردگارت

الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا ۚ سَأُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا

بملائکه که من باشمایم پس استواری دهید آنانرا که گرویدند زود باشد که اندازم در دلهای آنانکه کافر شدند ترس را پس بزنید

فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ وَمَن

بر زبر گردنها وبزنید از ایشان همه انگشتانرا این بسبب آنست که مخالفت کردند خدا ورسولش را وهرکه

يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذَٰلِكُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ

مخالفت کند خدا ورسولش را پس بدرستیکه خدا سخت عقوبتست این هست پس بچشید آنرا وبدرستیکه کافرانراست

عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوهُمُ الْأَدْبَارَ

عذاب آتش ای آنکسانیکه گرویدید چون ملاقات کنید آنانرا که کافر شدند بانبوه پس مگردانید بایشان پشتهارا

﴿١٥﴾ وَمَن يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ

وهرکه بگرداند بایشان در آن روز پشت خود را مگر گزاری رفته باشد برای قتال یا برای جای گرفتن بدیگران گروهی از مقاتلین پس برخود گرفته است

بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾ فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ

خشم خدارا وجایگاه او دوزخست وبد مرجعی است پس نکشتید ایشانرا ولیکن خدا کشت ایشانرا

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ ۚ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا ۚ إِنَّ اللَّهَ

وبینداختی تو چون انداختی شست خاکرا ولیکن خدا انداخت وتا نعمت دهد مومنانرا از خود نعمتی خوب بدرستیکه خدا

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذٰلِكُمْ وَأَنَّ اللّٰهَ مُوهِنُ كَيْدِ الْكٰفِرِينَ ﴿١٨﴾ إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَآءَكُمُ

شنوای دانا است این است و بدرستیکه خدا است سست کننده مکر کافران اگر فتح میخواستید پس بتحقیق آمد شمارا

الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ

فتح و اگر باز ایستید پس آن بهتر است مر شمارا و اگر بازگشت میکنید بازگشت میکنیم و هرگز کفایت نمیکند از شما جماعت شما

شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوٓا أَطِيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ

چیزی را و اگرچه بسیار شد و بدرستیکه خدا با گروندگان است ای آنکسانیکه گرویدید فرمان برید خدا و رسول او را

وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ

و برمگردید از او و شما میشنوید و مباشید مانند آنانکه گفتند شنیدیم و ایشان نمیشنوند

﴿٢١﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَآبِّ عِنْدَ اللّٰهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللّٰهُ فِيهِمْ

بدرستیکه بدترین جنبندگان نزد خدا کران گنگانند که نمیبندند بعقل و اگر دانسته بود خدا در ایشان

خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَّهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا اسْتَجِيبُوا

خیری هر آینه شنوانیده بود ایشانرا و اگر شنوانیده بود ایشان هر آینه روی گردانیده بودند آنها روی گردانندگان بودند ای آنکسانیکه گرویدید اجابت کنید

لِلّٰهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوٓا أَنَّ اللّٰهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ

مر خدا و مر رسول را چون بخواند شمارا برای آنچه زنده کند شمارا و بدانید که خدا حایل میشود میان مرد و دل او

وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَّا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَآصَّةً

و بدرستیکه او است که بسوی او محشور میشوید و بترسید از فتنه که نرسد آنانرا که ستم کردند از شما تنها

وَاعْلَمُوٓا أَنَّ اللّٰهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾ وَاذْكُرُوٓا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُّسْتَضْعَفُونَ فِي

و بدانید که خدا سخت عقوبت است و یاد کنید هنگامیکه شما بودید اندک ناتوان شمرده شدگان در

الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَاٰوٰكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمْ

زمین میترسیدید که بربایند شمارا مردمان پس جای داد شمارا و تقویت کرد شمارا بنصرتش و روزی کرد شمارا

مِّنَ الطَّيِّبٰتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَخُونُوا اللّٰهَ وَالرَّسُولَ وَ

از پاکیزه‌ها باشد که شما شکر کنید ای آنکسانیکه گرویدید خیانت مکنید با خدا و رسول و

تَخُونُوٓا۟ أَمَٰنَٰتِكُمْ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَآ أَمْوَٰلُكُمْ وَأَوْلَٰدُكُمْ فِتْنَةٌ ۙ وَأَنَّ

خیانت کنید امانتهای خود را و شما میدانید و بدانید که جز این نیست مالهای شما و اولادهای شما بلاست و بدرستیکه

ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن تَتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّكُمْ فُرْقَانًا وَ

خدا نزد اوست اجری عظیم است ای آنکسانیکه گرویدید اگر بپرهیزید از خدا میگرداند برای شما تمیزی و

يُكَفِّرْ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ

درمیگذراند از شما گناهان شما را و میآمرزد شما را و خدا صاحب فضلی است بزرگ و هنگامیکه مکر میکردند

بِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ ۚ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ ٱللَّهُ ۖ

بتو آنانیکه کافر شدند که حبس کنند ترا یا بکشند ترا یا بیرون کنند ترا و مکر میکردند و مکر میکرد خدا

وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا قَالُوا۟ قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَآءُ لَقُلْنَا

و خدا بهترین مکر کنندگانست و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما گویند بحقیقت شنیدیم اگر میخواستیم هر آینه میگفتیم

مِثْلَ هَٰذَآ ۙ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا۟ ٱللَّهُمَّ إِن كَانَ هَٰذَا هُوَ

مانند اینرا نیست این مگر افسانهای پیشینیان و هنگامیکه گفتند بار خدایا اگر باشد این آن

ٱلْحَقَّ مِنْ عِندِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ ٱلسَّمَآءِ أَوِ ٱئْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَا كَانَ

که حق است از نزد تو پس ببارانیدن بر ما سنگها از آسمان یا بیاور بما عذابی دردناک و نباشد

ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنتَ فِيهِمْ ۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا لَهُمْ

خدا که عذاب کند ایشان را و تو در ایشانی و نباشد خدا عذاب کننده ایشان و ایشان استغفار میکنند و چیست ایشان را

أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ ٱللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَمَا كَانُوٓا۟ أَوْلِيَآءَهُۥٓ ۚ إِنْ أَوْلِيَآؤُهُۥٓ

که عذاب نکند ایشان را خدا و ایشان باز میدارند از مسجد الحرام و نباشند صاحبان مسجد نیستند صاحبان آن

إِلَّا ٱلْمُتَّقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِندَ ٱلْبَيْتِ

مگر پرهیزکاران ولیکن بیشترین ایشان نمیدانند و نباشد نمازشان نزد آن خانه

إِلَّا مُكَآءً وَتَصْدِيَةً ۚ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟

مگر صفیری و دست زدنی پس بچشید عذاب را بسبب بودنتان که کافر میشدید بدرستیکه آنانکه کافر شدند

يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ ۚ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ

انفاق میکنند مالهای خود را تا باز دارند از راه خدا پس زودی صرف میکنند آنها را پس خواهد بود بر ایشان حسرتی پس

يُغْلَبُونَ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ

مغلوب میشوند و آنها که کافر شدند بدوزخ محشور میشوند تا جدا سازد خدا ناپاک را از پاک و بگرداند

الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٧﴾

ناپاک را بعضیش بر بعضی پس بر سر هم جمع کند آنها را همه پس بگرداند آنرا در دوزخ آنگروه ایشانند زیانکاران

قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُوا إِن يَنتَهُوا يُغْفَرْ لَهُم مَّا قَدْ سَلَفَ ۖ وَإِن يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ

بگو مر آنانرا که کافر شدند اگر باز ایستند بیامرزد مر ایشانرا آنچه گذشت و اگر برگردند پس بتحقیق گذشت

سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ۚ فَإِنِ

طریقهٔ پیشینیان و کارزار کنید با ایشان تا نباشد فتنه و باشد دین همه آن از برای خدا پس اگر

انتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِن تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ ۚ

باز ایستند پس بدرستیکه خدا بآنچه میکنند بینا است و اگر اعراض کنند پس بدانید بدرستیکه خدا مولای شما است

نِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٠﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُم مِّن شَيْءٍ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ

خوب مولائیست و خوب ناصریست و بدانید که آنچه غنیمت گرفتید از چیزی پس بدرستیکه از برای خدا است پنجیکش و از برای رسول

وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِن كُنتُمْ آمَنتُم بِاللَّهِ وَمَا أَنزَلْنَا

و از برای صاحب قرابت و یتیمان و درماندگان و راه گذریان محتاج اگر هستید ایمان آورده اید بخدا و آنچه فرو فرستادیم

عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنتُم

بر بندهٔ خود روز تمیز روزیکه بهم رسیدند آن دو جماعت و خدا بر همه چیز توانا است هنگامیکه شما بودید

بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُم بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنكُمْ ۚ وَلَوْ تَوَاعَدتُّمْ

در کناره نزدیکتر و ایشان بودند بکناره دورتر و سواران قافله پایین تر بودند از شما و اگر وعده کرده بودید

لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ ۙ وَلَٰكِن لِّيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن

هر آینه خلاف کردید در وعده ولیکن تا بفعل آورد خدا کاری را که بایست کرده شود تا آنکه هلاک شود کسیکه هلاک شد از

بَيِّنَةٍ وَّيَحْيٰى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ ۗ وَاِنَّ اللّٰهَ لَسَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٤٢﴾ اِذْ يُرِيْكَهُمُ اللّٰهُ فِيْ مَنَامِكَ

روی دلیل هلاکت وزنده شود کسیکه زنده شد از روی دلیل وبدرستیکه خدا هرآینه شنوای داناست هنگامیکه نمود ترا ایشان را خدا در خواب

قَلِيْلًا ۗ وَلَوْ اَرٰىكَهُمْ كَثِيْرًا لَّفَشِلْتُمْ وَلَتَنَازَعْتُمْ فِي الْاَمْرِ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ سَلَّمَ ۗ اِنَّهٗ عَلِيْمٌ بِذَاتِ

اندک واگر نموده بود ایشانرا بتو بسیار هرآینه سستی کرده بودید ونزاع کرده بودید در آن امر ولیکن خدا بسلامت داشت بدرستیکه او داناست

الصُّدُوْرِ ﴿٤٣﴾ وَاِذْ يُرِيْكُمُوْهُمْ اِذِ الْتَقَيْتُمْ فِيْٓ اَعْيُنِكُمْ قَلِيْلًا وَّيُقَلِّلُكُمْ فِيْٓ

بذات سینه ها وهنگامیکه نمود بشما ایشانرا چون بهم رسیدید در چشمهای شما اندک وگردانید اندک شمارا در

اَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللّٰهُ اَمْرًا كَانَ مَفْعُوْلًا ۗ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿٤٤﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ

چشمهای ایشان تا بفعل آورد خدا کاری را که بود کرده شده وبخدا برگردانیده میشود امرها ای آن کسانیکه

اٰمَنُوْٓا اِذَا لَقِيْتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوْا وَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَثِيْرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿٤٥﴾ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ

ایمان آوردید چون ملاقات کنید گروهی را پس ثابت قدم باشید وبیاد کنید خدا را بسیار باشد که شما رستگار شوید وفرمان برید خدا را

وَرَسُوْلَهٗ وَلَا تَنَازَعُوْا فَتَفْشَلُوْا وَتَذْهَبَ رِيْحُكُمْ ۗ وَاصْبِرُوْا ۗ اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الصّٰبِرِيْنَ ﴿٤٦﴾

ورسولش را ونه نزاع کنید پس سستی خواهید کرد وخواهد رفت دولت شما وصبر کنید بدرستیکه خدا با صبر کنندگانست

وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ خَرَجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَّرِئَآءَ النَّاسِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ

ومباشید چون آنانکه بیرون آمدند از دیارشان بشادی تمام ونمود مردمان ومنع میکردند از راه

اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ ﴿٤٧﴾ وَاِذْ زَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ

خدا وخدا بآنچه میکنند فراگیرنده است وهنگامیکه بیاراست مر ایشانرا دیو رجیم کردار شانرا وگفت نیست غلبه کننده

لَكُمُ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَاِنِّيْ جَارٌ لَّكُمْ ۚ فَلَمَّا تَرَآءَتِ الْفِئَتٰنِ نَكَصَ عَلٰى عَقِبَيْهِ وَقَالَ

مر شمارا امروز از مردمان وبدرستیکه من پناه دهنده شمارا پس چون نمودار شدند آن دو فوج برگشت بر دو پاشنه اش وگفت

اِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّنْكُمْ اِنِّيْٓ اَرٰى مَا لَا تَرَوْنَ اِنِّيْٓ اَخَافُ اللّٰهَ ۗ وَاللّٰهُ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾ اِذْ

بدرستیکه من بیزارم از شما بدرستیکه من می بینم آنچه را نمی بینید بدرستیکه من میترسم از خدا وخدا سخت عقوبتست هنگامیکه

يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ غَرَّ هٰٓؤُلَآءِ دِيْنُهُمْ ۗ وَمَنْ يَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ

میگفتند دورویان وآنانکه در دلهای ایشان بود بیماری که بفریفته اینهارا دین ایشان وهرکه توکل میکند بر خدا

فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا ۙ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ

پس بدرستیکه خدا غالب درستکارست واگر میدیدی هنگامی را که میمیرانیدند آنانرا که کافر شدند ملائکه میزدند

وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ۚ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٥٠﴾ ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ

بر رویهاشان وپشتهاشان وبچشید عذاب سوزان آن بسبب آنچیزیست که پیش فرستاد دستهای شما

اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾ كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَفَرُوا بِآيَاتِ

بدرستیکه خدا نیست بیداد کننده مر بندگانرا چون شیوهٔ فرعونیان وآنانکه بودند پیش از ایشان کافر شدند بآیتهای

اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ

خدا پس گرفت ایشانرا خدا بگناهانشان بدرستیکه خدا نیرومند سخت عقوبتست آن باین است که خدا

لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

نباشد تغییر دهنده نعمتی را که احسان کرد آنرا بر جمعی تا آنکه تغییر دهند آنچه را باشد در نفسهاشان وبدرستیکه خدا شنوای داناست

﴿٥٣﴾ كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُم

چون شیوهٔ فرعونیان وآنانکه بودند پیش از ایشان تکذیب کردند آیتهای پروردگارشانرا پس هلاک کردیم ایشان

بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ ۚ وَكُلٌّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِندَ اللَّهِ

بگناهانشان وغرق کردیم فرعونیان را وهمه بودند ستمکاران بدرستیکه بدترین جنبندگان نزد خدا

الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ عَاهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ

آنانند که کافر شدند پس ایشان ایمان نیاورند آنانکه پیمان گرفتی از ایشان پس میشکنند پیمان خودرا در هر

مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِم مَّنْ خَلْفَهُمْ لَعَلَّهُمْ

بار وایشان نمیپرهیزند پس اگر دریابی ایشانرا در حرب پس پراکنده ساز بایشان کسی را که باشد از پس آنها باشد که ایشان

يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِن قَوْمٍ خِيَانَةً فَانبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا

پند گیرند واگر بترسی البته از جمعی خیانتی پس بینداز بسوی ایشان بر یکسانی بدرستیکه خدا

يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا ۚ إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا

دوست نمیدارد خیانتکارانرا وهمینداریم البته آنانکه کافر شدند که پیشی گرفتند بدرستیکه ایشان عاجز نمیکنند وآماده سازید

لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ

برای ایشان آنچه بتوانید از اسباب توانائی واز بستن اسبان که بترسانید بآن دشمن خدا ودشمنان را

وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

ودیگران از غیر ایشان نمیدانید ایشانرا خدا میداند ایشانرا وآنچه انفاق میکنید از چیزی در راه خدا

يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ

تمام داده میشود بشما وشما ستمکرده نشوید واگر میل کردند مر صلح را پس میل کن مر آن را وتوکل کن بر خدا بدرستیکه

هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾ وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي أَيَّدَكَ

اوست شنوای دانا واگر بخواهند که مکر کنند باتو پس بدرستیکه کافیست ترا خدا اوست که تقویت کرد ترا

بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ

بنصرتش وبگروندگان والفت داد میان دلهاشان اگر صرف میکردی آنچه در زمین است همه الفت نمی افکندی

بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ

میان دلهاشان ولیکن خدا الفت افکند میانشان بدرستیکه اوست غالب درست کردار ای پیغمبر بس است ترا خدا

وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ

وآنکه پیروی کرد ترا از مؤمنین ای پیغمبر ترغیب کن مؤمنانرا بر کارزار اگر بوده باشد

مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ

از شما بیست صبرکنندگان غالب شوند بر دویست واگر باشد از شما صد غالب شوند بهزار از آنانکه

كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ الْآنَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ

کافر شدند بسبب آنکه آنها گروهی اند که نمیفهمند اکنون تخفیف داد خدا از شما ودانست که در شما ناتوانی است پس اگر

يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ

باشد از شما صد صبرکننده غالب میشوند بر دویست واگر بوده باشد از شما هزار غالب میشوند بر دو هزار بدستوری خدا

وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ

وخدا با صبرکنندگانست نسزد مر پیغمبری را که باشد مر او را اسیران تا آنکه کشش بسیار کند در زمین میخواهند

عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللّٰهُ يُرِيدُ الْاٰخِرَةَ وَاللّٰهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللّٰهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ

متاع دنیا را و خدا میخواهد آخرت را و خدا غالب درست کردار است اگر نبود نوشته از خدا که پیشی گرفته بود هر آینه میرسید

فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾ فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللّٰهَ إِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ

بر شما در آنچه گرفتید عذابی بزرگ پس بخورید از آنچه غنیمت گرفتید حلال پاکیزه و بپرهیزید از خدا بدرستیکه خدا آمرزنده

رَّحِيمٌ ﴿٦٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِّنَ الْأَسْرَىٰ إِنْ يَعْلَمِ اللّٰهُ فِي قُلُوبِكُمْ

مهربان است ای پیغمبر بگو مر آنکسانرا که در دستهای شما بند از اسیران اگر داند خدا در دلهای شما

خَيْرًا يُّؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾ وَإِنْ يُّرِيدُوا

خیری را بدهد شما را بهتر از آنچه گرفته شد از شما و بیامرزد شما را و خدا آمرزنده مهربانست و اگر اراده کنند

خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ الَّذِينَ

خیانت با تو پس بتحقیق خیانت کردند خدا را از پیش پس توانائی داد بر ایشان و خدا دانای درست کردار است بدرستیکه آنانکه

آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَالَّذِينَ آوَوا

گرویدند و هجرت کردند و جهاد کردند بمالهاشان و جانهاشان در راه خدا و آنانکه جای دادند

وَّنَصَرُوا أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِّن

و یاری کردند آنها بعضیشان دوستان بعضی اند و آنانکه گرویدند و هجرت نکردند نیست شما را از

وَّلَايَتِهِم مِّن شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ

دوستی ایشان هیچ چیز تا هجرت کنند و اگر بیاری طلبند شما را در دین پس بر شماست یاری کردن مگر بر

قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ

جمعی که میان شما و میان ایشان پیمانی است و خدا بآنچه میکنید بینا است و آنانکه کافر شدند بعضی از ایشان دوستان

بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُن فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَ

بعضی اند اگر نکنید آنرا خواهد شد فتنه در زمین و فسادی بزرگ و آنانکه گرویدند و

هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَالَّذِينَ آوَوا وَّنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ

هجرت گزیدند و جهاد کردند در راه خدا و آنانکه جای دادند و یاری کردند آنگروه ایشانند گروندگان

حَقًّا لَّهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِن بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ

براستی مر ایشانراست آمرزش و روزی خوب و آنانکه گرویدند از بعد و هجرت کردند و جهاد کردند با شما

فَأُولَٰئِكَ مِنكُمْ ۚ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

پس آنها از شمایند و صاحبان رحمها بعضی از ایشان اولی باشند ببعضی در کتاب خدا بدرستیکه خدا بهمه چیز داناست

سورة التوبة مائة وثلث آيات وهي نزلت بالمدينة

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدتُّم مِّنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾ فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ

بیزاری است از خدا و رسولش بسوی آنانکه پیمان بستید از مشرکان پس سیر کنید در زمین

أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ ۙ وَأَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذَانٌ

چهار ماه و بدانید که شما غیر عاجز کنندهٔ خدایید و بدرستیکه خدا رسوا کنندهٔ کافران است و اعلامیست

مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ ۚ

از خدا و رسولش بمردمان روز حج اکبر بدرستیکه خدا بیزار است از مشرکان و رسولش نیز بیزار است

فَإِن تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ ۗ وَبَشِّرِ الَّذِينَ

پس اگر توبه کردید پس آن بهتر است مر شمارا و اگر اعراض کردید پس بدانید که شما غیر عاجز کنندهٔ خدایید و بشارت ده آنانرا

كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدتُّم مِّنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ

که کافر شدند بعذابی دردناک مگر آنانکه پیمان بستید از مشرکان پس نقصان نرسانیدند شمارا چیزی و نه

يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُّوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾

هم پشت شدند بر شما احدی را پس تمام گردانید با ایشان پیمانشانرا تا مدتشان بدرستیکه خدا دوست دارد پرهیزکارانرا

فَإِذَا انسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَ

پس چون منقضی شود شهرهای حرام پس بکشید مشرکان را هرجا بیابید و بگیرید ایشان را و

احْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ ۚ فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا

حبس کنید ایشان و بنشینید برای ایشان بهر راهگذری پس اگر توبه کردند و برپای داشتند نماز را و دادند زکوة را پس خالی سازید

سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ

راه ایشانرا بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست واگر یکی از مشرکان پناه آورد بتو پس پناه ده او را تا

يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ كَيْفَ يَكُونُ

بشنود کلام خدا را پس برسان او را بامنش این بانست که ایشان گروهی اند که نمیدانند چگونه باشد

لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِندَ اللَّهِ وَعِندَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدتُّمْ عِندَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۖ

مر مشرکانرا عهدی نزد خدا ونزد رسولش مگر آنانکه عهد بستید نزد مسجد الحرام

فَمَا اسْتَقَامُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ وَإِن يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ

پس مادام که استقامت ورزند برای شما پس استقامت ورزید برای ایشان بدرستیکه خدا دوست دارد پرهیزکارانرا چگونه واگر غالب شوند بر شما

لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ يُرْضُونَكُم بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ

نگاه نمیدارند در شما سوگندی ونه عهدی را خوشنود میسازند شمارا بدهنهاشان وابا دارد دلهاشان وبیشترین ایشان فاسقان

﴿٨﴾ اشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَن سَبِيلِهِ ۚ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

عوض گرفتند آیتهای خدا بهای اندک را پس باز داشتند از راه او بدرستیکه ایشان بدست آنچه را عمل میکنند

﴿٩﴾ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِن تَابُوا

نگه نمیدارند در مؤمنی سوگندی ونه پیمانی وآنگروه ایشانند از حد درگذرندگان پس اگر توبه کردند

وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ ۗ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

وبرپا داشتند نماز را ودادند زکوة را پس برادران شمایند در دین وتفصیل میدهیم آیتهارا از برای گروهیکه میدانند

﴿١١﴾ وَإِن نَّكَثُوا أَيْمَانَهُم مِّن بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا أَئِمَّةَ الْكُفْرِ ۙ

واگر شکستند سوگندهاشانرا از بعد پیمانشان وطعن زدند در دینتان پس کارزار کنید با پیشوایان کفر

إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنتَهُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا تُقَاتِلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَ

بدرستیکه ایشان نیست سوگندهاشانرا باشد که آنها باز ایستند آیا کارزار نمیکنید با جمعی که شکستند پیمانشان را و

هَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُم بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ أَتَخْشَوْنَهُمْ ۚ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَوْهُ إِن

قصد کردند بیرون کردن رسول وآنها پیشی گرفتند شمارا اول بار آیا میترسید از ایشان پس خدا سزاوارتر است که بترسید از او اگر

کردند بعضی از جواب ادا شما بهای را بگیرند و از بگو بهای بادنگیرند بهر بهای اندک فرمودکه شمارا و بهر بهای نیست کارانرا قرب توان شد در بلاد کفر بیاید بقیام بیاید دخل کعبه را تعظیم بکنیم و حاج را آب میدهیم و اسیر فرزند نمیکنند بجماعت مسجد الحرام بقیام بیاید بجماعت مسجد الحرام بقیام بیاید بجماعت مسجد الحرام بقیام بیاید

كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ

هستید گروندگان کارزار کنید با ایشان که عذاب میکند ایشانرا خدا بدستهای شما و رسوا میکند ایشانرا و یاری میدهد شمارا بر ایشان

وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾ وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ

و شفا میدهد سینه‌های جمعی گروندگانرا و میبرد خشم دلهاشانرا و توبه میپذیرد خدا از آنکه میخواهد

وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنكُمْ وَلَمْ

و خدا دانای درست کردارست آیا پنداشتید که واگذاشته شوید و هنوز ندانسته خدا آنانرا که جهاد کردند از شما و

يَتَّخِذُوا مِن دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً ۚ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

نگرفتند از غیر خدا و غیر رسولش و غیر مؤمنان دوست همرازی و خدا آگاهست بآنچه میکنید

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَن يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنفُسِهِم بِالْكُفْرِ ۚ أُولَٰئِكَ

نباشد مر مشرکانرا که عمارت کنند مسجدهای خدارا گواهی دهندگانند بر خودهاشان بکفر آنها

حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ وَفِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ

ناچیز شد کردارشان و در آتش ایشانند جاودانیان جز این نیست که عمارت میکند مسجدهای خدارا کسیکه گروید بخدا

وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَن يَكُونُوا

و روز بازپسین و برپاداشت نمازرا و داد زکوة را و نترسید مگر از خدا پس شاید آنها که باشند

مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾ أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

از راه یافتگان آیا گردانیدید آب دادن حاج و عمارت مسجد الحرام را چون کسیکه گروید بخدا و روز

الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۚ لَا يَسْتَوُونَ عِندَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

بازپسین و جهاد کرد در راه خدا یکسان نباشند نزد خدا و خدا هدایت نمیکند گروه ستمکارانرا

﴿١٩﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ أَعْظَمُ

آنانکه گرویدند و هجرت کردند و جهاد کردند در راه خدا بمالهاشان و جانهاشان بزرگترند

دَرَجَةً عِندَ اللَّهِ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾ يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُم بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ

بمرتبه نزد خدا و آنگروه ایشانند کامیابان مژده میدهد ایشانرا پروردگارشان برحمتی از او و خشنودی

وَجَنّٰتٍ لَّهُمْ فِيْهَا نَعِيْمٌ مُّقِيْمٌ ﴿٢١﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ۭ اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗٓ اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿٢٢﴾

و بهشتهائی از برای آنها که در آنهاست نعمتی دائمی جاودانیان در آن همیشه بتحقیق خدا نزد اوست مزدی بزرگ

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْٓا اٰبَاۗءَكُمْ وَاِخْوَانَكُمْ اَوْلِيَاۗءَ اِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى

ای آنکسانیکه گرویدید نگیرید پدرانتانرا و برادرانتانرا دوستان اگر گزیدند کفر را بر

الْاِيْمَانِ ۭ وَمَنْ يَّتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَاُولٰۗىِٕكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٢٣﴾ قُلْ اِنْ كَانَ اٰبَاۗؤُكُمْ

ایمان و کسیکه دوست گیرد ایشان از شما پس آنها ایشانند ستمکاران بگو اگر باشند پدرانتان

وَاَبْنَاۗؤُكُمْ وَاِخْوَانُكُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيْرَتُكُمْ وَاَمْوَالُ ۨاقْتَرَفْتُمُوْهَا وَتِجَارَةٌ

و پسرانتان و برادرانتان و جفتهایتان و خویشانتان و مالهائیکه اندوخته اید آنهارا و بازرگانی که

تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسٰكِنُ تَرْضَوْنَهَآ اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَجِهَادٍ فِيْ

میترسید از کاسد شدنش و مساکنی که خوشنود میدارید آنها را دوستتر است بشما از خدا و رسولش و جهاد کردن در

سَبِيْلِهٖ فَتَرَبَّصُوْا حَتّٰى يَاْتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرِهٖ ۭ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٢٤﴾ لَقَدْ نَصَرَكُمُ

راه او پس انتظار برید تا بیاورد خدا فرمانش را و خدا هدایت نمیکند گروه نافرمانبران را بتحقیق یاری کرد شما

اللّٰهُ فِيْ مَوَاطِنَ كَثِيْرَةٍ ۙ وَّيَوْمَ حُنَيْنٍ ۙ اِذْ اَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْـــًٔا

خدا در جاهای بسیار و روز حنین هنگامیکه بشگفت آورد شما را بسیاری شما پس کفایت نکرد از شما چیزی

وَّضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْاَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُّدْبِرِيْنَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ اَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلٰى

و تنگ شد بر شما زمین با فراخیش پس برگشتید پشت گردانندگان پس فرو فرستاد خدا آرامش را بر

رَسُوْلِهٖ وَعَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَاَنْزَلَ جُنُوْدًا لَّمْ تَرَوْهَا ۚ وَعَذَّبَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۭ وَذٰلِكَ جَزَاۗءُ

رسولش و بر گروندگان و فرو فرستاد لشکرهائیکه ندیدید شان و عذاب کرد آنانرا که کافر شدند و آنست پاداش

الْكٰفِرِيْنَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ يَتُوْبُ اللّٰهُ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ عَلٰي مَنْ يَّشَاۗءُ ۭ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٧﴾

کافران پس توبه پذیرد خدا پس از آن بر هر که میخواهد و خدا آمرزنده مهربانست

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّمَا الْمُشْرِكُوْنَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هٰذَا ۚ

ای آنکسانیکه گرویدید جز این نیست مشرکان پلیدند پس نباید که نزدیک شوند بمسجد الحرام پس از سالشان این سال

حضرت رسول صلی الله علیه وآله بعد از فتح مکه در آنجا با هوازن یعنی ثقیف و بنی نصر جنگ کرد و فتح مکه در آنجا با هوازن یعنی ثقیف و بنی نصر جنگ کرد و فتح مکه در آنجا با هوازن یعنی ثقیف و بنی نصر جنگ کرد و دوازده هزار بود و هم کرده بود و مالک بن عوف رئیس هوازن بود و چون کسی از اهل اسلام بر آنها گذشت و لشکر اسلام مهزوم شد مالک بن عوف گفت که ما بر آنها غالب شدیم و منهزم شدند و در روز حنین که در وقت غلبه

وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾ قَاتِلُوا

واگر بترسید از درویشی پس زود باشد بی نیاز کند شما را خدا از فضلش اگر خواهد بدرستیکه خدا دانای حکیم است کارزار کنید

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ

با آنانکه نمیگروند بخدا و نه بروز بازپسین و حرام نمیکنند آنچه را حرام گردانید خدا و رسولش و قبول نمیکنند

دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ

دین حق را از آنانکه داده شدند کتاب را تا آنکه بدهند جزیه را بدست خود و ایشان باشند خواران و گفتند

الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَٰلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ

یهود که عزیر پسر خداست و گفتند ترسایان مسیح پسر خداست این گفتار شانست بدهنهاشان مانند میشوند

قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ

گفتار آنانرا که کافر شدند از پیش کشت ایشانرا خدا چگونه برگردانیده میشوند گرفتند دانایانشانرا و زاهدانشانرا

أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَٰهًا وَاحِدًا لَا إِلَٰهَ إِلَّا

صاحبهای خود نه خدا را و مسیح پسر مریم و فرموده نشدند مگر آنکه پرستش کنند الهی یگانه را نیست خدائی مگر

هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا

او منزه است از آنچه شرک میآورند میخواهند که فرو نشانند نور خدا را بدهنهاشان و ابا دارد خدا مگر

أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ

آنکه تمام کند نور خود را و اگرچه کراهت دارند کافران اوست که فرستاد رسولش را بهدایت و دین حق

لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ

تا غالب گرداند آنرا بر دین همه اش و اگرچه کراهت دارند شرک آورندگان ای آنکسانیکه گرویدید بدرستیکه بسیاری از دانایان

وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ

و زاهدان هر آینه میخورند مالهای مردمانرا بباطل و باز میدارند از راه خدا و آنانکه

يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾

نهفته میدارند طلا و نقره را و انفاق نمیکنند آنها را در راه خدا پس بشارت ده ایشانرا بعذابی دردناک

يَوْمَ يُحْمٰى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوٰى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هٰذَا مَا كَنَزْتُمْ

روزیکه افروخته میشود برآنها در آتش دوزخ پس داغ کرده میشود بآنها پیشانیهاشان وپهلوهاشان وپشتهاشان این است آنچه نهادید نهفته

لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا

برای خودهاتان پس بچشید آنچه بودید نهفته مینهادید بدرستیکه شمار ماهها نزد خدا دوازده است

فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا

در کتاب خدا روزیکه آفرید آسمانها وزمین را از آنها چهار حرامست این است دین درست پس

تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ

ستم نکنید در آنها برخودهاتان وکارزار کنید با مشرکان همگی همچنانکه کارزار میکنند با شما همگی وبدانید که

اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾ إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا

خدا با پرهیزکاران است جز این نیست تغییر دادن ماههای حرام زیادتیست در کفر اضلال کرده میشوند بآن آنانکه کافر شدند حلال میگردانند آنرا سالی

وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيُوَاطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيُحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زُيِّنَ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ

وحرام میگردانند آنرا سالی تا موافقت نمایند با شمار آنچه حرام گردانید خدا پس حلال میگردانند آنچه را حرام کرد خدا آراسته شد مر ایشانرا بدی کردارشان

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا

و خدا راه نماید گروه ناگروندگان را ای آنکسانیکه گرویدید چیست مر شمارا چون گفته شود مر شمارا که بیرون روید

فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ

در راه خدا سنگین میشوید بزمین آیا راضی شدید بزندگانی دنیا از آخرت پس نیست بهره تمتع زندگانی

الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا

دنیا در آخرت مگر اندکی اگر بیرون نمیروید عذاب میکند شمارا عذابی دردناک وبدل شما میگیرد گروهی

غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ

غیر شمارا وضرر نمیرسانید اورا چیزی وخدا بر همه چیز توانا است اگر یاری نکنید اورا پس بتحقیق یاری کرد خدا

إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ

وقتیکه بیرون کردندش آنانکه کافر شدند بود دویم دو نفر وقتیکه آن دو در غار بودند هنگامیکه میگفت مر همراهش را که اندوه مخور

إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا ۖ فَأَنزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ

بدرستیکه خدا باماست پس فرود فرستاد خدا آرامش را بر او وتقویت کرد بلشکرانیکه ندیدید آنهارا وگردانید کلمه آنانرا که

كَفَرُوا السُّفْلَىٰ ۗ وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾ انفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا

کافر شدند پایین وکلمه خدا آنست بالا وخدا غالب درست کردارست بیرون روید سبک وگران وجهاد کنید

بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ

بمالهاتان وجانهاتان در راه خدا آن بهتراست شمارا اگر باشید بدانید اگر بودی

عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ وَلَٰكِن بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ ۚ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ

متاعی قریب الوصول وسفری آسان هرآینه پیروی کرده بودند ترا ولیکن دور شد برایشان مسافت وبزودی سوگند خواهند خورد بخدا

لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾ عَفَا

که اگر توانسته بودیم هرآینه بیرون آمده بودیم باشما هلاک میگردانند نفسهای خودرا وخدا میداند که ایشانند هرآینه دروغگویان عفو کرد

اللَّهُ عَنكَ لِمَ أَذِنتَ لَهُمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٤٣﴾

خدا از تو چرا دستوری دادی ایشانرا تا آنکه ظاهر میشد مرترا آنانکه راست گفتند ومیدانستی دروغگویانرا

لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَن يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَ

دستوری نخواهند از تو آنانکه میگروند بخدا وروز بازپسین که جهاد کنند بمالهاشان و

أَنفُسِهِمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

جانهاشان وخدا داناست بپرهیزکاران جز این نیست دستوری نخواهند از تو مگر آنانکه نمیگروند بخدا وروز

الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا

بازپسین وشک کرد دلهاشان پس ایشان در شکشان متردد میباشند واگر اراده کرده بودند بیرون رفتن را هرآینه آماده

لَهُ عُدَّةً وَلَٰكِن كَرِهَ اللَّهُ انبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾

بودند مرآنرا سازبرگی ولیکن ناخوش داشت خدا برانگیختن ایشانرا پس بازداشت ایشانرا وگفته شد بنشینید با نشینندگان

لَوْ خَرَجُوا فِيكُم مَّا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ

اگر بیرون آمده بودند در شما نمیافزودند شمارا مگر فساد وهرآینه شتافته بودند میانتان که بجویند برای شما فتنه وباشند در شما

سَمّٰعُوْنَ لَهُمْ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالظّٰلِمِيْنَ ﴿٤٧﴾ لَقَدِ ابْتَغَوُا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوْا لَكَ

سخن چینان مر ایشانرا و خدا داناست بستمکاران بتحقیق جستند فتنه را از پیش و برگردانیدند برای تو

الْاُمُوْرَ حَتّٰى جَآءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ اَمْرُ اللّٰهِ وَهُمْ كٰرِهُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّقُوْلُ ائْذَنْ لِّيْ وَلَا

امرها را تا آمد حق و ظاهر شد فرمان خدا و ایشان بودند ناخوش از آن و از ایشان کسیست که میگوید دستوری ده مرا و

تَفْتِنِّيْۤ ۗ اَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوْا ۗ وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيْطَةٌۢ بِالْكٰفِرِيْنَ ﴿٤٩﴾ اِنْ تُصِبْكَ حَسَنَةٌ

بفتنه بینداز مرا آگاه باش که در فتنه افتادند و بدرستیکه دوزخ هر آینه احاطه کننده بکافرانست اگر برسد ترا خوبی

تَسُؤْهُمْ ۚ وَاِنْ تُصِبْكَ مُصِيْبَةٌ يَّقُوْلُوْا قَدْ اَخَذْنَاۤ اَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَّهُمْ فَرِحُوْنَ

بدمیآید ایشانرا و اگر برسد ترا مصیبتی میگویند بتحقیق گرفتیم کار ما را از پیش و برگردند و ایشان باشند شادمانان

﴿٥٠﴾ قُلْ لَّنْ يُّصِيْبَنَاۤ اِلَّا مَا كَتَبَ اللّٰهُ لَنَا ۚ هُوَ مَوْلٰىنَا ۚ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿٥١﴾

بگو هرگز نمیرسد ما را مگر آنچه نوشت خدا برما او است صاحب اختیار ما و بر خدا پس باید توکل کنند گروندگان

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُوْنَ بِنَاۤ اِلَّاۤ اِحْدَى الْحُسْنَيَيْنِ ۗ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ اَنْ يُّصِيْبَكُمُ اللّٰهُ

بگو آیا انتظار میبرید بما مگر یکی از دو خوب را که نصرت و شهادتست و ما انتظار میبریم بشما که برساند بشما خدا

بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهٖۤ اَوْ بِاَيْدِيْنَا ۚ فَتَرَبَّصُوْۤا اِنَّا مَعَكُمْ مُّتَرَبِّصُوْنَ ﴿٥٢﴾ قُلْ اَنْفِقُوْا طَوْعًا

عذابی از نزد خود یا بدستهای ما پس انتظار کشید بدرستیکه ما با شما انتظار کشندگانیم بگو انفاق کنید خواه

اَوْ كَرْهًا لَّنْ يُّتَقَبَّلَ مِنْكُمْ ۗ اِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فٰسِقِيْنَ ﴿٥٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ اَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ

یا نخواه که پذیرفته نخواهد شد از شما بدرستیکه شما هستید گروهی نافرمانبران و منع نکرد ایشانرا که قبول کرده شود از ایشان

نَفَقٰتُهُمْ اِلَّاۤ اَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَبِرَسُوْلِهٖ وَلَا يَاْتُوْنَ الصَّلٰوةَ اِلَّا وَهُمْ كُسَالٰى وَلَا

نفقه های ایشان مگر آنکه ایشان کافر شدند بخدا و برسولش و نمیآیند بنماز مگر در حال کسالت و

يُنْفِقُوْنَ اِلَّا وَهُمْ كٰرِهُوْنَ ﴿٥٤﴾ فَلَا تُعْجِبْكَ اَمْوَالُهُمْ وَلَاۤ اَوْلَادُهُمْ ۗ اِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ

انفاق نمیکنند مگر با کراهت پس شگفت نیاورد ترا مالهای ایشان و نه فرزندان ایشان نمیخواهد خدا

لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ

مگر آنکه عذاب کند ایشانرا بآنها در زندگانی دنیا و هلاک شود نفسهای ایشان و آنها باشند کافران و سوگند میخورند بخدا

إِنَّهُمْ لَمِنكُمْ وَمَا هُم مِّنكُمْ وَلَٰكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَغَارَاتٍ

که ایشان هر آینه از شمایند و نیستند آنها از شما ولیکن ایشان گروهی اند که میترسند اگر بیابند پناهی یا غارها یی

أَوْ مُدَّخَلًا لَّوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُم مَّن يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ

یا سوراخ در خزیدنی هر آینه عدول کرده بودند بآن و بشتاب میرفتند و از ایشان کسی است که عیب میکند ترا در صدقه ها پس اگر

أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِن لَّمْ يُعْطَوْا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ

داده شدند از آنها خوشنود گشتند و اگر داده نشدند از آنها آنگاه ایشان خشم میکنند و اگر آنکه ایشان راضی شده بودند بآنچه داده

اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِن فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ

خدا و رسولش و گفتندی بس است ما را خدا زود باشد که بدهد ما را خدا از فضلش و رسول او بدرستیکه ما بسوی خدا

رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسَاكِينِ وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ

رغبت دارندگانیم جز این نیست صدقه ها از برای درویشانست و درماندگان و کارکنان بر جمع صدقات و آنانکه پیوسته گردیده دلهاشان

وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَارِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ

و در آزاد کردن گردنها و قرض دارن مفلسان و در راه خدا و راه گذریان محتاج فرض کردنی از خدا و خدا دانای

حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمُ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنُ خَيْرٍ لَّكُمْ

درست کردارست و از ایشان کسانی اند که میرنجانند پیغمبر را و میگویند که او شنوای سخن هر کسی است بگو گوش خیر است مر شما را

يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ

میگرود بر خدا و تصدیق میکند گروندگان را و رحمتی است از برای آنانکه گرویدند از شما و آنانکه میرنجانند رسول

اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضُوكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَن يُرْضُوهُ

خدا را از برای ایشانست عذابی دردناک سوگند میخورند بخدا برای شما تا خوشنود کنند شما را و خدا و رسولش سزاوارترند که خوشنود کنند

إِن كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ

اگر هستند گروندگان آیا ندانسته اند که هر که مخالفت میکند با خدا و رسولش پس بدرستیکه از برای اوست آتش دوزخ

خَالِدًا فِيهَا ذَٰلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَن تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ

جاوید در آن اینست رسوائی بزرگ میترسند منافقان که فرو فرستاده شود بر ایشان سوره که

تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ ۚ قُلِ اسْتَهْزِءُوا إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ

آگاه گرداند ایشان را بآنچه در دلهای ایشانست بگو استهزا کنید بدرستیکه خدا ظاهر کننده است آنچه را میترسید و هر آینه اگر پرسی از ایشان

لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ ۚ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ

هر آینه گویند جز این نیست بودیم که صحبت میداشتیم و بازی میکردیم بگو آیا بخدا و آیتهایش و رسولش بودید که استهزا میکردید

﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ۚ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ نُعَذِّبْ

عذر مخواهید بتحقیق که کافر شدید پس از ایمانتان اگر عفو کنیم از پاره از شما عذاب خواهیم کرد

طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ ۚ يَأْمُرُونَ

پاره را بسبب آنکه ایشان باشند گناهکاران مردان بانفاق و زنان بانفاق بعضی ایشانند از بعضی امر میکنند

بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ ۚ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ ۗ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ

بناشایسته و نهی میکنند از شایسته و بهم میآرند دستهاشانرا فراموش کردند خدا را پس فراموش کرد شانرا بدرستیکه منافقان

هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ

ایشانند فاسقان وعده کرده خدا مردان بانفاق و زنان بانفاق و کافران را آتش دوزخ جاودانیان در آن

هِيَ حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٦٨﴾ كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ

آن کافیست ایشانرا و لعنت کرد ایشانرا خدا و از برای ایشانست عذابی پاینده مانند آنانکه از پیش شما بودند سختتر از شما

قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا ۚ فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلَاقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلَاقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ

بقوت و بیشتر بمالها و فرزندان پس کام جستند بنصیبشان پس کام جستید بنصیبتان همچنانکه کام جستند

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلَاقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا ۚ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا

آنانکه بودند پیش از شما بنصیبشان و در آمد کردید همچنانکه در آمد کردند آنکروه ناچیز شد کردارشان در دنیا

وَالْآخِرَةِ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَ

و آخرت و آنکروه ایشانند زیانکاران آیا نیامد ایشانرا خبر آنانکه بودند پیش از ایشان قوم نوح و عاد و

ثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ ۚ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ اللَّهُ

ثمود و قوم ابراهیم و اصحاب مدین و آن شهرهای زیر و زبر شده آمد ایشانرا رسولانشان با معجزات پس نبود خدا

لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿٧٠﴾ وَالْمُؤْمِنُوْنَ وَالْمُؤْمِنٰتُ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَآءُ بَعْضٍ

که ستم کند ایشانرا ولیکن بودند که بخود ایشان ستم میکردند و مردان گرونده و زنان گرونده برخی از ایشانند دوستان برخی

يَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ

امر میکنند بکارهای شایسته و نهی میکنند از ناشایسته و برپا میدارند نماز را و میدهند زکوة را

وَيُطِيْعُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ اُولٰٓئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٧١﴾ وَعَدَ اللّٰهُ الْمُؤْمِنِيْنَ

و فرمان میبرند خدا و رسولش را آنگروه زود باشد رحمت کند ایشانرا خدا بدرستیکه خدا غالب حکیم است وعده داد خدا مردان گرونده

وَالْمُؤْمِنٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِيْ جَنّٰتِ عَدْنٍ

و زنان گرونده را بهشتهائی که میرود از زیرشان نهرها جاودانیان در آن و مسکنهای پاکیزه در بهشتهای باقامت دائمی

وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللّٰهِ اَكْبَرُ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿٧٢﴾ يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ

و خوشنودی از خدا بزرگتر است آن کامیابی بزرگ ای پیغمبر جهاد کن با کافران

وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿٧٣﴾ يَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ مَا قَالُوْا

و منافقان و سخت گیر بر ایشان و جایگاه ایشان دوزخست و بد جای بازگشتی است سوگند میخورند بخدا که نگفتند

وَلَقَدْ قَالُوْا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوْا بَعْدَ اِسْلَامِهِمْ وَهَمُّوْا بِمَا لَمْ يَنَالُوْا وَمَا نَقَمُوْٓا اِلَّآ

و بحقیقت گفتند کلمهٔ کفر را و کافر شدند بعد از اسلامشان و خواهش کردند بآنچه نرسیدند و کینه نورزیدند مگر

اَنْ اَغْنٰىهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ مِنْ فَضْلِهٖ فَاِنْ يَّتُوْبُوْا يَكُ خَيْرًا لَّهُمْ وَاِنْ يَّتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمُ

آنکه بی نیاز کرد ایشانرا خدا و رسول او از فضلش پس اگر توبه کنند باشد بهتر مر ایشانرا و اگر روگردانند عذاب کند ایشانرا

اللّٰهُ عَذَابًا اَلِيْمًا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْاَرْضِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ﴿٧٤﴾ وَمِنْهُمْ

خدا عذابی دردناک در دنیا و آخرت و نباشد مر ایشانرا در زمین هیچ دوستی و نه یاری کننده و از ایشان

مَّنْ عٰهَدَ اللّٰهَ لَئِنْ اٰتٰىنَا مِنْ فَضْلِهٖ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُوْنَنَّ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّآ

کسی است که پیمان کرد با خدا که اگر بدهد ما را از فضلش هر آینه صدقه دهیم همیشه و هر آینه خواهیم شد البته از شایستگان پس چون

اٰتٰىهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ بَخِلُوْا بِهٖ وَتَوَلَّوْا وَّهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٧٦﴾ فَاَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِيْ قُلُوْبِهِمْ اِلٰى

داد ایشان از فضلش بخیلی کردند بآن و روگردانیدند و ایشان بودند اعراض کنندگان پس از پی آورد ایشانرا نفاقی در دلهاشان تا

يَوْمَ يَلْقَوْنَهٗ بِمَآ اَخْلَفُوا اللّٰهَ مَا وَعَدُوْهُ وَبِمَا كَانُوْا يَكْذِبُوْنَ ﴿٧٧﴾ اَلَمْ يَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ

روزیکه بیابند آنرا بسبب آنچه خلاف کردند با خدا آنچه وعده کردند او را و بسبب آنچه بودند که دروغ میگفتند آیا ندانستند که خدا

يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوٰىهُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ ﴿٧٨﴾ اَلَّذِيْنَ يَلْمِزُوْنَ الْمُطَّوِّعِيْنَ مِنَ

میداند پنهانشانرا و رازشان را و بدرستیکه خدا دانای پنهانیهاست آنانکه عیب میکنند افزون دهندگانرا از

الْمُؤْمِنِيْنَ فِي الصَّدَقٰتِ وَالَّذِيْنَ لَا يَجِدُوْنَ اِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُوْنَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللّٰهُ

گروندگان در صدقه‌ها و کسانیرا که نمییابند مگر طاقتشانرا پس استهزا میکنند از ایشان استهزا کرد خدا

مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٧٩﴾ اِسْتَغْفِرْ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِيْنَ

از ایشان و از برای آنهاست عذابی دردناک خواهی آمرزش خواه برایشانرا و خواهی آمرزش مخواه از برای ایشان اگر آمرزش خواهی برای ایشان هفتاد

مَرَّةً فَلَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

بار پس هرگز نیامرزد خدا ایشانرا آن باینست که ایشان کافر شدند بخدا و رسولش و خدا راه ننماید گروه

الْفٰسِقِيْنَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ الْمُخَلَّفُوْنَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلٰفَ رَسُوْلِ اللّٰهِ وَكَرِهُوْٓا اَنْ يُّجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ

فاسقانرا شاد شدند بازگذاشتگان بنشستن شان از بعد فرستاده خدا و ناخوش داشتند که جهاد کنند بمالهاشان

وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَقَالُوْا لَا تَنْفِرُوْا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ اَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوْا يَفْقَهُوْنَ

و جانهاشان در راه خدا و گفتند مروید در گرما بگو آتش دوزخ سختتر است در گرمی اگر باشند بیابند

﴿٨١﴾ فَلْيَضْحَكُوْا قَلِيْلًا وَّلْيَبْكُوْا كَثِيْرًا جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٨٢﴾ فَاِنْ رَّجَعَكَ اللّٰهُ

پس باید که بخندند اندک و باید که بگریند بسیاری پاداشی بآنچه بودند که کسب میکردند پس اگر باز گردانید ترا خدا

اِلٰى طَآئِفَةٍ مِّنْهُمْ فَاسْتَاْذَنُوْكَ لِلْخُرُوْجِ فَقُلْ لَّنْ تَخْرُجُوْا مَعِيَ اَبَدًا وَّلَنْ تُقَاتِلُوْا

بسوی پاره از ایشان پس دستوری طلبند از تو برای بیرون رفتن پس بگو هرگز بیرون نخواهید آمد با من هیچگاه و هرگز کارزار نخواهید کرد

مَعِيَ عَدُوًّا اِنَّكُمْ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُوْدِ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوْا مَعَ الْخٰلِفِيْنَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلٰٓى

با من دشمنی را بدرستیکه شما راضی شدید بنشستن اول بار پس بنشینید با بازماندگان و نماز مگذار بر

اَحَدٍ مِّنْهُمْ مَّاتَ اَبَدًا وَّلَا تَقُمْ عَلٰى قَبْرِهٖ اِنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَمَاتُوْا وَهُمْ فٰسِقُوْنَ

یکی از ایشان که مرد هرگز و نایست بر فراز گورش بدرستیکه آنها کافر شدند بخدا و رسولش و مردند و ایشان بودند فاسقان

(٨٤) وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ

وبشگفت نیارد ترا مالهای ایشان وفرزندان ایشان جز این نیست میخواهد خدا که عذاب کند شان بآنها در دنیا وهلاک شود

أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ (٨٥) وَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ

نفسهاشان وایشان باشند کافران وچون فرستاده شود سوره که ایمان آورید بخدا وجهاد کنید با رسولش

اسْتَأْذَنَكَ أُولُو الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ (٨٦) رَضُوا بِأَنْ

دستوری خواهند از تو صاحبان ثروت از ایشان وگویند واگذار ما را که باشیم با نشستگان راضی شدند بآنکه

يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ (٨٧) لَكِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا

باشند با بازماندگان ومهر زده شد بر دلهاشان پس ایشان نمیفهمند لیکن رسول وآنانکه گرویدند

مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (٨٨)

با او جهاد کردند بمالهاشان وجانهاشان وآنکروه مرایشانراست خیرات وآنکروه ایشانند رستکاران

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (٨٩) وَ

مهیا کرده خدا برای ایشان بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها جاودانیان در آن آنست کامیابی بزرگ و

جَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ

آمدند عذر گویندگان از بادیه نشینان که دستوری داده شود مرایشانرا ونشستند آنانکه دروغ بستند بر خدا ورسولش زود باشد که برسد

الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (٩٠) لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ

آنانرا که کافر شدند از ایشان عذابی دردناک نیست بر ناتوانان ونه بر بیماران ونه بر آنانکه

لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ

نمییابند آنچه را صرف میکنند گناهی چون خالص شدند مر خدا ورسولش نباشد بر نیکوکاران هیچ راهی وخدا

غَفُورٌ رَحِيمٌ (٩١) وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ

آمرزنده مهربانست ونه بر آنانکه چون آمدند ترا که سوار کنی ایشانرا گفتی نمییابم آنچه سوار کنم شما را بر آن

تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ (٩٢) إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ

برگشتند وچشمهاشان میریخت از اشک از غم که نمی یافتند آنچه را صرف کنند جز این نیست که راه گرفت بر کسانی است که

يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ ۚ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ

دستوری میطلبند از تو و آنها توانگرانند راضی شدند باینکه باشند با بازماندگان و مهر نهاد خدا بر دلهاشان

فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾ يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ ۚ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ

پس ایشان نمیدانند بعذر خواهی خواهند آمد بسوی شما چون باز گردید بسوی ایشان بگو عذر نخواهید که هرگز باور نداریم

لَكُمْ قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ ۚ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ

شما را بحقیقت خبر داده ما را خدا از خبرهای شما بزودی خواهد دید خدا کارهای شما را و رسولش پس باز گردانیده خواهید شد بسوی دانای

الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾ سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ

نهان و آشکار پس آگاهی دهد شما را بآنچه بودید که میکردید بزودی سوگند خواهند خورد بخدا از برای شما چون باز گردید

إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ إِنَّهُمْ رِجْسٌ ۖ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا

بسوی ایشان تا رو گردانید از ایشان پس روی بگردانید از ایشان بدرستیکه ایشان پلیدند و جایگاهشان دوزخست پاداشی بسبب آنچه بودند

يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ ۖ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ

کسب میکردند سوگند میخورند برای شما تا خشنود شوید از ایشان پس اگر خشنود شوید از ایشان پس بدرستیکه خدا خوشنود نخواهد شد از

الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ

گروه فاسقان بادیه نشینان سختترند از راه کفر و نفاق و سزاوارترند که ندانند حدهای آنچه را فرو فرستاد

اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ

خدا بر رسولش و خدا دانای درستکارست و از بادیه نشینان کسی است که میگیرد آنچه را صرف میکند جای تاوان و چشم میدارد

بِكُمُ الدَّوَائِرَ ۚ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ

بشما گردشهای روزگار بر ایشان است گردش بد و خدای شنوای داناست و از بادیه نشینان کسی است که میگرود بخدا

وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرُبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ ۚ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ

و روز باز پسین و آنچه در راه خدا صرف میکند موجب تقرب میشمارد و دعاهای رسول را نیز آگاه باشید که آنها نزدیکست برای آنها

سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾ وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ

زود باشد که در آورد ایشان را خدا در رحمتش بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست و سبقت داران نخستین از مهاجران

وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ

و انصار و آنانکه پیروی کردند ایشانرا بنیکوئی خوشنود شد خدا از ایشان و خوشنود شدند از او و مهیا کرده برای ایشان بهشتها

تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ

که میرود زیرشان نهرها جاودانیان در آن همیشه آنست کامیابی بزرگ و از آنانکه پیرامون شمایند

مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ

از بادیه نشینان منافقانند و از اهل مدینه ایستادند بر نفاق نمیدانی ایشانرا ما

نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ

میدانیم ایشانرا زود باشد عذاب کنیم ایشانرا دو بار پس برگردانیده میشوند بسوی عذابی بزرگ و دیگران اقرار کردند بگناهانشان

خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ

آمیختند کرداری نیکو و دیگری بد شاید خدا که توبه پذیرد از ایشان بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست بگیر

مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ

از مالهاشان صدقه که پاک سازی ایشانرا و پاکیزه گردانی بصدقه و دعا کن بایشان بدرستیکه دعای تو مایه آرامست مر ایشانرا

وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ

و خدا شنوای داناست آیا ندانسته اند که خدا اوست که میپذیرد توبه را از بندگانش و میگیرد صدقها را

وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ

و بدرستیکه خدا اوست توبه پذیر مهربان و بگو بکنید پس بزودی میبیند خدا عمل شمارا و رسولش و گروندگان

وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَآخَرُونَ

و زود باشد که باز گردانیده شوید بسوی دانای نهان و آشکار پس بیاگاهاند شمارا بآنچه بودید که میکردید و دیگران

مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾ وَالَّذِينَ

مرتوقفانند مر فرمان خدارا یا عذاب میکند ایشانرا یا توبه میپذیرد از ایشان و خدا داناست درست کارست و آنانکه

اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ

گرفتند مسجد را برای ضرر رسانیدن و کفر و جدائی افکندن میان گروندگان و انتظار مر کسیرا که حرب کرد بر خدا

وَرَسُولِهٖ مِنْ قَبْلُ ۭ وَلَيَحْلِفُنَّ اِنْ اَرَدْنَآ اِلَّا الْحُسْنٰى ۭ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ

در سوگش از پیش و هر آینه سوگند خواهند خورد که نخواستیم مگر خوبیرا و خدا گواهی میدهد که ایشانند هر آینه دروغگویان

(١٠٧) لَا تَقُمْ فِيْهِ اَبَدًا ۭ لَمَسْجِدٌ اُسِّسَ عَلَي التَّقْوٰى مِنْ اَوَّلِ يَوْمٍ اَحَقُّ اَنْ تَقُوْمَ فِيْهِ ۭ

بایست در آن هرگز هر آینه مسجدی که بنا نهاده شد بر پرهیزکاری از اول روز سزاوارتر است که بایستی در آن

فِيْهِ رِجَالٌ يُّحِبُّوْنَ اَنْ يَّتَطَهَّرُوْا ۭ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِيْنَ (١٠٨) اَفَمَنْ اَسَّسَ بُنْيَانَهٗ عَلٰي

در آن باشد مردانیکه دوست دارند که پاک شوند و خدا دوست میدارد پاک شوندگانرا آیا پس آنکه اساس نهاده باشد بنایش را بر

تَقْوٰى مِنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ اَمْ مَّنْ اَسَّسَ بُنْيَانَهٗ عَلٰي شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهٖ فِيْ نَارِ

پرهیزکاری از خدا و خوشنودی بهتر است یا آنکه اساس نهاده باشد بنایش را بر کنار گذرگاه سیل خالی شده شکست خورده پس فرو رفت بآن

جَهَنَّمَ ۭ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ (١٠٩) لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِيْ بَنَوْا رِيْبَةً فِيْ قُلُوْبِهِمْ

در آتش دوزخ و خدا هدایت نمیکند گروه ستمکارانرا همیشه باشد بناشان که ساختند شکی در دلهاشان

اِلَّآ اَنْ تَقَطَّعَ قُلُوْبُهُمْ ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ (١١٠) اِنَّ اللّٰهَ اشْتَرٰى مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ اَنْفُسَهُمْ وَ

مگر آنکه پاره شود دلهاشان و خدا دانای درستکار است بدرستیکه خدا خرید از گروندگان جانهاشان و

اَمْوَالَهُمْ بِاَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ ۭ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَيَقْتُلُوْنَ وَيُقْتَلُوْنَ ۣ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي

و مالهاشانرا بآنکه مر ایشانرا باشد بهشت کارزار میکنند در راه خدا پس میکشند و کشته میشوند وعده دادنی بر آن حق در

التَّوْرٰىةِ وَالْاِنْجِيْلِ وَالْقُرْاٰنِ ۭ وَمَنْ اَوْفٰى بِعَهْدِهٖ مِنَ اللّٰهِ فَاسْتَبْشِرُوْا بِبَيْعِكُمُ الَّذِيْ بَايَعْتُمْ

توریة و انجیل و قرآن و کیست وفا کننده تر بعهدش از خدا پس شاد شوید بسبب فروختنتان که مبایعت کردید

بِهٖ ۭ وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ (١١١) اَلتَّآئِبُوْنَ الْعٰبِدُوْنَ الْحٰمِدُوْنَ السَّآئِحُوْنَ الرّٰكِعُوْنَ

بآن و آنست آن کامیابی بزرگ آن توبه کنندگان پرستندگان ستایش کنندگان آن روزه داران آن رکوع کنندگان

السّٰجِدُوْنَ الْاٰمِرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَالنَّاهُوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحٰفِظُوْنَ لِحُدُوْدِ اللّٰهِ ۭ وَبَشِّرِ

آن سجده کنندگان آن امر کنندگان بمعروف و نهی کنندگان از منکر و آن نگه دارندگان مرحدهای خدارا و مژده ده

الْمُؤْمِنِيْنَ (١١٢) مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْ يَّسْتَغْفِرُوْا لِلْمُشْرِكِيْنَ وَلَوْ كَانُوْٓا اُولِيْ قُرْبٰى

گروندگانرا نباشد مر پیغمبرانرا و آنانیکه گرویدند که آمرزش خواهند از برای مشرکان و اگرچه باشند صاحب قرابت

مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا

از بعد ظاهر شدن مر ایشانرا که ایشانند اهل آتش و نبود آمرزش خواستن ابراهیم از برای پدرش مگر

عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ

از وعده که وعده داده بود آنرا باو پس چون ظاهر شد مر او را که او دشمن است مر خدا را بیزار شد از او بدرستیکه ابراهیم بود هر آینه بسیار

حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ

بردبار و نباشد خدا که اضلال کند جمعی را پس از آنکه هدایت کرد شان تا آنکه بیان کند برای ایشان آنچه پرهیز کنند

اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ

بدرستیکه خدا بهمه چیز داناست بدرستیکه خدا مر او راست پادشاهی آسمانها و زمین زنده میکند و میمیراند و نیست مر شما را از

دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ

غیر خدا هیچ دوستی و نه یاری کننده بتحقیق توبه پذیرفت خدا بر پیغمبر و مهاجران و انصار و آنانکه

اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ

پیروی کردند او را در زمان دشواری بعد از آنکه نزدیک بود برگردد دلهای پاره از ایشان پس پذیرفت توبه از ایشان بدرستیکه

بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِّفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ

بایشان مهربان رحیم است و بر آن سه که گذاشته شدند تا چون تنگ شد برایشان زمین

بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ

با آن فراخی و تنگ آمد برایشان نفسهاشان و یقین کردند که نیست پناهی از خدا مگر بسوی او پس توبه پذیرفت از ایشان

لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

تا ثابت بر توبه بمانند بدرستیکه خدا اوست توبه پذیر مهربان ای آنکسانیکه گرویدید بپرهیزید از خدا و باشید با راستگویان

﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ

نسزد مر اهل مدینه را و کسیکه پیرامون آنها باشد از بادیه نشینان که باز مانند از رسول خدا

وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ

و نه آنکه بگذرند بسبب نفسهاشان از نفس او این بسبب آنست که ایشان نرسد ایشانرا تشنگی و نه تعبی و نه گرسنگی

فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَلَا يَطَئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ

در راه خدا وگام ننهند گامی که بخشم آورد کافرانرا ونیابند از دشمنی یافتنی مگر آنکه نوشته شود

لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً

برای ایشان بآن کار خوبی بدرستیکه خدا ضایع نسازد مزد نیکوکارانرا وانفاق نمیکنند نفقه کوچکی

وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

ونه بزرگ بسیاری وقطع نمیکنند وادیرا مگر آنکه نوشته شد از برایشان تا جزا دهد ایشان خدا بخوبتر از آنچه بودند که میکردند

﴿١٢١﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ

ونباشند گروندگان که بروند همگی پس چرا نرفتند از هر گروهی از ایشان پاره

لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنْذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

تا دانش آموزند در دین وتا بیم کنند قوم خود را چون بازگردند بسوی ایشان باشد که آنها بترسند

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا

ای آنکسانیکه گرویدید کارزار کنید با آنانکه نزدیکند بشما از کافران وباید بیابند در شما سختی وبدانید

أَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هٰذِهِ

که خدا با پرهیزکاران است وچون فرو فرستاده شود سوره پس از ایشان کسی است که میگوید کدام از شما افزود اورا این سوره

إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ

ایمانی پس اما آنانکه گرویدند پس افزود ایشانرا ایمانی وایشان شاد میشوند بسیار واما آنانکه در دلهاشان

مَرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ

مرضی است پس افزود ایشان بدی ایشان ومردند وایشان بودند کافران آیا نمی بینند که ایشان

يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا مَا

آزموده میشوند در هر سالی یکبار یا دوبار پس نه توبه میکنند ونه ایشان پند میگیرند وچون

أُنْزِلَتْ سُورَةٌ نَظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَاكُمْ مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوا صَرَفَ اللّٰهُ

فرو فرستاده سوره بنگرند بعضی از ایشان ببعضی آیا می بینند شمارا هیچ احدی پس برگشتند گردانید خدا

قُلُوبُهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ

دلهاشانرا بانکه ایشانند گروهی که نمیفهمند بتحقیق آمد شمارا رسولی از خودتان که سخت است

عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ

بر او رنج کشیدنتان حریص است بر شما بگروندگان مهربان رحیم است پس اگر اعراض کنند پس بگو

حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

بس است مرا خدا نیست خدائی مگر او بر او توکل کردم و او است پروردگار عرش بزرگ ✻

سورة يونس عليه السلام مائة وتسع آيات وهي مكية

حروفها ٧٥٦٢ — كلماتها ١٨٣٢ — ركوعها ١١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ✻

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الر ۚ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ

این آیتهای کتاب باحکمت است آیا باشد مر مردمانرا تعجبی که وحی فرستادیم بمردی از ایشان که

أَنذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ قَالَ الْكَافِرُونَ إِنَّ

بترسان مردمانرا و مژده ده آنانرا که گرویدند که مر ایشانراست سابقهٔ خوبی نزد پروردگارشان گفتند کافران بدرستیکه

هَٰذَا لَسَاحِرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ

این هر آینه سحریست آشکارا بدرستیکه پروردگار شما خدائی است که آفرید آسمانها و زمین را در شش روز پس

اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۖ مَا مِن شَفِيعٍ إِلَّا مِن بَعْدِ إِذْنِهِ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ

مستولی شد بر عرش تدبیر میکند کار کارسازی نیست هیچ شفیعی مگر پس از دستوری او آنست خدا پروردگار شما

فَاعْبُدُوهُ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا ۖ وَعْدَ اللَّهِ حَقًّا ۚ إِنَّهُ يَبْدَأُ

پس بپرستید او را آیا پس پند نمیگیرید بسوی او است بازگشت شما همه وعده داده حق بدرستیکه او سخت آفریده

الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

خلق را پس باز میگرداند او را تا جزا دهد آنانرا که گرویدند و کردند کارهای شایسته بعدالت و آنانکه کافر شدند

لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَّعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسَ

مر ایشانرا است شربتی از آب جوشان وعذابی دردناک بسبب بود نشان که کافر میشدند او است که گردانید آفتاب را

ضِيَاءً وَّالْقَمَرَ نُورًا وَّقَدَّرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ مَا خَلَقَ اللَّهُ

روشنائی وماه را روشنی ومقرر داشتش منزلها تا بدانید شمار سالها وحساب را نیافرید خدا

ذَٰلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ ۚ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ

آنرا مگر بحق تفصیل میدهد آیتها را برای جمعی که بدانند بدرستیکه در اختلاف شب وروز

وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ

وآنچه آفرید خدا در آسمانها وزمین هرآینه آیتهاست از برای جمعی که پرهیزند بدرستیکه آنانکه امید نمیدارند

لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأَنُّوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَافِلُونَ ﴿٧﴾ أُولَٰئِكَ

ملاقات مارا وراضی شدند بزندگانی دنیا وآرمیدند بآن وآنانکه ایشان از آیتهای ما بیخبرانند آنها

مَأْوَاهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ

جایگاه شان آتش است بسبب آنچه بودند که کسب میکردند بدرستیکه آنانکه گرویدند وکردند کارهای شایسته راه نماید ایشانرا

رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ ۖ تَجْرِي مِن تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٩﴾ دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ

پروردگارشان بسبب ایمانشان میرود از زیرشان نهرها در بهشتهای بانعمت خواندنشان در آن سبحانک

اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ۚ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَوْ يُعَجِّلُ

اللهم است ودرود شان در آن سلام است وآخر خواندنشان اینکه الحمد لله رب العالمین واگر تعجیل میکرد

اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُم بِالْخَيْرِ لَقُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجَلُهُمْ ۖ فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ

خدا از برای مردمان شر را تعجیل ایشان بخیر هرآینه رانده شده بود بسوی ایشان اجلشان پس وامیگذاریم آنانرا که امید ندارند

لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنبِهِ أَوْ قَاعِدًا

ملاقات مارا در زیادتی ویشان که حیران میبوده باشند وچون مس کند انسانرا ضرری میخواند مارا خوابیده بپهلویش یا نشسته

أَوْ قَائِمًا ۖ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضُرٍّ مَّسَّهُ ۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ

یا ایستاده پس چون دفع کردیم از او ضررش را میگذرد گویا که نخوانده است مارا برای ضرری که مس کرده بود او را همچنین آراسته شد از برای مسرفان

مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ مِن قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم

آنچه بودند که میکردند وبحقیقت هلاک کردیم اهل زمانها را از پیش شما چون ستم کردند وآمد ایشانرا رسولان ایشان

بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ

بامعجزات ونبودند که ایمان آورند همچنین جزا دهیم گروه گناهکارانرا پس گردانیدیم جانشینان

فِي الْأَرْضِ مِن بَعْدِهِمْ لِنَنظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ

در زمین از بعد ایشان تا ببینیم چگونه میکنید وچون خوانده میشود بر ایشان آیتهای ما روشنها میگویند آنانکه

لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا ائْتِ بِقُرْآنٍ غَيْرِ هَٰذَا أَوْ بَدِّلْهُ ۚ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِن تِلْقَاءِ

امید نمیدارند ملاقات ما را بیاور قرآنی غیر این یا تبدیل کنش بگو نسزد مرا که تبدیل کنم آنرا از پیش

نَفْسِي ۖ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ ۖ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٦﴾ قُل

خودم پیروی نمیکنم من مگر آنچه وحی کرده میشود بمن بدرستیکه من میترسم اگر نافرمانی کنم پروردگارم را از عذاب روزی بزرگ بگو

لَّوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُم بِهِ ۖ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ ۚ أَفَلَا

اگر خواسته بود خدا نخوانده بودم آنرا بر شما ونه اعلام کرده بودم شما را بآن پس بحقیقت درنگ کردم در شما عمری پیش از آن آیا پس

تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ

نمیابید بعقل پس کیست ستمکارتر از آنکه بربست بر خدا دروغی را یا تکذیب کرد آیتهای او را بدرستیکه رستگار نمیشوند گناهکاران

﴿١٨﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَٰؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا

ومیپرستند از غیر خدا آنچه ضرر نمیرساند ایشانرا ونفع نمیدهد ایشان ومیگویند اینها شفیعان مایند

عِندَ اللَّهِ ۚ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ۚ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ

نزد خدا بگو آیا خبر میدهید خدا را بآنچه نمیداند در آسمانها ونه در زمین منزه است او وبرتر است

عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ

از آنچه شریک میسازند ونبودند مردمان مگر امتی واحد پس اختلاف کردند واگر نبود کلمه که پیش یافته

مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ

از پروردگارت هر آینه حکم کرده شده بود میان ایشان در آنچه در آن اختلاف میکردند ومیگویند چرا فرو فرستاده نشد بر او آیتی

مِّن رَّبِّهِۦ فَقُلْ إِنَّمَا ٱلْغَيْبُ لِلَّهِ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَآ أَذَقْنَا

از پروردگارش پس بگو نیست غیب مگر مر خدارا پس منتظر باشید بدرستیکه من باشما از منتظرانم و چون بچشانیم

ٱلنَّاسَ رَحْمَةً مِّنۢ بَعْدِ ضَرَّآءَ مَسَّتْهُمْ إِذَا لَهُم مَّكْرٌ فِىٓ ءَايَاتِنَا ۚ قُلِ ٱللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا ۚ

مردمانرا رحمتی از پس سختی رنجی که رسید ایشانرا ناگاه مر ایشانرا مکریست در آیتهای ما بگو خدا زودتر است در مکر

إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُسَيِّرُكُمْ فِى ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا كُنتُمْ

بدرستیکه فرستادگان ما مینویسند آنچه مکر میکنید اوست که میگرداند شمارا در بر و بحر تا چون باشید

فِى ٱلْفُلْكِ ۖ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا۟ بِهَا جَآءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَآءَهُمُ ٱلْمَوْجُ مِن كُلِّ

در کشتیها و جاری شوند با ایشان بباد پاکیزه و شاد شوند بآن بیاید آنهارا بادی سخت و بیاید ایشانرا موج از هر

مَكَانٍ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ ۙ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ لَئِنْ أَنجَيْتَنَا مِنْ هَٰذِهِۦ

جا و دانند که ایشان احاطه کرده شد بآنها خوانند خدارا خالص گردانندگان برای او دین را که اگر نجات دادی مارا از این

لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّآ أَنجَىٰهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۗ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ

هر آینه باشیم از شکرگزاران پس چون نجات داد ایشانرا ناگاه ایشان ستم میکنند در زمین بناحق ای مردمان

إِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُم ۖ مَّتَٰعَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ

نیست ستم شما مگر بر خودتان در مایه تمتع زندگانی دنیا پس بسوی ماست بازگشت شما پس آگاه گردانیم شمارا بآنچه بودید

تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا مَثَلُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا كَمَآءٍ أَنزَلْنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَٱخْتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ

کرده اید جز این نیست مثل زندگانی دنیا چون آبی است که فرو فرستادیم از آسمان پس آمیخت بآن رستنی

ٱلْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ ٱلنَّاسُ وَٱلْأَنْعَٰمُ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذَتِ ٱلْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَٱزَّيَّنَتْ وَ

زمین از آنچه میخورند مردمان و چهارپایان تا چون گرفت زمین پیرایه اش را و زینت یافت و

ظَنَّ أَهْلُهَآ أَنَّهُمْ قَٰدِرُونَ عَلَيْهَآ أَتَىٰهَآ أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَٰهَا حَصِيدًا كَأَن

گمان برند اهلش که ایشان قدرت دارندگانند بر آن آمد آنرا امر ما شبی یا روزی پس گردانیدیم آنرا درویده گویا که

لَّمْ تَغْنَ بِٱلْأَمْسِ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَٱللَّهُ يَدْعُوٓا۟ إِلَىٰ دَارِ ٱلسَّلَٰمِ ۖ

نرسته بود در زمان پیش همچنین تفصیل میدهیم آیتهارا از برای قومی که اندیشه میکنند و خدا میخواند بسوی سرای سلامت

وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ ۖ وَلَا يَرْهَقُ

و راه مینماید کسیرا که میخواهد بسوی راه راست ازبرای آنها که نیکی کردند نیکی هست و زیادتی و نپوشد

وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا

رویهاشانرا گردی و نه خواری آنها اهل بهشتند ایشان درآن جاودانانند و آنانکه کسب کردند

السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ مَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ كَأَنَّمَا

بدیهارا جزای بدی بمثل آنست و فرو میگیرد ایشانرا خواری نباشد ایشانرا از خدا هیچ نگهدارنده گویا

أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطَعًا مِنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَوْمَ

پوشانیده شد رویهاشان پاره از شب تیره آنها اهل آتشند ایشانند درآن جاودانان و روزیکه

نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَاؤُكُمْ ۚ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ ۖ وَقَالَ

محشور میسازیم ایشان همه پس میگوئیم ازبرای آنانکه شرک آوردند بایستید برجایان شما و انبازانشان پس جدائی میاندازیم میانشان و خواهند

شُرَكَاؤُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِيَّانَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٨﴾ فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا

انبازانشان نبودید که مارا میپرستیدید پس کافی است خدا گواه میان ما و میان شما که بودیم

عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغَافِلِينَ ﴿٢٩﴾ هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَا أَسْلَفَتْ ۚ وَرُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ

از پرستیدن شما هرآینه بیخبران آنجا بیازماید هر نفسی آنچه پیش فرستاده و بازگردانیده شوند بسوی خدا که صاحب اختیار

الْحَقِّ ۖ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ

ایشانست بحق و گم شد از ایشان آنچه بودند افترا میکردند بگو کیست روزی میدهد شمارا از آسمان و زمین یا که مالک میشود

السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۚ

گوش و دیده هارا و که بیرون میآورد زنده را از مرده و بیرون میآورد مرده را از زنده و که تدبیر میکند کارها را

فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ ۚ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ فَذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ ۖ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا

پس زود میگویند خداست پس بگو آیا پس نمیپرهیزید پس آن خدا پروردگار شماست بحق پس چیست بعد از حق مگر

الضَّلَالُ ۖ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا

گمراهی پس کجا برگردانیده میشوید همچنین لازم شد کلمهٔ پروردگارت بر آنانکه فسق ورزیدند بدرستیکه ایشان

يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ قُلِ اللَّهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ

نمیگروند بگو آیا از شریکان شما کیست که میآفریند خلق را پس باز میآرد او را بگو خدا میآفریند خلق را

ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ ۚ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي

پس باز میآرد او را پس بکجا برگردانیده میشوید بگو آیا از انبازان شما کیست که هدایت میکند بسوی حق بگو خدا راه مینماید

لِلْحَقِّ ۗ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمَّنْ لَا يَهِدِّي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ ۖ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ

مر حق را آیا پس کسیکه راه مینماید بسوی حق سزاوارتر است که پیروی کرده شود یا کسیکه هدایت نیابد مگر آنکه هدایت کرده شود پس چیست شما را چگونه

تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا ۚ إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ

حکم میکنید و پیروی نمیکنند بیشترشان مگر گمان را بدرستیکه گمان کفایت نمیکند از حق چیزی را بدرستیکه خدا داناست

بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا كَانَ هَٰذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَٰكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي

بآنچه میکنند و نباشد این قرآن که بدروغ بسته شود از غیر خدا ولیکن تصدیق آنچیزیست که

بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۖ

باشد میان دو دستش و تفصیل دادن کتاب و نیست شکی در آن از پروردگار جهانیان آیا میگویند بربست بدروغ آنرا

قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ

بگو پس بیاورید سوره مانندش و بخوانید هرکه را توانید از غیر خدا اگر هستید راستگویان بلکه

كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ ۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ

تکذیب کردند آنچه را احاطه نکردند بدانستنش و هنوز نیامده ایشان را تاویلش همچنین تکذیب کردند آنانکه بودند پیش از ایشان پس نگر

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَرَبُّكَ

چگونه بود انجام ستمکاران و از ایشان کسیست که میگرود بآن و از ایشان کسیست که نمیگرود بآن و پروردگار تو

أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۖ أَنْتُمْ بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ

داناترست بتباهکاران و اگر تکذیب کردند ترا پس بگو مرمراست کردار من و مرشماراست کردار شما بیزارایند از آنچه من میکنم

وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا

و من بیزارم از آنچه شما میکنید و از ایشان کسیست که گوش میدارد بتو آیا پس تو میشنوانی کران را و اگر باشند

لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾

کر نیابند بعقل — واز ایشان کسیست که نگاه میکند بتو آیا پس تو — راه مینمائی کورانرا — واگرچه باشند که نه بینند

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَٰكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَأَنْ لَمْ

بدرستیکه خدا — ظلم نمیکند — مردمانرا — چیزی — ولیکن — مردمان — بخودهاشان — ظلم میکنند — وروزیکه حشر کند ایشانرا — گویا که

يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ۚ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا

درنگ نکردند مگر — ساعتی — از — روز — شناخت یکدیگر کردانند — میانه خود — بتحقیق زیان کردند — آنانکه — تکذیب کردند — ملاقات جزای خدارا

كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ

وبرنده — هدایت یافتگان — ویا — چنانچه ترا — برخی — از آنچه — وعده میدهیم ایشانرا — یا میمیرانیم ترا — پس بسوی ماست بازگشت ایشان

ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ ۖ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ

پس خدا — گواه است — بر — آنچه میکنند — واز برای هر امتی — رسولی است — پس چون آمد — رسول ایشان — حکم کرده شود میان ایشان

بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُلْ لَا

بعدالت — وایشان ستم کرده نمیشوند — ومیگویند — کی خواهد بود این وعده — اگر هستید — راستگویان — بگو

أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۗ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ ۚ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا

مالک نیستم — از برای خود ضرری — ونه نفعی را — مگر آنچه خواست — خدا — از برای هر امتی — اجلی است — چون آمد — اجل ایشان — پس نه

يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُهُ بَيَاتًا أَوْ

واپس مانند — ساعتی — ونه پیش توانند گرفت — بگو خبر دهید — اگر — آید شمارا — عذابش — شب هنگامی — یا

نَهَارًا مَاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ آمَنْتُمْ بِهِ ۚ آلْآنَ وَقَدْ كُنْتُمْ

روزی — چه چیزرا بشتاب خواهند خواست از آن — گناهکاران — آیا پس چون بوقوع آمد — میگروید بآن — اکنون — وبتحقیق بودید

بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا

آنرا — بشتاب میخواستید — پس گفته شود مر آنانرا که ستم کردند — بچشید — عذاب — جاویدرا — آیا جزا داده میشوید — مگر بآنچه

كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقٌّ هُوَ ۚ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ ۚ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

بودید که کسب میکردید — وخبر میپرسند — از تو — که آیا حق است آن — بگو — آری بحق پروردگارم که آن حق است — ونیستید شما عاجز کننده جهان

(٥٣) وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ ۗ وَأَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا

واگر آنکه میبود از برای هر نفسی که ستم کرده آنچه در زمین است هر آینه فدا دادی بآن و پوشیده داشتند پشیمانی را چون

رَأَوُا الْعَذَابَ ۚ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ (٥٤) أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ

دیدند عذاب را و حکم کرده شد میانشان بعدل و ایشان ستمکرده نمیشوند آگاه باشید بدرستیکه مرخداراست آنچه در آسمانها

وَالْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (٥٥) هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ

وزمین است آگاه باشید بدرستیکه وعدهٔ خدا حق است ولیکن بیشترین ایشان نمیدانند او زنده میکند و میمیراند

وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (٥٦) يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي

و بسوی او باز میگردید ای مردمان بتحقیق آمد شما را پندی از پروردگار شما و شفائی برای آنچه در

الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ (٥٧) قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا

سینه‌هاست و هدایت و رحمتی از برای گروندگان بگو بکرم خدا و برحمتش پس بآن پس شاد شوند

هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ (٥٨) قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَ

آن بهتر است از آنچه جمع میکنند بگو خبر دهید آنچه فرو فرستاد خدا برای شما از روزی پس گردانیدید از آن حرامی و

حَلَالًا ۗ قُلْ آلَلَّهُ أَذِنَ لَكُمْ ۖ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ (٥٩) وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى

حلالی بگو آیا خدا رخصت داد برای شما یا بر خدا دروغ می‌بندید و چیست گمان آنانکه می‌بندند بر

اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ

خدا دروغ را روز قیامت بدرستیکه خدا هر آینه صاحب کرم است بر مردمان ولیکن بیشترین ایشان شکر نمیکنند

(٦٠) وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُو مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ

و نه باشی تو در امری و نخوانی از آن هیچ خواندنی و نکنید هیچ کاری مگر آنکه باشیم بر شما

شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ۚ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي

گواهان هنگامیکه شروع میکنید در آن و پنهان نمیماند از پروردگارت هم وزن ذرهٔ در زمین و نه در

السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَٰلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ (٦١) أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ

آسمان و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر مگر در کتابی است روشن آگاه باشید که دوستان خدا

لَافْتَدَتْ بِهِ یعنی اگر خود را باز خرد از عذاب

حَتّٰى يَعْلَمُوا یعنی آنچه

فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا یعنی بفضل الهی است و رحمت او پس بایمان بر دیدند

فَلْيَفْرَحُوا یعنی بشتاب میخواهند یا وقتی که آمد

فَلْيَفْرَحُوا یعنی از آن خود را از دوزخ خواهند رفت

لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي

نباشد ترسی برایشان و نه ایشان اندوهناک میشوند آنانکه گرویدند و بودند که پرهیزکاری میکردند مرایشانراست بشارت در

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ ۚ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا

زندگانی دنیا و در آخرت نیست تبدیلی مر سخنان خدارا آنست آن کامیابی بزرگ و نباید

يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ ۘ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ۚ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ

اندوهگین کند ترا گفتار ایشان بدرستیکه عزت مر خدارا هست همگی اوست شنوای دانا آگاه باشید بدرستیکه مر خدارا است هرکه در آسمانها

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ ۗ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ ۚ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ

و هرکه در زمین است و پیروی نمیکنند آنانکه میخوانند از غیر خدا شریکان را پیروی نمیکنند مگر گمان را

وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ

و نیستند ایشان مگر آنکه دروغ میگویند اوست که گردانید برای شما شب را تا آرام گیرید در آن و روز را بینش دهنده بدرستیکه

فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۗ سُبْحَانَهُ ۖ هُوَ الْغَنِيُّ ۖ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ

در آن هر آینه نشانهاست از برای جمعی که میشنوند گفتند گرفت خدا فرزندی دانم پاکیش او هست بی نیاز مر اوراست آنچه در آسمانها

وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَٰذَا ۚ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنَّ

و آنچه در زمین است نیست نزد شما هیچ حجتی باین آیا میگوئید بر خدا آنچه نمیدانید بگو بدرستیکه

الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ

آنانکه میبندند بر خدا دروغ را رستگار نمیشوند مایه تعیشی است در دنیا پس بسوی ماست بازگشت ایشان پس

نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ ۘ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ

میچشانیم ایشانرا عذاب سخت ببودنشان که کافر میشدند و بخوان برایشان خبر نوح چون گفت مر قومش را

يَا قَوْمِ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذْكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ ۖ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ

ای قوم من اگر باشد که عظیم آمده باشد بر شما اقامتم و پند دادنم بآیتهای خدا پس بر خدا توکل کردم پس گرد آورید کارتانرا

وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنْظِرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ

و انبازانتانرا پس نباید که باشد کارتان بر شما پوشیده یا اندوه پس گذارش دهید بسوی من و مهلت مدهید مرا پس اگر اعراض کردید

فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِّنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾ فَكَذَّبُوهُ

پس نخواستم از شما هیچ مزدی نیست مزد من مگر بر خدا و فرموده شدم که باشم از مسلمانان پس تکذیب کردند

فَنَجَّيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا

پس رهانیدیم او را و هر که بود با او در کشتی و گردانیدیم ایشان را جانشینان و غرق کردیم آنها را که تکذیب کردند آیتهای ما را

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءُوهُمْ

پس بنگر چگونه بود انجام کار بیم داده شدگان پس برانگیختیم از بعد او رسولان بسوی قومشان آمدند ایشان را

بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَٰلِكَ نَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ

بآیتها پس نبودند که بگروند بآنچه تکذیب کردند آنرا از پیش همچنین مهر مینهیم بر دلهای تعدی کنندگان

﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَ

پس برانگیختیم از بعد ایشان موسی و هارون را بسوی فرعون و جماعتش بآیتهای ما پس سرکشی کردند و

كَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧٦﴾

بودند گروهی گناهکاران پس چون آمد ایشان را حق از نزد ما گفتند بدرستیکه این هر آینه سحریست آشکار

قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَٰذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا

گفت موسی آیا میگوئید مر حق را چون آمد شما را آیا سحر است این و رستگار نمیشوند جادوگران گفتند آیا آمدی ما را

لِتَلْفِتَنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمَا الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا

تا بگردانی ما را از آنچه یافتیم بر آن پدران خود را و باشد مر شما دو را بزرگی در زمین و نیستیم ما مر شما دو را

بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ائْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ

گروندگان و گفت فرعون بیاورید نزد من هر ساحر دانا را پس چون آمدند ساحران گفت مر ایشان را موسی

أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ

بیندازید آنچه شما بیندازندگان پس چون انداختند گفت موسی آنچه آوردید آنرا سحر است بدرستیکه خدا زود باشد که باطل کند آنرا

اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَمَا

بدرستیکه خدا بسامان نیاورد کار فساد کنندگان را و ثابت میگرداند خدا حق را بکلمات خود و اگرچه ناخوش داشته باشند گناهکاران پس

اٰمَنَ لِمُوْسٰٓى اِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّنْ قَوْمِهٖ عَلٰى خَوْفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهِمْ اَنْ يَّفْتِنَهُمْ ۭ وَاِنَّ

ایمان نیاورد بموسی مگر فرزندانی از قومش بر ترسی از فرعون وجماعت خودشان که سیاست کند ایشانرا وبدرستیکه

فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْاَرْضِ ۚ وَاِنَّهٗ لَمِنَ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوْسٰى يٰقَوْمِ اِنْ كُنْتُمْ اٰمَنْتُمْ

فرعون هرآینه غالب بود درزمین وبدرستیکه او بود هرآینه از اسراف کاران وگفت موسی ای قوم من اگر هستید ایمان آورده

بِاللّٰهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوْٓا اِنْ كُنْتُمْ مُّسْلِمِيْنَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوْا عَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا

بخدا پس براو توکل کنید اگر هستید منقادان پس گفتند بر خدا توکل کردیم پروردگارا مگردان مارا

فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٨٦﴾ وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى

فتنه از برای گروه ستمکاران ونجات ده مارا برحمت خود از گروه کافران ووحی کردیم ما بسوی

مُوْسٰى وَاَخِيْهِ اَنْ تَبَوَّاٰ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوْتًا وَّاجْعَلُوْا بُيُوْتَكُمْ قِبْلَةً وَّاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ ۭ وَ

موسی وبرادرش که جای بازگشت گیرید از برای قومشان بمصر خانه‌ها وبگردانید خانه‌های خودرا قبله وبرپای دارید نمازرا و

بَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوْسٰى رَبَّنَآ اِنَّكَ اٰتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَاَهٗ زِيْنَةً وَّاَمْوَالًا فِي

مژده ده گردنگان را وگفت موسی پروردگارا بدرستیکه تو دادهٔ فرعون وجماعتش را مایهٔ آراستگی ومالهائی در

الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۙ رَبَّنَا لِيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِكَ ۚ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلٰٓى اَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ

زندگانی دنیا پروردگارا تا گمراه کردانند از راه تو پروردگارا اجرای محو کن بر مالهاشان وسخت گیر بر دلهاشان

فَلَا يُؤْمِنُوْا حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ ﴿٨٨﴾ قَالَ قَدْ اُجِيْبَتْ دَّعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيْمَا وَلَا تَتَّبِعٰٓنِّ

پس ایمان نیارند تا ببینند آن عذاب دردناک را گفت بتحقیق اجابت کرده شد دعای شما پس ثابت باشید واز پی مروید

سَبِيْلَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٨٩﴾ وَجٰوَزْنَا بِبَنِيْٓ اِسْرَاۗءِيْلَ الْبَحْرَ فَاَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُوْدُهٗ بَغْيًا

راه آنانرا که نمیدانند وگذرانیدیم بنی اسرائیل را از دریا پس رسید ایشانرا فرعون ولشکریانش از روی ستم

وَّعَدْوًا ۭ حَتّٰٓى اِذَآ اَدْرَكَهُ الْغَرَقُ ۙ قَالَ اٰمَنْتُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا الَّذِيْٓ اٰمَنَتْ بِهٖ بَنُوْٓا اِسْرَاۗءِيْلَ

وتعدی تا چون دریافتش غرق گفت ایمان آوردم که نیست الهی مگر آنکه گرویدند باو فرزندان یعقوب

وَاَنَا مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٩٠﴾ آٰلْـٰٔنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٩١﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيْكَ

ومن از منقادانم اکنون وبتحقیق نافرمانی کردی پیش وبودی از فسادکنندگان پس امروز میاندازیم بر موضع بلند تا

بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلْفَكَ آيَةً ۚ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا لَغَافِلُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ

بدنت تا باشی برای کسان بعد از خودت آیتی و بدرستیکه بسیاری از مردمان از آیتهای ما هر آینه بیخبرانند و بتحقیق

بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مُبَوَّأَ صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُم مِّنَ الطَّيِّبَاتِ ۖ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْعِلْمُ

فرود آوردیم بنی اسرائیل را در منزل خوب و روزی دادیم ایشانرا از پاکیزه ها پس اختلاف نکردند تا آمد ایشانرا علم

إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِن كُنتَ فِي شَكٍّ مِّمَّا

بدرستیکه پروردگار تو حکم میکند میانشان روز قیامت در آنچه بودند در آن اختلاف میکردند پس اگر باشی در شکی از آنچه

أَنزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَءُونَ الْكِتَابَ مِن قَبْلِكَ ۚ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ

فرو فرستادیم بتو پس بپرس از آنها که میخوانند کتاب را پیش از تو بتحقیق آمد ترا حق از پروردگار تو

فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونَ مِنَ الْخَاسِرِينَ

پس مباش از شک کنندگان و مباش البته از آنها که تکذیب کردند آیتهای خدا پس خواهی بود از زیانکاران

﴿٩٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّىٰ

بدرستیکه آنانکه لازم شد بر ایشان کلمهٔ پروردگار تو ایمان نخواهند آورد و اگر آمده باشد ایشانرا هر آیتی تا آنکه

يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾ فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ آمَنَتْ فَنَفَعَهَا إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّا

ببینند عذاب پر درد را پس چرا نبود قریه که ایمان آورده باشد پس نفع کرده باشد آنرا ایمانش مگر قوم یونس چون

آمَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ

گرویدند دفع کردیم از ایشان عذاب رسوائی را در زندگی دنیا و برخوردار کردیم ایشانرا تا وقتی و اگر خواسته بود پروردگار تو

لَآمَنَ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا ۚ أَفَأَنتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ

هر آینه گرویده بود هر که در زمین است همه آنها تمام آیا پس تو اکراه میکنی مردمانرا تا باشند گروندگان و نیست

لِنَفْسٍ أَن تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۚ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلِ انظُرُوا مَاذَا

مر نفسی را که بگرود مگر بدستوری خدا و میگرداند ناپاکی را بر آنها که نمیبندند بگو بنگرید که چیست

فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَمَا تُغْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَن قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ فَهَلْ يَنتَظِرُونَ

در آسمانها و زمین و کفایت نمیکند آیتها و بیم کنندگان از گروهی که نمیگروند پس آیا انتظار میبرند

إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِهِمْ ۚ قُلْ فَانتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُم مِّنَ الْمُنتَظِرِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ نُنَجِّي

مگر مانند روزهای آنانکه گذشتند پیش از ایشان بگو پس منتظر باشید بدرستیکه من باشما از منتظرانم پس میرهانیم

رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا كَذَٰلِكَ ۚ حَقًّا عَلَيْنَا نُنجِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ

رسولانمارا وآنهاکه گرویدند همچنین است ثابت بودنی برماکه نجات دهیم گرویدگانرا بگو ای مردمان اگر باشید

فِي شَكٍّ مِّن دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَلَٰكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي

در شک از دین من پس نمیپرستم آنانرا که میپرستید از غیر خدا ولیکن میپرستم خدائیرا که

يَتَوَفَّاكُمْ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۖ وَلَا تَكُونَنَّ

میمیراند شمارا وفرموده شدم که باشم از گرویدگان وآنکه راست گردان وجهت را برای دین حق گرای وبباش البته

مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۖ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ

از شرک آورندگان ومخوان از غیر خدا آنچه نفع نمی بخشد ترا وضرر نمیرساند ترا پس اگر کردی پس بدرستیکه تو

إِذًا مِّنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٦﴾ وَإِن يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن يُرِدْكَ بِخَيْرٍ

دراین هنگام خواهی بود از ستمکاران واگر مس کند ترا خدا بضرری پس نیست رفع کننده مر آنرا مگر او واگر خواهد بتو خیری

فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ ۚ يُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا

پس نباشد منع کننده مر فضل اورا میرساند آنرا بهرکه بخواهد از بندگانش واوست آمرزنده مهربان بگو ای

النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا

مردمان بحقیقت آمد شمارا حق از پروردگارتان پس کسیکه هدایت یافت پس جز این نیست که هدایت یافت برای خودش وهرکه گمراه شد پس جز این نیست

يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَا أَنَا عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ ۚ

گمراه میشود برخود ونیستم من برشما کارگذار وپیروی کن آنچه وحی میشود بسوی تو وصبر کن تا آنکه حکم کند خدا

وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

واوست بهترین حکم کنندگان

سورة هود مكية وهي مائة وثلاث وعشرون آية

حروفها ٧٥٦٧ — كلماتها ١٩١٥ — ركوعها ١١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

الٓرٰ كِتٰبٌ اُحْكِمَتْ اٰيٰتُهٗ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَّدُنْ حَكِيْمٍ خَبِيْرٍ ۝١ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ ؕ

کتابیست که محکم گردانیده آیتهایش پس تفصیل داده شد از نزد درست کردار آگاه که نپرستید مگر خدارا

اِنَّنِيْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ وَّبَشِيْرٌ ۝٢ وَّاَنِ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَّتَاعًا حَسَنًا

بدرستیکه من مر شمارا از آن بیم کننده و مژده دهنده ام و آنکه آمرزش خواهید از پروردگار تان پس رجوع کنید بسوی او که برخوردار کند شمارا برخورداری نیکو

اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى وَّيُؤْتِ كُلَّ ذِيْ فَضْلٍ فَضْلَهٗ ؕ وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ

تا مدتی نامبرده شده و میدهد هر صاحب فضلی را فضلش و اگر روگردانید پس بدرستیکه من میترسم بر شما از عذاب

يَوْمٍ كَبِيْرٍ ۝٣ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ ۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۝٤ اَلَآ اِنَّهُمْ يَثْنُوْنَ صُدُوْرَهُمْ

روز بزرگ بسوی خداست بازگشت شما و او بر هر چیز تواناست آگاه باشید که آنها شکن میدهند سینه هاشانرا

لِيَسْتَخْفُوْا مِنْهُ ؕ اَلَا حِيْنَ يَسْتَغْشُوْنَ ثِيَابَهُمْ ۙ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ ۚ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ

تا پوشیده دارند از او آگاه باشید هنگامیکه بر سر میکشند جامه های خودرا میدانند آنچه پنهان میدارند و آنچه آشکار میکنند بدرستیکه او دانا است بذات

الصُّدُوْرِ ۝٥ وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِي الْاَرْضِ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَ

سینه ها نیست هیچ جنبنده در زمین مگر بر خداست روزیش و میداند قرارگاهش را و

مُسْتَوْدَعَهَا ؕ كُلٌّ فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ ۝٦ وَهُوَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ

امانتگاهش را همگی باشد در کتابی روشن و اوست که آفرید آسمانها و زمین را در شش

اَيَّامٍ وَّكَانَ عَرْشُهٗ عَلَى الْمَآءِ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ؕ وَلَئِنْ قُلْتَ اِنَّكُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ

روز و بود عرش او بر آب تا بیازماید شمارا که کدامتان نیکوتر بود در کردار و اگر بگوئید بدرستیکه شما باشید برانگیخته شدگان

مِنْۢ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُوْلَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ۝٧ وَلَئِنْ اَخَّرْنَا عَنْهُمُ

از پس مرگ هرآینه گویند آنانکه کافر شدند نیست این مگر جادوی آشکار و هرآینه اگر باز پس اندازیم از ایشان

الْعَذَابَ اِلٰٓى اُمَّةٍ مَّعْدُوْدَةٍ لَّيَقُوْلُنَّ مَا يَحْبِسُهٗ ؕ اَلَا يَوْمَ يَاْتِيْهِمْ لَيْسَ مَصْرُوْفًا عَنْهُمْ

عذاب را تا مدتی شمرده شده هرآینه میگویند چه باز داشت آنرا آگاه باشید روزیکه بیاید ایشانرا نخواهد شد گردانیده از ایشان

وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ۝٨ وَلَئِنْ اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنٰهَا

و فرود آمد بایشان آنچه بودند که بآن استهزاء میکردند و هرآینه اگر بچشانیم انسانرا از خود رحمتی پس برداریم آنرا

مِنْهُ ۚ إِنَّهُ لَيَئُوسٌ كَفُورٌ ﴿٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ

از او بدرستیکه او هر آینه نومید ناسپاس است و هر آینه اگر بچشانیم او را نعمتی پس از سختی رنجی که رسیده او را هر آینه میگوید البته که رفت

السَّيِّئَاتُ عَنِّي ۚ إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ۙ أُولَٰئِكَ لَهُمْ

بدیها از من بدرستیکه او هر آینه شادمان نازنده است مگر آنانکه صبر کردند و کردند کارهای شایسته آنها مر ایشانراست

مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ

آمرزش و مزدی بزرگ پس شاید تو ترک کننده باشی برخی از آنچه وحی فرستاده میشود بسوی تو و تنگ میشود بآن سینه ات

أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ ۚ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

که میگویند چرا فرستاده نشد بر او گنجی یا نیامد بر او فرشته جز این نیست که تو بیم کننده و خدا بر همه چیزی

وَكِيلٌ ﴿١٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِثْلِهِ مُفْتَرَيَاتٍ وَادْعُوا مَنِ

وکیل است یا میگویند بدروغ بر بسته آنرا بگو پس بیاورید ده سوره مانند آن بر بافته شده و بخوانید هر که را

اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾ فَإِلَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنْزِلَ

توانید از جز خدا اگر هستید راستگویان پس اگر اجابت نکردند مر شما را پس بدانید که آنچه فرو فرستاده شد

بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَنْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَ

بعلم خداست و آنکه نیست خدائی مگر او پس آیا شما منقادانید کسیکه باشد که بخواهد زندگی دنیا و

زِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي

و زینت آنرا تمام میدهیم بایشان کردارهای شانرا در آن و ایشان در آن کم کرده نشوند آنها آنانند که نیست مر ایشانرا در

الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ ۖ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ

آخرت مگر آتش و نابود شد آنچه کردند در آن و ناچیز است آنچه بودند که میکردند آیا پس کسیکه باشد بر بینه

مِنْ رَبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۚ

از پروردگارش و بخواند آنرا شاهدی از آن و از پیشش کتاب موسی پیشوا و رحمتی آنگروه میگروند بآن

وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ ۚ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِنْهُ ۚ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ

و هر که کافر شود بآن از گروههای دشمن پس آتش وعدگاه اوست پس مباش در شکی از آن بدرستیکه آن حق است از پروردگار

وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا أُولٰٓئِكَ

ولیکن اکثر مردمان نمیگروند وکیست ستمکارتر از آنکه بربافت بر خدا دروغ را آنها

يُعْرَضُونَ عَلٰى رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هٰٓؤُلَآءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلٰى رَبِّهِمْ ۚ أَلَا لَعْنَةُ اللّٰهِ

عرض کرده میشوند بر پروردگارشان وگویند گواهان اینگروه آنانند که دروغ بستند بر پروردگارشان آگاه باشید لعنت خدا

عَلَى الظّٰلِمِينَ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ

بر ستمکاران آنانکه بازمیدارند از راه خدا وميخواهند آنرا کج وایشانند بآخرت ایشان

كَافِرُونَ ﴿١٩﴾ أُولٰٓئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مِنْ

کافران آنها نباشند عاجزکنندگان درزمین ونباشد مرایشانرا از جز خدا هیچ

أَوْلِيَآءَ ۘ يُضٰعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ ۚ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾

دوستان مضاعف کرده میشود برای ایشان عذاب نبستند که بتوانند شنیدن ونبستند که ببینند

أُولٰٓئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوٓا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ

آنگروه آنانند که زیان کردند برنفسهای خود وگمشد از ایشان آنچه بودند که دروغ می بستند ناچارست بدرستیکه ایشان درآخرت

هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَأَخْبَتُوٓا إِلٰى رَبِّهِمْ ۙ أُولٰٓئِكَ

ایشانند زیانکارتران بدرستیکه آنها که گرویدند وکردند کارهای شایسته وآرمیدند بسوی پروردگارشان آنگروه

أَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۚ هُمْ فِيهَا خٰلِدُونَ ﴿٢٣﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمٰى وَالْأَصَمِّ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ

اهل بهشتند ایشان درآن جاویدانند مثل آن دوگروه چون کور وکر وبینا وشنوا است

هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلٰى قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ

آیا یکسان میباشند بمثل آیا پس پند نمیگیرید وبتحقیق فرستادیم نوح را بسوی قومش بدرستیکه من مرشما را بیم کننده

مُبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوٓا إِلَّا اللّٰهَ ۖ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ

روشنم اینکه نپرستید مگر خدا را بدرستیکه من میترسم برشما از عذاب روزی دردناک پس گفتند آنجمعی

الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرٰىكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرٰىكَ اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ

که کافرشدند از قومش نمی بینیم ترا مگر انسانی مانند ما ونمی بینیم ترا که پیروی کرده باشند ترا مگر آنانکه ایشانند

أَرَاذِلُنَا بَادِيَ الرَّأْيِ ۖ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ

فرومایگان ما در بدو اندیشه و نمی بینیم مر شما را بر خود هیچ زیادتی بلکه گمان میبریم شما را دروغگویان گفت

يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَآتَانِي رَحْمَةً مِّنْ عِندِهِ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ

ای قوم من خبر دهید اگر باشم بر حجتی از پروردگارم و داده باشد مرا رحمتی از نزدش پس پوشیده باشد بر شما

أَنُلْزِمُكُمُوهَا وَأَنتُمْ لَهَا كَارِهُونَ ﴿٢٨﴾ وَيَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا

آیا جبر کنیم شما را بآن و شما باشید بر آن ناخوشش دارندگان و ای قوم من نمیطلبم از شما بر آن مالی نیست مزد من مگر

عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا ۚ إِنَّهُم مُّلَاقُو رَبِّهِمْ وَلَٰكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾

بر خدا و نیستم من راننده آنانکه گرویدند بدرستیکه ایشانند ملاقات کنندگان خدا شان ولیکن می بینمتان گروه نادانان

وَيَا قَوْمِ مَن يَنصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِن طَرَدْتُّهُمْ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي

و ای قوم من کیست که یاری کند مرا از خدا اگر برانم ایشانرا آیا پس پند نمیگیرید و نمیگویم مر شما را که نزد من است

خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ

خزانه های خدا و نمیدانم غیب را و نمیگویم بدرستیکه من فرشته ام و نمیگویم مر ایشانرا که بخواری می نگرد چشمهای

لَن يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا ۖ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنفُسِهِمْ ۖ إِنِّي إِذًا لَّمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ

که هرگز ندهد ایشانرا خدا خیری خدا داناتر است بآنچه در نفسهای ایشان است بدرستیکه من آنگاه از ستمکاران بر خود باشم گفتند ای نوح بتحقیق

جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا

با ما مجادله کردی پس بسیار کردی جدال با ما پس بیاور بما آنچه وعده داری اگر هستی از راستگویان گفت جز این نیست

يَأْتِيكُم بِهِ اللَّهُ إِن شَاءَ وَمَا أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدتُّ أَنْ أَنصَحَ

که آورد شما آنرا خدا اگر خواهد و نیستید عاجز کنندگان و سود نبخشد شما را پند دادنم اگر خواهم که پند دهم

لَكُمْ إِن كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَن يُغْوِيَكُمْ ۚ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۖ

شما را اگر خواسته باشد خدا که غایب گرداند شما را اوست پروردگار شما و بسوی او باز میگردید بلکه میگویند بر بافته آنرا

قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَعَلَيَّ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأُوحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَن

بگو اگر بر بافته باشم آنرا پس بر منست وبال گناه من و من بیزارم از آنچه گناه میکنید و وحی کرده شد بسوی نوح که ایمان

يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَاصْنَعِ الْفُلْكَ

نخواهند آورد از قومت هرگز مگر آنکه بدرستیکه ایمان آورده پس اندوهگین مباش بآنچه هستند که میکنند و بساز کشتی را

بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾ وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكُلَّمَا

بنگاه داشت ما و وحی ما و درخواست مکن مرا در باره آنها که ستم کردند بدرستیکه ایشان غرق شدگانند و میساخت کشتی را و هرگاه

مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأٌ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ

بگذشتندی براو جماعتی از قومش استهزاء کردند براو گفت اگر استهزاء کنید باما پس بدرستیکه ما نیز استهزاء میکنیم بشما همچنانکه استهزاء

﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَ

میکنید پس زود باشد که بدانید آنکس را که آید او را عذابیکه رسوا گرداند او را و فرود آید براو عذابی دایم تا وقتیکه آمد

أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ

فرمان ما و برجوشید آن تنور گفتیم بردار در کشتی از هر گونه دو تا و کسانت را مگر آنکه پیشی گرفته

عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا

براو گفتار ما و نیز بردار هر که گرویده و نگرویده بودند باو مگر اندکی و گفت سوار شوید در آن بنام خدا در وقت روانیدن

وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ

و وقت بازداشتنش بدرستیکه پروردگارم آمرزنده مهربانست و آن میبرد ایشان را در میان موجها که بود چون کوهها و آواز داد نوح پسرش را

وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَآوِي إِلَى جَبَلٍ

و بود در کناره از کشتی که ای پسرک من سوار شو باما و مباش با کافران گفت زود باشم که پناه برم بکوهی

يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ

که نگاه دارد مرا از آب گفت نیست نگاهدارنده امروز از فرمان خدا مگر آنرا که ببخشد و حایل شد میانشان موج پس شد

مِنَ الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَا سَمَاءُ أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ

از غرق شدگان و گفته شد ای زمین فرو بر آب خود را و ای آسمان باز گیر آبت را و کم کرده شد آب و گذارده شد کار

وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ

و قرار گرفت بر کوه جودی و گفته شد دوری از رحمت باد مر گروه ستمکاران را و برخواند نوح پروردگار خود را پس گفت ای پروردگار من

إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ

بدرستیکه پسرم از کسان من است و بدرستیکه وعده تو حق است و تو حکم کننده ترین حکم کنندگانی گفت ای نوح بدرستیکه او نیست

مِنْ أَهْلِكَ ۖ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ ۖ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ ۖ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ

از کسان تو بدرستیکه او صاحب کرداری ناشایسته است پس مخواه از من آنچه نیست مر ترا بآن دانش بدرستیکه من پند میدهم ترا که باشی

مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ ۖ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي

از نادانان گفت ای پروردگار من بدرستیکه من پناه میبرم بتو که سوال کنم از تو آنچه نیست مرا بآن دانش و اگر نیامرزی مرا

وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يَا نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ

و رحم نکنی مرا باشم از زیانکاران گفته شد ای نوح فرود آی بسلامی از ما و برکتها بر تو و بر گروهی چند

مِمَّنْ مَعَكَ ۚ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾ تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا

از آنها که با تو اند و امتی چند که برخوردار کنیمشان پس برسد ایشانرا از ما عذابی دردناک این از خبرهای نهان است وحی میکنیم آنرا

إِلَيْكَ ۖ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَٰذَا ۖ فَاصْبِرْ ۖ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾

بسوی تو نبودی که بدانی آنرا تو بخودی خود و نه قومت پیش از وحی پس صبر کن بدرستیکه انجام نیک مر پرهیزکاران راست

وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا ۚ قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ

و فرستادیم بقوم عاد برادرشان هود را گفت ای قوم من بپرستید خدا را نیست مر شما را از هیچ خدائی جز او نیستید شما مگر افترا کنندگان

﴿٥٠﴾ يَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾ وَيَا قَوْمِ

ای قوم من نمیطلبم از شما بر آن مزدی نیست مزد من مگر بر آنکه بیافرید مرا آیا پس در نمییابید بعقل و ای قوم من

اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ

آمرزش خواهید از پروردگارتان پس توبه کنید بسوی او تا فرستد از آسمان بر شما باران پی در پی و بیفزاید شما را قوتی با

قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا يَا هُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا

قوت شما و اعراض نکنید در حالیکه اصرار کنید بر گناهان گفتند ای هود نیاوردی بما حجتی روشن و نیستیم ما واگذارندگان خدایان خود

عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾ إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ ۗ قَالَ

از گفتار تو و نیستیم ما مر ترا گروندگان نمیگوئیم مگر آنکه رسانیده اند ترا برخی خدایان ما ببدی گفت

إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِن دُونِهِ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا

بدرستیکه من گواه میگیرم خدارا و گواه باشید که من بیزارم از آنچه شرک میآورید از جز او پس مکر کنید بمن همه پس

تُنظِرُونِ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُم ۚ مَّا مِن دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا ۚ

مهلت مده بمن مرا بدرستیکه من توکل کردم بر خدا که پروردگار من و شماست نیست هیچ جنبنده مگر که او گیرنده است موی پیشانی او را

إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُم مَّا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ ۗ وَ

بدرستیکه پروردگار من بر راه راست است پس اگر اعراض کنید پس بتحقیق رسانیدم شمارا آنچه فرستاده شدم آن بسوی شما و

يَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَاءَ

و جانشین گرداند پروردگار من گروهی را غیر شما و ضرر نمیرساند او را چیزی بدرستیکه پروردگار من بر همه چیزی نگهبان است و چون آمد

أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجَّيْنَاهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ

فرمان ما رهانیدیم هود را و آنانکه گرویده بودند با او برحمتی از ما و رهانیدیم ایشانرا از عذاب درشت و این قوم

عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَأُتْبِعُوا فِي

عاد انکار کردند آیتهای پروردگار خود را و نافرمانی کردند پیغمبران او را و پیروی کردند فرمان هر سرکش حق ناپذیر را و پی آورده شدند در

هَٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا بُعْدًا لِّعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾

این دنیا لعنت را و روز قیامت آگاه باشید بدرستیکه عاد کافر شدند پروردگار شانرا آگاه باشید هلاک باد مر عاد را که قوم هود

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا ۚ قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ هُوَ أَنشَأَكُم

و بسوی ثمود برادر شان صالح را گفت ای قوم بپرستید خدارا نیست شمارا هیچ خدائی جز او آفرید شمارا

مِّنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا ۖ فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ ۚ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا

از زمین و عمر داد شمارا در آن پس آمرزش خواهید از او پس بازگشت کنید بسوی او بدرستیکه پروردگار من نزدیکست و اجابت کننده است

يَا صَالِحُ قَدْ كُنتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَٰذَا ۖ أَتَنْهَانَا أَن نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكٍّ

گفتند ای صالح بدرستیکه بودی در ما امید داشته شده پیش از این آیا نهی میکنی ما را از آنکه بپرستیم آنچه را میپرستیدند پدران ما و بدرستیکه ما هر آینه در شکیم

مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَآتَانِي مِنْهُ رَحْمَةً

از آنچه میخوانی ما را بآن شکی بگمان بد اندازنده است گفت ای قوم خبر دهید مرا اگر باشم بر حجتی از پروردگار خود و داده باشد مرا از خود رحمتی

فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللّٰهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾ وَيَا قَوْمِ هٰذِهٖ نَاقَةُ اللّٰهِ

پس کیست که یاری کند مرا از خدا اگر نافرمانی کنم او را پس نخواهید افزود مرا جز نسبت زیانکاری و ای قوم این ناقهٔ خدا

لَكُمْ اٰيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ﴿٦٤﴾

مر شما را آیتی است پس بگذارید بخورد در زمین خدا و دست مکنید بدی پس خواهد گرفت شما را عذابی نزدیک

فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلٰثَةَ أَيَّامٍ ذٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَآءَ

پس پی کردند او را پس گفت زیستن کنید در خانهاتان سه روز آن وعده است بغیر دروغ پس چون آمد

أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صٰلِحًا وَالَّذِينَ اٰمَنُوا مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ

فرمان ما نجات دادیم صالح را و آنانکه گرویدند با او برحمتی از ما و از رسوائی آنروز بدرستیکه پروردگار تو اوست

الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جٰثِمِينَ ﴿٦٧﴾ كَأَنْ

نیرومند غالب و گرفت آنانرا که ستم کردند فریاد مهلکت پس گشتند در خانهاشان برجای ماندگان گویا

لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا أَلَا إِنَّ ثَمُودَا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُنَا

اقامت نداشتند در آن آگاه باشید بدرستیکه ثمود کافر شدند بپروردگار خود بدانید هلاک باد مر ثمود را و بتحقیق آمدند فرستادگان ما

إِبْرٰهِيمَ بِالْبُشْرٰى قَالُوا سَلٰمًا قَالَ سَلٰمٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَآءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَأٰٓ

ابراهیم را بمژده فرزند گفتند سلاما گفت سلام پس درنگ نکرد که آورد گوساله را بریان در زیر سنگ پخته شده پس چون دید

أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَآ إِلٰى قَوْمِ

دستهاشان نمیرسد بآن ناخوش گرفت ایشانرا و در دل گرفت از ایشان ترسی گفتند مترس بدرستیکه ما را فرستاده‌اند بسوی قوم

لُوطٍ ﴿٧٠﴾ وَامْرَأَتُهٗ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنٰهَا بِإِسْحٰقَ وَمِنْ وَّرَآءِ إِسْحٰقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾ قَالَتْ

لوط و زن او ایستاده بود پس خندید پس مژده دادیم او را باسحق و از پس اسحق یعقوب گفت

يٰوَيْلَتٰٓى ءَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَّهٰذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوٓا أَتَعْجَبِينَ مِنْ

ای وای من آیا فرزند آورم و من پیرزنم و این شوهر من است که پیرمرد است بدرستیکه این هر آینه چیزی است عجیب گفتند آیا تعجب میکنی از

أَمْرِ اللّٰهِ رَحْمَتُ اللّٰهِ وَبَرَكٰتُهٗ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهٗ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ

امر خدا رحمت خدا و برکتهای او بر شما اهل این خانه بدرستیکه او ستوده بزرگوار است پس چون رفت از

إِبْرٰهِيمَ الرَّوْعُ وَجَآءَتْهُ الْبُشْرٰى يُجٰدِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ إِبْرٰهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُّنِيبٌ

ابراهیم ترس و آمد اورا مژده فرزند سخن میکرد با ما در بارهٔ شفاعت قوم لوط بدرستیکه ابراهیم بردبار ناله کننده بازگشت کننده

﴿٧٥﴾ يٰٓإِبْرٰهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هٰذَآ إِنَّهُ قَدْ جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ ءَاتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾

ای ابراهیم روی بگردان از این شفاعت بدرستیکه آمد فرمان پروردگارت و بدرستیکه آینده ایشانست عذابی که رد نخواهد شد

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هٰذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَآءَهُ

وچون آمدند رسولان ما لوط را محزون شد بایشان و تنگ شد بایشان درعاقت وگفت این روزیست سخت و آمدند اورا

قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّـَٔاتِ قَالَ يٰقَوْمِ هٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِي هُنَّ

قومش که بشتاب رانده میشدند بسوی او واز پیش بودند که میکردند بدیها را گفت ای قوم اینکروه دختران من ایشان

أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا لَقَدْ

پاکیزه ترند برای شما پس بترسید از خدا و رسوا مکنید مرا در مهمانانم آیا نیست در شما مردی هدایت یافته گفتند بدرستیکه

عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةً أَوْ ءَاوِيٓ

دانسته که نیست ما را در دختران تو هیچ حقی و بدرستیکه تو هر آینه میدانی آنچه را میخواهیم گفت کاش بودی مرا بشما قوتی یا منزل میگرفتم

إِلٰى رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا يٰلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوٓا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ

بجائی سخت گفتند ای لوط بدرستیکه ما رسولان پروردگار تو ایم نخواهند رسید هرگز بتو پس شب روی کن با کسانت

بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا امْرَأَتَكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَآ أَصَابَهُمْ إِنَّ

در پاره از شب و نباید که التفات شود از شما احدی جز زنت بدرستیکه رسنده اوست آنچه رسید بقوم تو از بدرستیکه

مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾ فَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا

وعده گاه ایشان صبح است آیا نیست صبح نزدیک پس چون آمد فرمان ما گردانیدیم زبر آنرا زیر آن و بارانیدیم

عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظّٰلِمِينَ بِبَعِيدٍ

بر آن سنگهائی از سنگ گل برهم نهاده شده نشان کرده نزد پروردگارت و نیست آن از ستمکاران دور

﴿٨٣﴾ وَإِلٰى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلٰهٍ غَيْرُهُ وَلَا

و بسوی مدین برادر ایشان شعیب را گفت ای قوم من بپرستید خدا را نیست مر شما را هیچ الهی جز او و

تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرَاكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُحِيطٍ ﴿٨٤﴾

کم نکنید پیمانه را و ترازو را بدرستیکه من می بینم شما را بمال خیر بسیار و بدرستیکه من میترسم بر شما از عذاب روزیکه احاطه کننده است

وَيَا قَوْمِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي

و ای قوم تمام دهید پیمانه و ترازو را بعدالت و کم نکنید از مردمان چیزهای ایشان را و تباهی نکنید در

الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۚ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا

زمین افساد کننده گان باقی گذاشته خدا بهتر است از برای شما اگر باشید گرویدگان و نیستم من بر شما نگهبان گفتند

يَا شُعَيْبُ أَصَلَاتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ ۖ

ای شعیب آیا نماز تو یعنی دعای تو فرمود ترا که ترک کنیم آنچه را میپرستیدند پدران ما یا آنکه نکنیم در مالهای ما آنچه میخواهیم

إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَرَزَقَنِي

بدرستیکه تو هر آینه تو یی بردبار هدایت یافته گفت ای قوم خبر دهید که اگر بوده باشم بر حجتی از پروردگارم و روزی کرده باشد مرا

مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنْهَاكُمْ عَنْهُ ۚ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ

از آن روزی خوب و نمیخواهم که خلاف کنم شما را در آنچه نهی میکنم شما را از آن نمیخواهم مگر شایسته گردانیدن

مَا اسْتَطَعْتُ ۚ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾ وَيَا قَوْمِ لَا

بقدر آنچه توانم و نیست توفیق من مگر بخدا بر او توکل کردم و باو بازگشت میکنم و ای قوم

يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ ۚ وَمَا

بر آن ندارد شما را مخالفت با من که برسد شما را مثل آنچه رسید قوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح را و

قَوْمُ لُوطٍ مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾ وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ ۚ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ

نباشد قوم لوط از شما دور و آمرزش خواهید از پروردگار خود پس بازگشت کنید بسوی او بدرستیکه پروردگار من مهربان و دوست دارنده است

﴿٩٠﴾ قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرَاكَ فِينَا ضَعِيفًا ۖ وَلَوْلَا رَهْطُكَ

گفتند ای شعیب نمیفهمیم بسیاری را از آنچه میگوئی و بدرستیکه ما هر آینه می بینیم ترا در میان خود ناتوان و اگر نبود جماعت تو

لَرَجَمْنَاكَ ۖ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ ۖ وَاتَّخَذْتُمُوهُ

هر آینه سنگسار میکردیم ترا و نیستی تو بر ما غالب گفت ای قوم آیا جماعت من عزیزترند بر شما از خدا و گرفتید آنرا

وَرَآءَكُمْ ظِهْرِيًّا ۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٩٢﴾ وَيَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ ۖ

از قفاتان پس پشت افتاده بدرستیکه پروردگار من بآنچه میکنید فرا رسنده است وای قوم بکنید بر توانائیتان بدرستیکه من کننده ام

سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ ۖ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾

زود باشد که بدانید که کیست میآید او را عذابی که رسوا کند او را و کیست که او دروغگو است و چشم در راه باشید که من با شما چشم در راهم

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا

و چون آمد امر ما رهانیدیم شعیب را و آنانکه گرویدند با او برحمتی از ما و گرفت آنانرا که ستم کردند

الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿٩٤﴾ كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَا بُعْدًا لِمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ

فریاد مهلک پس گردیدند در خانهاشان برجای ماندگان که گویا اقامت نداشتند در آنها آگاه باشید هلاک مردمین را همچنانکه هلاک شد

ثَمُودُ ﴿٩٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا

ثمود و بدرستیکه فرستادیم موسی را بآیتهای ما و حجتی روشن بسوی فرعون و جماعتش پس پیروی کردند

أَمْرَ فِرْعَوْنَ ۖ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾ يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ

امر فرعون را و نبود امر فرعون درست پیشرو میشود قومش را روز قیامت پس درآورد ایشانرا در آتش

وَبِئْسَ الْوِرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾ وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ بِئْسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾

و بد است آنجای ورود که ورود یافته شده و از پی کرده شدند در این وقت لعنت را و روز قیامت بد است آن عطیه که عطا کرده شده

ذَٰلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْقُرَىٰ نَقُصُّهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِنْ

این از اخبار قریه هاست که میخوانیم آنرا بر تو از آنها برپاست و از آنها درویده شده و ظلم نکردیم ایشانرا ولیکن

ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ

ظلم کردند بخودهاشان پس کفایت نکرد از ایشان خدایانشان که میخواندند از غیر خدا هیچ چیز چون آمد فرمان پروردگار

وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾ وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ ۚ إِنَّ أَخْذَهُ

و نیفزودند ایشانرا جز هلاکت و همچنین است گرفتن پروردگارت چون گرفت قریه هارا و آنها ظالم بودند بدرستیکه گرفتن او

أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ

دردناک سخت است بدرستیکه در آن هر آینه نشانی است برای آنکه ترسید از عذاب آخرت این روزی است که جمع کرده شود برای او مردمان

وَذٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾ يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا

واین روزیست حاضر گردانیده شده و تأخیر نمیاندازیم آنرا مگر از برای وقتی معین روزیکه بیاید سخن نمیکند نفسی مگر

بِإِذْنِهِ ۚ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾

بدستوری او پس از ایشان باشد بدبخت و نیکبخت پس اما آنانکه بدبخت شدند پس در آتش مر ایشانراست در آن فریادی سخت و ناله زار

خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٠٧﴾

جاودانیان در آن تا باقی است آسمانها و زمین مگر آنچه خواست پروردگار تو بدرستیکه پروردگار تو کننده است آنچه خواهد

وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ

و اما آنانکه نیکبخت شدند پس باشند در بهشت جاودانیان در آن مادام که باقی است آسمانها و زمین مگر آنچه خواست

رَبُّكَ عَطَاءً غَيْرَ مَجْذُوذٍ ﴿١٠٨﴾ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هٰؤُلَاءِ ۚ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا

پروردگار تو بخشش غیر مقطوع پس مباش در شک از آنچه میپرستند اینها نمی‌پرستند مگر چنانکه

يَعْبُدُ آبَاؤُهُم مِّن قَبْلُ ۚ وَإِنَّا لَمُوَفُّوهُمْ نَصِيبَهُمْ غَيْرَ مَنقُوصٍ ﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ

میپرستیدند پدران ایشان از پیش و ما هر آینه تمام دهنده ایشانیم بهره ایشانرا بدون کم و کاست و بتحقیق دادیم موسی را توریة

فَاخْتُلِفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ

پس اختلاف کرده شد در آن و اگر نبود کلمه که پیشی یافته از پروردگار تو هر آینه حکم کرده شده بود میان ایشان و بدرستیکه آنها در شکی باشند از آن

مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾ وَإِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ أَعْمَالَهُمْ ۚ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾ فَاسْتَقِمْ

که گمان برانداز است و بدرستیکه همه جمیعا هر آینه تمام خواهد داد ایشانرا پروردگار تو جزای اعمال ایشانرا که او بآنچه میکنند آگاه است پس ثابت باش

كَمَا أُمِرْتَ وَمَن تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا ۚ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ

چنانکه مامور شده و کسیکه توبه کرد با تو و از حد در مگذرید بدرستیکه او بآنچه میکنید بیناست و میل مکنید بسوی آنانکه

ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ

ظلم کردند پس مس کند شمارا آتش و نباشد مر شمارا از جز خدا هیچ دوستان پس یاری کرده نشوید و برپای دار نماز را

طَرَفَيِ النَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ اللَّيْلِ ۚ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ۚ ذٰلِكَ ذِكْرَىٰ لِلذَّاكِرِينَ

دو طرف روز و ساعتهای نزدیک از شب بدرستیکه خوبیها میبرند بدیها را آن پندیست مر پندگیرندگان را

(١١٤) وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ (١١٥) فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُو

وصبر کن پس بدرستیکه خدا ضایع نمیکند مزد نیکوکاران را پس چرا نبودند از قرنها پیش از شما صاحبان

بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ ۗ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا

فضل که نهی کنند از فساد در زمین مگر اندکی از آنانکه رهانیدیم از ایشان و پیروی کردند آنانکه ستم کردند

مَا أُتْرِفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ (١١٦) وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا

آنچه را متنعم کرده شدند در آن و بودند گناهکاران و نباشد پروردگار تو که هلاک کند قریه‌ها را بستم و اهل آنها

مُصْلِحُونَ (١١٧) وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ (١١٨)

باشند مصلحان و اگر خواستی پروردگار تو هر آینه گردانیدی مردمان را امت واحد و همیشه باشند اختلاف کنندگان

إِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ ۚ وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمْ ۗ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ

مگر آنرا که رحم کرد پروردگار تو و از برای آن آفرید ایشانرا و تمام شد سخن پروردگارت که هر آینه پر کنم البته دوزخ را از

الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ (١١٩) وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ ۚ

جنیان و مردمان همه و همه را میخوانیم بر تو از اخبار رسولان آنچه ثابت میکنیم بآن دل را

وَجَاءَكَ فِي هَٰذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ (١٢٠) وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

و آمد ترا در این حق و پندی و نصیحت از برای گردندگان و بگو از برای آنانکه نمیگروند

اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَامِلُونَ (١٢١) وَانْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ (١٢٢) وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ

کار کنید بر توانائیتان بدرستیکه ما کنندگانیم و منتظر باشید بدرستیکه ما منتظرانیم و مر خدا راست نهانی آسمانها

وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ (١٢٣)

و زمین و بسوی او باز میگردد امر همه آن پس پرستش او را و توکل کن بر او و نیست پروردگار تو بیخبر از آنچه میکنید

سورة يوسف عليه السلام وآياتها إحدى عشرة ومائة وهي مكية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

حروفها ٧١٦٦ — كلماتها ١٧٣٦ — ركوعها ٢٥

بنام خداوند بخشاینده مهربان

نشان سیزده و پنجمین در سوره یوسف علیه السلام و یازده آیت است مکی است

بانکه مردمان ایمان آوردند نفس ما اصلی نداریم من فرو آمدیم

الهی باشد که اگر خواهد زایل شود

گریانکه خروج نشان اهل

ایمان از دوزخ و دخول

بهشت برای استثنا (از دوام)

در هر دو کافی نیست لیکن در دوزخ

از طرف متنها در بهشت از طرف

بسیار بیان این حالت با فنای

دوزخ و بهشت بسیاری بعید و بیان دولت

محمد با قبول اسلام بدولت شده

که مراد آنانند که بیرون میآیند

از نار

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ۝١ اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ

این آیتهای کتابیست روشن بدرستی ما فرو فرستادیم آنرا قرآنی بلغت تازی باشد که شما دریابید

۝٢ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ اَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ هٰذَا الْقُرْاٰنَ وَاِنْ

ما میخوانیم برتو نیکوترین حکایتها را بآنچه وحی کردیم بتو این قرآن را بدرستیکه

كُنْتَ مِنْ قَبْلِهٖ لَمِنَ الْغٰفِلِيْنَ ۝٣ اِذْ قَالَ يُوْسُفُ لِاَبِيْهِ يٰٓاَبَتِ اِنِّيْ رَاَيْتُ اَحَدَ

بودی تو پیش از آن هر آینه از بیخبران هنگامیکه گفت یوسف مر پدر خود را ای پدر من بدرستیکه من دیدم در خواب

عَشَرَ كَوْكَبًا وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَاَيْتُهُمْ لِيْ سٰجِدِيْنَ ۝٤ قَالَ يٰبُنَيَّ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ

یازده ستاره و آفتاب را و ماه را دیدمشان مرا سجده کنندگان گفت ای پسرک من مخوان خواب خود را

عَلٰٓى اِخْوَتِكَ فَيَكِيْدُوْا لَكَ كَيْدًا ۭ اِنَّ الشَّيْطٰنَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ۝٥ وَكَذٰلِكَ

بر برادرانت پس مکر کنند برای تو مکری بدرستیکه دیو رجیم مر آدمیرا دشمنی است هویدا و همچنین

يَجْتَبِيْكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَاْوِيْلِ الْاَحَادِيْثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهٗ عَلَيْكَ وَعَلٰٓى اٰلِ يَعْقُوْبَ

برگزیند ترا پروردگارت و بیاموزد ترا از تاویل خوابها و تمام کند نعمت خود را برتو و بر آل یعقوب

كَمَآ اَتَمَّهَا عَلٰٓى اَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ ۭ اِنَّ رَبَّكَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ۝٦ لَقَدْ كَانَ فِيْ

همچنانکه تمام کردش بر دو پدرت از پیش ابراهیم و اسحق بدرستیکه پروردگار تو دانای درستکار است. البته که هست در

يُوْسُفَ وَاِخْوَتِهٖٓ اٰيٰتٌ لِّلسَّاۗىِٕلِيْنَ ۝٧ اِذْ قَالُوْا لَيُوْسُفُ وَاَخُوْهُ اَحَبُّ اِلٰٓى اَبِيْنَا مِنَّا

قصه یوسف و برادرانش نشانهای قدرت مر پرسندگان را هنگامیکه گفتند هر آینه یوسف و برادرش دوستتر بسوی پدر ما از ما

وَنَحْنُ عُصْبَةٌ ۭ اِنَّ اَبَانَا لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنِۨ ۝٨ اقْتُلُوْا يُوْسُفَ اَوِ اطْرَحُوْهُ اَرْضًا يَّخْلُ لَكُمْ

و حال آنکه ما ایم جوانان کارزار بدرستیکه پدر ما هر آینه در خیال غلطی است هویدا بکشید یوسف را یا بیندازید در زمین دوری تا خالی شود برای شما

وَجْهُ اَبِيْكُمْ وَتَكُوْنُوْا مِنْۢ بَعْدِهٖ قَوْمًا صٰلِحِيْنَ ۝٩ قَالَ قَاۗىِٕلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوْا يُوْسُفَ

روی پدرتان و بشوید پس از آن گروهی شایستگان گفت گوینده از ایشان که نکشید یوسف را

وَاَلْقُوْهُ فِيْ غَيٰبَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ ۝١٠ قَالُوْا يٰٓاَبَانَا

و بیندازید او را در قعر چاه تا برگیرند او را برخی از کاروانیان اگر هستید کنندگان گفتند ای پدر ما

مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ

چیست مر ترا که این نمیدانی ما را بر یوسف و بدرستیکه ما مر او را از خیرخواهانیم بفرست او را با ما فردا تا بر چرد و بازی کند

وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٢﴾ قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ

و بدرستیکه ما مر او را نگهبانانیم گفت بدرستیکه من غمناک میکند مرا که ببرید او را و میترسم که بخورد او را گرگ

وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَخَاسِرُونَ ﴿١٤﴾

و شما باشید از او بیخبران گفتند هر آینه اگر خورد او را گرگ و حال آنکه ما جوانان کارزاریم بدرستیکه ما آنگاه زیانکارانیم

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ

پس چون بردند او را و اتفاق کردند که اندازند ش در قعر چاه و وحی کردیم بسوی یوسف که هر آینه آگاه کنی ایشان را

بِأَمْرِهِمْ هَٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا

بکار شان این و ایشان ندانند که تو یوسفی و آمدند نزد پدر خود شبانگاه گریه میکردند گفتند ای پدر ما بدرستیکه

ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا

رفتیم که اسب تازیم و تیر اندازیم و واگذاشتیم یوسف را نزد اسباب خود پس خوردش گرگ و نیستی تو باور دارنده مر ما را

وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءُوا عَلَىٰ قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ

و اگر چه باشیم راستگویان و آوردند بر زیر پیراهن او خون دروغی گفت بلکه زینت داده در نظرهای شما نفسهای شما

أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا

کار بزرگی پس صبر من صبر بزرگیست و خدا است یاری خواسته شده بر آنچه می ستایید و آمدند کاروانیان پس فرستادند

وَارِدَهُمْ فَأَدْلَىٰ دَلْوَهُ قَالَ يَا بُشْرَىٰ هَٰذَا غُلَامٌ وَأَسَرُّوهُ بِضَاعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ

آب آور شان را پس فرو نهاد دلو شرا پگاه گفت ای مژده این پسری است و پنهان داشتندش جهت سرمایه خود و خدا داناست بآنچه میکنند

﴿١٩﴾ وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذِي

و فروختند او را ببهای اندک بچند درهم شمرده شده و بودند در آن از بی رغبتان و گفت آنکه

اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَٰلِكَ

خرید او را از مصر بزن خود عزیز و نیکو دار جایگاه او را شاید که فایده بخشد ما را یا گیریم او را بجای فرزند و همچنین

مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَٰكِنَّ

تمکنت وقوت دادیم یوسف را در زمین و تا بیاموزیم او را از تعبیر خوابها و تعبیر کتب و خدا غالب است بر کار خود ولیکن

أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

بیشتر مردمان نمیدانند و چون رسید بنهایت جوانی خود دادیم او را علم شریعت و دانش و همچنین سزا دهیم نیکوکاران را

﴿٢٢﴾ وَرَاوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَن نَّفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۚ قَالَ

و آمد و رفت میکرد زن او زنیکه یوسف در سرای او بود از نفس یوسف و محکم بست درها را و گفت بشتاب بسوی چیز یکه آماده است ترا گفت

مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ ۖ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا

پناه میبرم بخدا بدرستیکه او است پروردگار من نیکو کرده جایگاه مرا بدرستیکه رستگار نمیشوند ستمکاران و هر آینه خواهش آن کار زشت کرد بآن

لَوْلَا أَن رَّأَىٰ بُرْهَانَ رَبِّهِ ۚ كَذَٰلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ ۚ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ

اگر نبودی که دیدی حجت پروردگار خود را همچنین کردیم تا بگردانیم از او گناه و کار زشت و بدرستیکه او از بندگان ما بود که پاک کرده از شوائب

﴿٢٤﴾ وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِن دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَى الْبَابِ ۚ قَالَتْ

و پیشی گرفتند آن زن و یوسف در خانه را و پاره کرد پیراهن او را از پس سر و یافتند شوهر زلیخا را در در خانه گفت آن زن

مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَن يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَاوَدَتْنِي

نیست سزای کسیکه خواهد که کند با زن تو کار بدی مگر آنکه محبوس یا عذابی دردناک گفت یوسف این زن حیله کرد با من

عَن نَّفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِن كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِن قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ

جهت تحصیل کام خود از من و گواهی داد گواهی از خویشان زلیخا که اگر باشد پیراهن یوسف پاره شده است از پیش پس راست گفته زلیخا و یوسف

مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِن كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِن دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾

از دروغگویان است و اگر باشد پیراهن او که پاره شده از پس سر پس دروغ گفته زلیخا و یوسف از راستگویان است

فَلَمَّا رَأَىٰ قَمِيصَهُ قُدَّ مِن دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِن كَيْدِكُنَّ ۖ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرِضْ

پس چون دید عزیز که پیراهن او پاره شده از پس سر گفت این کار از مکر شما زنان است بدرستیکه مکر شما زنان بزرگ است ای یوسف رو بگردان

عَنْ هَٰذَا ۚ وَاسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ ۖ إِنَّكِ كُنتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ

از این کار زشت و آمرزش خواه ای زلیخا برای گناه خود بدرستیکه تو از زنان هستی از خطاکاران و گفتند جمعی از زنان در مصر

امرأت العزيز تراود فتها عن نفسه ۚ قد شغفها حبا ۖ انا لنراها في ضلال مبين ﴿٣٠﴾ فلما

که زن عزیز آمد و رفت میکند با غلام برای تحصیل کام خود از نفس او بتحقیق شیفته کرد این غلام او را از راه عشق بدرستیکه ما می بینیم او را در گمراهی آشکارا پس چون

سمعت بمكرهن ارسلت اليهن واعتدت لهن متكا وآتت كل واحدة منهن سكينا

شنید زلیخا مکر ایشان را فرستاد بدعوت ایشان و مهیا کرد برای ایشان تکیه گاهی و داد بدست هر یک از ایشان کاردی

وقالت اخرج عليهن ۖ فلما رأينه اكبرنه وقطعن ايديهن وقلن حاش لله ما هذا

ترنجی و گفت بیرون آی برای ایشان پس چون دیدند او را بزرگ داشتندش و بریدند دستهای خود را و گفتند پاکست خدا نیست این

بشرا ۚ ان هذا الا ملك كريم ﴿٣١﴾ قالت فذلكن الذي لمتنني فيه ۖ ولقد راودته عن

آدمی نیست این مگر فرشته بزرگوار گفت زلیخا پس این غلام است که ملامت میکردید مرا در عشق او و هر آینه بدرستیکه مکر کردم با او بجهة

نفسه فاستعصم ۖ ولئن لم يفعل ما آمره ليسجنن وليكونا من الصاغرين ﴿٣٢﴾ قال رب

تحصیل کام نفس او پس خود نگاه داشت و هر آینه اگر نکند آنچه فرمایم او را هر آینه محبوس شود البته و هر آینه خوار شدگان گفت ای پروردگار من

السجن احب الي مما يدعونني اليه ۖ والا تصرف عني كيدهن اصب اليهن واكن

زندان دوستتر است بسوی من از آنچه میخوانند بسوی آن و اگر نگردانی از من مکر ایشان را میل میکنم بسوی ایشان و باشم

من الجاهلين ﴿٣٣﴾ فاستجاب له ربه فصرف عنه كيدهن ۚ انه هو السميع العليم ﴿٣٤﴾

از نادانان پس پذیرفت دعای او را پروردگارش پس بگردانید از او مکر ایشان را بدرستیکه او است شنوای دانا

ثم بدا لهم من بعد ما رأوا الآيات ليسجننه حتى حين ﴿٣٥﴾ ودخل معه السجن فتيان ۖ

پس ظاهر شد مر ایشان را پس از آنکه دیدند علامات عصمت یوسف را که البته در زندان کنندش تا زمان مرگ و در رفتند با او در زندان دو جوان

قال احدهما اني ارانى اعصر خمرا ۖ وقال الآخر اني ارانى احمل فوق رأسي خبزا تأكل

گفت یکی از ایشان بدرستیکه من دیدم خود را در خواب که میفشردم شراب را و گفت آن دیگری بدرستیکه من دیدم خود را که برداشته بودم بر بالای سر خود نانی که میخورد

الطير منه ۖ نبئنا بتأويله ۖ انا نراك من المحسنين ﴿٣٦﴾ قال لا يأتيكما طعام ترزقانه الا

مرغی از آن آگاه کن ما را بتعبیرش بدرستیکه ما می بینیم ترا از جمله نیکوکاران گفت نیاید شما را طعامی که روزی داده شوید آنرا مگر

نبأتكما بتأويله قبل ان يأتيكما ۚ ذلكما مما علمني ربي ۚ اني تركت ملة قوم لا يؤمنون

که آگاه کردم شما را بتعبیر این خواب پیش از آنکه بیاید آن طعام شما را این از جمله علمهاست که آموخته مرا پروردگارم بدرستیکه من واگذاشتم کیش گروهی که نمیگروند

بِاللّٰهِ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٣٧﴾ وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ اٰبَآءِيْٓ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ ۭ مَا

بخدا و ایشان بآخرت ایشانند کافران و پیروی کردم کیش پدرانم را ابراهیم و اسحق و یعقوب

كَانَ لَنَآ اَنْ نُّشْرِكَ بِاللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ۭ ذٰلِكَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ عَلَيْنَا وَعَلَي النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ

نسزد ما را که انباز قرار دهیم بخدا هیچ چیز را این از فضل خداست بر ما و بر مردمان ولیکن بیشتر

النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٣٨﴾ يٰصَاحِبَيِ السِّجْنِ ءَاَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُوْنَ خَيْرٌ اَمِ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ؕ

مردمان شکر نمیکنند ای دو رفیق من در زندان آیا خدایان متفرق بهترند یا خدای یگانه غالب بر همه

﴿٣٩﴾ مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلَّآ اَسْمَاۗءً سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَاۗؤُكُمْ مَّآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ

نپرستید از جز او مگر صاحبان نامهائی را که نامیده اید آنها را شما و پدرانتان فرو نفرستاده خدا بآن هیچ

سُلْطٰنٍ ۭ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ۭ اَمَرَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ ۭ ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ ۙ وَلٰكِنَّ

حجتی نیست حکم مگر خدا را فرموده است که نپرستید مگر او را این است دین راست و درست ولیکن

اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤٠﴾ يٰصَاحِبَيِ السِّجْنِ اَمَّآ اَحَدُكُمَا فَيَسْقِيْ رَبَّهٗ خَمْرًا ۚ وَاَمَّا الْاٰخَرُ

اکثر مردمان نمیدانند ای دو یار من در زندان اما یکی از شما پس بیاشامد خواجه خود را شراب و اما آن دیگری

فَيُصْلَبُ فَتَاْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَّاْسِهٖ ۭ قُضِيَ الْاَمْرُ الَّذِيْ فِيْهِ تَسْتَفْتِيٰنِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِيْ

پس بردار کرده شود پس بخورد مرغ از سر او حکم کرده شد کار خرابی که در باب آن تعبیر میخواستید و گفت یوسف مر آنرا که

ظَنَّ اَنَّهٗ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِيْ عِنْدَ رَبِّكَ ۡ فَاَنْسٰىهُ الشَّيْطٰنُ ذِكْرَ رَبِّهٖ فَلَبِثَ فِي

میدانست که او رستگار میشود از آن دو نفر که یاد آوری کن مرا نزد خواجه خود پس از یاد برد او را دیو رجیم یاد کردن او را نزد خواجه خود پس درنگ کرد

السِّجْنِ بِضْعَ سِنِيْنَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ اِنِّيْٓ اَرٰى سَبْعَ بَقَرٰتٍ سِمَانٍ يَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ

زندان هفت سال و گفت پادشاه بدرستیکه من می بینم در خواب هفت گاو فربه میخورند آنها را هفت

عِجَافٌ وَّسَبْعَ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ يٰبِسٰتٍ ۭ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَاُ اَفْتُوْنِيْ فِيْ رُءْيَايَ اِنْ كُنْتُمْ

گاو لاغر و هفت خوشه گندم سبز و هفت خوشه دیگر همه خشک ای گروه مهتران فتوی دهید مرا در خواب من اگر هستید که

لِلرُّءْيَا تَعْبُرُوْنَ ﴿٤٣﴾ قَالُوْٓا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍ ۚ وَمَا نَحْنُ بِتَاْوِيْلِ الْاَحْلَامِ بِعٰلِمِيْنَ ﴿٤٤﴾

خوابها را تعبیر میکنید گفتند این خوابهای آشفته است و نیستیم ما بتعبیر خوابهای آشفته دانایان

وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾

وگفت آنکه رهائی یافته بود از آن دو و بخاطرش آمد سخن یوسف پس از مدتی من آگاه کنم شما را بتعبیرش پس بفرستید مرا نزد یوسف

يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ

ای یوسف ای بسیار راستگوی اعلام نمای ما را تعبیر را در باب هفت گاو فربه که میخورند شان هفت گاو لاغر و هفت

سُنْبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزْرَعُونَ

خوشه گندم همه سبز و هفت دیگر خشکها باشد که من برگردم بسوی مردمان باشد که ایشان بدانند گفت میکارید

سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي

هفت سال بر عادت مستمر پس آنچه را درو کنید پس واگذارید آنرا در خوشه آن مگر اندکی از آنچه بخورید پس بیاید

مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تُحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي

از پس آن هفت سال سخت که بخورید آنچه را که پیش فرستید از برای آنها مگر اندکی از آنچه نگاه میدارید پس بیاید

مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ

از پس آن سالیکه در آن فریاد رسیده شوند مردمان و در آن نجات بیابند و گفت پادشاه بیارید نزد من او را

فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ فَاسْأَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ اللَّاتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ

پس چون آمد او را فرستاده گفت باز گرد بسوی خواجه خود پس بپرس از او که چه بود حال آن زنانی که بریدند دستهای خود را

إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ

بدرستیکه پروردگار من بمکر آنها داناست گفت چه بود حال شما هنگامیکه کامجو شدید بفریب یوسف را از نفس گفتند حاش

لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْآنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ

لله ندانستیم بر او هیچ بدی گفت زن عزیز اکنون ثابت شد حق من کامجو شدم بفریب او را از نفس

وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ

و بدرستیکه او هر آینه از راستگویانست این برای آنکه بداند که من خیانت نکردم او را به پنهانی و بدرستیکه خدا هدایت نمیکند حیله

الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ

خیانت کنندگان را و بری نمیدارم نفس خود را بدرستیکه نفس هر آینه امر کننده است بهدی مگر آنکه رحم کرد پروردگار من بدرستیکه پروردگار من آمرزنده

رَّحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا

مهربان است وگفت پادشاه بیارید نزد من اورا تا خاص گردانم اورا برای خودم پس چون سخن کرد با او گفت بدرستیکه تو امروز نزد ما

مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا

با منزلت و با امانتی گفت بگردان مرا بر خزانهای زمین که من نگاه دارنده دانایم و همچنین تمکن دادیم

لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَبَوَّأُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

مر یوسف را در زمین که منزل گزیند از آن هر جا که خواهد میرسانیم برحمت خود آنرا که خواهیم و ضایع نسازیم مزد نیکوکاران را

﴿٥٦﴾ وَلَأَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا

و هر آینه مزد آخرت بهتر است از برای آنانکه گرویدند و بودند که پرهیز میکردند و آمدند برادران یوسف پس داخل شدند

عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكِرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِنْ

بر او پس شناخت ایشان را و آنها بودند مر او را نا شناسندگان و چون سامان کرد ایشان را بساز سفرشان گفت بیارید مرا برادری که مر شما راست از

أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ

پدرتان آیا نمی بینید که من تمام میدهم پیمانه را و من بهترین فرود آورندگانم پس اگر نیارید نزد من اورا پس نباشد پیمانه

لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُوا سَنُرَاوِدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفِتْيَانِهِ

مر شما را نزد من و نزدیک مشوید مرا گفتند بزودی جاره جوئی میکنیم از او پدر شرا و بدرستیکه ما هر آینه کنندگانیم و گفت مر غلامانش را که

اجْعَلُوا بِضَاعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

بگذارید مایه تجارت شما را در رحلهاشان باشد ایشان بشناسند آنرا چون باز گردند بسوی کسانشان باشد که ایشان باز گشت کنند

﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا أَخَانَا نَكْتَلْ

پس چون باز گشتند بسوی پدرشان گفتند ای پدر ما باز داشته شد از ما پیمانه پس بفرست با ما برادر ما را تا پیمانه گیریم

وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾ قَالَ هَلْ آمَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ

و بدرستیکه ما مر او را نگهدارندگانیم گفت آیا امین گردانم شما را بر او مگر همچنانکه امین کردم شما را بر برادرش از پیش پس خدا

خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ

بهتر است از راه نگهدارنده بودن و او رحم کننده ترین رحم کنندگانست و چون گشادند متاعشان را یافتند مایه تجارت شان را که رد کرده شده بود

إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي هَٰذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا ۖ وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا

بایشان گفتند ای پدر ما چه میخواهیم این است مایه تجارت ما که باز پس داده شده بما و میآریم طعامی برای اهل خود و نگهداری میکنیم برادر ما را

وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ۖ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا

و زیاده میکنیم پیمانه شتر را این پیمانه ایست اندک گفت هرگز نخواهم فرستاد آنرا با شما تا آنکه بدهید مرا پیمانی

مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ ۖ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ

از خدا که هر آینه بیاوردش بسوی من مگر آنکه احاطه کرده شود بشما پس چون دادندش پیمانشان را گفت خدا بر آنچه میگوئیم

وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۖ وَمَا

وکیل است و گفت ای پسران من داخل نشوید از یک دروازه و داخل شوید از درهای جداگانه و

أُغْنِي عَنكُم مِّنَ اللَّهِ مِن شَيْءٍ ۖ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ ۖ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۖ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ

کفایت نمیکنم از شما از خدا هیچ چیز نیست حکم مگر مر خدا را بر او توکل کردم و بر او پس توکل میکنند توکل کنندگان

﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِي عَنْهُم مِّنَ اللَّهِ مِن شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي

و چون داخل شدند از جائیکه فرمود ایشان را پدرشان نشد که کفایت کند از ایشان از خدا هیچ چیز جز حاجتی در

نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا ۚ وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

نفس یعقوب که بجا آورد آنرا و بدرستیکه او هر آینه صاحب علم است مر آنچه را تعلیم دادیم او را ولیکن اکثر مردمان نمیدانند

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ آوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

و چون داخل شدند بر یوسف کشید در بر خود برادرش را گفت بدرستیکه منم برادرت پس غمگین مباش بآنچه بودند که میکردند

﴿٦٩﴾ فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا الْعِيرُ

پس چون سامان کرد ایشان را بساز سفرشان گذاشت آبخوارهٔ را در رحل برادرش پس ندا کرد ندا کننده کای قافله

إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِم مَّاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ

بدرستیکه شما هر آینه دزدانید گفتند در روی کردند بر ایشان که چه گم کرده اید گفتند میجوئیم آبخوارهٔ ملک را

وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُم مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي

و برای کسیکه آورد آنرا بار شتریست و منم بآن کفیل گفتند بخدا که بتحقیق دانستید که نیامده ایم تا فساد کنیم در

الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِن كُنتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَن
زمین و نیستیم دزدان گفتند پس چیست پاداش آن اگر باشید دروغگویان گفتند جزایش کسیکه
وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ
یافت شد در متاعش پس آنکس جزای آنست همچنین جزا میدهیم ستمکاران را پس ابتدا کرد بنظر فهای ایشان پیش از ظرف برادرش
ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِن وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ
پس بیرون آورد آنرا از ظرف برادرش همچنین حیله کردیم برای یوسف نبود که بگیرد برادرش را در دین
الْمَلِكِ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا
پادشاه جز آنکه خواهد خدا بلند گردانیم مرتبه آنرا که خواهیم و بالای هر صاحب دانش دانائی است گفتند
إِن يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُ مِن قَبْلُ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ
اگر دزدی کند پس بتحقیق که دزدی کرد برادری مر او را از پیش پس پنهان داشت آنرا یوسف در نفس خود و ظاهر نکرد آنرا برای ایشان
قَالَ أَنتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا
گفت شما بدترید از راه منزلت و خدا داناتر است بآنچه وصف میکنید گفتند ای عزیز بدرستیکه مر او راست پدر پیری بزرگ
فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَن نَّأْخُذَ إِلَّا مَن وَجَدْنَا
پس بگیر یکی از ما را بجای او بدرستیکه ما می بینیم ترا از نیکوکاران گفت معاذ الله که بگیریم مگر کسی را که یافته ایم
مَتَاعَنَا عِندَهُ إِنَّا إِذًا لَّظَالِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا اسْتَيْأَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ
متاع ما را نزد وی بدرستیکه ما آنهنگام باشیم هر آینه از ستمکاران پس چون نومید شدند از او بکنار شدند رازگویان گفت بزرگشان آیا
تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُم مَّوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ
نمیدانید بدرستیکه پدرتان بتحقیق گرفت بر شما پیمانی از خدا و از پیش آنچه تقصیر کردید در یوسف پس هرگز
أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّىٰ يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾ ارْجِعُوا إِلَىٰ أَبِيكُمْ
نروم از این زمین تا دستوری دهد مرا پدرم یا حکم کند خدا برای من و او بهترین حکم کنندگان بازگردید بسوی پدرتان
فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿٨١﴾
و بگوئید ای پدر ما بدرستیکه پسر تو دزدی کرد و گواهی ندهیم مگر بآنچه دانستیم و نباشیم مر نهانیرا نگاهدارندگان

وَسْـَٔلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا ۖ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ

وپرس از آن قریه که بودیم در آن وقافله که آمدیم در آن وبدرستیکه ما هر آینه راستگویانیم گفت بلکه

سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۖ عَسَى اللَّهُ أَن يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ

خوب وانمود برای شما نفسهاتان امری را پس صبریست نیکو شاید خدا که بیاورد نزد من ایشانرا همه بدرستیکه اوست او دانای

الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسَفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ وَابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾

درست کردار وروی گردانید از ایشان وگفت ای اندوه بر یوسف وسفید شد دو چشمش از اندوه پس او بود خشم خورده

قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَأُ تَذْكُرُ يُوسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَا

گفتند بخدا که همیشه باشی یاد کنی یوسف را تا شوی بیمار یا شوی از هلاک شدگان گفت جز این نیست

أَشْكُو بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ يَا بَنِيَّ اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِن

شکایت میکنم پریشانی حال را واندوهم را بخدا ومیدانم از خدا آنچه نمیدانید ای پسران من بروید پس تفحص کنید از

يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَايْـَٔسُوا مِن رَّوْحِ اللَّهِ ۖ إِنَّهُ لَا يَايْـَٔسُ مِن رَّوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

یوسف وبرادرش ونومید مشوید از رحمت خدا بدرستیکه نومید نمیشود از رحمت خدا مگر گروه کافران

﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّزْجَاةٍ

پس چون داخل شدند بر او گفتند ای عزیز مس کرد ما را وکسان ما را آزار وآوردیم مایه تجارت اندکی

فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا ۖ إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُم مَّا فَعَلْتُم

پس تمام نمای ما را پیمانه وتصدق کن بر ما بدرستیکه خدا جزا میدهد صدقه دهندگانرا گفت آیا دانستید آنچه را کردید

بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنتَ يُوسُفُ ۖ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَٰذَا أَخِي

بیوسف وبرادرش هنگامیکه شما بودید نادانان گفتند آیا بدرستیکه تو هر آینه تو یوسف گفت منم یوسف واینست برادرم

قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا ۖ إِنَّهُ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُوا تَاللَّهِ

بدرستیکه بخشش کرد خدا بر ما بدرستیکه کسیکه پرهیزکاری میکند وصبر نماید پس بدرستیکه خدا ضایع نمیکند مزد نیکوکارانرا گفتند بخدا

لَقَدْ آثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِن كُنَّا لَخَاطِئِينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ ۖ يَغْفِرُ اللَّهُ

که بتحقیق برگزید ترا خدا بر ما وبدرستیکه ما هستیم هر آینه خطاکاران گفت نیست سرزنشی بر شما امروز بیامرزد خدا

لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾ اذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَٰذَا فَأَلْقُوهُ عَلَىٰ وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا ۖ

شما را و او رحم کننده ترین رحم کنندگانست ببرید پیراهن مرا این پس بیندازید بر روی پدرم که میآید بینا

وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ

و بیارید نزد من کسان شما را همه و چون جدا شد قافله گفت پدرشان بدرستیکه من هر آینه میابم بوی یوسف را

لَوْلَا أَن تُفَنِّدُونِ ﴿٩٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ ﴿٩٥﴾ فَلَمَّا أَن جَاءَ الْبَشِيرُ

اگر آنچه بنقصان عقل منسوب نسازیدم گفتند بخدا بدرستیکه تو هر آینه باشی در حیرت کهن سابق بود پس چون آمد او را مژده دهنده

أَلْقَاهُ عَلَىٰ وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا ۖ قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾

انداخت آنرا بر رویش پس گشت بینا گفت آیا نگفتم مر شما را که من میدانم از خدا آنچه نمیدانید

قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي ۖ

گفتند ای پدر ما آمرزش خواه برای ما گناهان ما را که ما هستیم خطاکاران گفت زود باشد که آمرزش طلبم برای شما از پروردگار

إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ آوَىٰ إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوا

بدرستیکه او هست آمرزنده مهربان پس چون داخل شدند بر یوسف کشید در بر خود والدینش را و گفت داخل شوید

مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا ۖ وَقَالَ يَا أَبَتِ

در مصر اگر خواسته باشد خدا ایمنان و بالا برد والدینش را بر تخت و بر افتادند برادران مر او را سجده کنان و گفت ای پدر من

هَٰذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا ۖ وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ

این است تعبیر خوابم از پیش بحقیقت گردانید آنرا پروردگارم حق و بتحقیق خوبی کرد بمن هنگامیکه بیرون کرد مرا از

السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ مِن بَعْدِ أَن نَّزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي

زندان و آورد شما را از بادیه پس از آنکه افساد کرد شیطان میان من و میان برادرانم بدرستیکه پروردگار

لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِن

لطف کننده هست مر آنرا که خواهد بدرستیکه او هست دانای درست کردار پروردگار من بدرستیکه دادی مرا از پادشاهی و آموختی مرا از

تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنتَ وَلِيِّي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِي

تأویل حدیثها پدید آورنده آسمانها و زمین تولی یار من در دنیا و آخرت بمیران مرا

مُسْلِمًا وَّأَلْحِقْنِي بِالصّٰلِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذٰلِكَ مِنْ أَنْبَآءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنْتَ

مسلمان و ملحق کن مرا بشایستگان آن از چیزهای نهانست که وحی میکنیم آنرا بتو و نبودی تو

لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

نزد ایشان هنگامیکه اتفاق میکردند در کار شان و آنها مکر میکردند و نباشند اکثر مردمان و اگرچه حریص باشی تو بگروندگان

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمٰوٰتِ

و نمیخواهی از ایشان بر آن هیچ مزدی نیست آن مگر پندی از برای جهانیان و بسا از نشانه در آسمانها

وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللّٰهِ إِلَّا وَهُمْ

و زمین که میگذرند بر آنها و ایشان از آنها اعراض کنندگانند و ایمان نمیآورند اکثر شان بخدا مگر و ایشان

مُشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً

مشرکانند آیا پس ایمن شدند که آید ایشانرا فروگیرنده از عذاب خدا یا بیاید ایشانرا قیامت ناگاه

وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ هٰذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللّٰهِ عَلٰى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ

و ایشان ندانند بگو این است راه من میخوانم بسوی خدا بر بینائی من و آنکه پیروی کرد مرا و منزه است

اللّٰهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرٰى

خدا و نیستم من از مشرکان و نفرستادیم پیش از تو مگر مردانی که وحی میکردیم بایشان از اهل قریه ها

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ

آیا پس سیر نمیکنند در زمین پس بنگرند چگونه بود انجام آنانکه بودند پیش از ایشان و هر آینه سرای آخرت بهتر است

لِلَّذِينَ اتَّقَوْا ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾ حَتّٰى إِذَا اسْتَيْأَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوا جَآءَهُمْ نَصْرُنَا

از برای آنانکه پرهیزند آیا پس در نمییابید بعقل تا چونکه نومید شدند رسولان و دانستند که ایشان تکذیب کرده شدند آمد شان نصرت ما

فَنُجِّيَ مَنْ نَشَآءُ ۖ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي

پس رهانیده شد آنکه خواستیم و باز گردانیده نشود عذاب ما از گروه گناهکاران هر آینه باشد در قصه های ایشان پندی مر صاحبان

الْأَلْبَابِ ۗ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرٰى وَلٰكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ

خردها را نباشد حدیثی که بدروغ بسته شود و لیکن تصدیق آنچیزیست که باشد میان دو دستش و بیان همه چیز

وَهُدًى وَرَحْمَةً — سُورَةُ الرَّعْدِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ ثَلَاثٌ وَأَرْبَعُونَ آيَةً — لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

وهدايت ورحمت — سورة الرعد مدنيه است وآن سي وسه آيه است — از براى گروهيكه ميگروند

حروفها ٢٥٠٠ — كلماتها ٩٨٥ — ركوعها ٦

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

الٓمٓرٰ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ

اين آيتهاى كتابست وآنچه فرستاده شد بتو از پروردگارت حق است ولىكن اكثر مردمان

لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ

نميگروند خداست كه برافراشت آسمانها بى ستون كه مى بينيد آنها را پس مستولى شد بر عرش

وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ

وتسخير كرد آفتاب وماه را هريك ميروند تا مدتى نام برده شده تدبير ميكند كارها را بيان ميكند آيتها را باشد كه شما

بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ

برسيدن جزاى پروردگارتان يقين كنيد واوست كه بگسترد زمين را وگردانيد در آن كوهها ونهرها واز همه

الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

ثمرها گردانيد در آن دو صنف دوتا بپوشاند پرده از شب روز بدرستيكه در آن هر آينه آيتهاست از براى قومى كه تفكر ميكنند

﴿٣﴾ وَفِي الْأَرْضِ قِطَعٌ مُتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِنْ أَعْنَابٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ

ودر زمين حصه هاست نزديك بهم وبوستانها از انگورها وزراعت وخرماى بنان دوتا از يك اصل وجز آنكه

يُسْقَىٰ بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأُكُلِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

آب داده ميشود بيك آب وزيادتى ميدهيم برخى از آنها را بر برخى در ثمر بدرستيكه در آن هر آينه آيتهاست از براى گروهى كه دريابند

﴿٤﴾ وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا

بعقل واگر عجب بدارى پس عجبست گفتار شان كه آيا چون باشيم خاك آيا بدرستيكه ما هر آينه در آفرينش تازه ايم آنگروه آنانند كه كافر شدند

بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

بپروردگارشان وآنگروه باشد غلها در گردنهاشان وآنها اهل آتشند ايشان در آن جاودانانند

(٥) وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثُلَاتُ وَإِنَّ

وبشتاب میخواهند از تو بدیرا پیش از خوبی و بدرستیکه گذشت پیش از ایشان عقوبتها و بدرستیکه

رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَىٰ ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ (٦) وَيَقُولُ الَّذِينَ

پروردگار تو هرآینه خداوند آمرزش است مر مردمانرا بر ستمشان و بدرستیکه پروردگار تو هرآینه سخت عقوبتست و میگویند آنانکه

كَفَرُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ (٧) اللَّهُ يَعْلَمُ

کافر شدند چرا فرو فرستاده نشد براو آیتی از پروردگارش جز این نیست که تو بیم کننده و از برای هر قومی راهنمائیست خدا میداند

مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ (٨) عَالِمُ الْغَيْبِ

آنچه بر میدارد هر ماده و آنچه را میکاهد رحمها و آنچه را می افزاید و هر چیز نزد او باندازه است دانای نهان

وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ (٩) سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ

و آشکارا است بزرگست برتر است یکسان است از شما کسیکه پوشید گفتار را و کسیکه آشکار کرد آنرا و کسیکه او

مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ (١٠) لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ

پنهانست بشب و آشکارا است بروز مر او راست از پی هم درآیندها از پیش روی او و از پس پشت او که نگهبانی میکنند

مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا

از امر خدا بدرستیکه خدا تغییر نمیدهد آنچه با جمعیت تا وقتیکه تغییر دهند آنچه در نفسهای ایشانست و چون خواهد خدا بجمعی بدی

فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ (١١) هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْشِئُ

پس برگردانیدن نباشد مر آنرا و نباشد مر ایشانرا از غیر خدا هیچ مددکاری او است که بنماید شمارا برق برای بیم دادن و امیدوار گردانیدن و پدید

السَّحَابَ الثِّقَالَ (١٢) وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ

میآورد ابرهای گرانبار را و تسبیح میکند رعد بستایش او و فرشتگان از ترس او و میفرستد صاعقها را

فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ (١٣) لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ

پس میرساند آنرا بهرکه میخواهد و ایشان مجادله میکنند در خدا و او سخت عقوبتست مر او راست دعوت حق

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَاسِطِ كَفَّيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ

و آنانکه میخوانند از غیر او اجابت نمیکنند مر ایشانرا بچیزی مگر چون گشاینده دو کفش بسوی آب تا برسد

فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ

بدهنش ونیست آن رسنده بآن ونیست خواندن کافران جز در گمراهی ومر خدارا سجده میکند هرکه در آسمانها

وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿١٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَ

وزمین است خواه و ناخواه وسایه هاشان در بامداد وشبانگاهها بگو کیست پروردگار آسمانها و

الْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا

زمین بگو خداست بگو آیا پس گرفتید از غیر او دوستان که مالک نمیباشند از برای خودهاشان سودی ونه زیانی

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ

بگو آیا مساوی میباشند نابینا وبینا یا آیا مساوی میباشند تاریکیها وروشنی یا گردانیدند برای خدا انبازانی که

خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾

آفریدند چون آفریدن او پس مشتبه شد آفریده برایشان بگو خدا آفریننده همه چیزهاست واوست یکتای قهرکننده

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا

فرو فرستاد از آسمان آبرا پس روان شد رودخانها از آن آب باندازهٔ خود پس برداشت این آب روان کف بلندرا واز آنچه

يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلُهُ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ

میافروزند برآن در آتش از برای طلب پیرایه یا مایهٔ تنعش کفست مثل آن همچنین میزند خدا

الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ

حق و باطل را پس اما کف پس میرود انداخته شده واما آنچه نفع میدهد مردم را پس دیر میماند درزمین

كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَىٰ وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا

همچنین میزند خدا آن مثلهارا از برای آنانکه اجابت نمودند مر پروردگارشانرا خوبیست وآنانکه اجابت نکردند

لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ

مر اورا اگر آنکه بود مر ایشانرا آنچه درزمین است همه ومثلش باآن هرآینه فدا داده بودند بآن آنها از برای ایشان است بدی حساب

وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ

ومنزل ایشان دوزخست وبدست آن بستر آیا پس آنکه بداند که آنچه فرو فرستاده شد بتو از پروردگارت حق است چون

هُوَ اَعْمٰى ؕ اِنَّمَا يَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿۱۹﴾ الَّذِيْنَ يُوْفُوْنَ بِعَهْدِ اللّٰهِ وَلَا يَنْقُضُوْنَ

نیست کور است کور او کور است پند نمیگیرند صاحبان خردها آنانکه وفا میکنند به پیمان خدا و نمیشکنند

الْمِيْثَاقَ ﴿۲۰﴾ وَالَّذِيْنَ يَصِلُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُوْنَ

پیمان را و آنانکه میپیوندند آنچه را امر کرده خدا بآن که پیوند کرده شود و میترسند از پروردگارشان و بیم دارند

سُوْٓءَ الْحِسَابِ ﴿۲۱﴾ وَالَّذِيْنَ صَبَرُوا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا

از بدی حساب و آنانکه صبر کردند برای طلب وجه پروردگارشان و برپای داشتند نماز را و انفاق نمودند از آنچه

رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً وَّيَدْرَءُوْنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿۲۲﴾

روزی دادیشان نهان و آشکار و دفع میکنند بخوبی بدی را آنها مرایشانراست عاقبت آنسرای

جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ وَالْمَلٰٓئِكَةُ

بهشتهای اقامت دائمی که داخل میشوند آنها و کسیکه شایسته شد از پدرانشان و جفتهاشان و فرزندانشان و ملائکه

يَدْخُلُوْنَ عَلَيْهِمْ مِّنْ كُلِّ بَابٍ ﴿۲۳﴾ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿۲۴﴾ وَالَّذِيْنَ

داخل میشوند برایشان از هر دری سلام بر شما بسبب آنچه صبر کردید پس خوب است انجام آنسرای و آنانکه

يَنْقُضُوْنَ عَهْدَ اللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ مِيْثَاقِهٖ وَيَقْطَعُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيُفْسِدُوْنَ

میشکنند پیمان خدا را پس از استوار کردنش و میبرند آنچه را امر کرده خدا بآن که وصل کرده شود و فساد میکنند

فِى الْاَرْضِ ۙ اُولٰٓئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوْٓءُ الدَّارِ ﴿۲۵﴾ اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ؕ

در زمین آنها مرایشانراست لعنت و مرایشانراست بدی آنسرای خدا وسیع میکند روزی را برای آنکه میخواهد و تنگ میگرداند

وَفَرِحُوْا بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ؕ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فِى الْاٰخِرَةِ اِلَّا مَتَاعٌ ﴿۲۶﴾ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

و شاد شدند بزندگانی دنیا و نیست زندگانی دنیا در آخرت مگر متاعی و میگویند آنانکه کافر شدند

لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِىْٓ اِلَيْهِ مَنْ اَنَابَ ۚ

چرا فرو فرستاده نشد براو آیتی از پروردگارش بگو بدرستیکه خدا گمراه میگذارد آنرا که میخواهد و هدایت میکند بسوی خود آنرا که بازگشت کرد

﴿۲۷﴾ اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوْبُهُمْ بِذِكْرِ اللّٰهِ ؕ اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوْبُ ﴿۲۸﴾ اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

آنانکه گرویدند و میآرامد دلهاشان بذکر خدا آگاه باشید بذکر خدا میآرامد دلها آنانکه گرویدند

وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ طُوبٰى لَهُمْ وَحُسْنُ مَاٰبٍ ﴿٢٩﴾ كَذٰلِكَ اَرْسَلْنٰكَ فِىْٓ اُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ

وکردند کارهای شایسته خوش باد مر ایشانرا و نیکوئی بازگشت همچنین فرستادیم ترا در امتی که گذشتند

مِنْ قَبْلِهَآ اُمَمٌ لِّتَتْلُوَا۟ عَلَيْهِمُ الَّذِىٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُوْنَ بِالرَّحْمٰنِ ۭ قُلْ هُوَ رَبِّىْ

از پیش آنها امتها تا بخوانی بر ایشان چیزی را که وحی فرستادیم بتو و ایشان کافر میشوند بخدای بخشنده بگو اوست پروردگار من

لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۭ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ اَنَّ قُرْاٰنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ

نیست الهی مگر او بر او توکل کردم و باو است بازگشت من و اگر آنکه میبود قرآنی که برفتار درآورده شدی بآن کوهها

اَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْاَرْضُ اَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتٰى ۭ بَلْ لِّلّٰهِ الْاَمْرُ جَمِيْعًا ۭ اَفَلَمْ يَايْـَٔسِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا

یا پاره پاره شدی بآن زمین یا بسخن درآورده شدی بآن مردگان بلکه مر خدا راست امر همگی آیا پس ندانستند آنانکه گرویدند

اَنْ لَّوْ يَشَاۗءُ اللّٰهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيْعًا ۭ وَلَا يَزَالُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا تُصِيْبُهُمْ بِمَا صَنَعُوْا

که اگر میخواست خدا هر آینه هدایت کرده بود مردمانرا همه و همیشه آنانکه کافر شدند میرسد ایشانرا بسبب آنچه کردند

قَارِعَةٌ اَوْ تَحُلُّ قَرِيْبًا مِّنْ دَارِهِمْ حَتّٰى يَاْتِيَ وَعْدُ اللّٰهِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيْعَادَ ﴿٣١﴾

مصیبتی سخت یا فرود میآئی نزدیک بخانه ایشان تا بیاید وعده خدا بدرستیکه خدا خلاف نمیکند وعده را

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَاَمْلَيْتُ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثُمَّ اَخَذْتُهُمْ ۚ فَكَيْفَ كَانَ

و همچنین استهزاء کرده شد برسولان پیش از تو پس مهلت دادم مر آنانرا که کافر شدند پس گرفتمشان پس چگونه باشد

عِقَابِ ﴿٣٢﴾ اَفَمَنْ هُوَ قَآئِمٌ عَلٰى كُلِّ نَفْسٍۢ بِمَا كَسَبَتْ ۚ وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَاۗءَ ۭ قُلْ سَمُّوْهُمْ ۭ

عقوبت من آیا پس کسیکه او نگهبان است بر هر نفسی بآنچه کسب کرد و گردانیدند از برای خدا شریکان بگو نام برید آنانرا

اَمْ تُنَبِّـُٔوْنَهٗ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِى الْاَرْضِ اَمْ بِظَاهِرٍ مِّنَ الْقَوْلِ ۭ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا

بلکه خبر میدهید او را بآنچه نمیداند در زمین بلکه بظاهریست از گفتار بلکه آراسته شد از برای آنها که کافر شدند

مَكْرُهُمْ وَصُدُّوْا عَنِ السَّبِيْلِ ۭ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ عَذَابٌ فِى الْحَيٰوةِ

حیله ایشان و باز داشته شدند از راه و کسیرا که اضلال کرد خدا پس نباشد مر او را راهنمائی مر آنانرا عذابیست در زندگانی

الدُّنْيَا ۭ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَقُّ ۚ وَمَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ ﴿٣٤﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِىْ وُعِدَ

دنیا و هر آینه عذاب آخرت سخت تر است و نباشد مر ایشانرا از خدا هیچ نگاهدارنده مثل بهشتی که وعده داده شد

الْمُتَّقُوْنَ ۭ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۭ اُكُلُهَا دَاۗىِٕمٌ وَّظِلُّهَا ۭ تِلْكَ عُقْبَى الَّذِيْنَ اتَّقَوْا ۡ

بپرهیزکاران میرود از زیرش نهرها میوه‌اش دائمی است وسایه‌اش اینست انجام آنانکه پرهیزکار شدند

وَّعُقْبَى الْكٰفِرِيْنَ النَّارُ ۝٣٥ وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَفْرَحُوْنَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَ

وانجام کافران آتش است وآنانکه دادیم ایشانرا کتاب شاد میشوند بآنچه فرو فرستاده شد بتو و

مِنَ الْاَحْزَابِ مَنْ يُّنْكِرُ بَعْضَهٗ ۭ قُلْ اِنَّمَآ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ وَلَآ اُشْرِكَ بِهٖ ۭ اِلَيْهِ

از طایفه‌های دشمن کسی است که انکار میکند برخی از آنرا بگو جز این نیست فرموده شدم که بپرستم خدارا و شرک نیاورم باو بسوی او

اَدْعُوْا وَاِلَيْهِ مَاٰبِ ۝٣٦ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ۭ وَلَىِٕنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَاۗءَهُمْ بَعْدَ مَا

میخوانم وبسوی اوست بازگشت وهمچنین فرو فرستادیم آنرا حکمی عربی واگر از پیروی خواهشهای ایشان را پس از آنچه

جَاۗءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا وَاقٍ ۝٣٧ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّنْ

آمد ترا از دانش نباشد مرترا از خدا هیچ ناصری ونه نگاهدارنده وبتحقیق فرستادیم رسولان چند از

قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ اَزْوَاجًا وَّذُرِّيَّةً ۭ وَمَا كَانَ لِرَسُوْلٍ اَنْ يَّاْتِيَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ

پیش تو وگردانیدیم از برای ایشان زنان وفرزندان ونباشد مر رسولیرا که بیاورد آیتی را مگر بدستوری

اللّٰهِ ۭ لِكُلِّ اَجَلٍ كِتَابٌ ۝٣٨ يَمْحُوا اللّٰهُ مَا يَشَاۗءُ وَيُثْبِتُ ۚ وَعِنْدَهٗٓ اُمُّ الْكِتٰبِ ۝٣٩ وَاِنْ

خدا از برای هر اجلی نوشته‌ایست محو میکرداند خدا آنچه خواهد وثابت میدارد ونزد اوست اصل کتاب واگر

مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ

بنمایم ترا بعضی از آنچه وعده میدهیم ایشانرا یا بمیرانیم ترا پس جز این نیست بر تست رسانیدن وبر ماست حساب

۝٤٠ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَاْتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا ۭ وَاللّٰهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهٖ ۭ

آیا ندیدند که ما میآییم زمین را کم میکنیم آنرا از اطرافش وخدا حکم میکند نیست رد کننده مر حکم او را

وَهُوَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ۝٤١ وَقَدْ مَكَرَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلّٰهِ الْمَكْرُ جَمِيْعًا ۭ يَعْلَمُ مَا

واوست زود حساب وبدرستیکه مکر کردند آنانکه بودند پیش از ایشان پس مر خدا راست مکر همه میداند آنچه

تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ ۭ وَسَيَعْلَمُ الْكُفّٰرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ۝٤٢ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

کسب میکند هر نفسی وزود باشد که بداند کافران که مر کراست انجام آنسرای ومیگویند آنانکه کافر شدند

لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًۢا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ ۙ وَمَنْ عِنْدَهٗ عِلْمُ الْكِتٰبِ ﴿٤٣﴾

نیستی تو فرستاده شده بگو کافی است خدا گواه میان من و میان شما و کسیکه نزد اوست دانش کتاب

سورة ابرهيم عليه السلام اثنتان وخمسون آية

حروفها ٣٤٣٤ — كلماتها ٨٣١ — ركوعها ٧

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓرٰ ۚ كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۙ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ

کتابیست که فرو فرستادیم آنرا بتو تا بیرون آوری مردمانرا از تاریکیها بروشنائی باذن پروردگارشان بسوی راه

الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ ﴿١﴾ اللّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۭ وَوَيْلٌ لِّلْكٰفِرِيْنَ

غالب ستوده خدائیکه مر اوراست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و وای مر کافران را

مِنْ عَذَابٍ شَدِيْدِۨ ﴿٢﴾ الَّذِيْنَ يَسْتَحِبُّوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ وَيَصُدُّوْنَ

از عذاب سخت آنانکه برمیگزینند زندگانی دنیارا بر آخرت و باز میدارند

عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا ۭ اُولٰۗىِٕكَ فِيْ ضَلٰلٍۢ بَعِيْدٍ ﴿٣﴾ وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ

از راه خدا و میخواهند آنرا کج آنها در گمراهی دورند و نفرستادیم هیچ

رَّسُوْلٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهٖ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ۭ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَاۗءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۗءُ ۭ

رسولی را مگر بزبان قومش تا بیان کند برای ایشان پس گمراه میگذارد خدا آنرا که میخواهد و هدایت میکند آنرا که خواهد

وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ

و اوست غالب درست کردار و بدرستیکه فرستادیم موسی را بآیتهای ما که بیرون آور قومت را از تاریکیهای کفر

اِلَى النُّوْرِ ۙ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيّٰىمِ اللّٰهِ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ ﴿٥﴾ وَاِذْ

بنور ایمان و بده ایشانرا بروزهای خدا بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست از برای هر صبر کننده شکرگذاری و چون

قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ اَنْجٰىكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ

گفت موسی مر قومش را که یاد کنید نعمت خدا را بر شما چون نجات داد شما را از فرعونیان که عذاب میکردند شما را

سُوْٓءَ الْعَذَابِ وَيُذَبِّحُوْنَ اَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ
بدترین عذابی و میکشتند پسرانتانرا و باقی میگذاشتند زنان شمارا و در آن بلائی بود از پروردگار شما
عَظِيْمٌ ﴿٦﴾ وَاِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَاَزِيْدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ اِنَّ عَذَابِيْ
بزرگ و هنگامیکه اعلام کرد پروردگار شما که اگر شکر کنید هرآینه زیاده میدهم شمارا و اگر کافر شوید بدرستیکه عذاب من
لَشَدِيْدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوْسٰٓى اِنْ تَكْفُرُوْٓا اَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ جَمِيْعًا فَاِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ
هرآینه سخت است و گفت موسی اگر کافر شوید شما و هرکه در زمین است همه پس بدرستیکه خدا هرآینه بی نیاز
حَمِيْدٌ ﴿٨﴾ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ وَّثَمُوْدَ ۛ وَالَّذِيْنَ مِنْۢ
ستوده است آیا نیامد شمارا خبر آنانکه بودند پیش از شما قوم نوح و عاد و ثمود و آنانکه بودند
بَعْدِهِمْ ۛ لَا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا اللّٰهُ ۭ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَرَدُّوْٓا اَيْدِيَهُمْ فِيْٓ اَفْوَاهِهِمْ وَ
بعد از ایشان نمیداند ایشانرا مگر خدا آمد ایشانرا رسولانشان بمعجزات پس برگردانیدند دستهاشان در دهانهاشان و
قَالُوْٓا اِنَّا كَفَرْنَا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَنَآ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ ﴿٩﴾ قَالَتْ
گفتند بدرستیکه ما کافر شدیم بآنچه فرستاده شدید بآن و بدرستیکه ما در شکیم از آنچه میخوانید ما را بآن که بگمان بیندازنده است گفتند
رُسُلُهُمْ اَفِي اللّٰهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ يَدْعُوْكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ
رسولانشان آیا باشد در خدا شکی که پدید آورنده آسمانها و زمین است میخواند شمارا تا بیامرزد شمارا از گناهانتان
وَيُؤَخِّرَكُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ۭ قَالُوْٓا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ۭ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَصُدُّوْنَا عَمَّا
و تأخیر اندازد شمارا تا وقتیکه نام برده شده گفتند نیستید شما مگر انسانی مانند ما میخواهید که باز دارید ما را از آنچه
كَانَ يَعْبُدُ اٰبَاۗؤُنَا فَاْتُوْنَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٠﴾ قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَّحْنُ اِلَّا بَشَرٌ
بودند که میپرستیدند پدران ما پس بیاورید بما حجتی روشن گفتند مر ایشانرا رسولانشان نیستیم ما مگر انسانی
مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَمُنُّ عَلٰي مَنْ يَّشَاۗءُ مِنْ عِبَادِهٖ ۭ وَمَا كَانَ لَنَآ اَنْ نَّاْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ
مانند شما ولیکن خدا منت مینهد بر آنکه میخواهد از بندگانش و نباشد مر ما را که بیاوریم بشما حجتی
اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۭ وَعَلَي اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَآ اَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَي اللّٰهِ وَقَدْ
مگر باذن خدا و بر خدا پس باید که توکل کنند گروندگان و چیست ما را که توکل نکنیم بر خدا و بدرستیکه

هَدٰىنَا سُبُلَنَا ۚ وَلَنَصْبِرَنَّ عَلٰى مَآ اٰذَيْتُمُوْنَا ۚ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿١٢﴾

هدایت کرد ما را براههای ما و هر آینه صبر خواهیم کرد البته بر آنکه رنجانید ما را و بر خدا پس باید توکل کنند توکل کنندگان

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ اَرْضِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا ۚ فَاَوْحٰٓى

و گفتند آنانکه کافر شدند مر رسولان را هر آینه بیرون کنیم شما را از زمین خود یا هر آینه برگردید در کیش ما پس وحی فرستاد

اِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الْاَرْضَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ۚ ذٰلِكَ لِمَنْ

بایشان پروردگارشان که هر آینه هلاک میگردانیم ظالمان را و ساکن میگردانیم شما را در زمین از پس ایشان آن از برای کسی است که

خَافَ مَقَامِيْ وَخَافَ وَعِيْدِ ﴿١٤﴾ وَاسْتَفْتَحُوْا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ ﴿١٥﴾ مِّنْ وَّرَآئِهٖ

ترسید از مقام من و ترسید از وعدهٔ عذابم و طلب فتح کردند و نومید شدند هر سرکش حق ناپذیری و از پیش رویش

جَهَنَّمُ وَيُسْقٰى مِنْ مَّآءٍ صَدِيْدٍ ﴿١٦﴾ يَّتَجَرَّعُهٗ وَلَا يَكَادُ يُسِيْغُهٗ وَيَاْتِيْهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ

دوزخست و آب داده میشود از آبی که خون و چرک است جرعه جرعه میآشامد آنرا و نزدیک نباشد که فرو برد بآسانی و میآید او را مرگ از همه

مَكَانٍ وَّمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۭ وَمِنْ وَّرَآئِهٖ عَذَابٌ غَلِيْظٌ ﴿١٧﴾ مَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ ۭ اَعْمَالُهُمْ

جا و نیست او مرده و از پیش رویش عذابیست سخت مثل آنانکه کافر شدند بپروردگارشان کردارشان

كَرَمَادِ ۨ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ يَوْمٍ عَاصِفٍ ۭ لَا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا كَسَبُوْا عَلٰى شَيْءٍ ۭ ذٰلِكَ

چون خاکستریست که سخت بوزد بر آن باد در روزیکه باد سخت میآمده باشد قادر نباشند از آنچه کسب کرده باشند بر چیزی آنست

هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿١٨﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ ۭ اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ

آن گمراهی دور آیا ندانی که خدا آفرید آسمانها و زمین را براستی اگر خواهد ببرد شما را

وَيَاْتِ بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ ﴿١٩﴾ وَّمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا

و بیاورد خلق تازه و نیست آن بر خدا دشوار و ظاهر شدند برخدا همگی پس گفتند ضعیفان

لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ۭ قَالُوْا

مر آنانرا که طلب بزرگی کردند بدرستیکه ما بودیم مر شما را پیروان پس آیا شما هستید کفایت کنندگان از ما عذاب خدا هیچ چیز گفتند

لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ ۭ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ اَجَزِعْنَآ اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيْصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ الشَّيْطٰنُ

اگر هدایت کرده بود ما را خدا هدایت کرده بودیم شما را یکسانست بر ما خواه جزع نموده باشیم یا صبر کرده باشیم نیست ما را هیچ گریزگاهی و گوید شیطان

لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ

چون گزارده شد امر بدرستیکه خدا وعده داد شمارا وعده راست ودرست و وعده دادم شمارا پس خلاف کردم شمارا ونبود مرا بر شما

مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي ۖ فَلَا تَلُومُونِي وَلُومُوا أَنْفُسَكُمْ ۖ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ

هیچ تسلطی مگر آنکه خواندم شمارا پس اجابت کردید مرا پس ملامت مکنید مرا وملامت کنید نفسهای خودرا نیستم من فریادرس شما

وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ ۖ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ ۗ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

ونیستید شما فریادرس من بدرستیکه من کافر شدم بآنکه شریک گردانیدند مرا از پیش بدرستیکه ظالمان مرایشانرا عذابیست پردرد

﴿٢٢﴾ وَأُدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

ودرآورده میشود آنانکه گردیدند وکردند کارهای شایسته درباغهائی که میرود از زیر آنها نهرها جاودانیان

فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ ۖ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً

درآن باذن پروردگارشان درود شان درآنها سلام است آیا نمی بینی که چگونه زد خدا مثلرا کلمهٔ پاکیزه

كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾ تُؤْتِي أُكُلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا ۗ

چون درخت پاکیزه ایست که اصلش ثابتست وفرعش درآسمان داده میشود میوه اش هر حین باذن پروردگارش

وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ

ومیزند خدا مثلهارا از برای مردمان باشد که ایشان پند گیرند ومثل کلمهٔ پلید چون درخت

خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ

پلیدیست که ریشه کن شده باشد از بالای زمین که نباشد مرآنرا هیچ قراری ثابت میگرداند خدا آنانرا که گردیدند بگفتار

الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ ۖ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾

ثابت در زندگانی دنیا ودر آخرت واضلال میکند خدا ستمکارانرا ومیکند خدا آنچه میخواهد

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ

آیا ننگریستی بآنانکه تبدیل کردند نعمت خدارا بکفر وفرود آوردند قومشانرا بسرای هلاک که دوزخست

يَصْلَوْنَهَا ۖ وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ ۗ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ

درآیند آنرا وبدست آنجای قرار وگردانیدند از برای خدا مانندها تا گمراه گردانند از راهش بگو کامرانی کنید پس بدرستیکه

مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ

بازگشت شما آتش است بگو مر بندگان مرا آنانکه گرویدند که برپای دارند نماز را و انفاق کنند از آنچه روزی دادیم ایشان را

سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خِلَالٌ ﴿٣١﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ

نهان و آشکار پیش از آنکه بیاید روزی که نباشد بیعی در آن و نه دوستی خداست که آفرید

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ

آسمانها و زمین را و فرو فرستاد از آسمان آبرا پس بیرون آورد بآن از میوه روزی از برای شما و رام کرد

لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

برای شما کشتی را تا روان شود در دریا بامرش و رام کرد برای شما نهرها و مسخر کرد برای شما آفتاب و ماه را

دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾ وَآتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعُدُّوا

دو کوشنده دائم و رام کرد برای شما شب و روز را و داد تان از هر آنچه خواستید آنرا و اگر بشمارید

نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ

نعمت خدا را احصا نتوانید کرد آنرا بدرستیکه انسان هر آینه سخت ستمکار ناسپاس است و چون گفت ابراهیم ای پروردگار من بگردان

هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِنَ

این شهر مکه را ایمن و دور دار مرا و پسرانم را از آنکه پرستیم بتانرا ای پروردگار من بدرستیکه آنها گمراه کردند بسیاری را از

النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ

مردمان پس هر که پیروی کرد مرا پس بدرستیکه او از من است و هر که نافرمانی کرد مرا پس بدرستیکه تو آمرزنده مهربانی ای پروردگار من بدرستیکه من ساکن گردانیدم

مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ

برخی از فرزندانم را بدامن کوهی غیر خداوند زراعت نزد خانه تو که حرام گردانیده شده پروردگارا تا برپا دارند نماز را پس بگردان

أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَا

دلهای برخی از مردمانرا که بشتابد بسوی ایشان و روزی ده ایشانرا از ثمرها باشد که ایشان شکرگزاری کنند ای پروردگار ما

إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾

بدرستیکه تو میدانی آنچه پنهان میداریم و آنچه آشکار میکنیم و پوشیده نمیباشد بر خدا هیچ چیز در زمین و نه در آسمان

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِیْ وَهَبَ لِیْ عَلَی الْکِبَرِ اِسْمٰعِیْلَ وَاِسْحٰقَ ؕ اِنَّ رَبِّیْ لَسَمِیْعُ الدُّعَآءِ ﴿۳۹﴾ رَبِّ

ستایش مر خدارا که بخشید بمن در بزرگی اسمعیل و اسحق را بدرستیکه پروردگار من هر آینه شنونده دعاست ای پروردگار من

اجْعَلْنِیْ مُقِیْمَ الصَّلٰوةِ وَمِنْ ذُرِّیَّتِیْ ۚ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ ﴿۴۰﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِیْ وَلِوَالِدَیَّ وَلِلْمُؤْمِنِیْنَ

بگردان مرا برپادارنده نماز و از فرزندانم ای پروردگار ما بپذیر مرا و والدین مرا و مؤمنان را

یَوْمَ یَقُوْمُ الْحِسَابُ ﴿۴۱﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ غَافِلًا عَمَّا یَعْمَلُ الظّٰلِمُوْنَ ؕ اِنَّمَا یُؤَخِّرُهُمْ

روزیکه قائم شود حساب و پندار البته خدارا بیخبر از آنچه میکنند ستمکاران جز این نیست که پس میاندازیم

لِیَوْمٍ تَشْخَصُ فِیْهِ الْاَبْصَارُ ﴿۴۲﴾ مُهْطِعِیْنَ مُقْنِعِیْ رُءُوْسِهِمْ لَا یَرْتَدُّ اِلَیْهِمْ طَرْفُهُمْ ۚ وَ

ایشانرا برای روزیکه گشاده میماند در آن چشمها شتاب زدگان بالا دارندگان سرهاشانرا برنمیگردد بسوی ایشان چشمهاشان و

اَفْـِٕدَتُهُمْ هَوَآءٌ ﴿۴۳﴾ وَاَنْذِرِ النَّاسَ یَوْمَ یَاْتِیْهِمُ الْعَذَابُ فَیَقُوْلُ الَّذِیْنَ ظَلَمُوْا رَبَّنَآ

دلهاشان باشد خالی و بیم کن مردمانرا از روزیکه آید ایشانرا عذاب پس گویند آنانکه ستم کردند ای پروردگار ما

اَخِّرْنَآ اِلٰٓی اَجَلٍ قَرِیْبٍ ۙ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرُّسُلَ ؕ اَوَلَمْ تَكُوْنُوْٓا اَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلُ مَا

باز پس ما را تا مدتی نزدیک تا اجابت نمائیم دعوت ترا و پیروی کنیم رسولانرا آیا نبودید که سوگند میخوردید از پیش که نیست

لَكُمْ مِّنْ زَوَالٍ ﴿۴۴﴾ وَّسَكَنْتُمْ فِیْ مَسٰكِنِ الَّذِیْنَ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَتَبَیَّنَ لَكُمْ كَیْفَ فَعَلْنَا

مرشمارا هیچ زوالی و ساکن شدید در مسکنهای آنانکه ستم کردند بر خودهاشان و ظاهر شد مرشمارا که چگونه کردیم

بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْاَمْثَالَ ﴿۴۵﴾ وَقَدْ مَكَرُوْا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللّٰهِ مَكْرُهُمْ ؕ وَاِنْ كَانَ

بایشان و زدیم برای شما داستانها و بدرستیکه حیله کردند مکر شانرا و نزد خدا است جزای مکرشان و اگرچه بود

مَكْرُهُمْ لِتَزُوْلَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿۴۶﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ مُخْلِفَ وَعْدِهٖ رُسُلَهٗ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَزِیْزٌ

مکرشان که زایل شود از آن کوهها پس پندار البته خدارا خلاف کننده وعده اش برسولانش بدرستیکه خدا غالب

ذُو انْتِقَامٍ ﴿۴۷﴾ یَوْمَ تُبَدَّلُ الْاَرْضُ غَیْرَ الْاَرْضِ وَالسَّمٰوٰتُ وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ

صاحب انتقام است روزیکه تبدیل کرده میشود زمین بغیر این زمین و آسمانها و ظاهر شدند از برای خدای یکتای غالب

﴿۴۸﴾ وَتَرَی الْمُجْرِمِیْنَ یَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِیْنَ فِی الْاَصْفَادِ ﴿۴۹﴾ سَرَابِیْلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَّتَغْشٰی

و می بینی گناهکارانرا آنروز قرین کرده شدگان در غلها پیراهنهاشان از قطران و بپوشد

وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَٰذَا

رویهاشانرا آتش تا جزا دهد خدا هر نفسی آنچه کسب کرده بدرستیکه خدا زود حسابست این

بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنْذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

کفایتست مر مردمانرا و تا ترسانیده شوند بآن و تا بدانند که جز این نیست که اوست خدای یکتا و تا پند گیرند صاحبان خردها

سورة الحجر تسع وتسعون آية وهي مكية

حروفها ٢٧٧١ — كلماتها ٥٥٤ — ركوعها

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا

این آیتهای کتاب و قرآنی است روشن بسا که آرزو کنند آنها که کافر شدند که کاش بودند

مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرْهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ وَمَا

مسلمانان واگذار ایشانرا تا بخورند و کامرانی کنند و مشغول کند ایشانرا آرزو پس زود باشد که بدانند و

أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَعْلُومٌ ﴿٤﴾ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ

هلاک نکردیم هیچ قریه را مگر و بود او را نوشته معلوم پیش نیفتد هیچ امتی از اجلش و باز پس نمانند

﴿٥﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَائِكَةِ

و گفتند ای آنکه فرو فرستاده شده بر او ذکر بدرستیکه تو هر آینه دیوانه چرا نمیآری بما فرشتگانرا

إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾ مَا نُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذًا مُنْظَرِينَ ﴿٨﴾

اگر هستی از راستگویان فرو نمیفرستیم ملائکه را مگر بحق و نباشند آنگاه از مهلت داده‌گان

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِيَعِ الْأَوَّلِينَ

بدرستیکه ما فرو فرستادیم ذکر را و بدرستیکه ما مر او را نگاهدارندگانیم و بدرستیکه فرستادیم پیش از تو در گروههای پیشینیان

﴿١٠﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١١﴾ كَذَٰلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ

و نمی آمد ایشانرا هیچ رسولی مگر که بودند بآن استهزا میکردند همچنین در میآریم آنرا در دلهای گناهکاران

(۱۴) لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ (۱۳) وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِنَ السَّمَاءِ

ایمان نمیآورند بآن وبدرستیکه گذشته است آئین پیشینیان واگر میگشادیم برایشان دری از آسمان

فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ (۱۴) لَقَالُوا إِنَّمَا سُكِّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ (۱۵)

پس میبودند همه روزه که دران بالا میرفته باشند هرآینه میگفتند جز این نیست بسته شده چشمهای بلکه ماییم گروهی سحر کرده شدگان

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ (۱۶) وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ

وبدرستیکه گردانیدیم در آسمان برجها وآراستیم آنرا برای نگرندگان ونگاه داشتیم آنرا از هر

شَيْطَانٍ رَجِيمٍ (۱۷) إِلَّا مَنِ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ (۱۸) وَالْأَرْضَ

شیطان رانده شده مگر آنکه بدزدیده گوش فرا داشت پس از پی رفت اورا شهابی روشن وزمین

مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ (۱۹) وَجَعَلْنَا لَكُمْ

دست دادیم آنرا وافکندیم درآن کوههای استوار ورویانیدیم ما درآن از هر چیز سنجیده وساختیم برای شما

فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ (۲۰) وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا

درآن مایه های تعیش وکسی را که نیستید مر اورا روزی دهندگان ونیست هیچ چیز مگر اینکه نزد ماست خزینهایش و

نُنَزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ (۲۱) وَأَرْسَلْنَا الرِّيَاحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

نمیفرستیم آنرا مگر باندازه دانسته شده وفرستادیم بادها را بارگرفتها پس فرود فرستادیم از آسمان آب را

فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ (۲۲) وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ

پس نوشانیدیم شما را از آن ونیستید شما مر آنرا خزانه داران وبدرستیکه ما هرآینه ماییم که زنده کنیم ومیرانیم وماییم وارثان

(۲۳) وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ (۲۴) وَإِنَّ رَبَّكَ

وبتحقیق دانستیم پیش رفتگان را از شما وبتحقیق دانستیم واپس ماندگان را وبدرستیکه پروردگار تو

هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ (۲۵) وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ (۲۶)

او محشور میکند ایشان را که او درستکار داناست وبتحقیق که آفریدیم انسان را از گل خشک شده از لای ریخته شده

وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَارِ السَّمُومِ (۲۷) وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ

وپدر پریان آفریدیمش از پیش از آتش سوزان وهنگامیکه گفت پروردگار تو مر ملائکه را بدرستیکه من آفریننده

بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا

انسانیرا از گل خشک از لای ریخته شده پس چون راست کردم آنرا و دمانیدم دران از روحم پس بیفتید

لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ أَن يَكُونَ

مر اورا سجده کنان پس سجده کردند مر اورا فرشتگان کلشان همگی مگر شیطان ابا نمود که باشد

مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لَمْ أَكُن لِّأَسْجُدَ

با سجده کنندگان گفت ای شیطان چیست مر ترا که نباشی با سجده کنندگان گفت نیستم من که سجده کنم

لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِن صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَإِنَّ

مر انسانیرا که آفریدی اورا از گل خشک شده از لای ریخته شده گفت پس بیرون رو از آن پس بدرستیکه تو رانده شده و بدرستیکه

عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَىٰ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ

بر تو است لعنت تا روز جزا گفت ای پروردگار من پس مهلت ده مرا تا روزیکه برانگیخته شوند گفت پس بدرستیکه تو

مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَىٰ يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ

از مهلت دادگانی تا روز وقت دانسته شده گفت پروردگار من بآنکه اغوا کردی مرا هر آینه آراسته میکنم برای ایشان در زمین

وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ هَٰذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾

و هر آینه بفریبم ایشانرا همگی مگر بندگان ترا از ایشان که مخلصانند گفت این راهی است بر من راست

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ

بدرستیکه بندگان من نیست مر ترا بر ایشان تسلطی مگر آنکه پیروی کرد ترا از گمراهان بدرستیکه دوزخ هر آینه وعده گاه

أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِّنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٤٤﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ

ایشانست همه مر آنرا است هفت در مر هر دری را است از ایشان پاره قسمت کرده شده بدرستیکه پرهیزکاران باشند در بهشتها و سرچشمها

﴿٤٥﴾ ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾

داخل شوید آنهارا بسلامتی ایمنان و بیرون کشیدیم آنچه بود در سینه های ایشان از کینه برادران بر سریرهای روی بهم دارندگان

لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُم مِّنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٨﴾ نَبِّئْ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾ وَ

نمیرسد ایشانرا در آنها تعبی و نباشند ایشان از آنها بیرون شدگان خبر ده بندگان مرا که بدرستیکه منم آمرزنده مهربان و

أَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ﴿٥١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا

بدرستیکه عذاب من آنست عذاب دردناک وخبر ده ایشانرا از مهمانان ابراهیم هنگامیکه داخل شدند براو پس گفتند

سَلَامًا ۖ قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي

سلام گفت بدرستیکه از شما ترسندگانیم گفتند نترس بدرستیکه ما مژده میدهیم ترا به پسری دانا گفت آیا بشارت دادید مرا

عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾ قَالُوا بَشَّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْقَانِطِينَ ﴿٥٥﴾

برآنکه مس کرد مرا پیری پس بچه چیز بشارت میدهید مرا گفتند مژده دادیم ترا براستی پس مباش از نومیدان

قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾

گفت وکیست که نومید شود از رحمت پروردگارش مگر گمراهان گفت پس چیست کارتان ای فرستادگان

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا آلَ لُوطٍ ۖ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا امْرَأَتَهُ

گفتند بدرستیکه ما فرستادند بسوی گروهی گناهکاران مگر خاندان لوط بدرستیکه ما رهاننده ایشانیم همه مگر زنش

قَدَّرْنَا ۙ إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ

که مقدر کردیم که او هر آینه باشد از بازماندگان پس چون آمد آل لوط را فرستادگان گفت بدرستیکه شما قومی ناشناخته

﴿٦٢﴾ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾

گفتند بلکه آمدیم ترا بآنچه بودند در آن شک میکردند وآوردهایم ترا حق وبدرستیکه ما هر آینه راستگویانیم

فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ

پس ببرون برای اهلت را در پارهٔ از شب وتابع شو قفاهای ایشانرا ونباید که التفات کند از شما احدی وبروید جائیکه

تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَٰلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ مُصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَاءَ أَهْلُ

مامور شده اید وگزارش دادیم بسوی او این امررا که بدرستیکه دنبال اینها است بریده شده صبح کنندگان وآمدند اهل

الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ

شهر شادمانی میکردند گفت بدرستیکه اینها مهمان منند پس رسوا مکنید مرا وبترسید از خدا وخوار مسازید مرا

﴿٦٩﴾ قَالُوا أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ هَٰؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ

گفتند آیا منع نکردیم ترا از جهانیان گفت این است دختران من اگر هستید کنندگان بجان تو که ایشان

لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا

هر آینه در مستی شان حیران میزیستند پس گرفتشان فریاد مهلک داخل در روز شدگان پس گردانیدیم زبر شرا زیرش و بارانیدیم

عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ

بر ایشان سنگها از سنگ گل بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست مر اهل فراست را و بدرستیکه آن هر آینه براه ثابت است

﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِن كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لَظَالِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَانتَقَمْنَا

بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است مر گروندگان را اگرچه بودند یاران ایکه هر آینه ستمکاران پس انتقام کشیدیم

مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٨٠﴾ وَآتَيْنَاهُمْ

از ایشان و بدرستیکه آن دو هر آینه در راه روشنند و بحقیقت تکذیب کردند اصحاب حجر رسولانرا و دادیمشان

آيَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا آمِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ

آیتهای خود پس بودند از آنها اعراض کنندگان و بودند میتراشیدند از کوهها خانها ایمان پس گرفت ایشانرا

الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

فریاد مهلک بامدادکنندگان پس کفایت نکرد از ایشان آنچه بودند که کسب میکردند و نیافریدیم آسمانها و زمین را

وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ

و آنچه میان آنهاست مگر بحق و بدرستیکه قیامت هر آینه آینده است پس درگذر درگذشتن خوب بدرستیکه پروردگار تو اوست آفریدگار

الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾ لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ

دانا و بحقیقت دادیم ترا هفت آیه از سوره که دو بار نازل شده و قرآن عظیم مگشای بخواهش البته دو چشمت را

إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَقُلْ

بآنچه کامرانی دادیم بآن اصنافرا از ایشان و اندوه مخور بر ایشان و فرود آور بالت را از برای گروندگان و بگو

إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَا أَنزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾ الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾

بدرستیکه من منم بیم کننده آشکار همچنانکه فرو فرستادیم بر آنانکه قرآنرا پاره پاره جزو جزو کردند آنانکه گردانیدند قرآنرا پاره ها یا سحرها یا کذبها

فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ

پس بپروردگار تو قسم که هر آینه خواهیم پرسید ایشانرا همه از آنچه بودند که میکردند پس آشکار کن بآنچه مامور شده و رو بگردان

عَنِ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿۹۴﴾ اِنَّا كَفَيْنٰكَ الْمُسْتَهْزِءِيْنَ ﴿۹۵﴾ الَّذِيْنَ يَجْعَلُوْنَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَسَوْفَ

از مشرکان بدرستیکه ما کفایت میکنیم از تو استهزاء کنندگان را آنانکه میگردانند با خدا خدائی دیگر پس زود باشد

يَعْلَمُوْنَ ﴿۹۶﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ اَنَّكَ يَضِيْقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُوْلُوْنَ ﴿۹۷﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ

که بدانند و بتحقیق میدانیم که تو تنگ میشود سینه ات بآنچه میگویند پس تسبیح گوی بستایش پروردگار خود

مِّنَ السّٰجِدِيْنَ ﴿۹۸﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتّٰى يَاْتِيَكَ الْيَقِيْنُ ﴿۹۹﴾

با سجده کنندگان و بپرست پروردگارت را تا بیاید ترا مرگ

سُوْرَةُ النَّحْلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ وَّاَرْبَعٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّهِيَ ثَلٰثُ عَشْرَةَ رُكُوْعًا

حروفها ۷۷۰۷ كلماتها ۱۸۴۱ ركوعها ۱۶

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَتٰۤى اَمْرُ اللّٰهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْهُ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿۱﴾ يُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ بِالرُّوْحِ

آمد فرمان خدا پس طلب تعجیل مکنید آنرا دانم پاک بودنش را و برتر آمده از آنچه شرک میآورند فرو میفرستد ملائکه را با روح

مِنْ اَمْرِهٖ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖۤ اَنْ اَنْذِرُوْۤا اَنَّهٗ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّاۤ اَنَا فَاتَّقُوْنِ ﴿۲﴾ خَلَقَ

از امرش بر آنکه میخواهد از بندگانش که بیم دهید بدرستیکه نیست الهی مگر من پس بترسید از من آفرید

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ تَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿۳﴾ خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا

آسمانها و زمین را براستی برتر آمده از آنچه شرک میآورند آفرید انسان را از نطفه پس اکنون

هُوَ خَصِيْمٌ مُّبِيْنٌ ﴿۴﴾ وَّالْاَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيْهَا دِفْءٌ وَّمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَاْكُلُوْنَ ﴿۵﴾

او است جدال کننده آشکار و شتر و گاو و گوسفند آفرید آنها را برای شما در آنهاست گرمی و منفعتها و از آنها میخورید

وَلَكُمْ فِيْهَا جَمَالٌ حِيْنَ تُرِيْحُوْنَ وَحِيْنَ تَسْرَحُوْنَ ﴿۶﴾ وَتَحْمِلُ اَثْقَالَكُمْ اِلٰى بَلَدٍ لَّمْ تَكُوْنُوْا

و برای شماست در آنها تجملی در وقتیکه میآرید از چراگاه و هنگامیکه سر میدهید و برمیدارند بارهای گران شما را و میبرند بشهریکه نباشید

بٰلِغِيْهِ اِلَّا بِشِقِّ الْاَنْفُسِ اِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿۷﴾ وَّالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيْرَ

رسنده آن مگر بتعب نفسها بدرستیکه پروردگار شما هر آینه مهربان رحیم است و اسبها و استرها و خرها را

لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً ۚ وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ ۚ وَلَوْ

تا سوار شوید آنها را و باشد آرایشی و میآفریند آنچه را نمیدانید و بر خداست راستی راه و بعضی از آن منحرفست و اگر

شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ

خواستی هر آینه هدایت کردی شما را همه اوست که فرو فرستاد از آسمان آبرا برای شما از آنست نوشیدنی و از آنست درختی

فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ

که در آن میچرانید میرویاند برای شما بآن کشت را و زیتون و درختان خرما و انگورها و از همه

الثَّمَرَاتِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ

ثمرها بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است برای گروهی که اندیشه میکنند و مسخر کرد برای شما شب را و روز را

وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾

و آفتاب و ماه را و ستارگان مسخر شدگانند بفرمان او بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست از برای گروهیکه دریابند بعقل

وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾

و آنچه را آفرید برای شما در زمین که مختلف است افساش بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است مر جمعی را که فکر میکنند

وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا ۖ وَتَرَى

و اوست که مسخر کرد دریا را تا بخورید از آن گوشتی تازه و بیرون آرید از آن پیرایه که میپوشید آنرا و می بینی

الْفُلْكَ مَوَاخِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾ وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ

کشتیها را شکافندگان آب بسینه در آن و تا بجویید از فضلش و باشد که شما شکر کنید و افکند در زمین کوههای استوار

أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَامَاتٍ ۚ وَبِالنَّجْمِ هُمْ

مبادا که میل کند با شما و نهرها و راهها باشد که شما راه یابید و علامتها و بستاره ایشان

يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ

راه میجویند آیا پس آنکه میآفریند چون کسی است که نمیآفریند آیا پس پند نمیگیرید و اگر بشمارید نعمت

اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا ۗ إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾

خدا را بشمار نتوانید آوردش بدرستیکه خدا هر آینه آمرزنده مهربان است و خدا میداند آنچه را پنهان میدارید و آنچه را آشکار میکنید

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿۲۰﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ
وآنانرا که میخوانند از جز خدا نمیتوانند آفرید چیزی را وایشان آفریده میشوند مرده گانند نه زندگان
وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿۲۱﴾ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
ونمیدانند کی برانگیخته میشوند خدای شما خدائی است یگانه پس آنانکه نمیگروند بآخرت
قُلُوبُهُمْ مُنْكِرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿۲۲﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ
دلهای ایشان ناشناساست وایشان سرکشانند ناچار بدرستیکه خدا میداند آنچه پنهان میدارید وآنچه آشکار میکنید
إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿۲۳﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ
بدرستیکه او دوست ندارد سرکشانرا وچون گفته شود مرایشانرا چه چیز فرو فرستاد پروردگار شما گویند افسانهای پیشینیان
﴿۲۴﴾ لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا
تا بردارند بارهای گناهانشانرا تمام روز قیامت واز بارهای گناه آنانکه گمراه میکنند ایشانرا بدون علمی آگاه باشید
سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿۲۵﴾ قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ
بدست آنچه برمیدارند بتحقیق مکر کردند آنانکه بودند پیش از ایشان پس آمد فرمان خدا بناهای ایشانرا از بیخ پس فرود آمد
عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۲۶﴾ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
برایشان بام از بالاشان وآمد ایشانرا عذاب از آنجا که نمیدانستند پس روز قیامت
يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ
خوار میکند ایشانرا ومیگوید کجایند انبازان من که بودید مخالفت میورزیدید در آنها گفتند آنانکه داده شدند دانش را
إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۲۷﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ
بدرستیکه رسوائی امروز وبدی بر کافران است آنکه قبض روح میکند شان فرشتگان ظلم کنندگان خودهاشان
فَأَلْقَوُا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَىٰ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۲۸﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ
پس درانداختند صلح را که نبودیم بکنیم هیچ بدی آری بدرستیکه خدا داناست بآنچه بودید که میکردید پس درآیید درهای
جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَلَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿۲۹﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ
دوزخ را جاودانیان درآن پس هرآینه بدست آرامگاه تکبر کنندگان وگفته شد مرآنانرا که پرهیزکار شدند چه چیز فرو فرستاد پروردگارتان

قَالُوا خَيْرًا ۗ لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۚ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ ۚ وَلَنِعْمَ دَارُ

گفتند خیر یعنی قرآن از برای آنانکه نیکوئی کردند در این دنیا نیکوئیست و هر آینه سرای آخرت بهتر است و هر آینه خوبست سرای

الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ ۚ

پرهیزکاران بهشتهای اقامت دائمی داخل میشوند آنرا میرود از زیر آنها نهرها مر ایشانراست در آنها آنچه میخواهند

كَذَٰلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ ۙ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمُ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ

همچنین جزا میدهد خدا پرهیزکارانرا آنها که میمیراند شانرا ملائکه پاکیزه‌ها میگویند سلام بر شما درآیید بهشت را

بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا أَن تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرُ رَبِّكَ ۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ

بسبب آنچه بودید که میکردید آیا انتظار میبرند مگر آنکه آید ایشانرا ملائکه یا بیاید فرمان پروردگار تو همچنین کردند آنانکه

مِن قَبْلِهِمْ ۚ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِم مَّا

بودند پیش از ایشان و ستم نکرد ایشانرا خدا ولیکن بودند که بخودهاشان ظلم میکردند پس رسید شان بدیهای آنچه کردند و احاطه کرد بایشان آنچه

كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ نَّحْنُ وَلَا

بودند که بآن استهزا میکردند و گفتند آنانکه شرک آوردند اگر میخواست خدا نمیپرستیدیم از غیر او هیچ چیزرا ما و نه

آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ ۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ

پدران ما و حرام نمیکردیم بغیر حکم او هیچ چیزرا همچنین کردند آنانکه بودند پیش از ایشان پس آیا باشد بر رسولان مگر رسانیدن

الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ۖ فَمِنْهُم مَّنْ هَدَى اللَّهُ

آشکار و بتحقیق برانگیختیم در هر امتی رسولی که بپرستید خدارا و دور شوید از طاغوت پس از ایشان کسی است که هدایت کرد

وَمِنْهُم مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ ۚ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾

و از ایشان کسیست که ثابت شد بر او گمراهی پس گردید در زمین پس بنگرید چگونه بود انجام کار تکذیب کنندگان

إِن تَحْرِصْ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَن يُضِلُّ وَمَا لَهُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَ

اگر حرص ورزی بر هدایت ایشان پس بدرستیکه خدا هدایت نمیکند کسی را که اضلال میکند و نیست مر ایشانرا هیچ یاری کنندگان و

أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ ۙ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَن يَمُوتُ ۚ بَلَىٰ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَٰكِنَّ

سوگند خوردند بخدا منتهای سوگند ایشانرا که برمیانگیزد خدا کسی را که میمیرد آری وعده دادنی است بر او حق ولیکن

أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يَخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا

بیشتر مردمان نمیدانند تا بیان کند از برای ایشان آنچه اختلاف میکردند در آن و تا جدا نماید آنانرا که کافر شدند

أَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾

که ایشان بودند دروغگویان جز این نیست گفتار ما مر چیزی را چون بخواهیم آنرا آنکه بگوییم مر او را که بشو پس میشود

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَأَجْرُ

و آنانیکه هجرت کردند در راه خدا از بعد آنکه ستمکرده شدند هر آینه جای میدهیم ایشانرا در دنیا جای خوب و هر آینه اجر

الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾ وَمَا

آخرت بزرگتر است اگر باشد که بدانند آنانکه صبر کردند و بر پروردگارشان توکل میکنند و

أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾

نفرستادیم پیش از تو مگر مردانرا که وحی میکردیم بسوی ایشان و بپرسید از اهل ذکر اگر باشید که ندانید

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ

بحجتها و کتابها و فرو فرستادیم بتو ذکر را تا بیان کنی از برای مردم آنچه فرو فرستاده شد بایشان و باشد که ایشان

يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾ أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ

اندیشه کنند آیا پس ایمن شدند آنانکه مکر کردند بدیهارا که زیر زبر کند خدا بایشان زمین را یا بیاید ایشانرا

الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ

عذاب از جائیکه ندانند یا بگیرد ایشانرا در گردیدن شان پس نیستند ایشان عاجز کنندگان یا بگیرد ایشانرا

عَلَىٰ تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَيَّأُ ظِلَالُهُ

بر ترسی پس بدرستیکه پروردگار شما هر آینه مهربان رحیم است آیا ندیدند بسوی آنچه آفرید خدا از چیزی که میگردد سایه هایش

عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا

از راست و چپها سجده کنندگان مر خدارا و ایشان ذلیلانند و مر خدارا سجده میکند آنچه در آسمانها و آنچه

فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ

در زمین است از جنبنده و ملائکه و ایشان سرکشی نمیکنند میترسند از پروردگارشان از

فَوْقَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٥٠﴾ وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَٰهَيْنِ اثْنَيْنِ ۖ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ

بالاشان و میکنند آنچه مامور میشوند و گفت خدا که مگیرید دو اله را که دو تا است جز این نیست که او اله

وَاحِدٌ ۖ فَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٥١﴾ وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا ۚ أَفَغَيْرَ اللَّهِ

یکتا است پس از من پس بترسید و مر او راست آنچه در آسمانها و زمین است و مر او راست دین گردانی است آیا پس جز خدا

تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾ وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ۖ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْأَرُونَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ إِذَا

بپرهیزید و آنچه باشماست از نعمتی پس از خداست پس چون برسد شما را ضرری پس باو میناليد پس چون

كَشَفَ الضُّرَّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا ۖ

دفع کرد ضرر را از شما هنگام پاره از شما بپروردگارشان شرک میآورند تا کفران ورزند بآنچه دادیمشان پس برخورید

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ ۗ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا

پس زود باشد که بدانید و میگردانند برای آنچه نمیدانند بهره از آنچه روزی دادیشان بخدا سوگند هر آینه پرسیده میشوید از آنچه

كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ ۙ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ

بودید افترا میکردید و میگردانند برای خدا دختران دائم پاک بود نسزا و مر ایشانراست آنچه میخواهند و چون مژده داده شود

أَحَدُهُمْ بِالْأُنْثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ ۚ

یکی از ایشان بمؤنث میگردد رویش سیاه گردیده و او باشد پر از خشم پنهان شود از قوم از بدی آنچه مژده داده شد بآن

أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ

که آیا نگه دارد ش بر خواری یا پنهان کند ش در خاک آگاه باشید بد است آنچه حکم میکنند از برای آنانکه نمیگروند بآخرت

مَثَلُ السَّوْءِ ۖ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ

مثل بد است و از برای خداست مثل برتر و او است غالب درست کردار و اگر مؤاخذه میکرد خدا مردمانرا بستمشان

مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَٰكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ

نگذاشته بود بر روی زمین هیچ جنبنده ولیکن باز پس میدارد ایشانرا تا وقتی که نام برده شده پس چون آید اجلشان باز پس نمیمانند

سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ

ساعتی و پیش نمیافتند و میگردانند از برای خدا آنچه ناخوش میدارند و وصف میکند زبانهاشان دروغرا که

لَهُمُ الْحُسْنٰى ۚ لَا جَرَمَ اَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَاَنَّهُمْ مُّفْرَطُوْنَ ﴿٦٢﴾ تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰٓى اُمَمٍ

مر ایشانراست خوبی ناچار بدرستیکه مر ایشانراست آتش و بدرستیکه ایشانند پیش فرستادگان بخدا سوگند بتحقیق فرستادیم بسوی امتانی

مِّنْ قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٦٣﴾

پیش از تو پس آراسته کرد برای ایشان دیو رجیم کردار شانرا پس او دوست ایشان امروز و مر ایشانراست عذابی دردناک

وَّمَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ اِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِى اخْتَلَفُوْا فِيْهِ ۙ وَهُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ

و نفرستادیم ما بر تو کتاب را مگر از برای آنکه بیان کنی برای ایشان آنچه اختلاف کردند در آن و هدایت و رحمت از برای قومی

يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٦٤﴾ وَاللّٰهُ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً

که میگروند و خدا فرو فرستاد از آسمان آب را پس زنده کرد بآن زمین را پس از مردنش بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است

لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ ﴿٦٥﴾ وَاِنَّ لَكُمْ فِى الْاَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۗ نُسْقِيْكُمْ مِّمَّا فِىْ بُطُوْنِهٖ مِنْۢ بَيْنِ فَرْثٍ وَّدَمٍ

برای قومی که میشنوند و بدرستیکه مر شماراست در شتر و گاو و گوسفند عبرتی میآشامانیم شمارا از آنچه در شکمهای آنها از میانه سرگین و خون

لَّبَنًا خَالِصًا سَآئِغًا لِّلشّٰرِبِيْنَ ﴿٦٦﴾ وَمِنْ ثَمَرٰتِ النَّخِيْلِ وَالْاَعْنَابِ تَتَّخِذُوْنَ مِنْهُ سَكَرًا

شیری بینش گوارا مر آشامندگانرا و از ثمرهای درختان خرما و انگورها میگیرید از آن شکری

وَّرِزْقًا حَسَنًا ۗ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٦٧﴾ وَاَوْحٰى رَبُّكَ اِلَى النَّحْلِ اَنِ اتَّخِذِىْ

و روزی خوب را بدرستیکه در آن هر آینه آیت است برای قومی که در یابند بعقل و وحی فرستاد پروردگار تو بسوی زنبور که بگیر

مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا وَّمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُوْنَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِىْ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ فَاسْلُكِىْ سُبُلَ

از کوهها خانها و از درخت و از آنچه بسازند از چوب پس بخور از همه ثمرها پس برو راههای

رَبِّكِ ذُلُلًا ۗ يَخْرُجُ مِنْ بُطُوْنِهَا شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ اَلْوَانُهٗ فِيْهِ شِفَآءٌ لِّلنَّاسِ ۗ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ

پروردگارت را رام شدگان بیرون میآید از شکمهای آنها آشامیدنی که مختلف است رنگهایش در آن شفائیست برای مردمان بدرستیکه در آن

لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٦٩﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفّٰىكُمْ ۗ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ

هر آینه نشانی است مر قومی را که فکر میکنند و خدا آفرید شمارا پس میمیراند شمارا و از شما کسی است که رد کرده میشود بسوی فرومایه ترین عمر

لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْـًٔا ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ ﴿٧٠﴾ وَاللّٰهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلٰى بَعْضٍ فِى

تا نداند پس از دانستن چیزی بدرستیکه خدا دانای توانا است و خدا افزونی داد برخی از شمارا بر برخی در

الرِّزْقِ ۚ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ ۚ أَفَبِنِعْمَةِ

روزی پس نباشند آنانکه افزونی داده شدند برگردانندگان روزی‌شان بر آنچه مالک شد دستهاشان پس ایشان در آن یکسانند آیا پس نعمت

اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ

خدا انکار میکنند و خدا گردانید برای شما از خودانتان جفتها و گردانید برای شما از جفتهاتان پسران

وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ۚ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

و نوادگان و روزی داد شما را از پاکیزه‌ها آیا پس بباطل میگروند و بنعمت خدا ایشان کفران میورزند

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ

و میپرستیدند از غیر خدا آنچه مالک نیست برای ایشان روزی از آسمان و زمین چیزی را و توانائی ندارند

﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا

پس مزنید برای خدا مثلها را بدرستیکه خدا میداند و شما نمیدانید زد خدا مثلی بندهٔ

مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا

درم خریده که قادر نیست بر چیزی و کسیکه روزی دادیم او را از خود روزی خوبی پس او انفاق میکند از آن پنهان و آشکار

هَلْ يَسْتَوُونَ ۖ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا

آیا یکسان میباشند ستایش مر خدا را بلکه بیشترین ایشان نمیدانند و زد خدا مثلی دو مرد که یکی از آن دو

أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّهْهُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ ۖ هَلْ يَسْتَوِي

گنگ است که قادر نیست بر چیزی و او گران است بر صاحبش هر کجا که متوجه میگرداندش نمیآرد خیری آیا یکسانست

هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

او و کسیکه میفرماید بعدالت و او است بر راه راست و مر خدا راست نهانی آسمانها و زمین

وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ

و نیست فرمان قیامت مگر چون نظر انداختن چشم یا آن نزدیکتر است بدرستیکه خدا بر همه چیز تواناست و خدا بیرون آورد شما

مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۙ لَعَلَّكُمْ

از شکمهای مادرانتان که نمیدانستید چیزی را و گردانید برای شما گوش و دیده‌ها و دلها باشد که شما

تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي

شکر کنید آیا ندیدند بسوی پرنده رام شدگان در میان آسمان نگه نمیدارد ایشان را مگر خدا بدرستیکه در

ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ

آن هر آینه آیتهاست برای جمعی که ایمان میآورند و خدا گردانید شما را از خانهاتان آرامگاه و گردانید برای شما از پوستها

الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَافِهَا وَأَوْبَارِهَا

شتر و گاو و گوسفند خانها که سبک میبینید آنها را روز کوچتان در روز ماندنتان و از پشمهای آنها و کرکهای شان

وَأَشْعَارِهَا أَثَاثًا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ

و موهاشان پوشش و فرش و مایه تجارت تا هنگامی و خدا گردانید برای شما از آنچه آفرید سایبانها و گردانید برای شما از

الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمْ بَأْسَكُمْ كَذَٰلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ

کوهها خانهای پنهان بودن و گردانید برای شما پیراهنها که نگاه دارد تان از گرما و پیراهنهای جنگ که نگاه دارد شما را از سختی شما همچنین تمام میکند نعمت خود را

عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ

بر شما باشد که شما منقاد شوید پس اگر روگردانند پس نیست بر تو مگر رسانیدن آشکار میشناسند نعمت

اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ

خدا را پس انکار میکنند آنرا و بیشترینشان کافرانند روزیکه برانگیزیم از هر امتی شاهدی را پس

لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا

داده نشود از برای آنانکه کافر شدند و نه ایشان طلب رضاجوئی کرده شوند و چون ببینند آنانرا که ستم کردند عذاب پس

يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ

سبک نشود از ایشان و نه ایشان مهلت داده شوند و چون ببینند آنانرا که شرک آوردند انبازان ایشانرا گویند پروردگارا آنها

شُرَكَاؤُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُو مِنْ دُونِكَ فَأَلْقَوْا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾

شریکان ما اند که بودیم میخواندیم از غیر تو پس بیندازند بایشان گفتار را بدرستیکه شما هر آینه دروغگویانید

وَأَلْقَوْا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَمَ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا

و بیندازند با خدا آنروز صلح را و گم شد از ایشان آنچه بودند افترا میکردند آنانکه کافر شدند و باز داشتند

عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ زِدْنٰهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي

از راه خدا افزودیم ایشانرا عذاب بر بالای عذاب بسبب آنچه بودند که افساد میکردند و روزیکه برمیانگیزیم در

كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هٰؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ

هر امتی شاهدی برایشان از خودشان و آوردیم ترا شاهد بر آنها و فرو فرستادیم بر تو این کتاب را

تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾ إِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَ

بیانی کامل مر همه چیزرا و هدایت و رحمت و بشارت مر مسلمانان را بدرستیکه خدا میفرماید بعدالت و

الْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ

نیکوکاری و بعطا کردن بصاحب قرابت و نهی میکند از کار زشت و ناپسند و ظلم پند میدهد شمارا باشد که شما

تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللّٰهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَ

پند گیرید و وفا کنید بعهد خدا چون عهد کردید و مشکنید سوگندهارا بعد از استوار کردنش و

قَدْ جَعَلْتُمُ اللّٰهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّتِي نَقَضَتْ

بتحقیق گردانیدید شمارا خدا بر خودتان گواه بدرستیکه خدا میداند آنچه میکنید و مباشید چون زنیکه گردانید

غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ

رشته را از بعد محکمی تارهای تاب بازداده میگیرید سوگندهارا مفسده میانتان که باشید گروهی افزونتر

مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللّٰهُ بِهِ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾

از گروهی جز این نیست که میآزماید شمارا خدا بآن و هرآینه بیان خواهد کرد برای شما روز قیامت آنچه بودید در آن اختلاف میکردید

وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلٰكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَ

و اگر خواسته بود خدا هرآینه گردانیده بود شمارا امت واحد ولیکن گمراه میگذارد آنرا که خواهد و هدایت میکند آنرا که خواهد و

لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا

هرآینه پرسیده میشوید از آنچه بودید که میکردید و فرا مگیرید سوگندهارا مفسده میانتان پس بلغزد قدمی بعد از ثباتش

وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللّٰهِ

و بچشید اندوه را بآنچه باز داشتید از راه خدا و از برای شما عذابی است بزرگ و عوض مگیرید بپیمان خدا

ثَمَنًا قَلِيلًا ۚ إِنَّمَا عِندَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِندَكُمْ يَنفَدُ وَمَا عِندَ

بهای اندک را بدرستیکه آنچه نزد خداست بهتر است مر شما را اگر باشید که بدانید آنچه نزد شماست سپری میشود و آنچه نزد

اللَّهِ بَاقٍ ۗ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا

خداست پاینده است و هر آینه جزا میدهیم آنانرا که صبر کردند مزد شانرا به بهتر از آنچه بودند که میکردند هر که کند کردار شایسته

مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيَاةً طَيِّبَةً ۖ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا

از مرد یا زن و او مؤمن باشد پس زندگانی دهیم او را زندگانی پاکیزه و جزا دهیم ایشانرا مزد شان بهتر از آنچه

كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُ

بودند که میکردند پس چون بخوانی قرآن را پس پناه جوی بخدا از شیطان رانده شده بدرستیکه

لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾ إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ

نیست مر او را تسلطی بر آنانکه گرویدند و بر پروردگار شان توکل میکنند نیست تسلطش مگر بر آنانکه

يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُم بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَّلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ

دوست میدارندش و آنانکه ایشان باو شرک آورندگانند و چون تبدیل کنیم آیه را بجای آیه و خدا داناتر است بآنچه فرو فرستد

قَالُوا إِنَّمَا أَنتَ مُفْتَرٍ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ

گویند جز این نیست که تو افترا کننده بلکه بیشتر ایشان نمیدانند بگو فرود آورد ش روح پاکی از پروردگارت

بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ

بحق تا ثابت گرداند آنانرا که گرویدند و از برای هدایت و بشارت از برای مسلمانان و هر آینه میدانیم بدرستیکه ایشان میگویند

إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ ۗ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَٰذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٠٣﴾ إِنَّ

جز این نیست که میآموزد او را انسانی زبان کسیکه میگرانند گفتار را بسوی او عجمیست و این زبانی است عربی روشن بدرستیکه

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ

آنانکه نمیگروند بآیتهای خدا راه نمایند ایشانرا خدا و از برای ایشان عذابیست دردناک جز این نیست که میبندد دروغ را

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٠٥﴾ مَن كَفَرَ بِاللَّهِ مِن بَعْدِ إِيمَانِهِ

آنانکه نمیگروند بآیتهای خدا و آنگروه ایشانند دروغگویان کسیکه کافر شد بخدا از بعد ایمان آوردن

إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَٰكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ

جز آنکه جبر کرده شد و دلش آرمیده بود بایمان ولیکن کسیکه باز شد بکفر از سینه پس برایشانست خشمی

مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ

از خدا و از برای ایشانست عذابی بزرگ آن بابت که ایشان اختیار کردند زندگانی دنیا را بر آخرت و بدرستیکه خدا

لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿١٠٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ

هدایت نمیکند گروه کافران را آنگروه آنانند که مهر نهاد خدا بر دلهاشان و گوشهاشان و چشمهاشان

وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٠٨﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٠٩﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ

و آنگروه ایشانند بیخبران ناچار بدرستیکه ایشان در آخرت ایشانند زیانکاران پس بدرستیکه پروردگار تو از برای

هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٠﴾

آنانکه هجرت کردند از بعد آنکه عذاب کرده شدند پس جهاد کردند و صبر نمودند بدرستیکه پروردگار تو از بعد آن هر آینه آمرزنده مهربانست

يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ

روزیکه آید هر نفسی که مجادله کند از خودش و تمام داده شود هر نفسی جزای آنچه کرد و ایشان ستمکرده نشوند و زد

اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ آمِنَةً مُطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ

خدا مثل قریه که بود ایمن آرمیده میآمد روزیش فراوان از همه جا پس کفران ورزید

بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ

نعمتهای خدا پس چشانیدش خدا پوشش گرسنگی را و بیم بآنچه بودند که میکردند و بتحقیق آمد ایشانرا

رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا

رسولی از ایشان پس تکذیب کردند او را پس گرفتشان عذاب و ایشان بودند ستمکاران پس بخورید از آنچه روزی داد شما را خدا حلال

طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ

پاکیزه و شکر کنید نعمت خدا را اگر هستید او را میپرستید جز این نیست حرام کرد بر شما مردار و خون

وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

و گوشت خوک و آنچه بانگ زده شد برای غیر خدا بآن پس آنکه مضطر شد که نه باغی باشد و نه عادی پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست

(١١٥) وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَٰذَا حَلَالٌ وَهَٰذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ
وگوئید برای وصف کردن زبانشان دروغ را که این حلال است واین حرام تا ببندید بر خدا
الْكَذِبَ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ (١١٦) مَتَاعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ
دروغ را بدرستیکه آنانکه میبندند بر خدا دروغرا رستگار نمیشوند مایه عیش کمی است واز برای ایشانست عذاب
أَلِيمٌ (١١٧) وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا
دردناک وبر آنانکه یهود شدند حرام کردیم آنچه خواندیم برتو از پیش وستم نکردیم ایشانرا ولیکن بودند که
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (١١٨) ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِ ذَٰلِكَ
بخودشان ستم میکردند پس بدرستیکه پروردگار تو است مرآنانرا که کردند بدیرا بنادانی پس توبه کردند پس ازآن
وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ (١١٩) إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِّلَّهِ حَنِيفًا
وبسامان آمدند بدرستیکه پروردگار تو پس ازآن هرآینه آمرزنده مهربانست بدرستیکه ابراهیم بود پیشوا مطیع از برای خدا حق گرای
وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (١٢٠) شَاكِرًا لِّأَنْعُمِهِ ۚ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ (١٢١) وَ
ونبود از مشرکان شکرکننده مرنعمتهای اورا برگزیدش وهدایت کردش براه راست و
آتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً ۖ وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ (١٢٢) ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنِ اتَّبِعْ
دادیمش در دنیا خوبی وبدرستیکه اوست درآخرت هرآینه از شایستگان پس وحی فرستادیم بسوی تو که پیروی کن
مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (١٢٣) إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ ۚ
کیش ابراهیم را حق گرای ونبود از شرک آورندگان جز این نیست گردانیده شد شنبه بر آنانکه اختلاف کردند درآن
وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ (١٢٤) ادْعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ
وبدرستیکه پروردگار تو هرآینه حکم میکند میانشان روز قیامت درآنچه بودند درآن اختلاف میکردند بخوان براه راست پروردگار
بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ ۖ وَجَادِلْهُم بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ
بحکمت وپند خوب ومجادله کن با ایشان آنچه آن خوبتر است بدرستیکه پروردگار تو اوست داناتر بآنکه گمشد
عَن سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (١٢٥) وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُم بِهِ ۖ وَلَئِن
از راهش واوست داناتر بهدایت یافتگان واگر عقوبت کنید پس عقوبت کنید بمانند آنچه عقوبت کرده شدید بآن واگر

صَبَرْتُمْ ۖ وَلَهُوَ خَيْرٌ لِّلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾ وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي

صبر کنید هر آینه آن بهتر است از برای صبر کنندگان و صبر کن و نیست صبر تو مگر بتوفیق خدا و اندوه مخور برایشان و مباش در

ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوا وَّالَّذِينَ هُم مُّحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

تنگی از آنچه مکر میکنند بدرستیکه خدا با آنانست که پرهیزکار شدند و آنانکه ایشان نیکوکارانند

سورة بني اسرائيل مائة واحدى عشر آية ومكية

حروفها ٤٠٥ — كلماتها ١٩٢٣ — ركوعها ١٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ

دائم پاک بودن آنکه برد بشب بنده را شبی از مسجد الحرام بمسجد اقصی که برکت دادیم پیرامون

لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾ وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي

تا بنمایم او را از آیتهای خود بدرستیکه اوست او شنوای بینا و دادیم موسی را توریة و گردانیدیم هدایت از برای

إِسْرَائِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا

فرزندان یعقوب که مگیرید از غیر من کارگذاری فرزندان آنکه حمل کردیم با نوح بدرستیکه او بود بنده

شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا

شکرگذار و اعلام نمودیم ببنی اسرائیل در کتاب که فساد خواهید کرد البته در زمین دو بار و هر آینه سرکشی خواهید کرد البته

كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ

سرکشی بزرگ پس چون بیاید وعدهٔ تحقیق آن دو بفرستیم بر شما بندگانی مرا را صاحبان قوت سخت پس بروند بجستجو میانهٔ

الدِّيَارِ ۚ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُم بِأَمْوَالٍ وَ

خانها و بود وعده کرده شده پس برگردانیدیم برای شما نصرت را برایشان مدد کنیم شما را بمالها و

بَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنْ أَحْسَنتُمْ أَحْسَنتُمْ لِأَنفُسِكُمْ ۖ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا

پسران و گردانیدیم شما را بسیارتر از راه شمار اگر خوب کردید خوب کردید برای خودتان و اگر بد کردید پس مر خودتان را است

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا

پس چون بیاید وعدهٔ دیگر تا بدسازند روهای شما را و تا داخل شوند در مسجد همچنانکه داخل شدند آنرا اول بار و تا تباه گردانند

مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ

آنچه را که غالب شدند تباه گردانیدنی شاید پروردگار شما که رحم کند شما را و اگر عود کنید عود خواهیم کرد و گردانیدیم دوزخ را از برای کافران

حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ

جای حبس بدرستیکه این قرآن هدایت میکند بآنچه آن درست تر است و بشارت میدهد آن مؤمنان را که میکنند کارهای شایسته

أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾ وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾

اینکه مر ایشان راست مزدی بزرگ و بدرستیکه آنانکه ایمان نمیآورند بآخرت مهیا کرده ایم برای ایشان عذابی دردناک

وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ

و درخواست میکند انسان شر را مثل درخواست کردنش خیر را و بود انسان شتاب کننده و گردانیدیم شب را

وَالنَّهَارَ آيَتَيْنِ فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِتَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ

و روز را دو آیت پس محو کردیم آیت شب را و گردانیدیم آیت روز را نور دهنده چشم تا بجوئید فضلی را از پروردگار شما

وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ

و تا بدانید شمار سالها و حساب را و هر چیزی تفصیل دادیم آنرا تفصیل دادنی و هر انسانی ملازم گردانیدیم او را

طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنْشُورًا ﴿١٣﴾ اقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ

عملش در گردنش و بیرون آوردیم برای او روز قیامت نامه که خواهد دید آنرا گشوده بخوان نامه را بس است

بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا

نفس تو امروز بر تو حساب کننده آنکه هدایت یافت پس جز این نیست که هدایت یافت برای خویش و آنکه گمراه شد پس جز این نیست

يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَ

گمراه میشود بر خویش و بر ندارد هیچ بردارنده بار گناه دیگری را و نباشیم عذاب کنندگان تا آنکه بفرستیم رسولی را و

إِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا

چون خواهیم که هلاک کنیم قریه را بفرمائیم بطاعت بنازنعمت سرشدگان را پس نافرمانی میکنند در آن پس ثابت میشود در آن حکم پس هلاک میگردانیم آنرا

تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ

هلاک کردنی و بسیار هلاک گردانیدیم از قرنها از بعد نوح و کافیست پروردگارت بگناه بندگانش

خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا

آگاه بینا کسیکه خواهد آن شتابنده را تعجیل میکنیم برای او در آن آنچه میخواهیم از برای آنکه میخواهیم پس میگردانیم

لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ

برای او دوزخ را که در شود در آن نکوهش کرده شده رانده شده و کسیکه خواست آخرت را و کوشش کرد برای آن کوشش خود را و او

مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كُلًّا نُمِدُّ هَٰؤُلَاءِ وَهَٰؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ

مؤمن است پس آنها باشد سعیشان مقبول هر یکرا مدد میکنیم آنها را و اینها را از بخشش پروردگار تو

وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾ انْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلَلْآخِرَةُ

و نباشد بخشش پروردگار تو بازداشته شده بنگر چگونه افزونی دادیم برخی از ایشانرا بر برخی و هر آینه آخرت

أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَخْذُولًا

بزرگتر است بمراتب و بزرگتر است از جهة افزونی دادن نکوهیده با خدا خدای دیگر پس بنشینی نکوهش کرده شده تنها واگذاشته شده

﴿٢٢﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۚ إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ

و حکم کرد پروردگارت که نپرستید مگر او را و بوالدین نیکوئی کردن اگر برسند نزد تو بپیری

أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَاخْفِضْ لَهُمَا

یکیشان یا هر دوشان پس مگوی مر آن دو را اُف و زجر مکن آن دو را و بگوی مر آن دو را گفتنی خوب و فرود آور برای آن دو را

جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي

بال تواضع را از مهربانی و بگو پروردگارا رحمت کن آن دو را همچنانکه تربیت کردند مرا که بودم خرد و پروردگار شما داناتر است بآنکه در

نُفُوسِكُمْ ۚ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ

نفسهای شماست اگر باشید نیکوکاران پس هر آینه او باشد مر بازگشت کنندگان را آمرزنده و بده صاحب قرابت را حقش

وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ

و بیچاره را و راه گذر یافته را و مباش باشیدنی باسراف بدرستیکه باشندگان باسراف باشند برادران شیاطین

وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾ وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا

و باشد شیطان مر پروردگار خود را ناسپاس و اگر اعراض کنی از ایشان برای طلب رحمتی از پروردگارت که امید میداری او را

فَقُل لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ

پس بگو مر ایشان را گفتاری نرم و نگردان دست را بربسته بگردنت و مگشایش همگی گشادن

فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّهُ كَانَ

پس بنشینی ملامت کرده شده مغموم بدرستیکه پروردگارت گشاده میگرداند روزی را برای آنکه میخواهد و تنگ میگرداند بدرستیکه او باشد

بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ

به بندگانش آگاه بینا و مکشید فرزندان را از بیم تنگدستی ما روزی میدهیم ایشان را و شما را

إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنَىٰ ۖ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

بدرستیکه کشتن ایشان باشد گناهی بزرگ و پیرامون مگردید زنا را بدرستیکه آن باشد کاری زشت و بدست از جهت راه

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ۗ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِ سُلْطَانًا

و مکشید نفسی را که حرام کرده خدا مگر بحق و کسیکه کشته شد مظلوم پس بتحقیق گردانیدیم از برای وارث او تسلطی

فَلَا يُسْرِف فِّي الْقَتْلِ ۖ إِنَّهُ كَانَ مَنصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ

پس نباید که اسراف کند در قتل بدرستیکه او باشد یاری کرده شده و پیرامون مگردید مال یتیم را مگر بآنکه آن بهتر است

حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۚ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ ۖ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ

تا برسد بکمال قوتش و وفا کنید به پیمان بدرستیکه پیمان باشد پرسیده شده و تمام کنید پیمانه را چون پیمائید

وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ

و وزن کنید بترازو و باقپان درست آن بهتر است و خوبتر بحسب عاقبت و پیرو مشو آنچه نباشد مر ترا

بِهِ عِلْمٌ ۚ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ فِي

بآن دانش بدرستیکه گوش و چشم و دل همه آنها باشد از آن پرسیده شونده و راه مرو در

الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ

زمین از راه گبر و ناز بدرستیکه تو رخنه نتوانی کرد زمین را و هرگز نخواهی رسید بکوهها در بلندی همه آن باشد بدیش

عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ ۗ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ

نزد پروردگار تو ناخوش داشته شده آن از آنچه نیست که وحی فرستاد بتو پروردگارت از حکمت و مگردان با خدا

إِلَٰهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ

الهی دیگر پس انداخته شوی در دوزخ ملامت کرده شده رانده شده آیا پس مخصوص کرد شما را پروردگار شما به پسران و گرفت از

الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا ۚ إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ

فرشتگان دختران بدرستیکه شما هر آینه میگوئید سخنی بزرگ و بتحقیق بیان کردیم مکرر در این قرآن

لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُل لَّوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَّابْتَغَوْا إِلَىٰ

تا پند گیرند و نیفزود ایشانرا مگر نفرت بگو اگر بود با او الهان همچنانکه میگویند آنگاه هر آینه جستند بسوی

ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ

صاحب عرش راهی منزه است او و برتر است از آنچه میگویند برتری بزرگی تسبیح میکند مر او را آسمانهای

السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ وَإِن مِّن شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَٰكِن لَّا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ

هفتگانه و زمین و هر که در آنهاست و نیست هیچ چیز مگر که تسبیح میکند بستایش او ولیکن نمیفهمید تسبیح ایشانرا

إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

بدرستیکه او باشد بردبار آمرزنده و چون بخوانی قرآن میگردانیم ما میان تو و میان آنانکه نمیگروند

بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا

بآخرت پرده پوشیده و گردانیدیم بر دلهاشان پوششها مبادا که بفهمند آنرا و در گوشهاشان گرانی

وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَّوْا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ

و چون ذکر کنی پروردگار ترا در قرآن تنها برگردند بر پشتهاشان رمندگان ما داناتریم بآنچه گوش میدارند

بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا

بآن هنگامیکه گوش میدارند بسوی تو و آنگاه که ایشانند در رازگوئی آنگاه که میگویند ظالمان پیروی نمیکنید مگر مردی را سحر کرده شده

﴿٤٧﴾ انظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا أَإِذَا

بنگر چگونه زدند برای تو مثلها را پس گمراه شدند پس نمیتوانند یافت راهی و گفتند آیا چون

كُنْتُمْ عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٤٩﴾ قُلْ كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا ﴿٥٠﴾

باشیم استخوانها و ریزه ریزه ها آیا ما هر آینه برانگیخته شدگانیم بآفرینشی تازه بگو باشید سنگها یا آهن

اَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِيْ صُدُوْرِكُمْ ۚ فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ يُّعِيْدُنَا ۚ قُلِ الَّذِيْ فَطَرَكُمْ اَوَّلَ

یا خلقی از آنچه عظیم آید در سینه هاتان پس بزودی خواهند گفت کیست که باز میآورد ما را بگو آنکسیکه پدید آورد شما را اول

مَرَّةٍ ۚ فَسَيُنْغِضُوْنَ اِلَيْكَ رُءُوْسَهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هُوَ ۚ قُلْ عَسٰى اَنْ يَّكُوْنَ قَرِيْبًا ﴿٥١﴾

بار پس بزودی بجنبانند بسوی تو سرها شانرا و میگویند خواهد بود آن بگو شاید که بوده باشد نزدیک

يَوْمَ يَدْعُوْكُمْ فَتَسْتَجِيْبُوْنَ بِحَمْدِهٖ وَتَظُنُّوْنَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٥٢﴾ وَقُلْ لِّعِبَادِيْ

روزیکه میخواند شما را پس اجابت میکنید بستایش او و گمان میبرید که درنگ نکرده اید مگر اندکی و بگو مر بندگان مرا

يَقُوْلُوا الَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ ۚ اِنَّ الشَّيْطٰنَ يَنْزَغُ بَيْنَهُمْ ۚ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلْاِنْسَانِ

که بگویند آنچه آن خوبتر است بدرستیکه دور رجیم فساد میکند میانشان بدرستیکه شیطان باشد مر انسانرا

عَدُوًّا مُّبِيْنًا ﴿٥٣﴾ رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِكُمْ ۚ اِنْ يَّشَاْ يَرْحَمْكُمْ اَوْ اِنْ يَّشَاْ يُعَذِّبْكُمْ ۚ وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ

دشمن آشکار پروردگار شما داناتر است بشما اگر خواهد رحم کند شما را یا اگر خواهد عذاب کند شما را و نفرستادیم ترا

عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ

بر ایشان کارگذار و پروردگار تو داناتر است بکسیکه در آسمانها و زمین است و بتحقیق که افزونی دادیم بعضی

النَّبِيّٖنَ عَلٰى بَعْضٍ ۖ وَّاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ فَلَا يَمْلِكُوْنَ

از پیغمبرانرا بر بعضی و دادیم داود را زبور بگو بخوانید آنانرا که دعوی کردید از غیر او پس مالک نباشند

كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيْلًا ﴿٥٦﴾ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ يَبْتَغُوْنَ اِلٰى رَبِّهِمُ الْوَسِيْلَةَ

رفع ضرر را از شما و نه تغییر را آنها که میخوانند میجویند بسوی پروردگارشان وسیله

اَيُّهُمْ اَقْرَبُ وَيَرْجُوْنَ رَحْمَتَهٗ وَيَخَافُوْنَ عَذَابَهٗ ۗ اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُوْرًا ﴿٥٧﴾

هر کدام ایشان که نزدیکتر شد و امید میدارند رحمتش را و میترسند از عذابش بدرستیکه عذاب پروردگارت باشد حذر کرده شده

وَاِنْ مِّنْ قَرْيَةٍ اِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوْهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ اَوْ مُعَذِّبُوْهَا عَذَابًا شَدِيْدًا ۗ كَانَ

و نیست هیچ قریه مگر که ما هلاک کننده اش پیش از روز قیامت یا عذاب کننده اش عذابی سخت باشد

ذٰلِكَ فِي الْكِتٰبِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾ وَمَا مَنَعَنَآ أَنْ نُّرْسِلَ بِالْاٰيٰتِ إِلَّآ أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُوْنَ
آن در کتاب نوشته شده و باز نداشت ما را که بفرستیم آیتها را مگر آنکه تکذیب کردند آنرا پیشینیان

وَآتَيْنَا ثَمُوْدَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوْا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْاٰيٰتِ إِلَّا تَخْوِيْفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا
و دادیم ثمود را ناقه بینا کننده پس ستم کردند بآن و نمیفرستیم آیتها را مگر برای بیم دادن و هنگامیکه گفتیم

لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِيْٓ أَرَيْنٰكَ إِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَ
مر ترا بدرستیکه پروردگار تو احاطه کرده بمردمان و نگردانیدیم آن خوابرا که نمودیم ترا مگر ابتلائی برای مردمان و

الشَّجَرَةَ الْمَلْعُوْنَةَ فِي الْقُرْاٰنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيْدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيْرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا
آن درخت لعنت کرده شده در قرآن و بیم میدهیم ایشانرا پس نمیافزاید شانرا مگر زیاده روی عظیمی و چون گفتیم

لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا إِلَّآ إِبْلِيْسَ قَالَ ءَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِيْنًا ﴿٦١﴾
مر فرشتگانرا سجده کنید مر آدم را پس سجده کردند مگر ابلیس گفت آیا سجده کنم از برای آنکه آفریدی از گل

قَالَ أَرَءَيْتَكَ هٰذَا الَّذِيْ كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهٗٓ
گفت خبر ده مرا که این کسیکه تفضیل دادی بر من هرآینه اگر باز پس داری مرا تا روز رستخیز هرآینه بنیاد براندازم البته فرزندان

إِلَّا قَلِيْلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَآءً مَّوْفُوْرًا ﴿٦٣﴾
مگر اندکی گفت برو پس کسیکه پیرو شود ترا از ایشان پس بدرستیکه دوزخ جزای شماست جزای تمام و

وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ
لغزش ده کسی را که توانی از ایشان بآوازت و فریاد زن بر ایشان با سوارانت و پیادگانت و انباز شو ایشانرا

فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعِدْهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ إِلَّا غُرُوْرًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِيْ لَيْسَ
در مالها و اولاد و وعده ده ایشانرا و وعده نمیدهد ایشانرا شیطان مگر فریب بدرستیکه بندگان من نیست

لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ وَكَفٰى بِرَبِّكَ وَكِيْلًا ﴿٦٥﴾ رَّبُّكُمُ الَّذِيْ يُزْجِيْ لَكُمُ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوْا
مر ترا بر ایشان تسلطی و بس باشد پروردگار ترا وکیل پروردگار شماست که میراند برای شما کشتی را در دریا تا بجوئید

مِنْ فَضْلِهٖ إِنَّهٗ كَانَ بِكُمْ رَحِيْمًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُوْنَ إِلَّآ إِيَّاهُ
از فضلش بدرستیکه او باشد بشما مهربان و چون مس کند شما را ضرر در دریا گم شود آنرا که میخوانید از غیر او

فَلَمَّا نَجّٰىكُمْ اِلَى الْبَرِّ اَعْرَضْتُمْ ۭ وَكَانَ الْاِنْسَانُ كَفُوْرًا ﴿٦٧﴾ اَفَاَمِنْتُمْ اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ

پس چون نجات داد شما را بسوی بیابان روی گردان شدید و باشد انسان ناسپاس آیا پس ایمن شدید که فرو برد باشما طرف

الْبَرِّ اَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ وَكِيْلًا ﴿٦٨﴾ اَمْ اَمِنْتُمْ اَنْ يُّعِيْدَكُمْ فِيْهِ تَارَةً

بر را یا فرستد بر شما تند باد سنگریزه باشی را پس نیابید برای خود حافظی را آیا ایمن شدید که باز گرداند شما را در آن بار

اُخْرٰى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيْحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ۙ ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهٖ

دیگر پس فرستد بر شما درهم شکننده از باد پس غرق کند شما را بسبب آنکه کافر شدید پس نیابید برای خود بر ما بآن

تَبِيْعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِيْٓ اٰدَمَ وَحَمَلْنٰهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ

از پی آینده و بتحقیق گرامی گردانیدیم فرزندان آدم را و برداشتیم ایشان را در بیابان و دریا و روزی دادیم ایشان را از پاکیزه ها

وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلٰي كَثِيْرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيْلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوْا كُلَّ اُنَاسٍۢ بِاِمَامِهِمْ ۚ فَمَنْ اُوْتِيَ

و افزونی دادیم ایشان را بر بسیاری از آنکه آفریدیم افزونی دادنی روزی که میخوانیم هر مردمانی را با مامشان پس آنکه داده شد

كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ فَاُولٰۗىِٕكَ يَقْرَءُوْنَ كِتٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فِيْ هٰذِهٖٓ

کتابش بدست راستش پس آنها میخوانند نامه خود را و ستمکرده نمیشوند مقدار فتیلی و کسیکه باشد در این دنیا

اَعْمٰى فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰى وَاَضَلُّ سَبِيْلًا ﴿٧٢﴾ وَاِنْ كَادُوْا لَيَفْتِنُوْنَكَ عَنِ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ

کور پس او است در آخرت کور و گمراه تر است و بدرستیکه نزدیک بودند که بفتنه اندازند ترا از آنچه وحی کردیم

اِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهٗ ۡ وَاِذًا لَّاتَّخَذُوْكَ خَلِيْلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَآ اَنْ ثَبَّتْنٰكَ لَقَدْ كِدْتَّ

بسوی تو تا افترا بندی بر ما جز آنچه وحی کردیم آنرا و آنگاه بگیرند ترا دوست و اگر نه اینکه ثبات دادیم ترا هر آینه نزدیک بود

تَرْكَنُ اِلَيْهِمْ شَيْـــًٔا قَلِيْلًا ﴿٧٤﴾ اِذًا لَّاَذَقْنٰكَ ضِعْفَ الْحَيٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ

که میل کنی بسوی ایشان چیزی اندک آنگاه هر آینه بچشانیم ترا دو چندان عذاب زندگی و دو چندان عذاب مردن پس نمییابی

لَكَ عَلَيْنَا نَصِيْرًا ﴿٧٥﴾ وَاِنْ كَادُوْا لَيَسْتَفِزُّوْنَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِيُخْرِجُوْكَ مِنْهَا وَاِذًا لَّا يَلْبَثُوْنَ

برای خود در دفع عذاب یاری کننده و بدرستیکه نزدیک بود که بلغزانند ترا از زمین تا بیرون کنند ترا از آن و آنگاه درنگ نکردند

خِلٰفَكَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَنْ قَدْ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا

پس از تو مگر اندکی بدستور آنانکه بحقیقت فرستادیم پیش از تو از رسولان ما و نیابی مر دستور ما را

تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾ أَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلٰى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْاٰنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ

تغییری — برپا دارید نماز را — وقت زوال آفتاب تا تاریکی شب — وخواندن صبح را بدرستیکه خواندن صبح

كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسٰى أَنْ يَّبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا

باشد حاضر شده ملائکه شب و روز — واز شب پس بیدار شو بآن زیادتی مر ترا — شاید که جای دهد ترا پروردگارت بجایگاه

مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَّبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَّأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَّاجْعَلْ لِّي مِنْ لَّدُنْكَ

ستوده — و بگو پروردگارا من داخل کن مرا داخل کردن راستی — و بیرون آور مرا بیرون آوردن راستی و بگردان از برای من از نزد

سُلْطَانًا نَّصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ

تسلطی یاور — و بگو آمد حق و ناچیز شد باطل بدرستیکه باطل باشد ناچیز — و فرو فرستیم

مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا

از قرآن آنچه آن شفاست و رحمتی است از برای گروندگان — و نمی افزاید ستمکاران را جز زیان — و چون

أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأٰى بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلٌّ يَّعْمَلُ

انعام میکنیم بر انسان روی بگرداند و دور شود بیکطرفی — و چون مس کند او را شر و سختی باشد ناامید — بگو هر کس میکند

عَلٰى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدٰى سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ

بمانندش پس پروردگار شما داناتر است بآنکه او درست تر است از جهت راه — و میپرسند ترا از روح بگو

الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِّنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي

روح از امر پروردگار من است و داده نشدید از دانش مگر اندک — و اگر بخواهیم هر آینه ببریم آنچه

أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ

وحی کردیم بتو پس نیابی برای خود بآن بر ما کارگذاری — مگر رحمتی از پروردگارت بدرستیکه فضل او

كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾ قُلْ لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلٰى أَنْ يَّأْتُوا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْاٰنِ

باشد بر تو بزرگ — بگو هر آینه اگر جمع شوند آدمیان و پریان بر آنکه بیاورند مانند این قرآن را

لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هٰذَا

نیاورند مانندش را و اگرچه باشند بعضی شان مر بعضی را هم پشت — و بتحقیق گردانیدیم برای مردمان در این

الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَاَبٰۤى اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا ﴿٨٩﴾ وَقَالُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى تَفْجُرَ

قرآن از هر داستانی پس سر باز زدند اکثر مردمان مگر ناسپاسی و گفتند ایمان نیاریم مر ترا تا آنکه روان کنی

لَنَا مِنَ الْاَرْضِ يَنْۢبُوْعًا ﴿٩٠﴾ اَوْ تَكُوْنَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْاَنْهٰرَ خِلٰلَهَا

برای ما از زمین چشمه یا باشد مر ترا از بوستانی از خرمابنان و انگور پس روان سازی نهرها در میانش

تَفْجِيْرًا ﴿٩١﴾ اَوْ تُسْقِطَ السَّمَآءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا اَوْ تَاْتِيَ بِاللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ قَبِيْلًا

روان ساختنی یا بیفکنی آسمان را همچنانکه دعوی کردی بر ما پاره پاره یا بیاوری خدا و فرشتگان را کفیل یا شاهد

﴿٩٢﴾ اَوْ يَكُوْنَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرُفٍ اَوْ تَرْقٰى فِي السَّمَآءِ وَلَنْ نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتّٰى تُنَزِّلَ

یا باشد مر ترا خانه از طلا یا بالا روی در آسمان و باور نداریم هرگز مر بالا رفتن ترا تا آنکه فرود آوری

عَلَيْنَا كِتٰبًا نَّقْرَؤُهٗ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ اِلَّا بَشَرًا رَّسُوْلًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ

بر ما کتابی که بخوانیم آنرا بگو منزه است پروردگارم آیا هستم مگر انسانی رسول و منع نکرد مردمان را که

يُّؤْمِنُوْۤا اِذْ جَآءَهُمُ الْهُدٰۤى اِلَّاۤ اَنْ قَالُوْۤا اَبَعَثَ اللّٰهُ بَشَرًا رَّسُوْلًا ﴿٩٤﴾ قُلْ لَّوْ كَانَ فِي الْاَرْضِ

ایمان آرند چون آمد ایشان را هدایت مگر آنکه گفتند آیا برانگیخت خدا انسانی را رسول بگو اگر بودی در زمین

مَلٰٓئِكَةٌ يَّمْشُوْنَ مُطْمَئِنِّيْنَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِّنَ السَّمَآءِ مَلَكًا رَّسُوْلًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ

ملائکه که راه میرفتند آرمیدگان هر آینه فرو فرستاده بودیم بر ایشان از آسمان ملکی را رسول بگو بس است خدا

شَهِيْدًۢا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ بِعِبَادِهٖ خَبِيْرًۢا بَصِيْرًا ﴿٩٦﴾ وَمَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۚ

گواه میان من و میان شما بدرستیکه او باشد به بندگانش آگاه بینا و کسیرا که هدایت کند خدا پس اوست راه یافته

وَمَنْ يُّضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ عُمْيًا

و کسیرا که گمراه گذارد پس هرگز نخواهی یافت مر ایشان را یاوران از غیرش و حشر کنیم ایشان را روز قیامت بر روهاشان کوران

وَّبُكْمًا وَّصُمًّا ؕ مَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ؕ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنٰهُمْ سَعِيْرًا ﴿٩٧﴾ ذٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا

و گنگان و کران جایگاهشان دوزخ است هرگاه فرو نشیند زبانه زیاد کنیم ایشان را از جهت افروختن آتش آن جزای آنهاست بسبب آنکه ایشان کافر شدند

بِاٰيٰتِنَا وَقَالُوْۤا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٩٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ

بآیتهای ما و گفتند آیا چون باشیم استخوانها و ریزه ریزه آیا ما هر آینه برانگیخته شدگان خلق تازه آیا ندیدند بدرستیکه

اللّٰهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلٰى أَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَّا

خدائی که آفرید آسمانها وزمین را توانا است بر آنکه بیافریند مانند ایشانرا وگردانید برای ایشان اجلی که نیست

رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظّٰلِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾ قُلْ لَّوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا

شکی در آن پس سر باز زدند ستمگاران مگر ناسپاسی بگو اگر شما مالک بودید خزینه های رحمت پروردگار مرا

لَّأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسٰى تِسْعَ آيَاتٍ

هرآینه امساک میکردید شما از ترس نفقه کردن وباشد انسان بخیل وبحقیقت دادیم موسی را نه نشانه

بَيِّنَاتٍ فَسْئَلْ بَنِي إِسْرَآءِيلَ إِذْ جَآءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يٰمُوسٰى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾

روشن پس بپرس از بنی اسرائیل وقتیکه آمد ایشانرا پس گفت مر او را فرعون بدرستیکه من هرآینه گمان ترا ای موسی جادو کرده شده

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ أَنْزَلَ هٰؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يٰفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا

گفت بتحقیق دانسته که فرو نفرستاد اینهارا مگر پروردگار آسمانها وزمین دلیلهای روشن بدرستیکه من هرآینه گمان میبرم ترا ای فرعون هلاک کرده شده

﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَنْ يَّسْتَفِزَّهُمْ مِّنَ الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي

پس خواست که برکنده کند ایشانرا از زمین پس غرق کردیش وهرکه با او بود همه وگفتیم ما پس از او مر بنی

إِسْرَآءِيلَ اسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾ وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنٰهُ وَ

اسرائیل را که ساکن شوید آن زمین را پس چون آید وعده آخرت آوریم شمارا آمیخته باهم وبحق فرو فرستادیم قرآنرا و

بِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَآ أَرْسَلْنٰكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَّنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾ وَقُرْآنًا فَرَقْنٰهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلٰى

بحق فرود آمد وفرستادیم ترا مگر مژده دهنده وبیم کننده وقرآنی که جدا جدا کردیم آنرا تا بخوانی آنرا بر مردمان

مُكْثٍ وَّنَزَّلْنٰهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾ قُلْ آمِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ

بآرام وفرو فرستادیم آنرا فرو فرستادنی بگو بگروید بآن یا نگروید بدرستیکه آنانکه داده شدند علم را پیش از آن

إِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَّيَقُولُونَ سُبْحٰنَ رَبِّنَآ إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا

چون خوانده میشود بر ایشان بر میافتند بر ذقنها سجده کنان ومیگویند منزه است پروردگار ما بدرستیکه باشد وعده پروردگار ما

لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾ قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ أَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ

هرآینه کرده شده وبر روی میافتند بر ذقنها میگریند ومیافزاید ایشانرا تضرع بگو بخوانید خدارا باسم الله یا بخوانید بنام رحمن

أَيًّا مَّا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ ۚ وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَٰلِكَ

هرکدام که بخوانید پس مراوراست نامهای نیک وبلند مکن نمازت را وآهسته مکن آنرا وبجوی میانهٔ آن

سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ

طریقی وبگوی ستایش مرخدایراکه نگرفت فرزندی ونبوده مراورا انبازی در پادشاهی ونبوده مراورا

وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ ۖ سُورَةُ الْكَهْفِ مِائَةٌ وَعَشْرُ آيَاتٍ وَفِي تِرْكِ الْمَكِّيَّةِ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾

یاوری از خواری وتعظیم کن اورا تعظیم کردنی

حروفها ۶۳۶۰ — کلماتها ۱۵۷۲ — رکوعها ۱۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَل لَّهُ عِوَجًا ﴿١﴾ قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا

ستایش مرخدایراکه فروفرستاد بر بندهٔ اش کتاب را ونگردانید مرآنرا کژی راست درست تا بترساند عذابی

شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾

سخت از نزد او ومژده دهد گروندگان را که میکنند کارهای شایسته که مرایشانراست مزدی نیکو

مَّاكِثِينَ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾ مَّا لَهُم بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا

گیرندگان در آن همیشه وبیم دهد آنانرا که گفتند گرفت خدا فرزند نباشد مرایشانرا بآن هیچ علمی ونه

لِآبَائِهِمْ ۚ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ ۚ إِن يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ

مرپدرانشانرا عظیم آمد آن کلمه که بیرون میآید از دهنهای ایشان نمیگویند مگر دروغی را پس شاید تو هلاک کننده

نَّفْسَكَ عَلَىٰ آثَارِهِمْ إِن لَّمْ يُؤْمِنُوا بِهَٰذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ

خودت را بر اثرهای ایشان اگر ایمان نیاورند باین کلام از راه اندوه بسیار بدرستیکه ما گردانیدیم آنچه بر زمین است

زِينَةً لَّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾

زینتی مرآنانرا تا آزمائیم ایشانرا که کدامشان خوبتراست از راه کردار وبدرستیکه ما هرآینه گردندگانیم آنچه را بر آن است زمین ساده

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ

بلکه پنداشتی که بدرستیکه اصحاب کهف ورقیم بودند از آیتهای ما عجب هنگامیکه جای گزیدند جوانان بسوی غار

بعضی گفته اند که رقیم نام دیهی است از قریات روم ونام کوهی است بعضی نقل شده * اصحاب کهف در زمان بنی اسرائیل بودند وبقولی از اشراف ملک بت پرست بودند وبقولی از مقربان درگاه پادشاه بودند وبقولی از اشراف ملک روم بودند وبقولی از مقربان درگاه پادشاه روم بودند ابو الفتوح رازی گفته که رقیم را تفسیر کرده اند بر سنگی که نوشته اند نام اصحاب کهف را

فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرَبْنَا عَلَىٰ آذَانِهِمْ

پس گفتند ای پروردگار ما بده ما را از نزد تو رحمتی و آماده گردان برای ما از کار ما راه یافتن بحق پس زدیم بر گوشهاشان

فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾ نَّحْنُ

در آن غار سالها بشمار پس برانگیختیم ایشان را تا بدانیم که کدام از آن دو گروه شمارهٔ نگاهدارنده تر است هر آنچه درنگ کردند از مدت

نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾ وَرَبَطْنَا عَلَىٰ

ما میخوانیم بر تو خبر ایشان را بحق بدرستیکه ایشان بودند جوانانیکه گرویدند بپروردگار خود و افزودیم ایشان را هدایت و بستیم بر

قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَّدْعُوَ مِن دُونِهِ إِلَٰهًا

دلهاشان هنگامیکه برخاستند پس گفتند پروردگار ما پروردگار آسمانها و زمین است هرگز نخوانیم از غیر او خدائی

لَّقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هَٰؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ آلِهَةً لَّوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم

هر آینه گفته باشیم آنگاه دور از صواب را اینها قوم ما گرفتند از غیر او الهان چرا نمیآرند بر ایشان

بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾ وَإِذِ اعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ

بحجتی روشن پس کیست ظالمتر از آنکه افترا کرد بر خدا دروغی را و چون کناره گیرید از ایشان و آنچه میپرستند

إِلَّا اللَّهَ فَأْوُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنشُرْ لَكُمْ رَبُّكُم مِّن رَّحْمَتِهِ وَيُهَيِّئْ لَكُم مِّنْ أَمْرِكُم مِّرْفَقًا

از جز خدا پس جای گیرید بآن غار تا بگسترانید برای شما پروردگارتان از رحمتش و آماده کند برای شما از کارتان مایهٔ انتفاع را

﴿١٦﴾ وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَت تَّزَاوَرُ عَن كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَت تَّقْرِضُهُمْ

و می بینی آفتاب را چون برآید منحرف شود از غارشان بجانب راست و چون فرو شود قطع کند ایشان را

ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِّنْهُ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَن يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَن

بجانب چپ و ایشان بودند در فراخیائی از آن از آیتهای خداست کسیرا که هدایت کند خدا پس اوست راه یافته و کسیرا

يُضْلِلْ فَلَن تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُّرْشِدًا ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ

که اضلال کند پس هرگز نیابی مر او را یاوری ارشاد دهنده و میپنداری ایشان را بیداران و ایشان خفتگان بودند و میگردانیمشان بجانب راست

وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُم بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ

و جانب چپ و سگشان گسترانده بود دو ساعدش را باستانهٔ آن در غار اگر دیده در میشدی برای ایشان هشت بگردانیدی

فِرَارًا وَّلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾ وَكَذٰلِكَ بَعَثْنٰهُمْ لِيَتَسَآءَلُوْا بَيْنَهُمْ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ

از آنها بگریختن و هر آینه پر کرده میشدی از ایشان از ترس و همچنین برانگیختیم ایشانرا تا پرسش کنند میانشان گفت گوینده از ایشان

كَمْ لَبِثْتُمْ قَالُوْا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوْا رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوْٓا اَحَدَكُمْ

که چند درنگ کردید گفتند درنگ کردیم یکروز یا بعض از روز گفتند پروردگار شما داناتر است بانچه درنگ کردید پس بفرستید یکی شمارا

بِوَرِقِكُمْ هٰذِهٖٓ اِلَى الْمَدِيْنَةِ فَلْيَنْظُرْ اَيُّهَآ اَزْكٰى طَعَامًا فَلْيَاْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِّنْهُ

بادرستان این بسوی شهر تا بنگرند که کدام از اهل شهر پاکیزه تر است طعامش پس بیاورند آن روزی از آن و

وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ اَحَدًا ﴿١٩﴾ اِنَّهُمْ اِنْ يَّظْهَرُوْا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوْكُمْ اَوْ يُعِيْدُوْكُمْ

باید که نرمی و تلطف کند و نباید که آگاهی دهد بشما احدی را بدرستیکه ایشان اگر دست یابند بر شما سنگسار کنند شمارا یا باز گردانند شمارا

فِيْ مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوْٓا اِذًا اَبَدًا ﴿٢٠﴾ وَكَذٰلِكَ اَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوْٓا اَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ

در کیش خود و هرگز رستگار نشوید آنگاه هرگز و همچنین واقف گردانیدیم بر ایشان تا بدانند بدرستیکه وعده خدا

حَقٌّ وَّاَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيْهَآ اِذْ يَتَنَازَعُوْنَ بَيْنَهُمْ اَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوْا عَلَيْهِمْ

حق است و بدرستیکه قیامت نیست شکی در آن هنگامیکه نزاع میکردند میان خود در کار ایشان پس گفتند بنا کنید بر ایشان

بُنْيَانًا رَبُّهُمْ اَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِيْنَ غَلَبُوْا عَلٰٓى اَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَّسْجِدًا ﴿٢١﴾

بنائی پروردگار ایشان داناتر است بایشان گفتند آنانکه غالب شدند بر امر ایشان هر آینه بسازیم بر ایشان مسجدی

سَيَقُوْلُوْنَ ثَلٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ

بزودی میگویند سه اند چهارمشان بود سگشان و میگویند پنج تن بودند ششم ایشان بود سگشان انداختنی به ناپیدا

وَيَقُوْلُوْنَ سَبْعَةٌ وَّثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ مَّا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا قَلِيْلٌ فَلَا

و میگویند هفت تن بودند و هشتم ایشان بود سگشان بگو پروردگارم داناتر است بشمار ایشان نمیدانند ایشانرا مگر اندک پس

تُمَارِ فِيْهِمْ اِلَّا مِرَآءً ظَاهِرًا وَّلَا تَسْتَفْتِ فِيْهِمْ مِّنْهُمْ اَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُوْلَنَّ لِشَايْءٍ اِنِّيْ

جدال مکن در ایشان مگر جدالی ظاهر و فتوی مجوی در ایشان از آنها احدی را و مگوی البته مر چیزی را که من

فَاعِلٌ ذٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ وَاذْكُرْ رَّبَّكَ اِذَا نَسِيْتَ وَقُلْ عَسٰٓى اَنْ

کننده ام آنرا فردا مگر آنکه خواهد خدا و یاد کن پروردگارت را چون فراموش کردی و بگو شاید که

يَهْدِيَنِ رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ

هدایت کند مرا پروردگارم نزدیک‌تر شوم باین از راه هدایت یافتن و درنگ کردند در غار شان سیصد سال

وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَ

و افزودند نه را بگو خدا داناتر است بآنچه درنگ کردند مر او راست نهانی آسمانها و زمین چه بینا است او و

أَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَاتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ

چه شنوا است نیست ایشان را از غیر او هیچ یاری و شریک نمیکند در حکمش احدی را و بخوان آنچه وحی فرستاده شد بتو

مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ

از کتاب پروردگارت نیست بدل کننده مر کلمه‌های او را و هرگز نیابی از غیر او پناهی و نگهدار نفس را

مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ

با آنانکه میخوانند پروردگار شانرا بامداد و شبانگاه میخواهند رضای او را و نباید در گذرد دو چشمت

عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ

از ایشان که میخواهند با آرایش زندگانی دنیا را و اطاعت مکن کسی را که غافل کردیم دل او را از یاد خود و پیروی

هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيَكْفُرْ

آرزوی او را و باشد کار او تباه و بگو حق از پروردگار شما است پس هر که خواهد پس بگرود و هر که خواهد پس کافر شود

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ

بدرستیکه ما آماده کرده‌ایم برای ستمکاران آتشی را که احاطه کرده بآنها سراپرده آن و اگر فریاد رسی جویند فریاد رسیده شوند بآبی چون فلز گداخته

يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

که بریان میکند رویها را بدست آن آشامیدنی و بدست از جهت تکیه‌گاه بدرستیکه آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته

إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ

بدرستیکه ما ضایع نسازیم اجر کسی را که خوب شد از راه کردار آنها مر ایشانراست بهشتهای جای اقامت دائمی میرود از زیر آنها نهرها

يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ

پیرایه کرده شوند در آنها از دستوانها از زر و بپوشند جامه‌های سبز از دیبای نازک و دیبای ستبر

مُتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ ۚ نِعْمَ الثَّوَابُ ۖ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ

تکیه زنندگان در آنها بر تختها خوبست از ثواب و نیکوست تکیه گاه و بزن برای ایشان مثلی را دو مرد

جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿٣٢﴾ كِلْتَا

که گردانیدیم برای یکی از ایشان دو بستان از انگورها و فرو گرفتیم آن دو را بدرخت خرما و گردانیدیم میان آن دو را کشت زار هر دو

الْجَنَّتَيْنِ آتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِم مِّنْهُ شَيْئًا ۚ وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهَرًا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ لَهُ ثَمَرٌ

بستان آوردند ثمر خود را و کم نکردند از آن چیزی را و روان کردیم میان آن دو نهری و بود مر او را ثمری

فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾ وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ

پس گفت مر صاحبش را و او گفتگو میکرد با او که من بیشترم از تو در مال و افزونترم از تو در مردمان و داخل شد در بوستانش و او

ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَٰذِهِ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن

ظلم کننده بود بر نفس خود گفت گمان نمیبرم که خالی شود از این هرگز و گمان نمیبرم قیامت را قائم و اگر

رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ

برگردانیده شوم بسوی پروردگارم هر آینه بیابم بهتر از اینها جای بازگشت گفت مر او را رفیقش و او گفتگو میکرد با او

أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا ﴿٣٧﴾ لَّٰكِنَّا هُوَ اللَّهُ

آیا کافر شدی بآنکه آفریدت از خاک پس از نطفه پس درست ساخت ترا بصورت مردی لیکن من میگویم او خدا است

رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٣٨﴾ وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ

پروردگارم و شریک نمیگردانم بپروردگارم احدی را و چرا هنگامیکه داخل شدی بر بوستانت نگفتی آنچه خواست خدا نیست قوتی

إِلَّا بِاللَّهِ ۚ إِن تَرَنِ أَنَا أَقَلَّ مِنكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِ خَيْرًا مِّن جَنَّتِكَ

مگر بخدا اگر بینی مرا که من کمترم از تو در مال و فرزند پس شاید پروردگارم که بدهد مرا بهتر از بوستان تو

وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوْ يُصْبِحَ مَاؤُهَا غَوْرًا

و بفرستد بر آنها صاعقه‌ها از آسمان پس گردد زمینی ساده یا گردد آبش بزمین فرو رفته

فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ

پس نتوانی هرگز مر او را جستن و احاطه کرده شد بثمرش پس گردید که بر میگردانید دو کفش را بر آنچه صرف کرده بود در آن و آن

خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُن لَّهُ فِئَةٌ

افتاده بود بر سقفهایش و میگفت ای کاش من شریک نکرده بودم بپروردگارم احدی را و نبود مر او را گروهی

يَنصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا

که یاری کنندش از غیر خدا و نبود منع کننده آنجا سلطنت مر خدا راست که حق است او بهتر از راه جزا

وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾ وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ

و خیر و بهتر از راه عاقبت و بزن برای ایشان مثل زندگانی دنیا را که چون آبی است که فرستادیمش از آسمان پس آمیخت آن

نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَاحُ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾

رستنی زمین پس گردید درهم شکسته که پراکنده کند او را بادها و باشد خدا بر همه چیزی توانا

الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا

مال و پسران آرایش زندگانی دنیاست و باقیهای شایسته بهتر است نزد پروردگارت از راه ثواب

وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ

و بهتر است از راه امید و روزی که روان میگردانیم کوهها را و بینی زمین را ظاهر و حشر کنیم ایشان را پس وانگذاریم از ایشان

أَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعُرِضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَّقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ بَلْ زَعَمْتُمْ

احدی را و عرض کرده شوند بر پروردگارت صف کشیده بتحقیق آمدید ما را همچنانکه آفریدیم شما را اول بار بلکه ادعا کردید

أَلَّن نَّجْعَلَ لَكُم مَّوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ

که هرگز نمیکردانیم برای شما وقت وعده و گذاشته شد کتاب پس بینی گناهکاران را که ترسندگانند از آنچه در آنست و میگویند

يَا وَيْلَتَنَا مَالِ هَٰذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا ۚ وَوَجَدُوا مَا

ای وای بر ما چیست مر این نامه را که وانگذاشته گناه خردی را و نه بزرگی را مگر آنکه در شمار آورده آنرا و یافتند آنچه

عَمِلُوا حَاضِرًا ۗ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا

کرده بودند حاضر و ستم نمیکند پروردگارت هیچکس را و هنگامیکه گفتیم مر فرشتگان را سجده کنید مر آدم را پس سجده کردند

إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ ۗ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِي

مگر ابلیس که بود از جن پس بیرون رفت از امر پروردگارش آیا پس میگیرید او را و فرزندانش را دوستان از غیر من

وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ ۚ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾ مَّا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا

وایشان مرشمارا دشمنند بدست مر ستمکارانرا بدل آنچه بجای خدا گرید حاضر نکردیشان در آفرینش آسمانها و زمین و نه در

خَلْقَ أَنفُسِهِمْ وَمَا كُنتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ

آفریدن خودهاشان و نبودم گیرنده گمراه کنندگانرا مددکار و روزیکه گوید ندا کنید انبازان مرا که

زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَأَى الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا

دعوی کردید پس ندا کردند ایشانرا پس جواب ندادند مر ایشانرا و کردانیدیم میان ایشان جای هلاک شدنی و دیدند گناهکاران آتش را پس دانستند

أَنَّهُم مُّوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِن

که ایشان افتادنیانند در آن و نیافتند از آن جای برگشتنی و بتحقیق مکرر آوردیم در این قرآن از برای مردمان از

كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَكَانَ الْإِنسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ

هر داستانی و باشد انسان بیشتر چیزی از راه جدل و منع نکرد مردمانرا که بگروند وقتیکه آمد ایشانرا

الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَن تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾

هدایت و آمرزش خواهند از پروردگارشان مگر اینکه آید ایشانرا عادت پیشینیان یا آید ایشانرا عذاب روی باروی

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ۚ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ

و نمیفرستیم فرستادگانرا مگر بشارت دهندگان و بیم کنندگان و مجادله میکنند آنانکه کافر شدند بباطل

لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا ﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِآيَاتِ

تا زایل کردانند بآن حق را و گرفتند آیتهای مرا و آنچه را بیم کرده شدند باستهزاء و کیست ستمکارتر از آنکه پند داده شد بآیتها

رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ ۚ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ

پروردگارش پس روگردانید از آنها و فراموش کرد آنچه را پیش فرستاد دو دستش بدرستیکه ما کردانیدیم بر دلهاشان پوششها مبادا که بفهمند آنرا

وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا ۖ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَن يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ

و در گوشهای ایشان گرانی و اگر بخوانی ایشانرا بسوی هدایت پس هدایت نیابند آنگاه هرگز و پروردگار تو است آمرزگار

ذُو الرَّحْمَةِ ۖ لَوْ يُؤَاخِذُهُم بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ ۚ بَل لَّهُم مَّوْعِدٌ لَّن يَجِدُوا مِن

صاحب رحمت اگر مواخذه میکرد ایشانرا بآنچه کسب کردند هر آینه تعجیل مینمود برای ایشان عذابرا بلکه مر ایشانراست وقت وعده که نیابند از

دُونِهِ مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ الْقُرٰٓى اَهْلَكْنٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَّوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَ

غیر او پناهی و این قریه‌ها هلاک کردیم ایشانرا چون ستم کردند و گردانیدیم برای هلاکشان وقت وعده و

اِذْ قَالَ مُوْسٰى لِفَتٰىهُ لَآ اَبْرَحُ حَتّٰٓى اَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ اَوْ اَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ

هنگامیکه گفت موسی مر جوانمردش را پیوسته خواهم رفت تا برسم بمحل جمع شدن دو دریا یا بروم روزگاری پس چون رسید بمجمع

بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوْتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيْلَهٗ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتٰىهُ اٰتِنَا غَدَآءَنَا

میانه آن دو فراموش کردند ماهیانرا پس فراگرفت راهش را در دریا نقبی پس چون گذشتند گفت موسی مر جوانش بیار ما را چاشت ما

لَقَدْ لَقِيْنَا مِنْ سَفَرِنَا هٰذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ اَرَءَيْتَ اِذْ اَوَيْنَآ اِلَى الصَّخْرَةِ فَاِنِّيْ نَسِيْتُ

بدرستیکه دیدیم از سفرمان این تعبی گفت بر شیخ آیا دیدی هنگامیکه ما منزل کردیم بآن سنگ پس بدرستیکه من فراموش کردم

الْحُوْتَ وَمَآ اَنْسٰنِيْهُ اِلَّا الشَّيْطٰنُ اَنْ اَذْكُرَهٗ وَاتَّخَذَ سَبِيْلَهٗ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ

ماهیرا و از یاد من نبرد آنرا مگر شیطان که مذکور سازم او را و گرفت راهش را در دریا عجبی گفت

ذٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَارْتَدَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ اٰتَيْنٰهُ رَحْمَةً

آنست آنچه ما بودیم که می‌جستیم پس برگشتند بر اثرهاشان پی جویان پس یافتند بنده از بندگان ما که داده بودیم او را رحمتی

مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهٗ مُوْسٰى هَلْ اَتَّبِعُكَ عَلٰٓى اَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا

از نزد ما و آموخته بودیم او را از نزد ما علمی گفت مر او را موسی آیا پیروی کنم ترا بر آنکه بیاموزی مرا از آنچه

عُلِّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيْعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلٰى مَا لَمْ تُحِطْ بِهٖ خُبْرًا

آموخته شده برای رسیدن بحق گفت بدرستیکه تو هرگز نمیتوانی با من صبر کردن و چگونه صبر میکنی بر آنچه احاطه نکرده بآن از راه دانش

﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِيْٓ اِنْ شَآءَ اللّٰهُ صَابِرًا وَّلَآ اَعْصِيْ لَكَ اَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَاِنِ اتَّبَعْتَنِيْ فَلَا تَسْـَٔلْنِيْ

گفت بزودی بیابی مرا اگر خواسته باشد خدا صبرکننده و نافرمانی نکنم ترا در کاری گفت پس اگر پیروی شوی مرا پس پرسش مرا

عَنْ شَيْءٍ حَتّٰٓى اُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَا رَكِبَا فِي السَّفِيْنَةِ خَرَقَهَا

از چیزی تا آنکه ابتدا کنم برای تو از آن بیانرا پس رفتند تا چون سوار شدند در کشتی سوراخ کرد آنرا

قَالَ اَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ اَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا اِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيْعَ

گفت آیا سوراخ کردی آنرا تا غرق کنی اهلش را بدرستیکه آوردی چیزی ناشایسته گفت آیا نگفتم بدرستیکه تو هرگز نمیتوانی

مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٧٣﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا

با من صبر کردن گفت مواخذه مکن مرا بآنچه فراموش کردم و مرسان مرا از کارم دشوار را پس رفتند تا چون

لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾ قَالَ

دیدند پسری را پس کشت او را گفت آیا کشتی نفسی پاک را بغیر قصاص نفسی هر آینه بتحقیق آوردی چیز قبیحی را گفت

أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٥﴾ قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي

آیا نگفتم مر ترا بدرستیکه تو هرگز نتوانی با من صبر کردن گفت اگر بپرسم ترا از چیزی پس از آن رفاقت مکن با من

قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿٧٦﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا

بتحقیق رسیدی از نزد من بعذر پس رفتند تا چون رسیدند باهل قریه خواستند طعام از اهلش

فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَّ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ

پس ابا کردند که مهمانی کنند آنرا پس یافتند در آن دیواری که میخواست که فرود آید پس راست کرد آنرا گفت اگر خواسته بودی هر آینه گرفتی

عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿٧٧﴾ قَالَ هَٰذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ

بروی بر آن مزدی گفت این است جدائی میان من و میان تو بزودی خبر دهم ترا بتفسیر آنچه نتوانستی بر آن

صَبْرًا ﴿٧٨﴾ أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَ

صبر کردن اما کشتی پس بود از مسکینانی که کار میکردند در دریا پس خواستم که معیوب کنم آنرا و

كَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿٧٩﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ

بود در پیش راه ایشان پادشاهی که میگرفت هر کشتی را بغصب واما پسر پس بود والدینش دو مؤمن

فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿٨٠﴾ فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاةً

پس ترسیدیم که تکلیف کند آن دو را زیاده روی در عصیان و کفر پس خواستیم که بدل دهد آن دو را پروردگارشان بهتر از او در پاکی

وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾ وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ

و نزدیکتر در عطوفت واما دیوار پس بود از دو پسر که دو یتیمند در شهر و باشد در زیرش

كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا

گنجی از آن دو و بود والدین این دو نیکوکار پس خواست پروردگار تو که برسند بقوت شان و بیرون آورند گنجشان را

ذکر جاء ٨٤

رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ۚ ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾

برحمتی از پروردگار تو ذکردم آنرا از رای خود این است تفسیر مال آنچه نتوانستی بآن صبر کردن

وَيَسْأَلُونَكَ عَن ذِي الْقَرْنَيْنِ ۖ قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾ إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ

ومیپرسند ترا از ذی القرنین بگو بزودی خواهم خواند برشما از او بیانی بدرستیکه ما تمکن دادیم مراورا

فِي الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِن كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَأَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ

در زمین وداد بیش از هر چیزی سببی پس از پی رفت سببی را تا چون رسید بجای غروب کردن آفتاب

وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِندَهَا قَوْمًا ۗ قُلْنَا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَن

یافت آنرا که غروب میکند در چشمهٔ لای دار ویافت نزد آن گروهی را گفتیم ای ذوالقرنین یا

تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَن تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾ قَالَ أَمَّا مَن ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ

عذاب میکنی ایشانرا ویا اینکه میگیری در ایشان نیکوئی را گفت اما آنکه ظلم کرد پس زود باشد که عذاب کنیم او را پس گردانیده

إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءً الْحُسْنَىٰ

بسوی پروردگارش پس عذاب کند او را عذابی سخت واما آنکه ایمان آورد وکرد کار خوب پس مراو راست پاداش نیکی

وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا

وبزودی خواهیم گفت مراو را از فرمان خود آسانی پس از پی رفت سببی را تا چون رسید بجای برآمدن آفتاب یافت آنرا

تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَّمْ نَجْعَل لَّهُم مِّن دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾ كَذَٰلِكَ ۖ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا

که بر میآمد بر گروهی که نگردانیده بودیم برای ایشان از پیش آن پوششی همچنین و بتحقیق احاطه داشتیم بآنچه بود نزد او از راه آگاهی

﴿٩١﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِن دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُونَ

پس از پی رفت سببی را تا چون رسید میان دو سد یافت از پیش آن دو تا گروهی را که نزدیک نبودند

يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ

که بفهمند سخنی را گفتند ای ذوالقرنین بدرستیکه یاجوج و ماجوج فساد کنندگانند در زمین

فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَن تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي

پس آیا بگردانیم برای تو خرجی بر آنکه بسازی میان ما و میان ایشان سدی گفت آنچه تمکن داده مرا در آن پروردگار من

خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾ آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ

بهتر است پس مدد کنید مرا بقوتی که بسازم میان شما و میان ایشان سدی بیارید نزد من پارچه های آهن تا وقتیکه برابر شود

بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾ فَمَا

میان آن دو کوه گفت بدمید تا وقتیکه گردانید آنرا آتش گفت بیارید نزد من تا بریزم بر آن مس گداخته پس

اسْطَاعُوا أَن يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٧﴾ قَالَ هَٰذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي ۖ فَإِذَا جَاءَ

نتوانستند که بالا روند آنرا و نتوانستند مر آنرا سوراخ کردن گفت این رحمتی است از پروردگار من پس چون آید

وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ ۖ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي

وعدهٔ پروردگار من میگرداند آنرا ریزه ریزه و باشد وعدهٔ پروردگار من حق و وا میگذاریم بعضی ایشان را آن روز که باضطراب افتاده میشوند

بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾ الَّذِينَ

بعضی و دمیده شد در صور پس جمع کردیم ایشان را جمع کردنی و نمودار کردیم دوزخ را آن روز برای کافران نمودار کردنی آنانکه

كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا

بود چشمهاشان در پرده از یاد من و بودند که نمیتوانستند شنیدن آیا پس پندارند آنانکه کافر شدند

أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِن دُونِي أَوْلِيَاءَ ۚ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم

که بگیرند بندگان مرا از غیر من صاحبان بدرستیکه ما آماده کرده ایم دوزخ را از برای کافران حاضری بگو آیا خبر دهیم شما را

بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ

بزیانکارترین در کردارها آنانکه ضایع شد سعیشان در زندگی دنیا و ایشان میپندارند که ایشان

يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ

خوب میکنند کار را آنها آنانند که کافر شدند بآیتهای پروردگارشان و ملاقاتش پس ناچیز شد کردارهاشان

فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا ﴿١٠٥﴾ ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا

پس قرار نمیدهیم برای ایشان روز قیامت وزنی اینست پاداش ایشان دوزخ است بسبب آنچه کافر شدند و گرفتند

آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ

آیتهای مرا و رسولان مرا باستهزاء بدرستیکه آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته باشد برای ایشان بهشتهای فردوس

نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ

منزلی جاودان در آنها که نجویند از آنها انتقالی بگو اگر بودی دریا مداد از برای سخنان

رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ

پروردگارم هر آینه آخر شدی دریا پیش از آنکه آخر شود کلمات پروردگارم و اگر چه آورده بودیم مثل آن را مدد بگو جز این نیست که من آدمی

مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا

مثل شما که وحی فرستاده میشود بمن که نیست خدای شما مگر خدای یکتا پس کسیکه باشد که امید دارد ملاقات پروردگارش پس باید بکند کار شایسته و

يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١٠﴾

شریک نسازد پرستش پروردگار شرا احدی

حروفها ٣٨٠٢ — كلماتها ٩٦٢ — ركوعها ٦

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشندهٔ مهربان

كٓهيعٓصٓ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ﴿٢﴾ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ

بیان رحمت کردن پروردگار تو است بنده اش را زکریا آنگاه که خواند پروردگار شرا خواندنی پنهان گفت

رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾

پروردگارا بدرستیکه سست شد استخوان از من و مشتعل شد سر از راه پیری و نبوده ام بخواندن تو ای پروردگارم محروم

وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾

و بدرستیکه من بترسم از بنی اعمام از بعدم و باشد زنم نازاینده پس ببخش مرا از نزدت ولیی

يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يَا زَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ

که میراث برد از من و میراث برد از آل یعقوب و بگردانش ای پروردگارم پسندیده ای زکریا بدرستیکه ما مژده میدهیم ترا به پسری که نام او

يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا

یحیی است که نگردانیدیم مر او را از پیش همنامی گفت ای پروردگار من از کجا میشود مرا پسری و باشد زنم نازاینده

وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذَٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ

و بدرستیکه رسیده ام از پیری بنهایت ناتوانی گفت همچنین گفت پروردگارت که آن بر من آسانست و بتحقیق آفریدم ترا

مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْٓ اٰيَةً ۭ قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَ

از پیش و نبودی چیزی گفت پروردگارم بگردان برای من علامتی گفت علامت تو آنست که سخن نکنی با مردمان سه

لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلٰي قَوْمِهٖ مِنَ الْمِحْرَابِ فَاَوْحٰٓى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوْا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا ﴿١١﴾ يٰا

شب تمام پس بیرون رفت بر قومش از محراب پس اشاره کرد بایشان که تسبیح کنید بامداد و شبانگاه ای

يَحْيٰى خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ ۭ وَاٰتَيْنٰهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾ وَّحَنَانًا مِّنْ لَّدُنَّا وَزَكٰوةً ۭ وَكَانَ

یحیی بگیر آن کتاب را بزیرکی و دادیم بش حکم در کودکی و رحمتی از نزد خود و پاکیزگی و بود

تَقِيًّا ﴿١٣﴾ وَّبَرًّۢا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾ وَسَلٰمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوْتُ

پرهیزگار و نیکی کننده با والدین بش و نبود سرکش نافرمان و سلام بر او روزیکه زاده شد و روزیکه بمیرد

وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مَرْيَمَ ۘ اِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾

و روزیکه برانگیخته میشود زنده و یاد کن در کتاب مریم هنگامیکه کناره گزید از اهلش در جائی شرقی

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُوْنِهِمْ حِجَابًا ۡ فَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهَا رُوْحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَتْ

پس گرفت از پیش ایشان ستری پس فرستادیم بسوی روح خود جبرئیل را پس مانند شد مر او را انسانی درست اندام گفت

اِنِّىْٓ اَعُوْذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾ قَالَ اِنَّمَآ اَنَا رَسُوْلُ رَبِّكِ ۡ لِاَهَبَ لَكِ

بدرستیکه من پناه میبرم بخدای بخشنده از تو اگر هستی پرهیزگار گفت نیستم من مگر فرستاده پروردگار تو تا ببخشم مرترا

غُلٰمًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾ قَالَتْ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّلَمْ يَمْسَسْنِيْ بَشَرٌ وَّلَمْ اَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذٰلِكِ ۚ

پسری پاکیزه گفت از کجا باشد مرا فرزندی و دست نکرده مرا انسانی و نبوده ام بدکار گفت همچنین

قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ ۚ وَلِنَجْعَلَهٗٓ اٰيَةً لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا ۚ وَكَانَ اَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾

گفت پروردگار تو که آن بر من آسان است و تا بگردانیم آنرا آیتی از برای مردمان و رحمتی از ما و باشد امری قرار داده شده

فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهٖ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَاَجَآءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ ۚ قَالَتْ يٰا

پس بار گرفت باو پس کناره گزید باو در جائی دور پس آورد شد درد زادن بسوی تنه درخت خرما گفت ای

لَيْتَنِيْ مِتُّ قَبْلَ هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَّنْسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادٰىهَا مِنْ تَحْتِهَآ اَلَّا تَحْزَنِيْ قَدْ جَعَلَ

کاش من مرده بودم پیش از این و بودم فراموش شده از یاد رفته پس ندا کرد او را عیسی یا جبرئیل از زیر پش که اندوه مدار که بخشیده گردانید

رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهُزِّي إِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

پروردگار تو در زیر پت نهری و بجنبش بسوی خود تنهٔ درخت خرما را که فرو میریزاند بر تو رطب تازهٔ چیده

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا فَإِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَٰنِ

پس بخور و بیاشام و روشن باشد چشم تو پس اگر ببینی از انسان احدی را پس بگو بدرستیکه من نذر کرده‌ام برای خدای بخشنده

صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٢٦﴾ فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ ۖ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ

روزه پس سخن نمیکنم امروز آدمیرا پس آورد او را نزد قومش که برداشته بود او را گفتند ای مریم بحقیقت آوردی

شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾ يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكِ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾

چیزی عجب ای خواهر هرون نبود پدرت مرد بدی و نبود مادرت بدکار

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ ۖ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ

پس اشاره کرد باو گفتند چگونه سخن گوییم با کسیکه باشد در گهواره کودک گفت بدرستیکه منم بندهٔ خدا داده مرا

الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ

کتاب و گردانیده مرا پیغمبر و گردانیده مرا بابرکت هرجا باشم و وصیت کرد مرا بنماز و زکوة

مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ

مادامیکه باشم زنده و نیکوکار بمادرم و نگردانید مرا سرکش بدبخت و سلام بر من روزیکه

وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾ ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي

زاده شوم و روزیکه بمیرم و روزیکه برانگیخته شوم زنده آنست عیسی پسر مریم گفتن درست که

فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ ۖ سُبْحَانَهُ ۖ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ

در آن شک میکنند نباشد مر خدای را که فراگیرد هیچ فرزندی منزه است او چون قرار آفریدن میدهد امری را پس جز این نیست که میگوید

كُنْ فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾ فَاخْتَلَفَ

مر او را بشو پس میشود و بدرستیکه خدا پروردگار من و پروردگار شماست پس بپرستید او را این است راه راست پس اختلاف کردند

الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ

طایفه‌ها از میانشان پس وای مر آنانرا که کافر شدند از حضور روزی بزرگ چه شنوا اند بایشان و چه بینا

يَوْمَ يَأْتُونَنَا لٰكِنِ الظّٰلِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ

روزیکه آیند مارا لیکن ستمکاران باشند امروز در گمراهی آشکار وبیم ده ایشانرا از روز حسرت چون گذارده شود

الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا

کار وایشانند در غفلتی وایشان نمیگروند بدرستیکه ما میراث میبریم زمین را وکسیکه برآنست وبسوی ما

يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ إِبْرٰهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يٰٓأَبَتِ

باز میگردند ویاد کن در کتاب ابراهیم را بدرستیکه او بود راستگوی پیغمبری چون گفت مر پدر خود را ای

لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾ يٰٓأَبَتِ إِنِّي قَدْ جَآءَنِي

پدرمن چرا میپرستی آنچه نمیشنود ونمی بیند وکفایت نمیکند از تو چیزیرا ای پدرمن بدرستیکه آمد مرا

مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرٰطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يٰٓأَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطٰنَ إِنَّ

از دانش آنچه نیامد ترا پس پیروی کن مرا تا هدایت کنم ترا براه راست ای پدرمن مپرست دیو رجیم را بدرستیکه

الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يٰٓأَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَّمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ

شیطان باشد مر خدای بخشنده را نافرمان ای پدرمن بدرستیکه من میترسم که مس کند ترا عذابی از خدای بخشنده

فَتَكُونَ لِلشَّيْطٰنِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَاغِبٌ أَنْتَ عَنْ اٰلِهَتِي يٰٓإِبْرٰهِيمُ لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ

پس باشی مر شیطانرا قرین گفت آیا درگذرنده تو از خدایان من ای ابراهیم هر آینه اگر باز نایستی هر آینه سنگسار کنم

وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلٰمٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾ وَأَعْتَزِلُكُمْ

ترا ودوری کن از من مدتی مدید گفت سلام وداع بر تو بزودی آمرزش میخواهم برای تو از پروردگارم بدرستیکه او باشد بمن مهربان وکناره میگیرم از شما

وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَأَدْعُو رَبِّي عَسٰٓى أَلَّآ أَكُونَ بِدُعَآءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ

وآنچه میخوانید از جز خدا ومیخوانم پروردگارم را شاید نبوده باشم بخواندن پروردگارم بدبخت پس چون کناره گرفت از ایشان

وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَهَبْنَا لَهٗٓ إِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَ

وآنچه میپرستیدند از جز خدا بخشیدیم مر او را اسحق ویعقوب وهمه را گردانیدیم پیغمبر و

وَهَبْنَا لَهُمْ مِّنْ رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مُوسٰٓى إِنَّهُ

بخشیدیم مر ایشانرا از رحمت خود وگردانیدیم برای ایشان زبان راستی که بلند است ویاد کن در کتاب موسی را بدرستیکه او

كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾ وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾

بود خالص گردانیده شده و بود رسول و پیغمبر و ندا کردیم او را از جانب ایمن طور و نزدیک کردیم او را راز گوینده

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ

و بخشیدیم مر او را از رحمت خود برادرش را هارون پیغمبری و یاد کن در کتاب اسمعیل را بدرستیکه او بود

صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ

راست وعده و بود رسول نبی و بود امر میکرد کسانش را بنماز و زکوة و بود

عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعْنَاهُ

نزد پروردگارش پسندیده و یاد کن در کتاب ادریس را بدرستیکه او بود راستگوی نبی و بالا بردیم او را

مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَّةِ آدَمَ وَمِمَّنْ

بجائی بلند آنها آنانند که انعام کرد خدا بر ایشان از پیغمبران از فرزندان آدم و از آنانکه

حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ

برداشتیم با نوح و از فرزندان ابراهیم و اسرائیل و از آنانکه هدایت کردیم و برگزیدیم چون خوانده شود بر ایشان

آيَاتُ الرَّحْمَٰنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَ

آیتهای خدای بخشنده بروی در افتند سجده کنان و گریه کنندگان پس باز ماندند از بعد ایشان خلفهائی که ضایع کردند نماز را و

اتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا ﴿٥٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ

و پیروی کردند خواهشها را پس زود باشد که ببینند شر را مگر کسیکه توبه کرد و بگروید و کرد کاری شایسته پس آنها

يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ﴿٦٠﴾ جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ

داخل میشوند بهشت را و ستمکرده نمیشوند چیزی بهشتهای باقامت دائمی که وعده کرد خدای بخشنده بندگانش را بنا پیدا

إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ﴿٦١﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا

بدرستیکه باشد وعده او بجای آورده شده نشنوند در آنها لغوی مگر سلام و مر ایشانراست روزیشان در آن

بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٢﴾ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾ وَمَا

بامداد و شبانگاه اینست آن بهشتی که میراث میدهیم از بندگان خود آنرا که باشد پرهیزکار و

نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ ۖ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَٰلِكَ ۚ وَمَا كَانَ

فرو نیاییم مگر بامر پروردگار تو مر اوراست آنچه میان دستهای ماست و آنچه در پس ماست و آنچه میان آنست و نباشد

رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ ۚ هَلْ

پروردگار تو فراموشکار پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست پس پرستش او را و پایدار مر پرستش او را آیا

تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ الْإِنسَانُ أَإِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوَلَا يَذْكُرُ

میدانی مر او را مانندی و میگوید آدمی آیا چون بمیرم هر آینه بیرون آورده شوم زنده آیا نمیگیرد

الْإِنسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ

انسان که ما آفریدیم او را از پیش و نبود چیزی پس بحق پروردگار تو که حشر کنیم ایشان را با شیاطین پس

لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنزِعَنَّ مِن كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَٰنِ

حاضر خواهیم کرد ایشان گرداگرد دوزخ بزانو درآینده پس هر آینه بیرون میکنیم از هر گروهی هر که ایشان سختتر است بر خدا

عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا

زیاده نافرمانی پس هر آینه ما بهتر دانا تر بآنان که ایشان سزاوارترند او را بآتش و نیست از شما مگر که وارد شونده آنست

كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوا وَّنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾

باشد بر پروردگار تو واجب حکم کرده شده پس میرهانیم آنانرا که پرهیزکاری کردند و میگذاریم ظالمانرا در آن بزانو درآینده

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ

و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما که روشن است گفتند آنانکه کافر شدند مر آنانرا که گرویدند کدام یک از آن دو گروه بهترند

مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثَاثًا وَرِئْيًا ﴿٧٤﴾

از راه مأوی و خوبتر از راه مجلس و چه بسیار هلاک گردانیدیم پیش از ایشان از جمعی که آنها نیکوتر بودند در اثاث و هیئت

قُلْ مَن كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَٰنُ مَدًّا ۚ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا

بگو کسیکه باشد در گمراهی پس باید مهلت دهد او را خدای بخشنده مهلت دادنی تا چون که ببینند آنچه وعده داده میشوند یا

الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ ۚ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضْعَفُ جُندًا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ

عذاب و یا قیامت پس زود باشد که بدانند کیست که بدتر است جای او و ضعیف تر است لشکر او و افزون میکند

اللّٰهُ الَّذِيْنَ اهْتَدَوْا هُدًى ۗ وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ
خدا آنانرا که هدایت یافتند هدایتی و کردارهای پاینده شایسته بهتراست نزد پروردگارتو در ثواب و بهتراست
مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾ اَفَرَءَيْتَ الَّذِيْ كَفَرَ بِاٰيٰتِنَا وَقَالَ لَاُوْتَيَنَّ مَالًا وَّوَلَدًا ﴿٧٧﴾ اَطَّلَعَ الْغَيْبَ
در بازگشت آیا پس دیدی آنرا که کافر شد بآیتهای ما و گفت هر آینه داده شوم البته مالرا و فرزندانرا آیا اطلاع یافته بر غیب
اَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾ كَلَّا ۗ سَنَكْتُبُ مَا يَقُوْلُ وَنَمُدُّ لَهٗ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾
یا فرا گرفت از نزد خدای بخشاینده پیمانی نه چنانست بزودی مینویسیم آنچه میگوید و طول میدهیم برای او از عذاب طول دادنی
وَّنَرِثُهٗ مَا يَقُوْلُ وَيَاْتِيْنَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لِّيَكُوْنُوْا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾
و وارث میشویم او را آنچه میگوید و میآید بسوی ما تنها و گرفتند از غیر خدا الهان تا باشند از برای ایشان ارجمندی
كَلَّا ۗ سَيَكْفُرُوْنَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُوْنُوْنَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّآ اَرْسَلْنَا الشَّيٰطِيْنَ
نه چنانست بزودی انکار کنند پرستش ایشانرا و باشند برایشان ضد آیا ندیدی که ما فرستادیم شیاطین را
عَلَى الْكٰفِرِيْنَ تَؤُزُّهُمْ اَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ ۗ اِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ نَحْشُرُ
بر کافران که در جنبانند ایشانرا جنبیدنی پس شتاب مبر برایشان جز این نیست بشمار میکنیم برای ایشان شمردنی روزیکه حشر میکنیم
الْمُتَّقِيْنَ اِلَى الرَّحْمٰنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَّنَسُوْقُ الْمُجْرِمِيْنَ اِلٰى جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُوْنَ الشَّفَاعَةَ
پرهیزکارانرا بسوی خدای بخشنده بوفود وارد شده و میرانیم گناهکاران را بسوی دوزخ تشنگان مالک نمیباشند شفاعترا
اِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْـًٔا
مگر کسیکه گرفت از نزد خدای بخشنده پیمانی و گفتند گرفت خدای بخشنده فرزندی بدرستیکه آوردید چیزی
اِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ السَّمٰوٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْاَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ اَنْ دَعَوْا
سخت نزدیک شد آسمانها چاک چاک شود از آن و بشکافد زمین و بر رو در افتند کوهها فرو ریختنی بجهت خواندن ایشان
لِلرَّحْمٰنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْۢبَغِيْ لِلرَّحْمٰنِ اَنْ يَّتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ اِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
برای خدای بخشنده فرزند و سزاوار نیست مر خدای بخشنده را که بگیرد فرزندی نیست هر آنکه در آسمانها و زمین است
اِلَّآ اٰتِي الرَّحْمٰنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ اَحْصٰىهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ اٰتِيْهِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
جز آنکه آینده خدای بخشاینده است بنده بدرستیکه بضبط در آورده آنهارا و شمرده ایشانرا شمردنی و همه ایشان آینده اویند روز رستاخیز

فَرْدًا ﴿٩٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَٰنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ

تنها بدرستیکه آنانکه گرویدند وکردند کارهای شایسته بزودی میگرداند خدا برای ایشان دوستیرا پس جز این نیست که آسان کردیم

بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنْذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا

بزبان تو تا مژده دهی بآن پرهیزکارانرا وبیم دهی بآن گروهی سخت خصومت را وبسیار هلاک کردیم

قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

پیش از ایشان از قرنی آیا میبینی از ایشان هیچکس یا میشنوی مر ایشانرا آوازی

سورة طه مائة وخمس وثلثون آية وهي من المكية

حروفها ٥٢٤٢ كلماتها ١٢٤١ ركوعها ٨

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

طٰهٰ ﴿١﴾ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ ﴿٢﴾ إِلَّا تَذْكِرَةً لِمَنْ يَخْشَىٰ ﴿٣﴾ تَنْزِيلًا مِمَّنْ

ای پیغمبر برگزیده فرو نفرستادیم بر تو قرآنرا که تعب کشی لیکن پند دادنیست برکسیکه بترسد فرو فرستادنی از آنکه

خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَاوَاتِ الْعُلَىٰ ﴿٤﴾ الرَّحْمَٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَىٰ ﴿٥﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا

آفرید زمین را وآسمانهای بلندرا خدای بخشنده بر عرش مستولی شد مر اوراست آنچه در آسمانها وآنچه

فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَىٰ ﴿٦﴾ وَإِنْ تَجْهَرْ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى

در زمین است وآنچه میان آندو نهاست وآنچه زیر طبقه آخرین زمین است واگر آشکارا کنی گفتار را پس بدرستیکه او میداند پنهان وپنهانتر را

﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿٩﴾ إِذْ رَأَىٰ

خدایست نیست خدائی مگر او مر اوراست نامهای نیکو وبدرستیکه آمد ترا حکایت موسی چون دید

نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى

آتشی پس گفت مر کسانرا درنگ کنید بدرستیکه من دیدم آتشی را باشد که بیارم شمارا از آن گیرانده شعله یا بیابم بر آن آتش راهبری

﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَا مُوسَىٰ ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ

پس چون آمد آنرا ندا کرده شد که ای موسی بدرستیکه منم پروردگار تو پس بیرون کن نعلین خودرا بدرستیکه تو بوادی پاکیزه

طُوًى ﴿١٢﴾ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي

طوای — و من برگزیدم — ترا — پس گوش بدار مر آنچه وحی کرده شود — بدرستیکه منم خدای که نیست خدای مگر من — پس بپرست مرا

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾

و بر پادار — نماز را — برای ذکر من — بدرستیکه قیامت — آینده است — میخواهم پنهان دارمش تا جزا داده شود هر تنی — بآنچه بکوشد

فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ

پس باز ندارد — ترا — از آن — کسیکه ایمان نیاورد بآن — و پیروی کرد خواهش را — پس هلاک شوی — و چیست آنچه در دست راست تو است

يَا مُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ

ای موسی — گفت آن — عصای من است — تکیه میکنم — بر آن — و فرو میریزم برگ درختان را بر گوسفندم — و مرا است در آن مطالب

أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَا مُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا

دیگر — گفت بیندازش — ای موسی — پس انداخت آنرا — پس آنگاه ماری بود که میشتافت — گفت بگیرش

وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ

و مترس — زود باشد که باز دهیم آنرا — خلقتش را که اول بود — و بپیوند دستترا — ببالت یا گریبانت — که بیرون بیاید — سفید نورانی

مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيَكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٣﴾ اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ

از غیر — بدی — آیت — دیگر است — تا بنمایم ترا — از آیتهای ما — بزرگتر — برو — بسوی فرعون — بدرستیکه او

طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ﴿٢٧﴾

زیاده روی کرد در عصیان — گفت پروردگارا — گشاده کن برای من — سینه ام را — و آسان کن برای من — کارم را — و بگشای — گره — از زبان من

يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾ وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾ هَارُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي

که بفهمند — گفتار مرا — و بگردان برای من — وزیری — از اهلم — هارون — برادرم را — قوی ساز — با او — پشتم را

﴿٣١﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا

و انباز کن او را — در کار من — تا تسبیح کنیم ترا — بسیار — و یاد کنیم ترا — بسیار — بدرستیکه تو هستی بحال ما

بَصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٣٧﴾

بینا — گفت — بدرستیکه داده شده خواسته ترا — ای موسی — و بدرستیکه منت نهادیم ترا — بار — دیگر

إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٨﴾ أَنِ اقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ

هنگامیکه وحی فرستادیم بمادرت آنچه وحی فرستاده میشود که در آورش در تابوت پس بیندازش در دریا

فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّي وَعَدُوٌّ لَّهُ ۚ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي وَلِتُصْنَعَ

پس باید که بیندازد او را دریا بکنار تا بگیرد ش دشمنی که مراست و دشمنی که او راست و انداختم بر تو مهری از خود و تا تربیت کرده

عَلَىٰ عَيْنِي ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ ۖ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ

شوی بر نگهداری من هنگامیکه میرفت خواهرت پس میگفت آیا دلالت کنم شما را بر کسیکه پاینداری کند او را پس باز گردانیدیم ترا بمادرت

كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا ۚ فَلَبِثْتَ

تا بیاساید چشمش و اندوهناک نباشد و کشتی تنی را پس رهانیدیم ترا از غم و آزمودیم ترا آزمودنی پس ماندی

سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَا مُوسَىٰ ﴿٤٠﴾ وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾

سالها در اهل مدین پس آمدی بر اندازه ای موسی و گزین کردم ترا برای خودم

اذْهَبْ أَنتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾ اذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾

برو تو و برادرت بآیتهای من و سستی مکنید در ذکر من بروید بسوی فرعون بدرستیکه او زیاده روی کرد

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفْرُطَ

پس بگوئید مر او را گفتنی نرم شاید که او پند گیرد یا بترسد گفتند پروردگار ما بدرستیکه ما میترسیم که پیش گیری کند

عَلَيْنَا أَوْ أَن يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَا ۖ إِنَّنِي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾ فَأْتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا

بر ما یا آنکه زیاده روی کند در عصیان گفت مترسید بدرستیکه من با شمایم میشنوم و می بینم پس آمدند او را پس گفتند بدرستیکه ما

رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۖ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ

رسولانیم پروردگار تو پس بفرست با ما بنی اسرائیل را و عذاب مکن ایشان را بتحقیق آمدیم ترا بآیتی از پروردگار تو

وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَ

و سلام بر آنکه پیروی شد هدایت را بدرستیکه ما وحی فرستاده شدیم که عذاب بر کسی است که تکذیب کرد و

تَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَا مُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ

روی گردانید گفت پس کیست پروردگار شما ای موسی گفت پروردگار ما آن کسی است که داد هر چیزی خلقتش را

ثُمَّ هَدٰى ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُوْنِ الْاُوْلٰى ﴿٥١﴾ قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّيْ فِيْ كِتٰبٍ ۚ لَا

پس هدایت کرد گفت چیست حال قرنهای نخستین گفت علم آن نزد پروردگار من است در کتابی که

يَضِلُّ رَبِّيْ وَلَا يَنْسَى ﴿٥٢﴾ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَّسَلَكَ لَكُمْ فِيْهَا سُبُلًا

خطا نمی نماید پروردگار من و فراموش نمیکند آنکه گردانید برشما زمین را بستری و پدید آورد برای شما در آن راهها

وَّاَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً ۭ فَاَخْرَجْنَا بِهٖٓ اَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ شَتّٰى ﴿٥٣﴾ كُلُوْا وَارْعَوْا اَنْعَامَكُمْ

و فرو فرستاد از آسمان آب را پس بیرون آوردیم آن اصنافی از رستنی جداگانه بخورید و بچرانید شتر و گاو و گوسفند را

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي النُّهٰى ﴿٥٤﴾ مِنْهَا خَلَقْنٰكُمْ وَفِيْهَا نُعِيْدُكُمْ وَمِنْهَا

بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای صاحبان خردها از آن آفریدیم شما را و در آن باز میبریم شما را و از آن

نُخْرِجُكُمْ تَارَةً اُخْرٰى ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ اَرَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَاَبٰى ﴿٥٦﴾ قَالَ اَجِئْتَنَا

بیرون میآوریم شما را بار دیگر و بتحقیق نمودیم فرعون را آیتهای ما همه آنرا پس تکذیب کرد و ابا نمود گفت آیا آمده ما را

لِتُخْرِجَنَا مِنْ اَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يٰمُوْسٰى ﴿٥٧﴾ فَلَنَاْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهٖ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا

تا بیرون کنی ما را از زمین ما بسحر خود ای موسی پس هر آینه آوریم ترا بسحر مانند آن پس بگردان میان ما

وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَّا نُخْلِفُهٗ نَحْنُ وَلَآ اَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ

و میان تو وعده گاهی که خلاف نکنیم آنرا ما و نه تو بجای هموار گفت وعده گاه شما روز

الزِّيْنَةِ وَاَنْ يُّحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلّٰى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهٗ ثُمَّ اَتٰى ﴿٦٠﴾ قَالَ

آرایش است و آنکه جمع کرده شوند مردمان چاشتگاه پس بازگشت فرعون پس فراهم آورد مکرش را پس آمد گفت

لَهُمْ مُّوْسٰى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوْا عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ ۚ وَقَدْ خَابَ مَنِ

مر ایشان را موسی وای بر شما بلند مدید بر خدا دروغ را پس براندازد شما را بعذابی و بدرستیکه نومید شد آنکه

افْتَرٰى ﴿٦١﴾ فَتَنَازَعُوْٓا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوٰى ﴿٦٢﴾ قَالُوْٓا اِنْ هٰذٰنِ لَسٰحِرٰنِ

افترا بست پس کشانیدند بنزاع کار شان را میانه خود و پنهان داشتند راز را گفتند بدرستیکه این دو هر آینه ساحرند

يُرِيْدٰنِ اَنْ يُّخْرِجٰكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيْقَتِكُمُ الْمُثْلٰى ﴿٦٣﴾ فَاَجْمِعُوْا

میخواهند که بیرون کنند شما را از زمینتان بسحرشان و براندازند آیین شما را که خوبتر است پس جمع کنید

كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوا صَفًّا ۚ وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَىٰ ﴿٦٤﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ
مکر تا را پس بیایید صف کشیده و بدرستیکه کامیاب شد امروز آنکه غالب آمد گفتند ای موسی یا این است که بیاندازی
وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا ۖ فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ
و یا آنکه باشیم ما اول کسیکه انداخت گفت بلکه بیندازید پس آنگاه رسنهاشان و عصاهاشان وانموده شد
إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا
بموسی از سحر ایشان که آنها میشتابند پس یافت در خودش بیمی موسی گفتیم
تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾ وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا ۖ إِنَّمَا صَنَعُوا
مترس تو توئی برتر و بیندازآنچه در دست راست توست تا فرو برد آنچه را ساخته اند بدرستیکه آنچه را ساخته اند
كَيْدُ سَاحِرٍ ۖ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ
حیلهٔ ساحرست و کامیاب نمیشود ساحر هرجا آید پس درافکنده شدند ساحران سجده کنان گفتند گرویدیم بپروردگار
هَارُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾ قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ ۖ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ
هارون و موسی گفت آیا ایمان آوردید مر او را پیش از آنکه دستوری دهم شما را پس بدرستیکه آن هر آینه بزرگ شماست که آموخت شما را
السِّحْرَ ۖ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ
سحر پس هر آینه خواهم برید البته دستهای شما را و پایهای شما را از خلاف یکدیگر و هر آینه بردار کشم شما را در تنه های درخت خرما
وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ
و هر آینه خواهید دانست که کدام از ما سختر است از راه عذاب و پاینده تر گفتند هرگز اختیار نخواهیم کرد ترا بر آنچه آمد ما را از حجتهای روشن
وَالَّذِي فَطَرَنَا ۖ فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ ۖ إِنَّمَا تَقْضِي هَٰذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٧٢﴾ إِنَّا آمَنَّا بِرَبِّنَا
قسم بآنکه آفرید ما را پس حکم کن آنچه تو حکم کننده جز این نیست حکم میرانی در این زندگانی دنیا بدرستیکه ما گرویدیم بپروردگار خود
لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَانَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ ۗ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُ مَنْ
تا بیامرزد برای ما گناهان ما را و آنچه را که بجبر داشتی ما را بر آن از سحر و خدا بهتر است و پاینده تر بدرستیکه آنکه
يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٧٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ
آید پروردگار خود را گناهکار پس مر او راست دوزخ نمیمیرد در آن و نه زندگانی میکند و آنکه آید او را با ایمان که تحقیق کرده باشد

الصّٰلِحٰتِ فَاُولٰٓئِكَ لَهُمُ الدَّرَجٰتُ الْعُلٰى ﴿٧٥﴾ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ

کارهای شایسته پس آنها برای ایشانست مرتبهای بلندتر بهشتهای جای اقامت دائمی که میرود از زیر آنها نهرها

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۭ وَذٰلِكَ جَزٰۗؤُا مَنْ تَزَكّٰى ﴿٧٦﴾ وَلَقَدْ اَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادِيْ

جاودانیان در آن و آن پاداش کسی است که پاک باشد و هر آینه بتحقیق وحی کردیم بموسی که بشب ببر بندگان مرا

فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيْقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا ۙ لَّا تَخٰفُ دَرَكًا وَّلَا تَخْشٰى ﴿٧٧﴾ فَاَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ

پس بزن برای ایشان راهی در دریا خشک بیم نخواهی داشت دریافتنی و نخواهی ترسید پس از پی رفتند ایشان فرعون

بِجُنُوْدِهٖ فَغَشِيَهُمْ مِّنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَاَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهٗ وَمَا هَدٰى ﴿٧٩﴾ يٰبَنِيْٓ

با لشکرهایش پس دریافت ایشانرا از دریا آنچه دریافت ایشانرا و گمراه کرد فرعون قومش را و هدایت نکرد ای پسران

اِسْرَاۗءِيْلَ قَدْ اَنْجَيْنٰكُمْ مِّنْ عَدُوِّكُمْ وَوٰعَدْنٰكُمْ جَانِبَ الطُّوْرِ الْاَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ

یعقوب بدرستیکه رهانیدیم شمارا از دشمنانتان و وعده دادیم شمارا جانب طور ایمن و فرو فرستادیم بر شما

الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى ﴿٨٠﴾ كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيْهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِيْ ۚ

من و سلوی را بخورید از پاکیزه‌های آنچه روزی دادیم شمارا و تعدی نکنید در آن پس فرود آید بر شما سخط من

وَمَنْ يَّحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِيْ فَقَدْ هَوٰى ﴿٨١﴾ وَاِنِّيْ لَغَفَّارٌ لِّمَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا

و هرکه فرود آید براو سخط من پس بدرستیکه هلاک شد و بدرستیکه من آمرزنده‌ام مر آنرا که توبه کرد و گروید و کرد کاری شایسته

ثُمَّ اهْتَدٰى ﴿٨٢﴾ وَمَآ اَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يٰمُوْسٰى ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ اُولَاۗءِ عَلٰٓي اَثَرِيْ وَعَجِلْتُ

پس هدایت یافت و چه چیز بشتاب آورد ترا از قومت ای موسی گفت ایشانند اینان بر اثر من و شتافتم

اِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضٰى ﴿٨٤﴾ قَالَ فَاِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَاَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ

بسوی تو ای پروردگار من تا خوشنود شوی گفت پس بدرستیکه ما بمبتلا نمودیم قوم ترا از بعد تو و گمراه کرد ایشانرا سامری

﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوْسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًا ۚ قَالَ يٰقَوْمِ اَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا ۭ

پس بازگشت موسی بسوی قومش خشمناک بسیار غضب آلوده گفت ای قوم آیا نه وعده داد شمارا پروردگار شما وعده دادنی نیکو

اَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ اَمْ اَرَدْتُّمْ اَنْ يَّحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَخْلَفْتُمْ مَّوْعِدِيْ ﴿٨٦﴾

آیا پس دراز شد بر شما آن زمان یا خواستید که فرود آید بر شما سخطی از پروردگارتان پس خلاف کردید وعده مرا

قَالُوا مَآ أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلَٰكِنَّا حُمِّلْنَآ أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ ٱلْقَوْمِ فَقَذَفْنَٰهَا

گفتند خلاف نکردیم وعدهٔ ترا باختیار ما ولیکن ما بار کرده شدیم احمال را از پیرایهٔ قوم پس انداختیم آنها

فَكَذَٰلِكَ أَلْقَى ٱلسَّامِرِىُّ ﴿٨٧﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُۥ خُوَارٌ فَقَالُوا۟ هَٰذَآ إِلَٰهُكُمْ وَإِلَٰهُ

پس همچنین انداخت سامری پس بیرون آورد برای ایشان گوساله کالبدی که بود مر او را فریاد گوساله پس گفتند این است خدای شما و

مُوسَىٰ فَنَسِىَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ

خدای موسی پس فراموش کرد آیا پس نمی بینند که بر نمیگرداند بسوی ایشان سخن را و مالک نمیباشد برای ایشان زیانی و نه سودی را و همچنین

قَالَ لَهُمْ هَٰرُونُ مِن قَبْلُ يَٰقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنتُم بِهِۦ ۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ ٱلرَّحْمَٰنُ فَٱتَّبِعُونِى وَأَطِيعُوٓا۟

گفت مر ایشان را هارون از پیش ای قوم جز این نیست مبتلا شدید بآن و بدرستیکه پروردگار شما خدا است پس پیروی کنید مرا و اطاعت

أَمْرِى ﴿٩٠﴾ قَالُوا۟ لَن نَّبْرَحَ عَلَيْهِ عَٰكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَٰهَٰرُونُ مَا

نمائید امر مرا گفتند همیشه خواهیم بود بر آن مقیمان تا بازگردد بسوی ما موسی گفت ای هارون چه

مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوٓا۟ ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ ۖ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِى ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ

بازداشت ترا وقتی که دیدی ایشان را که گمراه شدند که پیروی نکردی مرا آیا پس عصیان ورزیدی امر مرا گفت ای پسر مادر من مگیر

بِلِحْيَتِى وَلَا بِرَأْسِىٓ ۖ إِنِّى خَشِيتُ أَن تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِى ﴿٩٤﴾

محاسنم را و نه سرم را بدرستیکه من ترسیدم که بگوئی جدائی افکندی میان بنی اسرائیل و رعایت نکردی سخن مرا

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَٰسَٰمِرِىُّ ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا۟ بِهِۦ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً

گفت پس چه بود کار تو ای سامری گفت دیده ور شدم بآنچه دیده ور نشدند بآن پس گرفتم مشتی

مِّنْ أَثَرِ ٱلرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتْ لِى نَفْسِى ﴿٩٦﴾ قَالَ فَٱذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ

از اثر آن فرستاده پس انداختم آنرا و همچنین خوب وانمود برای من نفسم گفت پس برو بدرستیکه مر ترا است

فِى ٱلْحَيَوٰةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَ ۖ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّن تُخْلَفَهُۥ ۖ وَٱنظُرْ إِلَىٰٓ إِلَٰهِكَ ٱلَّذِى

در زندگی که بگوئی روا نیست مس کردن من و بدرستیکه مر ترا است وعده که خلاف کرده نشوی آنرا و بنگر بالهت که

ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا ۖ لَّنُحَرِّقَنَّهُۥ ثُمَّ لَنَنسِفَنَّهُۥ فِى ٱلْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَآ إِلَٰهُكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى

گشتی تمام روز بر آن مقیم پرستش هر آینه میسوزانیم آنرا پس هر آینه میافشانیم در دریا افشاندنی نیست الٰه شما جز خدائی که

لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾ كَذٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْۢبَآءِ مَا قَدْ سَبَقَ ۚ

نیست الٰهی مگر او احاطه کرده همه چیز را از راه دانش همچنین میخوانیم بر تو از چیزهائی آنچه بحقیقت گذشته

وَقَدْ اٰتَيْنٰكَ مِنْ لَّدُنَّا ذِكْرًا ۚ ﴿٩٩﴾ مَّنْ اَعْرَضَ عَنْهُ فَاِنَّهٗ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وِزْرًا ۙ

و بدرستیکه دادیمت از نزد خود قرآن یا نام نیک کسیکه روی گرداند از آن پس بدرستیکه او بر میدارد روز قیامت بار گرانی

﴿١٠٠﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهِ ۭ وَسَآءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَّوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّوْرِ ۭ وَنَحْشُرُ

جاودانیان در آن و بد است آن مر ایشانرا روز قیامت باری روزیکه دمیده شود در صور و حشر نمائیم

الْمُجْرِمِيْنَ يَوْمَىِٕذٍ زُرْقًا ۚ ﴿١٠٢﴾ يَّتَخَافَتُوْنَ بَيْنَهُمْ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ اَعْلَمُ

گناهکاران را روزی چنین کبود چشمان پنهان گویند میان خود که درنگ نکردید مگر ده روز ما داناتریم

بِمَا يَقُوْلُوْنَ اِذْ يَقُوْلُ اَمْثَلُهُمْ طَرِيْقَةً اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ

بآنچه میگویند آنگاه که خواهند گفت خوبتر شان در مسلک که درنگ نکردید مگر روزی و میپرسند ترا از

الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّيْ نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَّا تَرٰى فِيْهَا عِوَجًا

کوهها پس بگو برافشاند آنرا پروردگارم برافشاندنی پس واگذارد آنرا ساده هموار که نبینی در آن کژی

وَّلَآ اَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَّوْمَىِٕذٍ يَّتَّبِعُوْنَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهٗ ۚ وَخَشَعَتِ الْاَصْوَاتُ لِلرَّحْمٰنِ فَلَا

و نه برآمدگی روزی چنین پیرو میشوند خواننده را نباشد انحرافی برایش و پست میشود آوازها برای خدای بخشنده پس

تَسْمَعُ اِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَّوْمَىِٕذٍ لَّا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ اِلَّا مَنْ اَذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَرَضِيَ لَهٗ قَوْلًا

نشنوی مگر آواز آهسته آنروز سود نکند شفاعت مگر آنکس را که دستوری داده باشد مر او را خدای بخشنده و رضا داده باشد

﴿١٠٩﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيْطُوْنَ بِهٖ عِلْمًا ﴿١١٠﴾ وَعَنَتِ الْوُجُوْهُ

مر او را کردار بداند آنچه باشد میان دستهایشان و آنچه باشد پس پشتشان و احاطه نمیکنند باو از راه دانش و خوار شد رویها

لِلْحَيِّ الْقَيُّوْمِ ۭ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا

برای خدای زنده پاینده و بدرستیکه نومید شد آنکه برداشت ظلمی را و کسیکه بکند از خوبها و او است مؤمن

يَخٰفُ ظُلْمًا وَّلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا وَّصَرَّفْنَا فِيْهِ مِنَ الْوَعِيْدِ

پس نخواهد ترسید از ستمی و نه شکستی و همچنین فرو فرستادیم آنرا قرآنی عربی و مکرر آوردیم در آن از وعید

لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿۱۱۳﴾ فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ
باشد که ایشان بپرهیزند یا پدید آرد برای ایشان پند گرفتنی پس برتر آمد خدا پادشاه حق و شتاب مکن بقرآن
مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ ۖ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿۱۱۴﴾ وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ
پیش از آنکه گزارش داده شود بتو وحیش و بگو ای پروردگار من زیاد کن مرا دانش و بدرستیکه عهد کردیم با آدم
مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا
از پیش پس واگذاشت و نیافتیم مر او را عزمی و هنگامیکه گفتیم مر ملائکه را که سجده کنید مر آدم را پس سجده کردند
إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ ﴿۱۱۶﴾ فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ
مگر ابلیس که سر باز زد پس گفتیم ای آدم بدرستیکه این دشمن است مر ترا و مر جفت را پس نباید که بیرون کند شما را از
الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ ﴿۱۱۷﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿۱۱۸﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا
بهشت پس تعب کشی بدرستیکه مر ترا است که نه گرسنه شوی در آن و نه برهنه شوی بدرستیکه نه تو تشنه شوی در آن و نه
تَضْحَىٰ ﴿۱۱۹﴾ فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ
در آفتاب پس وسوسه کرد مر او را شیطان گفت ای آدم آیا دلالت کنم ترا بر درخت جاودانی و پادشاهی
لَا يَبْلَىٰ ﴿۱۲۰﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ
که کهنه نشود پس خوردند آدم و از آن پس ظاهر شد مر آنها را عورتهاشان و شروع نمودند بپیچانیدن بر آمدند از برگ بهشت
وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ﴿۱۲۱﴾ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿۱۲۲﴾ قَالَ اهْبِطَا
و نافرمانی کرد آدم پروردگار خود پس بی بهره شد پس برگزید او را پروردگارش پس توبه پذیرفت از او و هدایت کرد گفت فرود شوید
مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا
از آن همه بعضی از شما مر بعضی را دشمن پس اگر آید شما را از من هدایتی پس آنکه پیروی کند هدایت مرا پس
يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿۱۲۳﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ
گمراه نمیشود و تعب نمیکشد و آنکه روگردانید از ذکر من پس بدرستیکه مر او راست زیستنی تنگ و حشر میکنیم او را روز
الْقِيَامَةِ أَعْمَىٰ ﴿۱۲۴﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿۱۲۵﴾ قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ
قیامت نابینا گفت پروردگار من چرا حشر کردی مرا نابینا و بدرستیکه بودم بینا گفت همچنین آمد ترا

اٰيٰتُنَا فَنَسِيْتَهَا ۚ وَكَذٰلِكَ الْيَوْمَ تُنْسٰى ﴿١٢٦﴾ وَكَذٰلِكَ نَجْزِيْ مَنْ اَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ
آیتهای ما پس واگذاشتی آنرا وهمچنین امروز واگذاشته شوی وهمچنین جزا میدهیم آنرا که اسراف کرد ونگروید
بِاٰيٰتِ رَبِّهٖ ۭ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَدُّ وَاَبْقٰى ﴿١٢٧﴾ اَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ
بآیتهای پروردگارش وهر آینه عذاب آخرت سختتر وپاینده‌تر است آیا پس هدایت نکرد شان که بسیار هلاک کردیم پیش از ایشان
مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ فِيْ مَسٰكِنِهِمْ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي النُّهٰى ﴿١٢٨﴾ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
از قرنها که میروند در مسکنهای ایشان بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست مر صاحبان خرد را واگر نبود کلمه
سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَّاَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَاصْبِرْ عَلٰي مَا يَقُوْلُوْنَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ
که پیش رفته از پروردگارت هر آینه بود لازم ومدتی نام برده شده پس صبر کن بر آنچه میگویند وتسبیح کن بستایش
رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوْعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوْبِهَا ۚ وَمِنْ اٰنَاۗئِ الَّيْلِ فَسَبِّحْ وَاَطْرَافَ النَّهَارِ
پروردگارت پیش از برآمدن آفتاب وپیش از فرو شدنش واز ساعتهای شب پس تسبیح کن واطراف روز
لَعَلَّكَ تَرْضٰى ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖٓ اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيٰوةِ
باشد که تو خوشنود شوی ونگشای بخواهش چشم دو چشمت را بسوی آنچه کامیاب کردیم بآن اصنافی را از ایشان خوش زندگانی
الدُّنْيَا ۙ لِنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ ۭ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى ﴿١٣١﴾ وَاْمُرْ اَهْلَكَ بِالصَّلٰوةِ وَاصْطَبِرْ
دنیا تا مفتون سازیمشان در آن وروزی پروردگار تو بهتر وپاینده‌تر است وامر کن کسانت را بنماز وصبر کن
عَلَيْهَا ۭ لَا نَسْـَٔــلُكَ رِزْقًا ۭ نَحْنُ نَرْزُقُكَ ۭ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوٰى ﴿١٣٢﴾ وَقَالُوْا لَوْلَا يَاْتِيْنَا
بر آن نمیخواهیم از تو روزی ما روزی میدهیم ترا وانجام نیک مر پرهیزکاری راست وگفتند چرا نمیآورد ما را
بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ ۭ اَوَلَمْ تَاْتِهِمْ بَيِّنَةُ مَا فِي الصُّحُفِ الْاُوْلٰى ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ اَنَّآ اَهْلَكْنٰهُمْ بِعَذَابٍ
آیتی از پروردگارش آیا نیامد ایشان را حجت آنچه بود در کتابهای نخستین واگر آنکه ما هلاک کردیم ایشان را بعذاب
مِّنْ قَبْلِهٖ لَقَالُوْا رَبَّنَا لَوْلَآ اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ اٰيٰتِكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ نَّذِلَّ وَ
از پیش آن هر آینه میگفتند پروردگارا چرا نفرستادی بما رسولی پس پیروی میکردیم آیتهای ترا از پیش آنکه خوار شویم و
نَخْزٰى ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوْا ۚ فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ اَصْحٰبُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدٰى ﴿١٣٥﴾
در رسوا گردیم بگو هر یک منتظریم پس انتظار کشید پس بزودی خواهید دانست که کیست اصحاب راه راست وکیست که هدایت یافت

سورة الانبياء مائة واثنى عشر آية وهي مكية

حروفها ۴۸۹۰ كلماتها ۱۱۶۸ ركوعها ۷

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اِقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِيْ غَفْلَةٍ مُّعْرِضُوْنَ ۝١ مَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنْ رَّبِّهِمْ

نزدیک شد مر مردمانرا حسابشان و ایشان باشند در بیخبری اعراض کنندگان نیاید ایشانرا هیچ پندی از پروردگار ایشان

مُّحْدَثٍ اِلَّا اسْتَمَعُوْهُ وَهُمْ يَلْعَبُوْنَ ۝٢ لَاهِيَةً قُلُوْبُهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا

تازه آورده شده مگر که شنیدند آنرا و ایشان بازی میکردند غفلت در زنده دلهاشان و پنهان داشتند رازرا آنانیکه ظلم کردند

هَلْ هٰذَا اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ اَفَتَاْتُوْنَ السِّحْرَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُوْنَ ۝٣ قَالَ رَبِّيْ يَعْلَمُ الْقَوْلَ

آیا این باشد مگر انسانی مانند شما آیا پس بیائید سحررا و شما می بینید گفت پروردگار من میداند گفتاررا

فِي السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ۝٤ بَلْ قَالُوْٓا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍۭ بَلِ افْتَرٰىهُ بَلْ هُوَ

در آسمان و زمین و اوست شنوای دانا بلکه گفتند فراهم آورده خوابهاست بلکه بدروغ بست آنرا بلکه او

شَاعِرٌ فَلْيَاْتِنَا بِاٰيَةٍ كَمَآ اُرْسِلَ الْاَوَّلُوْنَ ۝٥ مَآ اٰمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا

شاعراست پس باید که بیاورد مارا آیتی همچنانکه فرستاده شدند پیشینیان نگرویدند پیش از ایشان هیچ قریه که هلاک کردیم آنرا

اَفَهُمْ يُؤْمِنُوْنَ ۝٦ وَمَآ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوْٓا اَهْلَ الذِّكْرِ

آیا پس ایشان میگروند و نفرستادیم پیش از تو مگر مردانی که وحی کردیم بایشان پس بپرسید از اهل ذکر

اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ۝٧ وَمَا جَعَلْنٰهُمْ جَسَدًا لَّا يَاْكُلُوْنَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوْا خٰلِدِيْنَ ۝٨

اگر هستید که نمیدانید و نگردیم ایشانرا جسدی که نخورند طعام را و نبودند جاودانیان

ثُمَّ صَدَقْنٰهُمُ الْوَعْدَ فَاَنْجَيْنٰهُمْ وَمَنْ نَّشَآءُ وَاَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِيْنَ ۝٩ لَقَدْ اَنْزَلْنَآ

پس راست کردیم ایشانرا وعده پس رهانیدیم ایشانرا و کسی را که میخواستیم و هلاک کردیم مسرفانرا بحقیقت فرستادیم

اِلَيْكُمْ كِتٰبًا فِيْهِ ذِكْرُكُمْ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ۝١٠ وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً

بر شما کتابی که در آنست پند شما آیا پس در نیابید بعقل و بسیار درهم شکستیم از قریه که بود ستمکار

وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُوا

و پدید آوردیم پس از آن گروهی دیگر را پس چون احساس کردند عذاب را آنگاه ایشان از آن میگریختند مگریزید

وَارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَاكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْأَلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا

و باز گردید بسوی آنچه متنعم شدید در آن و مسکنهاتان باشد که شما پرسیده شوید گفتند ای وای بر ما بدرستیکه ما بودیم

ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا

ستمکاران پس بود پیوسته این ندا شان تا کردیمشان درویده مرگ افسردگان باخود مردگان و نیافریدیم

السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ﴿١٦﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهْوًا لَاتَّخَذْنَاهُ مِنْ

آسمان و زمین را و آنچه باشد میان آن دو تا بازی کنندگان اگر میخواستیم که فرا گیریم لهوی را هر آینه فرا میگرفتیم آنرا از

لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَ

نزد خود اگر بودیم کنندگان بلکه میاندازیم حق را بر باطل پس میشکند آنرا پس آنگاه آن باشد ناچیز و

لَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

برشماست وای از آنچه وصف میکنید و مر او راست هر که در آسمانها و زمین است و آنکه نزد او است سرکشی نمیکنند

عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمِ اتَّخَذُوا

از پرستش او و ماندهٔ نمیشوند تسبیح میکنند شب و روز سست نمیشوند بلکه فرا گرفتند

آلِهَةً مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنْشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ

الهانی را از زمین که ایشان نشر کنند اگر بودی در آن دو تا الهان که غیر خدا اند هر آینه تباه شده بودند پس منزه است خدا

رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ

پروردگار عرش از آنچه وصف میکنند پرسیده نمیشود از آنچه میکند و ایشان پرسیده میشوند بلکه گرفتند از غیر او

آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَٰذَا ذِكْرُ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ

خدایان بگو بیارید دلیل خود را این است ذکر کسانی که با منند و ذکر کسانیکه پیش از من بودند بلکه اکثر ایشان نمیدانند حق را

فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا

پس ایشان روی گردانندگانند و نفرستادیم پیش از تو رسولی مگر که وحی میفرستادیم باو که نیست خدائی مگر

أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَٰنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ ۚ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا

من پس بپرستید مرا وگفتند فراگرفت خدای بخشنده فرزندی دانم پاک بودنش بلکه بندگانند گرامی داشتگان

يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا

پیش نمیگیرند اورا بگفتار وایشان بامر او کار میکنند میداند آنچه بود میان دستهای ایشان وآنچه باشد پشتهای ایشان و

يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَٰهٌ مِنْ

شفاعت نمیکنند مگر برای کسیکه راضی باشد وایشان از ترس او باشند خائفان وآنکه بگوید از ایشان که منم الهی از

دُونِهِ فَذَٰلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ

جزاو پس آن سزا میدهیمش دوزخ همچنین سزا میدهیم ستمکاران را آیا ندیدند آنانکه کافر شدند که

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا ۖ وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ ۖ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ

آسمانها وزمین بودند بسته پس گشاده کردیم آنها را وگردانیدیم از آب هرچیز زنده را آیا پس نمیگروند

﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

وگردانیدیم در زمین کوههای استوار مبادا که میل کند بایشان وگردانیدیم در آن گریوهای وسیع که راههاست باشد که ایشان راه یابند

﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا ۖ وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ الَّذِي

وگردانیدیم آسمان را بامی محفوظ وایشان باشند از آیتهای آن روگردانندگان واوست که

خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا

آفرید شب وروز را وآفتاب وماه را هریکی در گردونی که میروند ونگردانیدیم

لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ ۖ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

مر انسانی پیش از تو بودن جاوید را آیا پس اگر بمیری تو پس ایشان جاودانانند هر تنی چشندهٔ مرگست

وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً ۖ وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا رَآكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ

وبیازمائیم شما را بشر وخیر آزمودنی وبسوی ما بازگردانیده میشوید وچون ببینند ترا آنانکه کافر شدند

يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا الَّذِي يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَٰنِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾

نمیگیرندت مگر استهزاء آیا این است که ذکر میکند الهان شما وایشان بذکر خدای بخشنده ایشانند کافران

خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا

آفریده شد انسان از شتاب زود باشد بنمایم شما را آیتهای خود پس شتاب نکنید با من و میگویند کی خواهد بود این

الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ

وعده اگر هستید راستگویان اگر بدانند آنانکه کافر شدند وقتی را که باز نمیتوانند داشت از روهاشان

النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا

آتش را و نه از پشتهاشان و نه ایشان یاری کرده شوند بلکه میآید ایشانرا ناگهان پس متحیر میگرداند شان پس

يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ

نتوانستند برگردانیدن آنرا و نه ایشان مهلت داده شوند و بتحقیق استهزاء کرده شد برسولانی از پیش تو پس احاطه کرد

بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَنْ يَكْلَؤُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ

بآنان که استهزاء کردند از ایشان آنچه بودند بآن استهزاء میکردند بگو که نگاه میدارد شما را شب و روز

مِنَ الرَّحْمَٰنِ ۚ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِنْ دُونِنَا ۚ

از خدای بخشنده بلکه ایشانند از ذکر پروردگارشان روی گردانندگان بلکه مر ایشانرا است الهان که کفایت میکند ایشانرا بغیر ما

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَٰؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ

نمیتوانند یاری کردن خودهاشانرا و نه ایشان از ما همراهی کرده میشوند بلکه کامیاب کردیم آنهارا و پدرانشانرا

حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ ۗ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا ۗ أَفَهُمُ

تا دراز شد برایشان مدت زندگانی آیا پس نمی بینند که ما میآئیم زمین را که کم میکنیم آنرا از اطرافش آیا پس ایشانند

الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أُنْذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنْذَرُونَ

غالبان بگو جز این نیست که بیم میکنم شما را بوحی و نمیشنوند کران خواندن را چون بیم کرده میشوند

﴿٤٥﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ

و اگر مس کند ایشانرا وزیدن بوئی از عذاب پروردگارت هر آینه میگویند ای وای بر ما بدرستیکه ما بودیم ستمگاران و میگذاریم

الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ۖ وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ

ترازوهای درست برای روز قیامت پس ستم کرده نشود نفسی چیزی را و اگر باشد مقدار دانه از

خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا ۗ وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَ

خردل بیاریم آنرا وبسیم ما حساب کنندگان وبدرستیکه دادیم موسی وهارون را جدا کننده حق از باطل

ضِيَاءً وَذِكْرًا لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُم مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ

وفروغ وپندی مر پرهیزکاران را آنانکه میترسند از پروردگارشان در نهانی وایشان باشند از قیامت ترسندگان

﴿٤٩﴾ وَهَٰذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ ۚ أَفَأَنتُمْ لَهُ مُنكِرُونَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ

واین ذکریست بابرکت که فرو فرستادیم آنرا آیا پس شما مر آنرا انکار کنندگانید وبتحقیق دادیم ابراهیم را رشدش

مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَٰذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنتُمْ لَهَا

از پیش وبودیم باو دانایان چون گفت مر پدرش را وقومش را چیست این تمثالها که شمایید مر آنهارا

عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنتُمْ أَنتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي

مقیمان پرستش گفتند یافتیم پدرانمانرا مر آنهارا پرستندگان گفت بتحقیق باشید شما وپدرانتان در

ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَل رَّبُّكُمْ رَبُّ

گمراهی آشکار گفتند آیا آمدی ما را براستی یا هستی تو از بازی کنندگان گفت بلکه پروردگار شما پروردگار

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ

آسمانها وزمین است که آفرید آنهارا ومنم بر آن از شاهدان وبخدا قسم که هر آینه چاره خواهم کرد البته

أَصْنَامَكُم بَعْدَ أَن تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾ فَجَعَلَهُمْ جُذَاذًا إِلَّا كَبِيرًا لَّهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ

بتان شمارا بعد از آنکه برگردید پشت کنندگان پس کرد شان پاره پاره مگر بت بزرگی که بود مر آنهارا باشد که ایشان باو

يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا مَن فَعَلَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾ قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ

رجوع کنند گفتند که کرد این را بالهان ما بدرستیکه او هر آینه باشد از ستمگاران گفتند شنیدیم جوانی که یاد میکرد

يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَىٰ أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوا أَأَنتَ

آنهارا که گفته میشود مر اورا ابراهیم گفتند پس بیاورید آنرا بر ابر چشمهای مردمان باشد که ایشان شهادت دهند گفتند آیا تو

فَعَلْتَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَٰذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِن كَانُوا

کردی آنرا بالهان ما ای ابراهیم گفت بلکه کرد آنرا بزرگشان این پس بپرسید از ایشان اگر هستند

يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نُكِسُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ

سخن میگویند پس رجوع کردند بخودهاشان پس گفتند بدرستیکه شمائید شما ظالمان پس نگون کرده شدند بر سرهاشان

لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَٰؤُلَاءِ يَنطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا

بدرستیکه میدانی که نباشند اینها که سخن کنند گفت آیا پس میپرستید از غیر خدا آنچه سود نکند شمارا چیزی و

يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا

زیان نکند شمارا اف مر شمارا و برآنچه میپرستید از غیر خدا پس در نمیابید بعقل گفتند بسوزانید اورا و یاری کنید

آلِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا

الهان خودرا اگر هستید کنندگان گفتیم ای آتش باش سرد و سلامت بر ابراهیم و خواستند

بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ

باو مکری پس کردیم ایشانرا زیانکارتران و رهانیدیم اورا و لوطرا بسوی زمینی که برکت دادیم ما در آن از برای جهانیان

﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أَئِمَّةً

و بخشیدیم مر اورا اسحق و یعقوب که نواده بود و همه را گردانیدیم شایستگان و گردانیدیم ایشان امامانی

يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ ۖ وَكَانُوا

که هدایت میکرده باشند بامر ما و وحی کردیم بایشان کردن کارهای خوب را و برپای داشتن نماز را و دادن زکوة را و بودند

لَنَا عَابِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلُوطًا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَت تَّعْمَلُ

مارا عبادت کنندگان و لوطرا دادیم حکم و علم و نجات دادیم اورا از قریه که بودند میکردند

الْخَبَائِثَ ۗ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ ﴿٧٤﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا ۖ إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

بدیها را بدرستیکه ایشان بودند گروه بدان فاسقان و داخل کردیم اورا در رحمت خود بدرستیکه او بود از شایستگان

﴿٧٥﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِن قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

و نوح را هنگامیکه ندا کرد از پیش پس اجابت کردیم مر اورا پس رهانیدیم اورا و اهلش را از اندوه بزرگ و

وَنَصَرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾

یاری دادیم اورا از آن قوم که تکذیب کردند آیتهای ما را بدرستیکه ایشان بودند گروه بدی پس غرق کردیم ایشانرا همه

وَدَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ اِذْ يَحْكُمٰنِ فِي الْحَرْثِ اِذْ نَفَشَتْ فِيْهِ غَنَمُ الْقَوْمِ ۚ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ
و داود را و سلیمان را هنگامیکه حکم میکردند در کشت وقتیکه چریده شب در آن گوسفند قوم و بودیم مر حکم ایشان را

شٰهِدِيْنَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنٰهَا سُلَيْمٰنَ ۚ وَكُلًّا اٰتَيْنَا حُكْمًا وَّعِلْمًا ۡ وَّسَخَّرْنَا مَعَ دَاوٗدَ الْجِبَالَ
شاهدان پس فهمانیدیم آنرا بسلیمان و هر یکرا دادیم حکم و علم و مسخر کردیم ما با داود کوهها را

يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ ۭ وَكُنَّا فٰعِلِيْنَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنٰهُ صَنْعَةَ لَبُوْسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِّنْ بَاْسِكُمْ ۚ فَهَلْ
که تسبیح میکردند و پرنده را و باشیم کنندگان و آموختیم او را ساختن لباس جنگ برای شما تا نگاه دارد شما را از آسیب شما پس آیا

اَنْتُمْ شٰكِرُوْنَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيْحَ عَاصِفَةً تَجْرِيْ بِاَمْرِهٖٓ اِلَى الْاَرْضِ الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا ۭ وَ
شما شکر کنندگانید و مر سلیمان را باد که تند بود میرفت بفرمانش بآن زمین که برکت دادیم ما در آن

كُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عٰلِمِيْنَ ﴿٨١﴾ وَمِنَ الشَّيٰطِيْنِ مَنْ يَّغُوْصُوْنَ لَهٗ وَيَعْمَلُوْنَ عَمَلًا دُوْنَ ذٰلِكَ ۚ
و هستیم ما بهمه چیز دانا و از دیوان کسانیکه بدریا فرو میشدند برایش و میکردند کاری غیر آن

وَكُنَّا لَهُمْ حٰفِظِيْنَ ﴿٨٢﴾ وَاَيُّوْبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّىْ مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ ﴿٨٣﴾
و بودیم مر ایشان را نگاهدارندگان و ایوب را هنگامیکه ندا کرد پروردگار خود را که مس کرد مرا آزار و تو رحم کنندهٔ رحم کنندگانی

فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ فَكَشَفْنَا مَا بِهٖ مِنْ ضُرٍّ وَّاٰتَيْنٰهُ اَهْلَهٗ وَمِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا
پس اجابت کردیم مر او را پس رفع نمودیم آنچه با او بود از آزار و دادیم او را اهلش و مثلشان با ایشان رحمتی از نزد ما

وَذِكْرٰى لِلْعٰبِدِيْنَ ﴿٨٤﴾ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِدْرِيْسَ وَذَا الْكِفْلِ ۭ كُلٌّ مِّنَ الصّٰبِرِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَ
و پندی مر پرستندگان را و اسمعیل و ادریس و ذا الکفل همه بودند از صبر کنندگان و

اَدْخَلْنٰهُمْ فِيْ رَحْمَتِنَا ۭ اِنَّهُمْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّوْنِ اِذْ ذَّهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ
درآوردیم ایشان را در رحمت خود بدرستیکه ایشان بودند از شایستگان و صاحب ماهی را چون رفت خشمناک پس گمان کرد

اَنْ لَّنْ نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى فِي الظُّلُمٰتِ اَنْ لَّآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنْتَ سُبْحٰنَكَ ۖ اِنِّىْ كُنْتُ مِنَ
که هرگز تنگ نخواهیم گرفت بر او پس ندا کرد در تاریکیها که نیست خدائی مگر تو منزهی تو بدرستیکه من هستم از

الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٧﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ ۙ وَنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْغَمِّ ۭ وَكَذٰلِكَ نُـْۨجِي الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّآ اِذْ
ستمکاران پس اجابت کردیم مر او را و رهانیدیم او را از اندوه و همچنین میرهانیم گروندگان را و زکریا چون

نَادٰى رَبَّهٗ رَبِّ لَا تَذَرْنِيْ فَرْدًا وَّاَنْتَ خَيْرُ الْوٰرِثِيْنَ ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ وَوَهَبْنَا لَهٗ يَحْيٰى

ندا کرد پروردگار خود را ای پروردگار من واگذار مرا تنها و تو بهترین وارثانی پس اجابت کردیم مر او را و بخشیدیم مر او را یحیی

وَاَصْلَحْنَا لَهٗ زَوْجَهٗ ؕ اِنَّهُمْ كَانُوْا يُسٰرِعُوْنَ فِي الْخَيْرٰتِ وَيَدْعُوْنَنَا رَغَبًا وَّرَهَبًا ؕ وَكَانُوْا

و شایسته کردیم برای او جفت او را بدرستیکه ایشان بودند میشتافتند در خیرات و میخواندند ما را از راه امید و بیم و بودند

لَنَا خٰشِعِيْنَ ﴿٩٠﴾ وَالَّتِيْٓ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهَا مِنْ رُّوْحِنَا وَجَعَلْنٰهَا وَابْنَهَآ

مر ما را خضوع کنندگان و آنرا که نگاه داشت فرجش را پس دمیدیم در او از روح خود و گردانیدیم او و پسر او را

اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٩١﴾ اِنَّ هٰذِهٖٓ اُمَّتُكُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً ۖ وَّاَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْنِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوْٓا

آیتی برای عالمیان بدرستیکه این امت شما که دین واحد است و منم پروردگار شما پس بپرستید مرا و پاره پاره کردند

اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ ؕ كُلٌّ اِلَيْنَا رٰجِعُوْنَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ

امر شان را میانشان همه باشند بسوی ما بازگشت کنندگان پس آنکه کرد از کارهای شایسته و او هست مؤمن پس نیست انکاری

لِسَعْيِهٖ ۚ وَاِنَّا لَهٗ كٰتِبُوْنَ ﴿٩٤﴾ وَحَرٰمٌ عَلٰى قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَآ اَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُوْنَ ﴿٩٥﴾

مر سعیش را و بدرستیکه ما مر او را نویسندگان و حرام است بر قریه که هلاک گردانیدیم آنرا آنکه ایشان رجوع نکنند

حَتّٰٓى اِذَا فُتِحَتْ يَاْجُوْجُ وَمَاْجُوْجُ وَهُمْ مِّنْ كُلِّ حَدَبٍ يَّنْسِلُوْنَ ﴿٩٦﴾ وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ

تا چون گشاده شود یاجوج و ماجوج و ایشان از هر بلندی میشتابند و نزدیک شود وعده

الْحَقُّ فَاِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ اَبْصَارُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ؕ يٰوَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِيْ غَفْلَةٍ مِّنْ هٰذَا

درست پس هرگاه آن بازمانده باشد دیده های آنانکه کافر شدند ای وای بر ما بدرستیکه بودیم در غفلتی از این

بَلْ كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿٩٧﴾ اِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ ؕ اَنْتُمْ لَهَا وٰرِدُوْنَ

بلکه بودیم ستمکاران بدرستیکه شما و آنچه میپرستید از غیر خدا مایه برافروختن دوزخید شما مر او را واردشوندگان

﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ هٰٓؤُلَآءِ اٰلِهَةً مَّا وَرَدُوْهَا ؕ وَكُلٌّ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيْهَا زَفِيْرٌ وَّهُمْ

اگر میبودند آنها الهان وارد نمیشدند آنرا و همه باشند در آن جاویدان مر ایشان راست در آن ناله زار و ایشان

فِيْهَا لَا يَسْمَعُوْنَ ﴿١٠٠﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِّنَّا الْحُسْنٰٓى ۙ اُولٰٓئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُوْنَ ﴿١٠١﴾

در آن نمیشنوند بدرستیکه آنانکه سبقت یافته مر ایشان را از ما خوبی آنها باشند از آن دور کرده شدگان

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا ۖ وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ

نمیشنوند صدای جوشش آنرا و ایشان باشند در آنچه خواست نفسهاشان جاویدان غمگین نسازد ایشانرا فزع

الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَٰذَا يَوْمُكُمُ الَّذِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾ يَوْمَ نَطْوِي

اکبر و ملاقات کنند ایشانرا ملائکه این روز شماست که بودید که وعده کرده میشدید روزیکه در پیچیدیم

السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ ۚ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُ ۚ وَعْدًا عَلَيْنَا ۚ إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ

آسمانرا چون در نوردیدن طومار برای نامه‌ها همچنانکه آفریدیم اول خلقی را اعاده میکنیم آنرا وعده کردنی بر ما بدرستیکه ما باشیم کنندگان

﴿١٠٤﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِن بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ

و بتحقیق نوشتیم در زبور از بعد ذکر آنکه زمین بارث میبرند آنرا بندگان من که شایسته‌اند

﴿١٠٥﴾ إِنَّ فِي هَٰذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾

بدرستیکه در این هر آینه کفایتست مر گروه پرستندگانرا و نفرستادیم ترا مگر رحمتی مر عالمیان را

قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ آذَنتُكُمْ

بگو جز این نیست که وحی کرده میشود بمن که نیست الهٔ شما مگر الهٔ واحد پس آیا هستید شما مسلمانان پس اگر روی گردانند پس بگو آگاه کردم

عَلَىٰ سَوَاءٍ ۖ وَإِنْ أَدْرِي أَقَرِيبٌ أَم بَعِيدٌ مَّا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا

شمارا بر یکسانی و نمیدانم که آیا نزدیک یا دور است آنچه وعده داده میشوید بدرستیکه او میداند آشکار از گفتار را و میداند آنچه

تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنْ أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾ قَالَ رَبِّ احْكُم بِالْحَقِّ ۗ

پنهان میدارید و نمیدانم شاید که آن فتنه باشد مر شمارا و کام یافتن تا وقتی گفت پروردگارا من حکم کن بحق

وَرَبُّنَا الرَّحْمَٰنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

سورة الحج مدنية وهي ثمان وسبعون آية (ع ٢٢)

(پروردگار ما بخشاینده است که یاری خواسته شده است) (بر آنچه وصف میکنید)

حروفها ٥١٧٠ كلماتها ١٢٩١ ركوعها ٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ ۚ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ﴿١﴾ يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ

ای مردمان بترسید از پروردگارتان بدرستیکه زلزلهٔ قیامت چیزیست عظیم روزیکه خواهید دید آنرا غافل شود

كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّآ أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَىٰ وَمَا

هر شیرده‌نده از آنچه شیر داد و بگذارد هر صاحب حملی حملش را و می‌بینی مردمان را مستان و نباشند

هُم بِسُكَارَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ﴿٢﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ

ایشان مستان ولیکن عذاب خدا سخت است و از مردمان کسی است که مجادله میکند در خدا بدون دانش

وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ

و پیرو میشود هر شیطان سرکش را نوشته شد براو که کسیکه تابع شد او را پس او گمراه میکند ش و راه مینماید ش

إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُم

بسوی عذاب آتش سوزان ای مردمان اگر هستید در شک از بعث پس بدرستیکه ما آفریدیم شما را

مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِن مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ

از خاک پس از منی پس از پارچه خون بسته پس از پارچه گوشتی تمام خلقت و غیر تمام خلقت تا بیان کنیم

لَكُمْ وَنُقِرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ

برای شما و قرار میدهیم در رحمها آنچه میخواهیم تا مدتی نام برده شده پس بیرون میآوریم شما را کودکی پس تا برسید بکمال ن

وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا

و از شما کس است که متوفی میشود و از شما کس است که رد کرده میشود بفرومایه‌ترین زندگانی تا آنکه نداند از بعد دانستن چیزی را

وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنبَتَتْ مِن كُلِّ

و می‌بینی زمین را خشک افسرده پس چون فرود آوریم بر آن آب را حرکت کند و افزونی پذیرد و برویاند از هر

زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

صنفی که خوش نما است آن بسبب این است که خدا اوست حق و آنکه او زنده میگرداند مردگان را و آنکه او بر همه چیز توانا است

﴿٦﴾ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَن فِي الْقُبُورِ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ

و آنکه قیامت آینده است نیست شکی در آن و آنکه خدا برمیانگیزد آنانرا که باشند در قبرها و از مردمان

مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿٨﴾ ثَانِيَ عِطْفِهِ لِيُضِلَّ

کسی است که مجادله میکند در خدا بدون دانشی و نه هدایتی و نه کتابی نوردهنده منحرف سازنده پهلوی خود تا گمراه گرداند

عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ لَهٗ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَّنُذِيقُهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذٰلِكَ

از راه خدا مراد است در دنیا رسوائی و بچشانیم او را روز قیامت از عذاب آتش سوزان این

بِمَا قَدَّمَتْ يَدٰكَ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّعْبُدُ اللّٰهَ

بسبب آنچه پیش فرستاد دو دست تو و بدرستیکه خدا نیست ستمگار مر بندگان را و از مردمان کسی است که میپرستد خدا را

عَلٰى حَرْفٍ فَاِنْ اَصَابَهٗ خَيْرُ ا۟طْمَاَنَّ بِهٖ وَاِنْ اَصَابَتْهُ فِتْنَةُ ا۟نْقَلَبَ عَلٰى وَجْهِهٖ

بر کناری پس اگر برسید او را خیر آرمید بآن و اگر رسید او را بلائی برگشت بر رویش

خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةَ ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّهٗ

زیان کرد در دنیا و آخرت آنست آن زیان آشکارا میخواند از غیر خدا آنچه ضرر نمیرساندش

وَمَا لَا يَنْفَعُهٗ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدْعُوا لَمَنْ ضَرُّهٗ اَقْرَبُ مِنْ نَّفْعِهٖ

و آنچه سود نمیدهدش آنست آن گمراهی دور میخواند مر آنکسی را که ضررش نزدیکتر است از نفعش

لَبِئْسَ الْمَوْلٰى وَلَبِئْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾ اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ

هر آینه بد خداوندگار است و هر آینه بد معاشریست بدرستیکه خدا در میآورد آنانرا که گرویدند و کردند کارهای شایسته در بهشتهائی که

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يَظُنُّ اَنْ لَّنْ يَّنْصُرَهُ اللّٰهُ

میرود از زیر آنها نهرها بدرستیکه خدا میکند آنچه میخواهد کسیکه باشد که گمان برد که هرگز یاری نخواهد کرد او را خدا

فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ اِلَى السَّمَاۗءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ

در دنیا و آخرت پس بکوشد که دراز کند ریسمانی بر آسمان پس قطع کند پس نظر کند که آیا میبرد

كَيْدُهٗ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ اٰيٰتٍۭ بَيِّنٰتٍ وَّاَنَّ اللّٰهَ يَهْدِي مَنْ يُّرِيدُ ﴿١٦﴾ اِنَّ

چاره‌اش آنچه را بخشم میآورد و همچنین فرو فرستادیم آنرا آیتهای روشن و بدرستیکه خدا هدایت میکند آنکسی را که میخواهد بدرستیکه

الَّذِينَ اٰمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصّٰبِـِٕينَ وَالنَّصٰرٰى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ اَشْرَكُوٓا اِنَّ

آنانکه ایمان آوردند و آنانکه یهود شدند و صابیان و ترسایان و گبران و آنانکه شرک آوردند بدرستیکه

اللّٰهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَسْجُدُ لَهٗ

خدا حکم میکند میانشان روز قیامت بدرستیکه خدا بر همه چیز گواه است آیا ندیدی که خدا سجده میکند مر او را

مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَ

هرکه در آسمانها وهرکه در زمین است وآفتاب وماه وستارگان وکوهها ودرخت و

الدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُّهِنِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّكْرِمٍ

جنبندگان وبسیاری از مردمان وبسیاری ثابت شد براو عذاب وکسیکه خوار کند خدا پس نیست مراورا هیچ عزیزانده

إِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هٰذَانِ خَصْمَانِ اخْتَصَمُوا فِي رَبِّهِمْ فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِّعَتْ

بدرستیکه خدا میکند آنچه میخواهد این دو خصم خصومت کردند در پروردگارشان پس آنانکه کافر شدند بریده میشود

لَهُمْ ثِيَابٌ مِّنْ نَّارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَ

برای ایشان جامها از آتش ریخته میشود از بالای سرهاشان آب گرم که گداخته میشود بآن آنچه در شکمهای ایشانست

الْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُمْ مَقَامِعُ مِنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا

وپوستهاشان ومر ایشانراست گرزها از آهن هرگاه اراده کنند که بیرون روند از آن از اندوه باز گردانیده شوند

فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

در آن وبچشید عذاب آتش سوزان بدرستیکه خدا درمیآورد آنانرا که گرویدند وکردند کارهای شایسته

جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ

در بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها زیور میکنند در آن از دستبندها از زر ومروارید وپوشش ایشان

فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾ وَهُدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوا إِلَى صِرَاطِ الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾ إِنَّ

در آن پرنیان است وهدایت کرده شدند بپاکیزه از گفتار وهدایت کرده شدند براه خدای سزاوار ستایش بدرستیکه

الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ

آنانکه کافر شدند وباز میدارند از راه خدا ومسجد الحرام که گردانیدیم آنرا برای مردمان

سَوَاءً الْعَاكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُّرِدْ فِيهِ بِإِلْحَادٍ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾

که یکسان باشد مقیم در آن ودارد از خارج وکسیکه اراده کند در آن بسبب دل از حق بنبرحق در چشانیم اورا از عذاب پردرد

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرٰهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَّا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَّطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ

وهنگامیکه تعیین کردیم برای ابراهیم جای آنخانه که شریک مگردان بامن چیزی را وپاک گردان خانه مرا برای طواف کنندگان

وَالْقَآئِمِيْنَ وَالرُّكَّعِ السُّجُوْدِ ﴿٢٦﴾ وَاَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَاْتُوْكَ رِجَالًا وَّعَلٰى كُلِّ ضَامِرٍ

وایستادگان ورکوعکنان وسجدان ونداده در مردمان بحج تا بیایند ترا پیادگان وبر هر شتری لاغر

يَّاْتِيْنَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيْقٍ ﴿٢٧﴾ لِّيَشْهَدُوْا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ فِيْٓ اَيَّامٍ مَّعْلُوْمٰتٍ عَلٰى

که آیند از هر راه دوری تا حاضر شوند منافعی که برای ایشانست ویاد کنند نام خدارا در روزهای معلوم بر

مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيْمَةِ الْاَنْعَامِ فَكُلُوْا مِنْهَا وَاَطْعِمُوا الْبَآئِسَ الْفَقِيْرَ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ لْيَقْضُوْا

آنچه روزی کرد ایشانرا از زبان بسته شتر وگاو وگوسفند پس بخورید از آنها وبخورانید سختی کشیده درویش را پس باید ازاله نمایند

تَفَثَهُمْ وَلْيُوْفُوْا نُذُوْرَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوْا بِالْبَيْتِ الْعَتِيْقِ ﴿٢٩﴾ ذٰلِكَ وَمَنْ يُّعَظِّمْ حُرُمٰتِ اللّٰهِ فَهُوَ

ناخنها وشانرا وباید وفا کنند بنذرهاشان وطواف کنند خانهٔ دیرینه را آنست وکسیکه تعظیم کند حرمتهای خدارا پس آن

خَيْرٌ لَّهٗ عِنْدَ رَبِّهٖ وَاُحِلَّتْ لَكُمُ الْاَنْعَامُ اِلَّا مَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ

بهتر است مر او را نزد پروردگارش وحلال شده است برای شما چهارپایان مگر آنچه خوانده میشود بر شما پس اجتناب کنید پلیدیها را از

الْاَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوْا قَوْلَ الزُّوْرِ ﴿٣٠﴾ حُنَفَآءَ لِلّٰهِ غَيْرَ مُشْرِكِيْنَ بِهٖ وَمَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ

بتان واجتناب کنید قول دروغرا مخلصان مر خدایرا غیر شرک آورندگان باو وکسیکه شرک آورد بخدا

فَكَاَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَآءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ اَوْ تَهْوِيْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ مَكَانٍ سَحِيْقٍ ﴿٣١﴾ ذٰلِكَ

پس گویا که درافتاده از آسمان پس ربایدش پرنده یا فرود آوردش باد در جائی دور آنست و

وَمَنْ يُّعَظِّمْ شَعَآئِرَ اللّٰهِ فَاِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوْبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى

کسیکه تعظیم کند علامتهای خدارا پس بدرستیکه از پرهیزکاری دلهاست مر شمارا است در آنها منفعتها تا مدتی نام برده شده

ثُمَّ مَحِلُّهَآ اِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيْقِ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلٰى

پس محل آن بسوی بیت عتیق است وبرای هر امتی گردانیدیم قربانی را تا یاد کنند نام خدارا بر

مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيْمَةِ الْاَنْعَامِ فَاِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَلَهٗٓ اَسْلِمُوْا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِيْنَ ﴿٣٤﴾ الَّذِيْنَ

آنچه روزی داد ایشانرا از زبان بسته شتر وگاو وگوسفند پس الٰه شما الٰه واحد است پس مر او را منقاد شوید وبشارت ده فروتنانرا آنانکه

اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ قُلُوْبُهُمْ وَالصّٰبِرِيْنَ عَلٰى مَآ اَصَابَهُمْ وَالْمُقِيْمِي الصَّلٰوةِ وَمِمَّا

چون ذکر کرده شود خدا بترسد دلهای ایشان وشکیبایان بر آنچه رسید ایشانرا وبرپای دارندگان نماز واز آنچه

رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا

روزی دادیم بشان انفاق میکنند و شتران تنومند گردانیدیم آنها را برای شما از علامتهای خدا مر شما راست در آنها منافع دنیوی و اخروی پس یاد

اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافَّ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ

کنید نام خدا را بر آنها صف زده ها پس چون فرود آید پهلوهاشان پس بخورید از آنها و بخورانید قانع و معتر را

كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا

همچنین مسخر کردیم آنها را برای شما باشد که شما شکر کنید هرگز نمیرسد خدا را گوشتهای آنها و نه خونهای آنها

وَلَٰكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَبَشِّرِ

ولیکن میرسد پرهیزکاری از شما همچنین مسخر کرد آنها را برای شما تا بزرگ دارید خدا را بر آنچه هدایت کرد شما را و مژده ده

الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾ أُذِنَ

نیکوکاران را بدرستیکه خدا کفایت میکند از آنانکه ایمان آوردند بدرستیکه خدا دوست نمیدارد هر خیانتکار ناسپاسی را دستوری داده

لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ

شد مر آنانرا که کارزار کرده شدند بسبب آنکه آنها ستمکرده شدند و بدرستیکه خدا بر نصرت ایشان هر آینه توانا است آنانکه بیرون کرده شدند از

دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ

سراهاشان بغیر حق جز آنکه میگفتند پروردگار ما خدا است و اگر نبود دفع خدا مردمان را بعضی از ایشان را ببعضی

لَهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا ۗ وَلَيَنْصُرَنَّ

هر آینه ویران کرده شده بود صومعه ها و معبدها و نمازها و مسجدها که ذکر کرده میشود در آن نام خدا بسیار و هر آینه یاری خواهد کرد

اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا

خدا البته کسی را که یاری میکند او را بدرستیکه خدا هر آینه توانای غالب است آنانکه اگر تمکن گردانیمشان در زمین برپای دارند

الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

نماز را و دهند زکوة را و امر کنند بمعروف و نهی کنند از منکر و مر خدا راست انجام کارها

﴿٤١﴾ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودُ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ

و اگر تکذیب کنند ترا پس بتحقیق تکذیب کردند پیش از ایشان قوم نوح و عاد و ثمود و قوم ابراهیم و قوم

لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَّأَصْحٰبُ مَدْيَنَ ۚ وَكُذِّبَ مُوسٰى فَأَمْلَيْتُ لِلْكٰفِرِيْنَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ ۚ فَكَيْفَ كَانَ

لوط واصحاب مدین وتکذیب کرده شد موسی پس مهلت دادم مر کافران را پس گرفتم ایشانرا پس چگونه بود

نَكِيْرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنٰهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوْشِهَا وَبِئْرٍ

انکارم پس بسا از قریه که هلاک گردانیدیم آنرا وآن بود ظالم پس آن فرود آمده است بر سقفهایش وچاه

مُّعَطَّلَةٍ وَّقَصْرٍ مَّشِيْدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِي الْأَرْضِ فَتَكُوْنَ لَهُمْ قُلُوْبٌ يَّعْقِلُوْنَ بِهَا

معطل مانده وکوشک رفیع آیا پس نرفتند در زمین پس بوده باشد مر ایشانرا دلهائیکه دریابند بآنها

أَوْ آذَانٌ يَّسْمَعُوْنَ بِهَا ۚ فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلٰكِنْ تَعْمَى الْقُلُوْبُ الَّتِيْ فِي الصُّدُوْرِ

یا گوشهائی که بشنوند بآنها پس بدرستیکه نباشند کوران دیده ها ولیکن کور باشند آن دلها که در آن سینه هاست

﴿٤٦﴾ وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُّخْلِفَ اللّٰهُ وَعْدَهٗ ۚ وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ

وبشتاب میخواهند از تو عذاب را وهرگز خلاف نکند خدا وعده خود را وبدرستیکه روزی نزد پروردگار تو چون هزار

سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّوْنَ ﴿٤٧﴾ وَكَأَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا

سالست از آنچه میشمارید وبسا از قریه که مهلت دادم مر آنرا واو بود ظالم پس گرفتم او را

وَإِلَيَّ الْمَصِيْرُ ﴿٤٨﴾ قُلْ يٰأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِيْنَ آمَنُوْا وَعَمِلُوا

وبسوی منست بازگشت بگو ای مردمان جز این نیست که منم مر شما را بیم دهنده آشکار پس آنانکه ایمان آوردند وکردند

الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِيْنَ سَعَوْا فِيْ آيٰتِنَا مُعٰجِزِيْنَ أُولٰٓئِكَ

کارهای شایسته مر ایشانرا است آمرزش وروزی خوب وآنانکه شتافتند در کتمان باطل یا انکار آیتهای ما طالبان عاجز گردانیدن آنها

أَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُوْلٍ وَّلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنّٰى أَلْقَى الشَّيْطٰنُ

اهل دوزخند ونفرستادیم پیش از تو هیچ رسولی ونه پیغمبری مگر آنچه چون قرائت کرد یا آرزو نمود انداخت شیطان

فِيْ أُمْنِيَّتِهٖ ۚ فَيَنْسَخُ اللّٰهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطٰنُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللّٰهُ آيٰتِهٖ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٥٢﴾

در تلاوتش یا آرزویش پس زایل میکند خدا آنچه را میاندازد شیطان پس محکم میسازد خدا آیتهایش را وخداست دانای درست کار

لِّيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطٰنُ فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْقَاسِيَةِ قُلُوْبُهُمْ ۗ وَإِنَّ

تا بگرداند آنچه را میاندازد شیطان بلا از برای آنانکه در دلهاشان مرض است وسخت است دلهاشان وبدرستیکه

الظّٰلِمِيْنَ لَفِيْ شِقَاقٍۭ بَعِيْدٍ ﴿٥٣﴾ وَّلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوْا

ستمکاران هرآینه باشند در خلافی دور و تا بدانند آنانکه داده شدند علم را که آن حق است از پروردگار تو پس ایمان آورند

بِهٖ فَتُخْبِتَ لَهٗ قُلُوْبُهُمْ ؕ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهَادِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ

بآن پس نرم شود برای آن دلهاشان و بدرستیکه خدا هرآینه راه نماینده است آنانرا که ایمان آوردند بسوی راه راست و همیشه باشند

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتّٰى تَاْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً اَوْ يَاْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيْمٍ

آنانکه کافر شدند در شکی از آن تا بیاید ایشانرا قیامت ناگاه یا بیاید ایشانرا عذاب روزی نازاینده

﴿٥٥﴾ اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِّلّٰهِ ۚ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ ۚ فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ

پادشاهی در چنین روز مر خدا راست حکم میکند میانشان پس آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته باشند در بهشتها با ناز و نعمت

﴿٥٦﴾ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِيْنَ هَاجَرُوْا

و آنانکه کافر شدند و تکذیب کردند آیتهای ما را پس آنها مر ایشانراست عذابی خوار کننده و آنانکه هجرت گزیدند

فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ثُمَّ قُتِلُوْٓا اَوْ مَاتُوْا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللّٰهُ رِزْقًا حَسَنًا ؕ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهُوَ خَيْرُ

در راه خدا پس کشته شدند یا مردند هرآینه روزی دهد ایشانرا خدا روزی نیکو و بدرستیکه خدا هرآینه اوست بهترین

الرّٰزِقِيْنَ ﴿٥٨﴾ لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَّرْضَوْنَهٗ ؕ وَاِنَّ اللّٰهَ لَعَلِيْمٌ حَلِيْمٌ ﴿٥٩﴾ ذٰلِكَ ۗ وَمَنْ

روزی دهندگان هرآینه در میآورد ایشانرا در آوردنی که پسندند آنرا و بدرستیکه خدا هرآینه دانای بردبار است این است و کسیکه

عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوْقِبَ بِهٖ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللّٰهُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُوْرٌ ﴿٦٠﴾

عقوبت رساند بمانند آنچه عقوبت رسانیده شده بآن پس ستم کرده شد بر او هرآینه یاری میکند او را خدا بدرستیکه خدا هرآینه درگذرنده آمرزنده است

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ يُوْلِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَاَنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ ﴿٦١﴾

آن باین است که خدا داخل میگرداند شب را در روز و داخل میگرداند روز را در شب و آنکه خداست شنوای بینا

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّ مَا يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ هُوَ الْبَاطِلُ ۙ وَاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ

آن باین است که خدا اوست حق و اینکه آنچه را میخوانند از غیر او آنست باطل و آنکه خدا اوست رفیع

الْكَبِيْرُ ﴿٦٢﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً ۚ فَتُصْبِحُ الْاَرْضُ مُخْضَرَّةً ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيْفٌ

بزرگ آیا ندیدی که خدا فرو فرستاد از آسمان آب را پس میگردد زمین سبز بدرستیکه خدا باریک بین

خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ

آگاه است مر او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و بدرستیکه خدا اوست بی نیاز ستوده آیا ندیدی بدرستیکه

اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ

خدا رام گردانید برای شما آنچه در زمین است و کشتی میرود در دریا بفرمان او و نگاه میدارد آسمان را از آنکه افتد

عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ

بر زمین مگر بدستوری او بدرستیکه خدا بمردمان هر آینه مهربان رحیم است و اوست که زنده کرد شما را پس میمیراند شما را

ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا

پس زنده میکند شما را بدرستیکه انسان هر آینه ناسپاس است از برای هر امتی گردانیدیم طریقه که ایشان مسلوک دانندهٔ اند آنرا پس

يُنَازِعُنَّكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ إِلَى رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَى هُدًى مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِنْ جَادَلُوكَ

نباید که نزاع کنند با تو در آن امر و بخوان بسوی پروردگارت بدرستیکه تو هر آینه بر راه راستی و اگر مجادله کنند با تو

فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ

پس بگو خدا داناتر است بآنچه میکنید خدا حکم میکند میانتان روز قیامت در آنچه بودید در آن

تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ

اختلاف میکردید آیا ندانستی که خدا میداند آنچه در آسمان و زمین است بدرستیکه آن در لوح محفوظ است

إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا

بدرستیکه آن بر خدا آسان است و میپرستند از جز خدا آنچه فرو فرستاده نشد بآن حجتی و آنچه

لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ

نیست مر ایشان را بآن دانشی و نیست مر ستمگاران را هیچ یاوری و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما که روشن اند میشناسی

فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا

در روهای آنانکه کافر شدند اثر انکار را نزدیک باشند که حمله کنند بآنانکه میخوانند بر ایشان آیتهای ما را

قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذَلِكُمُ النَّارُ وَعَدَهَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

بگو آیا پس خبر دهم شما را ببدتر از آنان آتش وعده داده است آنرا خدا بآنانکه کافر شدند و بد است آن جای بازگشت

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا — گفته اند این آیه در جواب مشرکین که آنحضرت را نازل شده در وقتیکه آنحضرت صلی الله علیه وسلم را بسوی مدینه رسول — آنانکه شهادت میدادند بنبوت — آنانکه عمل بجوارح خود بآنچه بدل ایمان آوردند — دشمن غالب گفته اند این آیه — در شان جمعی از مسلمانان نازل شده که در دار الحرب محرم جان خود از مشرکان — بایشان برخوردند و در حق ایشان — آن مشرکان در حق ایشان — قتال نمودند برای عورت و مال آن — مغنیمت غنا و خود استیلای آن — مسلمانان را غالب گردانید

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوا لَهُ ۚ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَن يَخْلُقُوا

ای مردمان زده شد مثلی پس گوش بازدارید مر آنرا بدرستی که آنانکه میخوانید از جز خدا هرگز نتوانند آفرید

ذُبَابًا وَلَوِ اجْتَمَعُوا لَهُ ۖ وَإِن يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَّا يَسْتَنقِذُوهُ مِنْهُ ۚ ضَعُفَ

مگسی را واگرچه اجتماع نمایند مر آنرا واگر برباید از ایشان مگس چیزی را نتوانند استخلاص کرد آنرا از آن ناتوان آمد

الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ اللَّهُ يَصْطَفِي

طالب و مطلوب نشناختند خدا را حق شناختن او بدرستیکه خدا هر آینه توانای غالب است خدا برمیگزیند

مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا

از ملائکه رسولان واز مردمان بدرستیکه خدای شنوای بیناست میداند آنچه را پیش دستهای ایشان و آنچه

خَلْفَهُمْ ۗ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٧٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا

باشد پس پشتشان و بسوی خدا بازگردد کارها ای آنکسانیکه گرویدید رکوع کنید و سجود کنید و پرستید

رَبَّكُمْ وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٧﴾ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ ۚ هُوَ اجْتَبَاكُمْ

پروردگار خود را و بکنید خیر را باشد که شما رستگار شوید و جهاد نمائید در راه خدا حق جهادش او برگزید شما را

وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۚ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ ۚ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِن قَبْلُ

و نگردانید بر شما در دین هیچ تنگی کیش پدرتان ابراهیم او نام نهاد شما را مسلمانان از پیش

وَفِي هَٰذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ ۚ فَأَقِيمُوا

و در این تا باشد رسول گواه بر شما و باشید شما گواهان بر مردمان پس برپای دارید

الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ ۖ هُوَ مَوْلَاكُمْ ۖ فَنِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

نماز را و بدهید زکوة را و متوسل شوید بخدا اوست خداوند شما پس خوبست آن خداوند و خوبست آن یاور

سورة المؤمنون مائة وثمان عشرة آية وهي مكية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

حروفها ٤٨٠٢ — كلماتها ١٠٤٥ — ركوعها ٨

بنام خداوند بخشاینده مهربان

(في ثواب القرآن) روايت از حضرت صادق عليه السلام كه هر كه مداومت نمايد بخواندن اين سوره در روز جمعه بيامرزد خدا گناهان او را و بسيار شمارد حسنات او را در روز قيامت و در روز جمعه بيامرزد خدا گناهان او را و بسيار شمارد حسنات او را در روز قيامت (وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ) نيابد و بشنود در بهشت سخن باطل نفرمايد و بشنود در بهشت سخن باطل نفرمايد از حضرت صادق عليه السلام نقل شده

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ

بتحقیق رستگار شدند گروندگان آنانکه ایشانند در نمازشان خضوع کنندگان وآنانکه ایشانند از لغو

مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰ

روی گردانندگان وآنانکه ایشانند مر زکوة را ادا کنندگان وآنانکه ایشانند مر عورتهاشان نگاهدارندگان مگر بر

أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ

زوجهاشان یا آنچه را مالک شد دستهاشان پس بدرستیکه ایشانند غیر ملامت کرده شدگان پس آنکه جوید سوای آن پس آنها

هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ

ایشانند تعدی کنندگان وآنانکه ایشانند مر امانتهاشان را وپیمانشان را رعایت کنندگان وآنانکه ایشانند مر بر نمازشان

يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

محافظت میکنند آنگروه ایشانند وارثان آنانکه میراث میبرند فردوس را ایشان باشند در آن جاودانیان

﴿١١﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِن سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ

وبتحقیق که آفریدیم انسان را از صاف کشیده از گل پس گردانیدیم آنرا نطفه در قرارگاهی استوار

﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا

پس گردانیدیم آن نطفه را پارچه خونی بسته پس گردانیدیم آن پارچه خون بسته را پارچه گوشتی پس گردانیدیم آن پارچه گوشت را استخوانها پس پوشانیدیم

الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ إِنَّكُم بَعْدَ ذَٰلِكَ

آن استخوانها را گوشتی پس آفریدیم او را آفریدن دیگر پس برتر آمد خدا که بهترین آفرینندگانست پس بدرستیکه شما میشوید بعد از آن

لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا

هر آینه مردگان پس بدرستیکه شما روز قیامت برانگیخته میشوید وبتحقیق آفریدیم بر زبر شما هفت طبقات بالای هم ونباشیم

عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿١٧﴾ وَأَنزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّاهُ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍ

از خلق بیخبران وفرو فرستادیم از آسمان آب را باندازه پس ساکن گردانیدیم آنرا در زمین وبدرستیکه بر بردن

بِهِ لَقَادِرُونَ ﴿١٨﴾ فَأَنشَأْنَا لَكُم بِهِ جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَاكِهُ كَثِيرَةٌ

آن هر آینه توانائیم پس پدید آوردیم برای شما بآن بستانها از خرمابنان وانگورها مر شماراست در آنها میوه‌های بسیار

وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِلْآكِلِينَ

واز آنها میخورید و درختی را که بیرون میآید از طور سینا میروید با روغن و نان خورش برای خورندگان

﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ

و بدرستیکه مر شماراست در شتر و گاو و گوسفند هر آینه عبرتی میآشامانیم شما را از آنچه در شکمهای آنهاست و مر شماراست در آن منفعتهای بسیار

وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ

واز آنها میخورید و بر آنها و بر کشتی بارکرده میشوید و بتحقیق فرستادیم نوح را بسوی قومش

فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ

پس گفت ای قوم من بپرستید خدا را نیست مر شما را هیچ الهی جز او آیا پس نمیپرهیزید پس گفتند آنجماعت که

كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ

کافر شدند از قومش نیست این مگر انسانی مانند شما میخواهد که افزونی یابد بر شما و اگر خواسته بود خدا هر آینه فرود آورد

مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ

بر ملائکه را نشنیدیم این را در پدرانمان که پیشینیانند نیست او مگر مردی که باو است جنونی پس انتظار برید باو تا

حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنِ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا

وقتی گفت پروردگارا یاری ده مرا بسبب آنکه تکذیب کردند مرا پس وحی کردیم باو که بساز کشتی را بنگاه داشت ما

وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ

و وحی ما پس چون آید فرمان ما و بجوشد تنور پس درآور در آن از هر یک دو صنف جفت هم که دو تاست و اهل ترا

إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾ فَإِذَا

مگر کسیکه سبقت گرفته بر او گفتار از ایشان و مخاطبه مکن با من در آنها که ستمکردند که ایشانند غرق کرده شدگان پس چون

اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾

برآمدی تو و آنکه باشد با تو بر کشتی پس بگوی ستایش مر خدا را که رهانید ما را از گروه ستمکاران

وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِينَ

و بگو پروردگارا فرود آور مرا فرود آوردنی با برکت و تو بهترین فرود آورندگانی بدرستیکه باشد در آن هر آینه آیتها و بدرستیکه بودیم هر آینه آزمایندگان

(٣٠) ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ (٣١) فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنِ اعْبُدُوا

پس آفریدیم از بعد ایشان گروهی دیگر پس فرستادیم در ایشان رسولی از ایشان که بپرستید

اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ (٣٢) وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا

خدا را نیست مر شما را هیچ الهی جز او آیا پس نمی‌پرهیزید و گفتند آنجمع از قوم آنانکه کافر شدند و تکذیب کردند

بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ

ملاقات آخرت را و نعمت کردیم ایشان را در زندگانی دنیا نیست این مگر انسانی مانند شما میخورد از آنچه میخورید از آن

وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ (٣٣) وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذًا لَخَاسِرُونَ (٣٤) أَيَعِدُكُمْ

و میآشامد از آنچه میآشامید و اگر فرمان برید انسانی مثل خود را بدرستیکه شما آنگاه هر آینه زیانکارانید آیا وعده میدهد شما را

أَنَّكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظَامًا أَنَّكُمْ مُخْرَجُونَ (٣٥) هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ

که شما چون مردید و شدید خاک و استخوانها بدرستیکه شما بیرون آورده شدگانید دور است دور است مر آنچه وعده داده میشوید

(٣٦) إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ (٣٧) إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ

نیست این مگر زندگانی ما در دنیا میمیریم و زنده میشویم و نیستیم برانگیخته شوندگان نیست او مگر مردی که

افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ (٣٨) قَالَ رَبِّ انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ (٣٩)

می‌بندد بر خدا دروغ و نیستیم ما مر او را گروندگان گفت پروردگار من یاری ده مرا بسبب آنکه تکذیب کردند مرا

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ (٤٠) فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً فَبُعْدًا

گفت از آنچه گذشت اندکی هر آینه میگردند آنگاه پشیمان پس گرفت ایشان را فریاد مهلک بحق پس کردیم ایشان را خاشاک بر روی سیل پس هلاک

لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ (٤١) ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا آخَرِينَ (٤٢) مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا

باد مر گروه ستمکاران را پس آفریدیم ما از بعد ایشان جماعتهای دیگر پیش نمیگیرد هیچ امتی اجلش را

وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ (٤٣) ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَا كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَأَتْبَعْنَا

و باز پس نمیمانند پس فرستادیم رسولان ما را از پی هم هرگاه آمد امتی را رسولش تکذیب کردند او را پس پی در پی کردیم

بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ (٤٤) ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ

بعضی از ایشان بعضی را و گردانیدیم ایشان را حکایتها پس هلاک مر گروهی را که ایمان نمیآورند پس فرستادیم موسی

وَأَخَاهُ هَٰرُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا

وبرادرش را هارون بآیتهای ما وحجتی روشن بسوی فرعون وجماعتش پس گردنکشی کردند وبودند

قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا

گروهی متکبران پس گفتند آیا ایمان آوریم مردو آدمیرا که باشند مانند خود ما وقوم آنها مر ما را پرستندگانند پس تکذیب کردند آندو

فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ

پس شدند از هلاک کردگان وبتحقیق دادیم موسی را توریة باشد که ایشان راه یابند وگردانیدیم پسر

مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَاهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ

مریم ومادر اورا آیتی وجای ساختیم آندو را بمکانی رفیع صاحب آرامگاه وآب جاری ای پیغمبران بخورید از

الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَٰذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا

پاکیزه‌ها وبکنید کار شایسته بدرستیکه من بآنچه میکنید دانایم بدرستیکه این ملت شماست که ملت واحدست ومنم

رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرْهُمْ

پروردگار شما پس بپرهیزید از من پس جدا جدا کردند امر شانرا میانشان پاره‌ها هر گروهی باشند بآنچه نزد ایشانست شادمانان پس واگذار ایشانرا

فِي غَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِن مَّالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي

در غفلتشان تا وقتی آیا می‌پندارند که آنچه مدد میکنیم ایشانرا بآن از مال وپسران میشتابیم برای ایشان در

الْخَيْرَاتِ بَل لَّا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُم مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُم

خوبیها بلکه نمیدانند بدرستیکه آنانکه ایشان از ترس پروردگارشان خائفانند وآنانکه ایشان

بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوا

بآیتهای پروردگارشان میگروند وآنانکه ایشان بپروردگارشان شرک نمیآرند وآنانکه میدهند آنچه را داده‌اند از صدقات

وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَٰئِكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا

ودلهای ایشان ترسانست که ایشان بسوی پروردگارشان بازگشت کنندگانند آنها میشتابند در خوبیها وایشانند مر آنها را

سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

پیشی گیرندگان وتکلیف نمیکنیم نفسی را مگر طاقتش ونزد ما کتابیست که سخن میکند بحق وایشان ظلم کرده نمیشوند

بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَالٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَامِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا

بلکه دلهاشان در غفلت است ازاین ومرایشانراست کردارها از غیر آن که ایشان باشند مرآنهارا کنندگان تاچون بگیریم

مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْأَرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْأَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُم مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ

سرمستان ایشانرا بعذاب آنگاه ایشان زاری کنند زاری مکنید امروز بدرستیکه شما از ما یاری کرده نخواهید شد بدرستیکه

كَانَتْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَامِرًا

بود آیتهای من که خوانده میشد برشما پس بودید بر پاشنه‌هاتان پس پس برمیگشتید تکبر کنان بآن افسانه‌ورشب

تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ

گویان که هذیان میگفتند آیا پس تأمل نمیکردند آن گفتار را یا آمد ایشانرا آنچه نیامد پدران ایشانرا که بودند پیشینیان یا نی

يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنكِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ ۚ بَلْ جَاءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ

شناختند رسول ایشانرا پس ایشان بودند مرادرا باشناسندگان آیا میگفتند باو جنونی است بلکه آمد ایشانرا بحق واکثر شان

لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوِ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَن

مرحق را ناخوش دارندگان واگر پیرو بود حق مرادهای ایشانرا هرآینه تباه شده بود آسمانها وزمین وهرکه

فِيهِنَّ ۚ بَلْ أَتَيْنَاهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ

درآنهاست بلکه دادیم ایشانرا ذکرشان پس ایشانند از ذکرشان روی گردانندگان آیا درخواست میکنی از ایشان مزدی پس مزد

رَبِّكَ خَيْرٌ ۖ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ

پروردگار تو بهتراست واوست بهترین روزی دهندگان وبدرستیکه تو هرآینه میخوانی ایشانرا براه راست وبدرستیکه

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنَاكِبُونَ ﴿٧٤﴾ وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِم مِّن

آنانکه نمیگروند بآخرت از راه هرآینه بیرون روندگانند واگر ببخشائیم ایشانرا ورفع نمائیم آنچه بایشان رسیده از

ضُرٍّ لَّلَجُّوا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُم بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ

ضرر هرآینه لجاج کنند درزیاده روی ایشان که حیران باشند وبتحقیق گرفتیم ایشانرا بعذاب پس ذلیل نشدند مرپروردگار

وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾

وزاری نمودند تا چون گشادیم برایشان دری صاحب عذاب سخت آنگاه ایشان درآن بودند ناامیدان

وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِي

داوست که آفرید برای شما گوش و دیده ها و دلها کم شکر می کنید داوست که

ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ

آفرید شمارا در زمین و بسوی او حشر کرده میشوید داوست که زنده میکند و میراند و مراوراست اختلاف شب

وَالنَّهَارِ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوا أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا

و روز آیا پس درنیابید بعقل بلکه گفتند مانند آنچه گفتند پیشینیان گفتند آیا چون بمیریم و باشیم

تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا هَٰذَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَا

خاک و استخوانها آیا مائیم برانگیخته شوندگان بحقیقت وعده داده شدیم ما و پدران ما اینرا پیش ازین نیست این

إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُل لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَن فِيهَا إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ

مگر افسانهای پیشینیان بگو مر کیست زمین و آنکه در آنست اگر هستید که میدانید بزودی خواهند گفت

لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَن رَّبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾

مر خدا راست بگو آیا پس پند نمیگیرید بگو کیست پروردگار آسمانهای هفتگانه و پروردگار عرش عظیم

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَن بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ

بزودی خواهند گفت مر خدا راست بگو آیا پس نمیپرهیزید بگو کیست که بدست اوست پادشاهی همه چیز و او پناه میدهد و پناه داده

عَلَيْهِ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّىٰ تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾ بَلْ أَتَيْنَاهُم بِالْحَقِّ

نمیشود براو اگر هستید که میدانید بزودی خواهند گفت مر خدا راست پس از کجا فریب داده میشوید بلکه دادیم ایشانرا حق

وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِن وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَٰهٍ ۚ إِذًا لَّذَهَبَ

و بدرستیکه ایشانند هر آینه دروغگویان فرا نگرفت خدا هیچ فرزندی و نباشد با او هیچ الهی آنگاه هر آینه برده بود

كُلُّ إِلَٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَالِمِ الْغَيْبِ

هر الهی آنچه آفرید و هر آینه برتری جسته بود برخیشان بر برخی دائم پاک بودن خدا از آنچه وصف میکنند دانای نهان

وَالشَّهَادَةِ فَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُل رَّبِّ إِمَّا تُرِيَنِّي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا

و آشکار پس برتر آمد از آنچه شرک آورند بگو پروردگارا من اگر بینانی مرا آنچه وعده داده میشوند پروردگارا من پس

٩١ إِذًا لَّذَهَبَ
یعنی آنگاه هر آینه بردی هر خدای آنچه آفرید بود در آن مشغول شدی بجهت هر امری ایشان بر بعضی از ایشان بر بعضی زمان ملک زیاده شدی بعضی بر بعضی دیگر و بدی است نزد عقل بسبب نظام عالم و آن هنگام که جسب نظام عالم بحال خود است پس تعدد الهه باشد و دارای شریک نبود

تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَىٰ أَنْ نُرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَادِرُونَ ﴿٩٥﴾ ادْفَعْ بِالَّتِي

گردان مرا در گروه ستمکاران و بدرستیکه ما بر آنکه بنمائیم ترا آنچه وعده میدهیم ایشانرا هر آینه توانائیم دفع کن بآنچه

هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةَ ۚ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَقُل رَّبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿٩٧﴾

آن خوبتر است برای ما دانا تریم بآنچه وصف میکنند و بگو پروردگار من پناه میبرم بتو از وسوسه های شیاطین

وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَن يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾

و پناه میبرم بتو ای پروردگار من از آنکه حاضر شوند مرا تا چون آمد احدی از ایشانرا مرگ گوید پروردگار من برگردان مرا

لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ ۚ كَلَّا ۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا ۖ وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ

شاید بکنم من کار خوبی در آنچه واگذاشتم نخیر است بدرستیکه آن کلمه ایست که گوینده آنست و از پیش ایشان حایلی است تا روزیکه

يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَن ثَقُلَتْ

برانگیخته شوند پس چون دمیده شود در صور پس نباشد نسبها میانشان روزی چنین و نپرسند از یکدیگر پس آنکه سنگین است

مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا

ترازوهای او پس آنگروه ایشانند رستگاران و آنکه سبک است ترازوهای او پس آنگروه آنانند که زیان کردند

أَنفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾ أَلَمْ تَكُنْ آيَاتِي

در نفسهاشان در دوزخند جاودانیان میسوزاند رویهاشانرا آتش و ایشان باشند در آن ترش رویان آیا نبود آیتهای من

تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا

که خوانده میشد بر شما پس بودید بآنها تکذیب میکردید گفتند پروردگار ما غالب شد بر ما بدبختی ما و بودیم گروهی

ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَئُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾

گمراهان پروردگار ما بیرون آور ما را از آن پس اگر عود کنیم پس بدرستیکه ما ستمکاران باشیم گوید دور شوید در آن و سخن نگوئید با من

إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ

بدرستیکه بودند گروهی از بندگان من که میگفتند ای پروردگار ما گرویدیم پس بیامرز ما را و ببخشای ما را و تو بهترین بخشایندگان

﴿١٠٩﴾ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سِخْرِيًّا حَتَّىٰ أَنسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنتُم مِّنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ

پس گرفتید ایشانرا استهزاء تا فراموش گردانیدند شما را ذکر من و بودید از ایشان بخندید بدرستیکه من جزا دادم ایشانرا امروز

بِمَا صَبَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ﴿١١١﴾ قَٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِى ٱلْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا۟ لَبِثْنَا

بآنچه صبر کردند که ایشانند ایشان بکام رسیدگان گوید چند درنگ کردید در زمین بشمار سالها گویند درنگ کردیم

يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْـَٔلِ ٱلْعَآدِّينَ ﴿١١٣﴾ قَٰلَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ لَّوْ أَنَّكُمْ كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾

یکروز یا بعضی از روز پس بپرس از شمرندگان گوید درنگ نکردید مگر اندکی اگر آنکه شما باشید که بدانید

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَٰكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلْمَلِكُ ٱلْحَقُّ ۖ لَآ

آیا پس پنداشتید که آفریدیم شما را بعبث و آنکه شما بسوی ما باز نمیگردید پس برتر آمد خدا پادشاه بحق نیست

إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَن يَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَا بُرْهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا

خدائی مگر او که پروردگار عرش گرامی است و کسیکه میخواند با خدا خدائی دیگر که نیست حجتی مر او را بآن پس جز این

حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُل رَّبِّ ٱغْفِرْ وَٱرْحَمْ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١١٨﴾

نیست که حسابش نزد پروردگار اوست بدرستیکه رستگار نشوند کافران و بگو پروردگارا بیامرز و رحمت کن و تو بهترین رحمت کنندگان

سُورَةُ النُّورِ أَرْبَعٌ وَسِتُّونَ آيَةً وَهِيَ مَدَنِيَّةٌ

رکوعها ٩ — کلماتها ١٣١٤ — حروفها ٥٦٨٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سُورَةٌ أَنزَلْنَٰهَا وَفَرَضْنَٰهَا وَأَنزَلْنَا فِيهَآ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ ٱلزَّانِيَةُ

سوره ایست که فرو فرستادیم آنرا و فرض کردیم آنرا و فرو فرستادیم در آن آیتهای واضح باشد که شما پند گیرید زن زناکار

وَٱلزَّانِى فَٱجْلِدُوا۟ كُلَّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا مِا۟ئَةَ جَلْدَةٍ ۖ وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَةٌ فِى دِينِ ٱللَّهِ إِن

و مرد زناکار پس بزنید هریک از آن دو را صد تازیانه و نباید که بگیرد شما را در آن دو رافتی در دین خدا اگر

كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱلزَّانِى

هستید که میگروید بخدا و روز باز پسین و باید که حاضر شوند عذاب آن دو تا را گروهی از گروندگان مرد زناکار

لَا يَنكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَٱلزَّانِيَةُ لَا يَنكِحُهَآ إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ ۚ وَحُرِّمَ ذَٰلِكَ عَلَى

نکاح نمیکند مگر زن زناکار یا زن مشرک را و زن زناکار نکاح نمیکند او را مگر مرد زناکار یا مشرک و حرام کرده شده آن بر

الْمُؤْمِنِينَ ۝٣ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ

گرویدگان ۝ وآنانکه نسبت زنا دهند بزنان باعفت پس نیاورند چهار گواه پس بزنید ایشانرا

ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ۝٤ إِلَّا الَّذِينَ

هشتاد تازیانه وقبول نکنید مرایشانرا گواهی هرگز وآنگروه ایشانند فاسقان ۝ مگر آنانکه

تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝٥ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ

توبه کردند پس از آن وصالح شدند پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست ۝ وآنانکه نسبت زنا دهند بجفتهاشان

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ ۙ إِنَّهُ لَمِنَ

ونباشد مرایشانرا شاهدان مگر خودهاشان پس گواهی یکیشان چهار گواهی بخداست که اوست هرآینه

الصَّادِقِينَ ۝٦ وَالْخَامِسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ۝٧ وَيَدْرَأُ

از راستگویان ۝ وپنجمین آنکه لعنت خدا براو اگر باشد از دروغگویان ۝ ودفع کند

عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ ۙ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ۝٨ وَالْخَامِسَةَ

ازآن زن عذاب که گواهی دهد آنچهار گواهی بخدا که اوست هرآینه از دروغگویان ۝ وپنجمین

أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۝٩ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ

آنکه خشم خدا برآنزن اگر باشد آنمرد از راستگویان ۝ واگر نبود فضل خدا برشما ورحمت او

وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ۝١٠ إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِنْكُمْ ۚ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا

وآنکه خدا توبه پذیر درست کردارست بدرستیکه آنانکه آوردند دروغ بزرگ جماعتی اند از شما پندارید آنرا شر

لَكُمْ ۚ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ ۚ لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ ۚ وَالَّذِي تَوَلَّىٰ كِبْرَهُ مِنْهُمْ

برای شما بلکه آن خیرست برای شما از برای هر مردی است ازایشان آنچه را کسب کرد از بدی وآنکه برخود گرفت معظم آنرا ازایشان

لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝١١ لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا

مراوراست عذابی بزرگ ۝ چرا هنگامیکه شنیدید آنرا ظن نبردند مؤمنان ومؤمنات بخودهاشان خیررا وگفتند

هَٰذَا إِفْكٌ مُبِينٌ ۝١٢ لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ ۚ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ

این دروغ بزرگیست آشکار ۝ چرا نیاوردند برآن چهار گواه پس وقتیکه نیاوردند آنگواهانرا پس آنگروه

عِنْدَ اللّٰهِ هُمُ الْكٰذِبُوْنَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ

نزد خدا ایشانند دروغگویان واگر نبود فضل خدا برشما ورحمت او در دنیا وآخرت

لَمَسَّكُمْ فِيْ مَآ اَفَضْتُمْ فِيْهِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١٤﴾ اِذْ تَلَقَّوْنَهٗ بِاَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُوْلُوْنَ بِاَفْوَاهِكُمْ

هرآینه مس میکرد شمارا در آنچه گفتگو کردید در آن عذابی بزرگ هنگامیکه فرا میگرفتید آنرا بزبانهاتان ومیگفتید بدهنهاتان

مَّا لَيْسَ لَكُمْ بِهٖ عِلْمٌ وَّتَحْسَبُوْنَهٗ هَيِّنًا وَّهُوَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظِيْمٌ ﴿١٥﴾ وَلَوْلَآ اِذْ سَمِعْتُمُوْهُ قُلْتُمْ مَّا

آنچه نیست مرشمارا بآن دانشی میپندارید آنرا سهل وآن نزد خدا بزرگست وچرا وقتیکه شنیدید آنرا نگفتید

يَكُوْنُ لَنَآ اَنْ نَّتَكَلَّمَ بِهٰذَا سُبْحٰنَكَ هٰذَا بُهْتَانٌ عَظِيْمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللّٰهُ اَنْ تَعُوْدُوْا لِمِثْلِهٖ

نباشد مرمارا که سخن گوئیم باین منزهی تو این بهتانی است بزرگ پند میدهد شمارا خدا بیمادا که عود کنید بمانند آن

اَبَدًا اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿١٨﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يُحِبُّوْنَ

هرگز اگر هستید گروندگان وبیان میکند خدا برای شما آیتهارا و خدا دانای درستکارست بدرستیکه آنانکه دوست دارند

اَنْ تَشِيْعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ

که فاش شود نسبت زشتکاری در آنانکه ایمان آوردند مرایشانراست عذابی پردرد در دنیا وآخرت و خدا میداند وشما

لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ وَاَنَّ اللّٰهَ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٠﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ

نمیدانید واگر نبود فضل خدا برشما ورحمتش وبدرستیکه خدا مهربان رحیم است ای آنکسانیکه

اٰمَنُوْا لَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ وَمَنْ يَّتَّبِعْ خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ فَاِنَّهٗ يَاْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ وَ

گرویدید پیرو مشوید گامهای شیطان را وکسیکه پیروی کند گامهای شیطانرا پس بدرستیکه او امر میکند بکار زشت و

الْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ مَا زَكٰى مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ اَبَدًا وَّلٰكِنَّ اللّٰهَ يُزَكِّيْ

ناپسند واگر نبود فضل خدا برشما ورحمتش پاک نمیشد از شما هیچکس هرگز ولیکن خدا پاک میگردانید

مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَاْتَلِ اُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ اَنْ يُّؤْتُوْٓا اُولِي

آنرا که میخواهد وخدا شنوای داناست وباید سوگند نخورند صاحبان افزونی از شما وتوانگری ندهند بصاحبان

الْقُرْبٰى وَالْمَسٰكِيْنَ وَالْمُهٰجِرِيْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلْيَعْفُوْا وَلْيَصْفَحُوْا اَلَا تُحِبُّوْنَ اَنْ يَّغْفِرَ

قرابت دور ماندگان وهجرت کنندگان در راه خدا وباید که درگذرند وعفو کنند آیا دوست نمیدارید که بیامرزد

اللّٰهُ لَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لُعِنُوا

خدا شمارا و خدا آمرزنده مهربانست بدرستیکه آنانکه نسبت زنا میدهند بزنان عفیفه بیخبر گروندگان لعنت کرده شدند

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَ

در دنیا و آخرت و از برای ایشانست عذابی بزرگ روزیکه گواهی میدهد برایشان زبانهاشان و دستهاشان و

أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوَفِّيهِمُ اللّٰهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللّٰهَ هُوَ

پاهاشان بآنچه بودند که میکردند روزی چنین تمام میدهد ایشانرا خدا جزاشان که حق است و میدانند که خدا اوست

الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ ۖ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ

حق آشکار پلیدها برای پلیدانست و پلیدان برای پلیدهاست و پاکیزه‌ها برای پاکانست

وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ ۚ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ ۖ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا

و پاکان برای پاکیزه‌ها آنگروه منزه‌اند از آنچه میگویند مرایشانراست آمرزش و روزی خوب ای

الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ

آنکسانیکه گرویدید داخل شوید در خانهائی که غیر خانهٔ خودتانست تا آنکه دستوری طلبید و سلام کنید بر اهلش آن بهترست

لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ ۖ وَإِنْ

برای شما باشد که شما پند گیرید پس اگر نیابید در آن احدی را پس داخل شوید آنهارا تا اذن دهند شمارا و اگر

قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا ۖ هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ ۚ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ

گفته شود مرشمارا که بازگردید پس بازگردید آن پاکیزه‌ترست مرشمارا و خدا بآنچه میکنید داناست نیست مرشمارا گناهی

أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ

که داخل شوید خانهای غیر مسکون که در آنها منفعتی است مرشمارا و خدا میداند آنچه آشکار میکنید و آنچه پنهان میدارید

﴿٢٩﴾ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ ۗ إِنَّ اللّٰهَ خَبِيرٌ

بگو مرمؤمنان را که فروگیرند دیده‌هاشانرا و نگاه دارند عورتهاشانرا آن پاکیزه‌ترست برای ایشان بدرستیکه خدا آگاهست

بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ

بآنچه میکنند و بگو مرزنان باایمانرا که فروگیرند دیده‌هاشانرا و نگاه دارند عورتهاشانرا و ظاهر نسازند

زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا

پیرایهٔ خود را مگر آنچه آشکار آید از آن و باید که فرو گذارند مقنعه‌ها شان را بر گریبانهاشان و ظاهر نسازند پیرایهٔ خود را مگر

لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ

برای شوهرانشان یا پدرانشان یا پدران شوهرانشان یا پسرانشان یا پسران شوهرانشان یا برادرانشان

أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ

یا پسران برادران شان یا پسران خواهرانشان یا زنانشان یا آنچه را مالک باشد یمینهاشان یا پیروان

غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ

غیر صاحب حاجت از مردمان یا کودکان که اطلاع نیافته‌اند بر عورتهای زنان و نباید که بزنند

بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ ۚ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ

بپاهاشان تا دانسته شود آنچه پنهان میدارند از پیرایهٔ شان و بازگشت کنید بسوی خدا همه ای مؤمنان باشد که شما

تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾ وَأَنْكِحُوا الْأَيَامَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ

رستگار شوید و تزویج نمائید بی‌چیزانرا که از شما اند و نیکوکارانرا از بندگان تان و کنیزانتان اگر باشند درویشان

يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾ وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ

غنی میسازد خدا از فضلش و خدا فراخ رحمت دانا است و باید که عفت ورزند آنانکه نمییابند نکاحی تا آنکه

يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ

غنی کند ایشانرا خدا از فضلش و آنانکه طلب میکنند مکاتبه را از آنچه مالک شد یمینهاتان پس مکاتبه کنید ایشانرا اگر

عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۖ وَآتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ ۚ وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ

دانسته باشید در ایشان خیری و بدهید ایشانرا از مال خدا که داد شما را و مجبور مدارید کنیزانتانرا بر زنا

إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَنْ يُكْرِهْهُنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ

اگر اراده داشته باشند عفت را تا بجوئید متاع زندگانی دنیا را و کسیکه اکراه کند ایشانرا پس بدرستیکه خدا از بعد

إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا مِنَ الَّذِينَ خَلَوْا

اکراه ایشان آمرزنده مهربانست و بدرستیکه فرستادیم بشما آیتهای روشن و مثلی از آنانکه گذشتند

مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ

پیش از شما و پندی از برای پرهیزکاران خدا نور آسمانها و زمین است مثل نورش چون چراغدانی است

فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَارَكَةٍ

که در آن باشد چراغی که آن چراغ باشد در آبگینه که آن آبگینه گویا باشد ستارهٔ درخشان که برافروخته میشود از درخت بابرکت

زَيْتُونَةٍ لَّا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورٌ عَلَىٰ نُورٍ

زیتون که نه شرقیست و نه غربی نزدیک باشد روغنش که روشنائی بخشد و اگر چه مس نکرده باشد آنرا آتش نوریست بر نور

يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾

هدایت میکند خدا برای نورش کسی را که میخواهد و میزند خدا مثلها را برای مردمان و خدا بهمه چیزی داناست

فِي بُيُوتٍ أَذِنَ اللَّهُ أَن تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ

در خانهائیکه اذن داد خدا که بلند کرده شود و ذکر کرده شود در آنها نامش تسبیح میکنند مر او را در آنها بامدادان و شبانگاهان

﴿٣٦﴾ رِجَالٌ لَّا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَن ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ

مردانیکه باز نمیدارد ایشانرا بازرگانی و نه خرید و فروختی از ذکر خدا و برپا داشتن نماز و دادن زکوة

يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَ

بیم دارند روزی که میگردد در آن دلها و دیده ها تا جزا دهد ایشانرا خدا بهتر از آنچه کردند و

يَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ

زیاده دهد ایشانرا از کرم خود و خدا روزی میدهد آنرا که میخواهد بدون حساب و آنها که کافر شدند کردارهاشان

كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِندَهُ فَوَفَّاهُ

چون سرابی است در زمین هموار که می پندارد آنرا تشنهٔ آب تا چون آمد آنرا نیافتش چیزی و یافت خدا را نزدیکش پس تمام داد او

حِسَابَهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ

حسابش و خداست زود حساب یا چون تاریکیهائی در دریائی عمیق که فرو پوشد او را موجی که باشد بالایش موجی

مِّن فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرَاهَا وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ

از بالایش ابری تاریکیهاست بعضیشان بالای بعضی چون بیرون آرد دستش را نزدیک نیست که ببیند آنرا و کسیکه نگرداند

اللّٰهُ لَهٗ نُوْرًا فَمَا لَهٗ مِنْ نُّوْرٍ ﴿٤٠﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُسَبِّحُ لَهٗ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَالطَّيْرُ

خدا برایش نوری پس نباشد مر او را هیچ نوری آیا ندیدی که خدا تسبیح میکند مر او را آنکه در آسمانها و زمین است و پرنده

صٰٓفّٰتٍ ۭ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهٗ وَتَسْبِيْحَهٗ ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِمَا يَفْعَلُوْنَ ﴿٤١﴾ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ

بال گشادگان در هوا همه بتحقیق دانسته نمازش را و تسبیحش را و خدا داناست بآنچه میکنند و مر خدا راست پادشاهی آسمانها

وَالْاَرْضِ ۚ وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيْرُ ﴿٤٢﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُزْجِيْ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهٗ ثُمَّ يَجْعَلُهٗ

و زمین و بسوی خداست بازگشت آیا ندیدی که خدا آهسته میراند ابر را پس فراهم میآورد میانش را پس میگرداند آنرا

رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلٰلِهٖ ۚ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاۗءِ مِنْ جِبَالٍ فِيْهَا مِنْ بَرَدٍ فَيُصِيْبُ

بالای هم آینده پس می بینی باران را که بیرون میآید از میانش و فرو میفرستد از آسمان از کوههائی که باشد در آن از تگرگ پس ضرر میرساند

بِهٖ مَنْ يَّشَاۗءُ وَيَصْرِفُهٗ عَنْ مَّنْ يَّشَاۗءُ ۭ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهٖ يَذْهَبُ بِالْاَبْصَارِ ﴿٤٣﴾ يُقَلِّبُ اللّٰهُ

بآن کسی را که میخواهد و میگرداند آنرا از کسیکه میخواهد نزدیک است تابش برقش ببرد چشمها را میگرداند خدا

الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّاُولِي الْاَبْصَارِ ﴿٤٤﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَاۗبَّةٍ مِّنْ مَّاۗءٍ ۚ

شب و روز را بدرستیکه در آن هر آینه عبرتی است مر صاحبان دیده ها را و خدا آفرید هر جنبنده را از آب

فَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰي بَطْنِهٖ ۚ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰي رِجْلَيْنِ ۚ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰٓي اَرْبَعٍ ۭ يَخْلُقُ

پس بعضی از آنهاست که راه میرود بشکمش و بعضی از آنهاست که راه میرود بدو پای و بعضی از آنها که راه میرود بر چهارپای میآفریند

اللّٰهُ مَا يَشَاۗءُ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ اَنْزَلْنَآ اٰيٰتٍ مُّبَيِّنٰتٍ ۭ وَاللّٰهُ يَهْدِيْ مَنْ

خدا آنچه میخواهد بدرستیکه خدا بر همه چیزی تواناست بتحقیق که فرستادیم آیتهای روشن و خدا هدایت میکند آنرا که

يَّشَاۗءُ اِلٰي صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٤٦﴾ وَيَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالرَّسُوْلِ وَاَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلّٰى

میخواهد براه راست و میگویند ایمان آوردیم بخدا و برسول و اطاعت کردیم پس برمیگردند

فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ ۭ وَمَآ اُولٰۗىِٕكَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٧﴾ وَاِذَا دُعُوْٓا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ

پاره از ایشان از بعد آن و نباشند آنها مؤمنان و چون خوانده شوند بسوی خدا و رسولش

لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَاِنْ يَّكُنْ لَّهُمُ الْحَقُّ يَاْتُوْٓا اِلَيْهِ مُذْعِنِيْنَ ۭ

تا حکم کند میان شان آنگاه باشد پاره از ایشان اعراض کنندگان و اگر باشد مر ایشان را حق همی آیند بسوی او فرمانبرداران

(۴۹) أَفِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ أَمِ ارْتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ ۚ بَلْ أُولَٰئِكَ
آیا باشد در دلهای ایشان مرض یا شک کردند یا میترسند که جور کند خدا بر ایشان و رسولش بلکه آنها
هُمُ الظَّالِمُونَ (۵۰) إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ
ایشانند ستمکاران جز این نباشد سخن مؤمنان چون خوانده شوند بسوی خدا و رسولش تا حکم کند میانشان
أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۵۱) وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ
که گویند شنیدیم و اطاعت کردیم و آنگروه ایشانند رستگاران و هر که فرمانبرد خدا و رسولش را و بترسد
اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ (۵۲) وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ ۖ
از خدا و بپرهیزد از او پس آنگروه ایشانند برآورندگان و سوگند یاد کردند بخدا سخت‌ترین سوگندهاشان که اگر فرموده بودی ایشان را هر آینه
قُل لَّا تُقْسِمُوا ۖ طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (۵۳) قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ
بگو نگوئید سوگند مخورید طاعتی هست معروف بدرستیکه خدا آگاه است بآنچه میکنید بگو فرمانبرید خدا را و فرمانبرید رسول را
فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُم مَّا حُمِّلْتُمْ ۖ وَإِن تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا ۚ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ
پس اگر روی گردانند پس جز این نیست که بر اوست آنچه بار کرده شده و بر شماست آنچه بار کرده شدید و اگر اطاعت کنید او را راه یابید و نیست بر رسول
إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ (۵۴) وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ
مگر رسانیدن آشکار وعده کرده خدا آنانرا که گرویدند از شما و کردند کارهای شایسته که هر آینه خلیفه خواهد کرد ایشانرا
فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَ
در زمین چنانکه خلیفه کرد آنانرا که بودند پیش از ایشان و هر آینه متمکن خواهد کرد برای ایشان دینشانرا که پسندید برای ایشان و
لَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا ۚ يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا ۚ وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ
هر آینه تبدیل خواهد کرد برای ایشان از بعد خوفشان ایمنی پرستند مرا شریک نسازند بمن چیزی را و آنکه کافر شد پس از آن
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (۵۵) وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
پس ایشانند آنها بیرون رفتگان از فرمان و برپا دارید نماز را و بدهید زکوة را و فرمانبرید رسول را باشد که شما
تُرْحَمُونَ (۵۶) لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ ۖ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ ۖ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ
رحم کرده شوید پندار ابته آنانرا که کافر شدند عاجز کنندگان در زمین و جایگاه ایشان آتش است و هر آینه بدست بازگشت

(٥٧) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَسْتَأْذِنكُمُ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ

ای آنکسانیکه ایمان آوردید باید که دستوری خواهند از شما آنانکه مالک شد بمینهانان و آنانکه نرسیده اند بحد احتلام

مِنكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِّن قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُم مِّنَ الظَّهِيرَةِ وَمِن

از شما سه بار پیش از نماز صبح و وقتیکه می نهید جامهاتان از میان روز و از

بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَّكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ

بعد نماز خفتن سه عورتست مرشما را نیست برشما و نه برایشان گناهی بعد از آنها

طَوَّافُونَ عَلَيْكُم بَعْضُكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (٥٨)

گردندگان باشند برشما بعضیتان بر بعضی همچنین بیان میکند خدا برشما آیتها را و خدا دانای درستکارست

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَذَٰلِكَ

و چون رسند کودکان از شما بحد بلوغ پس باید دستوری خواهند همچنانکه دستوری خواستند آنانکه بودند پیش از ایشان همچنین

يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (٥٩) وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا

بیان میکند خدا برای شما آیتهایش را و خدا دانای درستکارست و نشستگان از زنانیکه امید ندارند تزویجی را

فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَن يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَن يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ

پس نیست برایشان گناهی که بنهند جامهاشانرا غیر ظاهر سازندگان زینتی را و اینکه عفت جویند بهترست

لَّهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (٦٠) لَّيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ

مرایشانرا و خدا شنوای داناست نیست بر کور گناهی و نه بر لنگ گناهی و نه بر بیمار

حَرَجٌ وَلَا عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا مِن بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ

گناهی و نه بر خودهاتان که بخورید از خانهاتان یا خانهای پدرانتان یا خانهای مادرانتان

أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ

یا خانهای برادرانتان یا خانهای خواهرانتان یا خانهای عموهاتان یا خانهای عمهاتان یا خانهای

أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُم مَّفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن

خالوهاتان یا خانهای خالهاتان یا آنکه مالک شدید کلیدهای آنرا یا دوستانتان نیست برشما گناهی که

نَاكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا ۚ فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ اللَّهِ

بخورید باهم یا جدا جدا پس چون داخل شوید در خانها پس سلام کنید بر خودهاتان سلامی از نزد خدا

مُبَارَكَةً طَيِّبَةً ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ

بابرکت پاکیزه همچنین بیان میکند خدا برای شما آیتها را باشد که شما دریابید عقل جز این نیست که مؤمنان

الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ

آنانند که گرویدند بخدا و رسولش و چون باشند با او بر کاری جمع آورنده نمیروند تا وقتیکه دستوری خواهند از او

إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ

بدرستیکه آنانکه دستوری خواهند از تو آنگروه آنانند که میگروند بخدا و رسولش پس چون دستوری خواهند از تو

لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَن لِّمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَّا

برای بعضی کارهاشان پس دستوری ده مر آنرا که خواهی از ایشان و آمرزش خواه برای ایشان از خدا بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست

تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ

مگردانید خواندن رسول را میانتان چون خواندن برخی از شما برخی را بحقیقت میداند خدا آنانرا که میروند آهسته آهسته

مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ

از شما از راه پناه گرفتن پس باید بترسند آنانکه مخالفت میورزند از فرمانش که برسد ایشانرا بلائی یا برسد ایشانرا عذابی

أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ

دردناک آگاه باشید بدرستیکه مر خدا راست آنچه در آسمانها و زمین است بحقیقت میداند آنچه را شما بر آنید و روزیکه برگردانیده میشوند

إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

بسوی او پس خبر میدهد ایشانرا بآنچه کردند و خدا بهمه چیز داناست

سورة الفرقان سبع وسبعون آية وهي مكية

حروفها ٣٢٥٣ — كلماتها ٨٩٢ — ركوعها ٦

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ

افزون آمد آنکه فرو فرستاد جدا کننده حق از باطل را بر بنده‌اش تا بوده باشد مر عالمیان را بیم دهنده آنکه مر او راست پادشاهی

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ

آسمانها و زمین و فرا نگرفت فرزندی و نبود مر او را انبازی در پادشاهی و آفرید همه چیز را

فَقَدَّرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾ وَاتَّخَذُوا مِن دُونِهِ آلِهَةً لَّا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ

پس تقدیر کردش تقدیر کردنی و فرا گرفتند از غیر او الهانی که نیافرینند چیزی را و آنها آفریده میشوند و مالک نیباشند

لِأَنفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ

برای خودهاشان ضرری و نه منفعتی و مالک نیباشند مرگی را و نه زندگی را و نه حشری را و گفتند آنانکه

كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا

کافر شدند نیست آن مگر دروغی که بر بافت آنرا و یاری دادند او را بر آن گروهی دیگران پس بحقیقت آمدند ستمی را و باطلی را

وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَىٰ عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ أَنزَلَهُ الَّذِي

و گفتند افسانه‌های پیشینیان است که نویسانید آنرا پس آن آنرا خوانده میشود بر او بامداد و شبانگاه بگو فرو فرستاد آنرا آنکه

يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا مَالِ هَٰذَا الرَّسُولِ

میداند پنهان را در آسمانها و زمین بدرستیکه او باشد آمرزنده مهربان و گفتند چیست مر این رسول را

يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونَ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾

که میخورد خوردنی را و راه میرود در بازارها چرا فرو فرستاده نشد باو فرشته پس باشد با او بیم کننده

أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا

یا چرا انداخته نمیشود بسوی او گنجی یا چرا نباشد مر او را بوستانی که میخورد باشد از آن و گفتند ظالمان که پیروی نمیکنید مگر

رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٨﴾ انظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا

مردی را سحر کرده شده ببین چگونه زدند برای تو مثلها پس گمراه شدند پس نمیتوانند یافت راهی

﴿٩﴾ تَبَارَكَ الَّذِي إِن شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّن ذَٰلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

افزون آمد آنکه اگر خواهد گرداند برای تو بهتر از آن بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها

وَيَجْعَل لَّكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَن كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

وميسازد برای تو قصرها بلکه تکذیب نمودند قیامت را وآماده کردیم برای آنکه تکذیب کرد قیامت را آتش سوزان

إِذَا رَأَتْهُم مِّن مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا

چون ببیند ایشانرا از جائی دور شنوند مر آنرا جوش خشم وخروش را وچون افکنده شوند از آن جای

ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَّا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا

تنگ قرین کرده شدگان میخوانند در آنجا هلاک را مخوانید امروز هلاک واحد را وبخوانید

ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً

هلاک بسیار بگو آیا این بهتر است یا بهشت جاودانی که وعده کرده شدند پرهیزکاران باشد مر ایشانرا پاداش

وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَّهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْئُولًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ

وبازگشت مر ایشانراست در آن آنچه میخواهند جاودانیان باشد بر پروردگارت وعده خواسته شده وروزیکه

يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِي هَٰؤُلَاءِ أَمْ هُمْ

حشر کند ایشانرا وآنچه میپرستند از غیر خدا پس گوید آیا شما گمراه کردید بندگان مرا اینان یا ایشان

ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنبَغِي لَنَا أَن نَّتَّخِذَ مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ

گم کردند راه را گفتند منزهی تو نباشد سزاوار مرما را که فراگیریم از غیر تو از دوستان

وَلَٰكِن مَّتَّعْتَهُمْ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُم بِمَا

ولیکن کامیاب کردی ایشانرا وپدرانشانرا تا فراموش کردند ذکر را وبودند گروهی تباه پس بتحقیق تکذیب نمودند شما را بآنچه

تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَن يَظْلِم مِّنكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَا

میگوئید پس نتوانید گردانیدنی ونه یاری کردنی وهر که ستم کند از شما بچشانیم اورا عذابی بزرگ و

أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ

نفرستادیم پیش از تو از رسولان مگر آنکه ایشان هر آینه میخوردند خوردنی وراه میرفتند در بازارها

وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ

وگردانیدیم بعضی شانرا برای بعضی فتنه آزمایش آیا صبر میکنید وباشد پروردگار تو بینا وگفتند آنانکه امید ندارند

لِقَآءَنَا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ نَرٰى رَبَّنَا ۗ لَقَدِ اسْتَكْبَرُوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْ

ملاقات ما را چرا فرو فرستاده نشد بر ما ملائکه یا چرا نمی بینیم پروردگار ما را بتحقیق زیاده طلب شدند در نفسهاشان و تمرد کردند

عُتُوًّا كَبِيْرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِّلْمُجْرِمِيْنَ وَيَقُوْلُوْنَ حِجْرًا

تمردی بزرگ روزیکه ببینند فرشتگان را نیست بشارتی روز چنین برای گناهکاران و میگویند حرامی

مَّحْجُوْرًا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمْنَآ اِلٰى مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰهُ هَبَآءً مَّنْثُوْرًا ﴿٢٣﴾ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ

ممنوع و متوجه شدیم بسوی آنچه کردند از کردار پس گردانیدیم او را ذره در هوا پراکنده اهل بهشت روزی چنین

خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَّاَحْسَنُ مَقِيْلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَآءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ

بهترند از راه جای قرار و خوبترند از جهة جای آسایش و روزیکه میشکافد آسمان بابر و فرو فرستیم ملائکه را

تَنْزِيْلًا ﴿٢٥﴾ اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذِ الْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ ۗ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكٰفِرِيْنَ عَسِيْرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ

فرو فرستادنی پادشاهی روز چنین حق است مر خدای بخشاینده را و باشد روزی بر کافران دشوار و روزیکه

يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰى يَدَيْهِ يَقُوْلُ يٰلَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُوْلِ سَبِيْلًا ﴿٢٧﴾ يٰوَيْلَتٰى

بدندان میگزد ظالم بر دو دستش میگوید ای کاش فرا گرفته بودم با رسول راه را ای وای

لَيْتَنِي لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيْلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ اَضَلَّنِيْ عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَآءَنِيْ ۗ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ

کاش نگرفته بودم فلانرا دوست بتحقیق گم گردانید مرا از ذکر بعد از آنکه آمد مرا و باشد دیو رجیم

لِلْاِنْسَانِ خَذُوْلًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُوْلُ يٰرَبِّ اِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوْا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُوْرًا

مر انسانرا فرو گذارنده و گفت آن رسول ای پروردگار من بدرستیکه قوم من گرفتند این قرآن را متروک

﴿٣٠﴾ وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِيْنَ ۗ وَكَفٰى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَّنَصِيْرًا ﴿٣١﴾

و همچنین گردانیدیم برای هر نبی دشمنی را از گناهکاران و بس باشد پروردگار تو راه نماینده و یاری دهنده

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً وَّاحِدَةً ۚ كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهٖ

و گفتند آنانکه کافر شدند چرا فرو فرستاده نشد بر او قرآن همه یکدفعه همچنین تا ثابت داریم بآن

فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنٰهُ تَرْتِيْلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا يَاْتُوْنَكَ بِمَثَلٍ اِلَّا جِئْنٰكَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ تَفْسِيْرًا

دل ترا و بآهستگی فرستادیمش بآهستگی فرستادنی و نیاوردند ترا مثلی مگر آنکه آوردیم ترا بحق و خوبتر از راه بیان

(٣٣) اَلَّذِيْنَ يُحْشَرُوْنَ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ اِلٰى جَهَنَّمَ ۙ اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّاَضَلُّ سَبِيْلًا (٣٤)

آنانکه حشر کرده میشوند بر رویهاشان بسوی دوزخ آنها بدترند از جهة جای وگمترند از جهة راه

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنَا مَعَهٗٓ اَخَاهُ هٰرُوْنَ وَزِيْرًا (٣٥) فَقُلْنَا اذْهَبَآ

وبتحقیق دادیم موسی را توریة وگردانیدیم با او برادرش هارون را وزیر پس گفتیم برویدشما دو تا

اِلَى الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا ۚ فَدَمَّرْنٰهُمْ تَدْمِيْرًا (٣٦) وَقَوْمَ نُوْحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ

بسوی آن قومی که تکذیب کردند آیتهای ما را پس هلاک کردیم ایشانرا هلاک کردنی وقوم نوح چون تکذیب کردند رسولانرا

اَغْرَقْنٰهُمْ وَجَعَلْنٰهُمْ لِلنَّاسِ اٰيَةً ۭ وَاَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ عَذَابًا اَلِيْمًا (٣٧) وَّعَادًا وَّثَمُوْدَا

غرق کردیشان وگردانیدیم ایشانرا از برای مردمان آیتی وآماده کردیم برای ستمکاران عذابی دردناک وعادرا وثمودرا

وَاَصْحٰبَ الرَّسِّ وَقُرُوْنًا بَيْنَ ذٰلِكَ كَثِيْرًا (٣٨) وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْاَمْثَالَ ۡ وَكُلًّا تَبَّرْنَا

واصحاب رس را وقرنهای میان آنها بسیار وهمه را زدیم برای آن مثلها وهمه را نیست کردیم

تَتْبِيْرًا (٣٩) وَلَقَدْ اَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِيْٓ اُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِ ۭ اَفَلَمْ يَكُوْنُوْا يَرَوْنَهَا ۚ بَلْ

نیست کردنی وبتحقیق گذشتند بر قریه که بارانیده شد باران بد آیا پس نبودند که ببینند آنرا بلکه

كَانُوْا لَا يَرْجُوْنَ نُشُوْرًا (٤٠) وَاِذَا رَاَوْكَ اِنْ يَّتَّخِذُوْنَكَ اِلَّا هُزُوًا ۭ اَهٰذَا الَّذِيْ بَعَثَ

باشند که امید ندارند حشررا وچون بینند ترا نگیرند ترا مگر باستهزا آیا اینست آنکه برانگیخت

اللّٰهُ رَسُوْلًا (٤١) اِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ اٰلِهَتِنَا لَوْلَآ اَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۭ وَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ حِيْنَ

خدا رسول بدرستیکه نزدیک بود که هرآینه بگرداند ما را بغلط از الهه‌هاء ما اگر نه آن بود که صبر کرده بودیم برآنها وزود باشد که بدانند وقتی که

يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ اَضَلُّ سَبِيْلًا (٤٢) اَرَءَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهٗ هَوٰىهُ ۭ اَفَاَنْتَ تَكُوْنُ عَلَيْهِ

می بینند عذاب را کیست گمگشته تر در راه آیا دیدی آنکه گرفت الهش را خواهش نفس خود آیا پس تو باشی براو

وَكِيْلًا (٤٣) اَمْ تَحْسَبُ اَنَّ اَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُوْنَ اَوْ يَعْقِلُوْنَ ۭ اِنْ هُمْ اِلَّا كَالْاَنْعَامِ ۭ بَلْ هُمْ

وکیل یا پنداری که بیشتر ایشان میشنوند یا میابند بعقل نیستند ایشان مگر مثل چهارپایان بلکه ایشان

اَضَلُّ سَبِيْلًا (٤٤) اَلَمْ تَرَ اِلٰى رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ ۚ وَلَوْ شَاۗءَ لَجَعَلَهٗ سَاكِنًا ۚ ثُمَّ جَعَلْنَا

گمگشته ترند در راه آیا ندیدی بسوی پروردگارت چگونه پهن گردانید سایه را واگر خواسته بود هرآینه گردانیده بود آنرا ساکن پس گردانیدیم

الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ

آفتاب را بر آن دلیل پس فراگرفتیم آنرا بسوی خود فراگرفتنی آسان و اوست آنکه گردانید برای شما شب را

لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ

پوشش و خواب را آسایش و گردانید روز را برانگیختن و اوست آنکه فرستاد بادها را بشارت میان دو دست

رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا

رحمتش و فرو فرستادیم از آسمان آبی پاک گرداننده تا احیا کنیم بآن بلدهٔ مرده را و بیاشامیم از آنچه آفریدیم

أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا

چهارپایان را و مردمان بسیار و بتحقیق مکرر گردانیدیم آنرا میانشان تا پند گیرند پس ابا نمودند اکثر مردمان مگر ناسپاسی را

﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا

و اگر خواسته بودیم هر آینه برانگیخته بودیم در هر قریه بیم دهنده را پس اطاعت مکن کافران را و جهاد کن با ایشان بقرآن جهادی

كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا

بزرگ و اوست که بهم آمیخت دو دریا را این شیرینست بسیار شیرین و این شورست بسیار شور و گردانید میان آنها

بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ

حایلی و مانعی صاحب منع و اوست آنکه آفرید از آب انسانرا پس گردانیدش نژادی و پیوندی و باشد

رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ

پروردگار تو توانا و میپرستند از غیر خدا آنچه را نه منفعت میدهد ایشانرا و نه مضرت میرساند ایشانرا و باشد کافر

عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ

بر پروردگارش هم پشت و نفرستادیم ترا مگر مژده دهنده و بیم کننده بگو نمیخواهم از شما بر آن هیچ

أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ

مزدی جز آنکه خواهد که فراگیرد بسوی پروردگارش راهی و توکل کن بر خدای زنده که نمیرد و تسبیح گو

بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي

بحمدش و بس باشد او بگناهان بندگانش آگاه آنکه آفرید آسمانها و زمین را و آنچه میان آنهاست

سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَٰنُ فَسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْجُدُوا

در شش روز پس مستوی شد بر عرش خداوند بخشنده پس بپرس از آن آگاهی را و چون گفته شد مر ایشان را که سجده کنید

لِلرَّحْمَٰنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَٰنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي

مر خدای بخشنده را گویند و چیست رحمن آیا سجده کنیم مر آنچه بفرمائی ما و افزود ایشان را نفرت افزون آمد آنکه گردانید در

السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً

آسمان برجها و گردانید در آن چراغی و ماهی نور دهنده و اوست که گردانید شب و روز را از پی هم آینده

لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَٰنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا

برای آنکه خواست پند گیرد یا خواست شکر گذاری را و بندگان خدای بخشنده آنانکه میروند بر زمین بآرام و آهستگی و چون

خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ

خطاب کنند ایشان را نادانان گویند سلامی و آنانکه شب بروز میآرند برای پروردگارشان سجده کنندگان و برای بیدارگان و آنکه

يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا

میگویند پروردگارا بگردان از ما عذاب دوزخ را بدرستیکه عذابش باشد لازم بدرستیکه آن بد است از راه قرارگاه

وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

و مقام و آنانکه چون انفاق کنند اسراف ننمایند و تنگ نگیرند و باشد میان آن اعتدالی

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَ

و آنانکه نمیخوانند با خدا الهی دیگر را و نمیکشند نفسی را که حرام گردانید خدا مگر بحق و

لَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَٰلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ

و زنا نمیکنند و کسیکه میکند آنرا بیابد عقوبت را مضاعف میکند او را در عذاب روز قیامت و جاوید بماند

فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ

در آن خوار مگر آنکه بازگشت نمود و گرویده و کرد کار شایسته را پس آنها بدل میکند خدا بدیهای ایشان را

حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ

بخوبیها و باشد خدا آمرزنده مهربان و آنکه توبه نمود و کرد نیکی پس بدرستیکه او بازگشت مینماید بسوی خدا

مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ إِذَا

بازگشتنی و آنانکه حاضر نمیشوند باطل را و چون بگذرند بلغو بگذرند کریمان و آنانکه چون

ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا

پند داده شوند بآیتهای پروردگارشان بر نیفتند بر آنها کران و کوران و آنانکه میگویند پروردگارما ببخش مارا

مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ

از جفتهایمان و فرزندانمان آسایش چشمها و بگردان ما برای پرهیزکاران پیشوا آنها جزا داده میشوند درجه بلند

بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾

بسبب آنچه صبر کردند و رسانیده میشوند در آن دعای خیر و سلام را جاودانیان در آن خوبست از راه آرامگاه و مقام

قُلْ مَا يَعْبَأُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

بگو چه کند و چه قدر وزن و قدر نهد شما را پروردگارم اگر نباشد دعای شما پس بتحقیق تکذیب کردید پس بزودی میشود لازم

سورة الشعراء مائتان وثمان وعشرون آية وهي مكية

حروفها ٥٥٤٢ — كلماتها ١٢٩٦ — ركوعها ١١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ١

بنام خداوند بخشاینده مهربان

طسم ﴿١﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

این آیتهای کتاب واضح کننده است شاید که باشی هلاک کننده خودترا از بهر آنکه نشوند مؤمنان

﴿٣﴾ إِنْ نَشَأْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ ﴿٤﴾ وَمَا

اگر خواهیم فرو فرستیم بر ایشان از آسمان آیتی پس گردد گردنهاشان مر آنرا خضوع کنندگان و

يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَٰنِ مُحْدَثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ

نمی آید ایشانرا هیچ ذکری از خدای بخشنده نو پدید آورده شده مگر آنکه باشند از آن روی گردانندگان پس بتحقیق تکذیب نمودند پس زود باشد که بیایند

أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ

اخبار آنچه بودند بآن استهزا میکردند آیا ندیدند بسوی زمین که چندان رویانیدیم در آن از هر صنفی

كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
نیکو بدرستیکه در آن هر آینه آیتی هست و نباشند اکثر شان گروندگان و بدرستیکه پروردگار تو هر آینه اوست غالب
الرَّحِيمُ ﴿٩﴾ وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۚ أَلَا
مهربان و هنگامیکه ندا کرد پروردگار تو موسی را که برو بسوی گروه ستمگاران قوم فرعون آیا نمی
يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنطَلِقُ
پرهیزید گفت پروردگارا بدرستیکه من میترسم که تکذیب کنند مرا و تنگ میشود سینه ام و نمی گشاید
لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنبٌ فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّا ۖ
زبانم پس بفرست بسوی هارون و مرا بر ایشان است بر من گناهی پس میترسم که بکشند مرا گفت نه چنین است
فَاذْهَبَا بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُم مُّسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾
پس بروید شما دو تا با آیتهای ما بدرستیکه ما هم با شما شنوندگان پس آمدند فرعون را پس گفتند بدرستیکه ما هم رسول پروردگار جهانیان
أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ
که بفرست با ما بنی اسرائیل را گفت آیا نپروریدیم ترا در میان خود کودک و ماندی گزران در میان ما از عمرت
سِنِينَ ﴿١٨﴾ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ قَالَ فَعَلْتُهَا إِذًا
سالها و کردی کرده ات را که کردی و تو از ناسپاسان گفت کردم آنرا آنگاه
وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ
و من بودم از گمراهان پس گریختم از شما چون ترسیدم از شما پس بخشید مرا پروردگار من حکم و گردانید مرا از
الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ
مرسلان و این نعمتی است که منت مینهی آنرا بر من که بنده گردانیدی بنی اسرائیل را گفت فرعون
وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ﴿٢٤﴾
و چیست پروردگار جهانیان گفت پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست اگر هستید یقین کنندگان
قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ
گفت مر آنانرا که بودند پیرامونش آیا نمیشنوید گفت پروردگار شما و پروردگار پدران شما که پیشینیانند گفت بدرستیکه

رَسُولَكُمُ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِن

رسول شما که فرستاده شد بسوی شما هر آینه دیوانه است گفت پروردگار مشرق و مغرب و آنچه در میان ایشان است اگر

كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلَٰهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ

هستید که می‌یابید بعقل گفت هر آینه اگر فرا گرفتی الٰهی جز من هر آینه خواهم گردانید ترا بسته از زندان کرده شدگان گفت

أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ

آیا اگر چه آورم ترا چیزی روشن گفت پس بیاور آنرا اگر هستی از راستگویان پس انداخت عصا بشرا

فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ

پس آنگاه آن بود اژدهای آشکار و برآورد دستش را پس آنگاه آن نمود سفید نورانی مر نگاه کنندگان را گفت مر آنجماعت را که بود پیرامونش

إِنَّ هَٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُم بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوا

بدرستیکه این هر آینه جادوگریست دانا میخواهد که بیرون کند شما را از زمینتان بسحرش پس چه میفرمایید گفتند

أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجُمِعَ السَّحَرَةُ

باز دار برادر او را و برادر شرا و بفرست در شهرها جمع آورندگان را که بیارند ترا هر ساحری دانا پس جمع کرده شد ساحران

لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنتُم مُّجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾ لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِن

برای وعدگاه روزی معلوم و گفته شد مر مردمانرا آیا که شما هستید اجتماع کنندگان باشد که ما پیروی کنیم ساحرانرا اگر

كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ

باشند ایشان غالبان پس چون آمدند ساحران گفتند مر فرعون را که آیا بدرستیکه باشد مرما را مزدی اگر باشیم ما غالبان

﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَّمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنتُم مُّلْقُونَ ﴿٤٣﴾

گفت آری و بدرستیکه شمایید آنگاه هر آینه از نزدیکان گفت مر ایشانرا موسی بیندازید آنچه را شمایید اندازنده

فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ

پس انداختند ریسمانهاشانرا و عصاهاشانرا و گفتند بعزت فرعون بدرستیکه ما هر آینه ما ایم غلبه کنندگان پس انداخت موسی

عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ

عصایش را پس آنگاه آن میربود آنچه را مینمودند بدروغ پس در افکنده شدند ساحران سجده کنندگان گفتند گرویدیم بپروردگار

الْعٰلَمِيْنَ ﴿۴۷﴾ رَبِّ مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ ﴿۴۸﴾ قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهٗ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ ۚ اِنَّهٗ لَكَبِيْرُكُمُ الَّذِيْ

جهانیان پروردگار موسی و هارون گفت آیا ایمان آوردید مر او را پیش از آنکه دستوری دهم شما را بدرستیکه آن بزرگ شماست که

عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ ۚ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ۟ لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ وَّلَاُصَلِّبَنَّكُمْ

آموخته است شما را سحر پس هر آینه زود باشد که بدانید هر آینه خواهم برید دستهای شما را و پاهای شما را از خلاف یکدیگر و هر آینه بدار خواهم کرد شما را

اَجْمَعِيْنَ ﴿۴۹﴾ قَالُوْا لَا ضَيْرَ ۖ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُوْنَ ﴿۵۰﴾ اِنَّا نَطْمَعُ اَنْ يَّغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطٰيٰنَآ

همه گفتند نیست باکی بدرستیکه ما بسوی پروردگار ما بازگشت کنندگانیم بدرستیکه ما طمع داریم که بیامرزد ما را پروردگار ما گناهان ما را

اَنْ كُنَّآ اَوَّلَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۵۱﴾ وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادِيْٓ اِنَّكُمْ مُّتَّبَعُوْنَ ﴿۵۲﴾ فَاَرْسَلَ

که هستیم اول مؤمنان از قوم فرعون باحضار و وحی کردیم بموسی که بشب ببر بندگان مرا بدرستیکه شما پیرو شدگان پس فرستاد

فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ ﴿۵۳﴾ اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيْلُوْنَ ﴿۵۴﴾ وَاِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُوْنَ

فرعون در شهرها جمع کنندگان بدرستیکه اینها هر آینه فرقه باشند اندک و بدرستیکه ایشان هر آینه مرا بخشم آورندگانند

﴿۵۵﴾ وَاِنَّا لَجَمِيْعٌ حٰذِرُوْنَ ﴿۵۶﴾ فَاَخْرَجْنٰهُمْ مِّنْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ ﴿۵۷﴾ وَّكُنُوْزٍ وَّمَقَامٍ

و بدرستیکه ما هر آینه آماده کنندگان یا حزم دارندگان پس بیرون کردیم ایشان را از بوستانها و چشمه سارها و گنجها و جای

كَرِيْمٍ ﴿۵۸﴾ كَذٰلِكَ وَاَوْرَثْنٰهَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ﴿۵۹﴾ فَاَتْبَعُوْهُمْ مُّشْرِقِيْنَ ﴿۶۰﴾ فَلَمَّا تَرَآءَا

خوب همچنین و میراث دادیم آنرا بنی اسرائیل پس از پی رفتند ایشان را طلوع دریافتگان پس چون دیدند

الْجَمْعٰنِ قَالَ اَصْحٰبُ مُوْسٰٓى اِنَّا لَمُدْرَكُوْنَ ﴿۶۱﴾ قَالَ كَلَّآ ۚ اِنَّ مَعِيَ رَبِّيْ سَيَهْدِيْنِ

یکدیگر را آن دو جماعت گفتند اصحاب موسی بدرستیکه ما هر آینه دریافته شدگانیم گفت نه چنین است بدرستیکه با من است پروردگار من زود راه نماید

﴿۶۲﴾ فَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنِ اضْرِبْ بِّعَصَاكَ الْبَحْرَ ۚ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ

مرا پس وحی کردیم بموسی موسی که بزن بعصایت دریا را پس شکافته خورد پس بود هر پاره چون کوه

الْعَظِيْمِ ﴿۶۳﴾ وَاَزْلَفْنَا ثَمَّ الْاٰخَرِيْنَ ﴿۶۴﴾ وَاَنْجَيْنَا مُوْسٰى وَمَنْ مَّعَهٗٓ اَجْمَعِيْنَ ﴿۶۵﴾ ثُمَّ اَغْرَقْنَا

بزرگ و جمع کردیم آنجا دیگران را و نجات دادیم موسی را و هر که با او بود همه پس غرق کردیم

الْاٰخَرِيْنَ ﴿۶۶﴾ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۖ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿۶۷﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ

دیگران را بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است و نباشند اکثر شان گروندگان و بدرستیکه پروردگار تو هر آینه اوست

الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾

غالب مهربان و برخوان برایشان خبر ابراهیم را هنگامیکه گفت مر پدر خود را و قومش را که چه میپرستید

قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾

گفتند میپرستیم بتانی را پس میگردیم مر آنها را تمام روز بیقیان پرستش گفت آیا میشنوند از شما هنگامیکه دعا میکنید

أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ

یا نفع میدهند شما را یا ضرر میرسانند گفتند بلکه یافتیم پدرانما را که همچنین میکردند گفت

أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمُ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا

آیا دیدهاید آنچه را که میپرستید پرستید شما و پدرانتان که پیشینیانند پس بدرستیکه ایشان دشمنند مرا جز

رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا

پروردگار جهانیان آنکه آفرید مرا پس او هدایت کند مرا و آنکه او میخورانند مرا و میآشامانند مرا و چون

مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي

بیمار شوم پس او شفا میدهد مرا و آنکه میمیراند مرا پس زنده میکند مرا و آنکه طمع دارم که بیامرزد مرا

خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾ وَاجْعَلْ لِي

گناهانم روز جزا پروردگارا بخش مرا حکمی و در رسان مرا بشایستگان و بگردان مرا

لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَاغْفِرْ لِأَبِي

زبان راستی در آخران و بگردان مرا از وارثان بهشت با ناز و نعمت و بیامرز پدر مرا

إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ

بدرستیکه او بود از گمراهان و رسوا مگردان مرا روزیکه برانگیخته میشوند روزیکه نفع نمیدهد مال و نه پسران

﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾ وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ

مگر کسیکه آمد خدا را با دلی درست و نزدیک گردانیده شد بهشت برای پرهیزکاران و ظاهر شد دوزخ

لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ

از برای گمراهان و گفته شد مر ایشان را کجاست آنچه بودید میپرستیدید از غیر خدا آیا یاری میکنند شما را

أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾ فَكُبْكِبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾

یا یاری میدهند پس بروی افکنده شوند در آن ایشان و گمراهان و لشکرهای شیطان همه

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ

گفتند و ایشان در آن خصومت میکردند بخدا قسم که هر آینه بودیم ما در گمراهی آشکار آنگاه که برابر میکردیم شما را بپروردگار

الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ

جهانیان و گمراه نکردند ما را مگر گناهکاران پس نباشد ما را هیچ شفاعت کنندگان و نه دوستی

حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ

نزدیک پس کاش بودی مرا را بازگشتی پس میشدیم از گروندگان بدرستیکه در آن هر آینه آیتی هست و نباشد

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ

اکثر شان مؤمنان و بدرستیکه پروردگار تو اوست غالب مهربان تکذیب کردند قوم نوح فرستادگان را

﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ

چون گفت مر ایشان را برادر ایشان نوح آیا نمیپرهیزید بدرستیکه من مر شما را رسول امینم پس بترسید از خدا و

أَطِيعُونِ ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا

فرمانبرید مرا و نمیخواهم از شما بر آن هیچ مزدی نیست مزدم مگر بر پروردگار عالمیان پس بپرهیزید

اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا

از خدا و اطاعت کنید مرا گفتند آیا ایمان بیاوریم مر ترا و پیروی کردند ترا فرومایگان گفت و نیست دانشم بآنچه هستند که

يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾

میکنند نیست حسابشان مگر بر پروردگارم اگر دانید و نیستم من راننده گروندگان

إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾

نباشم من مگر بیم دهنده آشکارا گفتند هر آینه اگر باز نایستادی ای نوح هر آینه خواهی شد از سنگسارشدگان

قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

گفت پروردگار من بدرستیکه قوم من تکذیب کردند مرا پس حکم کن میان من و میان ایشان حکمی و نجات ده مرا و آنکه با منست از گروندگان

(١١٨) فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ (١١٩) ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ (١٢٠) إِنَّ فِي

پس نجات دادیم او را و هر که با او بود در کشتی پر پس غرق کردیم بعد از آن ماندگان را بدرستیکه در

ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ (١٢١) وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ (١٢٢) كَذَّبَتْ

آن هر آینه آیتی است و نباشند اکثر شان مؤمنان و بدرستیکه پروردگار تو هر آینه اوست غالب مهربان تکذیب کردند

عَادٌ الْمُرْسَلِينَ (١٢٣) إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ (١٢٤) إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ (١٢٥)

عاد مرسلان را هنگامیکه گفت مر ایشان را برادر شان هود آیا نمی پرهیزید بدرستیکه من مر شما را رسولی امینم

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ (١٢٦) وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ

پس بپرهیزید از خدا و فرمان برید مرا و نمی خواهم از شما بر آن هیچ مزدی نیست مزد من مگر بر پروردگار

الْعَالَمِينَ (١٢٧) أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ (١٢٨) وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ

جهانیان آیا بنا میکنید بهر جای بلندی علامتی که بازی کنید و فرا میگیرید قصرهای محکم باشد که شما جاوید بمانید

(١٢٩) وَإِذَا بَطَشْتُم بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ (١٣٠) فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ (١٣١) وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُم

و چون حمله میکنید حمله میکنید ستمکاران پس بترسید از خدا و فرمان برید مرا و بپرهیزید از آنکه امداد کرد شما را

بِمَا تَعْلَمُونَ (١٣٢) أَمَدَّكُم بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ (١٣٣) وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ (١٣٤) إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ

بآنچه میدانید امداد کرد شما را بچهارپایان و پسران و بوستانها و چشمه ها بدرستیکه من میترسم بر شما

عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ (١٣٥) قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُن مِّنَ الْوَاعِظِينَ (١٣٦) إِنْ هَٰذَا

عذاب روزی بزرگ را گفتند یکسانست بر ما خواه پند داده باشی یا نبوده باشی از پند دهندگان نیست آن

إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ (١٣٧) وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ (١٣٨) فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

مگر عادت پیشینیان و نباشیم ما عذاب کرده شدگان پس تکذیب کردند او را پس هلاک کردیم ایشان را بدرستیکه در آن

لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ (١٣٩) وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ (١٤٠) كَذَّبَتْ ثَمُودُ

آیتی است و نباشند اکثر شان مؤمنان و بدرستیکه پروردگار تو اوست غالب مهربان تکذیب کردند ثمود

الْمُرْسَلِينَ (١٤١) إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ (١٤٢) إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ (١٤٣) فَاتَّقُوا

مرسلان را چون گفت مر ایشان را برادر شان صالح آیا نمی پرهیزید بدرستیکه منم مر شما را رسولی امین پس بترسید

اللّٰهَ وَاَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ ۖ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿١٤٥﴾

از خداوند و اطاعت کنید مرا و نمیخواهم از شما بر آن هیچ مزدی نیست مزد مگر بر پروردگار جهانیان

اَتُتْرَكُونَ فِي مَا هٰهُنَآ اٰمِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا

آیا واگذاشته میشوید در آنچه است آنجا ایمنان در بوستانها و چشمه‌ها و زرعها و نخلی که شکوفه‌اش

هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فٰرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾

لطیف است و میتراشید از کوهها خانه‌ها ماهران پس بترسید از خدا و فرمانبرید مرا

وَلَا تُطِيعُوٓا اَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوٓا اِنَّمَآ

و اطاعت نکنید امر اسراف کنندگان را آنانکه فساد میکنند در زمین و اصلاح نمیکنند گفتند جز این نیست

اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَآ اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَاْتِ بِاٰيَةٍ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾

که تو از سحر بسیار کرده شدگان نیستی تو مگر انسانی مانند ما پس بیاور آیتی اگر هستی از راستگویان

قَالَ هٰذِهٖ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ وَّلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَاْخُذَكُمْ

گفت این است ناقه مر آنرا است آب خوردن و مر شما را است آب خوردن روزی معین و دست مکنید بدی پس بگیرد شما را

عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَاَصْبَحُوا نٰدِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ ۖ اِنَّ فِي ذٰلِكَ

عذاب روزی بزرگ پس پی کردند او را پس گردیدند پشیمانان پس گرفت ایشان را عذاب بدرستیکه در آن

لَاٰيَةً ۖ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ

هر آینه آیتی است و نباشند اکثر شان گروندگان و بدرستیکه پروردگار تو هر آینه اوست غالب مهربان تکذیب کردند قوم

لُوطِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ لُوطٌ اَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ اِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ اَمِينٌ

لوط مرسلان را چون گفت مر ایشان را برادر شان لوط آیا نمی پرهیزید بدرستیکه من مر شما را رسولی امینم

﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾ وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ ۖ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِينَ

پس بپرهیزید از خدا و فرمانبرید مرا و نمیخواهم از شما بر آن هیچ مزدی نیست مزد من مگر بر پروردگار عالمیان

﴿١٦٤﴾ اَتَاْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعٰلَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ ۚ بَلْ

آیا میآیید ذکرها را از جهانیان و وا میگذارید آنچه را آفرید برای شما پروردگارتان از جفتهای تان بلکه

أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ

شمائید گروهی تعدی کنندگان گفتند هرآینه اگر باز نایستی ای لوط هرآینه خواهی شد از بیرون شدگان گفت بدرستیکه من مر کردار شما

مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا

از دشمنانم پروردگارا رهان مرا و اهل مرا از آنچه میکنند پس رهانیدیم او را و اهلش را همه مگر پیرزنی

فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ

در بازماندگان پس هلاک کردیم دیگران را و بارانیدیم بر ایشان بارانی پس بد بود باران بیم کرده شدگان

﴿١٧٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٤﴾

بدرستیکه در آن هرآینه آیتی است و نباشد اکثر شان گروندگان و بدرستیکه پروردگار تو هرآینه اوست عزیز رحیم

كَذَّبَ أَصْحَابُ لْأَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

تکذیب کردند اصحاب ایکه مرسلان را چون گفت مر ایشان را شعیب آیا نمیپرهیزید بدرستیکه من مر شما را رسولی امینم

﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٧٩﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ

پس بپرهیزید از خدا و فرمانبرید مرا و نمیخواهم از شما بر آن هیچ مزدی نیست مزدم مگر بر پروردگار جهانیان

﴿١٨٠﴾ أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا

تمام کنید پیمانه را و نباشید از زیان رسانندگان و وزن کنید بترازو راستی درست و

تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ

کم کنید مردمان را چیزهاشان و تباهکاری مکنید در زمین افسادکنندگان و بپرهیزید از آنکه آفرید شما را

وَالْجِبِلَّةَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ

و خلق پیشینیان را گفتند جز این نیست که تو از سحر بسیار کرده شدگان و نیستی تو مگر انسانی مانند ما و بدرستیکه

نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ

گمان میبریم ترا که هرآینه از دروغگویانی پس فرود آور بر ما پارها از آسمان اگر هستی از راستگویان گفت

رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ

پروردگار من داناتر است بآنچه میکنید پس تکذیب کردند او را پس گرفتشان عذاب روز سایبان بدرستیکه آن بود عذاب روزی

عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ
بزرگ بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است و نباشد اکثر شان گروندگان و بدرستیکه پروردگار تو هر آینه اوست غالب مهربان

﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُ لَتَنزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ
و بدرستیکه آن فرو فرستادن پروردگار عالمیانست فرود آورد آنرا روح الامین بر دلت تا بوده باشی

مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوَلَمْ يَكُن لَّهُمْ
از بیم دهندگان بلغت تازی واضح و بدرستیکه آن هر آینه باشد در کتب پیشینیان آیا نباشد مر ایشانرا

آيَةً أَن يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِم
آیتی اینکه میدانند آنرا دانایان بنی اسرائیل و اگر فرو فرستاده بودیم آنرا بر بعضی عجمان پس خوانده بودی آنرا بر ایشان

مَّا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾ كَذَٰلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ
نبودند آن گروندگان همچنین مسلوک داشتیم آنرا در دلهای گناهکاران ایمان نیاورند بآن تا آنکه

يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ
ببینند عذاب دردناک پس بیاید ایشانرا ناگاه و ایشان ندانند پس گویند آیا ما نیم مهلت دهندگان

﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَأَيْتَ إِن مَّتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَاءَهُم مَّا كَانُوا
آیا پس عذاب ما را بشتاب میخواهند آیا دیده که اگر کامیاب سازیم ایشانرا سالها پس آید ایشانرا چه هستند که

يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا
وعده داده میشوند کفایت نکند از ایشان آنچه بودند کامیاب کرده میشوند و هلاک نکردانیدیم هیچ قریه را مگر که بودند مر آنرا

مُنذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنبَغِي
بیم دهندگان پند دادنی و نباشیم ستمکاران و فرود نیاوردند آنرا شیاطین و نمی سزد

لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَتَكُونَ
مر ایشانرا و نمیتوانند بدرستیکه ایشانند از شنیدن هر آینه عزل شدگان پس مخوان با خدا الهی دیگر پس بشوی

مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ
از عذاب کرده شدگان و بیم کن خویشانت را که نزدیکترند و فرود آور بالت را برای آنکه پیروی شد ترا

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ

از گروندگان پس اگر نافرمانی کنند ترا پس بگوی بدرستیکه من بیزارم از آنچه میکنید و توکل کن بر غالب مهربان

﴿٢١٧﴾ الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾

آنکه می بیند ترا وقتیکه برمیخیزی و گردیدنت از حالی بحالی در سجده کنندگان بدرستیکه اوست شنوای دانا

هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ

آیا خبر دهم شما را بر کسیکه نازل میشود بر او شیاطین نازل میشود بر هر دروغگوی گنهکاری میاندازند

السَّمْعَ وَأَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعَرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي

گوش و اکثر شان دروغگویانند و شاعران پیروی میکنند ایشانرا گمراهان آیا ندیدی که ایشان در

كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا

هر وادی سرگشته میروند و آنکه ایشان میگویند آنچه را که نمیکنند جز آنانکه ایمان آوردند

وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا

و کردند کارهای شایسته و یاد کردند خدا را بسیار و انتقام کردند از بعد آنکه ظلم کرده شدند

﴿وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾﴾

و بزودی خواهند دانست آنانکه ستم کردند که بکدام جای بازگشت برمیگردند

سورة النمل مكية وهي ثلاث وتسعون آية

(٢٧)

حروفها ٣٢٩٩ — كلماتها ١١٤٠ — ركوعها

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

طس ۚ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ

این آیتهای قرآن و کتاب واضح هدایت است و بشارت برای مؤمنان آنانکه

يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا

برپای میدارند نماز را و میدهند زکوة را و ایشان بآخرت ایشان یقین میدارند بدرستیکه آنانکه

يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ

ایمان نمیآرند بآخرت آراستیم برای ایشان کارهاشان پس ایشان حیران میباشند آنها آنانند که مر ایشانراست بد

الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْآنَ مِن لَّدُنْ حَكِيمٍ

عذاب و ایشان در آخرت ایشانند زیانکاران و بدرستیکه تو هر آینه فرا داده میشوی قرآنرا از نزد دانشکار

عَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَآتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ آتِيكُم بِشِهَابٍ

دانا هنگامیکه گفت موسی مر اهلش را بدرستیکه من دیدم آتشی را بزودی میآورم شمارا از آن خبری یا آرم شمارا شعله

قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَن بُورِكَ مَن فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا

گیرانیده باشد که شما گرم شوید پس چون آمد آنرا ندا کرده شد که برکت داده شد آنکه باشد در آن آتش و آنکه باشد پیرامون

وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾ يَا مُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَأَلْقِ

آن و منزه است خدا پروردگار جهانیان ای موسی بدرستیکه منم خدای غالب درست کردار و بیفکن از

عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّىٰ مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَىٰ لَا تَخَفْ

عصایت را پس چون دید آنرا که حرکت میکند گویا که آن ماری است باز پس رونده و التفات ننمود ای موسی مترس

إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي

بدرستیکه نمیترسند نزد من مرسلان مگر آنکه ظلم کرد پس بدل آورد نیکی را پس از بدی پس بدرستیکه من

غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَىٰ

آمرزنده مهربانم و داخل کن دستت در گریبانت که بیرون آید سفید نورانی از غیر بدی که در نه گانه آیتها بسوی

فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا

فرعون و قومش بدرستیکه ایشان بودند گروهی فاسقان پس چون آمد ایشانرا آیتهای ما که بینا کننده است گفتند

هَٰذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ

این است جادوی آشکار و انکار کردند آنرا و یقین دانستند آنرا نفسهاشان از راه ستم و کبر پس بنگر چگونه باشد

عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

انجام کار فساد کنندگان و بتحقیق دادیم داود را و سلیمان را دانش و گفتند ستایش مر خدا که

فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِن كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَاذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِن سَبَإٍ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾ إِنِّي وَجَدتُّ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِن كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدتُّهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِن دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ اذْهَب بِّكِتَابِي هَٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِن سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أُولُو قُوَّةٍ وَأُولُو بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِم بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَانِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُم بَلْ أَنتُم بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ ارْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَّا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُم مِّنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَن يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾ قَالَ الَّذِي عِندَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِندَهُ قَالَ هَٰذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَٰكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعْبُدُ مِن دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَت مِن قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَن سَاقَيْهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

فَضَّلْنَا عَلٰى كَثِيْرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوٗدَ وَقَالَ يٰٓاَيُّهَا

افزونی دادیم ما را بر بسیاری از بندگانش که مؤمنانند و وارث شد سلیمان داود را و گفت ای

النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَاُوْتِيْنَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ ۭ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِيْنُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ

مردمان آموختند ما را نطق پرنده و داده شدیم از همه چیز بدرستیکه این هر آینه آن مزیتی است آشکار و جمع کرده شد

لِسُلَيْمٰنَ جُنُوْدُهٗ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوْزَعُوْنَ ﴿١٧﴾ حَتّٰٓى اِذَآ اَتَوْا عَلٰى وَادِ النَّمْلِ

برای سلیمان لشکرهایش از جن و انس و پرنده پس ایشان باز داشته میشوند پس چون آمدند بوادی مور

قَالَتْ نَمْلَةٌ يّٰٓاَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوْا مَسٰكِنَكُمْ ۚ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمٰنُ وَجُنُوْدُهٗ ۙ وَهُمْ

گفت مورچه ای موران داخل شوید در مسکنهایتان که نه درهم شکند شما را سلیمان و لشکرهایش و ایشان

لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ اَوْزِعْنِيْٓ اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ

نمیدانند پس تبسم نمود خندان از گفتارش و گفت پروردگارا من الهام کن مرا که شکر کنم نعمت ترا

الَّتِيْٓ اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰىهُ وَاَدْخِلْنِيْ بِرَحْمَتِكَ فِيْ عِبَادِكَ

که انعام کردی بر من و بر والدینم و آنکه بکنم نیکی را که پسندی آنرا و داخل کن مرا برحمت در بندگانت

الصّٰلِحِيْنَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَآ اَرَى الْهُدْهُدَ ۡ اَمْ كَانَ مِنَ الْغَاۗئِبِيْنَ ﴿٢٠﴾

که شایسته اند و جویا شد پرنده را پس گفت چیست مرا که نمی بینم هدهد را یا باشد از غایبان

لَاُعَذِّبَنَّهٗ عَذَابًا شَدِيْدًا اَوْ لَاَاذْبَحَنَّهٗٓ اَوْ لَيَاْتِيَنِّيْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ

هر آینه عذاب کنمش البته عذابی سخت یا هر آینه بکشم او را البته یا هر آینه بیاورد مرا البته حجتی روشن پس درنگ نمود نه

بَعِيْدٍ فَقَالَ اَحَطْتُّ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهٖ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَاٍ بِنَبَاٍ يَّقِيْنٍ ﴿٢٢﴾ اِنِّيْ وَجَدْتُّ امْرَاَةً

دور پس گفت احاطه کردم بآنچه احاطه نکرده بآن و آوردم ترا از سبا خبری بیقین بدرستیکه من یافتم زنی را

تَمْلِكُهُمْ وَاُوْتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَّلَهَا عَرْشٌ عَظِيْمٌ ﴿٢٣﴾ وَّجَدْتُّهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُوْنَ

که پادشاهی میکند ایشان را و داده شده از همه چیز و مر او راست تختی بزرگ یافتم او را و قومش را که سجده میکنند

لِلشَّمْسِ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيْلِ

مر آفتاب را از جز خدا و بیاراست برای ایشان شیطان کارهایشان را پس باز داشتشان از راه

فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ

پس ایشان راه نیابند چرا سجده نمیکنند مر خدا را که بیرون میآورد پنهان را در آسمانها و زمین و میداند

مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ

آنچه را پوشیده میدارید و آنچه آشکار میکنید خدا نیست الهی مگر او که پروردگار عرش بزرگست گفت بزودی نظر خواهیم کرد

أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ اذْهَبْ بِكِتَابِي هَٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ

که آیا راست گفته یا هستی از دروغگویان ببر نامهٔ مرا این پس بیفکن بر ایشان پس رو بگردان از ایشان

فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾

پس ببین چه جواب میگویند گفت ای جماعت بدرستیکه من افکنده شد بسوی من نامهٔ گرامی

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَأْتُونِي

بدرستیکه آنست از سلیمان و بدرستیکه آنست بنام خدای بخشاینده مهربان که نخوت مجوئید بر من و بیائید مرا

مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ

منقادان گفت ای جماعت فتوی دهید مرا در کارم نیستم عزم جزم کننده کاری را تا

تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أُولُو قُوَّةٍ وَأُولُو بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي

حاضر نشوید مرا گفتند ما هم صاحبان قوت و صاحبان کارزار سخت و کار با تو است پس نظر کن که

مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا

چه میفرمائی گفت بدرستیکه پادشاهان چون داخل شوند قریه را تباه میسازند آنرا و میگردانند عزیزان اهل آنرا

أَذِلَّةً وَكَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ

ذلیلان و همچنین میکنند و بدرستیکه من فرستنده ام بسوی ایشان هدیه پس نظر کننده ام که بچه برمیگردند فرستادگان

﴿٣٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَانِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا آتَاكُمْ بَلْ

پس چون آمد سلیمان را گفت آیا مدد میکنید مرا بمال پس آنچه داد مرا خدا بهتر است از آنچه داد شما را بلکه

أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ ارْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ

شما بهدیهٔ خود شادمانید برگرد بسوی ایشان پس خواهیم آورد ایشان را لشکرهائی که طاقت نباشد ایشان را بآنها و هر آینه بیرون

مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي

از آنجا ذلیلان و ایشان خوار قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي

گفت ای جماعت کدام یکی از شما میآورد مرا بتخت او پیش از آنکه بیایند

مِنْهَا آذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَؤُا أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي

گردانیدیم ایشانرا از آن ذلیلان و ایشان باشند خواران گفت ای جماعت کدامستان میآرد مرا تختش پیش از آنکه آیند مرا

مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عِفْرِيتٌ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي

منقادان گفت دیوی از جن من میآرم ترا باو پیش از آنکه برخیزی از جایت و بدرستیکه منم

عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ

بر آن هر آینه قوی امین گفت آنکه بود نزدش علمی از کتاب من میآرم بتو آنرا پیش از آنکه برگردد

إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ

بسوی تو چشم تو پس چون دید آنرا قرار یافته نزدش گفت این از تفضل پروردگار من است تا بیازماید مرا که آیا شکر میکنم یا

أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا

ناسپاسی میکنم و کسیکه شکر کند پس جز این نیست که شکر میکوید برای خودش و کسیکه ناسپاسی کرد پس بدرستیکه پروردگار من بی نیاز کریمست گفت ناشناخت

لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا

کنید برای او تختش را ببینیم آیا میابد یا باشد از آنکه نمییابند پس چون آمد گفته شد آیا همچنین است

عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا

تخت تو گفت گویا آنست و داده شدیم علم را پیش از آن و بودیم مسلمانان و باز داشته بود او را آنچه

كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ

بود که میپرستید از غیر خدا بدرستیکه او بود از گروه کافران گفته شد مر او را داخل شو در صحن

فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ

پس چون دید آنرا پنداشتش آب بسیار و بالا زد دامن جامه از دو ساقش گفت بدرستیکه آن صحنی است ساده از آبگینه ها

قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا

گفت پروردگارا بدرستیکه من ستم کردم بر خود و اسلام آوردم با سلیمان مر خدا را که پروردگار جهانیانست و بتحقیق فرستادیم

إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَا قَوْمِ

بسوی ثمود برادر شانرا صالح که بپرستید خدا را پس آنگاه ایشان دو فرقه شدند که نزاع میکردند گفت ای قوم

لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾

چرا بشتاب میخواهید بدیرا پیش از خوبی چرا آمرزش نمیخواهید از خدا باشد که شما رحمت کرده شوید

قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ

گفتند شوم گرفتیم بتو و بآنکه با تواست گفت منشا شر شما نزد خداست بلکه شما همیشه گروهی که مبتلا میشوید و بودند

فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ

در شهر نه نفر که فساد میکردند در زمین و اصلاح نمیکردند گفتند سوگند خوردیم باهم بخدا

لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾

و هر آینه شبخون بزنیم او را و اهلش را پس هر آینه میگوئیم مر وارثش را که حاضر نبودیم در جای هلاک اهل او و بدرستیکه ما هر آینه راستگویان

وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ

و مکر کردند مکر کردنی و مکر کردیم مکر کردنی و ایشان نمیدانستند پس بنگر چگونه بود انجام مکر ایشان

أَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

که هلاک کردیم ایشان و قوم ایشان را همه پس اینست خانه‌های ایشان فرو ریخته بسبب آنکه ستم کردند بدرستیکه در آن

لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ

هر آینه آیتی است از برای گروهیکه میدانند و رهانیدیم آنانرا که ایمان آوردند و بودند پرهیز میکردند و لوط را هنگامیکه گفت

لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ

مر قومش را آیا میآیید آن کار زشت را و شما می‌بینید آیا بدرستیکه شما هر آینه میآیید بمردان از روی شهوت از

دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا

غیر زنان بلکه شمائید گروهی جهل بورزید پس نبود جواب قومش مگر آنکه گفتند

أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا

بیرون کنید آل لوط را از قریه خودتان بدرستیکه ایشان مردمانی اند که پاک میخواهند باشند پس رهانیدیم او را و اهلش را مگر

امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾

زنش را که مقرر داشتیم او را که باشد از آن بازماندگان و بارانیدیم بر ایشان بارانی پس بد بود باران بیم داده شدگان

قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلٰمٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِيْنَ اصْطَفٰٓى ۗ آٰللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٥٩﴾ اَمَّنْ خَلَقَ

بگو ستایش مر خدارا و سلام بر بندگانش که برگزید آیا خدا بهتر است یا آنچه شرک میآورید یا آنکه آفرید

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ مَآءً ۚ فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖ حَدَآئِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ

آسمانها و زمین را و فرو فرستاد برای شما از آسمان آب را پس رویانیدیم بآن باغهای صاحب بهجت

مَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْۢبِتُوْا شَجَرَهَا ۗ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَّعْدِلُوْنَ ﴿٦٠﴾ اَمَّنْ جَعَلَ

نباشد مر شما را که برویانید درخت آنها را آیا الهی است با خدا بلکه ایشان گروهی اند که عدول میکنند آیا آنکه گردانید

الْاَرْضَ قَرَارًا وَّجَعَلَ خِلٰلَهَآ اَنْهٰرًا وَّجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ

زمین را مستقر و گردانید میانش را نهرها و گردانید مر آنرا کوههای ثابت و گردانید میان دو دریا حایلی

ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۚ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦١﴾ اَمَّنْ يُّجِيْبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ

آیا با خدا خدائی است بلکه اکثر ایشان نمیدانند آیا آنکه اجابت میکند مضطر را چون بخواند او را و رفع میکند

السُّوْٓءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ الْاَرْضِ ۗ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۚ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٦٢﴾ اَمَّنْ يَّهْدِيْكُمْ

بدی را و میگرداند شما را جانشینان در زمین آیا الهی با خدا است اندکی پند میگیرید آیا آنکه راه مینماید شما را

فِيْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُّرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًاۢ بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖ ۗ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۚ تَعٰلَى اللّٰهُ

در تاریکیهای بیابان و دریا و آنکه میفرستد بادها را بشارت میان دو دست رحمتش آیا الهی با خدا است برتر آمد خدا

عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٣﴾ اَمَّنْ يَّبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ وَمَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ ۗ ءَاِلٰهٌ

از آنچه شریک میدانند آیا آنکه نخست آفرید خلق را پس اعاده میکندش و آنکه روزی میدهد شما را از آسمان و زمین آیا الهی

مَّعَ اللّٰهِ ۚ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَّا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

با خدا است بگو بیاورید دلیلتان را اگر هستید راستگویان بگو نمیداند آنکه باشد در آسمانها و زمین

الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ ۚ وَمَا يَشْعُرُوْنَ اَيَّانَ يُبْعَثُوْنَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ادّٰرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ ۚ بَلْ هُمْ فِيْ

غیب را مگر خدا و نمیدانند کی برانگیخته میشوند بلکه بکمال رسید علمشان در آخرت بلکه ایشانند در

شَكٍّ مِّنْهَا ۚ بَلْ هُمْ مِّنْهَا عَمُوْنَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا تُرٰبًا وَّاٰبَآؤُنَآ ءَاِنَّا

شک از آن بلکه ایشانند از آن کوران و گفتند آنانکه کافر شدند آیا چون باشیم خاک و پدران ما آیا بدرستیکه ما

لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا هَٰذَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ

هرآینه بیرون آورده شدگان هرآینه بدرستیکه وعده داده شدیم اینرا ما و پدران ما پیش از این نیست این مگر افسانهای پیشینیان

﴿٦٨﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ

بگو بروید در زمین پس بنگرید چگونه بود انجام کار گناهکاران و اندوهگین مباش

عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُن فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ

بر ایشان و مباش در تنگی از آنچه مکر میکنند و میگویند کی خواهد بود این وعده اگر هستید

صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰ أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُم بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ

راستگویان بگو شاید باشد که برسد شما را برخی از آنچه بشتاب میخواهید و بدرستیکه پروردگار

لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ

هرآینه صاحب فضل است بر مردمان ولیکن بیشترین ایشان شکر نمیکنند و بدرستیکه پروردگار تو هرآینه میداند آنچه پنهان

صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

سینه‌های ایشان و آنچه آشکار میکنند و نیست هیچ نهانی در آسمان و زمین مگر که هست در کتابی آشکار

﴿٧٥﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

بدرستیکه این قرآن میخواند بر بنی اسرائیل اکثر آنچه ایشان در آن اختلاف میکنند

وَإِنَّهُ لَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ

و بدرستیکه آن هرآینه هدایت و رحمت مر مؤمنان را بدرستیکه پروردگار تو داوری میکند میان ایشان بحکم خود و اوست غالب

الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ

دانا پس توکل کن بر خدا بدرستیکه تو بر حق آشکار بدرستیکه تو نمیشنوانی مردگان را و نمیشنوانی

الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَن ضَلَالَتِهِمْ ۖ إِن

کران را ندا چون برگردند پشت برگردانندگان و نیستی تو راهنماینده کوران از گمراهی ایشان

تُسْمِعُ إِلَّا مَن يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ

نمیشنوانی مگر آنرا که میگرود بآیتهای ما پس ایشان منقادانند و چون واقع شود گفتار بر ایشان بیرون آریم برای ایشان

دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُ

جنبنده از زمین که سخن کند با ایشان که مردمان بودند که بآیتهای ما یقین نمیکردند و روزیکه حشر میکنیم

مِن كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّن يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ

از هر امتی گروهی را از آنکه تکذیب کرد آیتهای ما را پس ایشان باز داشته میشوند تا چون آیند گوید

أَكَذَّبْتُم بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا أَمَّاذَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِم بِمَا

آیا تکذیب کردید آیتهای مرا و احاطه نکردید بآن از راه دانش آیا چه چیز بود که بودید میکردید و بود وقوع آمد گفتار بر ایشان بسبب آنکه

ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لِيَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ

ظلم کردند پس ایشان سخن نمیکنند آیا ندیدند که ما گردانیدیم شب را تا آرام گیرند در آن و روز را بینش بخش بدرستیکه

فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَمَن

در آن هر آینه آیتهاست از برای گروهی که میگروند و روزیکه دمیده شود در صور پس هراسان شود هر که در آسمانها و هر که

فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَن شَاءَ اللَّهُ وَكُلٌّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ

در زمین است مگر کسیکه خواست خدا و همه آیند او را ذلیلان و میبینی کوهها را پنداری آنها را ساکن و آنها

تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾ مَن جَاءَ

میروند روش ابر کردن خدائی که درست ساخت همه چیز را بدرستیکه او آگاه است بآنچه میکنید آنکه آورد

بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَهُم مِّن فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَن جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ

خوبی را پس مر او راست بهتر از آن و ایشان از هراس روز چنین ایمنانند و آنکه آورد بدی را پس نگونسار کرده شود

وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ

رویهای ایشان در آتش آیا جزا داده میشوید جز آنچه بودید که میکردید جز این نیست فرموده شدم که بپرستم پروردگار

هَٰذِهِ الْبَلْدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ

این بلده را که حرام گردانید او را و مر او راست همه چیز و فرموده شدم که باشم از منقادان و آنکه

أَتْلُوَ الْقُرْآنَ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَن ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ

بخوانم قرآن را پس آنکه هدایت یافت پس جز این نیست که هدایت یابد برای خویش و آنکه گمراه شد پس بگو جز این نیست که من از

از دعا نکنند — فی الصور یعنی نفخه اولی — ایمان نیاورند — ودل تنگ مدار از آنچه میگویند — وبکار تو از بدی چه خواهند جست — آلاء و نعمت نماء و خوشی — وحسن نیست دانشمند اعلم — کل یعنی بینی واضح ایمان کنند — گرچه الصنع است — چه هر امر صنع است و هم صنع خدا — مطالعه کننده باش — سورة القصص — این سوره مکی است بالاتفاق — صنع و نعمت است از این جا — گرایه ایت الذی فرض — تمثیل

الْمُنْذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

بیم کنندگانم و بگو ستایش مر خدا را بزودی بنماید شما را آیتهایش پس بشناسید آنرا و نیست پروردگار تو بیخبر از آنچه میکنید

سورة القصص مكية وهي ثمان وثمانون آية

(٢٨)

حروفها ٥٨٠٠ كلماتها ١٣٤١ وكوعها ٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ *

بنام خداوند بخشاینده مهربان

طسم ﴿١﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِنْ نَبَإِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ

این است آیتهای کتاب واضح میخوانیم بر تو از خبر موسی و فرعون

بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا

بحق برای گروهی که میگروند بدرستیکه فرعون برتری یافت در زمین و گردانید اهل آنرا گروه گروه

يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً مِنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ ۚ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

ضعیف میداشت گروهی را از ایشان میکشت پسران ایشانرا و باقی میگذاشت زنان ایشانرا بدرستیکه او بود از فساد کنندگان

﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ

و میخواستیم که منت بگذاریم بر آنانکه ضعیف داشته شده بودند در زمین و بگردانیم ایشان پیشوایان و بگردانیم ایشانرا

الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾ وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا

وارثان و تمکین دهیم مر ایشانرا در زمین و بنمائیم فرعون را و هامان را و لشکرهای آن دو را

مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ

از ایشان آنچه بودند که بیم میداشتند و وحی کردیم بمادر موسی که شیر ده او را پس چون بترسی بر او

فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۖ إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

پس بیندازش در دریا و مترس و اندوهگین مشو بدرستیکه ما باز گردانندهایم او را بسوی تو و گردانندهایم او را از مرسلان

﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۗ إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا

پس برگرفتند او را کسان فرعون تا باشد مر ایشانرا دشمنی و اندوهی بدرستیکه فرعون و هامان و لشکرهای آن دو

* دعوی الله تعالی فرجه *

كَانُوا خَاطِئِينَ ⑧ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ

بودند خطاکاران وگفت زن فرعون آسایش چشم است مرمرا و مرترا مکشید اورا شاید

أَن يَنفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ⑨ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِغًا إِن

که نفع دهد مارا یا برگیریمش فرزند وایشان نمیدانستند وگردید دل مادر موسی تهی از شادی یا از غم

كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ⑩ وَقَالَتْ

بدرستیکه نزدیک بود که هر آینه آشکار کند اورا اگر نه آن بود که بستیم بر دلش تا باشد از مؤمنان وگفت

لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَن جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ⑪ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ

مرخواهر شرا که از پی برو اورا پس دیدش از دور وایشان نمیدانستند وحرام گردانیدیم براو شیر دهندگان را

مِن قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ⑫ فَرَدَدْنَاهُ

از پیش پس گفت خواهرش آیا دلالت کنم شمارا برکسان خانه که برخود گیرند پروردن اورا برای شما وایشان باشند مر اورا خیرخواهان پس باز گردانیدیم

إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا

اورا بسوی مادرش تا بیاساید چشمش واندوهگین نباشد وتا بداند که وعدهٔ خدا راست است ولیکن اکثر ایشان

يَعْلَمُونَ ⑬ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

نمیدانند وچون رسید بکمال قوتش واعتدال یافت دادیم اورا حکمت ودانش وهمچنین جزا میدهیم نیکوکاران را

⑭ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا

وداخل شد در شهر بوقت غفلتی از اهل آن پس یافت در آن دو مرد را که کارزار میکردند این

مِن شِيعَتِهِ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِن شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ

از شیعهٔ او واین از دشمنش پس بیاری طلبید اورا آنکه بود از شیعه‌اش بر آنکه بود از دشمنش

فَوَكَزَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ

پس مشت زد اورا موسی پس کشت اورا گفت این بود از کار شیطان بدرستیکه اوست دشمن اضلال کننده آشکار

⑮ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ⑯ قَالَ رَبِّ

گفت پروردگار من بدرستیکه من ستم کردم برخودم پس بیامرز مرا پس آمرزید اورا بدرستیکه اوست آمرزنده مهربان گفت پروردگار

بِمَآ أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا

بآنچه انعام کردی برمن پس نشوم هرگز هم‌پشت گناهکاران پس گشت در آن شهر ترسان مترصد میبود پس ناگاه

الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّآ أَنْ

آنکه بیاری طلبیده بود اورا دیروز بفریاد رسی خواست اورا گفت مر اورا موسی بدرستیکه توئی هرآینه گمراهی آشکار پس چون

أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يَا مُوسَىٰ أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا

خواست که حمله میکند بآنکه او دشمنش بود مر آن دو تا را گفت ای موسی میخواهی که بکشی مرا آنچنانکه کشتی نفسی را

بِالْأَمْسِ إِن تُرِيدُ إِلَّآ أَن تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَن تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ

دیروز نمیخواهی جز اینکه باشی ستمکار در زمین و نمیخواهی که باشی از اصلاح کنندگان

﴿١٩﴾ وَجَآءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَا مُوسَىٰ إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ

و آمد مردی از انتهای آن شهر که میشتافت گفت ای موسی بدرستیکه جماعت مشورت میکنند در باب تو

لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي

که بکشند ت پس بیرون رو بدرستیکه من مر ترا از خیرخواهانم پس بیرون رفت از آن ترسان که مترصد میبود گفت ای پروردگار من برهان

مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَآءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَآءَ

از گروه ستمکاران و چون متوجه شد بسوی مدین گفت شاید که پروردگار من هدایت کند مرا میان

السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَآءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِن

راه و چون وارد شد بآب مدین یافت بر آن گروهی را از مردمان که آب میدادند موشی خود را و یافت از

دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ الرِّعَآءُ وَأَبُونَا

فرود ایشان دو زن را منع میکردند گفت چیست کار شما گفتند آب نمیدهیم تا آنکه باز گردند شبانان و پدر ما

شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَآ أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ

پیریست بزرگ پس آب داد برای آن دو پس برگشت بسوی سایه پس گفت پروردگار من بدرستیکه من برای آنچه فرو فرستادی برمن از

خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَآءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَآءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ

خیر محتاجم پس آمد اورا یکی از آن دو که راه میرفت با آزرم و شرم گفت بدرستیکه پدر من میخواند ترا که پاداش دهد ترا

أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ

مزد آنچه آب دادی برای ما پس چون آمد او را و خواند بر او قصه ها را گفت مترس نجات یافتی از گروه

الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا أَبَتِ اسْتَأْجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ

ستمکاران گفت یکی از آن دو ای پدر من بمزدوری گیر او را بدرستیکه بهتر کسی است که بمزدوری گرفتی توانای امین است

﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَانِيَ حِجَجٍ

گفت بدرستیکه من میخواهم که تزویج کنم بتو یکی از دو دختر م این دو تا بر آنکه مزدور شوی مرا هشت سال

فَإِنْ أَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ

پس اگر تمام کردی ده را پس از نزد تو است و نمیخواهم که رنج نهم بر تو زود باشد که بیابی مرا اگر خواسته باشد

اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ

خدا از شایستگان گفت این است میان من و میان تو که هر کدام از آن دو مدت را که بپایان رسانیدم پس نباشد تعدی

عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٨﴾ فَلَمَّا قَضَى مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ

بر من و خدا بر آنچه میگوئیم وکیل است پس چون بپایان رسانید موسی آن مدت را و روان شد با اهلش دید از جانب

الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ

طور آتشی را گفت مر اهلش را که درنگ کنید بدرستیکه من دیدم آتشی را شاید که آورم بشما از آن خبری یا گیرانیده شعله از آتش

لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ

باشد که شما گرم شوید پس چون آمد آنرا ندا کرده شد از کنار آن وادی که جانب راست بود در قطعه زمینی برکت داده شده از

الشَّجَرَةِ أَنْ يَا مُوسَى إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ

آن درخت که ای موسی بدرستیکه من منم خدا که پروردگار جهانیانم و آنکه بیفکن از عصایت را پس چون دید آنرا که حرکت میکرد

كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ ﴿٣١﴾ اسْلُكْ

گویا آن بود مار باریکی برگشت باز پس رونده و رجوع نکرد ای موسی بیا و مترس بدرستیکه تو از ایمان در آر

يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَاضْمُمْ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ

دست را در گریبانت که بیرون آید سفید نورانی از غیر بدی و فراهم آور بسوی خود دلت را از ترس

فَذٰنِكَ بُرْهَانٰنِ مِنْ رَّبِّكَ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ ۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ ﴿٣٢﴾

پس این دو تا دو دلیلند از پروردگارت بسوی فرعون و جماعتش بدرستیکه ایشان باشند گروهی تبهکاران

قَالَ رَبِّ اِنِّىْ قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَاَخَافُ اَنْ يَّقْتُلُوْنِ ﴿٣٣﴾ وَاَخِىْ هٰرُوْنُ هُوَ اَفْصَحُ مِنِّىْ

گفت ای پروردگار من بدرستیکه من کشتم از ایشان تنی را پس میترسم که بکشند مرا و برادرم هارون اوست فصیح‌تر از من

لِسَانًا فَاَرْسِلْهُ مَعِىَ رِدْءًا يُّصَدِّقُنِىْٓ ۖ اِنِّىْٓ اَخَافُ اَنْ يُّكَذِّبُوْنِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ

بزبان پس بفرست او را با من مددکار که تصدیق نماید مرا بدرستیکه من میترسم که تکذیب کنند مرا گفت زود باشد که قوی گردانیم بازوی

بِاَخِيْكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُوْنَ اِلَيْكُمَا ۚ بِاٰيٰتِنَآ ۚ اَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا

برادرت و بگردانیم برای شما تسلطی پس نخواهند رسید بشما دو تا بسبب آیتهای ما شما دو تا و آنکه پیروی کرد شما را

الْغٰلِبُوْنَ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمْ مُّوْسٰى بِاٰيٰتِنَا بَيِّنٰتٍ قَالُوْا مَا هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَّمَا

غالب آیند پس چون آمد ایشان را موسی بآیتهای ما که روشن بودند گفتند نیست این مگر جادوئی بر بافته شده و

سَمِعْنَا بِهٰذَا فِىْٓ اٰبَآئِنَا الْاَوَّلِيْنَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوْسٰى رَبِّىْٓ اَعْلَمُ بِمَنْ جَآءَ بِالْهُدٰى مِنْ عِنْدِهٖ

نشنیدیم اینرا در پدرانمان که پیشینیانند و گفت موسی پروردگار من داناتر است بکسی که آمد بهدایت از نزدش

وَمَنْ تَكُوْنُ لَهٗ عَاقِبَةُ الدَّارِ ۭ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَاُ مَا

و کسیکه باشد مر او را عاقبت آن سرای بدرستیکه رستگار نشوند ستمکاران و گفت فرعون ای جماعت نمی

عَلِمْتُ لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرِىْ ۚ فَاَوْقِدْ لِىْ يٰهَامٰنُ عَلَى الطِّيْنِ فَاجْعَلْ لِّىْ صَرْحًا لَّعَلِّىْٓ اَطَّلِعُ

دانم مر شما را هیچ الهی غیر من پس برافروز برای من ای هامان بر گل پس بساز برای من کوشکی باشد که من اطلاع

اِلٰٓى اِلٰهِ مُوْسٰى ۙ وَاِنِّىْ لَاَظُنُّهٗ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٣٨﴾ وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُوْدُهٗ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ

بر الٰه موسی و بدرستیکه من هر آینه گمان میبرم او را از دروغگویان و بزرگی کردند او و لشکرهایش در زمین بناحق

وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا يُرْجَعُوْنَ ﴿٣٩﴾ فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِى الْيَمِّ ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ

و گمان کردند که ایشان بسوی ما برگردانیده نمیشوند پس گرفتیم او را و لشکرهایش را پس انداختیم ایشان را در دریا پس بنگر چگونه باشد

عَاقِبَةُ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَّدْعُوْنَ اِلَى النَّارِ ۚ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ لَا يُنْصَرُوْنَ ﴿٤١﴾

انجام کار ستمکاران و گردانیدیم ایشان را پیشوایان که بخوانند بسوی آتش و روز قیامت یاری کرده نمیشوند

وَاَتْبَعْنٰهُمْ فِیْ هٰذِهِ الدُّنْیَا لَعْنَةً ۚ وَیَوْمَ الْقِیٰمَةِ هُمْ مِّنَ الْمَقْبُوْحِیْنَ ﴿۴۲﴾ وَلَقَدْ اٰتَیْنَا مُوْسَی

و از پی کردیم ایشانرا در این دنیا لعنت و روز قیامت ایشانند از زشت کرده شدگان و بتحقیق دادیم موسی را

الْکِتٰبَ مِنْۢ بَعْدِ مَاۤ اَهْلَکْنَا الْقُرُوْنَ الْاُوْلٰی بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًی وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ یَتَذَکَّرُوْنَ

آنکتاب از بعد آنکه هلاک کردانیدیم قرنهای پیشین را کورکنندهٔ بینش بخش است برای مردمان و هدایت و رحمتی است باشد که ایشان پند گیرند

﴿۴۳﴾ وَمَا کُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِیِّ اِذْ قَضَیْنَاۤ اِلٰی مُوْسَی الْاَمْرَ وَمَا کُنْتَ مِنَ الشّٰهِدِیْنَ ﴿۴۴﴾

و نبودی در جانب غربی هنگامیکه گذاردیم بسوی موسی امر را و نبودی از حاضران

وَلٰکِنَّاۤ اَنْشَاْنَا قُرُوْنًا فَتَطَاوَلَ عَلَیْهِمُ الْعُمُرُ ۚ وَمَا کُنْتَ ثَاوِیًا فِیْۤ اَهْلِ مَدْیَنَ تَتْلُوْا عَلَیْهِمْ

ولیکن آفریدیم قرنها پس دراز شد برایشان مدت زندگانی و نبودی مقیم در اهل مدین که بخوانی برایشان

اٰیٰتِنَا وَلٰکِنَّا کُنَّا مُرْسِلِیْنَ ﴿۴۵﴾ وَمَا کُنْتَ بِجَانِبِ الطُّوْرِ اِذْ نَادَیْنَا وَلٰکِنْ رَّحْمَةً مِّنْ رَّبِّکَ

آیتهای ما را ولیکن ما بودیم فرستندگان و نبودی بجانب طور هنگامیکه ندا کردیم ولیکن رحمتی است از پروردگار تو

لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّاۤ اَتٰهُمْ مِّنْ نَّذِیْرٍ مِّنْ قَبْلِکَ لَعَلَّهُمْ یَتَذَکَّرُوْنَ ﴿۴۶﴾ وَلَوْلَاۤ اَنْ تُصِیْبَهُمْ مُّصِیْبَةٌ

تا بیم دهی گروهی را که نیامد ایشانرا هیچ بیم دهنده پیش از تو باشد که ایشان پند گیرند و اگر نبود آنکه میرسید ایشانرا مصیبتی

بِمَا قَدَّمَتْ اَیْدِیْهِمْ فَیَقُوْلُوْا رَبَّنَا لَوْلَاۤ اَرْسَلْتَ اِلَیْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ اٰیٰتِکَ وَنَکُوْنَ مِنَ

بسبب آنچه پیش فرستاده دستهاشان پس میگفتند پروردگار ما چرا نفرستادی بسوی ما رسولی پس پیروی میکردیم آیتهایت را و میبودیم از

الْمُؤْمِنِیْنَ ﴿۴۷﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْا لَوْلَاۤ اُوْتِیَ مِثْلَ مَاۤ اُوْتِیَ مُوْسٰی ؕ اَوَلَمْ یَکْفُرُوْا

گروندگان پس چون آمد ایشانرا حق از نزد ما گفتند چرا داده نشد مانند آنچه داده شد بموسی آیا کافر نشدند

بِمَاۤ اُوْتِیَ مُوْسٰی مِنْ قَبْلُ ۚ قَالُوْا سِحْرٰنِ تَظٰهَرَا ۫ وَقَالُوْۤا اِنَّا بِکُلٍّ کٰفِرُوْنَ ﴿۴۸﴾ قُلْ فَاْتُوْا بِکِتٰبٍ

بآنچه داده شد بموسی از پیش گفتند دو سحرند که هم پشت شدند و گفتند بدرستیکه ما بهمه کافرانیم بگو پس بیارید کتابی

مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰی مِنْهُمَاۤ اَتَّبِعْهُ اِنْ کُنْتُمْ صٰدِقِیْنَ ﴿۴۹﴾ فَاِنْ لَّمْ یَسْتَجِیْبُوْا لَکَ فَاعْلَمْ

از نزد خدا که آن هدایت کننده تر باشد از آن دو که پیروی کنم آنرا اگر هستید راستگویان پس اگر اجابت نکردند مر ترا پس بدان

اَنَّمَا یَتَّبِعُوْنَ اَهْوَآءَهُمْ ؕ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰىهُ بِغَیْرِ هُدًی مِّنَ اللّٰهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا یَهْدِی

جز این نیست پیروی میکنند خواهشهاشانرا و کیست گمراهتر از آنکه پیروی کرد هوای خود را بدون هدایتی از خدا بدرستیکه خدا هدایت نمیکند

الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٥١﴾ اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ

گروه ستمکاران را و بتحقیق پیوسته کردیم برای ایشان گفتار را باشد که ایشان پند گیرند آنانکه دادیم ایشان را

الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِهٖ هُمْ بِهٖ يُؤْمِنُوْنَ ﴿٥٢﴾ وَاِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِهٖٓ اِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّنَآ

کتاب پیش از آن ایشان بآن ایمان میآورند و چون خوانده شود بر ایشان گویند ایمان آوردیم بآن که آن حق است از پروردگار

اِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهٖ مُسْلِمِيْنَ ﴿٥٣﴾ اُولٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ اَجْرَهُمْ مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوْا وَيَدْرَءُوْنَ

بدرستیکه ما بودیم پیش از آن منقادان آنگروه داده شوند مزد شانرا دو مرتبه بسبب آنکه صبر کردند و دفع میکنند

بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿٥٤﴾ وَاِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ اَعْرَضُوْا عَنْهُ وَقَالُوْا

بخوبی بدیرا و از آنچه روزی دادیم ایشانرا انفاق میکنند و چون شنوند لغو را اعراض نمایند از آن و گویند

لَنَآ اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجٰهِلِيْنَ ﴿٥٥﴾ اِنَّكَ لَا تَهْدِيْ مَنْ

مرا است کردار ما و مر شما است کردار شما سلام بر شما نمیجوئیم نادانانرا بدرستیکه تو هدایت نمیکنی آنرا که

اَحْبَبْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوْٓا اِنْ نَّتَّبِعِ الْهُدٰى

دوست داری ولیکن خدا هدایت میکند آنرا که بخواهد و او داناتر است بهدایت یافتگان و گفتند اگر پیروی کنیم هدایت را

مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ اَرْضِنَآ اَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَّهُمْ حَرَمًا اٰمِنًا يُّجْبٰٓى اِلَيْهِ ثَمَرٰتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا

با تو ربوده شویم از زمین خود آیا جای ندادیم برایشانرا حرمی آمن که برده میشود بسوی آن ثمرهای همه چیز روزی

مِّنْ لَّدُنَّا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍۭ بَطِرَتْ مَعِيْشَتَهَا

از نزد ما ولیکن اکثر ایشان نمیدانند و بسا که هلاک گردانیدیم از قریه که بکفران انجامید معیشتش

فَتِلْكَ مَسٰكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِّنْ بَعْدِهِمْ اِلَّا قَلِيْلًا ۭ وَكُنَّا نَحْنُ الْوٰرِثِيْنَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ

پس اینست مسکنهاشان که مسکون نشد از بعد ایشان مگر اندکی و هستیم ما وارثان و نباشد

رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى حَتّٰى يَبْعَثَ فِيْٓ اُمِّهَا رَسُوْلًا يَّتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا ۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي

پروردگار تو که هلاک کند قریه‌ها را تا برانگیزد در اصلش رسولی که بخواند بر ایشان آیتهای ما و نیستیم ما هلاک گردانندگان

الْقُرٰٓى اِلَّا وَاَهْلُهَا ظٰلِمُوْنَ ﴿٥٩﴾ وَمَآ اُوْتِيْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَزِيْنَتُهَا ۚ وَمَا

قریه‌ها مگر و اهل آنها باشند ظالمان و آنچه داده شدید از چیزی پس آن تمتع زندگانی دنیاست و آرایش آن و آنچه

عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٠﴾ اَفَمَنْ وَّعَدْنٰهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيْهِ كَمَنْ

نزد خداست بهتر و پاینده‌تر است آیا پس نمی‌یابید بعقل آیا پس کسیکه وعده دادیمش وعده خوب پس او یابنده آنست چون کسی که

مَّتَّعْنٰهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِيْنَ ﴿٦١﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ

کردانیدیم او را بآنچه تمتیش زندگانی دنیا پس اوست روز قیامت از حاضر کرده شدگان و روزیکه ندا کند ایشان را پس گوید

اَيْنَ شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِيْنَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ

کجایند شریکان من که بودید گمان میبردید گفتند آنانکه لازم آمد بر ایشان قول پروردگار ما اینهائی را که

اَغْوَيْنَآ اَغْوَيْنٰهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّاْنَآ اِلَيْكَ مَا كَانُوْٓا اِيَّانَا يَعْبُدُوْنَ ﴿٦٣﴾ وَقِيْلَ ادْعُوْا

گمراه کردیم گمراه کردیم ایشان را همچنانکه گمراه شدیم بیزاری نموده برگشتیم بسوی تو بودند که ما را میپرستیدند و گفته شد بخوانید

شُرَكَآءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهُمْ وَرَاَوُا الْعَذَابَ لَوْ اَنَّهُمْ كَانُوْا يَهْتَدُوْنَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ

شریکانتان پس بخواندند ایشان را پس جواب ندادند مر ایشان را و دیدند عذاب را اگر آنکه ایشان بودند که هدایت می‌یافتند و روزیکه

يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ مَاذَآ اَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٦٥﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْاَنْۢبَآءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَآءَلُوْنَ

ندا کند ایشان را پس گوید چه جواب دادید مرسلان را پس کور شود بر ایشان خبرها روزی چنین پس ایشان سؤال نکنند

﴿٦٦﴾ فَاَمَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ مِنَ الْمُفْلِحِيْنَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ

پس اما کسیکه توبه کرد و ایمان آورد و کردار شایسته پس شاید که بوده باشد از رستگاران و پروردگار تو میآفریند

مَا يَشَآءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحٰنَ اللّٰهِ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ

آنچه بخواهد و اختیار میکند نباشد مر ایشان را اختیار دانم پاک بودن خدا را و برتر آمد از آنچه شریک میآورند و پروردگار تو میداند

مَا تُكِنُّ صُدُوْرُهُمْ وَمَا يُعْلِنُوْنَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْاُوْلٰى وَالْاٰخِرَةِ

آنچه را پنهان میدارد سینه‌های ایشان و آنچه آشکار میکنند و اوست خدا نیست الهی مگر او مر او راست ستایش در دنیا و آخرت

وَلَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٧٠﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ الَّيْلَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ

و مر او راست حکم و بسوی او برگردانیده میشوید بگو خبر دهید که اگر گرداند خدا بر شما شب را پاینده تا روز

الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَاْتِيْكُمْ بِضِيَآءٍ اَفَلَا تَسْمَعُوْنَ ﴿٧١﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ

قیامت کیست الهی جز خدا که بیاورد شما را روشنائی آیا پس نمیشنوید بگو خبر دهید که اگر گرداند خدا

هدایت یافته بودیم ٦٧ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ... خلق میکند آنچه خواهد و اختیار میکند ... ٦٨ ... ٦٩ ... ٧٠ ... ٧١ ...

عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ
برشما روز را پاینده تا روز قیامت کیست خدائی جز خدا که بیارد بشما شبی که آرام گیرید در آن

أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ
پس آیا نمی بینید و از رحمت خود گردانید برای شما شب و روز را تا بیارامید در آن و تا بجوئید از

فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ
فضلش و باشد که شما شکر کنید و روزیکه ندا کند ایشانرا پس گوید کجایند انبازان من که بودید که گمان میبردید

﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ
و برآوردیم از هر امتی شاهدی پس گفتیم بیاورید دلیلانرا پس دانستند که حق مر خدا راست و گمشد

عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ
از ایشان آنچه بودند که افترا میکردند بدرستیکه قارون بود از قوم موسی پس تفوق جست بر ایشان و دادیم او را از

الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولِي الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ
گنجها آنچیز که کلیدهایش بامخزنهایش هر آینه گرانی میکرد بگروهی زوره صاحبان زور هنگامیکه گفتند مر او را قومش که شاد مباش

إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ
بدرستیکه خدا دوست نمیدارد بسیار شادمانرا و بجوی در آنچه داد ترا خدا سرای آخرت و فراموش مکن بهره ات را

مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا
از دنیا و احسان کن همچنانکه احسان کرد خدا بتو و مجوی فساد را در زمین بدرستیکه خدا

يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾ قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ
دوست نمیدارد فساد کنندگانرا گفت جز این نیست که داده شدم آنرا بر دانشی که نزد من است آیا ندانست که خدا بحقیقت هلاک کرد

مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ
پیش از او از قرنها آنکه او سخت تر بود از او از راه قوت و بیشتر بود از راه جمعیت و پرسیده نمیشوند از گناهان ایشان

الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ
گناهکاران پس بیرون آمد بر قومش در زینتش گفتند آنانکه میخواستند زندگانی دنیا را ای کاش

لَنَا مِثْلَ مَآ اُوْتِيَ قَارُوْنُ اِنَّهٗ لَذُوْ حَظٍّ عَظِيْمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ

بودی برای ما مثل آنچه داده شد بقارون بدرستیکه او هر آینه صاحب بهرهٔ عظیم است وگفتند آنانکه داده شدند دانش را وای بر شما

ثَوَابُ اللّٰهِ خَيْرٌ لِّمَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَّلَا يُلَقّٰىهَآ اِلَّا الصّٰبِرُوْنَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهٖ وَ

ثواب خدا بهتر است از برای آنکه گرویده وکرد نیکوئیرا ودادهٔ نمیشود آنرا مگر شکیبایان پس فرو بردیم اورا و

بِدَارِهِ الْاَرْضَ فَمَا كَانَ لَهٗ مِنْ فِئَةٍ يَّنْصُرُوْنَهٗ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِيْنَ

خانهٔ اش را بزمین پس نبود مر اورا هیچ گروهی که یاری کنند اورا از غیر خدا ونبود از نصرت یافتگان

﴿٨١﴾ وَاَصْبَحَ الَّذِيْنَ تَمَنَّوْا مَكَانَهٗ بِالْاَمْسِ يَقُوْلُوْنَ وَيْكَاَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ

وبامداد نمودند آنانکه آرزو کردند مرتبهٔ اورا در دیروز میگفتند آیا نمیدانی باینحقیقت که خدا گشاده میکند روزی را برای آنکه

يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ لَوْلَآ اَنْ مَّنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيْكَاَنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الْكٰفِرُوْنَ

میخواهد از بندگانش و تنگ میگرداند اگر آن نبود که منت نهاد خدا بر ما هر آینه فرو برده بود ما را آیا نمیدانی که رستگار نمیشوند کافران

﴿٨٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِيْنَ لَا يُرِيْدُوْنَ عُلُوًّا فِي الْاَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَ

این است سرای آخرت میگردانیم آنرا از برای آنانکه نمیخواهند تفوقی در زمین وفسادی و

الْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهٗ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا

انجام نیک برای پرهیزکارانست آنکه آورد خوبی را پس مر او راست بهتر از آن وآنکه آورد بدیرا پس

يُجْزَى الَّذِيْنَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٨٤﴾ اِنَّ الَّذِيْ فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ

جزا داده نمیشوند آنانکه کردند بدیهارا جز آنچه هستند که میکنند بدرستیکه آنکه واجب ساخت بر تو قرآنرا

لَرَآدُّكَ اِلٰى مَعَادٍ قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ مَنْ جَآءَ بِالْهُدٰى وَمَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا

هر آینه بازگرداننده تو است بجای بازگشت بگو پروردگار من داناتر است بآنکه آورده هدایترا وآنکه اوست در گمراهی آشکار و

كُنْتَ تَرْجُوْٓا اَنْ يُّلْقٰٓى اِلَيْكَ الْكِتٰبُ اِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ ظَهِيْرًا لِّلْكٰفِرِيْنَ

نبودی تو که امید داشته باشی که القا کرده شود بتو کتاب را مگر رحمتی از پروردگارت پس مباش البته معین مر کافران را

﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ وَلَا تَكُوْنَنَّ

ونباید که باز دارند ترا از آیتهای خدا پس از آنکه فرو فرستاده شد بسوی تو وبخوان بسوی پروردگارت ومباش البته

٨١

مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ ۘ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ ۚ

از شرک آورندگان و مخوان با خدا الهی دیگر را نیست الهی مگر او همه چیز هلاک و زوال پذیرد مگر وجه او

لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

مر او راست حکم و بسوی او برگردانیده میشوید

سُورَةُ العَنْكَبُوتِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَسَبْعُونَ آيَةً

حروفها ٣١٩٥ كلماتها ٩٨٠ ركوعها ٧

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا

آیا پنداشتند مردمان که واگذاشته شوند که بگویند ایمان آوردیم و ایشان امتحان کرده نشوند و بتحقیق امتحان کردیم

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ ﴿٣﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ

آنانرا که بودند پیش از ایشان پس هر آینه بدانند البته خدا آنانرا که راست گفتند و هر آینه بدانند البته دروغگویانرا آیا پنداشتند آنانکه

يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا ۚ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ

میکنند بدیها را که عاجز کنند ما را بدست آنچه حکم میکنند کسیکه باشد که امید میدارد ملاقات خدا را پس بتحقیق

أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ

وقت مقدر خدا هر آینه آینده است اوست شنوای دانا و کسیکه مجاهده کند پس جز این نیست مجاهده میکند برای خودش بدرستیکه خدا

لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ

هر آینه بی نیاز است از جهانیان و آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته هر آینه محو کنیم از ایشان گناهانرا و

لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا ۖ وَإِنْ

هر آینه جزا دهیم ایشانرا خوبتر از آنچه بودند که میکردند و وصیت کردیم انسانرا بوالدینش خوبی را و اگر

جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۚ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا

بجد تکلیف کنند ترا که شریک سازی بمن آنچه نیست مر ترا بآن علمی پس اطاعت مکن آنها را بسوی من است بازگشت شما پس خبر دهم شما را بآنچه

كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾

بودید که میکردید و آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته هر آینه داخل میکنیم ایشانرا در صالحان و

ظاهر لفظ جاء وجه ربها واشرقت الارض بنور ربها وفتحنا ابوابها وقالوا ساعة كذب وقد ورد ان الزمان قد استدار كهيئته يوم خلق السموات والارض

وفى الى ربك رجوعك ومرجعك ومن علم بعد كذب وقد ورد ان الزمان قد استدار كهيئته يوم خلق السموات والارض

فى الفرائض

در باب اعمال بروايت از حضرت صادق عليه السلام مذكور است هر كه بخواند سوره عنكبوت و روم را در شب بيست و دوم رمضان بيامرزد

قال قتادة هذه الآية نزلت بمكة ازاين آيت است كه چون سعد ابى وقاص اسلام آورد مادرش حمنة بنت سفيان ابن اميه بن عبد شمس سوگند خورد

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّقُوْلُ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ فَاِذَآ اُوْذِيَ فِي اللّٰهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللّٰهِ ۭ

از مردمان کسی هست که میگوید ایمان آوردیم بخدا پس چون آزار رسانیده شود در خدا میگرداند بلای مردمان را چون عذاب خدا

وَلَىِٕنْ جَاۗءَ نَصْرٌ مِّنْ رَّبِّكَ لَيَقُوْلُنَّ اِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ ۭ اَوَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَعْلَمَ بِمَا فِيْ صُدُوْرِ

واگر آید نصرتی از پروردگار تو هر آینه گویند البته بدرستیکه ما بودیم با شما آیا نیست خدا داناتر بآنچه باشد در سینهای

الْعٰلَمِيْنَ ۝١٠ وَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ ۝١١ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

جهانیان و هر آینه میداند البته خدا آنانرا که ایمان آوردند و هر آینه میداند البته خدا منافقانرا و گفتند آنانکه کافر شدند

لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّبِعُوْا سَبِيْلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطٰيٰكُمْ ۭ وَمَا هُمْ بِحٰمِلِيْنَ مِنْ خَطٰيٰهُمْ مِّنْ شَيْءٍ ۭ

مر آنانرا که ایمان آوردند که متابعت کنید طریق ما را و باید که برداریم گناهان شما را و نباشند ایشان بردارندگان از گناهان ایشان هیچ چیز

اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ ۝١٢ وَلَيَحْمِلُنَّ اَثْقَالَهُمْ وَاَثْقَالًا مَّعَ اَثْقَالِهِمْ ۡ وَلَيُسْـَٔـلُنَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ

بدرستیکه ایشانند هر آینه دروغگویان و هر آینه برمیدارند البته بارهای گناهان خود را و بارهای گناهان را و هر آینه پرسیده میشوند روز قیامت

عَمَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ۝١٣ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَلَبِثَ فِيْهِمْ اَلْفَ سَنَةٍ اِلَّا

از آنچه بودند که افترا می بستند و بتحقیق فرستادیم نوح را بسوی قومش پس درنگ کرد در ایشان هزار سال جز

خَمْسِيْنَ عَامًا ۭ فَاَخَذَهُمُ الطُّوْفَانُ وَهُمْ ظٰلِمُوْنَ ۝١٤ فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَصْحٰبَ السَّفِيْنَةِ وَ

پنجاه سال پس گرفت ایشانرا طوفان و ایشان بودند ستمکاران پس رهانیدیم او را و اهل کشتی را و

جَعَلْنٰهَآ اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ ۝١٥ وَاِبْرٰهِيْمَ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ ۭ ذٰلِكُمْ

گردانیدیم آنرا آیتی برای جهانیان و ابراهیم چون گفت مر قومش را بپرستید خدا را و بپرهیزید از او آن

خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝١٦ اِنَّمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْثَانًا وَّتَخْلُقُوْنَ اِفْكًا ۭ

بهتر است از برای شما اگر باشید که بدانید جز این نیست که میپرستید از غیر خدا بتانرا و می بندید دروغ بزرگرا

اِنَّ الَّذِيْنَ تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُوْنَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوْا عِنْدَ اللّٰهِ الرِّزْقَ

بدرستیکه آنانکه میپرستید از غیر خدا مالک نمیباشند برای شما روزی را پس بجوئید نزد خدا روزی را و

وَاعْبُدُوْهُ وَاشْكُرُوْا لَهٗ ۭ اِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ۝١٧ وَاِنْ تُكَذِّبُوْا فَقَدْ كَذَّبَ اُمَمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ ۭ

بپرستید او را و شکر کنید مر او را بسوی او باز میگردید و اگر تکذیب میکنید پس بتحقیق تکذیب کردند گروهانی پیش از شما

وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ

ونیست بر رسول مگر رسانیدن آشکار آیا ندیدند که چگونه میآفریند خدا خلق را پس اعاده میکند

إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ

بدرستیکه آن بر خدا آسانست بگو سیر کنید در زمین پس بنگرید که چگونه آفرید خلق را پس خدا

يُنْشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ

پدید می آرد پدید آوردن بازپسین بدرستیکه خدا بر همه چیز تواناست عذاب میکند آنرا که میخواهد و رحمت میکند آنرا که میخواهد

وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ

و بسوی او برگردانیده میشوید و نیستید شما عاجز کنندگان در زمین و نه در آسمان و نیست مر شما را از غیر خدا

مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَحْمَتِي

هیچ یاوری و نه یاری دهنده و آنانکه کافر شدند بآیتهای خدا و رسیدن بجزای او آنگروه نومید شدند از رحمت من

وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ

و آنگروه مر ایشانراست عذابی دردناک پس نبود جواب قومش مگر آنکه گفتند بکشید او را یا بسوزانیدش

فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ

پس رهانید او را خدا از آتش بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای گروهی که میگروند و گفت جز این نیست فراگرفتید از

دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ

غیر خدا بتانی را دوستی میانتان در زندگانی دنیا پس روز قیامت انکار خواهد کرد برخی از شما برخی را

وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَآمَنَ لَهُ لُوطٌ

و لعنت خواهد کرد بعضی تان بعضی را و جایگاهتان آتش است و نباشد مر شما را هیچ یاری کنندگان پس گرویده مر او را لوط

وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَ

و گفت بدرستیکه من هجرت کننده ام بسوی پروردگارم بدرستیکه اوست غالب در شکار و بخشیدیم مر او را اسحق و یعقوب و

جَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ

گردانیدیم در فرزندان او پیغمبری و کتاب را و دادیم او را مزد او را در دنیا و بدرستیکه او در آخرت هر آینه از

الصّٰلِحِيْنَ ﴿٢٧﴾ وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الْفَاحِشَةَ ۖ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ اَحَدٍ

شایستگان است ولوط را هنگامیکه گفت مر قومش را بدرستیکه شما هر آینه میآئید کار زشت را پیش نگرفته شما را بآن هیچ احدی

مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٢٨﴾ ءَاِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُوْنَ السَّبِيْلَ ۙ وَتَاْتُوْنَ فِيْ نَادِيْكُمُ

از جهانیان آیا بدرستیکه شما هر آینه میآئید مردان را و قطع میکنید راه را و میآئید در انجمنهای

الْمُنْكَرَ ۭ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ

ناپسندرا پس نبود جواب قومش مگر آنکه گفتند بیاور بما عذاب خدارا اگر هستی از راستگویان

﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انْصُرْنِيْ عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَآ اِبْرٰهِيْمَ بِالْبُشْرٰى ۙ

گفت پروردگارا مرا یاری کن مرا بر گروه فساد کنندگان و چون آمدند فرستادگان ما ابراهیم را بمژده

قَالُوْٓا اِنَّا مُهْلِكُوْٓا اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ ۚ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ﴿٣١﴾ قَالَ اِنَّ فِيْهَا

گفتند بدرستیکه ما هلاک کنندگانیم اهل این قریه را بدرستیکه اهلش باشند ستمکاران گفت بدرستیکه در آنست

لُوْطًا ۭ قَالُوْا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ فِيْهَا ۡ لَنُنَجِّيَنَّهٗ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا امْرَاَتَهٗ ۡ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٢﴾

لوط گفتند ما داناتریم بآنکه در آنست هر آینه نجات میدهیم او را و اهلش را مگر زنش که باشد از بازماندگان

وَلَمَّآ اَنْ جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوْطًا سِيْٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالُوْا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ ۡ

و چون که آمدند فرستادگان ما لوط را محزون شد بایشان و تنگ شد بایشان در طاقت و گفتند مترس و نه اندوهگین شو

اِنَّا مُنَجُّوْكَ وَاَهْلَكَ اِلَّا امْرَاَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٣﴾ اِنَّا مُنْزِلُوْنَ عَلٰٓي اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ

بدرستیکه رهاننده ایم ترا و اهلت را مگر زنت را که باشد از بازماندگان بدرستیکه ما فرود آورندگانیم بر اهل این قریه

رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَّرَكْنَا مِنْهَآ اٰيَةًۢ بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٣٥﴾

عذابی از آسمان بسبب آنکه هستند که تباهکاری میکنند و بتحقیق واگذاشتیم از آن علامتی آشکار از برای گروهی که میدانند بعقل

وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۙ فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَلَا تَعْثَوْا فِي

و بسوی مدین برادر شانرا شعیب پس گفت ای قوم من بپرستید خدارا و آرزو کنید روز بازپسین را و تباهکاری مکنید در

الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ﴿٣٧﴾

زمین فساد کنندگان پس تکذیب کردند او را پس گرفتشان آن زلزله پس صبح کردند در خانه‌هایشان برجای ماندگان و

وَعَادًا وَّثَمُودَا وَقَدْ تَّبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسٰكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ

و عاد را و ثمود را و بتحقیق ظاهر شد برشما از مسکنهاشان و بیاراست برای ایشان دیو رجیم کردار ایشانرا پس بازداشت ایشانرا

عَنِ السَّبِيْلِ وَكَانُوْا مُسْتَبْصِرِيْنَ ﴿٣٨﴾ وَقَارُوْنَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَآءَهُمْ

از راه و بودند بینندگان و قارون را و فرعون را و هامان را و بتحقیق آمد ایشانرا

مُّوْسٰى بِالْبَيِّنٰتِ فَاسْتَكْبَرُوْا فِي الْاَرْضِ وَمَا كَانُوْا سٰبِقِيْنَ ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا اَخَذْنَا بِذَنْۢبِهٖ

موسی بمعجزها پس سرکشی کردند در زمین و نبودند پیشی گیرندگان پس هر یکرا گرفتیم بگناه او

فَمِنْهُمْ مَّنْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَّمِنْهُمْ مَّنْ اَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ

پس بعضی از ایشان کسی بود که فرستادیم بر او تند باد سنگریزه و بعضی از ایشان کسی بود که گرفت او را صیحه جبرئیل و بعضی از ایشان کسی بود که فرو بردیم او را

الْاَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ اَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿٤٠﴾

بزمین و بعضی از ایشان کسی که غرق کردیم او را و نبود خدا تا ستم کند ایشانرا ولیکن بودند که بر نفسهای خود ستم میکردند

مَثَلُ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْلِيَآءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوْتِ اِتَّخَذَتْ بَيْتًا وَاِنَّ اَوْهَنَ

مثل آنانکه فرا گرفتند از غیر خدا دوستان مانند مثل عنکبوتی است که گرفت برای خود خانه را و بدرستیکه سست تر

الْبُيُوْتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوْتِ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤١﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ

خانه‌ها هر آینه خانهٔ عنکبوت است اگر باشند که بدانند بدرستیکه خدا میداند آنچه را میخوانند از غیر او

مِنْ شَيْءٍ وَّهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَآ اِلَّا

از چیزی و اوست غالب درستکردار و این مثلها میزنیم آنها را برای مردمان و نمیدانند آنرا بعقل مگر

الْعٰلِمُوْنَ ﴿٤٣﴾ خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٤﴾ اُتْلُ مَآ

دانایان آفرید خدا آسمانها و زمین را بدرستی بدرستیکه در آن هر آینه آیتی است از برای گروندگان بخوان آنچه

اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ

وحی کرده میشود بتو از کتاب و برپای دار نماز را بدرستیکه نماز نهی میکند از کارهای زشت و ناپسند و هر آینه ذکر

اللّٰهِ اَكْبَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ ﴿٤٥﴾ وَلَا تُجَادِلُوْٓا اَهْلَ الْكِتٰبِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ

خدا بزرگتر است و خدا میداند آنچه میکنید و مجادله مکنید با اهل کتاب مگر بآنچه آن بهتر است

إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَٰهُنَا وَإِلَٰهُكُمْ وَاحِدٌ

مگر آنانکه ستمکردند از ایشان و بگوئید ایمان آوردیم بآنچه فرو فرستاده شد بما و فرو فرستاده شد بشما و ازاد ما و ازاد شما یکی است

وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ

و ما ایم مرادرا منقادان و همچنین فرو فرستادیم بسوی تو کتاب را پس آنانکه دادیشان کتاب ایمان میآورند

بِهِ ۖ وَمِنْ هَٰؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ

بآن و از اینها یعنی کفار قریش و اهل مکه کسی هست که میگرود بآن و انکار نمیورزند بآیتهای ما مگر کافران و نبودی که میخوانده باشی

قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذًا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي

پیش از آن هیچ کتابی و نمی نوشته باشی آنرا بدست راست که آنهنگام هر آینه شک کنند باطل کیشان بلکه آن آیتهائی است ظاهر در

صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ

سینه های آنانکه داده شدند علم را و انکار نمیورزند بآیتهای ما مگر ستمکاران و گفتند چرا فرو فرستاده نشد براو

آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ ۖ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمْ

آیتها از پروردگارش بگو جز این نیست که آن آیتها نزد خداست و بتحقیق من گرم بیم کننده آشکار آیا

يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ

کافی نبود ایشانرا که ما فرو فرستادیم بر تو آنکتاب را که خوانده میشود بر ایشان بدرستیکه در آن هر آینه رحمتی و پندیست از برای گروهیکه

يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا ۖ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَالَّذِينَ آمَنُوا

میگروند بگو کافی است خدا میان من و میان شما گواه میداند آنچه در آسمانها و زمین است و آنانکه ایمان آوردند

بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ ۚ وَلَوْلَا أَجَلٌ

بباطل و کافر شدند بخدا آنگروه ایشانند زیانکاران و بشتاب میخواهند از تو عذاب را و اگر نبود وقتی

مُسَمًّى لَجَاءَهُمُ الْعَذَابُ ۚ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ

نام برده شده هر آینه آمدی ایشانرا عذاب و هر آینه خواهد آمد البته ایشانرا ناگهان و ایشان ندانند بشتاب میخواهند از تو عذاب را

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ

و بدرستیکه دوزخ هر آینه احاطه کننده است بکافران روزیکه فرا گیرد ایشانرا عذاب از بالاشان و از زیر پاهاشان

وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ

وگوید بچشید آنچه را بودید که میکردید ای بندگان من که ایمان آوردید بدرستیکه زمین من فراخ است پس مرا

فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

بپرستید هر نفسی چشندهٔ مرگست پس بسوی ما برگردانیده میشوند و آنانکه ایمان آوردند و کردند

الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ

کارهای شایسته هر آینه جای میدهیم ایشانرا از بهشت غرفهائی که میرود از زیر آنها نهرها جاودانیان در آن خوبست پاداش

الْعَامِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا

عمل کنندگان آنانکه صبر کردند و بر پروردگارشان توکل میکنند و بسا از جنبنده که برنمیدارد روزی خود را

اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

خدا روزی میدهد او را و شما را و اوست شنوای دانا و هر آینه اگر بپرسی از ایشان که کیست آفریدهٔ آسمانها و زمین را

وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ

و مسخر کرد آفتاب و ماه را هر آینه گویند خدا پس بکجا برگردانیده میشوید خدا گشاده میکند روزی را برای آنکه میخواهد از

عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

بندگانش و تنگ میگرداند بر وی بدرستیکه خدا بهمه چیز داناست و هر آینه اگر بپرسی از ایشان که کیست که فرو فرستاد از آسمان آبی را

فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

پس زنده گردانید بآن زمین را از بعد مردنش هر آینه گویند خدا بگو ستایش مر خدا را بلکه اکثر ایشان نمیدانند بعقل

وَمَا هَٰذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

و نیست این زندگانی دنیا جز هزل و بازی و بدرستیکه سرای باز پسین هر آینه آنست سرای زندگانی اگر باشند که بدانند

﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ

پس چون سوار شوند در کشتی بخوانند خدا را بینش دارندگان برای او دین را پس چون نجات داد ایشانرا بسوی دشت آنگاه ایشان

يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا

شرک میآورند تا کفران ورزند بآنچه دادیم ایشانرا و تا کامیاب شوند پس بزودی خواهند دانست آیا ندیدند که ما گردانیدیم

حَرَمًا اٰمِنًا وَّيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ ۗ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُوْنَ وَبِنِعْمَةِ اللّٰهِ يَكْفُرُوْنَ ﴿٦٧﴾

حرمی را ایمن دربوده میشوند مردمان از پیرامونشان آیا پس بباطل میگروند و بنعمت خدا کفران میورزند

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهٗ ۗ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى

وکیست ستمکارتر از آنکه بست بر خدا دروغرا یا تکذیب کرد حق را چون آمد او را آیا نیست در دوزخ جای اقامت

لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِيْنَ جَاهَدُوْا فِيْنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۗ وَاِنَّ اللّٰهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٦٩﴾

برای کافران و آنانکه مجاهده کردند در ما هرآینه هدایت میکنیم ایشانرا راههای خود را و بدرستیکه خدا هرآینه با نیکوکارانست

سورة الروم ستون آية وهي مكية

حروفها ٢٥٣٤ — كلماتها ٨١٩ — ركوعها ٦

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمّٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّوْمُ ﴿٢﴾ فِيْٓ اَدْنَى الْاَرْضِ وَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُوْنَ ﴿٣﴾ فِيْ بِضْعِ

سوگند باین حروف مغلوب شدند رومیان در نزدیکترین زمین و ایشان از بعد مغلوب شدنشان بزودی غالب میشوند در اندک

سِنِيْنَ ۗ لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْۢ بَعْدُ ۗ وَيَوْمَئِذٍ يَّفْرَحُ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿٤﴾ بِنَصْرِ اللّٰهِ ۗ

سالی که بیان نه باشد مر خدا راست امر از پیش و از پس و در روزی چنین شاد میشوند گروندگان بیاری خدا

يَنْصُرُ مَنْ يَّشَآءُ ۗ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿٥﴾ وَعْدَ اللّٰهِ ۗ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهٗ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ

یاری میکند آنرا که خواهد و اوست غالب مهربان وعده کردن خدا خلاف نمیکند خدا وعده او را و لیکن بیشتر

النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُوْنَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۖ وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غٰفِلُوْنَ ﴿٧﴾

مردم نمیدانند میدانند ظاهری را از زندگانی دنیا یعنی محسوسات دنیا و ایشان از آخرت ایشانند غافلان

اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ ۗ مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا

آیا تفکر نمیکنند در خودهاشان که نیافرید خدا آسمانها و زمین را و آنچه میان آندوست مگر

بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَآئِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُوْنَ ﴿٨﴾ اَوَلَمْ يَسِيْرُوْا

بحق و مدتی نام برده شده و بدرستیکه بسیاری از مردمان بملاقات پروردگارشان هرآینه کافرانند آیا نرفتند

فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَ

در زمین پس بنگرند چگونه بود انجام کار آنانکه بودند پیش از ایشان بودند سختتر از ایشان در توانائی و

أَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ اللَّهُ

برگردانیدند زمین را و آباد کردند آنرا بسیارتر از آنچه آباد کردندش و آمد ایشانرا رسولانشان با معجزات روشن پس نبود خدا

لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ أَسَاءُوا السُّوأَىٰ

که ظلم کند برایشان ولیکن بودند که بر خودهاشان ستم میکردند پس باشد عاقبت آنانکه بدکردند بدتر

أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٠﴾ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ

که تکذیب کردند آیتهای خدارا و بودند که بآن استهزا میکردند خدا میآفریند خلق را پس اعاده میکندش پس بسوی او

تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ

برگردانیده میشوید و روزیکه قایم شود قیامت نومید شوند گناهکاران مشرکان و نباشد مرایشانرا از شریکانشان شفیعان

وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ

و باشند بشریکانشان انکارورزندگان و روزیکه قایم میشود قیامت روزی چنین متفرق میشوند (یعنی مؤمنان از کافران جدا میشوند) پس اما

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا

آنانکه ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته پس ایشانند در چمنی که مسرور میشوند و اما آنانکه کافر شدند و تکذیب کردند

بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ

آیتهای مارا و ملاقات آخرت را پس ایشانند در عذاب حاضر شدگان پس تسبیح خدارا هنگامیکه شبانگاه میکنید

وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾

و هنگامیکه بامداد میکنید و مرا و راست ستایش در آسمانها و زمین و طرف آخر روز و هنگامیکه ظهر میکنید

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ وَكَذَٰلِكَ

بیرون میآورد زنده را از مرده و بیرون میآورد مرده را از زنده و زنده میگرداند زمین را پس از موت آن و همچنین

تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ

بیرون آورده میشوید و از آیتهایش آنکه آفرید شمارا از خاک پس آنگاه شما انسانید که پراکنده میشوید و از

اٰيٰتِهٖٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِّتَسْكُنُوْٓا اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَّوَدَّةً وَّرَحْمَةً

آیتهایش آنکه آفرید برای شما از خودهایتان جفتها تا آرام گیرید بسوی آنها و گردانید میانتان دوستی و مهربانی

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٢١﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖ خَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای گروهی که تفکر میکنند و از آیتهایش آفریدن آسمانهاست و زمین و

وَاخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَاَلْوَانِكُمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّلْعٰلِمِيْنَ ﴿٢٢﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖ مَنَامُكُمْ

اختلاف زبانهای شما و رنگهای شما بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای دانایان و از آیتهایش خواب شماست

بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَآؤُكُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ

بشب و روز و جستن شماست از فضلش بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای گروهیکه میشنوند و از

اٰيٰتِهٖ يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّطَمَعًا وَّيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَيُحْيٖ بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَآ

آیتهایش آنکه مینماید شما را برق از راه بیم و امید و فرو میفرستد از آسمان آبرا پس زنده میگرداند بآن زمین را بعد از موت

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنْ تَقُوْمَ السَّمَآءُ وَالْاَرْضُ بِاَمْرِهٖ ثُمَّ

بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای گروهیکه میاندیشند بعقل و از آیتهایش آنکه برپای میباشد آسمان و زمین بامرش پس

اِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْاَرْضِ اِذَآ اَنْتُمْ تَخْرُجُوْنَ ﴿٢٥﴾ وَلَهٗ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

چون خواند شما را خواندنی از زمین آنگاه شما بیرون میآیید و مر او راست هر که در آسمانها و زمین است

كُلٌّ لَّهٗ قٰنِتُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذِيْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ

همه مر او را فرمانبردارند و اوست آنکه میآفریند خلق را پس اعاده میکند آنرا و آن آسانتر است براو و مر او راست وصف

الْاَعْلٰى فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَّثَلًا مِّنْ اَنْفُسِكُمْ هَلْ لَّكُمْ

برتر در آسمانها و زمین و اوست غالب درستکار زد برای شما مثلی از خودهایتان آیا مر شماراست

مِّنْ مَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَآءَ فِيْ مَا رَزَقْنٰكُمْ فَاَنْتُمْ فِيْهِ سَوَآءٌ تَخَافُوْنَهُمْ كَخِيْفَتِكُمْ

از آنچه مالک شد یمینهایتان از شریکان در آنچه روزی دادیمتان پس شما باشید در آن یکسان که بیم دارید از ایشان چون بیم دارید

اَنْفُسَكُمْ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٢٨﴾ بَلِ اتَّبَعَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا اَهْوَآءَهُمْ

از خودهایتان همچنین تفصیل میدهیم آیتها را از برای گروهیکه میاندیشند بعقل بلکه پیروی کردند آنانکه ظلم کردند خواهشهای خود را

بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ

بدون دانش پس کی هدایت میکند آنرا که اضلال کرد خدا و نیست مر ایشانرا هیچ یاری کنندگان پس راست گردان روی خود را برای دین حق گرای

فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا ۚ لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ

آفرینش خدا را که آفرید خلق را بر آن نیست تغییری مر آفرینش خدا را اینست آن دین راست و درست ولیکن

أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾

بیشترین مردمان نمیدانند بازگشت کنندگان بسوی او و بپرهیزید از او و برپای دارید نماز را و مباشید از شرک آورندگان

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا ۖ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾ وَإِذَا مَسَّ

از آنانکه پاره پاره کردند دین خود را و شدند گروهها هر گروهی بآنچه نزد ایشان است شادمانند و چون مس کند

النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا أَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ

انسانرا ضرری بخوانند پروردگار خود را بازگشت کنندگان بسوی او پس چون چشانید ایشانرا از خود رحمتی آنگاه پاره از ایشان بپروردگار خود

يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا

شرک میآورند تا کفران ورزند بآنچه داده ایشان را پس کامرانی کنید پس زود باشد که بدانید یا فرو فرستادیم بر ایشان حجتی

فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا ۖ وَإِنْ تُصِبْهُمْ

پس او سخن کند بآنچه هستند که بآن شرک میآورند و چون چشانیم مردمانرا رحمتی شاد شوند بآن و اگر رسد ایشانرا

سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ

سختی بسبب آنچه پیش فرستاده دستهای ایشان آنگاه ایشان نومید میشوند آیا ندیدند که خدا گشاده میگرداند روزی را برای آنکه

يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ

میخواهد و تنگ میگرداند بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای گروهیکه میگروند پس بده صاحب قرابت را حقش و درمانده

وَابْنَ السَّبِيلِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا

و ابن سبیل را آن بهتر است مر آنانرا که میخواهند خوشنودی و قرب خدا را و آنگروه ایشانند رستگاران و آنچه

آتَيْتُمْ مِنْ رِبًا لِيَرْبُوَ فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُو عِنْدَ اللَّهِ ۖ وَمَا آتَيْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ

میدهید از زیادتی تا بیفزاید در مالهای مردمان پس افزون نمیشود نزد خدا و آنچه دادید از زکوات که میخواهید

وَجْهَ اللّٰهِ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُوْنَ ﴿٣٩﴾ اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ ثُمَّ

خوشنودی خدا را پس آنها ایشانند فزون کنندگان خدا آنست که آفرید شما را پس روزی داد شما را پس بمیراند شما را پس

يُحْيِيْكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّفْعَلُ مِنْ ذٰلِكُمْ مِّنْ شَيْءٍ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا

زنده کند شما را آیا از شریکان شما هست کسیکه بکند از آن هیچ چیز منزه است او و برتر است از آنچه

يُشْرِكُوْنَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيْقَهُمْ بَعْضَ

شرک میآورند ظاهر شد تباهی در بر و بحر بسبب آنچه کسب کردند دستهای مردمان تا بچشاند ایشان را برخی

الَّذِيْ عَمِلُوْا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿٤١﴾ قُلْ سِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ

از آنچه کردند باشد که ایشان برگردند بگو سیر کنید در زمین پس بنگرید که چگونه بود انجام کار آنها که بودند

مِنْ قَبْلُ كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّشْرِكِيْنَ ﴿٤٢﴾ فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ

از پیش بودند اکثر ایشان مشرکان پس راست دار رویت را برای دین راست و درست پیش از آنکه بیاید روزیکه

لَّا مَرَدَّ لَهٗ مِنَ اللّٰهِ يَوْمَئِذٍ يَّصَّدَّعُوْنَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهٗ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا

نیست بازگردانیدن مر او را از خدا روزی چنین جدا میشوند آنکه کافر شد پس بر اوست کفرش و آنکه کرد کار شایسته

فَلِاَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُوْنَ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ مِنْ فَضْلِهٖ اِنَّهٗ

پس برای خود ایشان آماده میکنند تا جزا دهد آنانرا که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته از فضل و کرمش بدرستیکه او

لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنْ يُّرْسِلَ الرِّيَاحَ مُبَشِّرٰتٍ وَّلِيُذِيْقَكُمْ مِّنْ رَّحْمَتِهٖ

دوست نمیدارد کافران را و از آیتهایش آنکه میفرستد بادها را بشارت دهندگان و تا بچشاند شما را از رحمتش

وَلِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِاَمْرِهٖ وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا

و تا جاری کند کشتی را بامرش و تا بجویید از فضلش و باشد که شما شکر گزارید و بتحقیق فرستادیم

مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا اِلٰى قَوْمِهِمْ فَجَآءُوْهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِيْنَ اَجْرَمُوْا وَكَانَ

پیش از تو رسولان بسوی قومشان پس آمدند ایشان را با آیتها پس انتقام کشیدیم از آنانکه گناه کردند و باشد

حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٧﴾ اَللّٰهُ الَّذِيْ يُرْسِلُ الرِّيَاحَ فَتُثِيْرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهٗ فِي السَّمَآءِ

ثابت بر ما یاری کردن گرویدگان خدا آنست که میفرستد بادها را پس برمیانگیزد ابر را پس پهن میکند آن را در آسمان

كَيْفَ يَشَآءُ وَيَجْعَلُهٗ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلٰلِهٖ ۚ فَاِذَآ اَصَابَ بِهٖ مَنْ يَّشَآءُ

چگونه که بخواهد و میگرداندش پاره‌ها پس می‌بینی باران را که بیرون می‌آید از رخنه‌هایش پس چون برساند بآن او را که خواهد

مِنْ عِبَادِهٖٓ اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَاِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُّنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِّنْ قَبْلِهٖ

از بندگانش آنگاه ایشان شادی میکنند و اگرچه بودند پیش از آنکه فرو فرستاده شود بر ایشان پیش از آن

لَمُبْلِسِيْنَ ﴿٤٩﴾ فَانْظُرْ اِلٰٓى اٰثٰرِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ اِنَّ ذٰلِكَ لَمُحْيِ

هر آینه نومیدانند پس بنگر بسوی اثرهای رحمت خدا چگونه زنده میکند زمین را پس از مردن آن بدرستیکه آن زنده کننده

الْمَوْتٰى ۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٥٠﴾ وَلَئِنْ اَرْسَلْنَا رِيْحًا فَرَاَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوْا مِنْۢ بَعْدِهٖ

مردگانست و او بر هر چیز توانا است و هر آینه اگر فرستادیم بادی را پس دیدند او را زرد گردانیده شده هر آینه گردیدند از پس آن

يَكْفُرُوْنَ ﴿٥١﴾ فَاِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَآءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِيْنَ ﴿٥٢﴾

که کفران میورزیدند پس بدرستیکه تو نمیشنوانی مردگان را و نمیشنوانی کران را خواندن چون برگردند پشت کنندگان

وَمَآ اَنْتَ بِهٰدِ الْعُمْيِ عَنْ ضَلٰلَتِهِمْ ۗ اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُّؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ مُّسْلِمُوْنَ ﴿٥٣﴾

و نیستی تو راه نماینده کوران از گمراهی ایشان نمیشنوانی مگر آنرا که میگرود بآیتهای ما پس ایشانند گردن نهندگان

اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْۢ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْۢ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا

خدا آنست که آفرید شما را از ناتوانی پس گردانید پس از ناتوانی توانائی پس گردانید از پس توانائی ناتوانی

وَّشَيْبَةً ۗ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ وَهُوَ الْعَلِيْمُ الْقَدِيْرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُوْنَ ۙ

و پیری میآفریند آنچه را که بخواهد و اوست دانای توانا و روزیکه قایم میشود قیامت سوگند میخورند گناهکاران

مَا لَبِثُوْا غَيْرَ سَاعَةٍ ۗ كَذٰلِكَ كَانُوْا يُؤْفَكُوْنَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَالْاِيْمَانَ لَقَدْ

که درنگ نکردند جز یکساعت همچنین بودند که برگردانیده میشدند و گفتند آنانکه داده شدند دانش و ایمان را بتحقیق

لَبِثْتُمْ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ اِلٰى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلٰكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ

که درنگ کردید در کتاب خدا تا روز رستخیز پس اینست روز رستخیز ولیکن شما بودید که نمیدانستید پس روزی چنین

لَّا يَنْفَعُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ

سود نکند آنانکه ستم کردند عذرخواهی ایشان و نه ایشان خوانده میشوند بآنچه عتاب قبول کند و بتحقیق زدیم ما برای مردم در این قرآن

مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ

از هر مثلی و اگر آوری ایشانرا آیتی هر آینه گویند آنانکه کافر شدند نیستید شما جز باطل گیشان همچنین

يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ

مهر میزند خدا بر دلهای آنانکه نمیدانند. پس صبر کن بدرستیکه وعدهٔ خدا حق است و نباید که از جای در آورند ترا

الَّذِينَ ﴿٦٠﴾ لَا يُوقِنُونَ

آنانکه یقین نمیکنند

سورة لقمن مكية وهي أربع وثلاثون آية

حروفها ٢١١٠ — كلماتها ٥٤٨ — ركوعها ٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِلْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ

این است آیتهای آن کتاب محکم هدایت و رحمت از برای نیکوکاران آنانکه بر پای میدارند

الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ

نماز را و میدهند زکوة را و ایشان بآخرت ایشانند که یقین میکنند آنهاند بر هدایت از پروردگار ایشان

وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ

و آنها ایشانند رستگاران و از مردمان کس است که میخرد هزل کلام را تا گم گرداند از راه خدا بدون

عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا وَلَّىٰ مُسْتَكْبِرًا

علمی و بگیرد آنرا استهزاء آنها مر ایشانراست عذابی خوار کننده و چون خوانده شود بر او آیتهای ما روی گرداند تکبر کنان

كَأَنْ لَمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

گویا که نشنید آنرا گویا که در گوشش گرانی است پس مژده ده او را بعذابی بر درد بدرستیکه آنانکه گرویدند و کردند

الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ ﴿٨﴾ خَالِدِينَ فِيهَا وَعْدَ اللَّهِ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾ خَلَقَ

کارهای شایسته مر ایشانراست بهشتهای ناز و نعمت جاودانیان در آن وعده کردنی از خدا بر راستی و او است غالب درست کردار آفریده

السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ

آسمانها را بغیر ستونی که ببینید آنرا و افکند در زمین کوههای ثابت بسا که بگردد با شما و پراکند در آن از هر جنبنده

وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ﴿١٠﴾ هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُوْنِيْ مَاذَا

و فرو فرستادیم از آسمان آب را پس رویانیدیم در آن از هر صنفی نیکو اینست خلق خدا پس بنمائید مرا که چه چیز

خَلَقَ الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ بَلِ الظّٰلِمُوْنَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ

آفریدند آنانکه باشند از غیر او بلکه ظالمانند در گمراهی آشکار و بتحقیق که دادیم لقمان را حکمت که

اشْكُرْ لِلّٰهِ ؕ وَمَنْ يَّشْكُرْ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ ﴿١٢﴾ وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ

شکر کن مر خدا را و آنکه شکر میکند پس جز این نیست که شکر میکند برای خود و آنکه کفران ورزد پس بدرستیکه خدا بی نیاز ستوده است و هنگامیکه گفت لقمان

لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ ؕ اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ

مر پسرش را و او پند میداد ش ای پسرک من شرک میار بخدا بدرستیکه شرک هر آینه ظلمی است بزرگ و وصیت کردیم انسان را

بِوَالِدَيْهِ ۚ حَمَلَتْهُ اُمُّهٗ وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ وَّفِصٰلُهٗ فِيْ عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ لِيْ وَلِوَالِدَيْكَ ؕ اِلَيَّ

در باب خوبی کردن بوالدینش برداشت او را مادرش سست شدنی بر سست شدنی و بریدنش از شیر باشد در دو سال که شکر کن مر مرا و والدینت را بسوی من است

الْمَصِيْرُ ﴿١٤﴾ وَاِنْ جَاهَدٰكَ عَلٰۤى اَنْ تُشْرِكَ بِيْ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا

بازگشت و اگر بکوشش خواهند که باز دارند ترا بر آنکه شریک گردانی با من آنچه نیست ترا بآن دانش پس اطاعت مکن آنها را و همراهی کن هر دو

فِي الدُّنْيَا مَعْرُوْفًا ۫ وَّاتَّبِعْ سَبِيْلَ مَنْ اَنَابَ اِلَيَّ ۚ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ

در دنیا بخوبی و پیروی کن راه آنکه بازگشت کرد بسوی من پس بسوی منست بازگشت شما پس خبر دهم شما را بآنچه بودید

تَعْمَلُوْنَ ﴿١٥﴾ يٰبُنَيَّ اِنَّهَاۤ اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِيْ صَخْرَةٍ اَوْ فِي السَّمٰوٰتِ

که میکردید ای پسرک من بدرستیکه آن اگر باشد مقدار دانه از خردل پس بوده باشد در گران سنگی یا در آسمانها

اَوْ فِي الْاَرْضِ يَاْتِ بِهَا اللّٰهُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيْفٌ خَبِيْرٌ ﴿١٦﴾ يٰبُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ وَاْمُرْ بِالْمَعْرُوْفِ

یا در زمین بیارد آنرا خدا بدرستیکه خدا باریک بین آگاه است ای پسرک من برپای دار نماز را و امر کن بمعروف

وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلٰى مَاۤ اَصَابَكَ ؕ اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ

و نهی کن از منکر و صبر کن بر آنچه رسید ترا بدرستیکه آن از کارهائی است که سهل نباید انگاشت و مگردان بگردن خود ترا

لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ مَرَحًا ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ ﴿١٨﴾ وَاقْصِدْ فِيْ

برای مردمان و راه مرو در زمین از روی تفاخر بدرستیکه خدا دوست نمیدارد هر متکبر خراینده و نازش دارنده را و میانه گزین در

مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ ۚ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾ أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ

رفتارت و باز کم کن از آوازت بدرستیکه ناخوشترین آوازها هرآینه آواز خران است آیا ندیدید که

اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً ۗ وَمِنَ

خدا رام کرد برای شما آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و تمام گردانید بر شما نعمتهایش را ظاهری و باطنی و از

النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا

مردمان کسی است که مجادله میکند در خدا بدون دانش و نه هدایتی و نه کتابی روشن کننده و چون گفته شود مر ایشانرا که پیروی کنید

أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا ۗ أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ

آنچه فرو فرستاد خدا گویند بلکه پیروی میکنیم آنچه را یافتیم بر آن پدران خود را آیا و اگرچه بوده باشد دیو رجیم که میخواند ایشانرا بسوی

عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ ۗ

عذاب آتش سوزان و کسیکه باخلاص بیاورد رویش را بسوی خدا و او است نیکوکار پس بتحقیق چنگ در زد بدستگیره محکم

وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنْكَ كُفْرُهُ ۚ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا

و بسوی خدا است انجام کارها و کسیکه کفر ورزید پس نباید که غمگین سازد ترا کفرش بسوی ما است بازگشت ایشان پس خبر خواهیم داد ایشانرا

عَمِلُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ

بآنچه کردند بدرستیکه خدا داناست بسرایر سینها کامیاب میکردانیمشان اندکی پس مجبور میسازیمشان بسوی عذاب سخت

﴿٢٤﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۚ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ

و هرآینه اگر بپرسی از ایشان که آفرید آسمانها و زمین را میگویند خدا بگو ستایش مر خدا را بلکه اکثر ایشان

لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَنَّ مَا فِي

نمیدانند مر خدا راست آنچه در آسمانها و زمین است بدرستیکه خدا اوست بی نیاز ستوده و اگر آنکه باشد آنچه در

الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ ۗ إِنَّ

زمین است از درخت قلمها و دریا مدد میدهد او را از بعدش هفت دریا بآخر نمیرسد کلمه های خدا بدرستیکه

اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾ أَلَمْ تَرَ

خدا عزیز حکیم است نیست آفریدن شما و نه برانگیختن شما مگر چون نفس واحد بدرستیکه خدا شنوای بینا است آیا ندیدید

أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي

که خدا درمیآورد شب را در روز و داخل میگرداند روز را در شب و مسخر گردانید آفتاب و ماه را هریک میروند

إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ

تا مدتی نام برده شده و بدرستیکه خدا بآنچه میکنید آگاه است آن بابنست که خدا اوست حق و اینکه آنچه را میخوانند

مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ

از غیر او باطلست و آنکه خدا اوست رفیع بزرگ آیا ندیدی که کشتی میرود در دریا بنعمت

اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ

خدا تا بنماید شما را از آیتهایش بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای هر صبر کننده شکرگزاری و چون فرو گیرد ایشانرا موجی

كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ ۚ وَمَا

چون سایه گسترا بخوانند خدا را خالص دارندگان برای او دین را پس چون رهانید ایشانرا بسوی بر پس برخی از ایشانند ثابت بر طریقه حق

يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لَا

و انکار نمیکند بآیتهای ما مگر هر غدر کننده کفران ورزنده ای مردمان بپرهیزید از پروردگارتان و بترسید از روزیکه

يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِهِ شَيْئًا ۚ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ فَلَا

کفایت نکند پدری از فرزندش و نه زاده شده او کفایت کننده است از پدرش چیزی را بدرستیکه وعده خدا حق است پس

تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ

نباید که فریب دهد شما را زندگانی دنیا و نباید که فریب دهد شما را بخدا آن فریب دهنده بدرستیکه خدا نزد اوست علم قیامت

وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ ۖ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا ۖ وَمَا

و فرو میفرستد باران را و میداند آنچه در رحمهاست و نمیداند هیچ نفس که چه کسب میکند فردا و

تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

نمیداند هیچ نفسی که بکدام زمین میمیرد بدرستیکه خداست دانای آگاه

سُورَةُ السَّجْدَةِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ ثَلَاثُونَ آيَةً

حروفها ١٥١٣ — كلماتها ٢٨٠ — ركوعها ٣

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الٓمّٓ ﴿١﴾ تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ لَا رَيْبَ فِيْهِ مِنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٢﴾ اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۚ بَلْ هُوَ الْحَقُّ

فرو فرستادن آن کتابست نیست شک در آن از پروردگار عالمیان آیا میگویند بدروغ بست آنرا بلکه آن حقست

مِنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اَتٰىهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ ﴿٣﴾ اَللّٰهُ الَّذِيْ

از پروردگارت تا بیم کنی گروهیرا که نیامد ایشانرا هیچ بیم کننده پیش از تو باشد که ایشان هدایت یابند خدایست آنکه

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ۗ مَا لَكُمْ مِّنْ

آفرید آسمانها و زمین را و آنچه میان آن دوتاست در شش روز پس مستوی شد بر عرش نیست مرشمارا از

دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا شَفِيْعٍ ۗ اَفَلَا تَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٤﴾ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ السَّمَآءِ اِلَى الْاَرْضِ ثُمَّ

غیر او هیچ یاوری و نه شفاعت کننده آیا پس چرا پند نمیگیرید سامان انجام میدهد امر را از آسمان بسوی زمین پس

يَعْرُجُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗٓ اَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّوْنَ ﴿٥﴾ ذٰلِكَ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَ

عروج میکند بسوی او در روزیکه باشد مقدارش هزار سال از آنچه میشمارید آن دانای غایب و

الشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿٦﴾ الَّذِيْٓ اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهٗ وَبَدَاَ خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ طِيْنٍ

حاضر است عزیز است رحیم است آنکه نیکو ساخت هر چیزی که آفرید آنرا و ابتدا کرد آفریدن انسانرا از گل

﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهٗ مِنْ سُلٰلَةٍ مِّنْ مَّآءٍ مَّهِيْنٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوّٰىهُ وَنَفَخَ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِهٖ ۗ وَجَعَلَ

پس گردانید نسلش را از صاف کشیده از آبی خوار داشته شده پس راست کرد آنرا و دمید در آن از روحش و گردانید

لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ ۗ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ ﴿٩﴾ وَقَالُوْٓا ءَاِذَا ضَلَلْنَا فِي الْاَرْضِ

برای شما گوشها و چشمها و دلها اندکی شکر میکنید و گفتند آیا چون گم شویم در زمین

ءَاِنَّا لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۭ بَلْ هُمْ بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ كٰفِرُوْنَ ﴿١٠﴾ قُلْ يَتَوَفّٰىكُمْ مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِيْ وُكِّلَ

آیا ما هر آینه هستیم در آفرینش تازه بلکه ایشانند بملاقات پروردگارشان ناگروندگان بگو متوفی میسازد شمارا فرشته مرگ که موکل شده

بِكُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُوْنَ ﴿١١﴾ وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الْمُجْرِمُوْنَ نَاكِسُوْا رُءُوْسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَآ

بشما پس بسوی پروردگارتان باز گردانیده میشوید و اگر ببینی آنهنگام که گناهکاران بزیر افکندگانند سرهایشانرا نزد پروردگارشان پروردگارا

أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا

دیدیم و شنیدیم پس برگردان ما را تا کنیم کار شایسته بدرستیکه ما یقین کنندگانیم و اگر میخواستیم هر آینه داده بودیم هر نفسی را هدایتش

وَلَٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ

ولیکن ثابت شد سخن از من که هر آینه پر سازم البته دوزخ را از جنیان و مردمان همه پس بچشید بسبب آنچه فراموش کردید ملاقات

يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ

روز شما این روز بدرستیکه ما واگذاشتیم شما را و بچشید عذاب دائمی را بسبب آنچه بودید که میکردید جز این نیست که ایمان میآرند بآیتهای ما

إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ

آنانکه چون پند داده شوند بآنها بروی در افتند سجده کنان و تسبیح کنند بحمد پروردگار شان و ایشان سرکشی نمیکنند برخیزد پهلوهای شان از

الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَا أُخْفِيَ لَهُمْ

خوابگاهها میخوانند پروردگار شانرا از راه بیم و امید و از آنچه روزی داده ایشان انفاق میکنند پس نمیداند نفسی آنچه پنهان کرده شده برای

مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ

ایشان از آسایش چشمها پاداش بسبب آنچه بودند که میکردند آیا پس کسیکه باشد مؤمن چون کسی است که باشد فاسق یکسان نیستند

﴿١٨﴾ أَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

اما آنانکه ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته را پس برای ایشانست بهشتهای جای اقامت ماحضری بسبب آنچه بودند که میکردند

وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ

و اما آنانکه فسق کردند پس جایگاه ایشان آتش است هرگاه خواهند که بیرون آیند از آن برگردانیده شوند در آن و گفته شود

لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ

مر ایشانرا بچشید عذاب آتشی را که بودید آنرا تکذیب میکردید و هر آینه بچشانیم ایشان را البته از آن عذاب نزدیکتر

دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ

غیر عذاب عظیمتر باشد که ایشان بازگشت کنند و کیست ظالمتر از آنکه پند داده شد بآیتهای پروردگارش پس

أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ

روی گردانید از آن بدرستیکه ما از گناهکاران انتقام کشندگانیم و بتحقیق دادیم موسی را توریة پس مباش در شک

مِّن لِّقَآئِهٖ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى لِّبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اَئِمَّةً يَّهْدُوْنَ بِاَمْرِنَا لَمَّا

از ملاقاتش وگردانیدیم آنرا هدایت از برای بنی اسرائیل وگردانیدیم از ایشان پیشوایانی که هدایت میکردند بفرمان ما چون

صَبَرُوْا وَكَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يُوْقِنُوْنَ ﴿٢٤﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا

صبر کردند و بودند که بآیتهای ما یقین میکردند بدرستیکه پروردگار تو او حکم میکند میانشان روز قیامت در آنچه بودند

فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿٢٥﴾ اَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ فِيْ مَسٰكِنِهِمْ

در آن اختلاف میکردند آیا هدایت نکرد ایشانرا که چه بسیار هلاک کردیم پیش از ایشان از قرنها که میرفتند در مسکنهاشان

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ اَفَلَا يَسْمَعُوْنَ ﴿٢٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَسُوْقُ الْمَآءَ اِلَى الْاَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ

بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست آیا پس نمیشنوند آیا ندیدند که ما میرانیم آبرا بزمین بی گیاه پس بیرون میآوریم

بِهٖ زَرْعًا تَاْكُلُ مِنْهُ اَنْعَامُهُمْ وَاَنْفُسُهُمْ اَفَلَا يُبْصِرُوْنَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْفَتْحُ اِنْ

بآن زرعی را که میخورند از آن چهارپایانشان و خودهاشان آیا پس نمی بینند و میگویند کی خواهد بود این فتح اگر

كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ ﴿٢٩﴾

هستید راستگویان بگو روز فتح سود نکند آنانرا که کافر شدند ایمان آوردنشان و نه ایشان مهلت داده شوند

فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ اِنَّهُمْ مُّنْتَظِرُوْنَ ﴿٣٠﴾

پس روگردان شو از ایشان و منتظر باش بدرستیکه ایشان منتظرانند

حروفها ٥٨٩٦ — كلماتها ١٢٨٨ — ركوعها ٩

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللّٰهَ وَلَا تُطِعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿١﴾

ای پیغمبر بپرهیز از خدا و اطاعت مکن کافران و منافقانرا بدرستیکه خدا باشد دانای درست کردار

وَّاتَّبِعْ مَا يُوْحٰٓى اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ﴿٢﴾ وَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ وَكَفٰى

و پیروی کن آنچه وحی کرده میشود بتو از پروردگارت بدرستیکه خدا باشد بآنچه میکنید آگاه و توکل کن بر خدا و کافیست

بِاللّٰهِ وَكِيْلًا ﴿٣﴾ مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهٖ وَمَا جَعَلَ اَزْوَاجَكُمُ الّٰٓـِٔيْ

خداکارگذار نهاد نگردانیده خدا برای مردی هیچ دو دل در درونش و نگردانیده جفتهای شما را که

تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ ۚ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ ۖ وَاللَّهُ

ظهار میکنید از ایشان مادرانشان و نگردانید پسرخواندهای شما پسرانشان آن گفتهای شماست بدهنهاتان و خدا

يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ﴿٤﴾ ادْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا

میگوید راست و او هدایت میکند راه را بخوانید ایشان را بپدرانشان که آن درستتر است نزد خدا پس اگر نه دانید

آبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ ۚ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ وَلَٰكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ

پدرانشان را پس برادران شمایند در دین و دوستان شما و نیست بر شما گناهی در آنچه خطا کردید در آن ولیکن آنچه تعمد کند

قُلُوبُكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥﴾ النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ ۗ

دلهاتان و باشد خدا آمرزنده مهربان نبی اولی است بمؤمنان از خودهاشان و زنهایش مادران ایشانند

وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ

و صاحبان رحمها بعضی شان اولی باشند ببعضی در کتاب خدا از مؤمنان و مهاجران مگر آنکه بکنید

أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ

بدوستانتان خوبی را باشد آن در آن کتاب نوشته شده و هنگامیکه گرفتیم از پیغمبران پیمانشان را

وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۖ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْأَلَ

و از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر مریم و گرفتیم از ایشان پیمانی سخت تا بپرسد

الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ ۚ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ

راستگویان را از راستیشان و آماده کرده از برای کافران عذابی دردناک ای آن کسانیکه ایمان آوردید یاد کنید نعمت

اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

خدا را بر شما هنگامیکه آمد شما را لشکرها پس فرستادیم بر ایشان بادی و لشکرهائی که ندیدید آنها را و بود خدا بآنچه میکردید

بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءُوكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ

بینا هنگامیکه آمدند شما را از بالای شما و از پائین تر از شما و هنگامیکه حیران شد چشمها و رسید دلها

الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونَا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾

بحنجرها و گمان میبردید بخدا گمانها آنجا امتحان کرده شدند مؤمنان و لرزانیده شدند لرزشی سخت

وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾

وهنگامیکه گفتند منافقان و آنانکه بود در دلهای ایشان مرض وعده نکرده ما را خدا و رسولش مگر فریب

وَإِذْ قَالَت طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ

وهنگامیکه گفتند گروهی از ایشان ای اهل یثرب نیست جای اقامت مر شما را پس بازگردید و دستوری میخواستند پاره از ایشان

النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ

از نبی میگفتند بدرستیکه خانهای ما ناستوار است یا جای ترس با آدمی و نبودند آنها ناستوار نمیخواستند مگر گریز را و اگر درآمده شده بود

عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا

بر ایشان از اطراف مدینه پس خواسته شده بودند از فساد و نفاق از کفار هر آینه آورده بودند آنرا و درنگ نمیکردند بآن مگر اندکی و بتحقیق بودند که

عَاهَدُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ الْأَدْبَارَ ۚ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾ قُل لَّن يَنفَعَكُمُ

عهد کردند با خدا از پیش که نگردانند پشتها را و باشد عهد خدا پرسیده شده بگو هرگز سود ندهد شما را

الْفِرَارُ إِن فَرَرْتُم مِّنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذًا لَّا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَن ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُم

گریز اگر بگریزید از مردن یا کشته شدن و آنگاه کام داده نشوید مگر اندکی بگو کیست که نگاه دارد شما را

مِّنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً ۚ وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا

از خدا اگر خواسته باشد بشما بدی یا خواسته باشد بشما رحمتی و نیابند برای خود از غیر خدا حاجی یا دوستی و نه

نَصِيرًا ﴿١٧﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا ۖ وَلَا يَأْتُونَ

یاوری بتحقیق میداند خدا بازدارندگان را از شما و گویندگان مر برادران شما را که بیائید بسوی ما و نیایند

الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ ۖ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ

کارزار را مگر اندکی بخیلان بر شما پس چون آید بیم بینی ایشان را که مینگرند بسوی تو میگردد چشمهای شان

كَالَّذِي يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ ۖ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُم بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ

چون کسیکه بیهوشی طاری شده باشد بر او از سکرات موت پس چون رود بیم خسته سخن کنند شما را بزبانهای تیز بخیلان بر خیر

أُولَٰئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ

آنها بایمان نیاوردند پس ناچیز گردانید خدا کردار ایشان را و باشد آن بر خدا آسان می پندارند آن طایفه‌ای گروه

لَمْ يَذْهَبُوا ۚ وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ ۖ

که نرفته اند واگر آیند طایفه های دشمن دوست میدارند که کاش ایشان بادیه نشینان در عربان صحرانشین که خبر رسیده باشند از خبرهای شما

وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ

واگر بودند در شما کارزار نمیکردند مگر اندکی بتحقیق بود مر شما را در رسول خدا اقتدائی خوب مر کسی را که بود

يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَٰذَا مَا

که میخواست خدا را و روز بازپسین را و ذکر کرد خدا را بسیار و چون دیدند مؤمنان آن طایفه های دشمن را گفتند این است آنچه

وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ۚ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾ مِنَ

وعده داد ما را خدا و رسولش و راست گفت خدا و رسولش و نیفزود ایشان را جز ایمان و انقیاد از

الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ

مؤمنان مردانی اند که راست گردانیدند آنچه را پیمان بستند با خدا بر آن پس از ایشان کس است که بسر آورد نذر خود و از ایشان کس است که انتظار میکشد

وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ

و تغییر ندادند تغییر دادنی تا پاداش دهد خدا راستگویان را براستی ایشان و عقوبت کند منافقان را اگر خواهد

أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا

یا در پذیرد توبه از ایشان بدرستیکه خدا باشد آمرزنده مهربان و برگردانید خدا آنانرا که کافر شدند با خشم خود و نشان گرفتند

خَيْرًا ۚ وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ

خیری و کفایت کرد خدا مؤمنان را کارزار و باشد خدا توانای غالب و فرود آورد آنانرا که پشتی کردند ایشان را از

أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا

اهل کتاب از حصارهاشان و انداخت در دلهای ایشان هراس پاره را می کشید و اسیر میبودید پاره را

﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَئُوهَا ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا

و بارث داد شما را از زمینهاشان و سراهاشان و مالهاشان و زمینی را که نه نوردیده بودند آنرا و باشد خدا بر همه چیز توانا

﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ إِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ

ای پیغمبر بگوی مر زنانت را اگر هستید که میخواهید زندگانی دنیا و پیرایه آنرا پس بیائید

أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالدَّارَ الْآخِرَةَ

تا سرمایه دهم شما را و رها کنم شما را رها کردنی خوب و اگر هستید که میخواهید خدا و رسولش را و سرای بازپسین را

فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ

پس بدرستیکه خدا آماده کرده برای نیکوکاران از شما مزدی بزرگ را ای زنان پیغمبر آنکه آرد از شما

بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

کاری بد یعنی گناه کبیره آشکاری را افزوده میشود برای او عذاب دوچندان و باشد آن بر خدا آسان

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا

و آنکه طاعت ورزد از شما مر خدا را و رسولش را و کند کار شایسته را میدهیم او را مزدش دو بار و آماده کرده ایم برایش روزی

كَرِيمًا ﴿٣١﴾ يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ

نیکو ای زنان پیغمبر نیستید چون احدی از زنان اگر پرهیزکاری میکنید پس نرمی مکنید بگفتار پس طمع کند

الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ

آنکه در دلش مرض است و بگوئید گفتنی پسندیده و قرار گیرید در خانهای شما و ظاهر مسازید زینت بمردان بیگانه ظاهر شدن جاهلیت

الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ

پیشین و برپا دارید نماز را و بدهید زکوة را و فرمانبرید خدا و رسولش را جز این نیست که میخواهد خدا که ببرد از شما

الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ

پلیدی را اهل بیت و پاک گرداند شما را پاک گردانیدنی و یاد کنید آنچه خوانده میشود در خانهای شما از آیتهای خدا و حکمت

إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ

بدرستیکه خدا باشد صاحب لطف آگاه بدرستیکه مردان گردن نهندگان و زنان گردن نهنده و مردان مؤمن و زنان مؤمنه و مردان پرستار

وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ

و زنان پرستار و مردان راستگو و زنان راستگو و مردان شکیبا و زنان شکیبا و مردان با خضوع و زنان با خضوع

وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمِينَ وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ

و مردان صدقه دهنده و زنان صدقه دهنده و مردان روزه دار و زنان روزه دار مردان نگاهدارنده فرجهای خود و زنان نگهدارنده

وَالذّٰكِرِيْنَ اللّٰهَ كَثِيْرًا وَّالذّٰكِرٰتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَّغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٣٥﴾ وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ

ومردان یادکنندگان خدارا بسیار وزنان یادکننده شمرده خدا مرایشانرا آمرزش ومزدی بزرگ ونیست مرد با ایمانرا

وَّلَا مُؤْمِنَةٍ اِذَا قَضَى اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗٓ اَمْرًا اَنْ يَّكُوْنَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ اَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَ

وزن با ایمانرا چون گذارش دهد خدا ورسول او امریرا که بوده باشد مرایشانرا اختیاری از امر ایشان وکسیکه نافرمانی کند خدارا و

رَسُوْلَهٗ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا مُّبِيْنًا ﴿٣٦﴾ وَاِذْ تَقُوْلُ لِلَّذِيْٓ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاَنْعَمْتَ عَلَيْهِ اَمْسِكْ

پیغمبر اورا پس بتحقیق که گمراه شد گمراه شدنی هویدا وچون میگفتی مرآنرا که احسان کرد خدا براو واحسان کردی براو نگاهدار

عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللّٰهَ وَتُخْفِيْ فِيْ نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيْهِ وَتَخْشَى النَّاسَ ۚ وَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ

باخود جفت خودرا وبپرهیز از خدا وپنهان داشتی در نفس خود آنچه را خدا ظاهر کننده آنست وبیم داشتی از مردم وخدا سزاوارتر است

تَخْشٰىهُ ۗ فَلَمَّا قَضٰى زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنٰكَهَا لِكَيْ لَا يَكُوْنَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ حَرَجٌ فِيْٓ اَزْوَاجِ

آنکه بیم نمائی آنرا پس چون گذارد زید از او حاجت را تزویج کردیم بتو اورا تا نبوده باشد برمؤمنان باکی در جفتهای

اَدْعِيَآئِهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا ۗ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا ﴿٣٧﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيْمَا

پسرخواندهای ایشان چون گذاردند از ایشان حاجت را ونیباشد فرمان خدا کرده شده نیباشد برپیغمبر هیچ باکی در آنچه که

فَرَضَ اللّٰهُ لَهٗ ۗ سُنَّةَ اللّٰهِ فِي الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ۗ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَّقْدُوْرَا ﴿٣٨﴾ الَّذِيْنَ

مقرر داشته خدا برایش دستور خدا در آنانکه گذشتند پیش از این ونیباشد امر خدا فرمایش فرموده شده آنانکه

يُبَلِّغُوْنَ رِسٰلٰتِ اللّٰهِ وَيَخْشَوْنَهٗ وَلَا يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ ۗ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيْبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ

برسانند رسالتهای خدارا وبترسند اورا ونترسند از کسی مگر خدا وبس است خدا حساب کننده نیباشد

مُحَمَّدٌ اَبَآ اَحَدٍ مِّنْ رِّجَالِكُمْ وَلٰكِنْ رَّسُوْلَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِيّٖنَ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا ﴿٤٠﴾

محمد (ص) پدر یکی از مردان شما ولیکن پیغمبر خدا وختم پیغمبران است ونیباشد خدا بهرچیزی دانا

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْرًا كَثِيْرًا ﴿٤١﴾ وَّسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذِيْ

ای گروه آنانکه گرویدند یادکنید خدارا یادکردنی بسیار وتسبیح کنید اورا در بامداد وشبانگاه اوست آنکه

يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَمَلٰٓئِكَتُهٗ لِيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۗ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ رَحِيْمًا ﴿٤٣﴾

صلوات میفرستد برشما وفرشتگان او تا بیرون کند شمارا از تاریکیها بسوی نور ونیباشد بگروندگان مهربان

ف ٣٧ وَاِذْ تَقُوْلُ لِلَّذِيْٓ یعنی زینب

علاوہ ذکر خدا بسیار اور بسیار عزت و شرف اسلام و فخر

کہ دیا خدا نے اور تو نے اور آزاد

تاختہ پیم کی بودا شتہ دل

بھلائی کا کہ زید کو رہا کر دیا

نگاہ کر دو اور ڈرو اللہ سے

بنا دو اور زوجہ اپنی

بزرگی کیا کہ دل تنگ

دل میں رکھتا تھا جو شے کہ ظاہر

دیکھو ہم کہ اور اطلاق ہم

دل میں رکھتا تھا اور تھا ڈر

دل میں رکھتا تھا اور تھا ڈر

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ ۚ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا

تحیت‌شان روزیکه ملاقات میکنندش سلام است و آماده کرد برای ایشان پاداش خوب ای پیغمبر بدرستیکه ما فرستادیم ترا گواه

وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ

و بشارت دهنده و بیم کننده و خواننده بسوی خدا باذنش و چراغی نور بخش و مژده ده مؤمنان را بآنکه مر ایشانراست

مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذَاهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ

از خدا افزونی بزرگ و اطاعت مکن کافران و منافقان را و واگذار آزار شان را و توکل کن بر خدا

وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ

و بس باشد خدا آنکه کارساز گذاشته میشود ای آن کسانیکه ایمان آوردید چون نکاح کنید زنان باایمان را پس طلاق دهید آنها را پیش از آن

أَنْ تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَا ۖ فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا

که مس کنید ایشانرا پس نیست مر شما را بر آنها هیچ عدهٔ که بشمار در آرید آنرا پس متاعی دهید آنها را و رها کنید ایشانرا رها کردنی نیکو

﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ اللَّاتِي آتَيْتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ

ای پیغمبر بدرستیکه ما حلال گردانیدیم برای تو جفتهایت را که دادی آنها را مهرهاشان و آنچه را مالک شد بیمینت

مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَالَاتِكَ اللَّاتِي

از آنچه غنیمت گردانید خدا بر تو و دختران عمت را و دختران عمهایت را و دختران خالت را و دختران خالهایت را آنانکه

هَاجَرْنَ مَعَكَ ۖ وَامْرَأَةً مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا

هجرت گزیدند با تو و زن باایمان را اگر بخشد نفسش را مر نبی را اگر خواهد پیغمبر که نکاح کند او را

خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۗ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ

خالص است مر ترا از غیر مؤمنان بتحقیق دانسته‌ایم آنچه را فرض گردانیدیم برایشان در جفتهاشان و آنچه مالک شد

أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾ تُرْجِي مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَ

یمینهاشان تا نبوده باشد بر تو تنگی و باشد خدا آمرزنده مهربان باز پس میداری آنرا که خواهی از ایشان

تُؤْوِي إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ ۚ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ

و جای میدهی بسوی خود آنرا که میخواهی و آنرا که خواستی از آنانکه عزل کردی پس نیست گناهی بر تو این نزدیکتر است بآنکه آرام گیرد

أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ

چشمهاشان وغمگین نشوند وخوشنود گردند بآنچه دادی ایشانرا همه ایشان وخدا میداند آنچه در دلهای شماست وباشد خدا

عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ

دانای بردبار حلال نمیشود مرترا زنان از بعد ونه اینکه بدل کنی ایشانرا بجفتهائی واگرچه خوش آمده باشد

حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

ترا حسن شان جز آنچه مالک شد یمین تو وباشد خدا بر همه چیزی نگهبان ای آنکسانیکه ایمان آوردید

لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَاظِرِينَ إِنَاهُ وَلَٰكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ

داخل شوید در خانهای نبی مگر آنکه دستوری داده شود مرشارا بسوی طعام غیر انتظار کشندگان رسیدنش را ولیکن چون خوانده

فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ لِحَدِيثٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي

شوید پس درآیید پس چون خوردید پس پراکنده شوید ونه انس جویندگان بحکایتی بدرستیکه آن باشد که رنجه میسازد نبی را پس شرم میکند

مِنْكُمْ ۖ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ ۚ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ۚ ذَٰلِكُمْ

از شما وخدا شرم نمیکند از حق وچون خواهید از ایشان متاعی پس بخواهید از ایشان از پشت پرده آن

أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ ۚ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ

پاکیزه تر است مر دلهای شمارا ودلهای ایشانرا ونباشد مرشارا که برنجانید رسول خدارا ونه آنکه نکاح کنید جفتهایش را از

بَعْدِهِ أَبَدًا ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ إِنْ تُبْدُوا شَيْئًا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ

بعد او هرگز بدرستیکه آن باشد نزد خدا بزرگ اگر آشکار کنید چیزی را یا پنهان دارید آنرا پس بدرستیکه خدا باشد بهمه

شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ إِخْوَانِهِنَّ

چیزی دانا نیست گناهی برایشان در پدرانشان ونه پسرانشان ونه برادرانشان ونه پسران برادرانشان

وَلَا أَبْنَاءِ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ ۚ وَاتَّقِينَ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ

ونه پسران خواهرانشان ونه زنانشان ونه آنچه را مالک باشد یمینهاشان وبترسید از خدا بدرستیکه خدا باشد بر

كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ ۚ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا

همه چیزی گواه بدرستیکه خدا وملائکه او صلوات میفرستند بر پیغمبر ای آنکسانیکه ایمان آوردید رحمت

۵۰ ۔ ۔ ۔

عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿۵۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

فرستید براو و سلام کنید سلام کردنی بدرستیکه آنانکه میرنجانند خدا و رسولش را لعنت کرد ایشانرا خدا در دنیا و آخرت

وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا ﴿۵۷﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا

و آماده کرد برای ایشان عذابی خوار کننده و آنانکه میرنجانند مردان با ایمان و زنان با ایمانرا بدون آنچه کسب کردند

فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿۵۸﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ

پس بتحقیق متحمل شدند بهتانی و گناهی آشکارا را ای پیغمبر بگو مر جفتهایت را و دخترانت را و زنان

الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ

مؤمنان را که فرو پوشند بر خود از چادرهاشان آن نزدیکتر است بآنکه شناخته شوند پس رنجانیده نشوند و باشد

اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۵۹﴾ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ

خدا آمرزنده مهربان هر آینه اگر باز نایستند منافقان و آنانکه در دلهاشان مرض است و دارجیف سازان

فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿۶۰﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا

در مدینه هر آینه برگماریم البته ترا بایشان پس مجاور نشوند ترا در آن مگر اندکی لعنت کرده شدگان هر کجا

ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِّلُوا تَقْتِيلًا ﴿۶۱﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ

یافته شوند گرفته گردند و کشته شوند کشتنی بلیغ بدستور خدا در آنانکه گذشتند از پیش و هرگز نیابی

لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿۶۲﴾ يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا

مر دستور خدا را تغییری میپرسند ترا مردمان از قیامت بگو جز این نیست که علمش نزد خداست و چه چیز

يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿۶۳﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿۶۴﴾

آگاه میکند ترا شاید که قیامت باشد نزدیک بدرستیکه خدا لعنت کرد کافرانرا و آماده کرد برای ایشان آتش سوزان

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿۶۵﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ

جاودانیان در آن همیشه نمییابند صاحبی و نه ناصری روزی که گردانیده شود رویهاشان در آتش گویند

يَا لَيْتَنَا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَا ﴿۶۶﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا

ای کاش که فرمانبرده بودیم خدا را و فرمانبرده بودیم رسول را و گویند پروردگار ما بدرستیکه ما اطاعت کردیم سرکردهای ما را و بزرگهای ما را پس گمراه کردند

السَّبِيلَا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

مارا از راه پروردگارا بده ایشانرا دو چندان از عذاب ولعنت کن ایشانرا لعنتی بزرگ ای آنکسانیکه گرویدند

لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَىٰ فَبَرَّأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا ۚ وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

مباشید مانند آنانکه رنجانیدند موسی را پس بری دانمودش خدا از آنچه گفتند وبود نزد خدا گرامی ای آنکسانیکه

آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَ

ایمان آوردند بپرهیزید از خدا وبگویید گفتنی صواب که شایسته گرداند برای شما کردهاتانرا وبیامرزد مر شمارا گناهانتان و

مَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَ

هر که اطاعت کند خدا ورسولش را پس بتحقیق کامیاب شد کامیاب شدنی بزرگ بدرستیکه ما عرض کردیم امانت را بر آسمانها و

الْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ ۖ إِنَّهُ كَانَ

زمین و کوهها پس ابا نمودند که بردارند آنرا وترسیدند از آن وبرداشتش انسان بدرستیکه او باشد

ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ

ستمکار نادان تا عذاب کند خدا مردان منافق وزنان منافق ومردان مشرک آورنده وزنان مشرک آورنده

وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٣﴾

وتوبه پذیرد خدا از مردان گرونده وزنان گرونده وباشد خدا آمرزنده مهربان

سورة سبا مكية وهي اربع وخمسون آية

حروفها ٣٥١٢ — كلماتها ٨٨٣ — ركوعها

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ

ستایش مر خدارا که مر اوراست آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است ومر اوراست ستایش در آنجهان واوست درست کردار آگاه

﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۚ وَهُوَ

میداند آنچه داخل میشود در زمین وآنچه بیرون میآید از آن وآنچه فرود میآید از آسمان وآنچه عروج میکند در آن واوست

الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ۝٢ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَالِمِ

مهربان آمرزنده وگفتند آنانکه کافرشدند نمیآید ما را قیامت بگو آری قسم بپروردگارمن که هرآینه خواهد آمد شما را

الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَٰلِكَ وَلَا

گوناهای غیبست مستور نمیباشد ازاو مقدار ذرهٔ در آسمانها ونه در زمین ونیست خردتر ازآن ونه

أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ۝٣ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ

بزرگتر جزکه باشد در کتابی واضح تا جزا دهد آنانرا که ایمان آوردند وکردند کارهای شایسته را آنگروه برای ایشانست آمرزش

وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۝٤ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِنْ رِجْزٍ أَلِيمٌ ۝٥

وروزی خوب وآنانکه شتافتند در آیتهای ما طالبان عاجز کردن آنگروه برای ایشانست عذاب از عقوبت پر درد

وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقَّ وَيَهْدِي إِلَىٰ صِرَاطِ الْعَزِيزِ

وی بینند آنانکه داده شدند علم را که آنچه فرو فرستاده شد بتو از پروردگارت آن حق است وراه مینماید براه خدای غالب

الْحَمِيدِ ۝٦ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّكُمْ

ستوده وگفتند آنانکه کافرشدند آیا دلالت کنیم شما را بر مردی که خبر دهد شما را چون پاره شدید هرپاره کردنی درینکه شما

لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۝٧ أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي

هرآینه در آفرینش تازه آیا بست بر خدا دروغی یا باوست جنونی بلکه آنانکه ایمان نمیآورند باخرت در

الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ۝٨ أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَاءِ

عذاب وگمراهی دورند آیا پس نگریستند بسوی آنچه باشد میان دستهاشان وآنچه باشد پشت سرشان از آسمان

وَالْأَرْضِ إِنْ نَشَأْ نَخْسِفْ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

وزمین اگر خواهیم فرو بریم ایشانرا بزمین یا فرو اندازیم برایشان پاره‌ها از آسمان بدرستیکه درآن

لَآيَةً لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ۝٩ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ مِنَّا فَضْلًا يَا جِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُ وَالطَّيْرَ

هرآینه آیتی است مرهر بنده بازگشت کننده را وبتحقیق دادیم داود را ازخود مزیتی ای کوهها تسبیح گوئید باو ومرغ

وَأَلَنَّا لَهُ الْحَدِيدَ ۝١٠ أَنِ اعْمَلْ سَابِغَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

ونرم گردانیدیم برایش آهن را که بساز زرههای رسا واندازه نگاهدار در بافتن وبکنید کار شایسته بدرستیکه منم بآنچه میکنید بینا

(١١) وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيْحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَّرَوَاحُهَا شَهْرٌ ۚ وَاَسَلْنَا لَهٗ عَيْنَ الْقِطْرِ ۚ وَمِنَ الْجِنِّ

و مر سلیمان را باد بامدادش ماهی بود و شبانگاهش ماهی و جاری کردیم برایش چشمهٔ مس گداخته و از جن

مَنْ يَّعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِاِذْنِ رَبِّهٖ ۭ وَمَنْ يَّزِغْ مِنْهُمْ عَنْ اَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيْرِ (١٢)

کسی بود که کار میکرد پیش او دستش باذن پروردگارش و آنکه سرمی پیچید از ایشان از فرمان ما میچشانیدیم او را از عذاب آتش سوزان

يَعْمَلُوْنَ لَهٗ مَا يَشَاۗءُ مِنْ مَّحَارِيْبَ وَتَمَاثِيْلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُوْرٍ رّٰسِيٰتٍ ۭ اِعْمَلُوْٓا

میساختند برای او آنچه میخواست از غرفها یا مسجدها یا قصرها و تمثالها و کاسها چون حوضها و دیگهای برقرار یعنی از بزرگی نقل و تحویل نشد بکنید

اٰلَ دَاوٗدَ شُكْرًا ۭ وَقَلِيْلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُوْرُ (١٣) فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلٰي

آل داود شکر راندگی از بندگان من شاکرند پس چون گزارش دادیم بر او مرگ را دلالت نکرد ایشانرا بر

مَوْتِهٖٓ اِلَّا دَاۗبَّةُ الْاَرْضِ تَاْكُلُ مِنْسَاَتَهٗ ۚ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ اَنْ لَّوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ الْغَيْبَ

مرگش مگر جنبندهٔ زمین که آنرا آرند و چوب خورد گویند که میخورد عصای سلیمانرا پس چون بر روی در افتاد ظاهر شد جن را که اگر بودند که میدانستند غیب را

مَا لَبِثُوْا فِي الْعَذَابِ الْمُهِيْنِ (١٤) لَقَدْ كَانَ لِسَبَاٍ فِيْ مَسْكَنِهِمْ اٰيَةٌ ۚ جَنَّتٰنِ عَنْ يَّمِيْنٍ وَّ

نماندند در عذاب خوار کننده بتحقیق که بود مر سبا را در مسکنهاشان آیتی دو بوستان از راست و

شِمَالٍ ۭ كُلُوْا مِنْ رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوْا لَهٗ ۭ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَّرَبٌّ غَفُوْرٌ (١٥) فَاَعْرَضُوْا فَاَرْسَلْنَا

چپ بخورید از روزی پروردگارتان و شکر کنید مر او را بلدی پاکیزه و پروردگاری آمرزنده پس روی گردانیدند پس فرستادیم

عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنٰهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَيْ اُكُلٍ خَمْطٍ وَّاَثْلٍ وَّشَيْءٍ مِّنْ

بر ایشان سیل باران سخت و بدل دادیم ایشانرا از دو باغشان دو باغ صاحبان ثمری تلخ و شوره گز و چیزی از

سِدْرٍ قَلِيْلٍ (١٦) ذٰلِكَ جَزَيْنٰهُمْ بِمَا كَفَرُوْا ۭ وَهَلْ نُجٰزِيْٓ اِلَّا الْكَفُوْرَ (١٧) وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ

کنار اندکی آن جزا دادیم ایشانرا بسبب آنچه کفران ورزیدند و آیا جزا میدهیم جز ناسپاس را و گردانیدیم میانهٔ ایشان

وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَّقَدَّرْنَا فِيْهَا السَّيْرَ ۭ سِيْرُوْا فِيْهَا لَيَالِيَ وَاَيَّامًا

و میان قریه‌ها که برکت دادیم در آن قریه‌های ظاهر را یعنی بر سر راه و مقرر داشتیم در آنها رفتن را سیر کنید در آنها شبها و روزها

اٰمِنِيْنَ (١٨) فَقَالُوْا رَبَّنَا بٰعِدْ بَيْنَ اَسْفَارِنَا وَظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنٰهُمْ اَحَادِيْثَ وَمَزَّقْنٰهُمْ

ایمنان پس گفتند پروردگار ما دوری افکن میانهٔ سفرهای ما و ستم کردند بر خودهاشان و گردانیدیم ایشان حکایتها و پراکنده کردیم ایشان

كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ

هر پراکنده کردنی بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست مر هر شکیبای شکر گذار را و بتحقیق درست کرد ایشان ابلیس گمان خود را

فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَن يُؤْمِنُ

پس پیروی کردند او را جز پاره از گروندگان و نبود مر او را بر ایشان هیچ تسلطی مگر برای آنکه بدانیم آنرا که میگرود

بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ ۗ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن

بآخرت از آنکه او از آن در شک است و پروردگار تو بر همه چیز نگهبان است بگو بخوانید آنانرا که گمان بردید از

دُونِ اللَّهِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍ وَمَا لَهُ

غیر خدا نیستند مالک مقدار ذره در آسمانها و نه در زمین و نباشد مر ایشانرا در آن دو هیچ شرکتی و نباشد مر او را

مِنْهُم مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَلَا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ عِندَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ ۚ حَتَّىٰ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا

از ایشان هیچ مددکاری و سود نبخشد شفاعت نزد او مگر برای آنکه دستوری داد بر آن تا چون برداشته شود ترس از دلهای ایشان گویند

مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ ۖ قَالُوا الْحَقَّ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ

چیزی که بینندگان بعضی چه گفت پروردگار شما گویند حق و اوست رفیع بزرگ بگو کیست که روزی میدهد شما را از آسمانها و زمین

قُلِ اللَّهُ ۖ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُل لَّا تُسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ

بگو خدا و بدرستیکه ما یا شما هر آینه بر راه ایم یا در گمراهی آشکار بگو پرسیده نمیشوید از آنچه بد کردیم و پرسیده نمیشویم

عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ ۚ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلْ أَرُونِيَ

از آنچه میکنید بگو جمع میکند میان ما پروردگار ما پس حکم میکند میان ما بحق و اوست حکم کننده دانا بگو بنمائید مرا

الَّذِينَ أَلْحَقْتُم بِهِ شُرَكَاءَ ۖ كَلَّا ۚ بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ

آنانکه بر پیوستید باو انبازان نه چنین است بلکه اوست خدای غالب درست کردار و نفرستادیم ترا مگر عام مر مردمانرا

بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ

مژده دهنده و بیم کننده ولیکن اکثر مردمان نمیدانند و میگویند کی باشد این وعده اگر هستید

صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوْمٍ لَّا تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ

راستگویان بگو مر شماراست وعده روزی که باز پس نمیماند از آن ساعتی و پیش نمی افتید و گفتند

الَّذِينَ كَفَرُوا لَن نُّؤْمِنَ بِهَٰذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ ۗ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ
آنانکه کافر شدند نمیگرویم باین قرآن ونه بآنچه باشد میان دو دستش واگر ببینی هنگامیکه ستمکاران بازداشته شدگان

عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا
نزد پروردگارشان برمیگردانند بعضیشان ببعضی سخن را میگویند آنانکه ضعیف گرفته شدند مرآنانرا که بزرگی جستند

لَوْلَا أَنتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ
اگر نه شما بودید هرآینه بودیم ما گروندگان گفتند آنانکه بزرگی جستند مرآنانرا که ضعیف گرفته شدند آیا ما بازداشتیم شمارا از

الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُم بَلْ كُنتُم مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ
هدایت بعد از آنکه آمد شمارا بلکه بودید گناهکاران وگفتند آنانکه ضعیف گرفته شدند مرآنانرا که بزرگی جستند بلکه حیلهٔ

اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَن نَّكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَندَادًا ۚ وَأَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا
شب وروز هنگامیکه میفرمودید مارا که کافر شویم بخدا وبگردانیم مر او را همتایان وپنهان داشتند پشیمانی را چون دیدند

الْعَذَابَ ۚ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾
عذاب را وگردانیدیم غلها را در گردنهای آنانکه کافر شدند آیا جزا داده میشوند مگر آنچه بودند که میکردند

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُم بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالُوا نَحْنُ
ونفرستادیم در هیچ قریه هیچ بیم کننده مگر گفتند بهمت پرورده کانش بدرستیکه ما بآنچه فرستاده شدید بآن کافرانیم وگفتند ما

أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ
بیشتریم در اموال واولاد ونیستیم ما عذاب کرده شدگان بگو بدرستیکه پروردگارم فراخ میکند روزی را برای آنکه میخواهد وتنگ

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُم بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰ
میگرداند ولیکن اکثر مردمان نمیدانند ونیست مالهای شما ونه فرزندانتان بچیزی که نزدیک گرداند شما را نزد ما نزدیک کردنی

إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ ﴿٣٧﴾
لیکن آنکه گروید وکرد کار شایسته را پس آنگروه مرآنهارا است جزای افزون بآنچه کردند وایشان باشند در غرفهای ایمان

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ
وآنانکه میشتابند در آیتهای ما طالبان عاجز گردانیدن آنها باشند در عذاب احضار کرده شدگان بگو بدرستیکه پروردگارم فراخ میکند

الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ لَهٗ ۭ وَمَآ اَنْفَقْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهٗ ۚ وَهُوَ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ

روزی را برای آنکه میخواهد از بندگانش وتنگ میکند برایش وآنچه را انفاق کردید از چیزی پس او عوض میدهد آنرا واوست بهترین روزی دهندگان

(٣٩) وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا ثُمَّ يَقُوْلُ لِلْمَلٰۗىِٕكَةِ اَهٰٓؤُلَاۗءِ اِيَّاكُمْ كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ (٤٠) قَالُوْا سُبْحٰنَكَ

وروزی که حشر میکند ایشانرا همه پس میگوید مر ملائکه را آیا اینها شمارا بودند که میپرستیدند گفتند وپاک بودنترا

اَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُوْنِهِمْ ۚ بَلْ كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ الْجِنَّ ۚ اَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُّؤْمِنُوْنَ (٤١) فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ

توئی صاحب ما از غیر ایشان بلکه بودند میپرستیدند جن را اکثر ایشان بودند بآنها گروندگان پس امروز مالک نمیباشد

بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَّلَا ضَرًّا ۭ وَنَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ذُوْقُوْا عَذَابَ النَّارِ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا

بعضیتان مر بعضی را سودی وزیانی ومیگوئیم آنانرا که ستم کردند بچشید عذاب آتشی را که بودید آنرا

تُكَذِّبُوْنَ (٤٢) وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالُوْا مَا هٰذَآ اِلَّا رَجُلٌ يُّرِيْدُ اَنْ يَّصُدَّكُمْ

تکذیب میکردید وچون خوانده شود برایشان آیتهای ما گروشنهاست گفتند نیست این مگر مردی میخواهد که باز دارد شمارا

عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَاۗؤُكُمْ ۚ وَقَالُوْا مَا هٰذَآ اِلَّآ اِفْكٌ مُّفْتَرًى ۭ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاۗءَهُمْ

از آنچه بودند که میپرستیدند پدران شما وگفتند نیست این مگر دروغی افترا کرده شده وگفتند آنانکه کافر شدند مر حق را چون آمد ایشانرا

اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ (٤٣) وَمَآ اٰتَيْنٰهُمْ مِّنْ كُتُبٍ يَّدْرُسُوْنَهَا وَمَآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمْ قَبْلَكَ

نیست این مگر سحری آشکار ونداده ایم ایشانرا از کتابها که بدرس خوانند آنها را ونفرستاده ایم بایشان پیش از تو

مِنْ نَّذِيْرٍ (٤٤) وَكَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۙ وَمَا بَلَغُوْا مِعْشَارَ مَآ اٰتَيْنٰهُمْ فَكَذَّبُوْا رُسُلِيْ ۣ فَكَيْفَ

هیچ بیم کننده وتکذیب کردند آنانکه بودند پیش از ایشان ونرسیدند بده یک آنچه دادیم ایشانرا پس تکذیب کردند رسولان مرا پس چگونه

كَانَ نَكِيْرِ (٤٥) قُلْ اِنَّمَآ اَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ ۚ اَنْ تَقُوْمُوْا لِلّٰهِ مَثْنٰى وَفُرَادٰى ثُمَّ تَتَفَكَّرُوْا ۚ مَا

بود انکار من بگو جز این نیست پند میدهم شمارا بیک طریقی که برخیزید مر خدا را دو دو ویک یک پس اندیشه کنید که نیست

بِصَاحِبِكُمْ مِّنْ جِنَّةٍ ۭ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذِيْرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيْدٍ (٤٦) قُلْ مَا سَاَلْتُكُمْ مِّنْ

صاحب شمارا هیچ جنونی نیست او مگر بیم کننده برای شما پیش از دو دست عقوبت سخت بگو آنچه خواستم از شما از

اَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ ۭ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَي اللّٰهِ ۚ وَهُوَ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ (٤٧) قُلْ اِنَّ رَبِّيْ يَقْذِفُ بِالْحَقِّ ۚ

مزد پس آن مر شمارا است نیست مزد من مگر بر خدا واوست بر همه چیز شاهد بگو بدرستیکه پروردگار من القا میکند حق را

عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿۴۸﴾ قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿۴۹﴾ قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا

دانای غیبهاست بگو آمد حق ونمی آفریند باطل را ونه اعاده میکند بگو اگر گمراه شدم پس

أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي ۖ وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي ۚ إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿۵۰﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ

گمراه شوم مگر بر خودم واگر هدایت یافتم پس بآنچیزیست که وحی میکند بمن پروردگارم بدرستیکه او شنوای نزدیکست واگر ببینی هنگامیکه

فَزِعُوا فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَرِيبٍ ﴿۵۱﴾ وَقَالُوا آمَنَّا بِهِ ۖ وَأَنَّىٰ لَهُمُ التَّنَاوُشُ مِنْ

بترسند پس نباشد فوتی وگرفته شوند از جائی نزدیک وگویند ایمان آوردیم باو واز کجا باشد مرایشانرا تناول از

مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۵۲﴾ وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۵۳﴾

جای دوری وبتحقیق کافر شدند بآن از پیش وبیاندازند غیب را از جای دوری

وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُرِيبٍ ﴿۵۴﴾

وجدائی افکنده شد میانشان وبیان آنچه میخواستند چنانکه کرده شد باشال ایشان از پیش بدرستیکه ایشان بودند در شکی بهمت اندازنده

سورة فاطر مكية وهي خمس وأربعون آية

رکوعها	کلماتها	حروفها
۵	۷۷۷	۳۱۳۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِي أَجْنِحَةٍ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ

ستایش مرخدارا پدید آورنده آسمانها وزمین گرداننده فرشتگان رسولان صاحبان بالها دوتا دوتا وسه تا سه تا

وَرُبَاعَ ۚ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱﴾ مَا يَفْتَحِ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ

وچهار چهار بیافزاید در آفرینش آنچه میخواهد بدرستیکه خدا بر همه چیز تواناست آنچه بگشاید خدا برای مردمان از

رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲﴾

رحمت پس نیست بازگیرنده مرآنرا وآنچه را بازگیرد پس نیست فرستنده مراورا پس از او واوست عزیز درست کردار

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ

ای مردمان یاد کنید نعمت خدارا برشما آیا هیچ باشد آفریننده جز خدا که روزی دهد شمارا از آسمان

ذرسجدة ۳۸ والذين يستكبرون عن عبادته ويسبحونه وله يسجدون

وَالْأَرْضِ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن

و زمین نیست الهی مگر او پس کجا برگردانیده میشوید و اگر تکذیب میکنند ترا پس بتحقیق تکذیب کردند رسولانرا

قَبْلِكَ ۚ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ

پیش از تو و بخدا برگردانیده میشوند امرها ای مردمان بدرستیکه وعدهٔ خدا حق است پس باید البته فریفته نکند شمارا زندگانی

الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ إِنَّمَا

دنیا و نباید که فریفته کند البته شمارا بخدا آن فریب دهنده بدرستیکه شیطان مر شمارا است دشمن پس بگیرید او را دشمن جز این نیست

يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَالَّذِينَ

میخواند گروه خود را تا باشند از اهل آتش سوزان آنانکه کافر شدند مر ایشانرا است عذابی سخت و آنانکه

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ أَفَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا

ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته مر ایشانرا است آمرزش و اجری بزرگ آیا پس آنکه آراسته شد برایش بدی کردارش پس بیند آنرا خوب

فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ ۖ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَاتٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ

پس بدرستیکه خدا اضلال میکند آنرا که میخواهد و هدایت میکند آنرا که میخواهد پس نباید که هلاک شود نفس تو بر ایشان از راه حسرتها بدرستیکه خدا

عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ

داناست بآنچه میکنند و خدا آنست که فرستاد بادها را پس برمیانگیزد ابر را پس راندیم آنرا بسوی شهری مرده

فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ كَذَٰلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا ۚ

پس زنده گردانیدیم بآن زمین را پس از مردنش همچنین است حشر کردن آنکس که باشد که خواهد عزت را پس مر خدا راست عزت همگی

إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ ۚ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ

بسوی او بالا میرود سخن پاکیزه و کرداری شایسته بالا میبرد آنرا و آنانکه می اندیشند بدیها را از برای ایشانست عذابی

شَدِيدٌ ۖ وَمَكْرُ أُولَٰئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ

سخت و حیلهٔ آنها او ناچیز میشود و خدا آفرید شمارا از خاک پس از نطفه پس گردانید شمارا

أَزْوَاجًا ۚ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ ۚ وَمَا يُعَمَّرُ مِن مُّعَمَّرٍ وَلَا يُنقَصُ مِنْ عُمُرِهِ إِلَّا فِي

جفتها و بر نمیدارد هیچ مؤنثی و نمی نهد جز بعلم او و عمر داده نمیشود هیچ عمر داده شده و کم کرده نمیشود از عمرش جز آنکه در

كِتَابٍ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَ

کتابست بدرستیکه آن بر خدا آسانست و یکسان نیستند دو دریا این شیرین است بسیار شیرین که گوارا است آشامیدنش و

هَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِنْ كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ

این شور است بسیار شور تلخ مزه و از هر یکی بخورید گوشت تازه و بیرون بیاورید زیوری که میپوشید آنرا و می بینی کشتیها را در آن

مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي

شکافنده های آب سینه تا بجوئید از احسانش و باشد که شما شکر کنید داخل میکند شب را در روز و در میآورد روز را در

اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُسَمًّى ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ

شب و رام گردانید آفتاب و ماه را هر یک سیر میکند تا وقتی نامبرده شده آنست خدا پروردگار تان مر او راست پادشاهی و آنانرا

تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا

که میخوانید از غیر او مالک نیستند از پوست خرمائی اگر بخوانید شان نشنوند ندای شما را و اگر شنیدند

مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ يَا أَيُّهَا

اجابت نکردند مر شما را و روز قیامت انکار میآورند بشرک شما و خبر نمیدهد ترا مانند آگاه ای

النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ

مردمان شمائید محتاجان بسوی خدا و خدا اوست بی نیاز ستوده اگر خواهد ببرد شما را و بیاورد خلقی نو

﴿١٦﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا

و نیست آن بر خدا دشوار برندارد هیچ بردارنده گناه دیگری را و اگر بخواند گرانبار شده بسوی برداشتنش

يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ

برداشته نشود از آن چیزی و اگر چه باشد صاحب قرابت جز این نیست بیم میکنی آنها را که میترسند از پروردگارشان بنهانی و برپای داشتند نماز را

وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ

و آنکه پاکیزه شد پس جز این نیست پاکیزه میشود برای خویش و بسوی خداست بازگشت و یکسان نمیباشد نابینا و بینا و نه تاریکیها

وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ

و نه روشنائی و نه سایه و نه سموم و نباشد یکسان زندها و نه مرده ها و بدرستیکه خدا میشنواند

مَنْ يَّشَآءُ ۚ وَمَآ اَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّنْ فِي الْقُبُوْرِ ﴿٢٢﴾ اِنْ اَنْتَ اِلَّا نَذِيْرٌ ﴿٢٣﴾ اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ بِالْحَقِّ بَشِيْرًا

آنرا که میخواهد و نیستی تو شنوانده آنانکه در قبرهایند نیستی تو مگر بیم کننده بدرستیکه ما فرستادیم ترا بحق مژده دهنده

وَّنَذِيْرًا ۭ وَاِنْ مِّنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فِيْهَا نَذِيْرٌ ﴿٢٤﴾ وَاِنْ يُّكَذِّبُوْكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ

و بیم کننده و نیست هیچ امتی مگر آنکه گذشت در آن بیم کننده و اگر تکذیب کنند ترا پس بتحقیق تکذیب کردند آنانکه بودند از پیش ایشان

جَاۗءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتٰبِ الْمُنِيْرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ اَخَذْتُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۣ فَكَيْفَ

آمد ایشانرا رسولانشان با بینه ها و با صحیفها و با کتاب روشن گرداننده پس گرفتم آنانرا که کافر شدند پس چگونه

كَانَ نَكِيْرِ ﴿٢٦﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۗءِ مَاۗءً ۚ فَاَخْرَجْنَا بِهٖ ثَمَرٰتٍ مُّخْتَلِفًا اَلْوَانُهَا ۭ

بود انکار من آیا ندیدی که خدا فرو فرستاد از آسمان آبی را پس بیرون آوردیم بآن ثمرهائی که مختلف است رنگهای آنها

وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌۢ بِيْضٌ وَّحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ اَلْوَانُهَا وَغَرَابِيْبُ سُوْدٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَاۗبِّ

و از کوهها راهها سفید و سرخها که مختلف است رنگهایشان و سیاهی بسیار و از مردمان و جنبندها

وَالْاَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ اَلْوَانُهٗ كَذٰلِكَ ۭ اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰۗؤُا ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ غَفُوْرٌ

و شتر و گاو و گوسفند که مختلف است رنگهایش همچنین است جز این نیست که میترسند از خدا از بندگانش دانایان بدرستیکه خدا غالب آمرزنده است

﴿٢٨﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يَتْلُوْنَ كِتٰبَ اللّٰهِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً

بدرستیکه آنانکه میخوانند کتاب خدا را و برپای داشتند نماز را و انفاق کردند از آنچه روزی دادیم ایشانرا نهان و آشکار

يَّرْجُوْنَ تِجَارَةً لَّنْ تَبُوْرَ ﴿٢٩﴾ لِيُوَفِّيَهُمْ اُجُوْرَهُمْ وَيَزِيْدَهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ ۭ اِنَّهٗ غَفُوْرٌ شَكُوْرٌ ﴿٣٠﴾

امید میدارند بازرگانی که هرگز تباه نشود تا تمام دهد ایشانرا مزدهایشان و بیفزاید ایشانرا از احسانش بدرستیکه او آمرزنده شکرپذیر است

وَالَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ بِعِبَادِهٖ لَخَبِيْرٌۢ

و آنچه را که وحی کردیم بتو از کتاب آنست حق تصدیق کننده مر آنچه را باشد میان دو دستش بدرستیکه خدا ببندگانش آگاه

بَصِيْرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ اَوْرَثْنَا الْكِتٰبَ الَّذِيْنَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا ۚ فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهٖ ۚ وَمِنْهُمْ

بیناست پس بمیراث دادیم آنکتاب را بآنانکه برگزیدیم از بندگان خود پس بعضیشان ستم کنندگانند مر نفسش را و بعضیشان

مُّقْتَصِدٌ ۚ وَمِنْهُمْ سَابِقٌۢ بِالْخَيْرٰتِ بِاِذْنِ اللّٰهِ ۭ ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيْرُ ﴿٣٢﴾ جَنّٰتُ عَدْنٍ

میانه رونده اند و بعضیشان پیشی گیرندگانند بخوبیها باذن خدا اینست آن فضل بزرگ بهشتهای جاودانی

يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا
درروند آنرا زیور کنند درآنها از دستوانها از طلا ومروارید وپوشش ایشان درآنها پرنیانست وگویند
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ
ستایش مرخدارا که برد از ما اندوه را بدرستیکه پروردگار ما هرآینه آمرزنده شکرپذیرست آنکه درآورد ما بسرای
الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ
اقامت از احسانش مس نمیکند مارا درآن تعبی ومس نمیکند مارا درآن خستگی وآنانکه کافرشدند برای ایشانست
جَهَنَّمَ لَا يُقْضَى عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَٰلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَفُورٍ ﴿٣٦﴾ وَ
آتش دوزخ نه حکم کرده میشود برایشان پس بمیرند ونه تخفیف داده میشود از ایشان هیچ عذابش همچنین جزا میدهیم هر ناسپاسی را و
هُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ
ایشان فریاد میکنند درآن که پروردگارا بیرون آور ما را تا کنیم کار شایسته جز آنچه بودیم که میکردیم آیا عمر ندادیم شما را آنقدر که پند بگیرد
فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ عَالِمُ
درآن کسیکه پند گرفت وآمد شما را بیم کننده پس بچشید پس نیست مر ستمکاران را هیچ یاوری بدرستیکه خدا دانای
غَيْبِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي
نهان آسمانها وزمین است بدرستیکه اوست دانا بضمایر سینه ها اوست که گردانید شما را خلیفه ها در
الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا
زمین پس آنکه کافرشد پس بر اوست کفرش وزیاده نمیکند کافرانرا کفرشان نزد پروردگارشان جز دشمنی ونی
يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
افزاید کافرانرا کفرشان جز زیانکاری بگو خبر دهید از شریکانتان آنانکه میخوانید از جز خدا
أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَاوَاتِ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ
بنمائید مرا که چه چیز آفریدند از زمین یا مر ایشانراست انبازی در آسمانها یا داده ایشان کتابی پس ایشانند بر بینه
مِنْهُ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَاوَاتِ وَ
از آن بلکه وعده نمیدهند ستمکاران بعضیشان بعضی را جز فریب بدرستیکه خدا نگاه میدارد آسمانها و

الْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا ۚ وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ ۚ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾

زمین را از آنکه زایل شوند و هر آینه اگر زایل شوند نگاه ندارد آنرا بیکس پس از او بدرستیکه او باشد بردبار آمرزنده

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُمْ

و سوگند خوردند بخدا سخت ترین سوگندهاشان که اگر آید ایشانرا بیم کننده هر آینه باشند راه یافته تر از هر یک از امتها پس چون آمد ایشانرا

نَذِيرٌ مَا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾ اسْتِكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ ۚ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ

بیم کننده نیفزود ایشانرا جز نفرت از راه سرکشی در زمین و اندیشیدن بدی و احاطه نکند اندیشیدن بد

إِلَّا بِأَهْلِهِ ۚ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ ۚ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ۖ وَلَنْ

مگر باهلش پس آیا انتظار میبرند جز دستور پیشینیانرا پس هرگز نیابی مر دستور خدارا تغییری و هرگز

تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ

نیابی مر دستور خدارا گردیدنی آیا و سیر نکردند در زمین پس بنگرند که چگونه بود انجام آنانکه بودند

قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۚ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ

پیش از ایشان و بودند سخت تر از ایشان در توانائی و نباشد خدا که عاجز کند او را هیچ چیز در آسمانها و نه در زمین بدرستیکه او

كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ

باشد دانای توانا و اگر مؤاخذه کردی خدا مردمانرا بسبب آنچه کسب کردند نگذاشتی بر پشتش هیچ جنبنده

وَلَٰكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

ولیکن باز پس میدارد ایشانرا تا وقتی نامبرده شده پس چون آید اجلشان پس بدرستیکه خدا باشد بندگانش بینا

سورة يس مكية وهي ثلث وثمانون آية

حروفها ٣٥٥٥ — كلماتها ٧٢٧ — ركوعها ٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يس ﴿١﴾ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾ تَنْزِيلَ

ای سید عالم قسم بآن قرآن مشتمل بر حکمت بدرستیکه تو هر آینه از پیغمبرانی بر راه راست فرو فرستادن

الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٥﴾ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَا أُنْذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ

غالب مهربان تا بیم دهی گروهی را همچنانکه بیم داده شدند پدرانشان پس ایشان غافلانند بتحقیق ثابت شد سخن بر

أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾ إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ

اکثر ایشان پس ایشان نمیگروند بدرستیکه ما گردانیدیم در گردنهاشان غلها پس آن تا ذقنهاست پس ایشان

مُقْمَحُونَ ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

سر بهوا کنندگانند و گردانیدیم از میان دستهاشان سدی واز پس سرشان سدی پس فرو انداختیم بر چشمهاشان پس ایشان

﴿٩﴾ وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ إِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ

نمی بینند و یکسانست برایشان خواه بیم داده باشی ایشانرا و خواه بیم نداده باشی ایشانرا ایمان نیاورند جز این نیست که بیم میدهی کسیرا که پیروی کند ذکر را

وَخَشِيَ الرَّحْمَٰنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ﴿١١﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا

و بترسد از خدای بخشنده در نهان پس مژده ده او را بآمرزش و پاداش خوب بدرستیکه ما زنده میسازیم مردگانرا و مینویسیم آنچه را

قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ ﴿١٢﴾ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ

پیش فرستاده اند و اثرهاشانرا و همه چیز ضبط کردیم آنرا در مقتدای بیان کننده و بزن برای ایشان مثلی اصحاب

الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا

قریه هنگامیکه آمدند ایشانرا فرستاده شدگان وقتیکه فرستادیم بسوی ایشان دو کس پس تکذیب کردند آندو را پس قوی کردیم آندو را بسیی پس گفتند

إِنَّا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَٰنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ

بدرستیکه ما بسوی شما فرستاده شدگان گفتند نیستید شما مگر انسانی مانند ما و فرو نفرستاده خدای بخشنده هیچ چیزرا نیستید شما

إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

مگر دروغ میگوئید گفتند پروردگار ما میداند که ما بسوی شما هر آینه فرستاده شدگان و نیست بر ما مگر رسانیدن آشکار

﴿١٧﴾ قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا

گفتند بدرستیکه ما فال بد گرفتیم بشما اگر باز نه ایستادید سنگسار میکنیم البته شما را و هر آینه مس میکند البته شما را از ما عذابی دردناک گفتند

طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ

فشاشومی شما با شماست آیا اگر پند داده شدید بلکه شائید گروه اسرافکاران و آمد از دورترین جای آن شهر مردی که میشتافت

قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَا

گفت ای گروه پیروی کنید فرستادگان را پیروی کنید آنرا که نمیخواهد از شما مزدی و ایشانند هدایت یافتگان و چیست مرا که

أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾ أَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَٰنُ بِضُرٍّ

نپرستم آنرا که پدید آورد مرا و بسوی او باز گردانیده میشوید آیا بگیرم از غیر او الهانی که اگر بخواهد بمن خدای بخشاینده گزندی

لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّي إِذًا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ

کفایت نکند از من در خواستشان چیزی را و نه رهانندم بدرستیکه منم آنگاه هر آینه در گمراهی آشکارا بدرستیکه من گرویدم بپروردگار

فَاسْمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ ۖ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي

شما پس بشنوید از من گفته شد که داخل شو در بهشت گفت ایکاش قوم من آگاهی مییافتند بآنکه آمرزید مرا پروردگارم و گردانید مرا

مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾

از گرامی داشتگان و فرو نفرستادیم ما بر قومش از بعد او هیچ لشکری از آسمان و نبودیم فرو فرستندگان

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ ۚ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ

نبود جز فریادی واحد پس آنگاه ایشان شدند افسردگان مرگ ای دریغ بر بندگان که نیاید ایشانرا هیچ رسولی

إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ

جز آنکه هستند بآن استهزا میکنند آیا ندیدند که بسیار هلاک کردیم پیش از ایشان از قرنها که ایشان بسوی ایشان برنمیگردند

﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا

و نیستند همه گرد آورده شده نزد ما حاضر گردانیدگان و آیتی است مر ایشانرا زمین مرده که زنده کردیم آنرا و بیرون آوردیم

مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ

از آن دانه را پس از آن میخورند و گردانیدیم در آن بستانها از خرمابنان و انگورها و روان کردیم در آن از چشمه ها

﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ ۖ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ

تا بخورند از ثمرش و نساخت آنرا دستهاشان آیا پس شکر نمیکنند دانم پاک بودن آنکه آفرید اصناف را

كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ

همه آنها از آنچه میرویاند زمین و از خودهاشان و از آنچه نمیدانند و آیتی است مر ایشانرا شب که بیرون میکشیم از آن روز را

فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ

پس آنگاه آنها داخلانند در تاریکی و آفتاب سیر میکند برای جای قراری که مراد است آن قرار دادن خدای غالب دانا است . و ماه را مقرر کردیم

مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنبَغِي لَهَا أَن تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ

منزلها تا آنکه بازگشت کند چون چوب خوشهٔ خرمای کهنه نه آفتاب میسزد مر آنرا که دریابد ماه را و نه شب

سَابِقُ النَّهَارِ ۚ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾ وَآيَةٌ لَّهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ

پیش از روز است و هر یک در گردونی آمد و رفت مینمایند و آیتی است مر ایشانرا که ما بار کردیم فرزندان ایشانرا در کشتی پر کرده شده

﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُم مِّن مِّثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ

و آفریدیم برای ایشان از مثل آن آنچه سوار میشوند و اگر خواهیم غرق میکردانیم ایشانرا پس نیست فریادرسی مر ایشانرا و نه ایشان

يُنقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا

خلاص کرده میشوند مگر رحمتی از ما و تمتیعی تا وقتی و چون گفته شود مر ایشانرا که بپرهیزید از آنچه میان دستهای شماست

خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ آيَةٍ مِّنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ

و آنچه پس پشت شماست باشد که شما رحمت کرده شوید و نمیآید ایشانرا هیچ آیتی از آیتهای پروردگار ایشان مگر که باشند از آن روی گردانندگان

﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنُطْعِمُ مَن لَّوْ

و چون گفته شود مر ایشانرا که انفاق کنید از آنچه روزی کرد شما را خدا گویند آنانکه کافر شدند مر آنانرا که ایمان آوردند آیا خورانیم کسیرا که اگر

يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ

بخواست خدا خوراک داده بود او را نیستید شما مگر در گمراهی روشن و میگویند کی باشد این وعده اگر هستید

صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ

راستگویان انتظار نمیبرند مگر فریادی واحد را که خواهد گرفت ایشانرا و ایشان خصومت میکرده باشند پس نتوانند

تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ

وصیت کردن و نه بسوی کسانشان برمیگردند و دمیده شد در صور پس آنگاه ایشان از قبرها بسوی پروردگار ایشان میشتابند

﴿٥١﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَن بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾

گفتند ای وای بر ما که برانگیخت ما را از خوابگاه ما اینست آنچه وعده داده بود ما را خدای بخشنده و راست گفتند مرسلان

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا

نباشد جز فریادی واحد پس آنگاه ایشانند جمع کرده شده نزد ما حاضر کرده شدگان پس امروز ظلم کرده نشود نفسی هیچ چیز

وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ ﴿٥٥﴾

و جزا داده نشوید جز آنچه هستید که میکنید بدرستیکه اهل بهشت آنروزند در کاری شادی کنان

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ

ایشانند و جفتهاشان در سایه‌ها بر سریرها تکیه زنندگان مر ایشانراست در آن میوه و مر ایشانراست آنچه خواهش میکنند

﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾ وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ

سلام گفتنی از پروردگار مهربان و جدا شوید امروز ای گناهکاران آیا پیمان نفرستادم بسوی شما

يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ

ای بنی آدم که نپرستید شیطانرا بدرستیکه او مر شماراست دشمنی آشکار و اینکه بپرستید مرا و اینست راه

مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي

راست و بتحقیق گمراه کرد از شما خلقی بسیار آیا پس نبودند که دریابند بعقل اینست دوزخ که

كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ اصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ

بودید وعده داده میشدید بچشید حرارتشرا امروز بسبب آنچه بودید که کفر میورزیدید امروز مهر میکنیم بر دهنهاشان

وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ

و سخن میکند با ما دستهاشان و گواهی میدهد پاهاشان بآنچه بودند که کسب میکردند و اگر میخواستیم هر آینه رفتن محو کشیده بودیم بر چشمهاشان

فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا

پس پیشی گرفته بودند راه را پس کجا میدیدند و اگر میخواستیم هر آینه مسخ میکردیم ایشانرا بر جایشان پس نتوانستندی

مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ

رفتن و نه برمیگشتند و کسی را که عمر دراز میدهیمش نگون میگردانیمش در خلق آیا پس در نمیابند بعقل و نیاموختیم او را

الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ

شعر و نسزد مر او را نیست آن مگر پندی و قرآنی واضح تا بیم دهد کسیرا که باشد زنده و ثابت شود سخن

عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧١﴾

بر کافران آیا ندیدند که ما آفریدیم برای ایشان از آنچه ساخت دستهای ما شتر و گاو و گوسفند پس ایشانند مر آنها را مالکان

وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ أَفَلَا يَشْكُرُونَ

و رام گردانیدیم آنها را برای ایشان پس از آنهاست سوار ایشان و از آنها میخورند و مر ایشانراست در آنها منفعتها و آشامیدنیها پس آیا شکر نمیکنند

﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ

و گرفتند از غیر خدا الهان باشد که ایشان یاری کرده شوند نمیتوانند یاری کردن ایشان را و ایشان مر آنها را

جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوَلَمْ يَرَ

سپاهی اند حاضر کردگان پس نباید که اندوهگین سازد ترا گفتار ایشان بدرستیکه ما میدانیم آنچه را مخفی میدارند و آنچه را ظاهر میکنند آیا ندید

الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ

انسان که ما آفریدیم او را از منی پس آنگاه او خصومت کننده ایست آشکار و زد برای ما مثلی و فراموش کرد آفرینش

قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

گفت که زنده میگرداند استخوانها را و آنهاست پوسیده بگو زنده میکند ش آنکه آفرید آنها را نخستین بار و اوست بهر خلقی دانا

﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ

آنکه گردانید برای شما از درخت سبز آتش را پس آنگاه شما از آن برمیافروزید آیا نیست آنکه آفرید

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَى وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ

آسمانها و زمین را توانا بر آنکه آفریند مثلشان آری و اوست آفریدگار دانا جز این نیست امرش چون خواهد

شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

چیزی را آنکه بگوید مر او را بشو پس میشود پس دانم پاک بودن آنکه بدست اوست پادشاهی همه چیز و بسوی او برگردانیده میشوید

سورة الصافات مكية وهي مائة واثنتان وثمانون آية

حروفها	كلماتها	ركوعها
۳۸۲۶	۸۶۰	۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالصّٰٓفّٰتِ صَفًّا ﴿١﴾ فَالزّٰجِرٰتِ زَجْرًا ﴿٢﴾ فَالتّٰلِيٰتِ ذِكْرًا ﴿٣﴾ اِنَّ اِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٤﴾

بصف زدگان صف زدنی پس زجر کنندگان زجر کردنی پس قرائت کنندگان ذکر را بدرستیکه الٰه شما هر آینه یکی است

رَّبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿٥﴾ اِنَّا زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِزِيْنَةِ الْكَوَاكِبِ

پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و پروردگار مشرقهاست بدرستیکه ما آراستیم آسمان نزدیکتر را بزینتی که ستارهاست

﴿٦﴾ وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطٰنٍ مَّارِدٍ ﴿٧﴾ لَا يَسَّمَّعُوْنَ اِلَى الْمَلَاِ الْاَعْلٰى وَيُقْذَفُوْنَ مِنْ كُلِّ

و نگهداشتنی از هر شیطان سرکش گوش فرا نتوانند داشت بسوی جماعت بالاتر و انداخته میشوند از هر

جَانِبٍ ﴿٨﴾ دُحُوْرًا وَّلَهُمْ عَذَابٌ وَّاصِبٌ ﴿٩﴾ اِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاَتْبَعَهٗ شِهَابٌ ثَاقِبٌ

سوئی برای راندن و برای ایشانست عقوبت دایمی در آخرت مگر آنکه بدزدیده ربود ربودنی پس از پی در آمد او را شعله فروزان روشن

﴿١٠﴾ فَاسْتَفْتِهِمْ اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمْ مَّنْ خَلَقْنَا اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ مِّنْ طِيْنٍ لَّازِبٍ ﴿١١﴾ بَلْ عَجِبْتَ وَ

پس طلب بیان کن که آیا ایشان سختتر اند در آفرینش یا آنانرا که آفریدیم بدرستیکه ما آفریدیم ایشانرا از گل چسبنده بلکه تعجب نمودی و

يَسْخَرُوْنَ ﴿١٢﴾ وَاِذَا ذُكِّرُوْا لَا يَذْكُرُوْنَ ﴿١٣﴾ وَاِذَا رَاَوْا اٰيَةً يَّسْتَسْخِرُوْنَ ﴿١٤﴾ وَقَالُوْٓا اِنْ هٰذَآ

استهزا میکنند و چون پند داده شوند پند نمیگیرند و چون ببینند آیتی استهزا میکنند و گویند نیست این

اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿١٥﴾ ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظٰمًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ ﴿١٦﴾ اَوَاٰبَآؤُنَا الْاَوَّلُوْنَ ﴿١٧﴾

مگر جادوئی آشکار آیا چون بمیریم و بشویم خاک و استخوانها آیا ما هر آینه برانگیخته شوندگان یا پدران ما که پیشینیانند

قُلْ نَعَمْ وَاَنْتُمْ دَاخِرُوْنَ ﴿١٨﴾ فَاِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ فَاِذَا هُمْ يَنْظُرُوْنَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوْا يٰوَيْلَنَا هٰذَا

بگو آری و شایند خواران پس نیست این جز فریادی واحد پس آنگاه ایشان بنگرند و میگویند ای وای بر ما اینست

يَوْمُ الدِّيْنِ ﴿٢٠﴾ هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ ﴿٢١﴾ اُحْشُرُوا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا وَاَزْوَاجَهُمْ

روز جزا اینست روز تمیزی که بودید آنرا تکذیب میکردید جمع کنید آنانرا که ستم کردند و صنفهای آنانرا

وَمَا كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ ﴿٢٢﴾ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَاهْدُوْهُمْ اِلٰى صِرَاطِ الْجَحِيْمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوْهُمْ اِنَّهُمْ مَّسْئُوْلُوْنَ

و آنچه بودند که میپرستیدند از غیر خدا پس دلالت کنید ایشانرا براه دوزخ و بازدارید ایشانرا بدرستیکه ایشانند پرسیدنیگان

﴿٢٤﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُوْنَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَسَآءَلُوْنَ

چیست شما را که یاری یکدیگر نمیکنید بلکه ایشانند آنروز انقیاد کنندگان و روی آورند بعضیشان بر بعضی میپرسند از یکدیگر

(۲۷) قَالُوٓا اِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَاْتُوْنَنَا عَنِ الْيَمِيْنِ (۲۸) قَالُوْا بَلْ لَّمْ تَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ (۲۹) وَمَا كَانَ لَنَا

گفتند بدرستیکه شما بودید که میآمدید از راست یعنی از راه خیرخواهی گفتند بلکه نبودید مؤمنان یعنی باختیار خود و نبود مر ما را

عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ ۚ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طٰغِيْنَ (۳۰) فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَآ ۖ اِنَّا لَذَآئِقُوْنَ (۳۱)

بر شما هیچ تسلطی بلکه بودید گروهی زیاده روان پس ثابت شد بر ما سخن پروردگار ما بدرستیکه ما هم آینده چشندگان

فَاَغْوَيْنٰكُمْ اِنَّا كُنَّا غٰوِيْنَ (۳۲) فَاِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُوْنَ (۳۳) اِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ

پس گمراه کردیم شما را بدرستیکه ما بودیم گمراهان پس بدرستیکه ایشان روزی چنین در عقوبت انبازانند بدرستیکه ما چنین میکنیم

بِالْمُجْرِمِيْنَ (۳۴) اِنَّهُمْ كَانُوْٓا اِذَا قِيْلَ لَهُمْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ يَسْتَكْبِرُوْنَ (۳۵) وَيَقُوْلُوْنَ ءَاِنَّا

با گناهکاران بدرستیکه ایشان بودند چون گفته شد مر ایشان را که نیست الهی جز خدا سرکشی میکردند و میگفتند آیا ما

لَتَارِكُوْٓا اٰلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُوْنٍ (۳۶) بَلْ جَآءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِيْنَ (۳۷) اِنَّكُمْ لَذَآئِقُوا

ترک کنندگانیم الهانا را برای شاعری دیوانه بلکه آمد بحق و تصدیق نمود مرسلان را بدرستیکه شما هم آینده چشندگان

الْعَذَابِ الْاَلِيْمِ (۳۸) وَمَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ (۳۹) اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ (۴۰)

عذاب بر درد و جزا داده نمیشوید جز آنچه بودید که میکردید مگر بندگان خدا که خالص کرده شدگانند

اُولٰٓئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُوْمٌ (۴۱) فَوَاكِهُ ۚ وَهُمْ مُّكْرَمُوْنَ (۴۲) فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ (۴۳) عَلٰى سُرُرٍ

آنها مر ایشان راست روزی معلوم میوه ها و ایشانند گرامی داشتگان در بهشتهای با ناز و نعمت بر تختها

مُّتَقٰبِلِيْنَ (۴۴) يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَاْسٍ مِّنْ مَّعِيْنٍ (۴۵) بَيْضَآءَ لَذَّةٍ لِّلشّٰرِبِيْنَ (۴۶) لَا فِيْهَا

رو بروی یکدیگر بگردش در آورده میشود بر ایشان پیاله از شراب جاری سپید که لذتست مر آشامندگان را نه در آنست

غَوْلٌ وَّلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُوْنَ (۴۷) وَعِنْدَهُمْ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ عِيْنٌ (۴۸) كَاَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُوْنٌ (۴۹)

فسادی و نه ایشان از آن مست میشوند و نزد ایشانست زنان فرو داشته چشم فراخ حدقه گویا ایشان بیضهای شترمرغ در ساتر نگهداشته

فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَسَآءَلُوْنَ (۵۰) قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ اِنِّيْ كَانَ لِيْ قَرِيْنٌ (۵۱) يَّقُوْلُ ءَاِنَّكَ

پس روی آوردند بعضی ایشان بر بعضی میپرسند از یکدیگر گفت گوینده از ایشان بدرستیکه بود مرا همنشینی که میگفت آیا تو هم آینده

لَمِنَ الْمُصَدِّقِيْنَ (۵۲) ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَدِيْنُوْنَ (۵۳) قَالَ هَلْ اَنْتُمْ مُّطَّلِعُوْنَ

از تصدیق کنندگانی که آیا چون بمیریم و بشویم خاکی و استخوانهائی آیا ما هم آینده جزا داده شدگانیم گفت آیا شمایند فرو نگرندگان

(٥٤) فَاطَّلَعَ فَرَاٰهُ فِيْ سَوَآءِ الْجَحِيْمِ (٥٥) قَالَ تَاللّٰهِ اِنْ كِدْتَّ لَتُرْدِيْنِ (٥٦) وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّيْ لَكُنْتُ

پس فرا نگریست پس دید او را در میانهٔ دوزخ گفت بخدا که هر آینه نزدیک بود که هلاک گردانی مرا و اگر نبود نعمت پروردگارم هر آینه بودم

مِنَ الْمُحْضَرِيْنَ (٥٧) اَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِيْنَ (٥٨) اِلَّا مَوْتَتَنَا الْاُوْلٰى وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِيْنَ (٥٩) اِنَّ هٰذَا

از احضار شدگان آیا پس نباشیم ما مردگان جز مردن ما نخست و نباشیم ما عذاب کرده شدگان بر تحقیق این

لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ (٦٠) لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعٰمِلُوْنَ (٦١) اَذٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا اَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّوْمِ (٦٢)

هر آینه آن کامیابی بزرگ برای مثل این پس باید بکنند کنندگان آیا آن بهتر است در مایهٔ ضیافت یا درخت زقوم

اِنَّا جَعَلْنٰهَا فِتْنَةً لِّلظّٰلِمِيْنَ (٦٣) اِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِيْٓ اَصْلِ الْجَحِيْمِ (٦٤) طَلْعُهَا كَاَنَّهٗ رُءُوْسُ

بدرستیکه ما گردانیدیم آنرا بلائی برای ستمکاران بدرستیکه آن درختی است که بیرون میآید در قعر دوزخ شکوفهٔ آن گویا که سرهای

الشَّيٰطِيْنِ (٦٥) فَاِنَّهُمْ لَاٰكِلُوْنَ مِنْهَا فَمَالِـُٔوْنَ مِنْهَا الْبُطُوْنَ (٦٦) ثُمَّ اِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ

دیوها است پس بدرستیکه ایشان هر آینه خورندگانند از آن پس پر کنندگانند از آن شکمها را پس بدرستیکه مر ایشانراست بر آن هر آینه آمیختنی از

حَمِيْمٍ (٦٧) ثُمَّ اِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَاِلَى الْجَحِيْمِ (٦٨) اِنَّهُمْ اَلْفَوْا اٰبَآءَهُمْ ضَآلِّيْنَ (٦٩) فَهُمْ عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ

آب گرم پس بدرستیکه بازگشت ایشانست هر آینه بسوی دوزخ بدرستیکه ایشان یافتند پدران خود را گمراهان پس ایشان بر اثرهای ایشان

يُهْرَعُوْنَ (٧٠) وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ اَكْثَرُ الْاَوَّلِيْنَ (٧١) وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا فِيْهِمْ مُّنْذِرِيْنَ (٧٢)

بشتاب میروند و بتحقیق گمراه شدند پیش از ایشان اکثر پیشینیان و بتحقیق فرستادیم در ایشان بیم کنندگان

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِيْنَ (٧٣) اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ (٧٤) وَلَقَدْ نَادٰىنَا نُوْحٌ

پس بنگر چگونه بود انجام بیم کرده شدگان جز بندگان خدا که خالص کرده شدگانند و بتحقیق خواند بندهٔ ما را نوح

فَلَنِعْمَ الْمُجِيْبُوْنَ (٧٥) وَنَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ (٧٦) وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهٗ هُمُ الْبٰقِيْنَ

پس هر آینه خوب اجابت کنندگانیم و نجات دادیم او را و اهلش را از اندوه بزرگ و گردانیدیم اولاد او را ایشان باز ماندگان

(٧٧) وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْاٰخِرِيْنَ (٧٨) سَلٰمٌ عَلٰى نُوْحٍ فِي الْعٰلَمِيْنَ (٧٩) اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ

و واگذاشتیم بر او در پسینیان درود بر نوح در جهانیان بدرستیکه ما همچنین پاداش میدهیم نیکوکاران را

(٨٠) اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ (٨١) ثُمَّ اَغْرَقْنَا الْاٰخَرِيْنَ (٨٢) وَاِنَّ مِنْ شِيْعَتِهٖ لَاِبْرٰهِيْمَ (٨٣)

بدرستی او است از بندگان ما که مؤمنانند پس غرق کردیم دیگران را و بدرستیکه از پیروان او است هر آینه ابراهیم

إِذْ جَآءَ رَبَّهُۥ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَئِفْكًا ءَالِهَةً
وقتی که آمد پروردگار را با دلی درست چون گفت مر پدر را و قوم را که چه چیز است آنکه می‌پرستید آیا از راه دروغ الهان
دُونَ ٱللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُم بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى ٱلنُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّى
غیر خدا میخواهید پس چیست گمان شما بپروردگار جهانیان پس نگریست نگریستنی در نجوم پس گفت بدرستیکه من
سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا۟ عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ ءَالِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا
بیمارم پس اعراض کردند از او پشت کنندگان پس بیچاره جوئی رفت بسوی الهانشان پس گفت آیا چرا نمیخورید چیست مر شما را که
تَنطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًۢا بِٱلْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوٓا۟ إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ
سخن نمیگوئید پس رفت برایشان زدنی بدست راست پس رو آوردند بسوی او میشتافتند گفت آیا میپرستید
مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا۟ ٱبْنُوا۟ لَهُۥ بُنْيَٰنًا فَأَلْقُوهُ فِى ٱلْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾
آنچه را که میتراشید و خدا آفرید شما را و آنچه را که میسازید گفتند بنا کنید برای او بنائی پس بیندازید او را در آتش بسیار شعله‌ور
فَأَرَادُوا۟ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ إِنِّى ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّى سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾
پس خواستند باو چاره پس کردیم ایشان را پائینان و گفت که من رونده بسوی پروردگارم زود باشد که راه نماید
رَبِّ هَبْ لِى مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَٰهُ بِغُلَٰمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ ٱلسَّعْىَ قَالَ يَٰبُنَىَّ
پروردگارا بخش مرا از شایستگان پس مژده دادیمش به پسری بردبار پس رسید با او کوشش را گفت ای پسر من
إِنِّىٓ أَرَىٰ فِى ٱلْمَنَامِ أَنِّىٓ أَذْبَحُكَ فَٱنظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَٰٓأَبَتِ ٱفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۖ سَتَجِدُنِىٓ
بدرستیکه من می‌بینم در خواب که ذبح میکنم ترا پس بنگر که چه می‌بینی گفت ای پدر من بکن آنچه فرموده شده زود باشد که بیابی
إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٠٢﴾ فَلَمَّآ أَسْلَمَا وَتَلَّهُۥ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَٰدَيْنَٰهُ أَن يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ ﴿١٠٤﴾
اگر خواسته باشد خدا از شکیبایان پس چون گردن نهادند و انداخت او را بیکطرف پیشانی و ندا کردیم او را که ای ابراهیم
قَدْ صَدَّقْتَ ٱلرُّءْيَآ ۚ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْبَلَٰٓؤُا۟ ٱلْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَفَدَيْنَٰهُ
بتحقیق راست گردانیدی خواب را بدرستیکه ما همچنین جزا میدهیم نیکوکاران را بدرستیکه اینست هر آینه آن امتحانی هویدا و فدا دادیم
بِذِبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى ٱلْءَاخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ
او را بذبحی بزرگ و واگذاشتیم بر او در پسینیان سلام بر ابراهیم همچنین جزا و پاداش دهیم نیکوکاران را

(١١٠) إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ (١١١) وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ (١١٢) وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ

بدرستیکه اوست از بندگان ما که مؤمنانند وبشارت دادیم اورا باسحق پیغمبری از شایستگان وبرکت کردیم براو

وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ ۚ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ (١١٣) وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَ

وبر اسحق واز نسل آن دو تا نیکوکارست وستم کننده مرنفسش را آشکارا وبحقیقت منت نهادیم بر موسی و

هَارُونَ (١١٤) وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ (١١٥) وَنَصَرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ (١١٦)

هارون ونجات دادیم آن دو تا را وقومشانرا از غمی بزرگ ویاری کردیم ایشانرا پس بودند ایشان غالبان

وَآتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ (١١٧) وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (١١٨) وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي

و دادیم آن دو تا را کتابی واضح وهدایت کردیم آن دو تا را راه راست وواگذاشتیم برایشان در

الْآخِرِينَ (١١٩) سَلَامٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ (١٢٠) إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (١٢١) إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا

پسینیان سلام بر موسی وهارون بدرستیکه ما همچنین پاداش میدهیم نیکوکارانرا بدرستیکه آن دو تا از بندگان

الْمُؤْمِنِينَ (١٢٢) وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ (١٢٣) إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ (١٢٤) أَتَدْعُونَ بَعْلًا

گروندگانند وبدرستیکه الیاس هرآینه از مرسلان است چون گفت مرقومش را آیا نمیپرهیزید آیا میخوانید بعل را

وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ (١٢٥) اللَّهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ (١٢٦) فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ

وواميگذاريد بهترين آفريندگانرا خدا پروردگار شما وپروردگار پدران شما كه پيشينيانند پس تكذيب كردند او را پس بدرستيكه

لَمُحْضَرُونَ (١٢٧) إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ (١٢٨) وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ (١٢٩) سَلَامٌ عَلَىٰ إِلْ يَاسِينَ

ایشانند حاضرکردگان مگر بندگان خدا که خالص کردگانند وواگذاشتیم براو در پسینیان سلام بر الیاسین

(١٣٠) إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (١٣١) إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ (١٣٢) وَإِنَّ لُوطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِينَ

بدرستیکه ما همچنین پاداش دهیم نیکوکاران را بدرستیکه اوست از بندگان ما که گروندگانند وبدرستیکه لوط هرآینه بود از مرسلان

(١٣٣) إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ (١٣٤) إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ (١٣٥) ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ (١٣٦) وَ

هنگامیکه رهانیدیم اورا واهل اورا همه جز پیرزنی در باز ماندگان پس هلاک کردیم دیگرانرا و

إِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِم مُّصْبِحِينَ (١٣٧) وَبِاللَّيْلِ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (١٣٨) وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

بدرستیکه شما هرآینه میگذرید برایشان بامدادکنندگان وبشب آیا پس در نمییابید بعقل وبدرستیکه یونس هرآینه از مرسلانست

(۱۳۹) اِذْ اَبَقَ اِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ (۱۴۰) فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِيْنَ (۱۴۱) فَالْتَقَمَهُ الْحُوْتُ

وقتی که گریخت بسوی کشتی پر کرده شده پس قرعه زد پس شد از انداخته شدگان پس فرو برد ش ماهی

وَهُوَ مُلِيْمٌ (۱۴۲) فَلَوْلَآ اَنَّهٗ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِيْنَ (۱۴۳) لَلَبِثَ فِيْ بَطْنِهٖٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ (۱۴۴)

واو بود ملامت کننده پس اگر نه اینکه او بود از تسبیح کنندگان هر آینه میماند در شکمش تا روزیکه برانگیخته میشوند

فَنَبَذْنٰهُ بِالْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيْمٌ (۱۴۵) وَاَنْۢبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَّقْطِيْنٍ (۱۴۶) وَاَرْسَلْنٰهُ اِلٰى مِائَةِ

پس انداختیمش در جای بی پناه واو بود بیمار و رویانیدیم براو درختی از کدو و فرستادیم اورا بسوی صد

اَلْفٍ اَوْ يَزِيْدُوْنَ (۱۴۷) فَاٰمَنُوْا فَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ (۱۴۸) فَاسْتَفْتِهِمْ اَلِرَبِّكَ الْبَنٰتُ وَلَهُمُ الْبَنُوْنَ

هزار یا زیاد میآمدند پس ایمان آوردند پس کامران کردیشان تا وقتی پس طلب بیان کن از ایشان آیا مر پروردگار ترست دختران و ایشانرا

(۱۴۹) اَمْ خَلَقْنَا الْمَلٰٓئِكَةَ اِنَاثًا وَّهُمْ شٰهِدُوْنَ (۱۵۰) اَلَآ اِنَّهُمْ مِّنْ اِفْكِهِمْ لَيَقُوْلُوْنَ (۱۵۱)

پسران یا آفریدیم فرشتگانرا مؤنثها وایشان بودند حاضران آگاه باش که ایشان از دروغشان هر آینه خواهند گفت

وَلَدَ اللّٰهُ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ (۱۵۲) اَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِيْنَ (۱۵۳) مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ

فرزندان آورد خدا و بدرستیکه ایشانند هر آینه دروغگویان آیا برگزید دخترانرا بر پسران . چیست مرشمارا چگونه حکم میکنید

(۱۵۴) اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ (۱۵۵) اَمْ لَكُمْ سُلْطٰنٌ مُّبِيْنٌ (۱۵۶) فَاْتُوْا بِكِتٰبِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ (۱۵۷)

آیا پس پند نمیگیرید آیا مرشمارا است حجتی روشن پس بیارید کتابتانرا اگر هستید راستگویان

وَجَعَلُوْا بَيْنَهٗ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ اِنَّهُمْ لَمُحْضَرُوْنَ (۱۵۸) سُبْحٰنَ اللّٰهِ

وگردانیدند میانهٔ او و میانهٔ جن نسبی وبحقیقت دانستند جن که هر آینه ایشانند احضار کرده شدگان دائم پاک بود خدارا

عَمَّا يَصِفُوْنَ (۱۵۹) اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ (۱۶۰) فَاِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُوْنَ (۱۶۱) مَآ اَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفٰتِنِيْنَ

از آنچه وصف میکنند مگر بندگان خدا که خالص کرده شدگانند پس بدرستیکه شما و آنچه میپرستید نیستید شما براو بتاه کنندگان

(۱۶۲) اِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيْمِ (۱۶۳) وَمَا مِنَّآ اِلَّا لَهٗ مَقَامٌ مَّعْلُوْمٌ (۱۶۴) وَّاِنَّا لَنَحْنُ الصَّآفُّوْنَ (۱۶۵)

مگر آنرا که اوست در آینده در دوزخ ونیست از ما جز که مراوراست مقامی معین وبدرستیکه مائیم هر آینه صف زنندگان

وَاِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُوْنَ (۱۶۶) وَاِنْ كَانُوْا لَيَقُوْلُوْنَ (۱۶۷) لَوْ اَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ (۱۶۸)

وبدرستیکه مائیم هر آینه تسبیح کنندگان واگرچه بودند که هر آینه میگفتند اگر اینکه بود نزد ما ذکری از پیشینیان

لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهٖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا

هر آینه بودیم از بندگان خدا که از اهل اخلاصند پس کافر شدند بآن پس زود باشد که بدانند و بتحقیق که پیشی گرفت کلمهٔ ما

لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ

مر بندگان ما را که مرسلانند بدرستیکه ایشان هر آینه ایشانند یاری شدگان و بدرستیکه لشکر ما ایشانند غالبان پس روی بگردان

عَنْهُمْ حَتّٰى حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ

از ایشان تا وقتی و ببین ایشان را پس زود باشد که ببینند آیا پس عذاب ما را بشتاب میخواهند پس چون فرود آید

بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾

بفضای ایشان پس بدست صباح بیم شدگان و روی بگردان از ایشان تا هنگامی و ببین پس زود باشد که ببینند

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

دائم پاک بودن پروردگار تو پروردگار عزت از آنچه وصف میکنند و سلام بر مرسلان و ستایش مر خدا را که پروردگار جهانیان است

سورة ص مكية وهي ثمان وثمانون آية

حروفها ٣٠٦٩ — كلماتها ٧٣١ — ركوعها ٥

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

صٓ وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ

قسم بقرآن صاحب ذکر بلکه آنانکه کافر شدند در سرکشی و مخالفتند بسا که هلاک گردانیدیم از پیش ایشان

مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَلَاتَ حِينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هٰذَا

از اهل روزگار گذشته پس ندا کردند و نبود آن هنگام هنگام گریز و عجب داشتند که آمد ایشان را بیم کننده از ایشان و گفتند کافران که این

سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٤﴾ أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلٰهًا وَاحِدًا إِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾ وَانْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ

جادوگریست بسیار دروغگو آیا گردانید الهها را اله واحد بدرستیکه این هر آینه باشد چیزی عجیب و رفتند آن جمع از ایشان

أَنِ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلٰى آلِهَتِكُمْ إِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ إِنْ هٰذَا

که بروید و شکیبائی ورزید بر الههاتان بدرستیکه این هر آینه چیزیست که خواسته میشود نشنیدیم ما این را در کیش آخرین نیست این

إِلَّا اخْتِلَاقٌ ﴿٧﴾ أَأُنْزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَذُوقُوا عَذَابِ

جز دروغ ساختنی آیا فرو فرستاده شد بر او ذکر از میان ما بلکه ایشانند در شک از ذکر من بلکه هنوز نچشیده اند عذاب مرا

﴿٨﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ﴿٩﴾ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا

آیا نزد ایشانست خزینها رحمت پروردگارت که غالب بخشاینده است یا مر ایشانراست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه

بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ﴿١٠﴾ جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ

میان آنهاست پس باید که بالا روند در سببها لشکری اند آنجا شکسته شده از طایفه های دشمن تکذیب کردند پیش از ایشان قوم

نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لْأَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ

نوح و عاد و فرعون صاحب میخها و ثمود و قوم لوط و اهل ایکه آنها بودند طایفه های دشمن

﴿١٣﴾ إِنْ كُلٌّ إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً مَا لَهَا

نبودند همه جز که تکذیب نمودند رسولانرا پس لازم شد عقوبت من و انتظار نمیبرند آنها جز فریادی واحد که نیست مر آنرا

مِنْ فَوَاقٍ ﴿١٥﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾ اصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ

هیچ زیستنی و گفتند پروردگارا زود بده مرا حصه مارا پیش از روز شمار صبر کن بر آنچه میگویند و

وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُودَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَ

یاد کن بنده ما را داود صاحب قوت بدرستیکه او بود رجوع کننده بدرستیکه ما رام کردیم کوهها را که با او تسبیح میگفتند بشبانگاه و

الْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَآتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ

وقت برآمدن آفتاب و پرنده را جمع کرده شده همه بودند مر او را رجوع کننده و سخت گردانیدیم پادشاهیش را و دادیم او را حکم و تمیز گفتار یعنی

الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُودَ فَفَزِعَ

بیان روشن بی اشتباه و آیا آمد ترا خبر منازعان هنگامیکه بالا رفتند بدیوار عبادتخانه وقتی که داخل شدند بر داود پس ترسید

مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَى بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا

از ایشان گفتند مترس که دو فرقه منازعیم ستمکرده بعضیمان بر بعضی پس حکم کن میان ما بحق و جور مکن و هدایت کن مارا

إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا

بسوی راه راست بدرستیکه این برادر من مر او راست نود و نه میش و مرا است میش واحد پس گفت واگذار این را

وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ ۖ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ
ومغلوب کرد مرا در آن طلب گفت بتحقیق ستمکرده بتو بخواستن میش تو بسوی میشهای خود و بدرستیکه بسیاری از

الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ ۗ وَظَنَّ
باهم آمیختگان هر آینه ستم میکنند بعضیشان بر بعضی مگر آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته و اندکی اند ایشان و گمان برد

دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ ۖ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا
داود که ما آزمودیم او را پس آمرزش خواست از پروردگارش و بروی در افتاد رکوع کنان و بازگشت نمود پس آمرزیدیم مر او را آن و بدرستیکه مر او راست نزدیکی ما

لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ ﴿٢٥﴾ يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ
هر آینه قرب و خوبی بازگشت ای داود بدرستیکه ما گردانیدیم ترا خلیفه در زمین پس حکم کن میان مردمان بحق

وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ
و پیروی مکن خواهش نفس را پس بیرون برد ترا از راه خدا بدرستیکه آنانکه بیرون میروند از راه خدا مر ایشانراست عقوبتی

شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ۚ ذَٰلِكَ
سخت بآنکه فراموش کردند روز حساب را و نیافریدیم آسمان و زمین را و آنچه میانه آنهاست بیهوده اینست

ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
گمان آنانکه کافر شدند پس وای بر آنانکه کافر شدند از آتش یا میگردانیم آنانرا که گرویدند و کردند

الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ إِلَيْكَ
کارهای شایسته چون فساد کنندگان در زمین یا میگردانیم پرهیزکارانرا چون نابکاران کتابیست که فرو فرستادیم آنرا بتو

مُبَارَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُودَ سُلَيْمَانَ ۚ نِعْمَ
برکت داده شده تا تامل کنند در آیتهایش و تا پند گیرند صاحبان خردها و بخشیدیم مر داود را سلیمان خوب

الْعَبْدُ ۖ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ
بنده بود بدرستیکه او بود رجوع کننده آنگاه که عرض کرده شد بر او طرف عصر اسبان تمام تن دوپا دیگدست گذارنده تیزرو پس گفت بدرستیکه من دوست داشتم

حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ ۖ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ
دوستی اسب از ذکر پروردگارم تا پنهان شد در حجاب برگردانید آنها را بمن پس شروع کرد مسح کردن بساقها و گردنها

(۳۳) وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمٰنَ وَاَلْقَيْنَا عَلٰى كُرْسِيِّهٖ جَسَدًا ثُمَّ اَنَابَ (۳۴) قٰلَ رَبِّ اغْفِرْ لِيْ وَهَبْ

وبتحقیق آزمودیم سلیمان را وانداختیم بر کرسی او بدنی را پس رجوع کرد گفت پروردگار من بیامرز مرا و ببخش

لِيْ مُلْكًا لَّا يَنْۢبَغِيْ لِاَحَدٍ مِّنْ بَعْدِيْ ۚ اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ (۳۵) فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيْحَ تَجْرِيْ بِاَمْرِهٖ رُخَآءً

مرا پادشاهی که سزاوار نباشد برای احدی پس از من بدرستیکه تو توئی بغایت بخشاینده پس مسخر کردیم برای او باد که میرفت بفرمان او باهستگی

حَيْثُ اَصَابَ (۳۶) وَالشَّيٰطِيْنَ كُلَّ بَنَّآءٍ وَّغَوَّاصٍ (۳۷) وَّاٰخَرِيْنَ مُقَرَّنِيْنَ فِي الْاَصْفَادِ (۳۸)

هرجا که اراده کرده بود و دیوها را هر بنا کننده و هر فرو رونده بدریا و دیگرانرا قرین کرده شدگان در غلها

هٰذَا عَطَآؤُنَا فَامْنُنْ اَوْ اَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ (۳۹) وَاِنَّ لَهٗ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ (۴۰)

اینست بخشش ما پس عطا کن یا نگاهدار بدون شمار و بدرستیکه مر او راست نزد ما هر آینه قربی و خوبی بازگشت

وَاذْكُرْ عَبْدَنَآ اَيُّوْبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّيْ مَسَّنِيَ الشَّيْطٰنُ بِنُصْبٍ وَّعَذَابٍ (۴۱) اُرْكُضْ

و یاد کن بنده ما ایوب را هنگامیکه خواند پروردگار خود را که مس کرد مرا شیطان برنجی و آزاری بزن پایت را

بِرِجْلِكَ ۚ هٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَّشَرَابٌ (۴۲) وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اَهْلَهٗ وَمِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرٰى

بزمین این چشمه ایست بجهت شستشوی سرد است و آشامیدنی و بخشیدیم او را کسانش را و مثل آنرا با ایشان رحمتی از ما و پندی

لِاُولِي الْاَلْبَابِ (۴۳) وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِّهٖ وَلَا تَحْنَثْ ۗ اِنَّا وَجَدْنٰهُ صَابِرًا ۗ نِعْمَ

مر صاحبان خردها را و بگیر بدست دسته پس بزن بآن و خلاف سوگند مکن بدرستیکه ما یافتیم او را شکیبا خوب

الْعَبْدُ ۗ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ (۴۴) وَاذْكُرْ عِبٰدَنَآ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ اُولِي الْاَيْدِيْ وَالْاَبْصَارِ (۴۵)

بنده بود بدرستیکه او بود رجوع کننده و یاد کن بندگان ما ابراهیم و اسحق و یعقوب را صاحبان قوتها در دین و معرفت و دیدها

اِنَّآ اَخْلَصْنٰهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ (۴۶) وَاِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْاَخْيَارِ (۴۷)

بدرستیکه ما خالص گردانیدیم ایشانرا بخصلت بیشی که فکر آنسرا است و بدرستیکه ایشان نزد ما هر آینه از برگزیدگان که نیکانند

وَاذْكُرْ اِسْمٰعِيْلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ ۗ وَكُلٌّ مِّنَ الْاَخْيَارِ (۴۸) هٰذَا ذِكْرٌ ۗ وَاِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ

و یاد کن اسمعیل و الیسع و ذوالکفل را و همه از نیکانند این ذکری است بدرستیکه برای پرهیزکاران است

لَحُسْنَ مَاٰبٍ (۴۹) جَنّٰتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ الْاَبْوَابُ (۵۰) مُتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا يَدْعُوْنَ فِيْهَا

هر آینه خوبی بازگشت بهشتهای جای اقامت دائم گشاده شده برای ایشان درها تکیه زنندگان در آنها میخواهند در آنها

بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾ وَعِندَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ

بیوه بسیار و شراب را و نزد ایشانست زنان فرو هشته چشم هم سن اینست آنچه وعده داده میشدید

لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِن نَّفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَٰذَا ۚ وَإِنَّ لِلطَّاغِينَ لَشَرَّ مَآبٍ ﴿٥٥﴾

برای روز شمار بدرستیکه اینست هرآینه روزی ما نیست مر آنرا هیچ باخر رسیدن اینست و بدرستیکه از برای زیاده روان در عصیانست بدی بازگشت

جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَٰذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَآخَرُ مِن شَكْلِهِ

دوزخست که داخل میشوند در آن پس بد بسترییست اینست پس باید که بچشید آنرا آب جوشانست و چرک جراحت و دیگری از شکل او

أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾ هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ ۖ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ ۚ إِنَّهُمْ صَالُو النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنتُمْ لَا مَرْحَبًا

که اصنافست آن جمعیست انبوه داخل کرده شده با شما خوش مباد ایشانرا که ایشانند درآیندگان آتش گفتند بلکه شما نیز مباد مرحبا

بِكُمْ ۖ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا ۖ فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا

شما را شما پیش فرستادید آنرا برای ما پس بد قرارگاهیست گفتند پروردگارا کسیکه پیش فرستاد برای ما اینرا پس زیاد کن عقوبت را دوچندان

فِي النَّارِ ﴿٦١﴾ وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُم مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ

در آتش و گفتند چیست ما را که نمی بینیم مردانیرا که بودیم میشمردیم ایشان از شریران آیا گرفتیم ایشانرا باستهزاء یا

زَاغَتْ عَنْهُمُ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ ۖ وَمَا

گردیده از ایشان دیده ها بدرستیکه این هرآینه راستست که منازعه اهل آتش است بگو جز این نیست که من بیم کننده ام و نیست

مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ

هیچ الهی جز خدا که یگانه قهر کننده است پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان دوتاست غالبیست که آمرزنده است

﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾ أَنتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَإِ الْأَعْلَىٰ إِذْ

بگو آن خبریست بزرگ که شما از آن روگردانندگانید نبود مرا هیچ دانش بجمع برتر هنگامیکه

يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِن يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي

گفتگو میکردند وحی کرده نمیشود بمن مگر آنکه البته منم بیم دهنده روشن وقتی که گفت پروردگار تو مر ملائکه را بدرستیکه من

خَالِقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ

آفریننده ام انسانیرا از گل پس چون درست کردمش و دمیدم در آن از روحم پس بروی در افتید مر او را سجده کنان پس سجده کرد

الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ ﴿۷۳﴾ اِلَّآ اِبْلِيْسَ ؕ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۷۴﴾ قَالَ يٰٓاِبْلِيْسُ

ملائکه همه ایشان جملگی جز ابلیس که سرکشی نمود وبود از ناگروندگان گفت ای ابلیس

مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ ؕ اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِيْنَ ﴿۷۵﴾ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ ۚ

چه بازداشت ترا از آنچه سجده کنی مر آنچه را آفریدم بدو دست قدرتم تکبر کردی یا بودی از بلندمرتبگان گفت من بهترم ازاو

خَلَقْتَنِيْ مِنْ نَّارٍ وَّخَلَقْتَهٗ مِنْ طِيْنٍ ﴿۷۶﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ ﴿۷۷﴾ وَّاِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِيْٓ

آفریدی مرا از آتش وآفریدی اورا از گل گفت پس بیرون رو از آن پس بدرستیکه تو رانده شده وبدرستیکه بر تو است لعنت من

اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ ﴿۷۸﴾ قَالَ رَبِّ فَاَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿۷۹﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ ﴿۸۰﴾ اِلٰى

تا روز جزا گفت پروردگار من پس مهلت ده مرا تا روزیکه برانگیخته شوند گفت بدرستیکه تو از مهلت داده شدگان تا

يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿۸۱﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿۸۲﴾ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِيْنَ

روز آن وقت معلوم گفت پس بعزت تو که هر آینه گمراه خواهم کرد ایشان را همه جز بندگان ترا از ایشان که خالص کرده شدگانند

﴿۸۳﴾ قَالَ فَالْحَقُّ ۚ وَالْحَقَّ اَقُوْلُ ﴿۸۴﴾ لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿۸۵﴾ قُلْ مَآ اَسْـَٔلُكُمْ

گفت پس درست است و درست میگویم که هر آینه پر خواهم کرد دوزخ را از تو واز کسیکه پیروی کند ترا از ایشان همگی بگو نمیخواهم از شما

عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ وَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِيْنَ ﴿۸۶﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿۸۷﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَاَهٗ بَعْدَ حِيْنٍ ﴿۸۸﴾

بر آن هیچ مزدی ونیستم من از برخود بستگان نیست آن مگر پندی مر جهانیان را وهر آینه خواهید دانست خبر شرا پس از هنگامی

سورة الزمر مكية وهي خمس وسبعون آية

حروفها	كلماتها	ركوعها	
۴۱۰۸	۱۱۷۲	۷	

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ﴿۱﴾ اِنَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللّٰهَ

فرو فرستادن آن کتابست از خدای غالب درست کردار بدرستیکه ما فرو فرستادیم بتو آن کتاب را براستی پس بپرست خدارا

مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ ﴿۲﴾ اَلَا لِلّٰهِ الدِّيْنُ الْخَالِصُ ؕ وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ ۘ مَا

خالص دارنده برایش دین را دانسته باشید که برای خداست دین خالص وآنانکه فراگرفتند از غیرش دوستان

نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ

نمیپرستیم ایشانرا جز برای اینکه نزدیک کنند ما را بخدا نزدیک کردانیدنی بدرستیکه خدا حکم میکند میانشان در آنچه ایشان در آن اختلاف میکنند بدرستیکه

اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَاصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ

خدا هدایت نمیکند کسیرا که اوست دروغگوی ناسپاس اگر خواسته بود خدا که بگیرد فرزندی هر آینه برگزیده بود از آنچه میآفریند آنچه را میخواهد

سُبْحَانَهُ ۖ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۖ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ

دائم پاک بود منزه اوست خدای یگانه قهرکننده آفرید آسمانها و زمین را براستی میافزاید شب را بر روز

وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ

و میافزاید روز را بر شب و مسخر کرد آفتاب و ماه را همه میروند برای وقتی نامبرده شده دانسته باشید که او عزیز آمرزنده است

﴿٥﴾ خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ ۚ

آفرید شما را از نفسی واحد پس برگردانید از آن جفتش را و فرو فرستاد برای شما از شتر و گاو و گوسفند هشت جفت

يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۖ

میآفریند شما را در شکمهای مادرانتان آفریدنی از بعد آفریدنی در تاریکیهای سه گانه این است خدا پروردگار شما مر اوست پادشاهی

لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾ إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ ۖ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ

نیست الهی جز او پس بکجا برگردانیده میشوید اگر کافر میشوید پس بدرستیکه خدا بی نیاز است از شما و نمی پسندد برای بندگانش

الْكُفْرَ ۖ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ ۗ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ

کفر را و اگر شکر کنید می پسندد آنرا برای شما و برنمیدارد بردارنده بار گناه دیگری را پس بسوی پروردگار شماست بازگشت شما

فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا

پس خبر دهد شما را بآنچه بودید که میکردید بدرستیکه او داناست بذات سینها و چون مس کند انسانرا ضرری بخواند

رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ

پروردگار شرا بازگشت کنان باو پس چون دهد او را نعمتی از خود فراموش کند آنچه را که بود میخواند بآن از پیش و گردانید برای خدا

أَنْدَادًا لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ ۚ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا ۖ إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ

همتایان تا گمراه کند از راه او بگو برخور بکفرت اندکی بدرستیکه تو از اهل آتشی آیا کسیکه اوست

قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ ۗ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ

عبادت کننده در اوقات شب سجده کننده و ایستاده بیم دارد از آخرت و امید میدارد بخشش پروردگار خود را بگو آیا یکسانست آنانکه

يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾ قُلْ يَا عِبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا

میدانند و آنانکه نمیدانند جز این نیست که پند میگیرند صاحبان خردها بگو ای بندگان من آنانکه ایمان آورده اید

اتَّقُوا رَبَّكُمْ ۚ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۗ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ ۗ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ

بپرهیزید از پروردگارتان برای آنانکه خوبی کردند در این دنیا خوبی است و زمین خدا وسیع است جز این نیست تمام داده میشوند صبر کنندگان

أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ

مزد شانرا بدون شمار بگو بدرستیکه من فرموده شده ام که بپرستم خدا را خالص دارنده برایش دین را و فرموده شده ام که باشم

أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ اللَّهَ أَعْبُدُ

اول مسلمانان بگو بدرستیکه من میترسم اگر نافرمانی کنم پروردگارم را از عذاب روزی بزرگ بگو خدا را بپرستم

مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾ فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ ۗ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ

خالص کننده برایش دینم را پس بپرستید آنچه را خواهید از غیر او بگو بدرستیکه زیانکاران آنانند که زیان کردند در نفسهاشان

وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ

و کسانشان روز قیامت دانسته باشید که آن است آن زیان آشکار مر ایشانراست از بالاشان سایبانها از آتش و از

تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۚ ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهُ بِهِ عِبَادَهُ ۚ يَا عِبَادِ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾ وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ

زیرشان سایبانها آن بیم میدهد خدا بآن بندگانش را ای بندگان من بپرهیزید از من و آنانکه اجتناب کردند از طاغوت

أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ ۚ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ

که بپرستند آنرا و بازگشت نمودند بخدا مر ایشانراست مژدگانی پس مژده ده بندگان مرا آنانکه میشنوند سخن را پس پیروی میکنند

أَحْسَنَهُ ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ

خوبتر مر آنرا آنانند که هدایت کرد ایشانرا خدا و آنها ایشانند صاحبان خردها آیا پس آنکه لازم شد بر او سخن

الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾ لَٰكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ

عذاب آیا پس تو نجات میدهی آنرا که باشد در آتش لیکن آنانکه ترسیدند از پروردگارشان برای ایشانست غرفهائی که بالای آنهاست غرفها

مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ وَعْدَ اللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ

بنا کرده شده که میرود از زیر آنها نهرها وعده دادن خدا خلاف نمیکند خدا وعده را آیا ندیدی که خدا فرو فرستاده از

السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنَابِيعَ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا

آسمان آبرا پس روان گردانید آنرا چشمه ها در زمین پس بیرون آورد بآن کشتی را که مختلف است اصنافش پس خشک میشود پس می بینی آنرا زرد شده

ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَامًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾ أَفَمَن شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ

پس میگرداند آنرا شکسته ریزها بدرستیکه در آن هر آینه پندیست مر صاحبان خردها را آیا پس کسیکه گشادگی داد خدا سینه اش را برای اسلام

فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ ۚ فَوَيْلٌ لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ ۚ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾

پس اوست بر نوری از پروردگارش پس وای بر آنانکه سخت است دلهای ایشان از یاد خدا آنها اند در گمراهی روشن

اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ

خدا فرو فرستاد بهترین سخن را کتابی متشابه مثانی که میلرزد از آن پوستهای آنانکه میترسند از پروردگارشان

ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُضْلِلِ

پس نرم میشود پوستهاشان و دلهاشان بذکر خدا آن ارشاد خداست که هدایت میکند بآن کسیرا که میخواهد و کسیرا که اضلال کند

اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّقِي بِوَجْهِهِ سُوءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ

خدا پس نیست مر او را هیچ هدایت کننده آیا پس کسیکه نگاهداری کند بروی از بدی عذاب روز قیامت و گفته شد مر ظالمانرا که

ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ

بچشید آنچه بودید که کسب میکردید تکذیب کردند آنانکه بودند پیش از ایشان پس آمد ایشانرا عقوبت از جائیکه نمیدانستند

﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

پس چشانید ایشانرا خدا خواری در زندگانی دنیا و هر آینه عذاب آخرت بزرگتر است اگر باشند که بدانند

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ

و بتحقیق زدیم از برای مردمان در این قرآن از هر مثلی باشد که ایشان پند گیرند قرآن عربی نه

ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا

صاحب کجی باشد که ایشان بپرهیزند زد خدا مثلی مردی در آن شریکانند مخالفان یکدیگر و مردی خالص

لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ ۚ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۲۹﴾ اِنَّكَ مَيِّتٌ وَّاِنَّهُمْ مَّيِّتُوْنَ

مر مردی را آیا یکسانند در حالت ستایش مر خدا را بلکه اکثر ایشان نمیدانند بدرستیکه تو میرنده و بدرستیکه ایشانند میرندگان

﴿۳۰﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُوْنَ ﴿۳۱﴾ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللّٰهِ وَكَذَّبَ

پس بدرستیکه شما روز قیامت نزد پروردگارتان نزاع میکنید پس کیست ظالمتر از آنکه دروغ بست بر خدا و تکذیب نمود

بِالصِّدْقِ اِذْ جَآءَهٗ ۗ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿۳۲﴾ وَالَّذِيْ جَآءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهٖ

راست را چون آمد او را آیا نیست در دوزخ مقام مر کافران را و آنکه آورد صدق را و تصدیق نمود آنرا

اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُوْنَ ﴿۳۳﴾ لَهُمْ مَّا يَشَآءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۗ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۳۴﴾ لِيُكَفِّرَ اللّٰهُ

آنگروه ایشانند پرهیزکاران مر ایشانراست آنچه خواهند نزد پروردگارشان آنست پاداش نیکوکاران تا محو کند خدا

عَنْهُمْ اَسْوَاَ الَّذِيْ عَمِلُوْا وَيَجْزِيَهُمْ اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۳۵﴾ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِكَافٍ

از ایشان بدترین آنچه کردند و پاداش دهد ایشانرا مزدشان بخوبترین آنچه بودند که میکردند آیا نیست خدا کفایت کننده

عَبْدَهٗ ۗ وَيُخَوِّفُوْنَكَ بِالَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ۗ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿۳۶﴾ وَّمَنْ يَّهْدِ

بنده او را و میترسانند ترا بآنانکه از غیر اویند و کسیرا که اضلال کرد خدا پس نیست مر او را هیچ هدایت کننده و کسیرا که هدایت کرد

اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ مُّضِلٍّ ۗ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِعَزِيْزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿۳۷﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ

خدا پس نیست مر او را هیچ گمراه کننده آیا نیست خدا غالب صاحب انتقام و اگر بپرسی از ایشان که آفرید آسمانها

وَالْاَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ۗ قُلْ اَفَرَءَيْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ اَرَادَنِيَ اللّٰهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ

و زمین را هر آینه خواهند گفت البته که خداست بگو آیا پس خبر دهید آنچه میخوانید از غیر خدا اگر خواست بمن خدای ضرری آیا ایشانند

كَاشِفٰتُ ضُرِّهٖٓ اَوْ اَرَادَنِيْ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكٰتُ رَحْمَتِهٖ ۗ قُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ ۗ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ

دفع کننده ضررش یا خواست بمن رحمتی آیا ایشانند نگاهدارندگان رحمتش بگو بس است مر خدا را بر او توکل میکنند

الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿۳۸﴾ قُلْ يٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّيْ عَامِلٌ ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿۳۹﴾ مَنْ يَّاْتِيْهِ

توکل کنندگان بگو ای گروه بکنید بر توانائیتان بدرستیکه من کننده ام پس زود باشد که بدانید کسیرا که آید بسوی

عَذَابٌ يُّخْزِيْهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ ﴿۴۰﴾ اِنَّآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ ۚ فَمَنِ

عذابی که خوار کند او را و فرود آید بر او عذابی پاینده بدرستیکه ما فرو فرستادیم بر تو آنکتاب را برای مردمان بحق پس کسیکه

اهتدى فلنفسه ومن ضل فانما يضل عليها وما انت عليهم بوكيل ﴿٤١﴾ الله يتوفى
هدایت یافت پس باشد برای نفس او کسیکه گمراه شد پس جز این نیست که گمراه میشود بر آن و نیستی تو بر ایشان نگهبان خدا قبض میکند
الانفس حين موتها والتي لم تمت في منامها فيمسك التي قضى عليها الموت ويرسل الاخرى
روحها را وقت مردنش و آنکه نمرده است در خوابش پس نگاه میدارد آنرا که گزارش داد بر آن مرگ را و میفرستد دیگری را
الى اجل مسمى ان في ذلك لايات لقوم يتفكرون ﴿٤٢﴾ ام اتخذوا من دون الله شفعاء
تا وقتی نامبرده شده بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست برای گروهیکه فکر میکنند آیا گرفتند از غیر خدا شفیعان
قل اولو كانوا لا يملكون شيئا ولا يعقلون ﴿٤٣﴾ قل لله الشفاعة جميعا له ملك السموت
بگو آیا و اگرچه باشند که مالک نباشند چیزی را و نه فهمند بگو مر خداراست شفاعت همگی مر او راست پادشاهی آسمانها
والارض ثم اليه ترجعون ﴿٤٤﴾ واذا ذكر الله وحده اشمازت قلوب الذين لا يؤمنون
و زمین پس بسوی او برگردانیده میشوید و چون ذکر کرده شود خدا تنها درهم شود دلهای آنان که ایمان نمی آورند
بالاخرة واذا ذكر الذين من دونه اذا هم يستبشرون ﴿٤٥﴾ قل اللهم فاطر السموت و
بآخرت و چون ذکر کرده شوند آنانکه از غیر او یند آنگاه ایشان شاد میشوند بگو بار خدایا پدید آورنده آسمانها و
الارض عالم الغيب والشهادة انت تحكم بين عبادك فيما كانوا فيه يختلفون ﴿٤٦﴾
زمین دانای غیب است و حضور تو حکم میکنی میان بندگانت در آنچه بودند در آن اختلاف میکردند
ولو ان للذين ظلموا ما في الارض جميعا ومثله معه لافتدوا به من سوء العذاب يوم
و اگر آنکه بودی مر آنانرا که ستمکردند آنچه در زمین است همگی و مثلش با او هر آینه فدا میدادند بآن از بدی عقوبت روز
القيمة وبدا لهم من الله ما لم يكونوا يحتسبون ﴿٤٧﴾ وبدا لهم سيئات ما كسبوا وحاق بهم
قیامت و ظاهر شد مر ایشانرا از خدا آنچه نبودند که گمان بردند و ظاهر شد مر ایشانرا بدیهای آنچه کسب کردند و احاطه کرد ایشانرا
ما كانوا به يستهزءون ﴿٤٨﴾ فاذا مس الانسان ضر دعانا ثم اذا خولناه نعمة منا قال انما
آنچه بودند که بآن استهزاء میکردند پس چون مس کند انسانرا ضرری بخواند ما را پس چون دادیم او را نعمتی از ما گوید جز این نیست
اوتيته على علم بل هي فتنة ولكن اكثرهم لا يعلمون ﴿٤٩﴾ قد قالها الذين من قبلهم فما
داده شدم آنرا بر علمی بلکه آن بلائیست ولیکن اکثر ایشان نمیدانند بتحقیق گفتند آنرا آنانکه بودند پیش از ایشان پس

أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا ۚ وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَٰؤُلَاءِ

کفایت نکرد از ایشان آنچه بودند که کسب میکردند پس رسید ایشانرا بدیهای آنچه کسب کردند و آنانکه ستم کردند از اینها

سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا ۚ وَمَا هُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن

بزودی میرسد ایشانرا بدیهای آنچه کسب کردند و نیستند ایشان عاجز کنندگان آیا ندانستند که خدا گشاده میگرداند روزی برای کسیکه

يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ

میخواهد و تنگ میگرداند بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست مر گروهیرا که ایمان میآورند بگو ای بندگان من که اسراف کردند بر

أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾

خودهاشان نومید مشوید از رحمت خدا بدرستیکه خدا میآمرزد گناهانرا همه بدرستیکه او است آمرزنده مهربان

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا

و بازگشت کنید بسوی پروردگارتان و انقیاد ورزید مر او را پیش از آنکه آید شمارا عذاب پس یاری کرده نشوید و پیروی کنید

أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾

بهترین آنچه فرو فرستاده شد بشما از پروردگارتان پیش از آنکه آید شمارا عذاب ناگاه و شما ندانسته باشید

أَن تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَّطتُ فِي جَنبِ اللَّهِ وَإِن كُنتُ لَمِنَ السَّاخِرِينَ ﴿٥٦﴾ أَوْ تَقُولَ

آنکه گوید نفسی ای اندوه و پشیمانی بر آنچه تقصیر کردم در قرب خدا و بدرستیکه بودم هر آینه از استهزاء کنندگان یا گوید

لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾ أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ

اگر آنکه خدا هدایت کرده بود مرا هر آینه بودم از پرهیزکاران یا گوید وقتی که ببیند عذاب را کاش بودی مرا بازگشتی پس میشدم

مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

از نیکوکاران آری بتحقیق آمد ترا آیتهای من پس تکذیب نمودی آنرا و سرکشی کردی و شدی از کافران

﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ ۚ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى

و روز قیامت خواهی دید آنهارا که دروغ بستند بر خدا رویهاشان سیاه شده آیا نیست در دوزخ مقام

لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ

مر تکبر کنندگانرا و میرهاند خدا آنانرا که پرهیزکار شدند بوسیلهٔ رستگاریشان مس نکند ایشانرا بدی و نه ایشان اندوهناک شوند خداست

خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

آفریننده همه چیز و اوست بر همه چیزی نگهبان مر اوراست کلیدهای آسمانها و زمین و آنانکه کافر شدند

بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَأْمُرُونِّي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَ

بآیتهای خدا آنها ایشانند زیانکاران بگو آیا پس غیر خدا را میفرمائیدم که بپرستم ای نادانان و

لَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ

بتحقیق وحی کرده شد بتو و بآنها که بودند پیش از تو که اگر شرک آوری هر آینه نابود خواهد شد عملت و هر آینه خواهی شد البته از

الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ اللَّهَ فَاعْبُدْ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا

زیانکاران بلکه خدا را پس بپرست و باش از شکرگزاران و نشناختند خدا را حق شناختنش و زمین همه

قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾ وَنُفِخَ فِي

گرفته شده در دست اوست روز قیامت و آسمانها پیچیده شدگانند در دست راستش پاکا او و برتر آمد از آنچه شریک میگردانند و دمیده شد در

الصُّورِ فَصَعِقَ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَن شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا

صور پس بیهوش شد آنکه بود در آسمانها و آنکه بود در زمین جز آنکه خواست خدا پس دمیده شد در آن دیگر پس ناگاه

هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ

ایشانند ایستادگان که مینگرند و روشن شد زمین بنور پروردگارش و نهاده شد کتاب و آورده شدند پیغمبران

وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ

و شهیدان و حکم کرده شد میانشان براستی و ایشان ظلم کرده نمیشوند و تمام داده شد هر نفسی آنچه را کرده بود و اوست

أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فُتِحَتْ أَبْوَابُهَا

داناتر بآنچه میکنند و رانده شدند آنانکه کافر شدند بسوی دوزخ فوج فوج تا چون آمدند آنرا گشوده شد درهایش

وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ

و گفتند مر ایشانرا خازنانش آیا نیامد شما را رسولانی از شما که میخواندند بر شما آیتهای پروردگارتانرا و بیم میکردند شما را

لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ادْخُلُوا

ملاقات روزتان این گفتند آری ولیکن لازم آمد سخن عقوبت بر کافران گفته شد که داخل شوید

أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى

درهای دوزخ جاودانیان در آن پس بدست مقام تکبر کنندگان درانده شدند آنانکه ترسیدند از پروردگارشان بسوی

الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا

بهشت فوج فوج تا چون آمدند آنرا وگشوده شد درهایش وگفتند مر ایشانرا خازنانش سلام بر شما پاک شدید پس داخل شوید

خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ الْجَنَّةِ

جاودانیان وگفتند ستایش مر خدائیرا که راست گردانید بما وعده خویش را و میراث داد ما را آن زمین که مسکن سازیم از بهشت

حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾ وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ

هر جا که خواهیم پس خوبست مزد عمل کنندگان و بینی فرشتگان را فرو گرفتگان از پیرامون عرش

يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

تسبیح میکنند بستایش پروردگارشان وحکم کرده شد میانشان براستی وگفته شد ستایش مر خدا را که پروردگار جهانیان است

سورة المؤمن مكية وهي خمس وثمانون آية

حروفها ۴۹۶۰ — كلماتها ۱۱۹۹ — ركوعها ۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حم ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٢﴾ غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ

فرو فرستادن کتاب از خدای غالب دانا آمرزنده گناه و پذیرنده توبه سخت عقوبت است

ذِي الطَّوْلِ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَادِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا

صاحب نعمت نیست الهی جز او بسوی اوست مرجع مجادله نمیکند در آیتهای خدا مگر آنانکه کافر شدند

فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ

پس نباید که فریب دهد ترا گردیدنشان در شهرها تکذیب کردند پیش از ایشان قوم نوح و طوایف دشمن از بعد ایشان و قصد کردند

كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَادَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ

هر امتی برسولشان که بگیرند او را و مجادله کردند بباطل تا ماچیز کنند بآن حق را پس گرفتم ایشانرا پس چگونه بود

فواتح السور — در ثواب اعمال روح البیان — روایت از حضرت صادق علیه السلام و از آنحضرت صادق علیه السلام است که هر که در شب سوره مؤمن بخواند بیامرزد خدا گناهان سابق و لاحق را و بیامرزد آنرا و زنان را و فرشتی را بر او گمارد تا از زیانهای شیطان و دزدان و آفت خلق حراست کند

(۳۴) غافر الذنب — شدید العقاب — شدید العقاب در لغت راندن است و غیر تعریف نیست مطلقا

قوله انکه در اصل الشدید العقاب بوده که از زواج تلاقی و اتحاق حرف تعریف حذف شده است و قول آنکه بر اضافه دو موصوف بر یکدیگر صورت اضافه و مضاف و مضاف الیه است

عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنَّهُمْ اَصْحٰبُ النَّارِ ﴿٦﴾ اَلَّذِيْنَ يَحْمِلُوْنَ

عقوبت من . وهمچنین لازم شد سخن پروردگار تو بر آنانکه کافر شدند که ایشانند اهل آتش آنانکه برمیدارند

الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهٗ يُسَبِّحُوْنَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَيَسْتَغْفِرُوْنَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا رَبَّنَا وَسِعْتَ

عرش را و آنانکه هر او نشند تسبیح میکنند بستایش پروردگارشان و میگروند بآن و آمرزش میطلبند از برای آنانکه گرویدند پروردگارا گنجایش داری

كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَّعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِيْنَ تَابُوْا وَاتَّبَعُوْا سَبِيْلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا

همه چیزرا از راه بخشش و دانش پس بیامرز مر آنانرا که توبه کردند و پیروی نمودند راه ترا و نگهدار ایشان از عذاب دوزخ پروردگارا

وَاَدْخِلْهُمْ جَنّٰتِ عَدْنِ الَّتِيْ وَعَدْتَّهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ اِنَّكَ

و درآور ایشان را در بهشتهای جای اقامت دائمی که وعده دادی ایشانرا آنرا که شایسته شد از پدرانشان و جفتهایشان و اولادشان بدرستیکه تو

اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٨﴾ وَقِهِمُ السَّيِّاٰتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّاٰتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهٗ وَذٰلِكَ

توئی غالب حکیم و نگهدار ایشان از بدیها و هر که را که نگهداری از بدیها در روز چنین پس بتحقیق بخشیدی او را و اینست

هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿٩﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللّٰهِ اَكْبَرُ مِنْ مَّقْتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ

آن کامیابی بزرگ بدرستیکه آنانکه کافر شدند ندا کرده شوند که هر آینه دشمنی کردن خدا بزرگتر است از دشمنی شما با خودهاتان

اِذْ تُدْعَوْنَ اِلَى الْاِيْمَانِ فَتَكْفُرُوْنَ ﴿١٠﴾ قَالُوْا رَبَّنَآ اَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَاَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ

هنگامیکه خوانده میشدید بایمان پس کافر میشدید گفتند پروردگارا میراندی ما را دو بار و زنده گردانیدی ما را دو بار

فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوْبِنَا فَهَلْ اِلٰى خُرُوْجٍ مِّنْ سَبِيْلٍ ﴿١١﴾ ذٰلِكُمْ بِاَنَّهٗٓ اِذَا دُعِيَ اللّٰهُ وَحْدَهٗ كَفَرْتُمْ

پس اعتراف کردیم بگناهان پس آیا باشد بسوی بیرون آمدن هیچ راهی این بآنست که چون خوانده شد خدا تنها انکار کردید

وَاِنْ يُّشْرَكْ بِهٖ تُؤْمِنُوْا فَالْحُكْمُ لِلّٰهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيْرِ ﴿١٢﴾ هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمْ اٰيٰتِهٖ وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِّنَ

و اگر شریک کرده شد باو میگرویدید پس حکم مر خدایرا است که رفیع بزرگست اوست که مینماید بشما آیتهایشرا و فرو میفرستد برای شما از

السَّمَآءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ اِلَّا مَنْ يُّنِيْبُ ﴿١٣﴾ فَادْعُوا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ وَلَوْ كَرِهَ

آسمان روزی را و پند نمیگیرد جز کسی که بازگشت مینماید پس بخوانید خدا را خالص کنندگان برای او دین را و اگر چه ناخوش دارند

الْكٰفِرُوْنَ ﴿١٤﴾ رَفِيْعُ الدَّرَجٰتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوْحَ مِنْ اَمْرِهٖ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ

کافران بلند مراتب صاحب عرش میافکند روح را از امرش بر آنکه میخواهد از بندگانش

لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٥﴾ يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ ۖ لَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ ۚ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ۖ لِلَّهِ

تا بیم کند روز ملاقات را روزیکه ایشانند ظاهران پوشیده نباشد بر خدا از ایشان چیزی مر کراست پادشاهی امروز مر خدا را

الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾ الْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۚ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾

که یکتای قهر کننده است امروز جزا داده میشود هر نفسی بآنچه کسب کرد نیست ستمی امروز بدرستیکه خدا زود حسابست

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْآزِفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَاظِمِينَ ۚ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ

و بیم کن ایشانرا از روز آن نزدیک وقتی که دلهاست نزد حلقها خشم فرو خورندگان نیست مر ظالمانرا هیچ خویشی و نه درخواهنده که

يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ ۖ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ

اطاعت کرده شود میداند خیانت چشمها را و آنچه را پوشیده میدارند سینه‌ها و خدا حکم میکند بحق و آنانرا که میخوانند

مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا

از غیر او حکم نمیتوانند کرد بچیزی بدرستیکه خدا اوست شنوای بینا آیا و سیر نکردند در زمین پس بنگرند

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَآثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ

چگونه بود انجام کار آنانکه بودند پیش از ایشان بودند آنها سختتر از ایشان در توانائی و اثرها در زمین پس گرفت ایشانرا

اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ

خدا بگناهان ایشان و نبود مر ایشانرا از خدا هیچ نگهدارنده آن بسبب آنستکه ایشان بودند که میآمد ایشانرا رسولان ایشان با معجزات

فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ

پس کافر شدند پس گرفتشان خدا بدرستیکه او نیرومند سخت عقوبتست و بتحقیق فرستادیم موسی را بآیتهای ما و حجتی

مُبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ

روشن بسوی فرعون و هامان و قارون پس گفتند ساحریست بسیار دروغگو پس چون آورد ایشانرا حق از

عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ ۚ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي

نزد ما گفتند بکشید پسران آنانکه گرویدند با او و زنده گذارید زنان ایشانرا و نیست حیلهٔ کافران مگر در

ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ۖ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ

گمراهی و گفت فرعون بگذارید مرا که بکشم موسی را و باید که بخواند پروردگار خود را بدرستیکه من میترسم که بدل کند دین شما را یا

أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ

آنکه بظهور آورد در زمین تباهی را وگفت موسی بدرستیکه من پناه میبرم بپروردگارم وپروردگار شما از هر متکبر کننده که نمیگرود

بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ

بروز شمار وگفت مردی گرونده از کسان فرعون که پنهان میداشت ایمان خودرا آیا میکشید مردیرا که

يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ ۖ وَإِنْ

میگوید پروردگار من خداست وبتحقیق آورده است شمارا بیّنتها از پروردگارتان واگر باشد دروغگوی پس براوست دروغش واگر

يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَا قَوْمِ

باشد راستگوی برسد شمارا برخی ازآنچه وعده میدهد شمارا بدرستیکه خدا هدایت نمیکند کسیرا که اوست اسراف کننده دروغگوی ای جماعت

لَكُمُ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا ۚ قَالَ فِرْعَوْنُ

مرشمارا است پادشاهی امروز غالبان در زمین پس کیست که یاری کند مارا از عذاب خدا اگر آید مارا گفت فرعون که

مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ إِنِّي

نمی نمایم شمارا جز آنچه می بینم وهدایت نمیکنم شمارا مگر راه راستی وگفت آنکه ایمان آورد ای جماعت بدرستیکه من

أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ

میترسم برشما مثل روز طایفهای دشمن مانند شیوهٔ قوم نوح وعاد وثمود وآنانکه بودند ازبعد ایشان

وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَا قَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُوَلُّونَ

ونیست خدا که بخواهد ستمی مر بندگانرا وای جماعت بدرستیکه من میترسم برشما روز یکدیگر خواندن را روزیکه برگردانیده شوید

مُدْبِرِينَ ۖ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ

وپس رونده گان نباشد مرشمارا از خدا هیچ نگهدارنده وهرکرا اضلال کند خدا پس نیست مراورا هیچ راه نماینده وبتحقیق آمد شمارا

يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ

یوسف از پیش با بیّنتها پس پیوسته بودید در شک ازآنچه آورد شمارا بآن تا چون هلاک شد گفتید هرگز

يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ

برنه انگیزد خدا از بعد او رسولی همچنین اضلال میکند خدا کسیرا که اوست اسراف کننده شک آورنده آنانکه جدال میکنند

پادشاهی تو درست است وبا
بنابراین فرعون هم گردن
گردن بار امروز فرعون صحبت
دیدند که موسی نبوت
تقبل آورند تا ایشان
وبعمل شود مجازات نمایند
پس باز جوان خود را تقبل از
فرعون بکشید ابن رشد
نمال ایشان را بار بالخوفان
وجواز قتل منافق و دشمن
بطریق کرد والله اعلم
بابت مثلا ساخت
والله تعالی اعلم

فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ

در آیتهای خدا بدون حجتی که آمد ایشانرا عظیم آمد از راه دشمنی نزد خدا و نزد آنانکه گرویدند همچنین مهر میکند

اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانُ ابْنِ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ

خدا بر هر دل تکبر کننده جفاکاری . وگفت فرعون ای هامان بناکن برای من بنائی رفیع باشد که برسم

الْأَسْبَابَ ﴿٣٦﴾ أَسْبَابَ السَّمَاوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا ۚ وَكَذَٰلِكَ

بوسیله ها وسیله های آسمانها پس آگاهی یابم بالا موسی و بدرستیکه من هر آینه گمان میبرم او را دروغگوی و همچنین

زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءُ عَمَلِهِ وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ ۚ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ

آراسته شد از برای فرعون بدی کردارش و باز داشته شد از راه و نیست چاره گری فرعون مگر در زیانکاری وگفت

الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾ يَا قَوْمِ إِنَّمَا هَٰذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ

آنکه ایمان آورد ای قوم من پیروی کنید مرا تا هدایت کنم شمارا براه راستی ای جماعت جز این نیست که این زندگانی دنیا پاره کمی است

وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا

و بدرستیکه آخرت آنست سرای آرام آنکه کرد بدیرا پس جزا داده نمیشود مگر مانندش و آنکه کرد کاری شایسته

مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

از مذکر یا مؤنث و او گرونده است پس ایشان داخل میشوند در بهشت روزی داده میشوند در آن بیشمار

وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجَاةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ

و ای جماعت چیست مرا که میخوانم شمارا بسوی نجات و میخوانید مرا بسوی آتش میخوانید مرا که کافر شوم بخدا و شریک سازم

بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ

باو آنچه نیست مرا بآن دانشی و من میخوانم شمارا بسوی خدای غالب آمرزنده ناچار است که آنچه را میخوانید مرا بسوی آن نیست مرا او را

دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنَّ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾

خواندنی در دنیا و نه در آخرت و اینکه بازگشت ما بسوی خداست و اینکه اسراف کنندگان ایشانند اهل آتش

فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ ۚ وَأُفَوِّضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَاهُ

پس بزودی یاد خواهید کرد آنچه میگویم مر شمارا و باز میگذارم کارم را بخدا بدرستیکه خدا بیناست بندگان پس نگهداشت او را

اللّٰهُ سَيِّاٰتِ مَا مَكَرُوْا ۚ وَحَاقَ بِاٰلِ فِرْعَوْنَ سُوْٓءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾ اَلنَّارُ يُعْرَضُوْنَ عَلَيْهَا غُدُوًّا

خدا از بدیهای آنچه اندیشیدند و احاطه کرد بکسان فرعون بدی عقوبت آتش عرض کرده میشوند بر آن بامداد

وَّعَشِيًّا ۚ وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ اَدْخِلُوْٓا اٰلَ فِرْعَوْنَ اَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَاِذْ يَتَحَآجُّوْنَ فِي

و شبانگاه و روزیکه قایم شود قیامت داخل کنید کسان فرعون را در سختترین عقوبت و هنگامیکه منازعه میکنند در

النَّارِ فَيَقُوْلُ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا نَصِيْبًا

آتش پس میگویند ضعیفان مر آنانرا که بزرگی کردند بدرستیکه ما بودیم مر شما را پیروان پس آیا شما هستید کفایت کنندگان از ما بهره ایرا

مِّنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُلٌّ فِيْهَآ اِنَّ اللّٰهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ

از آتش گفتند آنانکه بزرگی کردند بدرستیکه ما همه در آنیم بدرستیکه خدا بتحقیق حکم کرد میان بندگان و گفتند

الَّذِيْنَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوْا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾ قَالُوْٓا اَوَلَمْ تَكُ

آنانکه در آتشند مر خازنان دوزخ را بخوانید پروردگار خود را تا سبک گرداند از ما روزی از عذاب را گفتند آیا نبود که

تَاْتِيْكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ ۭ قَالُوْا بَلٰى ۭ قَالُوْا فَادْعُوْا ۚ وَمَا دُعٰٓؤُا الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ ﴿٥٠﴾

بیاید شما را رسولانتان با بینتها گفتند آری گفتند پس بخوانید و نیست خواندن کافران مگر در گمراهی

اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُوْمُ الْاَشْهَادُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ

بدرستیکه ما هر آینه یاری کنیم رسولانرا و آنانکه گرویدند در زندگانی دنیا و روزیکه ایستاده میشوند شاهدان روزیکه سود نبخشد

الظّٰلِمِيْنَ مَعْذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوْٓءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْهُدٰى وَاَوْرَثْنَا

ظالمانرا عذرشان و مر ایشانراست لعنت و مر ایشانراست بدی آنسرای و بتحقیق دادیم موسی را هدایت و میراث دادیم

بَنِيْٓ اِسْرَاۗءِيْلَ الْكِتٰبَ ﴿٥٣﴾ هُدًى وَّذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّاسْتَغْفِرْ

بنی اسرائیل را آنکتاب هدایتی و پندی مر صاحبان خردها را پس صبر کن بدرستیکه وعده خدا حق است و آمرزش خواه

لِذَنْۢبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَارِ ﴿٥٥﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يُجَادِلُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ

مر گناهت را و تسبیح کن بستایش پروردگارت بشبانگاه و بامداد بدرستیکه آنانکه مجادله میکنند در آیتهای خدا بدون

سُلْطٰنٍ اَتٰىهُمْ ۙ اِنْ فِيْ صُدُوْرِهِمْ اِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيْهِ ۚ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ ۭ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ

حجتی که آمده باشد ایشانرا نیست در سینه هاشان مگر بزرگی نباشند ایشان رسندگان آن پس پناه جوی بخدا بدرستیکه اوست شنوای

الْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾ لَخَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

بینا هر آینه آفریدن آسمانها و زمین عظیمتر است از آفریدن مردمان ولیکن بیشترین مردمان نمیدانند

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمٰى وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَا

و یکسان نیستند نابینا و بینا و آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته و نه بدکار اندکی

تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾

پند میگیرند بدرستیکه قیامت هر آینه آینده است نیست شکی در آن ولیکن اکثر مردمان ایمان نمیآورند

وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ

و گفت پروردگار شما بخوانید مرا تا اجابت کنم شما را بدرستیکه آنانکه سرکشی کنند از عبادت من زود باشد که داخل شوند

جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ اللّٰهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللّٰهَ لَذُو

دوزخ را ذلیلان خداست آنکه گردانید برای شما شب را تا آرام گیرید در آن و روز را بینش بخش بدرستیکه خدا هر آینه صاحب

فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَا

فضل است بر مردمان ولیکن بیشترین مردمان شکر نمیکنند آنست خدا پروردگار شما آفریننده همه چیز نیست

إِلٰهَ إِلَّا هُوَ فَأَنّٰى تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللّٰهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾ اللّٰهُ

خدائی مگر او پس بکجا برگردانیده میشوید همچنین برگردانیده میشوند آنانکه بودند که بآیتهای خدا انکار میورزیدند خداست

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَرَزَقَكُمْ

که گردانید برای شما زمین را آرامگاهی و آسمان را بنائی و تصویر کرد شما را پس خوب ساخت پیکر شما را و روزی داد شما را

مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ

از پاکیزه‌ها آنست خدا پروردگار شما پس افزون آمد خدا که پروردگار جهانیانست اوست زنده که نیست خدائی مگر او

فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ

پس بخوانید او را خالص گردانندگان برای او دین را ستایش مر خدا را که پروردگار جهانیانست بگو بدرستیکه نهی کردند مرا از آنکه بپرستم آنانرا

تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَمَّا جَاءَنِيَ الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

که میخوانید از غیر خدا چون آمد مرا بینه‌ها از پروردگارم و فرموده شدم که منقاد شوم مر پروردگار جهانیانرا

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا

اوست که آفرید شما را از خاک پس از نطفه پس از خون بسته پس بیرون میآورد شما را کودک پس تا برسید

أَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا شُيُوخًا وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ وَلِتَبْلُغُوا أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ

بکمال قوت خود پس تا باشوید پیران واز شما کسی هست که متوفی میشود از پیش و تا برسید بوقتی نامبرده شده و باشد که شما

تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ

دریابید بعقل اوست که زنده میکند و میمیراند پس چون قرار شدن دهد امری را پس جز این نیست که میگوید مر او را باش پس میشود آیا ندیدی

إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِمَا أَرْسَلْنَا

بسوی آنانکه مناز عه میکنند در آیتهای خدا که بکجا برگردانیده میشوند آنانکه تکذیب نمودند کتاب را و آنچه را که فرستادیم

بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي

بآن رسولانرا پس زود باشد که بدانند آنگاه که طوقها است در گردنهای ایشان و زنجیرها کشیده میشوند در آب گرم پس در

النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَل

آتش انداخته میشوند پس گفته شود مر ایشانرا کجاست بود که شریک میساختید از غیر خدا گفتند گم شدند از ما بلکه

لَّمْ نَكُن نَّدْعُو مِن قَبْلُ شَيْئًا كَذَٰلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ ذَٰلِكُم بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ

نبودیم که بخوانیم از پیش چیزی را همچنین اضلال میکند خدا کافرانرا آن بسبب آنست که بودید شادمانی میکردید

فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى

در زمین بناحق و بسبب آنچه که بودید مینازیدید داخل شوید در درهای دوزخ جاودانیان در آن پس بدست مقام

الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ

تکبر کنندگان پس صبر کن بدرستیکه وعده خدا حق است پس یا بنمائیم ترا برخی از آنچه وعده میدهیم ایشانرا یا متوفی میسازیم ترا

فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُم مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُم

پس بسوی ما باز گردانیده میشوند و بتحقیق فرستادیم رسولانی را پیش از تو از ایشان کسی است که خواندیم قصه ایشانرا بر تو و از ایشان

مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَن يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ

کسی است که نخواندیم بر تو و نسزد مر رسولی را که بیاورد آیتی مگر باذن خدا پس چون بیاید فرمان خدا

قُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اَللّٰهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا

حکم کرده شود بحق وزیان میکنند آنجا باطل گیشان خداست آنکه گردانید برای شما چهارپایان را تا سوار شوید برخی از آنها

وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى

وبرخی از آنها را بخورید ومر شما راست در آنها منفعتها وتا برسید بر سواری آنها بحاجتی که باشد در سینه‌هایتان وبر آنها وبر

الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللّٰهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ

کشتی بار کرده میشوید ومینماید شما را آیتهایش پس بکدام آیات خدا انکار میکنید آیا پس نرفتند در زمین

فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَآثَارًا فِي

پس بنگرند چگونه بود انجام آنانکه از پیش ایشان بودند بیشتر از ایشان وسختتر از راه توانائی وآثارها در

الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا

زمین پس کفایت نکرد از ایشان آنچه بودند کسب میکردند پس چون آمد ایشان را رسولانشان با حجتها شاد شدند بآنچه

عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا

بودند نزد ایشان از دانش واحاطه کرد ایشان آنچه بودند بآن استهزاء میکردند پس چون دیدند عذاب ما را گفتند گرویدیم

بِاللّٰهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا

بخدا تنها وکافر شدیم بآنچه بودیم بآن مشرکان پس نباشد که سود دهد ایشان را ایمانشان چون دیدند

بَأْسَنَا سُنَّتَ اللّٰهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

عذاب ما را دستور خدا که بحقیقت گذشت در بندگانش وزیان کردند آنجا کافران

سورة فصلت مكية وهي اربع وخمسون آية

حروفها ۳۳۵۰ — كلماتها ۷۱۹ — ركوعها

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾ كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

فرو فرستاده‌ای است از خدای بخشنده مهربان کتابیست تفصیل داده شده آیتهایش قرآنی عربی برای گروهی که میدانند

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَا

مژده دهنده و بیم کننده پس روی گردانیدند اکثر شان پس ایشان نمیشنوند و گفتند دلهای ما در حجابست از آنچه میخوانید ما را

إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقْرٌ وَمِن بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ إِنَّنَا عَامِلُونَ ﴿٥﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ

بآن و در گوشهای ما گرانی است و از میان ما و میان تو حائلی است پس عمل کن که ما هم عمل کنندگانیم بگو جز این نیست که من انسانم

مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ

مثل شما وحی کرده میشود بمن جز این که الٰه شما الٰهی است یکتا پس رو آورید باو و آمرزش خواهید از او و وای مر مشرکان را

﴿٦﴾ الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُم بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

که نمیدهند زکوة را و ایشان بآخرت ایشانند کافران بدرستیکه آنها که گرویدند و کردند کارهای شایسته

لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٨﴾ قُلْ أَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ

مر ایشانراست پاداشی غیر منقطع بگو آیا شما هر آینه کافرمیشوید بآنکه آفرید زمین را در دو روز و میگردانید مر او را

أَندَادًا ذَٰلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٩﴾ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ مِن فَوْقِهَا وَبَارَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا

همتایان آنست پروردگار جهانیان و گردانید در آن کوههای استوار از بالای آن و برکت داد در آن و تقدیر کرد در آن

أَقْوَاتَهَا فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّائِلِينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ

خوردنیهای آنرا در چهار روز مساوی برای خواهندگان پس پرداخت بآسمان و آن بود دودی پس گفت

لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ﴿١١﴾ فَقَضَاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ

مر آنرا و مر زمین را که بیایید خواه یا ناخواه گفتند آمدیم فرمانبرداران پس قرار داد آنها را هفت آسمان

فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا ذَٰلِكَ

در دو روز و وحی کرد در هر آسمان کار آنرا و آراسته کردیم آسمان دنیا را بچراغها و محافظتی اینست

تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِّثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَ

قرار دادن خدای غالب دانا پس اگر روی گردانیدند پس بگو بیم دادم شما را صاعقه مثل صاعقه عاد و

ثَمُودَ ﴿١٣﴾ إِذْ جَاءَتْهُمُ الرُّسُلُ مِن بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ

ثمود هنگامیکه آمد ایشانرا رسولان از میان دستهاشان و از پس سرشان که نپرستید مگر خدا را گفتند اگر

(٩) خلق الارض فی یومین ... ارض است بعض سرمایه ... دو روز ... دو روز ... در دو روز ... دو روز ... دو روز ...

شَآءَ رَبُّنَا لَاَنْزَلَ مَلٰٓئِكَةً فَاِنَّا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ ﴿۱۴﴾ فَاَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوْا

خواستی بود پروردگار ما فرستاده بود ملائکه را پس بدرستیکه ما بآنچه فرستاده شدید بآن کافرانیم پس اما عاد پس سرکشی کردند

فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوْا مَنْ اَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِيْ خَلَقَهُمْ هُوَ اَشَدُّ

در زمین بناحق وگفتند کیست سختتر از ما در توانائی آیا ندیدند که خدائی که آفرید ایشانرا اوست سختتر

مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ ﴿۱۵﴾ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا صَرْصَرًا فِيْٓ اَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ

از ایشان در توانائی وبودند آیتهای ما را انکار میکردند پس فرستادیم بر ایشان بادی پرخروش در روزهای شوم

لِّنُذِيْقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَخْزٰى وَهُمْ لَا يُنْصَرُوْنَ ﴿۱۶﴾

تا بچشانیم ایشان عذاب خواری در زندگانی دنیا وهر آینه عذاب آخرت خوارکننده تر است وایشان یاری کرده نشوند

وَاَمَّا ثَمُوْدُ فَهَدَيْنٰهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمٰى عَلَى الْهُدٰى فَاَخَذَتْهُمْ صٰعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُوْنِ

واما ثمود پس هدایت کردیم ایشانرا پس اختیار کردند کوری را بر هدایت پس گرفت ایشانرا صاعقهٔ عذاب خوارسے

بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿۱۷﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ ﴿۱۸﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُ اَعْدَآءُ اللّٰهِ

بسبب آنچه بودند کسب میکردند ونجات دادیم آنانرا که ایمان آوردند وبودند پرهیز میکردند وروزیکه حشر کرده شوند دشمنان خدا

اِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوْزَعُوْنَ ﴿۱۹﴾ حَتّٰٓى اِذَا مَا جَآءُوْهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُوْدُهُمْ

بسوی آتش پس ایشان بازداشته میشوند تا چون آمدند آنرا گواهی داد بر ایشان گوش ایشان وديدهای ایشان وپوستهای ایشان

بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۲۰﴾ وَقَالُوْا لِجُلُوْدِهِمْ لِمَ شَهِدْتُّمْ عَلَيْنَا قَالُوْٓا اَنْطَقَنَا اللّٰهُ الَّذِيْٓ اَنْطَقَ

بآنچه بودند که میکردند وگفتند مر پوستهای خود را چرا گواهی دادید بر ما گفتند بسخن آورد ما را خدائی که بسخن آورد

كُلَّ شَيْءٍ وَّهُوَ خَلَقَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿۲۱﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُوْنَ اَنْ يَّشْهَدَ

هر چیزرا واو آفرید شمارا نخستین بار وبسوی او باز میگردید ونبودید که پنهان میشدید که گواهی میدهد

عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَآ اَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُوْدُكُمْ وَلٰكِنْ ظَنَنْتُمْ اَنَّ اللّٰهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيْرًا مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ

بر شما گوش شما ونه دیده های شما ونه پوستهای شما ولیکن گمان کردید که خدا نمیداند بسیاری را از آنچه میکنید

﴿۲۲﴾ وَذٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِيْ ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ اَرْدٰىكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿۲۳﴾ فَاِنْ يَّصْبِرُوْا

وآن بود گمان شما که گمان کردید بپروردگارتان هلاک گردانید شمارا پس گردیدید از زیانکاران پس اگر صبر کنند

فَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ ۖ وَإِن يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُم مِّنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُم

پس آتش مقام است مر ایشانرا و اگر طلب خوشنودی کنند پس نباشند از عذر پذیرفته شدگان و برگماشتیم برای ایشان رفیقان پس آراستند از برای ایشان

مَّا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْجِنِّ وَ

آنچه بودند میان دستهای ایشان و آنچه بود پس سر ایشان و ثابت شد بر ایشان سخن در امتانی که بحقیقت گذشتند پیش از ایشان از جن و

الْإِنسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَٰذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ

انس بدرستیکه ایشان بودند زیانکاران و گفتند آنانکه کافر شدند مشنوید مر این قرآنرا و هرزه درائی کنید در آن

لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا

باشد که شما غالب شوید پس هر آینه بچشانیم آنانرا که کافر شدند عذابی سخت و هر آینه جزا دهیمشان بدترین آنچه بودند

يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَٰلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ ۖ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ ۖ جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

که میکردند اینست جزای دشمنان خدا آتش مر ایشانراست در آن سرای جاودانی پاداش بسبب آنچه بودند آیتهای ما را انکار میکردند

﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الَّذَيْنِ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا

و گفتند آنانکه کافر شدند پروردگار ما بنمای ما را آن دو کسرا که گمراه کردند ما را از جن و انس تا بگردانیم آن دو را در زیر قدمهای ما

لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ

تا باشند از فرو تران بدرستیکه آنانکه گفتند پروردگار ما خداست پس ایستادگی کردند فرو میآید بر ایشان ملائکه

أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ

که مترسید و اندوهگین مشوید و شادمان شوید به بهشتی که بودید وعده داده میشدید ما هم دوستان شما در زندگانی

الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ ۖ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ

دنیا و در آخرت و مر شماراست در آن آنچه میخواهد نفسهای شما و مر شماراست در آن آنچه میخواهید ما حضری از خدای آمرزنده

رَّحِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّن دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

مهربان و کیست خوبتر در سخن از کسیکه خواند بسوی خدا و کرد کار شایسته و گفت بدرستیکه من از مسلمانانم

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ۚ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ

و یکسان نیست خوبی و نه بدی دفع کن بآنچه آنست بهتر پس آنگاه کسیکه میانه تو و میانه اوست

عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿۳۴﴾ وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿۳۵﴾

دشمنی کو یا که اوست دوستی مهربان و داده نشوند آنرا مگر آنانکه صبر کردند و داده نشوند آنرا جز صاحب بهره بزرگ

وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۳۶﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ

و اگر از جای در آورد ترا از شیطان وسوسه پس پناه بر بخدا بدرستیکه اوست شنوای دانا و از آیتهایش

اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ

شب است و روز و آفتاب و ماه سجده نکنید مر آفتاب و نه مر ماه را و سجده کنید مر خدائی را که آفرید آنها را

إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۳۷﴾ فَإِنِ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَ

اگر هستید او را میپرستید پس اگر سرکشی کنند پس آنانکه نزد پروردگار تو اند تسبیح میکنند مر او را بشب و

النَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ﴿۳۸﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنَّكَ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ

روز و ایشان ملول نمیشوند و از آیتهایش اینکه تو می بینی زمین را فرسوده افسرده پس چون فرو فرستیم بر آن آبرا

اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۳۹﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ

حرکت کند و افزونی پذیرد بدرستیکه آنکه زنده گردانید آنرا هر آینه زنده کننده مردگانست بدرستیکه او بر هر چیز توانا است بدرستیکه آنانکه میل باطل میکنند

فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا أَفَمَن يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَم مَّن يَأْتِي آمِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ اعْمَلُوا مَا

در آیتهای ما پوشیده نیباشند بر ما آیا پس کسیکه انداخته شود در آتش بهتر است یا کسیکه بیاید ایمن روز قیامت بکنید آنچه را

شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۴۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿۴۱﴾

خواستید بدرستیکه او بآنچه میکنید بیناست بدرستیکه آنانکه کافر شدند بآن ذکر چون آمد ایشانرا و بدرستیکه آن هر آینه کتابیست گرامی

لَّا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿۴۲﴾ مَّا يُقَالُ لَكَ

نیاید آنرا باطل از میانهٔ دو دستش و نه از پس سرش فرو فرستادنی است از درستکار ستوده گفته نمیشود مر ترا

إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿۴۳﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ

مگر آنچه بحقیقت گفته شد مر رسولانرا پیش از تو بدرستیکه پروردگار تو هر آینه صاحب آمرزش است و صاحب عقوبت بدرد و اگر میگردانیدیم آنرا

قُرْآنًا أَعْجَمِيًّا لَّقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ ءَأَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ

قرآنی عجمی هر آینه میگفتند چرا بیان کرده نشد آیتهایش آیا قرآن عجمی است و مخاطب عرب بگو آن از برای آنانکه گرویدند هدایت و شفاست

وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ

وآنانکه ایمان نیاورند در گوشهاشان گرانی است و او بر ایشان کوری است آنها ندا کرده میشوند از جائی دور

﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتُلِفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ

و بتحقیق دادیم ما موسی را توریة پس اختلاف کرده شد در آن و اگر نبود کلمه که پیش رفته از پروردگار تو هر آینه حکم کرده شده بود

بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَّنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۗ وَمَا رَبُّكَ

میان ایشان و در تحقیق ایشان هر آینه در شکی اند از آن که بگمان اندازنده است کسیکه کرد کار شایسته را پس برای خویش است و آنکه بد کرد پس بر خویش است و نیست پروردگار

بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾ إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ ۚ وَمَا تَخْرُجُ مِن ثَمَرَاتٍ مِّنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ

ستمکار مر بندگان را بسوی او برگردانیده میشود دانش قیامت و آنچه بیرون میآید از میوه ها از غلافهایش و بار نمیگیرد هیچ مؤنثی

وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ ۚ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِي ۖ قَالُوا آذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِن شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ

و نهد جز بعلم او و روزیکه ندا کند ایشان را کجایند انبازان من گویند اعلام نمودیم ترا که نیست از ما هیچ گواهی و گمشد

عَنْهُم مَّا كَانُوا يَدْعُونَ مِن قَبْلُ وَظَنُّوا مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٤٨﴾ لَّا يَسْأَمُ الْإِنسَانُ مِن دُعَاءِ الْخَيْرِ

از ایشان آنچه بودند که میخواندند از پیش و گمان بردند که نیست مر ایشان را هیچ گریزگاهی ملول نمیشود انسان از دعاء خیر

وَإِن مَّسَّهُ الشَّرُّ فَيَئُوسٌ قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِن بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ

و اگر مس کند او را شری پس ناامید است ناامید و هر آینه اگر در چشانیم او را رحمتی از خود از پس سختی که مس کرد او را هر آینه خواهد گفت

هَٰذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِندَهُ لَلْحُسْنَىٰ ۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ

البته که این مر است و گمان ندارم قیامت را قائم و هر آینه اگر باز گردانیده شوم بسوی پروردگارم بدرستیکه مر است نزد او هر آینه خوبتر پس هر آینه خبر دهیم کسانیرا

كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا ۖ وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ

آنها که کافر شدند بآنچه کردند و هر آینه بچشانیم البته ایشان را از عذابی درشت و چون انعام کنیم بر انسان روی گرداند و دور گشت

بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُم بِهِ

بجانبش را و چون مس کند او را شر پس صاحب دعائیست پهن بگو خبر دهید که اگر باشد از نزد خدا پس کافر شده باشید بآن

مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ

کیست گمراهتر از آنکه اوست در مخالفتی دور از حق بزودی بنمائیم ایشان را آیتهای خود در آفاق و در خودهاشان تا آشکار گردد مر ایشان را که اوست حق

أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ ﴿٥٤﴾

آیا کافی نیست پروردگارت که اوست بر همه چیزی گواه دانسته باش که ایشان در شکنند از ملاقات پروردگارشان دانسته باش که او بهمه چیز احاطه کننده است

سورة الشورى مكية وهي ثلاث وخمسون آية

حروفها ۳۵۸۸ — كلماتها ۸۶۰ — ركوعها ۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ كَذَٰلِكَ يُوحِي إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾ لَهُ مَا

همچنین وحی میفرستد بسوی تو و بسوی آنانکه بودند پیش از تو خدای غالب درست کردار مر او راست آنچه

فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٤﴾ تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِن فَوْقِهِنَّ

در آسمانها و آنچه در زمین است و اوست بلند مرتبه بزرگ نزدیکست که آسمانها چاک چاک شوند از بالا شان

وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَن فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَفُورُ

و ملائکه تسبیح میکنند بستایش پروردگارشان و آمرزش میطلبند برای آنکه در زمین است دانسته باش که خدا اوست آمرزنده

الرَّحِيمُ ﴿٥﴾ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿٦﴾

مهربان و آنانکه گرفتند از غیر او دوستان خداست نگهبان بر ایشان و نیستی تو بر ایشان گماشته

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ

و همچنین وحی کردیم بتو قرآنی عربی تا بیم کنی اصل قریه‌ها را و آنکه پیرامون آنست و بیم کنی از روز جمعیت نیست شکی

فِيهِ ۚ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ﴿٧﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن يُدْخِلُ

در آن پاره باشند در بهشت و پاره باشند در دوزخ و اگر خواسته بود خدا هر آینه کرده بود ایشان را امتی واحد ولیکن داخل میکند

مَن يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ ۚ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾ أَمِ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۖ

آنرا که خواهد در رحمتش و ستمکاران نیست مر ایشان را هیچ دوستی و نه یاری کننده آیا گرفتند از غیر او دوستان

فَاللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾ وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِن شَيْءٍ

پس خدا اوست خداوند و او زنده میکند مردگان را و او بر همه چیزی تواناست و آنچه اختلاف کردید در آن از چیزی

فَحُكْمُهٗٓ اِلَى اللّٰهِ ۭ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبِّيْ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۭ وَاِلَيْهِ اُنِيْبُ ﴿١٠﴾ فَاطِرُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ

پس حکمش بخدا است آنست خدای پروردگارم براو توکل کردم وبسوی او بازگشت مینمایم پدید آورندهٔ آسمانها وزمین

جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَّمِنَ الْاَنْعَامِ اَزْوَاجًا ۚ يَذْرَؤُكُمْ فِيْهِ ۭ لَيْسَ كَمِثْلِهٖ شَيْءٌ ۚ وَهُوَ

گردانید برای شما از خودهایتان جفتها واز شتر وگاو وگوسفند جفتها بسیار میگرداند شما را در آن نیست مانند او چیزی واوست

السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ ﴿١١﴾ لَهٗ مَقَالِيْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَاۗءُ وَيَقْدِرُ ۭ اِنَّهٗ

شنوای بینا مراو راست کلیدهای آسمانها وزمین گشاده میگرداند روزی را برای آنکه میخواهد وتنگ میگرداند بدرستیکه او

بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿١٢﴾ شَرَعَ لَكُمْ مِّنَ الدِّيْنِ مَا وَصّٰى بِهٖ نُوْحًا وَّالَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا

بهمه چیز داناست آئین نهاد برای شما از دین آنچه وصیت کرد بآن نوح را وآنچه وحی کردیم بتو وآنچه وصیت کردیم

بِهٖٓ اِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى وَعِيْسٰٓى اَنْ اَقِيْمُوا الدِّيْنَ وَلَا تَتَفَرَّقُوْا فِيْهِ ۭ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِيْنَ مَا

بآن ابراهیم وموسی وعیسی که برپای دارید دین را وجدائی مکنید در آن گران آمد بر مشرکان آنچه

تَدْعُوْهُمْ اِلَيْهِ ۭ اَللّٰهُ يَجْتَبِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ يَّشَاۗءُ وَيَهْدِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ يُّنِيْبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُوْٓا اِلَّا مِنْۢ

میخوانید ایشان را بآن از توحید خدا میکشد بسوی آن آنرا که میخواهد وهدایت میکند بسوی آن آنکسی را که بازگشت مینماید وتفرق نشدند مگر

بَعْدِ مَا جَاۗءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۭ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى لَّقُضِيَ

پس از آنکه آمد ایشان را دانش از راه سرکشی که بود میان ایشان واگر نبود کلمهٔ که پیش رفته از پروردگارت تا مدتی نام برده شده هر آینه حکم کرده شده

بَيْنَهُمْ ۭ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اُوْرِثُوا الْكِتٰبَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيْبٍ ﴿١٤﴾ فَلِذٰلِكَ فَادْعُ ۚ

بر میان ایشان ودر بدرستیکه آنانکه میراث داده شدند کتاب را از بعد ایشان هر آینه در شکی اند از آن بگمان اندازنده پس برای آن پس بخوان

وَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَاۗءَهُمْ ۚ وَقُلْ اٰمَنْتُ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنْ كِتٰبٍ ۚ وَاُمِرْتُ

وثابت باش چنانکه فرموده شده وپیروی مکن مرادهای ایشان را وبگوی گرویدم بآنچه فرو فرستاد خدا از کتاب وفرموده شدم

لِاَعْدِلَ بَيْنَكُمْ ۭ اَللّٰهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ ۭ لَنَآ اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ ۭ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ ۭ

که عدالت کنم میان شما خداست پروردگار ما وپروردگار شما مارا است کردار ما وشما را است کردار تان نیست خصومتی میان ما ومیان شما

اَللّٰهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا ۚ وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ ﴿١٥﴾ وَالَّذِيْنَ يُحَاۗجُّوْنَ فِي اللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ مَا اسْتُجِيْبَ لَهٗ

خدا جمع میکند میان ما وبسوی اوست بازگشت وآنانکه خصومت میکنند در خدا از بعد آنکه اجابت کرده شد مراو را

حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾ اَللّٰهُ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ

حجت ایشان باطلست نزد پروردگارشان وبرایشانست غضبی ومرایشانراست عذابی سخت خداست که فرو فرستاد

الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ وَالْمِيْزَانَ ۭ وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيْبٌ ﴿١٧﴾ يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِيْنَ لَا

کتاب را بحق ومیزان را وچه چیز آگاه کرد ترا شاید که باشد قیامت نزدیک بشتاب میخواهند آنرا آنانکه

يُؤْمِنُوْنَ بِهَا ۚ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مُشْفِقُوْنَ مِنْهَا ۙ وَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهَا الْحَقُّ ۭ اَلَآ اِنَّ الَّذِيْنَ يُمَارُوْنَ

نمیگروند بآن وآنانکه گرویدند ترسندگانند ازآن ومیدانند که آن حق است آگاه باشید بدرستیکه آنانکه شک میکنند

فِي السَّاعَةِ لَفِيْ ضَلٰلٍۢ بَعِيْدٍ ﴿١٨﴾ اَللّٰهُ لَطِيْفٌۢ بِعِبَادِهٖ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَاۗءُ ۚ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ

در قیامت هرآینه در گمراهی دوری اند خدا صاحب لطف است بندگانش روزی میدهد آنرا که میخواهد وادست توانای غالب

﴿١٩﴾ مَنْ كَانَ يُرِيْدُ حَرْثَ الْاٰخِرَةِ نَزِدْ لَهٗ فِيْ حَرْثِهٖ ۚ وَمَنْ كَانَ يُرِيْدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ

کسیکه اراده میکند زراعت آخرت را میافزائیم مراورا در زراعتش وکسیکه اراده میکند زراعت دنیا را میدهیمش

مِنْهَا وَمَا لَهٗ فِي الْاٰخِرَةِ مِنْ نَّصِيْبٍ ﴿٢٠﴾ اَمْ لَهُمْ شُرَكٰۗؤُا شَرَعُوْا لَهُمْ مِّنَ الدِّيْنِ مَا لَمْ يَاْذَنْۢ

ازآن ونیست مراورا در آخرت هیچ بهره بلکه مرایشانراست شریکان آئین نهادند برای ایشان از دین آنچه را دستوری نداد

بِهِ اللّٰهُ ۭ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۭ وَاِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى

بآن خدا واگر نبود کلمه فصل یعنی تقدیر تاخیر هرآینه حکم کرده شده بود میانشان وبدرستیکه ستمکاران مرایشانراست عذابی دردناک بینی

الظّٰلِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا كَسَبُوْا وَهُوَ وَاقِعٌۢ بِهِمْ ۭ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فِيْ

ستمکاران را ترسندگان از آنچه کسب کردند وآن واقعست برایشان وآنانکه گرویدند وکردند کارهای شایسته در

رَوْضَاتِ الْجَنّٰتِ ۚ لَهُمْ مَّا يَشَاۗءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۭ ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيْرُ ﴿٢٢﴾ ذٰلِكَ الَّذِيْ

باشند در چمنهای بهشتها مرایشانراست آنچه خواهند نزد پروردگارشان آنست آن تفضل بزرگ اینست آنچه

يُبَشِّرُ اللّٰهُ عِبَادَهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ۭ قُلْ لَّآ اَسْـَٔــلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِلَّا

مژده میدهد خدا بندگانش را آنانکه ایمان آوردند وکردند کارهای شایسته بگو نمیخواهم ازشما برآن مزدی مگر

الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبٰى ۭ وَمَنْ يَّقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهٗ فِيْهَا حُسْنًا ۭ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ شَكُوْرٌ ﴿٢٣﴾

دوستی در قرابت وکسیکه کسب کند خوبی را میافزائیم مراورا درآن خوبی بدرستیکه خدا آمرزنده شکرپذیر است

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۖ فَإِنْ يَشَإِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ ۗ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَ

یا میگویند بست بر خدا دروغ را پس اگر خواهد خدا مهر کند بر دلت و محو میکند خدا باطل را و

يُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ

ثابت میگرداند حق را بکلماتش بدرستیکه او دانا است بسرایر سینه ها و اوست که قبول میکند توبه را از بندگانش

وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾ وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

و در میگذرد از بدیها و میداند آنچه میکنید و اجابت میکند آنانرا که گرویدند و کردند کارهای شایسته

وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۚ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ

و زیاد میدهد ایشانرا از فضلش و کافران مر ایشانراست عذابی سخت و اگر فراخ کرده بود خدا روزی را برای بندگانش

لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِنْ يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ الَّذِي

هر آینه ستم کردندی در زمین ولیکن فرو میفرستد باندازه آنچه خواهد بدرستیکه او به بندگانش آگاه بینا است و اوست که

يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۚ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ

فرو میفرستد باران را بعد از آنکه نومید شدند و منتشر میگرداند رحمتش را و اوست خداوند ستوده و از آیتهای اوست آفریدن

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِنْ دَابَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ

آسمانها و زمین و آنچه پراکنده کرد در آنها از جنبنده و او بر جمع کردنشان چون خواهد توانا است و آنچه برسد شمارا

مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ ۖ وَمَا لَكُمْ

از حادثه پس بآنست که کسب کرد دستهای شما و در میگذرد از بسیاری و نیستید شما عاجز کنندگان در زمین و نیست مر شمارا

مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٣٢﴾ إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ

از غیر خدا هیچ دوستی و نه یاری کننده و از آیتهای او کشتیهای روانست در دریا چون کوهها اگر خواهد ساکن گرداند

الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُنَّ

باد را پس گردند ایستاده بر پشتش بدرستیکه در آن هر آینه آیتهاست مر هر صبر کننده شکر گزاری را یا هلاک گرداند آنها را

بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا ۚ مَا لَهُمْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَا أُوتِيتُمْ

بآنچه کسب کردند و عفو کند از بسیاری و میداند آنانکه مجادله میکنند در آیتهای ما که نیست مر ایشانرا هیچ گریزگاهی پس آنچه داده شده

مِّن شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَا عِندَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۚ

از چیزی پس مایهٔ تمتع زندگانی دنیاست و آنچه نزد خداست بهتر و پاینده‌تر است از برای آنها که گرویدند و بر پروردگار شان توکل میکنند

﴿۳۶﴾ وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿۳۷﴾ وَالَّذِينَ

و آنانکه اجتناب میکنند از کبیرهای گناه و کارهای زشت و چون خشم میگیرند ایشان عفو میکنند و آنانکه

اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۖ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ ۖ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿۳۸﴾ وَالَّذِينَ

اجابت نمودند مر پروردگار شانرا و برپای داشتند نمازرا و کارشان مشورت میان خود و از آنچه روزی داده‌ایشان نفقه میکنند و آنانکه

إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنتَصِرُونَ ﴿۳۹﴾ وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۖ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ

چون رسید ایشانرا ستمی ایشان انتقام کشند و پاداش بدی بدیست مانند آن پس آنکه عفو کرد و اصلاح نمود پس مزد او

عَلَى اللَّهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿۴۰﴾ وَلَمَنِ انتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِم مِّن سَبِيلٍ ﴿۴۱﴾

بر خداست که او دوست ندارد ستمکارانرا و هر آینه آنکه انتقام کشید پس از ظلم او پس آنها نیست بر ایشان هیچ راهی

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

جز این نیست راه بر آنانست که ستم میکنند مردمانرا و فساد میکنند در زمین بناحق آنگروه ایشانرا عذاب دردناک

﴿۴۲﴾ وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿۴۳﴾ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن وَلِيٍّ مِّن

و هر آینه آنکه صبر کرد و عفو نمود بدرستیکه آنست هر آینه از کارهای قوی و آنرا که اضلال کرد خدا پس نباشد مر او را هیچ یاوری از

بَعْدِهِ ۗ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿۴۴﴾ وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ

بعد آن و بینی ظالمانرا که چون بینند عذاب را گویند آیا باشد بسوی بازگشتن هیچ راهی و بینی ایشانرا عرض کرده میشوند

عَلَيْهَا خَاشِعِينَ مِنَ الذُّلِّ يَنظُرُونَ مِن طَرْفٍ خَفِيٍّ ۗ وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ

بر آن خشوع کنندگان از خواری می بینند از نگریستن پنهان و گفتند آنانکه ایمان آوردند بدرستیکه زیانکاران آنانند که

خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿۴۵﴾ وَمَا كَانَ لَهُم

زیان کردند بخودهاشان و کسانشان روز قیامت دانسته باشید که ظالمان در عذاب پاینده‌اند و نباشد مر ایشانرا

مِّنْ أَوْلِيَاءَ يَنصُرُونَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ ۗ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن سَبِيلٍ ﴿۴۶﴾ اسْتَجِيبُوا

هیچ دوستان که یاری کنند ایشانرا از غیر خدا و آنرا که اضلال کرد خدا پس نباشد مر او را هیچ راهی اجابت کنید

۲۳ قرآن مجید — قل لا أسألكم عليه أجرا — در کشاف وغیره مذکور است که در روز انصار دانستند که رسول الله صلی الله علیه وسلم بر قریش ابن عباس بر ایشان گفت که ما را فضل و زینت ثابت است بر شما — چون بشنید مجلس ایشان در آمد و فرمود ای معشر انصار شما را بدلیل بر وجود خدا تعالی شما را بر رسول الله فرمود — بر اسلام من چیزی دارید که جمع کردانید — نشنیدی یا رسول الله صلی الله علیه وسلم — بر اسلام من هدایت کرد گفتند — بر رسول الله بعد از آن فرمود چرا جواب من نمیدهید گفتند

لِرَبِّكُمْ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَّأْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهٗ مِنَ اللّٰهِ مَا لَكُمْ مِّنْ مَّلْجَإٍ يَّوْمَئِذٍ وَّمَا لَكُمْ مِّنْ نَّكِيْرٍ ﴿٤٧﴾

مر پروردگار تانرا پیش از آنکه آید روزیکه نباشد باز گردانیدنی مر او را از خدا و نباشد مر شمارا هیچ پناهی روزی چنین و نباشد مر شمارا هیچ انکاری

فَاِنْ اَعْرَضُوْا فَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا ؕ اِنْ عَلَيْكَ اِلَّا الْبَلٰغُ ؕ وَاِنَّآ اِذَآ اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ

پس اگر روی گردانند پس نفرستادیم ترا بر ایشان نگهبان نیست بر تو جز رسانیدن و بدرستیکه ما چون چشانیدیم انسانرا

مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا ۚ وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ فَاِنَّ الْاِنْسَانَ كَفُوْرٌ ﴿٤٨﴾

از خود رحمتی شاد میشود بآن و اگر برسد ایشانرا ضرری بسبب آنچه پیش فرستاده دستهاشان پس بدرستیکه انسان سخت ناسپاس است

لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ؕ يَهَبُ لِمَنْ يَّشَآءُ اِنَاثًا وَّيَهَبُ لِمَنْ يَّشَآءُ الذُّكُوْرَ

مر خدا راست پادشاهی آسمانها و زمین میآفریند آنچه میخواهد میبخشد مر آنرا که میخواهد مؤنثها و میبخشد مر آنرا که میخواهد مذکرها

﴿٤٩﴾ اَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَّاِنَاثًا ۚ وَيَجْعَلُ مَنْ يَّشَآءُ عَقِيْمًا ؕ اِنَّهٗ عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ ﴿٥٠﴾ وَمَا كَانَ

یا هر دو میدهد ایشانرا مذکرها و مؤنثها و میگرداند آنرا که میخواهد نازاینده بدرستیکه اوست دانای توانا و نباشد

لِبَشَرٍ اَنْ يُّكَلِّمَهُ اللّٰهُ اِلَّا وَحْيًا اَوْ مِنْ وَّرَآئِ حِجَابٍ اَوْ يُرْسِلَ رَسُوْلًا فَيُوْحِيَ بِاِذْنِهٖ مَا

مر انسانیرا که سخن کند او را خدا مگر بوحی یا از پس حجاب یا بفرستادن رسولی پس وحی کند باذنش آنچه

يَشَآءُ ؕ اِنَّهٗ عَلِيٌّ حَكِيْمٌ ﴿٥١﴾ وَكَذٰلِكَ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ رُوْحًا مِّنْ اَمْرِنَا ؕ مَا كُنْتَ تَدْرِيْ مَا الْكِتٰبُ

خواهد بدرستیکه اوست رفیع حکیم و همچنین وحی فرستادیم بتو روحی از امر خود نبودی که بدانی چیست کتاب

وَلَا الْاِيْمَانُ وَلٰكِنْ جَعَلْنٰهُ نُوْرًا نَّهْدِيْ بِهٖ مَنْ نَّشَآءُ مِنْ عِبَادِنَا ؕ وَاِنَّكَ لَتَهْدِيْٓ اِلٰى صِرَاطٍ

و نه ایمان ولیکن گردانیدیم آنرا نوری که هدایت میکنیم بآن آنرا که خواهیم از بندگان خود و بدرستیکه هر آینه راه نمائی براه

مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٥٢﴾ صِرَاطِ اللّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ؕ اَلَآ اِلَى اللّٰهِ تَصِيْرُ الْاُمُوْرُ ﴿٥٣﴾

راست راه خدائی که مر او راست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است دانسته باشید که بخدا باز میگردد کارها

سورة الزخرف مكية وهي تسع وثمانون آية

حروفها ٣٤٠٠ — كلماتها ٨٣٣ — ركوعها ٧

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ وَالْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ﴿٢﴾ اِنَّا جَعَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿٣﴾ وَاِنَّهٗ فِيْٓ اُمِّ

بحق کتاب روشن بدرستیکه ما گردانیدیم آنرا قرآنی عربی باشد که شما دریابید بعقل و بدرستیکه آن در اصل

الْكِتٰبِ لَدَيْنَا لَعَلِيٌّ حَكِيْمٌ ﴿٤﴾ اَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا اَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِيْنَ ﴿٥﴾

کتاب نزد ما هر آینه بلند مرتبه با حکمت است آیا پس بگردانیم از شما ذکر را باعراض از بهر آنکه هستید گروهی اسرافکاران

وَكَمْ اَرْسَلْنَا مِنْ نَّبِيٍّ فِي الْاَوَّلِيْنَ ﴿٦﴾ وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ نَّبِيٍّ اِلَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٧﴾ فَاَهْلَكْنَآ

و بسیار فرستادیم از پیغمبری در پیشینیان و نمیآمد ایشانرا هیچ پیغمبری مگر که بودند بآن استهزا میکردند پس هلاک کردیم

اَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَّمَضٰى مَثَلُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ

سخت تر از ایشانرا در قوت و گذشت داستان پیشینیان و هر آینه اگر بپرسی از ایشان که آفرید آسمانها و زمین را

لَيَقُوْلُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيْزُ الْعَلِيْمُ ﴿٩﴾ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَّجَعَلَ لَكُمْ فِيْهَا

هر آینه خواهند گفت البته آفرید آنها را خدای غالب دانا آنکه گردانید برای شما زمین را بستری و گردانید برای شما در آن

سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿١٠﴾ وَالَّذِيْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءًۢ بِقَدَرٍ فَاَنْشَرْنَا بِهٖ بَلْدَةً

راهها باشد که شما هدایت یابید و آنکه فرود فرستاد از آسمان آبی باندازه پس زنده گردانیدیم بآن جای

مَّيْتًا كَذٰلِكَ تُخْرَجُوْنَ ﴿١١﴾ وَالَّذِيْ خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الْفُلْكِ وَالْاَنْعَامِ

مرده را همچنین بیرون آورده میشوید و آنکه آفرید اصناف را همه آنها و گردانید برای شما از کشتیها و چهارپایان

مَا تَرْكَبُوْنَ ﴿١٢﴾ لِتَسْتَوٗا عَلٰى ظُهُوْرِهٖ ثُمَّ تَذْكُرُوْا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ اِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُوْلُوْا

آنچه سوار میشوید تا قرار گیرید بر پشتهای آن پس یاد کنید نعمت پروردگار را چون قرار گیرید بر آن و بگوئید

سُبْحٰنَ الَّذِيْ سَخَّرَ لَنَا هٰذَا وَمَا كُنَّا لَهٗ مُقْرِنِيْنَ ﴿١٣﴾ وَاِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُوْنَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوْا

دانم پاک بودن آنکه رام گردانید برای ما اینرا و نبودیم مر آنرا توانائی دارندگان و بدرستیکه ما بسوی پروردگار ما بازگردندگانیم و گردانیدند

لَهٗ مِنْ عِبَادِهٖ جُزْءًا اِنَّ الْاِنْسَانَ لَكَفُوْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿١٥﴾ اَمِ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنٰتٍ وَّاَصْفٰىكُمْ

مر او را از بندگانش بهره بدرستیکه انسان هر آینه ناسپاسی است هویدا آیا گرفت از آنچه آفرید دختران و برگزید شما را

بِالْبَنِيْنَ ﴿١٦﴾ وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهٗ مُسْوَدًّا وَّهُوَ كَظِيْمٌ ﴿١٧﴾

بپسران و چون مژده داده شود یکی از آنها بآنچه زد برای خدای بخشنده مثل گردد رویش سیاه و او است پر خشم

أَوَمَن يُنَشَّؤُا فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ

آیا و آنکه ترتیب یافته میشود در زینت و اوست در مخاصمه ناآشکارکننده و گردانیدند ملائکه را که ایشانند بندگان

الرَّحْمَٰنِ إِنَاثًا ۚ أَشَهِدُوا خَلْقَهُمْ ۚ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَٰنُ

خدای بخشاینده مؤنثها آیا حاضر بودند آفریدن ایشانرا بزودی نوشته شود گواهی ایشان و پرسیده شوند و گفتند اگر خواسته بود خدای بخشاینده

مَا عَبَدْنَاهُم ۗ مَّا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُم

نپرستیدیم ایشانرا نیست مرایشانرا بآن هیچ علمی نیستند ایشان جز آنکه دروغ میگویند یا دادیم ایشانرا کتابی پیش از آن پس ایشانند

بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

بآن چنگ درزندگان بلکه گفتند که ما یافتیم پدرانمان را بر طریقه و بدرستیکه ما بر اثرهای ایشان هدایت یافتگان

وَكَذَٰلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا

و همچنین نفرستادیم پیش از تو در قریه هیچ بیم دهنده مگر که گفتند متنعمانش بدرستیکه ما یافتیم پدرانمانرا

عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾ قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكُم بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدتُّمْ عَلَيْهِ

بر طریقه و بدرستیکه ما بر اثرهای ایشان اقتدا کنندگان گفت آیا و اگر چه آورم شما را هدایت نماینده تر از آنچه یافتید بر آن

آبَاءَكُمْ ۖ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُم بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانتَقَمْنَا مِنْهُمْ ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ

پدرانتانرا گفتند که ما بآنچه فرستاده شدید بآن کافرایم پس انتقام کشیدیم از ایشان پس بنگر چگونه بود انجام کار

الْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا الَّذِي

تکذیب کنندگان و هنگامیکه گفت ابراهیم مر پدر خود را و قوم خود را بدرستیکه من بیزارم از آنچه میپرستید جز آنکه

فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

پدید آورد مرا پس بدرستیکه او بزودی راه نماید مرا و گردانید آنرا کلمه باقی در عقبش باشد که ایشان بازگشت کنند

بَلْ مَتَّعْتُ هَٰؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿٢٩﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَٰذَا

بلکه کامرانی دادیم اینهارا و پدرانشانرا تا آمد ایشانرا حق و رسولی ظاهر و چون آمد ایشانرا حق گفتند این

سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَٰذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾

جادو است و بدرستیکه ما بآن کافرایم و گفتند چرا فرو فرستاده نشد این قرآن بر مردی از آن دو قریه که بزرگست

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ۚ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُم مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ

آیا ایشان قسمت میکنند رحمت پروردگار ترا ما قسمت کردیم میانشان وجه معاش ایشانرا در زندگانی دنیا و بلند کردانیدیم بعضی ایشانرا

فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُم بَعْضًا سُخْرِيًّا ۗ وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوْلَا

بالای بعضی در مراتب تا بگیرند برخی ایشان برخی را بکار باز داشته و رحمت پروردگار تو بهتر است از آنچه جمع میکنند و اگر نه

أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَٰنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقُفًا مِّن فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ

آن بودی که میشدند مردمان جماعتی واحد هر آینه گردانیده بودیم برای آنانکه کافر میشوند بخدا برای خانهاشان سقفها از نقره و زدبانها

عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِئُونَ ﴿٣٤﴾ وَزُخْرُفًا ۚ وَإِن كُلُّ ذَٰلِكَ

که بر آن برآیند و برای خانهاشان درها و سریرها که بر آن تکیه کنند و زینتها و نباشد همه آن

لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَالْآخِرَةُ عِندَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَن يَعْشُ عَن ذِكْرِ الرَّحْمَٰنِ

مگر برای تمتع زندگانی دنیا و آخرت نزد پروردگارت برای پرهیزکاران است و کسیکه اعراض کند از ذکر خدا

نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم

میگماریم برای او شیطانرا پس اوست مر او را رفیق و بدرستیکه آنها باز میدارند ایشانرا از راه و میپندارند که ایشانند

مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾

هدایت یافتگان تا چون آید مارا گوید ای کاش بودی میان من و میان تو دوری مشرقین پس بد رفیق بودی

وَلَن يَنفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذ ظَّلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ

و هرگز سود نمیدهد شمارا امروز چون ستم کردید که شما در عذاب شریکانید آیا پس تو میشنوانی کرانرا یا

تَهْدِي الْعُمْيَ وَمَن كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَإِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُم مُّنتَقِمُونَ ﴿٤١﴾

راه نمائی کورانرا و آنکه باشد در گمراهی آشکار پس اگر ببریم ترا پس بدرستیکه ما از ایشان انتقام کشندگانیم

أَوْ نُرِيَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِم مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ ۖ

یا بنمائیم البته ترا آنچه وعده کردیم ایشانرا پس ما بر ایشان قدرت دارندگانیم پس چنگ در زن بآنچه وحی کرده شد بتو

إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ ۖ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسْأَلْ

بدرستیکه تو بر راه راست و بدرستیکه آن هر آینه ذکریست مر ترا و مر قوم ترا و زود باشد که پرسیده شوید و بپرس

مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَآ أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَٰنِ آلِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ

از آنکه فرستادیم پیش از تو از رسولان ما آیا گردانیدیم از غیر خدای بخشاینده الهانیکه پرستیده شوند وبتحقیق

أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ

فرستادیم موسی را با آیتهای ما بسوی فرعون وجماعتش پس گفت بدرستیکه منم فرستاده پروردگار جهانیان پس چون آورد ایشان

بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُمْ

آیتهای ما را آنگاه ایشان از آن خنده میکردند ونمینمودیم ایشانرا هیچ آیتی مگر آن بزرگتر بود از شقیقش وگرفتیم ایشانرا

بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَ السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ

بعذاب باشد که آنها بازگشت کنند وگفتند ای جادوگر بخوان برای ما پروردگار ترا بآنچه پیمان کرده نزد تو

إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ

بدرستیکه ما هم هدایت یافتگان پس چون دفع کردیم از ایشان عذاب را آنگاه ایشان پیمان میشکستند وندا کرد فرعون در قومش

قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا

گفت ای قوم من آیا نیست مرا ملک مصر واین نهرها میرود از زیر من آیا پس نمی بینید بلکه من

خَيْرٌ مِنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِنْ ذَهَبٍ

بهترم از این کس که اوست خوار ونزدیک نیست که بیان تواند کرد پس چرا انداخته نشد براو دستوانها از زر

أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ

یا بیامدند باو فرشتگان بهم پیوستگان پس از جای برآورد قومش را پس اطاعت کردند او را که ایشان بودند گروهی نافرمانبرداران

﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾

پس چون بخشم آوردند ما را انتقام کشیدیم از ایشان پس غرق کردیم ایشانرا همگی پس کردیم ایشان را سابقان ومثلی برای پسینیان

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوا أَآلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا

وچون زده شد پسر مریم مثلی آنگاه قوم تو از آن فریاد برآوردند وگفتند آیا الهان ما بهترند یا او

ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ

زدند آنرا برای تو جز جدلی بلکه ایشانند گروهی خصومت کنندگان نیست او جز بنده که احسان کردیم براو وگردانیدیم او را

مَثَلًا لِّبَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَا مِنكُم مَّلَٰٓئِكَةً فِي ٱلْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنَّهُۥ لَعِلْمٌ

مثلی برای بنی اسرائیل و اگر خواهیم هر آینه گردانیم از شما ملائکه را در زمین که جانشین باشند و بدرستیکه او هست هر آینه

لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَٱتَّبِعُونِ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ إِنَّهُۥ

علمی برای قیامت پس شک مبارید بآن و پیروی کنید مرا اینست راه راست و باز ندارد البته شما را شیطان بدرستیکه او

لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ عِيسَىٰ بِٱلْبَيِّنَٰتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُم بِٱلْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُم

مر شما راست دشمنی آشکار و چون آورد عیسی معجزات را گفت بتحقیق آوردم بشما حکمت را و تا بیان کنم برای شما

بَعْضَ ٱلَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ

بعضی از آنچه اختلاف کنید در آن پس بترسید از خدا و فرمانبرید مرا بدرستیکه خدا اوست پروردگار من و شما پس پرستید او را

هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَٱخْتَلَفَ ٱلْأَحْزَابُ مِنۢ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ

اینست راه راست پس اختلاف کردند طایفه‌ها از میان ایشان پس وای مر آنانرا که ستم کردند از عذاب روزی

أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا ٱلسَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾ ٱلْأَخِلَّآءُ يَوْمَئِذٍۭ

دردناک آیا انتظار میکنند جز قیامت را که آید ایشانرا ناگاه و ایشان ندانند دوستان روزی چنین

بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَٰعِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ ٱلْيَوْمَ وَلَآ أَنتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾

بعضی از ایشان مر بعضی را دشمنند مگر پرهیزکاران ای بندگان من نیست ترسی بر شما امروز و نه شما اندوهگین میشوید

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُوا۟ مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ أَنتُمْ وَأَزْوَٰجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾

آنانکه گرویدند بآیتهای ما و بودند منقادان درآیید در بهشت شما و جفتهای شما که برافروخته نشاط میبوده باشید

يُطَافُ عَلَيْهِم بِصِحَافٍ مِّن ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ ٱلْأَنفُسُ وَتَلَذُّ ٱلْأَعْيُنُ

گردانیده میشود بر ایشان کاسه‌های پهنی که از طلاست و کوزه‌های بی دستگیره و در آنست آنچه خواهش دارد آنرا نفسها و لذت میبرد چشمها

وَأَنتُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ ٱلْجَنَّةُ ٱلَّتِيٓ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا

و شمایید در آن جاودانیان و این است آن بهشتی که بارث داده شدید آنرا بسبب آنچه بودید که میکردید مر شما راست در آن

فَٰكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾ إِنَّ ٱلْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ

میوه بسیار که از آن میخورید بدرستیکه گناهکارانند در عقوبت دوزخ جاودانیان تخفیف داده نشود از ایشان

وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا يَا مَالِكُ

وایشان در آن نومید اند وستم نکردیم ایشانرا ولیکن بودند ایشان ستمکاران وندا کردند که ای مالک

لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۖ قَالَ إِنَّكُم مَّاكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْنَاكُم بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ

باید که بمیراند ما را پروردگارت گفت بدرستیکه شما درنگ کنندگانید بدرستیکه آوردیم بشما حق را ولیکن اکثر شما بودید مر حق را

كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُم ۚ بَلَىٰ

ناخوش دارندگان بلکه محکم گردانیدند کاری را پس ما نیز محکم گردانندگان یا می پندارند که ما نمیشنویم پنهان ایشان و راز ایشانرا آری

وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ

و رسولان ما نزد ایشان می نویسند بگو اگر باشد مر خدای بخشاینده را فرزندی پس منم اول پرستندگان پاکی پاک بود

رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا

پروردگار آسمانها و زمین پروردگار عرش از آنچه وصف میکنند پس واگذار ایشانرا که صحبت دارند و بازی کنند تا آنکه ملاقات کنند

يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَٰهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَٰهٌ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ

روز ایشانرا که وعده داده میشوند و اوست آنکه در آسمان الهست و در زمین الهست و اوست درست کردار دانا

﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِندَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ

و افزون آمد آنکه مر او راست پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و نزد اوست دانش قیامت و بسوی او

تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَن شَهِدَ بِالْحَقِّ

باز گردانیده میشوید و مالک نمیباشند آنانکه میخوانند از غیر او شفاعت کردن را مگر کسیکه گواهی داد بحق

وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلِهِ

و ایشان میدانند و اگر بپرسی از ایشان که آفرید ایشانرا هر آینه گویند البته خدا پس بکجا بر گردانیده میشوید و قول او

يَا رَبِّ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ قَوْمٌ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ ۚ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

ای پروردگار من بدرستیکه اینها گروهی اند که ایمان نمیآورند پس اعراض کن از ایشان و بگو سلام پس زود باشد که بدانند

سورة الدخان مكية وهي تسع وخمسون آية

حروفها ۱۴۳۱ کلماتها ۳۴۶ رکوعها ۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿۱﴾ وَالْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ﴿۲﴾ اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ فِيْ لَيْلَةٍ مُّبٰرَكَةٍ اِنَّا كُنَّا مُنْذِرِيْنَ ﴿۳﴾ فِيْهَا يُفْرَقُ

بکتاب آشکارکننده بدرستیکه ما فرستادیم آنرا در شبی برکت داده شده بدرستیکه ما هستیم بیم کنندگان در آن جدا کرده میشود

كُلُّ اَمْرٍ حَكِيْمٍ ﴿۴﴾ اَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا اِنَّا كُنَّا مُرْسِلِيْنَ ﴿۵﴾ رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ

هر امری موافق حکمت امری از نزد ما بدرستیکه ما هستیم فرستندگان رحمتی از پروردگار تو بدرستیکه اوست او شنوای

الْعَلِيْمُ ﴿۶﴾ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُّوْقِنِيْنَ ﴿۷﴾ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ

دانا پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است اگر هستید یقین کنندگان نیست الهی جز او زنده میکند و میمیراند

رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿۸﴾ بَلْ هُمْ فِيْ شَكٍّ يَّلْعَبُوْنَ ﴿۹﴾ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَاْتِي السَّمَآءُ

پروردگار شما و پروردگار پدران شما پیشینیان بلکه ایشانند در شک بازی میکنند پس انتظار کش روزیکه میآورد آسمان

بِدُخَانٍ مُّبِيْنٍ ﴿۱۰﴾ يَّغْشَى النَّاسَ هٰذَا عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۱۱﴾ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ اِنَّا مُؤْمِنُوْنَ

دودی آشکار فرو میگیرد مردمانرا اینست عذابی پر درد پروردگار ما دفع کن از ما عذابرا بدرستیکه ایمان آورندگان

﴿۱۲﴾ اَنّٰى لَهُمُ الذِّكْرٰى وَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ مُّبِيْنٌ ﴿۱۳﴾ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوْا مُعَلَّمٌ مَّجْنُوْنٌ ﴿۱۴﴾

کجاست برای ایشانرا پند گرفتن و بتحقیق آمد ایشانرا رسولی آشکارکننده پس روگردانیدند از او و گفتند آموخته شده است دیوانه

اِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلِيْلًا اِنَّكُمْ عَآئِدُوْنَ ﴿۱۵﴾ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرٰى اِنَّا مُنْتَقِمُوْنَ

بدرستیکه ما دفع کنندهٔ عذابیم اندکی بدرستیکه شما عود کنندگان روزیکه سخت میگیریم سخت گرفتن عظیم بدرستیکه ما انتقام کشندگانیم

﴿۱۶﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَآءَهُمْ رَسُوْلٌ كَرِيْمٌ ﴿۱۷﴾ اَنْ اَدُّوْٓا اِلَيَّ عِبَادَ اللّٰهِ

و بتحقیق که آزمودیم پیش از ایشان قوم فرعون و آمد ایشانرا رسولی شریف که بسپارید بمن بندگان خدارا

اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ ﴿۱۸﴾ وَّاَنْ لَّا تَعْلُوْا عَلَى اللّٰهِ اِنِّيْٓ اٰتِيْكُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿۱۹﴾ وَاِنِّيْ عُذْتُ

بدرستیکه منم مر شمارا رسولی امین و آنکه رفعت مجوئید بر خدا بدرستیکه من آورنده ام شمارا حجتی روشن و بدرستیکه من پناه میبرم

بِرَبِّيْ وَرَبِّكُمْ اَنْ تَرْجُمُوْنِ ﴿۲۰﴾ وَاِنْ لَّمْ تُؤْمِنُوْا لِيْ فَاعْتَزِلُوْنِ ﴿۲۱﴾ فَدَعَا رَبَّهٗٓ اَنَّ هٰٓؤُلَآءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُوْنَ

بپروردگار من و پروردگار شما که سنگسار کنید مرا و اگر باور ندارید مرا پس کناره کنید از من پس خواند پروردگار خود را که ایشان گروهی اند گناهکاران

دخانیه — این است علامت قیامت — نزول الملائکه و الروح — جهنم فرزند گل — ابن عباس — حکیم — ماوزنه — دوزخ — دوزخ — دوزخ

(٢٢) فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُم مُّتَّبَعُونَ (٢٣) وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُندٌ مُّغْرَقُونَ (٢٤) كَمْ

پس ببر بندگان مرا در شب بدرستیکه شما پیدا از پی رفته شدگان و واگذار دریا را آرمیده بدرستیکه ایشانند لشکری غرقشدگان بسا که

تَرَكُوا مِن جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ (٢٥) وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ (٢٦) وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ (٢٧) كَذَٰلِكَ

واگذاشتند از باغها و چشمها و کشتها و جای خوب و نعمتی که بودند در آن نعمتان همچنین

وَأَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ (٢٨) فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ (٢٩)

و میراث دادیم آنها را بگروهی دیگر پس نگریست بر ایشان آسمان و زمین و نشدند مهلت دادگان

وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ (٣٠) مِن فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَالِيًا مِّنَ الْمُسْرِفِينَ

و بتحقیق نجات دادیم بنی اسرائیل را از عقوبت خوارکننده از فرعون بدرستیکه او بود برتری جوینده از اسرافکنندگان

(٣١) وَلَقَدِ اخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَى الْعَالَمِينَ (٣٢) وَآتَيْنَاهُم مِّنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُّبِينٌ (٣٣)

و بتحقیق اختیار کردیم ایشانرا بر دانشی بر جهانیان و دادیم ایشان را از آیتها آنچه بود در آن نعمتی آشکار

إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ (٣٤) إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتَتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنشَرِينَ (٣٥) فَأْتُوا بِآبَائِنَا

بدرستیکه اینها هر آینه میگویند نیست آن جز مردن ما نخست و نباشیم ما زنده کرده شوندگان پس بیاورید پدران ما را

إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ (٣٦) أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا

اگر هستید راستگویان آیا ایشان بهترند یا قوم تبع و آنانکه بودند پیش از ایشان هلاک کردیم ایشانرا بدرستیکه ایشان بودند

مُجْرِمِينَ (٣٧) وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ (٣٨) مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ

گناهکاران و نیافریدیم آسمانها و زمین را و آنچه میان آنهاست بازی کنندگان نیافریدیم آنها را مگر بحق

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (٣٩) إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ (٤٠) يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلًى

ولیکن اکثر ایشان نمیدانند بدرستیکه روز تمیز است وعدهگاه ایشان همگی روزی که کفایت نمیکند دوستی

عَن مَّوْلًى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ (٤١) إِلَّا مَن رَّحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ (٤٢) إِنَّ

از دوستی چیزی را و نه ایشان یاری کرده شوند جز آنرا که رحمت کرد خدا بدرستیکه او است عزیز مهربان بدرستیکه

شَجَرَتَ الزَّقُّومِ (٤٣) طَعَامُ الْأَثِيمِ (٤٤) كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ (٤٥) كَغَلْيِ الْحَمِيمِ (٤٦) خُذُوهُ

درخت زقوم خوراک گناهکارانست چون فلز گداخته میجوشد در شکمها چون جوشیدن آب گرم بگیرید او را

فَاعْتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ

پس بکشیدش بعنف بمیان دوزخ پس بریزید بالای سرش از عذاب آب جوشان بچش بدرستیکه تو توئی

الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَٰذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي

عزیز گرامی بدرستیکه این است آنچه بودید بآن شک میآوردید بدرستیکه پرهیزکارانند در جائی امین در

جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَٰلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ

بهشتها وچشمها میپوشند از دیبای نازک ودیبای ستبر روی بهم دارندگان همچنین جفت میکردانیمشان

بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ

باحوران فراخ چشم میخوانند درآنها هر میوه را ایمنان نچشند درآن مرگ را جز مردن

الْأُولَىٰ وَوَقَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضْلًا مِنْ رَبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

نخستین ونگهداشت ایشانرا از عذاب دوزخ تفضلی است از پروردگارت آنست آن کامیابی عظیم

﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَارْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

پس جز این نیست که آسان کردیم آنرا بلغت تو باشد که ایشان پند گیرند پس انتظار بکش بدرستیکه ایشان منتظرانند

سورة الجاثية مكية وهي سبع وثلثون آية

حروفها ۲۱۹۱ — كلماتها ۴۸۹ — ركوعها ۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حم ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ

فرو فرستادن کتابست از خدای غالب درست کردار بدرستیکه در آسمانها وزمین هرآینه آیتهاست مر گروندگانرا

﴿٣﴾ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ

ودر آفرینش شما ودر آنچه می پراکند از جنبنده آیتهاست برای گروهی که یقین میکنند واختلاف شب وروز

وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيَاحِ آيَاتٌ

وآنچه فرو فرستاد خدا از آسمان از روزی پس زنده گردانید بآن زمین را بعد از مردنش وگردانیدن بادها آیتهاست

لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ ۝٥ تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۚ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍۢ بَعْدَ اللّٰهِ وَ

برای گروهیکه میباشند بیقین ۝٥ این آیتهای خداست که میخوانیم آنرا بر تو براستی پس بکدام سخن بعد از خدا و

اٰيٰتِهٖ يُؤْمِنُوْنَ ۝٦ وَيْلٌ لِّكُلِّ اَفَّاكٍ اَثِيْمٍ ۝٧ يَّسْمَعُ اٰيٰتِ اللّٰهِ تُتْلٰى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا

آیتهایش میگروند ۝٦ وای بر هر دروغگوی گناهکاری ۝٧ میشنود آیتهای خدا را که خوانده میشود بر او پس اصرار میورزد سرکشی کنان

كَاَنْ لَّمْ يَسْمَعْهَا ۚ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ۝٨ وَاِذَا عَلِمَ مِنْ اٰيٰتِنَا شَيْـًٔا اتَّخَذَهَا هُزُوًا ۚ اُولٰٓئِكَ

گویا نشنیده آنرا پس مژده ده او را بعذابی دردناک ۝٨ و چون بداند از آیتهای ما چیزی را میگیرد آنرا باستهزاء آنگروه

لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ۝٩ مِّنْ وَّرَآئِهِمْ جَهَنَّمُ ۚ وَلَا يُغْنِيْ عَنْهُمْ مَّا كَسَبُوْا شَيْـًٔا وَّلَا مَا اتَّخَذُوْا مِنْ

مر ایشانراست عذابی خوار کننده ۝٩ از پیش رویشان دوزخست و کفایت نمیکند از ایشان آنچه کسب کردند چیزی را و نه آنچه گرفتند از

دُوْنِ اللّٰهِ اَوْلِيَآءَ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ۝١٠ هٰذَا هُدًى ۚ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ

غیر خدا دوستان و مر ایشانراست عذابی بزرگ ۝١٠ این است هدایت و آنانکه کافر شدند بآیتهای پروردگارشان مر ایشانراست عذاب

مِّنْ رِّجْزٍ اَلِيْمٌ ۝١١ اَللّٰهُ الَّذِيْ سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلْكُ فِيْهِ بِاَمْرِهٖ وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ

از عقوبتی بد درد ۝١١ خداست که رام کرد برای شما دریا را تا روان شود کشتیها در آن بفرمانش و تا طلب کنید از فضل او

وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ۝١٢ وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ جَمِيْعًا مِّنْهُ ۚ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ

و باشد که شما شکر کنید ۝١٢ و رام کرد برای شما آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است همه از اوست بدرستیکه در آن

لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ۝١٣ قُلْ لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يَغْفِرُوْا لِلَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ اَيَّامَ اللّٰهِ لِيَجْزِيَ

هر آینه آیتهاست برای جمعی که اندیشه کنند ۝١٣ بگو از برای آنانکه گرویدند که عفو کنند مر آنانرا که امید نمیدارند روزهای خدا را تا جزا دهد

قَوْمًا بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ۝١٤ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ اَسَآءَ فَعَلَيْهَا ۚ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ

گروهی را بسبب آنچه بودند کسب میکردند ۝١٤ کسیکه کرد کار شایسته را پس برای نفس اوست و کسیکه بد کرد پس بر آنست پس بسوی پروردگار

تُرْجَعُوْنَ ۝١٥ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ

باز گردانیده میشوید ۝١٥ و بتحقیق دادیم بنی اسرائیل را کتاب و حکومت و نبوت و روزی دادیمشان از پاکیزه ها

وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ۝١٦ وَاٰتَيْنٰهُمْ بَيِّنٰتٍ مِّنَ الْاَمْرِ ۚ فَمَا اخْتَلَفُوْٓا اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ

و افزونی دادیم ایشانرا بر جهانیان ۝١٦ و دادیم ایشانرا بینه هائی از امر پس اختلاف نکردند مگر بعد از آنکه آمد ایشانرا

١٤ قُلْ لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا — آورده اند که بعد از هجرت اسلام بعضی از اهل ایمان بکفار در مقام نصیحت و موعظه در آمده ایشانرا باسلام دعوت کردند و چون مستهزئ شدند بایشان و طریق لجاجت سلوک نمودند ایشانرا در مقام نصیحت و اختجاج نشده زبان بدشنام گشودند و اهل ایمان در صدد آن شدند که انتقام کشند آنها بایشان (فَلْيَغْفِرُوْا) بینی پس بیامرزند اهل ایمان کافران را تا بجزا دهد خدا قومی را بجزای آنچه بودند کسب میکردند

الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ

دانش از راه ستم میانشان بدرستیکه پروردگار تو حکم میکند میانشان روز قیامت در آنچه بودند در آن اختلاف میکردند پس

جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا

گردانیدیم ترا بر طریقه از امر دین پس پیروی کن آنرا و پیروی مکن خواهشهای آنانرا که نمیدانند بدرستیکه ایشان هرگز کفایت نمیکنند

عَنكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۚ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۖ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَٰذَا

از تو از خدا چیزیرا و بدرستیکه ستمکاران بعضی ایشانند دوستان بعضی و خداست دوست پرهیزکاران اینست

بَصَائِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَن

دلیلها بینش بخش از برای مردمان و هدایت و رحمت از برای گروهیکه یقین میکنند آیا پنداشتند آنانکه کسب کردند بدیهارا که

نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ ۚ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾

گردانیدیم ایشانرا مانند آنها که گرویدند و کردند کارهای شایسته یکسانست زندگیشان و مردگیشان بد است آنچه حکم میکنند

وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

و آفرید خدا آسمانها و زمین را براستی و تا جزا داده شود هر نفسی بآنچه کسب کرد و ایشان ستمکرده نشوند

﴿٢٢﴾ أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ

آیا پس دیدی آنرا که گرفت الهش را خواهشش و اضلال کرد ش خدا بر علمی و مهرنهاد بر گوشش و دلش

وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَن يَهْدِيهِ مِن بَعْدِ اللَّهِ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا مَا هِيَ

و گردانید بر چشمش پرده پس که هدایت میکند او را از بعد خدا آیا پس پند نمیگیرید و گفتند نیست آن

إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ ۚ وَمَا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ

جز زندگانی ما در دنیا که میمیریم و زنده میشویم و هلاک نمیکند ما را مگر دهر و نیست مر ایشانرا بآن هیچ دانش نیستند ایشان

إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَن قَالُوا ائْتُوا بِآبَائِنَا

مگر گمان میکنند و چون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما که روشن است نباشد دلیل ایشان جز آنکه گویند بیاورید پدران ما را

إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ

اگر هستید راستگویان بگو خدا زنده کند شما را پس بمیراند شما را پس جمع میکند شما را تا روز قیامت نیست شکی

فِيهِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ

در آن ولیکن بیشتر این مردمان نمیدانند و مر خدا راست پادشاهی آسمانها و زمین و روزیکه قایم شود

السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسَرُ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرٰى كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعٰى إِلٰى كِتٰبِهَا

قیامت آنروز زیان میکنند باطل کیشان و بینی هر امتی را بزانو درآینده هر امتی خوانده میشود بکتابش

الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هٰذَا كِتٰبُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا

آنروز جزا داده میشوید آنچه را بودید که میکردید این است کتاب ما سخن میگوید بر شما بحق بدرستیکه ما بودیم که مینوشتیم آنچه

كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذٰلِكَ

بودید که میکردید پس اما آنانکه ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته پس داخل میسازد ایشانرا پروردگارشان در رحمتش آنست

هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ آيٰتِي تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ

آن کامیابی آشکار و اما آنانکه کافر شدند پس نبود آیتهای من که خوانده میشد بر شما پس سرکشی میکردید

وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي

و بودید گروهی گناهکاران و چون گفته شود که وعدهٔ خدا حق است و قیامت نیست شکی در آن گوئید ندانیم

مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾ وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئٰتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ

چیست قیامت گمان نمیبریم مگر گمانی و نیستیم ما یقین دارندگان و ظاهر شد مر ایشانرا بدیهای آنچه کردند و احاطه کرد

بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسٰكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا

بایشان آنچه بودند بآن استهزا میکردند و گفته شود که امروز فرو میگذاریم شما را همچنانکه فرو گذاشتید ملاقات روزتان این روز

وَمَأْوٰكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نٰصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذٰلِكُمْ بِأَنَّكُمُ اتَّخَذْتُمْ آيٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا وَ

و جای شما آتش است و نباشد مر شما را هیچ یاری کنندگان آن باین است که شما گرفتید آیتهای خدا را استهزا و

غَرَّتْكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ رَبِّ

فریفت شما زندگانی دنیا پس امروز بیرون آورده نمیشوند از آن و نه از ایشان قبول عذر شود پس مر خدا راست ستایش پروردگار

السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبْرِيٰءُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

آسمانها و پروردگار زمین پروردگار جهانیان و مر او راست بزرگواری در آسمانها و زمین و او است غالب درستکار

سورة الأحقاف مكية وهي خمس وثلثون آية

حروفها ٢٦٠٠ كلماتها ٥٤٣ ركوعها ٤

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ٭

بنام خداوند بخشاینده مهربان

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ﴿٢﴾ مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ

فرو فرستادن کتابست از خدای عزیز درستکار نیافریدیم آسمانها وزمین را وآنچه میان آندوست

اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى ۭ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَمَّآ اُنْذِرُوْا مُعْرِضُوْنَ ﴿٣﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ

مگر بحق ومدتی نامبرده شده وآنانکه کافر شدند از آنچه بیم کرده شدند اعراض کنندگان بگو خبر دهید از آنچه میخوانید

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوٰتِ ۭ ائْتُوْنِيْ بِكِتٰبٍ مِّنْ

از جز خدا بنمائید مرا که چه چیز آفریدند از زمین یا مر ایشانراست شرکتی در آسمانها بیارید مرا کتابی

قَبْلِ هٰذَآ اَوْ اَثٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٤﴾ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ يَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ

پیش ازین یا بازمانده از دانش اگر هستید راستگویان وکیست گمراهتر از آنکه میخواند از جز خدا

مَنْ لَّا يَسْتَجِيْبُ لَهٗٓ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَآئِهِمْ غٰفِلُوْنَ ﴿٥﴾ وَاِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ

آنرا که اجابت نمیکند مرا در تا روز قیامت وآنها از خواندن ایشان بیخبرانند وچون حشر کرده شدند مردمان باشند مر ایشانرا

اَعْدَآءً وَّكَانُوْا بِعِبَادَتِهِمْ كٰفِرِيْنَ ﴿٦﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

دشمنان وباشند پرستش ایشان انکارکنندگان وچون خوانده شود بر ایشان آیتهای ما که روشن است گویند آنانکه کافر شدند

لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ ۙ هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٧﴾ اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۭ قُلْ اِنِ افْتَرَيْتُهٗ فَلَا تَمْلِكُوْنَ لِيْ مِنَ اللّٰهِ

مر حق را چون آمد ایشانرا این سحریست آشکار بلکه میگویند بدروغ بست آنرا بگو اگر دروغ بستم آنرا پس مالک نمیباشید مرا از خدا

شَيْـًٔا ۭ هُوَ اَعْلَمُ بِمَا تُفِيْضُوْنَ فِيْهِ ۭ كَفٰى بِهٖ شَهِيْدًۢا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ ۭ وَهُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٨﴾ قُلْ مَا

چیزی او داناترست بآنچه سخن میکنید در آن کافی باشد او گواه میان من ومیان شما واوست آمرزنده مهربان بگو

كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَآ اَدْرِيْ مَا يُفْعَلُ بِيْ وَلَا بِكُمْ ۭ اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ وَمَآ اَنَا اِلَّا

نیستم من نو درآمدی از رسولان ونمیدانم که چه کرده شود با من ونه با شما پیروی نمیکنم مگر آنچه وحی کرده میشود بمن ونیستم من مگر

ثواب القرآن

در ثواب اعمال وجمع بیان

آنحضرت صادق علیه السلام مذکور

سورهٔ بسیار که اصحاف بخواند

بی ترسی در زندگی دنیا در بین

دارد شکی نیست که این کتاب

کفار پیغمبر صلی الله علیه وآله وسلم

فرود آمده که اینسوره را بخواند

بعدد هر بدی که در دنیا است ده

تسبیح باو دهند و ده بیست چون

این سوره که است بلا خلاف

در دو چیز را از دو خوف صباح بیرون آید

تفسیر بیان آنانی جمع بیان

فی تفسیر ابن عباس

نَذِيرٌ مُّبِينٌ ⑨ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَكَفَرْتُم بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّن بَنِي إِسْرَائِيلَ

بیم دهندهٔ آشکار بگو خبر دهید که اگر باشد از نزد خدا وکافر شوید بآن وگواهی دهد شاهدی از بنی اسرائیل

عَلَىٰ مِثْلِهِ فَآمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑩ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

بر مثل آن پس ایمان آورد وسرکشی کنید بدرستیکه خدا هدایت نمیکند گروه ستمکاران را وگفتند آنانکه کافر شدند

لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ ۚ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَٰذَا إِفْكٌ

برای آنانکه ایمان آوردند اگر بودی خیر سبقت نمیگرفتند ما را بسوی آن وچون هدایت نیافتند بآن پس بزودی خواهند گفت اینست دروغ

قَدِيمٌ ⑪ وَمِن قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ وَهَٰذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا

کهنه وپیش از آنست کتاب موسی امام ورحمت واین کتابیست تصدیق کننده بزبان عربی

لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ⑫ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا

تا بیم کند آنانرا که ستمکردند ومژده باشد مر نیکوکارانرا بدرستیکه آنانکه گفتند پروردگار ما خداست پس ایستادگی کردند پس نیست

خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ⑬ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ جَزَاءً بِمَا كَانُوا

بیمی بر ایشان ونه ایشان اندوهناک شوند ایشانند اهل بهشت جاودانیان در آن پاداشی بآنچه بودند که

يَعْمَلُونَ ⑭ وَوَصَّيْنَا الْإِنسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا ۖ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا

میکردند ووصیت نمودیم انسانرا بوالدینش خوبی کردن برداشت اورا مادرش بدشواری ونهادش بدشواری

وَحَمْلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا ۚ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي

وحملش وبریدنش از شیر سی ماه است تا چون رسید توانائیش ورسید بچهل سال گفت پروردگارا برانگیز مرا

أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي

که شکر کنم نعمت ترا که انعام کردی بر من وبر والدینم واینکه بکنم کار شایسته را که پسندی آنرا وشایسته کن مرا

فِي ذُرِّيَّتِي ۖ إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ⑮ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا

در اولادم بدرستیکه من بازگشت نمودم بسوی تو وبدرستیکه منم از منقادان ایشانند آنانکه میپذیریم از ایشان بهترین آنچه کردند

وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ ۖ وَعْدَ الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ⑯ وَالَّذِي

ودرمیگذریم از بدیهای ایشان در اهل بهشت وعده راستی که بودند وعده داده میشدند وکسیکه

قَالَ لِوَالِدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمَا أَتَعِدَانِنِي أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ الْقُرُونُ مِن قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَغِيثَانِ

گفت مر والدین خود را اف مر شما دو را آیا وعده میدهید مرا که بیرون آورده میشوم و بتحقیق درگذشتند قرنها از پیش من و اند دو تا استغاثه میکردند

اللَّهَ وَيْلَكَ آمِنْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ

بخدا وای بر تو ایمان آور بدرستیکه وعده خدا حق است پس گفت نیست این مگر افسانهای پیشینیان ایشان آنانند که

حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿١٨﴾

ثابت شد بر ایشان سخن در امتهائی که درگذشتند از پیش ایشان از جن و انس بدرستیکه ایشان بودند زیانکاران

وَلِكُلٍّ دَرَجَاتٌ مِّمَّا عَمِلُوا وَلِيُوَفِّيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا

و برای هر یک مرتبه هاست از آنچه کردند و تمام میدهد ایشان را کردهای ایشان را و ایشان ستمکرده نمیشوند و روزیکه عرض کرده میشوند آنانکه کافر شدند

عَلَى النَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُم بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ

بر آتش برده پاکیزهای تان را در زندگی تان دنیا و تمتع کردید بآن پس امروز جزا داده میشوید عذاب

الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾ وَاذْكُرْ أَخَا

خواری را بسبب آنچه بودید سرکشی میکردید در زمین بناحق و بسبب آنچه بودید که فسق میکردید و یاد کن برادر

عَادٍ إِذْ أَنذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّذُرُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا

عاد را هنگامیکه بیم کرد قومش را در رملها و بتحقیق درگذشتند بیم کنندگان از میان دو دستش و از پس سرش که

تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِتَأْفِكَنَا عَنْ

نپرستید مگر خدا را بدرستیکه من میترسم بر شما از عذاب روزی بزرگ گفتند آیا آمدی ما را که برگردانی ما را از

آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِندَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُم

الهاهای ما پس بیار بما آنچه وعده میدهی ما را اگر هستی از راستگویان گفت نیست آن علم مگر نزد خدا و میرسانم بشما

مَّا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَٰكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أَوْدِيَتِهِمْ

آنچه را که فرستاده شدم بآن ولیکن می بینم شما را گروهی که جهل میورزید پس چون دیدند آنرا ابری پهن شده در افق متوجه وادیهای ایشان

قَالُوا هَٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُم بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تُدَمِّرُ كُلَّ شَيْءٍ

گفتند این ابریست پهن شده در افق که بارانده ماست بلکه آنست آنچه بشتاب میخواستید آنرا بادیست که در آن عذابیست بر درد که هلاک میسازد هر چیز را

بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَىٰ إِلَّا مَسَاكِنُهُمْ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ

بامر پروردگارش پس گشتند چنانکه دیده نمیشد جز مسکنهاشان همچنین پاداش میدهیم گروه گناهکاران را و بتحقیق

مَكَّنَّاهُمْ فِيمَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ

تمکین دادیم ایشانرا در آنچه تمکین ندادیم شمارا در آن و گردانیدیم مر ایشانرا گوش و دیدها و دلها پس کفایت نکرد از ایشان

سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَارُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ

گوشهاشان و نه چشمهاشان و نه دلهاشان هیچ چیز چون بودند که انکار میورزیدند بآیتهای خدا و احاطه کرد

بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ

بایشان آنچه بودند که بآن استهزاء میکردند و بتحقیق هلاک گردانیدیم آنچه را که پیرامون شماست از قریه‌ها و مکرر آوردیم آیتها را

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾ فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلْ ضَلُّوا

باشد که ایشان بازگشت کنند پس چرا یاری نکردند ایشانرا آنکه گرفتند از غیر خدا وسیلهٔ تقرب که الهانند بلکه گشتند

عَنْهُمْ وَذَٰلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾ وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِنَ الْجِنِّ

از ایشان و اینست دروغشان و آنچه را که بودند بر میبافتند و هنگامیکه گردانیدیم بسوی تو جماعتی را از جن

يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنْصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٢٩﴾

که می‌شنیدند قرآن را پس چون حاضر شدند آنرا گفتند خاموش باشید پس چون گذارده شد برگشتند بسوی قومشان بیم کنندگان

قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنْزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي

گفتند ای قوم ما بدرستیکه ما شنیدیم کتابی را که فرو فرستاده شد از بعد موسی تصدیق کننده مر آنچه را که باشد میانهٔ دو دستش هدایت میکند

إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَا قَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ

بسوی حق و براه راست ای قوم ما اجابت کنید خواننده خدا را و ایمان آورید باو تا بیامرزد شمارا از

ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَ

گناهانتان و برهاند شمارا از عذاب دردناک و آنکه اجابت نکند خواننده خدا را پس نیست عاجز کننده در زمین و

لَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ

نیست مر او را از جز او یاوران آنهاند در گمراهی آشکار آیا ندانستند که خدائی که آفرید

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَلَمْ يَعْيَ بِخَلْقِهِنَّ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يُّحْيِۦَ الْمَوْتٰى ۚ بَلٰٓى اِنَّهٗ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ

آسمانها وزمین را ومانده نگشت در آفریدن آنها قادر است بر آنکه زنده گرداند مردگانرا آری هر آینه او بر همه چیزی

قَدِيْرٌ ﴿۳۳﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَلَى النَّارِ ۭ اَلَيْسَ هٰذَا بِالْحَقِّ ۭ قَالُوْا بَلٰى وَرَبِّنَا ۭ قَالَ فَذُوْقُوا

توانا است وروزیکه عرض کرده میشوند آنانکه کافر شدند بر آتش آیا نیست این حق گویند آری پروردگار ما گوید پس بچشید

الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ ﴿۳۴﴾ فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ اُولُوا الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَّهُمْ ۭ كَاَنَّهُمْ يَوْمَ

عذابرا بسبب بودنتان که کفر میورزیدید پس صبر کن همچنانکه صبر کردند صاحبان ثبات از رسولان وشتاب مخواه برای ایشان گویا ایشان روز

يَرَوْنَ مَا يُوْعَدُوْنَ ۙ لَمْ يَلْبَثُوْٓا اِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ ۭ بَلٰغٌ ۚ فَهَلْ يُهْلَكُ اِلَّا الْقَوْمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿۳۵﴾

که می بینند آنچه را وعده کرده میشوند درنگ نکردند جز ساعتی از روز رسانیدنیست پس آیا هلاک میشوند جز گروه فاسقان

سورة محمد صلى الله عليه وآله مدنية وهي ثمان وثلثون آية

حمدها ۲۳۳۹ كلماتها ۵۲۹ حروفها ۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ✻

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَضَلَّ اَعْمَالَهُمْ ﴿۱﴾ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

آنانکه کافر شدند وباز داشتند از راه خدا ضایع گردانید کردارهای ایشانرا وآنانکه گرویدند وکردند

الصّٰلِحٰتِ وَاٰمَنُوْا بِمَا نُزِّلَ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ ۙ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ

کارهای شایسته وایمان آوردند بآنچه فرو فرستاده شد بر محمد صلی الله علیه وآله واو است حق از پروردگارشان درگذرانید از ایشان گناهانشانرا

وَاَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿۲﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَاَنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّبَعُوا

وباصلاح آورد حالشانرا این بآنست که آنانکه کافر شدند وپیروی کردند باطل را وآنکه آنانکه ایمان آوردند پیروی کردند

الْحَقَّ مِنْ رَّبِّهِمْ ۭ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ لِلنَّاسِ اَمْثَالَهُمْ ﴿۳﴾ فَاِذَا لَقِيْتُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَضَرْبَ

حق را از پروردگارشان همچنین میزند خدا از برای مردمان مثلهای ایشانرا پس چون ملاقات کنید آنانرا که کافر شدند پس زدن

الرِّقَابِ حَتّٰٓى اِذَآ اَثْخَنْتُمُوْهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ ۙ فَاِمَّا مَنًّۢا بَعْدُ وَاِمَّا فِدَاۗءً حَتّٰى تَضَعَ

گردنها تا وقتیکه بسیار بکشید ایشانرا پس سخت کنید بندرا پس یا منت نهادنی بعد از آن ویا فدا گرفتنی تا بنهد

الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ۚ ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَ بَعْضَكُم بِبَعْضٍ ۗ وَ

کارزار آلاتش را اینست واگر میخواست خدا هرآینه انتقام کشیده بود از ایشان ولیکن تا بیازماید بعضی از شما را ببعضی و

الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٤﴾ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٥﴾ وَيُدْخِلُهُمُ

آنانکه کشته شدند در راه خدا پس هرگز ضایع نمیگرداند کردارهای ایشان را بزودی هدایتشان کند و بسامان آرد حالشان را و درآورد ایشان

الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾

به بهشت که تعریف کرد آنرا برای ایشان ای آنانکه ایمان آوردید اگر یاری کنید خدا را یاری کند شما را و ثابت گرداند قدمهای شما را

وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسًا لَّهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٨﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ

و آنانکه کافر شدند پس نگونساری مر ایشان را و ضایع گردانید کردار شان را آن بابست که ایشان ناخوش داشتند آنچه را فرو فرستاد خدا پس تباه کرد

أَعْمَالَهُمْ ﴿٩﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ دَمَّرَ

کردار شان را آیا پس سیر نکردند در زمین پس بنگرند چگونه بود انجام کار آنانکه بودند پیش از ایشان هلاک کرد

اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۖ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَالُهَا ﴿١٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا

خدا ایشان را و برای کافرانست امثال آن آن بابست که خداست یاور آنانکه ایمان آوردند و بدرستیکه کافران نیست

مَوْلَىٰ لَهُمْ ﴿١١﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا

یاوری مر ایشان را بدرستیکه خدا داخل میگرداند آنانرا که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته در بهشتهائی که میرود از زیرشان

الْأَنْهَارُ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ ﴿١٢﴾

نهرها و آنانکه کافر شدند کامرانی میکنند و میخورند همچنانکه میخورند چهارپایان و آتش مقام است مر ایشان را

وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِّن قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجَتْكَ أَهْلَكْنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ

و بسا از قریه‌ها که آن سختتر بود در قوت از قریهٔ تو که بیرون کرد ترا هلاک کردیم ایشان را پس نیست یاوری

لَهُمْ ﴿١٣﴾ أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ كَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُم ﴿١٤﴾

مر ایشان را آیا پس کسیکه باشد بر حجتی از پروردگارش چون کسی است که آراسته شده باشد برای او بدی کردارش و پیروی کنند خواهشهای شان را

مَّثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۖ فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ

مثل بهشتی که وعده داده شد بمتقیان که در آنست نهرها از آب نامتغیر و نهرها از شیریکه متغیر نیست

طَعْمُهٗ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٍ لِّلشّٰرِبِيْنَ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى وَلَهُمْ فِيْهَا مِنْ كُلِّ

طعم آن دنهاست از خمری که لذتست برای آشامندگان ونهاست از شهد بیغش ومر ایشانراست درآن از همه

الثَّمَرٰتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ ۭ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوْا مَاۗءً حَمِيْمًا فَقَطَّعَ اَمْعَاۗءَهُمْ ﴿۱۵﴾

میوه ها وآمرزشی از پروردگارشان چون کسی است که او جاودانیست در آتش وآشامانیده شدند آبی جوشان پس پاره پاره کرد روده شانرا

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُ اِلَيْكَ ۚ حَتّٰٓى اِذَا خَرَجُوْا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوْا لِلَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ

واز ایشان کسی است که گوش میدارد بتو تا چون بیرون روند از نزد تو گویند مر آنانرا که داده شدند علم را که چه گفت

اٰنِفًا ۚ اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ طَبَعَ اللّٰهُ عَلٰي قُلُوْبِهِمْ وَاتَّبَعُوْٓا اَهْوَاۗءَهُمْ ﴿۱۶﴾ وَالَّذِيْنَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى

همین ساعت آنها کسانی اند که مهر نهاد خدا بر دلهاشان وپیروی نمودند خواهشهاشانرا وآنانکه هدایت یافتند افزود ایشانرا هدایت

وَّاٰتٰىهُمْ تَقْوٰىهُمْ ﴿۱۷﴾ فَهَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا السَّاعَةَ اَنْ تَاْتِيَهُمْ بَغْتَةً ۚ فَقَدْ جَاۗءَ اَشْرَاطُهَا ۚ فَاَنّٰى لَهُمْ

وداد ایشانرا تقوی ایشانرا پس آیا انتظار میبرند جز قیامت که آید ایشانرا ناگاه پس بتحقیق که آمد علامتهایش پس از کجا باشد ایشانرا

اِذَا جَاۗءَتْهُمْ ذِكْرٰىهُمْ ﴿۱۸﴾ فَاعْلَمْ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْۢبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ۭ

چون آمد ایشانرا پند گرفتنشان پس بدان که نیست خدائی مگر خدا وآمرزش خواه از برای گناه تو واز برای مردان گرویده وزنان گرویده

وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوٰىكُمْ ﴿۱۹﴾ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُوْرَةٌ ۚ فَاِذَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ

وخدا میداند جای گردشتان وآرامگاهتانرا ومیگویند آنانکه ایمان آوردند چرا فرو فرستاده نشد سوره پس چون فرو فرستاده شد سوره

مُّحْكَمَةٌ وَّذُكِرَ فِيْهَا الْقِتَالُ ۙ رَاَيْتَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ يَّنْظُرُوْنَ اِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ

محکم وذکر کرده شود درآن کارزار بینی آنانرا که در دلهای ایشان مرض است که مینگرند بسوی تو نگریستن طاری شده بیهوشی

عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ ۭ فَاَوْلٰى لَهُمْ ﴿۲۰﴾ طَاعَةٌ وَّقَوْلٌ مَّعْرُوْفٌ ۚ فَاِذَا عَزَمَ الْاَمْرُ ۣ فَلَوْ صَدَقُوا اللّٰهَ

بر او از مرگ پس اولی است برای ایشان طاعت وگفتار خوب پس چون لازم شد امر پس اگر راستی ورزیده بودند با خدا

لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ﴿۲۱﴾ فَهَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ تَوَلَّيْتُمْ اَنْ تُفْسِدُوْا فِي الْاَرْضِ وَتُقَطِّعُوْٓا اَرْحَامَكُمْ ﴿۲۲﴾

هر آینه بود بهتر از برای ایشان پس آیا نزدیک شدید اگر والی شوید که فساد کنید در زمین وقطع کنید رحمهاتان را

اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ فَاَصَمَّهُمْ وَاَعْمٰٓى اَبْصَارَهُمْ ﴿۲۳﴾ اَفَلَا يَتَدَبَّرُوْنَ الْقُرْاٰنَ اَمْ عَلٰي قُلُوْبٍ

آنگروه آنانند که لعن کرد ایشانرا خدا پس کر گردانیدشان وکور کرد چشمهای ایشانرا آیا پس تفکر نمیکنند در قرآن یا بر دلهاست

أَقْفَالُهَا ﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِم مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَى الشَّيْطَانُ سَوَّلَ

قفلهاشان بدرستیکه آنانکه برگشتند بر پشتهاشان بعد از آنکه ظاهر شد مرایشانرا هدایت شیطان خوب وانمود

لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ ﴿٢٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ ۖ وَ

از برای ایشان طول امل و برای ایشان آن بسبب این است که ایشان گفتند مرآنانرا که ناخوش داشتند آنچه را فرو فرستاد خدا که بزودی فرمانبریم شمارا در بعضی از امر و

اللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿٢٦﴾ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ﴿٢٧﴾

خدا میداند رازگفتن پنهان ایشانرا پس چگونه باشد وقتی که میرانند شان ملائکه میزنند رویهاشانرا و پشتهاشانرا

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ اتَّبَعُوا مَا أَسْخَطَ اللَّهَ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴿٢٨﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ

آن بسبب آنکه ایشان پیروی نمودند آنچه بخشم آورد خدارا و ناخوش داشتند خوشنودی او پس ناچیز کرد کردارهاشانرا بلکه پنداشتند آنانکه

فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَن لَّن يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَانَهُمْ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَاهُمْ ۚ

در دلهاشان مرض است که هرگز بیرون نخواهد آورد خدا کینهای ایشانرا و اگر میخواستیم هرآینه نموده بودیم تو ایشانرا پس شناخته بودی ایشان را بعلامتشان

وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنكُمْ

و میشناسی ایشانرا در روش گفتار و خدا میداند کردارهای شمارا و هرآینه می آزمائیم شمارا تا بدانیم جهاد کنندگانرا از شما

وَالصَّابِرِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ

و صبر نمایندگانرا و میآزمائیم خبرهای شمارا بدرستیکه آنانکه کافر شدند و باز داشتند از راه خدا و مخالفت ورزیدند با رسول

مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالَهُمْ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

از بعد آنکه ظاهر شد مرایشانرا هدایت هرگز ضرر نتوانند رسانید خدارا چیزی و بزودی ناچیز کرداند کردار شانرا ای آنکسانیکه ایمان آورده

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ

فرمانبرید خدارا و فرمان برید رسول را و باطل نکنید کردارهاتانرا بدرستیکه آنانکه کافر شدند و باز داشتند از راه

اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنتُمُ الْأَعْلَوْنَ

خدا پس مردند و ایشان بودند کافران پس هرگز نیامرزد خدا ایشانرا پس سستی مکنید و مخوانید کفارا بصلح و شما برترانید

وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتِرَكُمْ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ ۚ وَإِن تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا

و خدا باشماست و هرگز کم نمیکند از شما کردارهاتانرا جز این نیست که زندگی دنیا بازی و هزلیست و اگر ایمان آرید و پرهیزکاری کنید

يُؤْتِكُمْ أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْأَلْكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوا

بدهد شما را اجرهاتان و نمیخواهد از شما مالهاتان را اگر خواهد از شما آنها را پس سعی کند با شما بخل

وَيُخْرِجْ أَضْغَانَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَا أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ

و بیرون آورد کینه های شما را اینک شما آنگسانید خوانده میشوید تا انفاق کنید در راه خدا پس از شما

مَنْ يَبْخَلُ وَمَنْ يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَنْ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ

کسی هست که بخل میکند و آنکه بخل کند پس باز میگیرد مگر از خویشتن و خدا بی نیاز است و شما محتاجانید و اگر

تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ ﴿٣٨﴾

روگردانید بدل بیاورد گروهی جز شما پس نباشند امثال شما

سُورَةُ الْفَتْحِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَعِشْرُونَ آيَةً

حروفها ٢٤٢٥ كلماتها ٥٤٠ ركوعها ٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿١﴾ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ

بدرستیکه ما قرار فیروزی دادیم برای تو قرار فیروزی آوردنی تا بیامرزد مر ترا خدا آنچه پیش افتاد از گناه تو و آنچه پس افتاد و تمام کرداند نعمتش را

عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ

بر تو و هدایت کند ترا براهی راست و یاری کند ترا خدا یاری کردنی با عزت اوست آنکه فرو فرستاد

السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

آرام را در دلهای مؤمنان تا بیفزایند گرویدنی را با گرویدنشان و مر خداراست لشکرهای آسمانها و زمین

وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

و باشد خدا دانای درست کردار تا داخل کند مردان با ایمان و زنان با ایمان را بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها

خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَٰلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَيُعَذِّبَ

جاودانیان در آن و درگذراند از ایشان گناهانشان را و باشد آن نزد خدا کامیابی بزرگ و عذاب کند

الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّانِّينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ

مردان باتفاق وزنان باتفاق ومردان مشرک وزنان مشرکه را که گمان برندگان بخدا گمان بد برایشانست گردش

السَّوْءِ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَاوَاتِ

بد وخشم کرد خدا برایشان ولعنت کرد ایشانرا وحاضر کرد برای ایشان دوزخ را وبدست ازراه بازگشت ومرخداراست لشکرهای آسمانها

وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٨﴾ لِتُؤْمِنُوا

وزمین وباشد خدا غالب درست کردار بدرستیکه ما فرستادیم ترا گواه وبشارت دهنده وبیم کننده تا ایمان آرید

بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ

بخدا ورسولش وتقویت کنید اورا وتعظیم نمائید اورا وتسبیح گوئید اورا بامداد وشبانگاه بدرستیکه آنانکه بیعت کردند باتو

إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَىٰ

جز این نیست که بیعت کردند باخدا دست خدا بالای دستهای ایشان است پس آنکه شکست عهد نمود پس جز این نیست که میشکند برخویش وکسیکه وفا کند

بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهُ اللَّهَ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾ سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ

بآنچه پیمان بست برآن باخدا پس بزودی میدهد اورا اجری عظیم زود باشد که بگویند مرترا بجاگذاشتگان از بادیه نشینان که

شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ

بازداشت ما را اموالمان وکسانمان پس آمرزش خواه برای ما میگویند بزبانهاشان آنچه نیست در دلهاشان بگو پس کیست

يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

مالک شود برای شما از خدا چیزیرا اگر خواهد بشما ضرری یا خواهد بشما نفعی بلکه باشد خدا بآنچه میکنید

خَبِيرًا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِي

آگاه بلکه گمان بردید که هرگز برنخواهد گشت رسول وگروندگان بسوی کسانشان هرگز وآراسته شد آن در

قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنَّ السَّوْءِ وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا

دلهاتان وگمان کردید گمان بد وهستید گروهی هالکان وکسیکه ایمان نیاورد بخدا ورسولش پس بدرستیکه ما مهیا کردیم

لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ

از برای کافران آتش سوزان ومرخداراست پادشاهی آسمانها وزمین بیامرزد آنرا که خواهد وعذاب میکند آنرا که میخواهد

وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا

و باشد خدا آمرزنده مهربان زود باشد که بگویند بجا گذاشتگان چون بروید بسوی غنیمتها که بردارید آنرا

ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ ۖ يُرِيدُونَ أَن يُبَدِّلُوا كَلَامَ اللّٰهِ ۚ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ قَالَ اللّٰهُ مِن قَبْلُ ۖ

بگذارید ما را که از پی آییم شما را میخواهند که تغییر دهند سخن خدا را بگو هرگز از پی نخواهید آمد ما را همچنین گفت خدا از پیش

فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا ۚ بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾ قُل لِّلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ

پس زود باشد که گویند بلکه حسد میبرید بما بلکه هستند که نمیفهمند مگر اندکی بگوی مر بجا گذاشتگان را از بادیه نشینان

سَتُدْعَوْنَ إِلَىٰ قَوْمٍ أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ ۖ فَإِن تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللّٰهُ أَجْرًا حَسَنًا

زود باشد که خوانده شوید بسوی گروهی صاحبان آسیب سخت که کارزار نمایید با ایشان یا مسلمان شوید پس اگر اطاعت کنید میدهد شما را خدا مزدی خوب

وَإِن تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُم مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَّيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى

و اگر روی بگردانید همچنانکه روی گردانیدید از پیش عقوبت کند شما را عقوبتی بردرد نیست بر کور گناهی و نه بر

الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ ۗ وَمَن يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا

لنگ گناهی و نه بر بیمار گناهی و کسیکه فرمانبرد خدا و رسولش را داخل میکرداندش در بهشتهائی که میرود از زیر آنها

الْأَنْهَارُ ۖ وَمَن يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾ لَّقَدْ رَضِيَ اللّٰهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ

نهرها و کسیکه روی گرداند عذاب کند او را عقوبتی دردناک بتحقیق خوشنود شد خدا از مؤمنان وقتیکه بیعت کردند با تو در زیر

الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً

آن درخت پس بدانست آنچه در دلهای ایشانست پس فرو فرستاد آرام بر ایشان و پاداش داد ایشان را فتحی نزدیک و غنیمتهای بسیار

يَأْخُذُونَهَا ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾ وَعَدَكُمُ اللّٰهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ

که برگیرند آنرا و باشد خدا غالب درست کردار وعده کرد شما را خدا غنیمتهای بسیار که بردارید آنها را پس تعجیل داد

لَكُمْ هَٰذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا

شما را این و باز داشت دستهای مردمان را از شما و تا باشد آیتی برای مؤمنان و هدایت کند شما را راهی راست

﴿٢٠﴾ وَأُخْرَىٰ لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللّٰهُ بِهَا ۚ وَكَانَ اللّٰهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ

و دیگری را (یعنی غنایم دیگر) که قادر نشده بر آنها بتحقیق احاطه نموده خدا بآنها و باشد خدا بر همه چیز توانا و اگر

قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَلَّوُا الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ

کارزار کرده بود با شما آنانکه کافر شدند هر آینه گردانیده بودند پشتها را پس نمییافتند دوستی و نه یاوری دستور خداست که جهتش

خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ

گذشت از پیش و هرگز نیابی مر دستور خدا را تغییری و اوست که بازداشت دستهای ایشان را از شما و دستهای شما را

عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا

از ایشان در وادی که از بعد آنکه فیروزی داد شما را بر ایشان و باشد خدا بآنچه میکنید بینا ایشانند آنانکه کافر شدند

وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيَ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ مَحِلَّهُ وَلَوْلَا رِجَالٌ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءٌ

و باز داشتند شما را از مسجد الحرام و قربانیرا باز داشته شده از اینکه برسد بجایش و اگر نه مردانی مؤمن و زنان

مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَئُوهُمْ فَتُصِيبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ

مؤمنه که نمیشناختید ایشانرا که پامال میکردید بکشتن ایشانرا پس برسد بشما از ایشان عاری بدون علمی تا داخل گرداند خدا در رحمتش آنرا که میخواهد

لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ

اگر جدا شده بودند هر آینه عذاب میکردیم آنانرا که کافر شدند از ایشان عذابی پر درد هنگامیکه گردانیدند آنانکه کافر شدند در دلهاشان تعصب

حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى

تعصب جاهلیت پس فرو فرستاد خدا آرامش را بر رسولش و بر گروندگان و لازم گردانید ایشانرا کلمه تقوی

وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا

و بودند سزاوارتر بآن و اهل آن و باشد خدا بهمه چیزی دانا بتحقیق راست نمود خدا رسولش آنخواب را

بِالْحَقِّ لَتَدْخُلُنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ

بحق که هر آینه داخل خواهید شد البته مسجد الحرام را اگر خواسته باشد خدا ایمنان تراشندگان سرهانرا و کوتاه کنندگان موی را نمی ترسید

فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَٰلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ

پس دانسته بود آنچه را ندانسته بودید پس گردانید از پیش آن فیروزی نزدیک اوست که فرستاد رسولش را با هدایت

وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ

و دین حق تا غالب سازدش بر دین همه اش و کافی باشد خدا شاهد محمد (صلی الله علیه وسلم) رسول خداست و آنانکه

مَعَهٗٓ اَشِدَّآءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيْنَهُمْ تَرٰىهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَّبْتَغُوْنَ فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَ

با او اند سختانند بر کافران رحمانند میان خود بینی ایشانرا رکوع کنندگان سجود کنندگان که جویند فضلی از خدا و

رِضْوَانًا سِيْمَاهُمْ فِيْ وُجُوْهِهِمْ مِّنْ اَثَرِ السُّجُوْدِ ذٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرٰىةِ وَمَثَلُهُمْ فِي

خوشنودی علامتشان در رویهای ایشانست از نشان سجده اینست صفتشان در توریة وصفتشان در

الْاِنْجِيْلِ كَزَرْعٍ اَخْرَجَ شَطْـَٔهٗ فَاٰزَرَهٗ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوٰى عَلٰى سُوْقِهٖ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيْظَ

انجیل چون کشتی که برآورد سبزه نورسته نازکش پس قوی کرد آنرا پس مستبر شد پس ایستاد بر ساقهایش که بشگفت میآورد زراعانرا تا بخشم

بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ مِنْهُمْ مَّغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا ﴿۲۹﴾

ایشان کافرانرا وعده داده خدا آنانرا که ایمان آوردند وکردند کارهای شایسته از ایشان آمرزش وپاداش بزرگ

سُوْرَةُ الْحُجُرٰتِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانِيْ عَشْرَةَ اٰيَةً

رکوعها ۲ کلماتها ۳۴۳ حروفها ۱۳۷۶

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيِ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ

ای آنکسانیکه ایمان آوردید پیش نگیرید میان دو دست خدا ورسولش وبترسید از خدا بدرستیکه خدا شنوای داناست

﴿۱﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَرْفَعُوْٓا اَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوْا لَهٗ بِالْقَوْلِ

ای آنکه ایمان آوردید بلند مسازید آوازهایانرا بالای آواز پیغمبر وبلند خطاب نکنید مر اورا در گفتار

كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ اَنْ تَحْبَطَ اَعْمَالُكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ ﴿۲﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يَغُضُّوْنَ

چون بلند گفتن برخی از شما مر برخی را که ناچیز شود کردارهایتان وشما نمیدانید بدرستیکه آنانکه پست میسازند

اَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ امْتَحَنَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ لِلتَّقْوٰى لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ

آوازهایشانرا نزد رسول خدا ایشان آنانند که آزمود خدا دلهایشانرا برای پرهیزکاری برای ایشانست آمرزش ومزدی

عَظِيْمٌ ﴿۳﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يُنَادُوْنَكَ مِنْ وَّرَآءِ الْحُجُرٰتِ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿۴﴾ وَلَوْ اَنَّهُمْ صَبَرُوْا

بزرگ بدرستیکه آنانکه ندا میکنند ترا از پشت حجره‌ها اکثر ایشان نمییابند بعقل واگر ایشان صبر کنند

حَتّٰى تَخْرُجَ اِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٥﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اِنْ جَآءَكُمْ

تا بیرون آئی بایشان هرآینه باشد بهتر برای ایشان وخدا آمرزنده مهربانست ای آنکسانیکه ایمان آوردید اگر آمد بشما

فَاسِقٌۢ بِنَبَاٍ فَتَبَيَّنُوْۤا اَنْ تُصِيْبُوْا قَوْمًۢا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوْا عَلٰى مَا فَعَلْتُمْ نٰدِمِيْنَ ﴿٦﴾ وَاعْلَمُوْۤا

فاسقی خبری پس تفتیش کنید مبادا آسیب رسانید گروهی را بنادانستگی پس شوید برآنچه کردید پشیمانان وبدانید

اَنَّ فِيْكُمْ رَسُوْلَ اللّٰهِ ؕ لَوْ يُطِيْعُكُمْ فِيْ كَثِيْرٍ مِّنَ الْاَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ حَبَّبَ اِلَيْكُمُ الْاِيْمَانَ

که در میان شماست پیغمبر خدا اگر اطاعت میکرد شما را در بسیاری از امر هرآینه هلاک شده بودید ولیکن خدا محبوب گردانید بشما ایمان را

وَزَيَّنَهٗ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَكَرَّهَ اِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوْقَ وَالْعِصْيَانَ ؕ اُولٰٓئِكَ هُمُ الرّٰشِدُوْنَ ۙ

وآراسته گردانید آنرا در دلهای شما وناخوش گردانید بشما کفر را وفسق را ونافرمانیرا آنها ایشانند راه صواب یافتگان

﴿٧﴾ فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَنِعْمَةً ؕ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٨﴾ وَاِنْ طَآئِفَتٰنِ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ اقْتَتَلُوْا

تفضلی از خدا ونعمتی وخداست دانای درست کردار واگر دو گروه از مؤمنان کارزار کنند باهم

فَاَصْلِحُوْا بَيْنَهُمَا ۚ فَاِنْۢ بَغَتْ اِحْدٰىهُمَا عَلَى الْاُخْرٰى فَقَاتِلُوا الَّتِيْ تَبْغِيْ حَتّٰى تَفِيْٓءَ اِلٰٓى اَمْرِ اللّٰهِ ۚ فَاِنْ

پس اصلاح کنید میان آن دو تا پس اگر ستم کند یکی از آن دو بر دیگری پس کارزار کنید با آنکه ستم میکند تا رجوع نماید بامر خدا پس اگر

فَآءَتْ فَاَصْلِحُوْا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَاَقْسِطُوْا ؕ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِيْنَ ﴿٩﴾ اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ اِخْوَةٌ

رجوع نمود پس اصلاح کنید میانشان براستی وعدالت کنید بدرستیکه خدا دوست دارد عدالتکاران را جز این نیست که مؤمنان برادرانند

فَاَصْلِحُوْا بَيْنَ اَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿١٠﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ

پس اصلاح کنید میان برادرانتان وبپرهیزید از خدا باشد که شما رحمت کرده شوید ای آنکسانیکه ایمان آوردید نباید که مسخره کند

مِّنْ قَوْمٍ عَسٰۤى اَنْ يَّكُوْنُوْا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَآءٌ مِّنْ نِّسَآءٍ عَسٰۤى اَنْ يَّكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ ۚ وَلَا تَلْمِزُوْۤا

قومی بقومی شاید که بوده باشند بهتر از ایشان ونه زنانی با زنانی شاید که باشند بهتر از ایشان وعیب مکنید

اَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوْا بِالْاَلْقَابِ ؕ بِئْسَ الِاسْمُ الْفُسُوْقُ بَعْدَ الْاِيْمَانِ ۚ وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَاُولٰٓئِكَ

خودها را ونامها را بد مخوانید بلقبها بدنامی است فسق بعد از ایمان وآنکه توبه نکند پس آنگروه

هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿١١﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اجْتَنِبُوْا كَثِيْرًا مِّنَ الظَّنِّ ۫ اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِثْمٌ وَّلَا

ایشانند ستمکاران ای آنکسانیکه ایمان آوردید اجتناب کنید بسیاری از گمان را بدرستیکه بعضی از گمان گناه است و

تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبْ بَعْضُكُمْ بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ
تفحص عیوب مکنید وغیبت مکنید بعضی را آیا دوست میدارد یکی از شما که بخورد گوشت برادر شرا مرده پس ناخوش داشتید آنرا

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَ
و بپرهیزید از خدا بدرستیکه خدا توبه پذیر مهربانست ای مردمان بدرستیکه ما آفریدیم شمارا از مذکری و مؤنثی و

جَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ
گردانیدیم شمارا شعبها و قبیله ها تا بشناسید یکدیگر را بدرستیکه گرامیترین شما نزد خدا پرهیزکارترین شماست بدرستیکه خدا دانای

خَبِيرٌ ﴿١٣﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي
آگاه است گفتند آن بادیه نشینان که گرویدیم بگو ایمان نیاورده اید ولیکن بگوئید که اسلام آوردیم و هنوز داخل نشده ایمان در

قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾
دلهای شما و اگر اطاعت کنید خدا و رسولش را کم نگرداند شمارا از کردارهای شما چیزی را بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
جز این نیست که مؤمنان آنانند که گرویدند بخدا و رسولش پس شک نکردند و جهاد کردند بمالهاشان و نفسهاشان

فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ أَتُعَلِّمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ
در راه خدا آنگروه ایشانند راستگویان بگو آیا آگاهی میدهید خدارا بکیشتان و خدا

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيْكَ
میداند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و خدا بهمه چیز داناست منت مینهند بر تو

أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ
که اسلام آورند بگو منت مگذارید بر من اسلامتانرا بلکه خدا منت میگذارد بر شما که هدایت کرد شمارا برای ایمان

إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾
اگر هستید راستگویان بدرستیکه خدا میداند پنهان آسمانها و زمین را و خدا بیناست بآنچه میکنید

سورة ق مكية وهي خمس وأربعون آية

حروفها ١٤٧٤ — كلماتها ٣٧٥ — ركوعها ٣

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قٓ وَالْقُرْاٰنِ الْمَجِيْدِ ۝١ بَلْ عَجِبُوْٓا اَنْ جَآءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ فَقَالَ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا

بقرآن بزرگوار بلکه عجب داشتند که آمد ایشانرا بیم کننده از ایشان پس گفتند کافران که این

شَيْءٌ عَجِيْبٌ ۝٢ ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذٰلِكَ رَجْعٌۢ بَعِيْدٌ ۝٣ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْاَرْضُ مِنْهُمْ

چیزیست عجب آیا چون بمیریم و بشویم خاک آن بازگشتی است دور بتحقیق دانسته‌ایم آنچه کم میکند زمین از ایشان

وَعِنْدَنَا كِتٰبٌ حَفِيْظٌ ۝٤ بَلْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ فَهُمْ فِيْٓ اَمْرٍ مَّرِيْجٍ ۝٥ اَفَلَمْ يَنْظُرُوْٓا اِلَى

و نزد ماست کتابی نگاه دارنده بلکه تکذیب نمودند حق را چون آمد ایشانرا پس ایشانند در امری مضطرب آیا پس نگریستند بسوی

السَّمَآءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنٰهَا وَزَيَّنّٰهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوْجٍ ۝٦ وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا

آسمان بالای ایشان چگونه بنا کرده‌ایم آنرا و آراسته‌ایم آنرا و نیست مر آنرا هیچ شکافها و زمین کشیده‌ایم آنرا

وَاَلْقَيْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍۢ بَهِيْجٍ ۝٧ تَبْصِرَةً وَّذِكْرٰى لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيْبٍ

و افکندیم در آن کوههای استوار و رویانیدیم در آن از هر صنفی خوش آینده برای بینائی و پند مر هر بنده بازگشت کننده را

۝٨ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً مُّبٰرَكًا فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖ جَنّٰتٍ وَّحَبَّ الْحَصِيْدِ ۝٩ وَالنَّخْلَ بٰسِقٰتٍ

و فرو فرستادیم از آسمان آب را برکت داده شده پس رویانیدیم بآن بوستانها و دانهٔ درویده شونده و درخت خرمای بلند

لَّهَا طَلْعٌ نَّضِيْدٌ ۝١٠ رِّزْقًا لِّلْعِبَادِ وَاَحْيَيْنَا بِهٖ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذٰلِكَ الْخُرُوْجُ ۝١١ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ

مر آنرا است شکوفهٔ درهم رسته روزی برای بندگان و زنده گردانیدیم بآن بلدهٔ مرده را همچنین است بیرون آمدن تکذیب کردند پیش از ایشان

قَوْمُ نُوْحٍ وَّاَصْحٰبُ الرَّسِّ وَثَمُوْدُ ۝١٢ وَعَادٌ وَّفِرْعَوْنُ وَاِخْوَانُ لُوْطٍ ۝١٣ وَّاَصْحٰبُ الْاَيْكَةِ

قوم نوح و اصحاب رس و ثمود و عاد و فرعون و برادران لوط و اصحاب ایکه

وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيْدِ ۝١٤ اَفَعَيِيْنَا بِالْخَلْقِ الْاَوَّلِ بَلْ هُمْ فِيْ لَبْسٍ مِّنْ

و قوم تبع همگی تکذیب نمودند رسولانرا پس لازم شد وعیدم آیا پس ناتوان شدیم بآفریدن نخست بلکه ایشان در شکنند از

خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۝١٥ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهٖ نَفْسُهٗ وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ

آفریدن نو و بتحقیق آفریدیم انسانرا و میدانیم آنچه را وسوسه میکند بآن نفسش و ما نزدیکتریم باو

مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَا يَلْفِظُ
از رگ گردن هنگامیکه فرا گیرندگان آن دو فرا گیرنده که از راست و از چپ نشسته بیرون نیفکند از آن
مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَٰلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ
هیچ سخنی جز که نزد اوست نگهبانی آماده و آمد بیهوشی مرگ بحق اینست آنچه بودی که از آن
تَحِيدُ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾
میگریختی و دمیده شد در صور اینست روز وعید و آمد هر نفسی با او ست راننده و شاهدی
لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَٰذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾ وَقَالَ
بیخبری بودی در بیخبری از این پس برانداختیم از تو پرده ترا پس دیده ات امروز تیز است و گفت
قَرِينُهُ هَٰذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَنَّاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُرِيبٍ
رفیقش اینست آنچه نزد من آماده است بیندازید در جهنم هر ناسپاس عناد کننده منع کننده مر خیر را تعدی کننده شک آورنده
﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا
آنکه گردانید با خدا الهی دیگر پس بیندازیدش در عذاب سخت گفت رفیقش پروردگارا
أَطْغَيْتُهُ وَلَٰكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ
طاغی نکردم او را ولیکن بود در گمراهی دور گفت نزاع مکنید نزد من و بتحقیق پیش فرستادم بسوی شما
بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ
وعید را تغییر داده نمیشود سخن نزد من و نیستم من ستمکار مر بندگان را روزیکه گوئیم مر دوزخ را
هَلِ امْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿٣٠﴾ وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَٰذَا مَا
آیا پر شدی و گوید آیا هیچ زیادتی هست و نزدیک کرده شد بهشت برای پرهیزکاران نه دور اینست آنچه
تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَٰنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوهَا
وعده کرده میشدید برای هر بازگشت کننده نگاهدارنده آنکه ترسید از خدای بخشنده بپنهانی و آمد با دلی بازگشت نماینده داخل شوید در بهشت
بِسَلَامٍ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ
بسلامتی اینست روز جاودانی مر ایشانراست آنچه خواهند در آن و نزد ماست زیادتی و بسیار هلاک گردانیدیم پیش از ایشان

مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُم بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِن مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ

از قرنی که آنها سختتر بودند از ایشان در قوت پس راه انداختند در بلدها آیا هیچ بود گریزگاهی بدرستیکه در این هر آینه پندیست

لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

برای آنکه باشد مر او را دلی یا انداخت گوش و او باشد شاهد و بتحقیق آفریدیم آسمانها و زمین را

وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ

و آنچه میان آندو است در شش روز و دست نکرد ما را هیچ تعبی پس صبر کن بر آنچه میگویند و تسبیح کن بستایش

رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَارَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَاسْتَمِعْ

پروردگارت پیش از طلوع آفتاب و پیش از غروب و از شب پس تسبیح کن او را و عقبهای سجود و بشنو

يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ

روزیکه ندا میکند ندا کننده از جائی نزدیک روزیکه می شنوند فریاد را براستی آنست روز بیرون آمدن

﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَٰلِكَ حَشْرٌ

بدرستیکه ما زنده میکنیم و میمیرانیم و بسوی ماست بازگشت روزیکه شکاف خورد زمین از ایشان شتابندگان آن حشریست

عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنتَ عَلَيْهِم بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

برای ما آسان ما داناتریم آنچه میگویند و نیستی تو بر ایشان تسلط دارنده پس پند ده بقرآن کسیکه میترسد از وعید من

سورة الذاريات مكية وهي ستون آية

حروفها ١٥٠٠ — كلماتها ٣٦٠ — ركوعها ٣

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا ﴿١﴾ فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا ﴿٢﴾ فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ﴿٣﴾ فَالْمُقَسِّمَاتِ أَمْرًا ﴿٤﴾

پراکنده کنندگان پراکنده کردنی پس بردارندگان بار را پس روندگان بآسانی پس قسمت کنندگان امر را

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمْ لَفِي

که بدرستیکه آنچه وعده داده میشوید هر آینه راستست و بدرستیکه دین هر آینه واقعست بآسمان صاحب زینتها یا راهها که بدرستیکه شما هر آینه

قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ﴿٨﴾ يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ ﴿٩﴾ قُتِلَ الْخَرَّاصُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ

در گفتاری مختلف برگردانیده میشود از او آنکه برگردانیده شد کشته شدند دروغگویان آنانیکه ایشانند در زور فسق جهل

سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الدِّينِ ﴿١٢﴾ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ

بیخبران بپرسند کی باشد روز جزا روزیکه ایشان بر آتش عذاب کرده میشوند بچشید عذاب خود را

هَٰذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ

این است که بودید شما آنرا بشتاب میخواستید بدرستیکه پرهیزکاران در باغها و چشمه سارها اند فراگیرندگان آنچه داد ایشانرا

رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَٰلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِالْأَسْحَارِ

پروردگارشان که ایشان بودند پیش از آن نیکوکاران بودند که اندکی از شب خواب میکردند و در سحرها

هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾

ایشان آمرزش میخواستند و بود در اموال ایشان بهره برای سوال کننده و محروم و در زمین آیتهاست برای یقین کنندگان

وَفِي أَنفُسِكُمْ ۚ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ السَّمَاءِ

و در خودتان آیا پس نمی بینید و در آسمانست روزی شما و آنچه وعده کرده میشوید پس بپروردگار آسمان

وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ

و زمین که آن هر آینه حق است مثل آنکه شما سخن میگوئید آیا آمد ترا حکایت مهمانان ابراهیم گرامی داشتگان

﴿٢٤﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا ۖ قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ

هنگامیکه داخل شدند بر او پس گفتند سلاما گفت سلام گروهی ناشناختگان پس نهانی رفت بسوی کسانش پس آورد

بِعِجْلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۖ قَالُوا لَا تَخَفْ

گوساله فربه پس نزدیک ساخت آنرا بایشان گفت آیا نمیخورند پس برداشت نهانی از ایشان ترسی گفتند مترس

وَبَشَّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾

و مژده دادند او را به پسری دانا پس شروع کرد زنش در فریاد پس زد برویش و گفت پیرزنی نازاینده ام

قَالُوا كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾

گفتند همچنین فرموده پروردگارت که اوست درستکار دانا گفت پس چیست کارشما ای فرستاده شدگان

قَالُوٓا إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ
گفتند بدرستیکه ما فرستاده شدیم بگروهی گناهکاران تا فرستیم بر ایشان سنگی از گل نشان کرده شده نزد پروردگار تو
لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ
برای اسرافکاران پس بیرون کردیم آنکه بود در آن از مؤمنان پس نیافتیم در آن جز خانهٔ از مسلمانان
﴿٣٦﴾ وَتَرَكْنَا فِيهَآ آيَةً لِّلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾ وَفِي مُوسَىٰٓ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
و واگذاشتیم در آن علامتی از برای آنانکه میترسند از عذاب دردناک و در موسی هنگامیکه فرستادیم او را بسوی فرعون
بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ
با حجت واضح پس گردید بیکسویش و گفت جادوگر است یا دیوانه پس گرفتیم او را و لشکرهایش پس انداختیم ایشان را
فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِن شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ
در دریا و او بود ملامت آورنده و در عاد هنگامیکه فرستادیم بر ایشان باد بی نفع نمیگذاشت هیچ چیزی را که میگذشت بر آن
إِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ
مگر که میگردانیدش چون بوسیده ریزه ریزه شده و در ثمود هنگامیکه گفته شد مر ایشان را که برخورید تا وقتی پس سرکشیدند از فرمان پروردگارشان پس گرفتشان
الصَّاعِقَةُ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا اسْتَطَاعُوا مِن قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ
صاعقه و ایشان مینگریستند پس نتوانستند هیچ برخاستنی و نبردند انتقام کشندگان و قوم نوح
مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ
از پیش بدرستیکه ایشان بودند گروهی بیرون رفتگان از فرمان و آسمان بنا کردیمش بقوت و بدرستیکه ما هم وسعت دهندگان و زمین
فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِن كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾
گستردیم آنرا پس خوب گسترانندگانیم و از هر چیزی آفریدیم دو صنف باشد که شما پند گیرید
فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ
پس بگریزید بسوی خدا بدرستیکه من مر شما را از او بیم کننده آشکارم و مگردانید با خدا الهی دیگر بدرستیکه من مر شما را از او
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾ كَذَٰلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٥٢﴾
بیم کننده آشکارم همچنین نیامد آنانکه پیش از ایشان بودند هیچ رسولی مگر گفتند جادوگر است یا دیوانه

أَتَوَاصَوْا بِهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَىٰ

آیا وصیت کرده اند بآن بلکه ایشانند گروهی زیاده روان پس اعراض کن از ایشان پس نباشی تو ملامت کرده شده و پند ده بدرستیکه پند

تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ

سود میدهد مؤمنان را و نیافریدیم جن و انس را مگر برای آنکه بپرستند مرا یا بشناسند مرا نمیخواهم از ایشان هیچ روزی

وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعِمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذَنُوبًا

و نمیخواهم که اطعام کنند مرا بدرستیکه خدا اوست روزی دهنده صاحب قوت قوی پس بدرستیکه مر آنانرا که ظلم کردند نصیب است

مِثْلَ ذَنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونِ ﴿٥٩﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

مانند نصیب یاران ایشان پس نباید که بشتاب خواهند از من پس وای بر آنانکه کافر شدند از روز شان که وعده داده میشوند

سُورَةُ الطُّورِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَأَرْبَعُونَ آيَةً

آیاتها ۴۹ — کلماتها ۳۱۲ — حروفها ۱۵۰۰ — رکوعها ۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالطُّورِ ﴿١﴾ وَكِتَابٍ مَسْطُورٍ ﴿٢﴾ فِي رَقٍّ مَنْشُورٍ ﴿٣﴾ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٤﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ

قسم بطور و کتاب نوشته شده در ورقی باز پوستی گشوده شده و بیت معمور و سقف بلند برافراشته شده

﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا

و دریای پر پا برافروخته بدرستیکه عذاب پروردگار تو هر آینه واقع شدنیست نباشد مر او را از دفع کننده روزیکه موج زند آسمان موج زدنی

﴿٩﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾

و روان شوند کوهها روان شدنی پس وای روزی چنین بر تکذیب کنندگانی که ایشانند در گفتگوی که بازی میکنند

يَوْمَ يُدَعُّونَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿١٣﴾ هَٰذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾ أَفَسِحْرٌ هَٰذَا

روزیکه بزجر انداخته شوند در آتش دوزخ اندا ختنی اینست آتشی که بودید آنرا تکذیب میکردید آیا پس سحر است این

أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ اصْلَوْهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا

یا شما نمی بینید در آورید در آن پس خواه صبر کنید یا صبر نکنید یکسانست بر شما جزا داده نمیشوید مگر آنچه را

كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾ فَاكِهِينَ بِمَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَاهُمْ رَبُّهُمْ

بودید که میکردید بدرستیکه پرهیزکاران در بهشتی و نعمتی اند خوشحالان بآنچه داد ایشانرا پروردگارشان و نگاه داشت ایشانرا پروردگارشان

عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ مُتَّكِئِينَ عَلَى سُرُرٍ مَصْفُوفَةٍ

از عذاب دوزخ بخورید و بیاشامید گوارا بآنچه بودید که میکردید تکیه زدگان بر سریرهای بهم پیوسته

وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ

و جفت کردانیدیم ایشانرا با حوران فراخ چشم و آنانکه ایمان آوردند و پیروی شدند ایشانرا اولادشان بایمان در میرسانیم بایشان اولادشانرا

وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمْدَدْنَاهُمْ بِفَاكِهَةٍ

و کم نکردانیدیم ایشانرا از کردارشان هیچ چیزی هر مردی بآنچه کرده در گرو است و زیاده عطا میکنیم ایشانرا میوه

وَلَحْمٍ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَازَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ

و گوشت از آنچه خواهش دارند میکیرند از هم در آنجا جامی که نه لغوی در آنست نه گناه کردن و گردش میکند برایشان

غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَكْنُونٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا

غلامان که مر ایشانراست گویا که آنها مروارید در ساز نگهداشته اند و رو آورند بعضیشان بر بعضی بپرسند از یکدیگر میگفتند بدرستیکه ما بودیم

قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَانَا عَذَابَ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ

پیشتر در کسانمان ترسندگان پس منت نهاد خدا بر ما و نگاه داشت ما را از عذاب آتش نفوذ کننده بدرستیکه ما بودیم از پیش که میخواندیم او را

إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾ فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ

بدرستیکه او است نیکی کننده مهربان پس پند ده پس نیستی تو بنعمت پروردگارت غیب گوی بدون وحی و نه دیوانه بلکه میگویند

شَاعِرٌ نَتَرَبَّصُ بِهِ رَيْبَ الْمَنُونِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾ أَمْ تَأْمُرُهُمْ

شاعریست که انتظار میبریم باو حادثه روزگار را بگو منتظر باشید پس بدرستیکه من باشم از منتظرانم یا امر میکند ایشانرا

أَحْلَامُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْتُوا

خردهاشان باین یا ایشانند گروهی زیاده روان یا میگویند بر بافت آنرا بلکه ایمان نمی آورند پس باید بیاورند

بِحَدِيثٍ مِثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا

کلامی مانند آن اگر هستند راستگویان آیا آفریده شدند از غیر چیزی یا ایشانند آفرینندگان یا آفریدند

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ بَلْ لَّا يُوْقِنُوْنَ ﴿۳۶﴾ اَمْ عِنْدَهُمْ خَزَآئِنُ رَبِّكَ اَمْ هُمُ الْمُصَيْطِرُوْنَ ﴿۳۷﴾

آسمانها و زمین را بلکه یقین نمیکنند یا نزد ایشانست خزینهای پروردگار تو یا ایشانند تسلط دارندگان

اَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَّسْتَمِعُوْنَ فِيْهِ ۚ فَلْيَاْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿۳۸﴾ اَمْ لَهُ الْبَنٰتُ وَلَكُمُ

یا مر ایشانراست نردبانی که گوش میکنند در آن پس باید که بیاورد شنونده ایشان حجتی واضح یا مر اوراست دختران و مر شمارا است

الْبَنُوْنَ ﴿۳۹﴾ اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ اَجْرًا فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ ﴿۴۰﴾ اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ

پسران یا بخواهی از ایشان مزدی پس ایشانند از الزام تاوان گران باران یا نزد ایشانست غیب پس ایشان مینویسند

﴿۴۱﴾ اَمْ يُرِيْدُوْنَ كَيْدًا ۚ فَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا هُمُ الْمَكِيْدُوْنَ ﴿۴۲﴾ اَمْ لَهُمْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ ۚ سُبْحٰنَ اللّٰهِ

یا اراده دارند مکری پس آنانکه کافر شدند ایشانند مکر کرده شدگان یا مر ایشانراست الهی جز خدا منزه است خدا

عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿۴۳﴾ وَاِنْ يَّرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَآءِ سَاقِطًا يَّقُوْلُوْا سَحَابٌ مَّرْكُوْمٌ ﴿۴۴﴾ فَذَرْهُمْ

از آنچه شرک میآورند و اگر ببینند پاره از آسمان فرود آینده گویند ابریست برهم نشسته پس واگذار ایشانرا

حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ فِيْهِ يُصْعَقُوْنَ ﴿۴۵﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِيْ عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا وَّلَا هُمْ

تا ملاقات کنند روز شانرا که در آن هلاک گردانیده شوند بصاعقه روزیکه کفایت نکند از ایشان مکر شان چیزی را و نه ایشان

يُنْصَرُوْنَ ﴿۴۶﴾ وَاِنَّ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا عَذَابًا دُوْنَ ذٰلِكَ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۴۷﴾ وَاصْبِرْ لِحُكْمِ

یاری کرده شوند و بدرستیکه برای آنهاکه ستم کردند عذابیست پیش از آن ولیکن اکثر ایشان نمیدانند و صبر کن مر حکم

رَبِّكَ فَاِنَّكَ بِاَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِيْنَ تَقُوْمُ ﴿۴۸﴾ وَمِنَ الَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَاِدْبَارَ النُّجُوْمِ ﴿۴۹﴾

پروردگارت را پس تو ای بعین عنایت ما و تسبیح کن بستایش پروردگارت وقتی که برخیزی و از شب پس تسبیح گوی و در پشت کردن ستارها

سُوْرَةُ النَّجْمِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اِثْنَتَانِ وَخَمْسُوْنَ اٰيَةً

حروفها ۱۴۰۵ — کلماتها ۳۶۰ — رکوعها ۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى ﴿۱﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوٰى ﴿۲﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوٰى ﴿۳﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا

قسم بستاره چون فرود آید گمراه نشد صاحب شما و براه باطل نرفت و سخن نمیکند از خواهش نفس نیست آن مگر

وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ

وحی که وحی کرده میشود آموخت اورا سخت قوای صاحب توانائی پس راست ایستاد و او بود بر افق برتر پس

دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾ مَا كَذَبَ

نزدیک آمد پس نزدیکشد تواضع نمود پس بود قدر دو کمان یا نزدیکتر پس وحی کرد به بنده اش آنچه وحی کرد تکذیب نکرد

الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿١١﴾ أَفَتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾ عِندَ سِدْرَةِ الْمُنتَهَىٰ

دل آنچه را دید آیا پس مجادله میکنید با او بر آنچه میبیند و بتحقیق که دیدش بار دیگر نزد سدرة المنتهی

﴿١٤﴾ عِندَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾

که نزد آنست بهشت آرامگاه هنگامیکه پوشید سدره را آنچه پوشید نگردید بجانبی چشم و تجاوز از حد ننمود

لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾ أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ

بتحقیق دید از آیتهای پروردگارش که بود بزرگ پس خبر دهید از لات و عزی و منات سیمی که دیگر است

﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ الذَّكَرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ﴿٢٢﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا

آیا مر شما راست مذکر و مر او راست مؤنث این اکنون بخش کردنی است مخالف عدالت نیست آن جز نامهائی که نام کردید آنها را

أَنتُمْ وَآبَاؤُكُم مَّا أَنزَلَ اللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَانٍ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنفُسُ وَ

شما و پدرانتان فرو نفرستاد خدا بآن هیچ حجتی پیروی نمیکنند مگر گمان را و آنچه را خواهش دارد نفسهاشان

لَقَدْ جَاءَهُم مِّن رَّبِّهِمُ الْهُدَىٰ ﴿٢٣﴾ أَمْ لِلْإِنسَانِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ وَكَم

و بتحقیق آمد ایشانرا از پروردگارشان هدایت یا مر انسانرا است آنچه آرزو میکند پس مر خدا راست آنجهان و اینجهان و بسیاری

مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِن بَعْدِ أَن يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ

از فرشته در آسمانهاست که کفایت نمیکند شفاعت کردنشان چیزی مگر از بعد آنکه اذن دهد خدا برای کسیکه خواهد و خوشنود باشد

﴿٢٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةَ الْأُنثَىٰ ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُم بِهِ

بدرستیکه آنانکه ایمان نمیآورند بآخرت هر آینه نام مینهند ملائکه را نام نهادن مؤنث و نیست مر ایشانرا بآن

مِنْ عِلْمٍ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَن مَّن تَوَلَّىٰ

هیچ دانشی پیروی نمیکنند مگر گمان را و بدرستیکه گمان کفایت نمیکند از حق چیزی را پس اعراض کن از آنکه روی گردانید

عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿۲۹﴾ ذٰلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِّنَ الْعِلْمِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ

از ذکر ما وخواست جز زندگانی دنیا را آنست منتهای رسید نشان از دانش بدرستیکه پروردگار تو او داناتر است بآنکه

ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدٰى ﴿۳۰﴾ وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ لِيَجْزِيَ

گمشد از راهش واو داناتر است بآنکه هدایت یافت ومر خداراست آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است تا جزا دهد

الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ﴿۳۱﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ

آنانرا که بدی کردند بآنچه کردند وجزا دهد آنانرا که خوبی کردند بخوبی آنانکه اجتناب مینمایند از کبیره های

الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ ۚ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِّنَ الْأَرْضِ

گناه وکارهای زشت مگر صغیره بدرستیکه پروردگار تو فراخ آمرزشی است او داناتر است بشما هنگامیکه پدید آورد شمارا از زمین

وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ ۖ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقٰى ﴿۳۲﴾ أَفَرَأَيْتَ

وهنگامیکه شما بودید اطفال رحم در شکمهای مادرانتان پس پاک مشمارید نفسهای خودرا او داناتر است بآنکه پرهیزکار شد آیا پس دیدی

الَّذِي تَوَلّٰى ﴿۳۳﴾ وَأَعْطٰى قَلِيلًا وَأَكْدٰى ﴿۳۴﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرٰى ﴿۳۵﴾ أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي

کسیرا که روی گردانید ودادن اندک وامساک نمود آیا نزد اوست علم غیب پس او میبیند آیا خبر کرده نشد بآنچه در

صُحُفِ مُوسٰى ﴿۳۶﴾ وَإِبْرٰهِيمَ الَّذِي وَفّٰى ﴿۳۷﴾ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرٰى ﴿۳۸﴾ وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ

صحیفه های موسی است وابراهیم که تمام ادا کرد که بر ندارد بردارنده بار گناه دیگریرا وآنکه نیست مر انسانرا

إِلَّا مَا سَعٰى ﴿۳۹﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرٰى ﴿۴۰﴾ ثُمَّ يُجْزٰىهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفٰى ﴿۴۱﴾ وَأَنَّ إِلٰى رَبِّكَ

جز آنچه کوشش نمود وآنکه سعیش بزودی دیده خواهد شد پس جزا داده بر آن جزای تمامتر وآنکه بسوی پروردگار تو

الْمُنْتَهٰى ﴿۴۲﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكٰى ﴿۴۳﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ﴿۴۴﴾ وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ

نهایت کارها وآنکه بدرستیکه او خنداند وگریاند وآنکه او میراند وزنده گرداند وآنکه او آفرید دو صنف مذکر

وَالْأُنْثٰى ﴿۴۵﴾ مِنْ نُطْفَةٍ إِذَا تُمْنٰى ﴿۴۶﴾ وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشْأَةَ الْأُخْرٰى ﴿۴۷﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنٰى وَأَقْنٰى

ومؤنث از نطفه چون ریخته شد وآنکه بر اوست پیدا کردن دیگر وآنکه او غنی گرداند وسرمایه داد

﴿۴۸﴾ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشِّعْرٰى ﴿۴۹﴾ وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولٰى ﴿۵۰﴾ وَثَمُودَ فَمَا أَبْقٰى ﴿۵۱﴾ وَقَوْمَ

واوست پروردگار ستاره شعری وآنکه او هلاک گردانید عاد نخستین را وثمود را پس باقی نگذاشت وقوم

نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَىٰ ﴿٥٢﴾ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ﴿٥٣﴾ فَغَشَّاهَا مَا غَشَّىٰ ﴿٥٤﴾

نوح را از پیش بدرستیکه ایشان بودند ایشان ستمکارتر و طاغیتر و زیر و زبر شده‌ها را (شهرهای قوم لوط) فرو افکند پس پوشانید آنرا آنچه پوشانید

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾ هَٰذَا نَذِيرٌ مِّنَ النُّذُرِ الْأُولَىٰ ﴿٥٦﴾ أَزِفَتِ الْآزِفَةُ ﴿٥٧﴾ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ اللَّهِ

پس کدام یک از نعمتهای پروردگار شک میآری این بیم کننده است از جنس بیم کنندگان نخستین نزدیک شونده نیست مر او را از غیر خدا

كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾ أَفَمِنْ هَٰذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ﴿٥٩﴾ وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾ وَأَنتُمْ سَامِدُونَ ﴿٦١﴾

دفع کننده آیا پس از این سخن تعجب میکنید و میخندید و نمیگریید و شما غافلان پس سجده کنید مر خدا را و بپرستید

فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ﴿٦٢﴾

سُورَةُ الْقَمَرِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ خَمْسٌ وَخَمْسُونَ آيَةً

حروفها ١٤٢٢ — كلماتها ٣٤٢ — ركوعها ٣

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١﴾ وَإِن يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾

نزدیک شد قیامت و شکافته شد ماه و اگر ببینند آیتی روی گردانند و گویند سحریست همیشگی

وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۚ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُم مِّنَ الْأَنبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿٤﴾

و تکذیب کردند و پیروی کردند خواهشهای خود را و هر امری قرار گیرنده است و بتحقیق آمد ایشان را از اخبار آنچه در آنست منزجر شدن

حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ ۖ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ ﴿٥﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ ۘ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكُرٍ ﴿٦﴾ خُشَّعًا

حکمتی است کامل پس سود ندهد بیم دادن پس اعراض کن از ایشان روزیکه میخواند خواننده بسوی چیزی ناخوش داشته فرو رفته‌ها

أَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾ مُّهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ ۖ يَقُولُ

چشمهای شان بیرون آیند از قبرها گویا ایشانند ملخ پراکنده بشتاب روندگان بسوی آن خواننده گویند

الْكَافِرُونَ هَٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ

کافران که این روزی است دشوار تکذیب کردند پیش از ایشان قوم نوح پس تکذیب کردند بنده ما را و گفتند دیوانه است و زجر کرده شد

﴿٩﴾ فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانتَصِرْ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُّنْهَمِرٍ ﴿١١﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ

پس خواند پروردگارش را بدرستیکه من مغلوبم پس انتقام بکش پس گشودیم درهای آسمان را بآبی سخت ریزنده و روان کردیم از زمین

عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَىٰ أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلْوَاحٍ وَدُسُرٍ ﴿١٣﴾ تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا

چشمها پس بهم پیوست آب بر کاری که بتحقیق قرار داده شده بود و برداشتیم آنرا بر صاحب تختهائی و میخهائی که میرفت بنگاهداشت ما

جَزَاءً لِّمَن كَانَ كُفِرَ ﴿١٤﴾ وَلَقَد تَّرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي

جزا برای کسیکه بود انکار کرده شده و بتحقیق گذاشتیم آنرا آیتی پس آیا هست هیچ پند گیرنده پس چگونه بود عذابم

وَنُذُرِ ﴿١٦﴾ وَلَقَد يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿١٧﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ

و بیم دادنم و بتحقیق آسان کردیم قرآنرا برای پند پس آیا هست هیچ پند گیرنده تکذیب نمودند عاد پس چگونه بود

عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ

عذابم و بیم دادنم بدرستیکه ما فرستادیم برایشان بادی پر خروش در روز شومی استمرار دارنده که میبرد مردم را گویا ایشان

أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنقَعِرٍ ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٢١﴾ وَلَقَد يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن

تنهای درخت خرما بر کنده شده پس چگونه بود عذابم و بیم دادنم و بتحقیق آسان کردیم قرآنرا از برای پند پس آیا هست هیچ

مُّدَّكِرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهُ إِنَّا إِذًا لَّفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ

پند گیرنده تکذیب کردند ثمود بیم کنندگانرا پس گفتند آیا آدمی را که جنس ماست تنها پیروی کنیم او را بدرستیکه ما آنگاه هر آینه در گمراهی و آتشیم

﴿٢٤﴾ أَأُلْقِيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِن بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ ﴿٢٥﴾ سَيَعْلَمُونَ غَدًا مَّنِ الْكَذَّابُ

آیا افکنده شد ذکر براو از میان ما بلکه او دروغگوئیست ناپسند بزودی خواهند دانست فردا که کیست دروغگوی

الْأَشِرُ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُو النَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾ وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ

ناپسند بدرستیکه ما فرستادیم ناقه را فتنه مر ایشانرا پس چشم در راه باش ایشانرا و صبر کن و آگاه کن ایشانرا که آب قسمت است

بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ ﴿٢٨﴾ فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ

میانشان هر حصه آبی حاضر کرده شده است پس خواندند یار شانرا پس بگرفت شمشیر خود را پس پی کرد پس چگونه بود عذابم و بیم دادنم

﴿٣٠﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَد يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ

بدرستیکه ما فرستادیم برایشان فریادی واحد پس گشتند مانند درخت خشک درهم ریخته و بتحقیق آسان کردیم قرآنرا از برای پند

فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذُرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ

پس آیا هست هیچ پند گیرنده تکذیب کردند قوم لوط بیم دهندگان را بدرستیکه ما فرستادیم برایشان تند باد سنگریزه باش جز آل لوط

نَجَّيْنَاهُم بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِّعْمَةً مِّنْ عِندِنَا ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِي مَن شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنذَرَهُم بَطْشَتَنَا
کہ نجات دادیشان بسحر نعمتی از نزد ما همچنین پاداش میدهیم کسیرا که شکرگزاری نمود وبحقیقت ترسانیدشان از گرفت ما
فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَن ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ
پس مجادله نمودند بانجه باینها بیم داده میشدند وبحقیقت جویای کام شدند اورا از مهمانهایش پس محو کردیم چشمهاشان پس بچشید عذابم را وبیم دادنم را
﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ
وبحقیقت آمد ایشانرا اول روز عذابی برقرار پس بچشید عذابم را وبیم دادنم را وبحقیقت آسان گردانیدیم قرآن را
لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ
برای پند پس آیا هست هیچ پند گیرنده وبحقیقت آمد آل فرعونرا آنچه بآن انذار کرده میشود تکذیب کردند آیتهای ما را همه‌اش پس گرفتیم ایشانرا
أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾ أَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَٰئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ
گرفتن غالبی توانا آیا کافران شما بهترند از اینان یا مرشماراست امان نامه در کتابها یا میگویند
نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ ﴿٤٤﴾ سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ
ما با هم انتقام کشندگان زود باشد که هزیمت داده شوند آن جمع و برگردانیده شوند بلکه قیامت وعدگاه ایشان وقیامت
أَدْهَىٰ وَأَمَرُّ ﴿٤٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ
سخت‌تر و تلخ‌تر بدرستیکه گناهکاران در گمراهی و آتشهای سوزانند روزی که کشیده میشوند در آتش بر رویهاشان
ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾ وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾
بچشید مس کردن دوزخ را بدرستیکه ما هر چیزی آفریدیم آنرا باندازه ونیست امر ما مگر واحدی چون لمح کردن بچشم زدنی
وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ
وبحقیقت هلاک کردیم امثال شما را پس آیا هست هیچ پند گیرنده وهر چیزی که کردند آنرا در کتابهاست وهر صغیر وکبیر
مُّسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِندَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾
نوشته شده است بدرستیکه پرهیزکاران در بهشتها و انهارند در مجلس پسندیده نزد پادشاهی توانا

سورة الرحمن جل ذكره مكية وهي ثمان وسبعون آية

حروفها ۱۶۳۶ کلماتها ۳۵۱ رکوعها ۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلرَّحْمٰنُ ۝۱ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ ۝۲ خَلَقَ الْاِنْسَانَ ۝۳ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ۝۴ اَلشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ

خدای بخشاینده تعلیم داد قرآن را آفرید انسان را آموزانیدش بیان را آفتاب و ماه بحسابند

۝۵ وَّالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدٰنِ ۝۶ وَالسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيْزَانَ ۝۷ اَلَّا تَطْغَوْا فِي

وستاره و درخت پاکیاه سجود میکنند و آسمان بلند گردانیدش و قرار داد ترازو را که تعدی نکنید در

الْمِيْزَانِ ۝۸ وَاَقِيْمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيْزَانَ ۝۹ وَالْاَرْضَ وَضَعَهَا لِلْاَنَامِ

میزان یا عدالت و برپا دارید سنجیدن را بعدل و کم نکنید میزان را و زمین فرو گستردش برای مردمان

۝۱۰ فِيْهَا فَاكِهَةٌ وَّالنَّخْلُ ذَاتُ الْاَكْمَامِ ۝۱۱ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ۝۱۲ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ

در آنست میوه و درخت خرما صاحب غلافهای خوشه و دانه صاحب برگ و رستنی خوشبوی پس بکدام یک نعمتهای

رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ۝۱۳ خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ۝۱۴ وَخَلَقَ الْجَآنَّ مِنْ مَّارِجٍ

پروردگار تانرا تکذیب میکنید آفرید انسان را از گل خشکیده مانند سفال پخته و آفرید جن را از شعلهٔ بیدودی

مِّنْ نَّارٍ ۝۱۵ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ۝۱۶ رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ۝۱۷ فَبِاَيِّ

از آتش پس کدام یک نعمتهای پروردگار تانرا تکذیب میکنید پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب پس کدام یک

اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ۝۱۸ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيٰنِ ۝۱۹ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَّا يَبْغِيٰنِ ۝۲۰

از نعمتهای پروردگار تانرا تکذیب میکنید روان کرد دو دریا را که بهم رسند میانشان حایلی است که زیادتی بهم نمیکنند

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ۝۲۱ يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ۝۲۲ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا

پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تانرا تکذیب میکنید بیرون میآید از آن دو لؤلؤ و مرجان پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تانرا

تُكَذِّبٰنِ ۝۲۳ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنْشَاٰتُ فِي الْبَحْرِ كَالْاَعْلَامِ ۝۲۴ فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ۝۲۵

تکذیب میکنید و مر او راست کشتیهای رونده در دریا چون کوهها پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تانرا تکذیب میکنید

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ۝۲۶ وَّيَبْقٰى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلٰلِ وَالْاِكْرَامِ ۝۲۷ فَبِاَيِّ

هر کس که بر آنست در معرض فناست و پاینده است ذات پروردگار تو صاحب جلال و گرامی داشتن است پس کدام یک

الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ
از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید سؤال میکند از او هر که در آسمانها و زمین است هر روز او در کاریست

﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید زود باشد بپردازیم بشما ای دو گرانمایه نوع پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را

تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمٰوٰتِ
تکذیب میکنید ای جماعت جن و انس اگر توانید که بگریزید بیرون روید از اطراف آسمانها

وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾
و زمین پس بیرون روید بیرون نتوانید رفت مگر بتسلط پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾
فرستاده میشود بر شما شعله هائی از آتش و مس گداخته پس دفع نتوانید کرد پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید

فَإِذَا انْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾
پس چون چاک چاک گردد آسمان پس شود گلگون چون روغن زیت پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾ يُعْرَفُ
پس در آن روز پرسیده نشود از گناهش انسی و نه جنی پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید شناخته میشود

الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾
گناهکاران بعلامتشان پس گرفته میشوند بموهای پیشانی و قدمها پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید

هٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ آنٍ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ
اینست دوزخی که تکذیب مینمودند آنرا گناهکاران میگردند میانه آن و میانه آب جوشان پس کدام یک از نعمتهای

رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَا
پروردگار تا را تکذیب میکنید و برای کسیکه ترسید مقام پروردگارش دو بوستانست پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید صاحبان

أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
انواع پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید در آن دو تا دو چشمه است که جاری میباشند پس کدام یک از نعمتهای پروردگار تا را تکذیب میکنید

(٥١) فِيهِمَا مِن كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ (٥٢) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٥٣) مُتَّكِئِينَ عَلَىٰ فُرُشٍ

در آن دو تاست از هر میوه دو صنف پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید تکیه میکنند بر فرشهائی که

بَطَائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ ۚ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ (٥٤) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٥٥) فِيهِنَّ

استر آنها از دیبای سطبر است و میوه چیدن آن دو بهشت نزدیک است پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید در آنهاست

قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ (٥٦) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٥٧)

فرو هشته چشمان که مس نکرده ایشانرا انسانی پیش از ایشان و نه جنی پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید

كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ (٥٨) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٥٩) هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا

گویا آنها یاقوت و مروارید پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید آیا باشد پاداش نیکوکاری جز

الْإِحْسَانُ (٦٠) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٦١) وَمِن دُونِهِمَا جَنَّتَانِ (٦٢) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا

احسان پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید و از غیر آن دو تا دو بهشت است پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان

تُكَذِّبَانِ (٦٣) مُدْهَامَّتَانِ (٦٤) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٦٥) فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ

تکذیب میکنید هر دو بر سیاهی زننده پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید در آن دو تا دو چشمه است هر دو بر جوشنده

(٦٦) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٦٧) فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ (٦٨) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید در آن دو تاست میوه و نخل و انار پس بکدام یک از نعمتهای پروردگارتان

تُكَذِّبَانِ (٦٩) فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ (٧٠) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٧١) حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ

تکذیب میکنید در آنهاست خوب زنان نیکو پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید حوران پرده نشینند در خیمها

(٧٢) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (٧٣) لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ (٧٤) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا

پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید مس نکرده ایشانرا انسان پیش از ایشان و نه جنی پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان

تُكَذِّبَانِ (٧٥) مُتَّكِئِينَ عَلَىٰ رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ (٧٦) فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

تکذیب میکنید تکیه زنندگان بر بالشهای سبز و بساط قیمتی خوب پس کدام یک از نعمتهای پروردگارتان تکذیب میکنید

(٧٧) تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ سورة الواقعة مكية وهي مائة وست وتسعون آية ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ (٧٨)

افزون آمد نام پروردگار تو که صاحب بزرگی و عظمت است

حروفها ١٧٠٣ — كلماتها ٣٧٨ — ركوعها ٣

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لِوَقْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ

وقتی که بر توقع آمد آن بوقوع آمدنی نیست مر وقوعش را تکذیب کننده پست گرداننده است بلند گرداننده است وقتیکه حرکت داده شود زمین

رَجًّا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ﴿٥﴾ فَكَانَتْ هَبَاءً مُّنْبَثًّا ﴿٦﴾ وَكُنتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾

حرکت سخت وشکسته شود کوهها ریزه کردنی پس باشد ذره پراکنده وباشید اصناف سه گانه

فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾

پس یاران جانب راست وچه یاران جانب راست ویاران جانب چپ وچه یاران جانب چپ

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَٰئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ

وپیش گرفتگان پیش روانند ایشانند نزدیک شدگان در بهشتهای نازونعمت گروهی از پیشینیان

﴿١٣﴾ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُّتَّكِئِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ﴿١٦﴾ يَطُوفُ

وقلیلی از پسینیان باسریرهای بافته از زر وجواهر تکیه زنندگان برآنها روبروی یکدیگر میگردند

عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾ لَّا يُصَدَّعُونَ

برایشان پسران جاودانیان باقدحها وابریقها وجامی از شراب جاری درد سر نمیکند

عَنْهَا وَلَا يُنزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ

از آن ونه از خود روند ومیوه از آنچه اختیار کنند وگوشت مرغ از آنچه میخواهند وحوران

عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا

فراخ چشم چون امثال مروارید در پرده نگاه داشته پاداش بسبب آنکه بودند که میکردند نمیشنوند در آن لغوی ونه

تَأْثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ﴿٢٦﴾ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾ فِي سِدْرٍ

بناه دیدکردنی مگر گفتن سلامی سلامی ویاران جانب راست چه یاران جانب راست در زیر سدر

مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ ﴿٣٠﴾ وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ

بی خار ودرخت موز برهم پیچیده وسایه همیشه کشیده شده وآبی ریزان شده ومیوه بسیاری

(۳۲) لَّا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ (۳۳) وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ (۳۴) إِنَّا أَنشَأْنَاهُنَّ إِنشَاءً (۳۵) فَجَعَلْنَاهُنَّ

نه گسسته شونده است و نه منع شده و فرشهای بالا برده شده که ما آفریدیم آنها را آفریدنی پس گردانیدیشان

أَبْكَارًا (۳۶) عُرُبًا أَتْرَابًا (۳۷) لِّأَصْحَابِ الْيَمِينِ (۳۸) ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ (۳۹) وَثُلَّةٌ مِّنَ الْآخِرِينَ

باکره ها شیفته شوهر خود همسن برای یاران جانب راست گروهی از پیشینیانند و گروهی از پسینیان

(۴۰) وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشِّمَالِ (۴۱) فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ (۴۲) وَظِلٍّ مِّن يَحْمُومٍ (۴۳) لَّا بَارِدٍ

و یاران جانب چپ چه یاران جانب چپ در آتش نفوذ کننده اند و آب جوشان و سایه از دود سیاه نه سرد

وَلَا كَرِيمٍ (۴۴) إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَٰلِكَ مُتْرَفِينَ (۴۵) وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ (۴۶)

و نه پسندیده بدرستیکه آنها بودند پیش از این بناز و نعمت و بودند که اصرار مینمودند بر گناه بزرگ

وَكَانُوا يَقُولُونَ أَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ (۴۷) أَوَآبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ (۴۸)

و بودند که میگفتند آیا وقتیکه بمیریم و بشویم خاک و استخوانهای آیا ما برانگیخته شونده گانیم یا پدران ما که پیشینیانند

قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ (۴۹) لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ (۵۰) ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا

بگو بدرستیکه پیشینیان و پسینیان هر آینه جمعند تا وقتی مقرر تا روزی معلوم پس بدرستیکه شمائید ای

الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ (۵۱) لَآكِلُونَ مِن شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ (۵۲) فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ (۵۳)

گمراهان تکذیب کنندگان هر آینه خورندگانید از درختی از زقوم پس پر کنندگانید از آن شکمها را

فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ (۵۴) فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهِيمِ (۵۵) هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ (۵۶) نَحْنُ

پس آشامندگانید بر آن از آب جوشان پس آب آشامندگانید آشامیدن تشنه اینست مهمانی ایشان روز جزا ما

خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ (۵۷) أَفَرَأَيْتُم مَّا تُمْنُونَ (۵۸) أَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ (۵۹)

آفریدیم شما را پس چرا تصدیق نمیکنید آیا پس خبر دهید آنچه را که میریزید آیا شما آفرینید آنرا یا ما آفرینندگان

نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ (۶۰) عَلَىٰ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ

ما قرار دادیم میان شما مرگ را و نیستیم ما مغلوب بر اینکه بدل آریم امثال شما را و بیافرینیم شما

فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ (۶۱) وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ (۶۲) أَفَرَأَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ

در آنچه نمیدانید و بتحقیق دانستید آن آفرینش نخستین پس چرا تفکر نمیکنید آیا پس خبر دهید آنچه میکارید

(٦٣) ءَأَنتُمْ تَزْرَعُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ ٱلزَّٰرِعُونَ (٦٤) لَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَٰهُ حُطَٰمًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ

آیا شما میرویانید آنرا یا مائیم رویانندگان اگر خواهیم هرآینه گردانیم آنرا خشک پس گردید تاسف خورده باشید

(٦٥) إِنَّا لَمُغْرَمُونَ (٦٦) بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ (٦٧) أَفَرَءَيْتُمُ ٱلْمَآءَ ٱلَّذِى تَشْرَبُونَ (٦٨) ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ

ما تاوان زدگانیم بلکه ما بی بهرگانیم آیا پس خبر دهید آن آبی که میآشامید آیا شما فرو فرستادید آنرا

مِنَ ٱلْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنزِلُونَ (٦٩) لَوْ نَشَآءُ جَعَلْنَٰهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ (٧٠) أَفَرَءَيْتُمُ

از ابر یا مائیم فرو فرستندگان اگر خواهیم گردانیم آنرا تلخ مزه پس چرا شکر نمیکنید آیا پس خبر دهید

ٱلنَّارَ ٱلَّتِى تُورُونَ (٧١) ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ شَجَرَتَهَآ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنشِـُٔونَ (٧٢) نَحْنُ جَعَلْنَٰهَا تَذْكِرَةً

آتش که برمیسازید آیا شما آفریدید درختش را یا مائیم آفرینندگان ما گردانیدیم آنرا یادآوری

وَمَتَٰعًا لِّلْمُقْوِينَ (٧٣) فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ (٧٤) فَلَآ أُقْسِمُ بِمَوَٰقِعِ ٱلنُّجُومِ (٧٥) وَإِنَّهُۥ لَقَسَمٌ لَّوْ

و مایه تعیش برای صاحبان قوت پس تسبیح گوی بنام پروردگارت که بزرگ است پس سوگند یاد نمیکنم بمنازل ستارگان و بدرستیکه آن سوگندیست

تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ (٧٦) إِنَّهُۥ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ (٧٧) فِى كِتَٰبٍ مَّكْنُونٍ (٧٨) لَّا يَمَسُّهُۥٓ إِلَّا ٱلْمُطَهَّرُونَ (٧٩)

اگر میدانید بزرگ بدرستیکه آن قرآنیست گرامی در کتابی مستور مس نمیکند آنرا مگر پاک گردیده شدگان

تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ (٨٠) أَفَبِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ أَنتُم مُّدْهِنُونَ (٨١) وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ

فرو فرستادنی است از پروردگار جهانیان آیا پس باین کلام شما مداهنه میکنید و میگردانید روزی خود را بدرستیکه شما

تُكَذِّبُونَ (٨٢) فَلَوْلَآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلْحُلْقُومَ (٨٣) وَأَنتُمْ حِينَئِذٍ تَنظُرُونَ (٨٤) وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ

تکذیب مینمائید پس چرا وقتی که میرسد بحنجره و شما در آنوقت بنگرید و ما نزدیکتریم بسوی او

مِنكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُبْصِرُونَ (٨٥) فَلَوْلَآ إِن كُنتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ (٨٦) تَرْجِعُونَهَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ

از شما ولیکن نمی بینید پس چرا اگر هستید غیر جزا داده شوندگان برگردانید آن را اگر هستید راستگویان

(٨٧) فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ (٨٨) فَرَوْحٌ وَرَيْحَٰنٌ وَجَنَّتُ نَعِيمٍ (٨٩) وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنْ

پس اما اگر باشد از نزدیک شدگان پس راحتی است و روزی و بهشت نعمت و اما اگر باشد از

أَصْحَٰبِ ٱلْيَمِينِ (٩٠) فَسَلَٰمٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْيَمِينِ (٩١) وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلْمُكَذِّبِينَ ٱلضَّآلِّينَ

یاران دست راست پس سلام مر ترا از یاران دست راست و اما اگر باشد از تکذیب کنندگان گمراهان

(۹۲) فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيمٍ (۹۳) وَتَصْلِيَةُ جَحِيمٍ (۹۴) إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ (۹۵) فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ (۹۶)

پس نزل مهمانیست از آب جوشان و در آوردن در دوزخ بدرستیکه آن هر آینه آنست حق یقین پس تسبیح گوی بنام پروردگارت که بزرگست

سُورَةُ الْحَدِيدِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَعِشْرُونَ آيَةً

رکوعها ۴ کلماتها ۵۴۴ حروفها ۲۴۷۶

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (۱) لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ

تسبیح گفت مر خدا را آنچه در آسمانها و زمین است و اوست عزیز حکیم مر او راست پادشاهی آسمانها و زمین

يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (۲) هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ

زنده میکند و میمیراند و اوست بر همه چیز توانا اوست اول و آخر و ظاهر و باطن و اوست بهمه

شَيْءٍ عَلِيمٌ (۳) هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ۚ يَعْلَمُ

چیز دانا اوست که آفرید آسمان و زمین را در شش روز پس مستوی شد بر عرش میداند

مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۖ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ ۚ

آنچه در شود در زمین و آنچه برآید از آن و آنچه فرو میفرستد از آسمان و آنچه بالا میرود در آن و اوست با شما هر جا باشید

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (۴) لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ (۵)

و خدا بآنچه میکنید بینا است مر او راست پادشاهی آسمانها و زمین و بخدا برگردانیده میشود امرها

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ ۖ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (۶) آمِنُوا بِاللَّهِ

در میآورد شب را در روز و در میآورد روز را در شب و اوست دانا بذات سینه‌ها ایمان آرید بخدا

وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ ۖ فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ

و رسولش و انفاق کنید از آنچه گردانید شما را خلیفه گردانیده شده در آن پس آنانکه ایمان آوردند از شما و انفاق نمودند مر ایشانراست

أَجْرٌ كَبِيرٌ (۷) وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ ۚ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ

اجری بزرگ و چیست مر شما را که ایمان نمیآورید بخدا و رسول میخواند شما را که ایمان آرید بپروردگارتان و بتحقیق گرفت

مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ⑧ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ
پیمان از شما اگر هستید ایمان آورندگان اوست آنکه فرو میفرستد بر بنده‌اش آیتهای واضح تا بیرون برد شما را از
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ⑨ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
تاریکیها بنور و بدرستیکه خداست بشما هر آینه مهربان رحیم و چیست مر شما را که انفاق نمیکنید در راه خدا
وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ أُولَٰئِكَ
و مر خدا راست میراث آسمانها و زمین برابر نیست از شما آنکه انفاق کرد از پیش فتح و کارزار نمود آنها
أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا
بزرگترند درجه از آنانکه انفاق کردند از پس و کارزار نمودند و همه را وعده داده خدا خوبی را و خدا بآنچه
تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ⑩ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ⑪
میکنید آگاه است کیست آنکه آنکس وام دهد خدا را وامی نیکو پس زیاده گرداند او را و مر او راست پاداشی سودمند
يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ
روزیکه بینی مردان با ایمان و زنان با ایمان که میشتابد نورشان پیش دستهاشان و بجانب راستشان بشارت شما امروز
جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ⑫ يَوْمَ يَقُولُ
بهشتهاست که میرود از زیر آنها نهرها جاودانان در آنها و هست آن کامیابی بزرگ روزیکه گویند
الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انْظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ
مردان با نفاق و زنان با نفاق مر آنانرا که ایمان آوردند نظر کنید بما تا اقتباس نمائیم از نور شما گفته شد که برگردید بعقب تان
فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُمْ بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ
پس بجوئید نوری پس کشیده شد میانشان دیواری که مر او راست دری که باطنش در آنست رحمت و ظاهرش از پیش آنست
الْعَذَابُ ⑬ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ
عذاب ندا کنند ایشان را که آیا نبودیم با شما گویند آری ولیکن شما فریفتید خودها تانرا و انتظار بردید
وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغَرُورُ ⑭ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ
و شک آوردید و فریب داد شما را فریب دهنده آرزوها تا آمد امر خدا و فریب داد شما را بخدا فریب دهنده پس آنروز گرفته نشود

مِنكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ مَأْوَاكُمُ النَّارُ ۖ هِيَ مَوْلَاكُمْ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ أَلَمْ

از شما فدائی و نه از آنانکه کافر شدند جایگاه شماست آتش آن اولی است بشما و بد است آن بازگشت آیا

يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ

نرسید وقت مر آنانرا که ایمان آوردند که بترسد دلهاشان برای ذکر خدا و آنچه نازل شد از حق و نباشند چون کسانیکه

أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾

داده شدند کتاب را از پیش پس دراز شد برایشان زمان پس سخت شد دلهاشان و بسیاری از ایشان فاسقانند

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ

بدانید بدرستیکه خدا زنده میگرداند زمین را بعد از موت آن بتحقیق بیان کردیم برای شما آیتهارا باشد که شما دریابید بعقل بدرستیکه

الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

مردان صدقه کنندگان و زنان صدقه کننده و وام دادند خدارا وامی نیکو زیاده کرده میشود برای ایشان و ایشانراست پاداشی سودمند

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصِّدِّيقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِندَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ

و آنانکه ایمان آوردند بخدا و رسولش ایشانند آنان صدیقان و شهیدان نزد پروردگارشان که ایشانراست اجرشان

وَنُورُهُمْ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾ اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ

و نورشان و آنانکه کافر شدند و تکذیب کردند بآیتهای ما ایشانند اهل دوزخ بدانید بدرستیکه زندگانی

الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ ۖ كَمَثَلِ

دنیا بازی است و لهو و آرایش و نازش بر تری بیانتان و لاف بسیاری در اموال و اولاد مثل

غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا ۖ وَفِي الْآخِرَةِ

بارانیکه بشگفت آرد کفارا رستنیش پس خشک شود پس بینی اورا زرد شده پس شود درهم شکسته ریزه ریزه و در آخرت

عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ ۚ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

عقوبتی است سخت و آمرزشی از خدا و خوشنودی و نیست زندگانی دنیا مگر مایه فریب

﴿٢٠﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ

پیشی گیرید بسوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی و عرض آن چون عرض آسمان و زمین است آماده شده

مِيثَاقَكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُم مِّنَ

پیمان از شما اگر هستید ایمان آورندگان اوست آنکه فرو میفرستد بر بنده‌اش آیتهای واضح تا بیرون برد شما را از

الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ

ظلمتها بنور و بدرستیکه خداست بشما هر آینه مهربان رحیم و چیست مر شما را که انفاق نمیکنید در راه خدا

وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِي مِنكُم مَّنْ أَنفَقَ مِن قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ ۚ أُولَٰئِكَ

و مر خدا راست میراث آسمانها و زمین برابر نیست از شما آنکه انفاق کرد از پیش فتح و کارزار نمود آنها

أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِينَ أَنفَقُوا مِن بَعْدُ وَقَاتَلُوا ۚ وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ۚ وَاللَّهُ بِمَا

بزرگترند درجه از آنانکه انفاق کردند از پس و کارزار نمودند و همه را وعده داده خدا خوبی را و خدا بآنچه

تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَّن ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

میکنید آگاه است کیست آنکه آنکس وام دهد خدا را وامی نیکو پس زیاده گرداند او را و مر او راست پاداشی سودمند

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِم بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ

روزیکه بینی مردان با ایمان و زنان با ایمان که میشتابند نورشان میان دستهاشان و بجانب راستشان بشارت شما امروز

جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ

بهشتهاست که میرود از زیر آنها نهرها جاودانان در آنها اینست آن کامیابی بزرگ روزیکه گویند

الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِن نُّورِكُمْ ۖ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ

مردان منافق و زنان منافق مر آنانرا که ایمان آوردند نظر کنید بما تا اقتباس نمائیم از نور شما گفته شد که برگردید بعقبهای تان

فَالْتَمِسُوا نُورًا ۖ فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَّهُ بَابٌ ۖ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن قِبَلِهِ

پس بجوئید نوری پس کشیده شد میانشان دیواری که مر او راست دری که باطنش در آنست رحمت و ظاهرش از پیش آنست

الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ ۖ قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ أَنفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ

عذاب ندا کنند ایشانرا که آیا نبودیم با شما گویند آری ولیکن شما فریفتید خودها تانرا و انتظار بردید

وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿١٤﴾ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ

و شک آوردید و فریب داد شما را فریب دهنده آرزوها تا آمد امر خدا و فریب داد شما را بخدا فریب دهنده پس آنروز گرفته نشود

مِنكُمْ فِدْيَةٌ ۚ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ مَأْوَاكُمُ النَّارُ ۖ هِيَ مَوْلَاكُمْ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ أَلَمْ

از شما فدائی ونه از آنانکه کافر شدند جایگاه شماست آتش آن اولی است بشما وبد است آن بازگشت آیا

يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ

نرسید وقت مر آنانرا که ایمان آوردند که بترسد دلهاشان برای ذکر خدا وآنچه نازل شد از حق ونباشند چون کسانیکه

أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾

داده شدند کتاب را از پیش پس دراز شد برایشان زمان پس سخت شد دلهاشان وبسیاری از ایشان فاسقانند

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ

بدانید بدرستیکه خدا زنده میگرداند زمین را بعد از موت آن بتحقیق بیان کردیم برای شما آیتهارا باشد که شما دریابید بعقل بدرستیکه

الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

مردان صدقه کنندگان وزنان صدقه کننده ودوام دادند خدارا وامی نیکو زیاده کرده میشود برای ایشان وایشانراست پاداشی سودمند

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصِّدِّيقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِندَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ

وآنانکه ایمان آوردند بخدا ورسولش ایشانند آنان صدیقان وشهیدان نزد پروردگارشان که ایشانراست اجرشان

وَنُورُهُمْ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾ اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ

ونورشان وآنانکه کافر شدند وتکذیب کردند بآیتهای ما ایشانند اهل دوزخ بدانید بدرستیکه زندگانی

الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ ۖ كَمَثَلِ

دنیا بازی است ولهو وآرایش وناز بر یکدیگر وافزونی بسیاری در اموال واولاد مثل

غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا ۖ وَفِي الْآخِرَةِ

بارانیکه بشگفت آرد کفاررا رستنیش پس خشک شود پس بینی اورا زرد شده پس شود درهم شکسته ریزه ریزه ودر آخرت

عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ ۚ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

عقوبتی است سخت وآمرزشی از خدا وخوشنودی ونیست زندگانی دنیا مگر مایه فریب

﴿٢٠﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ

پیشی گیرید بسوی آمرزشی از پروردگارتان وبهشتی وعرض آن چون عرض آسمان وزمین است آماده شده

لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ
برای آنانکه ایمان آوردند بخدا و رسولش آن فضل خداست میدهدش بکسیکه میخواهد و خدا صاحب فضل
الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾ مَا أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِّن قَبْلِ أَن
است نرسید هیچ مصیبتی در زمین و نه در نفسهای شما مگر در کتاب پیش از آنکه
نَّبْرَأَهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾ لِّكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ
پدید آریم آنرا بدرستیکه آن بر خدا آسان است تا غمگین نشوید بر آنچه فوت شد از شما و شاد نشوید بآنچه داد شما را
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَن
و خدا دوست ندارد هر متکبر نازانرا آنانکه بخل میورزند و امر میکنند مردمانرا ببخل و کسیکه
يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ
روگردانید پس بدرستیکه خدا اوست بی نیاز ستوده بتحقیق فرستادیم رسولانمارا با بینه ها و فرو فرستادیم با ایشان
الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ۖ وَأَنزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ
کتاب و میزانرا تا قیام نمایند مردمان بعدل و فرستادیم آهن را در آنست آسیبی سخت و منفعتها
لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ ۚ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا
برای مردمان و تا بداند خدا کسیرا که یاری کند او را و رسولانش در نهان بدرستیکه خدا توانای عزیز است و بتحقیق فرستادیم
نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُم مُّهْتَدٍ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ
نوح را و ابراهیم را و گردانیدیم در اولاد آندو پیغمبری را و کتاب را پس بعضی از ایشان هدایت یافتند و بسیاری از ایشان
فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ
فاسقانند پس از پی در آوردیم بر اثرهای ایشان رسولانمارا و از پی در آوردیم عیسی ابن مریم را و دادیمش انجیل
وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً ۚ وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا
و گردانیدیم در دلهای آنانکه پیروی شدند آنرا مهری و رحمتی و رهبانیتی که بدعت ساختند او را ما ننوشتیم آنرا
عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا ۖ فَآتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ
بر ایشان مگر جستن رضای خدا پس رعایت نمودند آنرا حق رعایتش پس دادیم آنانرا که ایمان آوردند از ایشان اجر شانرا

وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ

وبسیاری از ایشان فاسقانند ای آنکسانیکه ایمان آوردند بپرهیزید از خدا وایمان بیاورید برسولش که میدهد شمارا

كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِ وَيَجْعَل لَّكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

دو نصیب از رحمتش وخواهد گردانید از برای شما نوری که راه روید بآن وخواهد آمرزید شمارا وخداست آمرزنده مهربان

﴿٢٨﴾ لِّئَلَّا يَعْلَمَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّن فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ

تا دانند اهل کتاب اینکه قدرت ندارند بر چیزی از فضل خدا واینکه افزونی

بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

در دست خداست میدهدش بآنکه میخواهد وخداست صاحب فضل بزرگ

سورة المجادلة مدنية وهي اثنتان وعشرون آية

حروفها ١٧٩٢ كلماتها ٤٧٣ ركوعها ٣

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا ۚ إِنَّ

بتحقیق شنید خدا گفتن آنزنیکه مجادله کرد باتو در زوجش وشکایت میبرد بخدا وخدا می شنید گفتگوی شمارا بدرستیکه

اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿١﴾ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنكُم مِّن نِّسَائِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَاتِهِمْ ۖ إِنْ أُمَّهَاتُهُمْ

خدا شنوای بیناست آنانکه ظهار کنند از شما از زنانشان نیستند آنها مادران ایشان نباشند مادران ایشان

إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُورًا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٢﴾

جز آنزنانیکه زادند ایشانرا وایشان میگویند ناپسندی از گفتار ودروغی وبدرستیکه خداست درگذرنده آمرزنده

وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِن نِّسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَاسَّا ۚ

وآنانکه ظهار کنند از زنانشان پس عود نمایند مرآنچه را گفتند پس آزاد کردن رقبه است از پیش از آنکه بهم رسند آندو

ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ بِهِ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ

آن پند داده میشود بآن وخداست بآنچه میکنید آگاه پس کسیکه نیافت پس روزه دو ماه تمام پی در پی است

مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّا ۚ فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ۚ ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

پیش از آنکه بهم رسند آن پس کسیکه نتواند پس اطعام شصت مسکین است این برای آنکه ایمان آرید بخدا و رسولش

وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ۗ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كُبِتُوا

و این حدهای خداست و برای کافرانست عذاب پر درد بدرستیکه آنانکه مخالفت میکنند خدا و رسولش را نگونسار شدند

كَمَا كُبِتَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ۚ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥﴾ يَوْمَ

همچنانکه نگونسار گردانیده آنانکه پیش از ایشان بودند و بتحقیق فرستادیم آیتهای روشن و برای کافرانست عذاب خوار کننده روزیکه

يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا ۚ أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

برانگیزد ایشانرا خدا همگی پس خبر دهد ایشانرا بآنچه کردند ضبط کرد آنرا خدا و فراموش کردند آنرا و خداست بر همه چیزی شاهد

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَىٰ ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ

آیا ندیدی که خدا میداند آنچه در آسمانهاست و آنچه در زمین است باشد هیچ راز سه کس جز اوست چهارمین ایشان

وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَىٰ مِنْ ذَٰلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ۖ

و نه پنج جز که اوست ششمین ایشان و نه کمتر از آن و نه بیشتر جز اوست با ایشان هر جا باشند

ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ

پس خبر میدهد آنهارا بآنچه کردند روز قیامت بدرستیکه خدا بهر چیزی داناست آیا ندیدی بسوی آنانکه نهی کرده شده از

النَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَاجَوْنَ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ

راز گفتن پس عود میکنند بآنچه نهی کرده شدند از آن و راز میگویند ببدی و دشمنی و نافرمانی رسول

وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا

و چون آیند تحیت گویند ترا بآنچه تحیت نگفت ترا بآن خدا و میگویند در خودهاشان چرا عذاب نمیکند ما را خدا بآنچه

نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَنَاجَيْتُمْ

میگوییم بس است آنهارا دوزخ که در میآیند در آن پس بدست آنجای بازگشت ای آنانکه ایمان آوردند چون راز باهم گوئید

فَلَا تَتَنَاجَوْا بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَاجَوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ ۖ وَاتَّقُوا

پس راز مگوئید ببدی و دشمنی و نافرمانی رسول و راز گوئید بخوبی و پرهیزکاری و پرهیزید

اللّٰهِ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ۝٩ اِنَّمَا النَّجْوٰى مِنَ الشَّيْطٰنِ لِيَحْزُنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَيْسَ

از خدا که بسوی او حشر کرده خواهید شد جز این نیست که این راز گفتن از شیطانست تا غمگین شود آنانکه ایمان آوردند و نیست

بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۭ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ۝١٠ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا

ضرر رساننده ایشانرا بچیزی مگر باذن خدا و بر خدا باید توکل کنند مومنان ای آنکسانیکه ایمان آوردید

اِذَا قِيْلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوْا فِي الْمَجٰلِسِ فَافْسَحُوْا يَفْسَحِ اللّٰهُ لَكُمْ ۚ وَاِذَا قِيْلَ انْشُزُوْا فَانْشُزُوْا يَرْفَعِ

هرگاه گفته شود مرشمارا جا وا کنید در مجالس پس جا وا کنید که جا وا میکند خدا برای شما و چون گفته شود که برخیزید پس برخیزید تا بلند گرداند

اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ ۙ وَالَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ دَرَجٰتٍ ۭ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ۝١١ يٰٓاَيُّهَا

خدا آنانرا که ایمان آوردند از شما و آنانرا که داده شدند علم مرتبها و خدا بآنچه میکنید آگاه است ای

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا نَاجَيْتُمُ الرَّسُوْلَ فَقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰىكُمْ صَدَقَةً ۭ ذٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ

آنکسانیکه ایمان آوردید چون راز گوئید با رسول پس مقدم دارید میانه دو دست رازتان صدقه را آن بهتر است برای شما

وَاَطْهَرُ ۭ فَاِنْ لَّمْ تَجِدُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ۝١٢ ءَاَشْفَقْتُمْ اَنْ تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيْ

و پاکیزه تر پس اگر نیابید پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست آیا ترسیدید که مقدم دارید میانه دو دست

نَجْوٰىكُمْ صَدَقٰتٍ ۭ فَاِذْ لَمْ تَفْعَلُوْا وَتَابَ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَ

رازگفتنتان صدقها را پس چون نکردید و پذیرفت خدا توبه از شما پس برپا دارید نماز را و بدهید زکوة را و

اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۭ وَاللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ۝١٣ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ

اطاعت نمائید خدا و رسولش را و خدا آگاهست بآنچه میکنید آیا ندیدی بسوی آنانکه دوست گرفتند گروهی را که غضب کرد

اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ۭ مَا هُمْ مِّنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ ۙ وَيَحْلِفُوْنَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ ۝١٤ اَعَدَّ اللّٰهُ

خدا بر ایشان نیستند آنها از شما و نه از ایشان و سوگند یاد میکنند بر دروغ و ایشان میدانند آماده کرده خدا

لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا ۭ اِنَّهُمْ سَاۗءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ۝١٥ اِتَّخَذُوْٓا اَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوْا عَنْ

برای ایشان عذابی سخت بدرستیکه ایشان بد است آنچه که میکنند گرفتند سوگندهاشانرا سپری پس باز داشته شدند

سَبِيْلِ اللّٰهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ۝١٦ لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا

از راه خدا پس برای ایشانست عذابی خوار کننده کفایت نکند از ایشان اموال ایشان و نه اولاد ایشان از خدا چیزی را

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا

ایشانند اهل آتش آنانند در آن جاودانیان روزیکه برانگیزاند ایشانرا خدا همگی پس سوگند یاد میکنند برای او همچنانکه

يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٨﴾ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ

سوگند یاد میکنند برای شما و می پندارند که ایشانند بر چیزی دانسته باش که ایشانند آنها دروغگویان استیلا یافت بر ایشان

الشَّيْطَانُ فَأَنْسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ

شیطان پس فراموش گردانید آنها را ذکر خدا آنهایند سپاه شیطان دانسته باش که سپاه شیطان آنهایند زیانکاران

﴿١٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا

بدرستیکه آنانکه مخالفت مینمایند خدا و رسولش را آنهایند در خوارترین نوشت خدا که هر آینه غالب میشوم من

وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾ لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ

و رسولانم بدرستیکه خداست قوی عزیز نیابی گروهیرا که ایمان آورند بخدا و روز بازپسین دوست دارند آنرا که مخالفت

اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَٰئِكَ كَتَبَ فِي

نمود خدا و رسولش را و اگرچه باشند پدرانشان یا پسرانشان یا برادرانشان یا خویشان آنها آنگروه نوشت در

قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

دلهاشان ایمان و قوت داد ایشانرا بروحی از آن و داخل میگرداند بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها

خَالِدِينَ فِيهَا ۚ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۚ أُولَٰئِكَ حِزْبُ اللَّهِ ۚ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

جاودانیان در آنها خوشنود شد خدا از ایشان و خوشنود شدند از او ایشان سپاه خدایند آگاه باش که سپاه خدا آنهایند رستگاران

سورة الحشر مدنية وهي أربع وعشرون آية

حروفها ١٦١٣ — كلماتها ٤٣٥ — ركوعها ٣

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا

تسبیح کرد خدا را آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و اوست عزیز حکیم اوست آنکه بیرون کرد آنانرا که کافر شدند

مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ

از اهل کتاب از دیارشان در اول راندن گمان نبرده بودید که بیرون روند و گمان برده بودند ایشان باز دارندهٔ شان

حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ

حصارهاشان از خدا پس آمد ایشانرا خدا از جائیکه گمان نبرده بودند و انداخت در دلهاشان هراس که خراب میکردند

بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ ﴿٢﴾ وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ

خانهاشانرا بدستهای خودشان و دستهای مؤمنین پس عبرت گیرید ای صاحبان دیدها و اگر نه آن بود که نوشته بود خدا

عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿٣﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا

بر ایشان آن جلاء هر آینه عذاب میکرد آنهارا در دنیا و برای ایشانست در آخرت عذاب آتش آن بابتست که ایشان مخالفت کردند

اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِّ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِينَةٍ

خدا و رسولش را و کسیکه مخالفت نماید خدا و رسولش را پس بدرستیکه خداست سخت عقوبت آنچه را که بریدید از درخت خرما

أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْزِيَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾ وَمَا أَفَاءَ

یا واگذاشتید آنرا ایستاده بر اصلهایش پس بود باذن خدا و تا خوار دهد فاسقانرا و آنچه را باز گردانید

اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ

خدا بر رسولش از ایشان پس بر نتاختید بر آن اسبی و نه شتری ولیکن خدا تسلط میدهد

رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ

رسولانش بر آنکه میخواهد و خداست بر همه چیز توانا آنچه را برگردانید خدا بر رسولش از

أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا

اهل قریه‌ها پس برای خدا و رسول است و برای صاحب قرابت و یتیمان و مسکینان و ابن سبیل تا نبوده

يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا

باشد دایره نوبت میان اغنیاء از شما و آنچه داد شمارا رسول پس بگیرید او را و آنچه نهی کرد شمارا از آن پس باز ایستید

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾ لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ

و بپرهیزید از خدا و بدرستیکه خدا سخت عقوبتست برای محتاجان مهاجرانست آنانکه بیرون کرده شدند از دیارشان

وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ

واموالشان میجویند فضلی از خدا وخوشنودی ویاری میکنند خدا ورسولش را ایشانند آنها

الصَّادِقُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُو الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِن قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ

راستگویان آنانکه جایگاه ساختند آن دار را وایمان را پیش از ایشان دوست میدارند آنکس را که مهاجرت نمود بسوی ایشان

وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ

ونمییابند در سینه‌هاشان خواهشی از آنچه داده شدند وترجیح میکنند بر خودهاشان واگرچه باشد بایشان

خَصَاصَةٌ ۚ وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾ وَالَّذِينَ جَاءُو مِن بَعْدِهِمْ

احتیاج وآنکه نگه داشته شود از بخل نفسش پس ایشانند آنها رستگاران وآنانکه آمدند از بعد ایشان

يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا

گویند پروردگارا بیامرز مارا وبرادران مارا آنانکه پیشی گرفتند از ما بایمان و نگردان در دلهای ما کینه

لِّلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ

مر آنانرا که ایمان آوردند پروردگارا بدرستیکه تو مهربان رحیم آیا ندیدی بسوی آنانکه نفاق ورزیدند که میگفتند مر برادرانشانرا آنانکه

كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِن

کافر شدند از اهل کتاب که اگر بیرون کرده شوید بیرون میرویم باشما واطاعت نمیکنیم در خلاف شما احدی را هرگز واگر

قُوتِلْتُمْ لَنَنصُرَنَّكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١١﴾ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ

قتال کرده شوید یاری میکنیم شمارا وخدا گواهی میدهد که ایشانند دروغگویان اگر بیرون کرده شوند بیرون نخواهند رفت با ایشان

وَلَئِن قُوتِلُوا لَا يَنصُرُونَهُمْ وَلَئِن نَّصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٢﴾

واگر قتال کرده شوند یاری نخواهند کرد ایشانرا واگر یاری کنند ایشانرا میگردانند پشتها پس یاری کرده نشوند

لَأَنتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِم مِّنَ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا

هرآینه شما سخت‌ترید از راه بیم در سینه‌های ایشان از خدا آن باینست که ایشان گروهی اند که نمیفهمند

يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرًى مُّحَصَّنَةٍ أَوْ مِن وَرَاءِ جُدُرٍ ۚ بَأْسُهُم بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ

کارزار نمیکنند باشما همگی مگر در قریه‌های مستحکم یا از پشت دیوارها کارزار شان میان خود سخت است

تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتّٰى ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُوْنَ ﴿١٤﴾ كَمَثَلِ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ

پندارند آنها را همگی باهم و دلهاشان پراکنده کانند آن بانست که آنها گروهی اند نیابند بعقل چون مثل آنانکه بودند پیش از ایشان

قَرِيْبًا ذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطٰنِ اِذْ قَالَ لِلْاِنْسَانِ اكْفُرْ

نزدیک چشیدند بدی عاقبت کار شانرا و برای ایشانست عذابی پردرد چون مثل شیطان هنگامیکه گفت مر انسانرا که کافر شو

فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ اِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّنْكَ اِنِّيْٓ اَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٦﴾ فَكَانَ عَاقِبَتَهُمَآ اَنَّهُمَا

پس چون کافر شد گفت بدرستیکه من بیزارم از تو بدرستیکه من میترسم از خدا که پروردگار جهانیانست پس باشد انجام آندو تا اینکه

فِي النَّارِ خٰلِدَيْنِ فِيْهَا وَذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٧﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَلْتَنْظُرْ

در آتش هردو جاودانی در آن و اینست جزای ستمکاران ای آنانکه ایمان آوردند بپرهیزید از خدا و باید بنگرد

نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ

نفسی که چه پیش فرستاد برای فردا و بپرهیزید خدا را بدرستیکه خدا آگاه است بآنچه میکنید و نباشید چون آنانکه

نَسُوا اللّٰهَ فَاَنْسٰهُمْ اَنْفُسَهُمْ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿١٩﴾ لَا يَسْتَوِيْٓ اَصْحٰبُ النَّارِ وَاَصْحٰبُ

فراموش نمودند خدا را پس فراموش گردانید بر آنها خودهاشانرا ایشانند آنها فاسقان یکسان نیستند اهل آتش و اهل

الْجَنَّةِ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ ﴿٢٠﴾ لَوْ اَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْاٰنَ عَلٰى جَبَلٍ لَّرَاَيْتَهٗ

بهشت اهل بهشت ایشان اند کامیابان اگر فرو فرستاده بودیم این قرآن را بر کوه هر آینه دیده بودی آنرا

خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللّٰهِ وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ

فروتن شکاف خورده از ترس خدا و این مثلها میزنیم آنها را از برای مردمان باشد که ایشان فکر کنند

﴿٢١﴾ هُوَ اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ

اوست خدا که نیست خدائی مگر او دانای نهان و آشکارست اوست بخشاینده مهربان اوست

اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوْسُ السَّلٰمُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيْزُ الْجَبَّارُ

خدائی که نیست خدائی مگر او پادشاه پاک بری از نقص و عیب ایمن گرداننده نگهبان عزیز بزرگوار

الْمُتَكَبِّرُ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٢٣﴾ هُوَ اللّٰهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ

در نهایت کبریا پاکست خدا از آنچه شریک میسازند اوست خدائی آفریننده پدید آورنده صورت بخش مر اوراست

الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

نامهای نیکو تسبیح میکند او را آنچه در آسمانها وزمین است واوست عزیز حکیم

سورة الممتحنة مدنية وهي ثلث عشرة آية

حروفها ١٥١٠ — كلماتها ٣٤٨ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ

ای آن کسانیکه ایمان آوردند مگیرید دشمن مرا ودشمن خود تانرا دوستان میفرستید بسوی ایشان بدوستی وبتحقیق

كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُم مِّنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَن تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِن

کافر شدند بآنچه آمد شمارا از حق بیرون میکنند رسول را وشمارا که ایمان میآرید بخدا پروردگارتان اگر

كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي ۚ تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ

هستید که بیرون میآمدید برای جهاد کردن در راه من وجستن رضای من بنهانی میفرستید بسوی ایشان بدوستی ومن داناترم

بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنتُمْ ۚ وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١﴾ إِن يَثْقَفُوكُمْ

بآنچه پنهان میکنید وآنچه آشکار میکنید وآنکه میکند آنرا از شما پس بتحقیق که گم شد از میان راه اگر یابند شمارا

يَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُم بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ

باشند مرشمارا دشمنان وگشایند بشما دستهاشان وزبانهاشان ببدی وآرزو کردند کاش کافر شوید

﴿٢﴾ لَن تَنفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ ۚ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

سودی ندهد هرگز شمارا رحمهاتان ونه فرزندانتان روز قیامت جدائی میاندازد میانتان وخدا بآنچه میکنید بیناست

﴿٣﴾ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ ۖ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَآءُ

بتحقیق که باشد مرشمارا اقتدای نیکو در ابراهیم وآنانکه بودند با او هنگامیکه گفتند مر قوم خود را بدرستیکه ما بیزاریم

مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ

از شما واز آنچه میپرستید از غیر خدا انکار ورزیدیم بشما وپدید آمد میان ما ومیان شما دشمنی وکینه ورزی

أَبَدًا حَتّٰى تُؤْمِنُوا بِاللّٰهِ وَحْدَهٗ إِلَّا قَوْلَ إِبْرٰهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ

همیشه تا که ایمان آرید بخدا تنها است او مگر گفتن ابراهیم مر پدر شرا که هر آینه آمرزش خواهم من برای تو و مالک نیستم ترا

مِنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا

از خدا هیچ چیز پروردگارا بر تو توکل کردیم و بسوی تو بازگشت نمودیم و بسوی تو است بازگشت پروردگارا مگردان ما را

فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاغْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٥﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ

فتنه برای آنانکه کافر شدند و بیامرز ما را پروردگارا بدرستیکه تو تی عزیز حکیم بتحقیق که باشد مر شما را در ایشان

أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

اقتدای نیکو مر کسی را که است امیدواری بخدا و روز باز پسین و آنکه روی گرداند پس بدرستیکه خدا اوست بی نیاز ستوده

﴿٦﴾ عَسَى اللّٰهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوَدَّةً وَاللّٰهُ قَدِيرٌ وَاللّٰهُ

شاید که خدا بگرداند میانه شما و میانه آنانکه دشمن داشتید از ایشان دوستی و خدا توانا است و خدا است

غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧﴾ لَا يَنْهٰكُمُ اللّٰهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ

آمرزنده مهربان نهی نمیکند شما را خدا از آنانکه کارزار نکردند با شما در دین و بیرون نکردند شما را از

دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهٰكُمُ اللّٰهُ عَنِ الَّذِينَ

دیارتان اینکه نیکو دارید ایشان را و خوبی کنید بعدالت با ایشان بدرستیکه خدا دوست میدارد عدالت کنندگان را جز این نیست که نهی میکند شما را خدا از آنانکه

قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلٰى إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوْهُمْ وَمَنْ

کارزار کردند با شما در دین و بیرون کردند شما را از دیارتان و هم پشت شدند بر بیرون کردن شما که دوست دارید ایشان را و آنکه

يَتَوَلَّهُمْ فَأُولٰئِكَ هُمُ الظّٰلِمُونَ ﴿٩﴾ يٰأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ

دوست میدارد آنها را پس ایشانند آنها ظالمان ای آن کسانیکه ایمان آوردید چونکه آیند شما را زنان با ایمان هجرت گزیده

فَامْتَحِنُوهُنَّ اللّٰهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ

پس بیازمایید ایشان را خدا داناتر است بایمانشان پس اگر دانستید آنها را با ایمان پس باز نفرستید آنها را بسوی کفار

لَا هُنَّ حِلٌّ لَهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَآتُوهُمْ مَا أَنْفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ

نه آنها حلالند برای ایشان و نه ایشان حلال میباشند برای آنها و بدهید آنها را آنچه انفاق کردند و نیست گناهی بر شما که نکاح کنید آنها را

عسی الله ان یجعل ٧ نزد بجائی

إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسْأَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ وَلْيَسْأَلُوا مَا

چون بدهید بآنها اجرهاشانرا و چنگ مزنید بعلاقهای زنان کافره و بخواهید آنچه را انفاق کردید و باید که بخواهید آنچه را

أَنْفَقُوا ۚ ذَٰلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ

انفاق نمودند اینست حکم خدا حکم میکند میان شما و خداست دانای حکیم و اگر رفت از شما چیزی از جفتهاتان

إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَآتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِثْلَ مَا أَنْفَقُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي

بسوی کافران پس نوبت یافتید پس بدهید آنانرا که رفت جفتهاشان مثل آنچه انفاق نمودند و بپرهیزید از خدا که

أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰ أَنْ لَا يُشْرِكْنَ

شمایید بآن گردندگان ای نبی چون آیند ترا زنان با ایمان بیعت کنند با تو که شریک نسازند

بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ

با خدا چیزی را و دزدی نکنند و بزنا تن در ندهند و نکشند اولاد شانرا و نیارند دروغی را

يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ

که بربندند آنرا میان دستهاشان و پاهاشان و نافرمانی نکنند ترا در خوبی پس بیعت کن با آنها و

وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا

و آمرزش خواه برای آنها از خدا بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست ای آن کسانیکه ایمان آوردند دوست نداریدگروهیرا

غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَئِسُوا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَئِسَ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

که غضب کرد خدا برایشان بتحقیق نومید شدند از آخرت همچنانکه نومید شدند کافران از اصحاب قبور

سورة الصف مدنية وهي أربع عشرة آية

حروفها ٩٢٦ — كلماتها ٢٢١ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

تسبیح کرد مر خدا را آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و اوست عزیز حکیم ای آنکسانیکه ایمان آوردند

لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾

چرا میگوئید آنچه را که نمیکنید بزرگست از روی شدت غضب نزد خدا که گوئید آنچه را که نمیکنید

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ ﴿٤﴾ وَإِذْ قَالَ

بدرستیکه خدا دوست میدارد آنانرا که کارزار کنند در راهش صف زده گویا که ایشانند بنائی استوار ساخته شده وهنگامیکه گفت

مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ لِمَ تُؤْذُونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ

موسی مر قومش را ای قوم چرا میرنجانید مرا وبتحقیق میدانید که منم رسول خدا بسوی شما پس چون گشتند گردانید

اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾ وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي

خدا دلهاشانرا وخدا هدایت نمیکند گروه فاسقان را وهنگامیکه گفت عیسی پسر مریم ای بنی

إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَاةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ

اسرائیل بدرستیکه منم رسول خدا بسوی شما تصدیق کننده مر آنچه را میان دو دست من از توریة وبشارت دهنده برسولی که

يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَٰذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ

میآید از بعد من که نامش احمد پس چون آمد ایشانرا بابینتها گفتند این سحریست آشکار وکیست ظالمتر

مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَىٰ إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾

از آنکه بست بر خدا دروغرا واو خوانده میشود بسوی اسلام وخدا هدایت نمیکند گروه ظالمانرا

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي

میخواهند که خاموش کنند نور خدارا بدهنهاشان وخدا کامل کننده است نور شرا واگر خوش نداشته باشند کافران واوست آنکه

أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾ يَا

فرستاد رسولش را بهدایت ودین حق تا غالب سازد آنرا بر دین همه واگر ناخوش داشته باشند مشرکان ای

أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ

آن کسانیکه ایمان آوردید آیا دلالت کنم شمارا بر سوداگری که رهاند شمارا از عذاب پر درد ایمان آورده باشید بخدا و

رَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

رسولش وجهاد میکرده باشید در راه خدا بمالهاتان ونفسهاتان آن بهتر است از برای شما اگر هستید که بدانید

سورهٔ صف را دوست نماید خوانیدش یاد در فرض نوافل
باز دارد کشش حقتعالی در صف
باملائکه و انبیاء میکشش ✻

(٤) إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ
یعنی بدرستیکه خدا دوست میدارد
آنانرا که کارزار میکنند در راه
در حالی که صف زده اند در صفی که جهاد کنند
زده اند در صفی که جهاد کنند
بنائی اند از آهن ریخته شده
ثبات اقدام در صفی که جهاد کنند
بیکدیگر چسبیده اند بر دیوار
از غایت اتصال در صفوف
قتال

(١١) يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي

میآمرزد مرشمارا گناهانرا و داخل میگرداند شمارا در بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها و مسکنهای پاکیزه در

جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (١٢) وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ

بهشتهای جاوید این است کامیابی بزرگ و دیگر چیزی که دوست میدارید بدست یاری است از خدا و فتح نزدیک و بشارت ده

الْمُؤْمِنِينَ (١٣) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ

مؤمنان را ای آن کسانیکه ایمان آوردید باشید یاوران خدا همچنانکه گفت عیسی پسر مریم مر حواریین را

مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَآمَنَتْ طَائِفَةٌ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ

کیست انصار من بسوی خدا گفتند حواریون که ما انصار خدا پس ایمان آوردند گروهی از بنی اسرائیل

وَكَفَرَتْ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ (١٤)

و کافر شدند گروهی پس فیروزی دادیم آنانرا که ایمان آوردند بر دشمنانشان پس گردیدند غالبان

سورة الجمعة مدنية وهي إحدى عشرة آية

حروفها ٢٤٨ — كلماتها ١٧٥ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ (١) هُوَ

تسبیح میگوید خدارا آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است آن پادشاه پاک عزیز حکیم اوست

الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ

آنکه برانگیخت در امیها رسولی از ایشان میخواند برایشان آیتهایش را و پاک میسازد ایشانرا و میآموزدشان

الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (٢) وَآخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا

کتاب و حکمت را و بدرستیکه بودند از پیش هر آینه در گمراهی آشکار و دیگرانند از ایشان که

يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (٣) ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ

ملحق نشدند بایشان و اوست عزیز حکیم آن فضل خداست میدهد بکسیکه میخواهد و خداست صاحب فضل

الْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَاةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا

بزرگ مثل آنانکه بار کرده شدند توریة پس برنداشتند آنرا مثل خراست که بردارد کتابهارا

بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾ قُلْ

بداست مثل گروهی که تکذیب کردند آیتهای خدارا وخدا هدایت نمیکند گروه ستمکارانرا بگو

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِنْ

ای آن کسانیکه یهودیت اختیار کردند اگر ادعا نمائید دوستان خدائید از غیر مردمان پس آرزو کنید مرگرا اگر

كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾

هستید راستگویان وآرزو نخواهید کرد آنرا هرگز بسبب آنچه پیش میفرستاد دستهاشان وخدا داناست بستمکاران

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَى عَالِمِ الْغَيْبِ وَ

بگو بدرستیکه آن مرگی که میگریزید از او پس بدرستیکه آن ملاقات کننده شماست پس برگردانیده میشوید بعالم غیب و

الشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ

شهادت پس خبر خواهد داد شمارا بآنچه بودید که میکردید ای آن کسانیکه ایمان آوردید چون ندا کرده شود برای نماز

مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ

از روز جمعه پس بشتابید بسوی ذکر خدا وواگذارید بیع را آن بهتراست برای شما اگر هستید

تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ

که بدانید پس چون گذارده شود نماز پس پراکنده شوید در زمین وبجوئید از فضل خدا

وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انْفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ

ویاد کنید خدارا بسیار شاید که رستگار شوید وچون ببینند تجارتی یا لهوی متفرق شده میروند بسوی آن وبگذارند

قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

ترا ایستاده بگو آنچه نزد خداست بهتراست از لهو واز تجارت وخداست بهترین روزی دهندگان

سورة المنافقون مدنية وهي احدى عشرة آية

حروفها ٢٧٦ — كلماتها ١٢٩ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا جَآءَكَ الْمُنٰفِقُوْنَ قَالُوْا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُوْلُ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُوْلُهٗ ۗ وَاللّٰهُ

چون آمدند بسوی تو منافقان گویند گواهی دهیم توئی رسول خدا و خدا میداند آنکه تو فرستادهٔ اوئی و خدا

يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَكٰذِبُوْنَ ۝١ اِتَّخَذُوْٓا اَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۗ

گواهی میدهد آنکه منافقان دروغگویانند بگیرید سوگندهای خود را سپری پس منع نمودند از راه خدا

إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ۝٢ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا فَطُبِعَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُوْنَ

که ایشان بد باشند از آنچه میکنند آن بسبب اینست که ایمان آوردند پس کافر شدند پس مهر نهاده شد بر دلهای ایشان پس ایشان نمیفهمند

۝٣ وَإِذَا رَاَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ اَجْسَامُهُمْ ۗ وَإِنْ يَّقُوْلُوْا تَسْمَعْ لِقَوْلِهِمْ ۗ كَاَنَّهُمْ خُشُبٌ مُّسَنَّدَةٌ ۗ

و چون بینی ایشان را خوش آید ترا جسمهای ایشان و چون سخن کنند بشنو قول ایشان را گویا ایشانند چوبهای بدیوار تکیه زده

يَحْسَبُوْنَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ ۗ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ ۗ قٰتَلَهُمُ اللّٰهُ ۗ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ۝٤ وَإِذَا

می پندارند هر فریاد بر ایشان دشمنند پس حذر کن از ایشان قتال کند با ایشان خدا چگونه برگردانیده میشوند و چون

قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ لَوَّوْا رُءُوْسَهُمْ وَرَاَيْتَهُمْ يَصُدُّوْنَ وَهُمْ مُّسْتَكْبِرُوْنَ

گفته شود مر ایشان را بیائید تا آمرزش خواهد برای شما فرستادهٔ خدا پیچند سرهای ایشان را و بینی ایشان را می بینند و ایشان باشند تکبر کنندگان

۝٥ سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ اَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ اَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ ۗ لَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ۗ إِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي

یکسان است برای ایشان آمرزش کرده باشی ایشان را یا استغفار نکرده باشی برای ایشان هرگز نیامرزد خدا مر ایشان را بدرستیکه خدا هدایت نکند

الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ۝٦ هُمُ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ لَا تُنْفِقُوْا عَلٰى مَنْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ حَتّٰى

گروه فاسقان را ایشانند آنانکه میگویند انفاق نکنید بر آنکه نزد رسول خداست تا

يَنْفَضُّوْا ۗ وَلِلّٰهِ خَزَآئِنُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلٰكِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَفْقَهُوْنَ ۝٧ يَقُوْلُوْنَ

متفرق شوند و خدا راست خزینهای آسمانها و زمین ولیکن منافقان نمیفهمند میگویند

لَئِنْ رَّجَعْنَآ اِلَى الْمَدِيْنَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْاَعَزُّ مِنْهَا الْاَذَلَّ ۗ وَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُوْلِهٖ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ

اگر باز گردیم بسوی مدینه بیرون خواهد کرد البته عزیزتر از آن ذلیلتر را و مر خدا راست عزت و برای رسول وی و برای گروندگان

وَلٰكِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٨﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُلْهِكُمْ اَمْوَالُكُمْ وَلَآ

ولیکن منافقان نمیدانند ای آنانکه گرویدند غافل نگرداند شمارا اموال شما و نه

اَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ ۚ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿٩﴾ وَاَنْفِقُوْا

اولاد شما از ذکر خدا و کسیکه کرد اینرا پس آنگروه ایشانند زیانکاران و انفاق کنید

مِمَّا رَزَقْنٰكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُوْلَ رَبِّ لَوْلَآ اَخَّرْتَنِيْٓ اِلٰٓى اَجَلٍ

از آنچه روزی گردانیدیم شمارا پیش از آنکه بیاید یکی از شمارا مرگ پس گوید ای پروردگار من اگر پس بیندازی مرا مرگی

قَرِيْبٍ فَاَصَّدَّقَ وَاَكُنْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١٠﴾ وَلَنْ يُّؤَخِّرَ اللّٰهُ نَفْسًا اِذَا جَآءَ اَجَلُهَا

نزدیک پس صدقه بدهم و بشوم از نیکان و هرگز پس نیندازد خدا نفسی را هرگاه بیاید مدت او

وَاللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١١﴾

وخدا آگاه است بآنچه میکنید

سُوْرَةُ التَّغَابُنِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٍ عَشْرَةَ اٰيَةً

حروفها ١٠٧٠ كلماتها ٢٤١ رکوعها ٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ

تسبیح میکند خدارا آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است مر اوراست پادشاهی و مر اوراست ستایش و اوست بر همه چیز توانا

﴿١﴾ هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَّمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ ۚ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ

اوست آنکه آفرید شمارا پس بعضی از شما کافرید و بعضی از شما مؤمن و خدا بآنچه میکنید بیناست آفرید

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۚ وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ مَا

آسمانها و زمین را براستی و صورت داد شمارا پس نیکو گردانید صورتهای شمارا و بسوی اوست بازگشت میداند آنچه

فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ

در آسمانها و زمین است و میداند آنچه را که پنهان میکنید و آنچه را که آشکار نمائید و خدا داناست بذات سینه ها

﴿٤﴾ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٥﴾

آیا نیامد شمارا خبر آنانکه کافر شدند از پیش پس چشیدند بدی کار شمارا و ایشانراست عذابی دردناک

ذٰلِكَ بِاَنَّهٗ كَانَتْ تَّاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالُوْٓا اَبَشَرٌ يَّهْدُوْنَنَا فَكَفَرُوْا وَتَوَلَّوْا

آن بسبب این بود که آمد ایشانرا رسولان ایشان بشواهد پس گفتند آیا انسانی هدایت میکند ما را پس کافر شدند و روی گردانید

وَّاسْتَغْنَى اللّٰهُ ۭ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ ۝٦ زَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنْ لَّنْ يُّبْعَثُوْا ۭ قُلْ بَلٰى وَرَبِّيْ لَتُبْعَثُنَّ

و بینیاز آمد خدا و خدا بینیاز ستوده است گمان بردند آنانکه کافر شدند آنکه برانگیخته نخواهند شد بگو بلی قسم بپروردگار من هر آینه برانگیخته

ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۭ وَذٰلِكَ عَلَي اللّٰهِ يَسِيْرٌ ۝٧ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَالنُّوْرِ الَّذِيْٓ اَنْزَلْنَا ۭ

شوید پس خبر داده شوید بآنچه کرده اید و این بر خدا آسان است پس بگروید بخدا و رسول او و آن نور را که فرستادیم

وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ۝٨ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ۭ ذٰلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ ۭ وَمَنْ يُّؤْمِنْۢ بِاللّٰهِ وَ

و خدا بآنچه میکنید آگاه است روزیکه جمع کند شما را برای روز جمع آنست روز مغبون کردن و کسیکه ایمان بیاورد بخدا و

يَعْمَلْ صَالِحًا يُّكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّاٰتِهٖ وَيُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ

میکند کار شایسته در میگذراند از او بدیهایش و داخل میکند او را در بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها جاوید ایشان در آن

اَبَدًا ۭ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ۝٩ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰۗىِٕكَ اَصْحٰبُ النَّارِ خٰلِدِيْنَ

همیشه اینست کامیابی بزرگ و آنانکه کافر شدند و تکذیب کردند آیتهای ما ایشانند یاران آتش جاودانیان

فِيْهَا ۭ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ۝١٠ مَآ اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۭ وَمَنْ يُّؤْمِنْۢ بِاللّٰهِ يَهْدِ

در آن و بد بازگشتی است نرسید هیچ مصیبتی مگر باذن خدا و کسیکه ایمان آورد بخدا هدایت کند

قَلْبَهٗ ۭ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ۝١١ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ ۚ فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاِنَّمَا عَلٰي

دلش را و خدا بهمه چیز داناست و پیروی کنید خدا را و پیروی کنید رسول را پس اگر روگردانید پس جز این نیست

رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ۝١٢ اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۭ وَعَلَي اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ۝١٣ يٰٓاَيُّهَا

رسول ما است رسانیدن آشکار خدا نیست خدائی جز او و بر خدا پس توکل میکنند گروندگان ای

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ مِنْ اَزْوَاجِكُمْ وَاَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَّكُمْ فَاحْذَرُوْهُمْ ۚ وَاِنْ تَعْفُوْا وَتَصْفَحُوْا

آنانکه گرویدید بدرستیکه جفتهای شما و اولاد شما دشمنند برای شما پس برحذر باشید و اگر درگذرید و عفو کنید

وَتَغْفِرُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ۝١٤ اِنَّمَآ اَمْوَالُكُمْ وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۭ وَاللّٰهُ عِنْدَهٗٓ اَجْرٌ

و بخشید پس بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست جز این نیست که اموال شما و اولاد شما ملاند و خدا نزد او مزد

عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوا وَاَطِيعُوا وَاَنْفِقُوا خَيْرًا لِّاَنْفُسِكُمْ ۗ وَمَنْ يُّوقَ

بزرگست پس بپرهیزید از خدا آنچه توانید و بشنوید و اطاعت کنید و انفاق کنید بهتر برای نفس خود و آنکه نگهداری کند

شُحَّ نَفْسِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٦﴾ اِنْ تُقْرِضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضٰعِفْهُ لَكُمْ وَ

بخل نفس را پس آنگروه ایشانند رستگاران اگر وام دهید خدا را وام نیکو زیاد کند آنرا برای شما و

يَغْفِرْ لَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ شَكُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿١٧﴾ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿١٨﴾

بیامرزد شما را و خداست قبول کننده با حلم دانای غیب و آشکار عزیز حکیم است

سُوْرَةُ الطَّلَاقِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ اثْنَتَا عَشْرَةَ اٰيَةً

حروفها ١١٦٠ — كلماتها ٢٨٧ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ فَطَلِّقُوْهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَاَحْصُوا الْعِدَّةَ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ

ای پیغمبر چون طلاق دادید زنان را پس طلاق دهید ایشانرا وقت عدهٔ شان و ضبط نمائید عدهٔ را و بپرهیزید از خدا

رَبَّكُمْ ۚ لَا تُخْرِجُوْهُنَّ مِنْۢ بُيُوْتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ اِلَّآ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ وَتِلْكَ

پروردگار خود بیرون مکنید ایشانرا از خانهای ایشان و نباید بیرون روند مگر آنکه پدید آید از ایشان کار زشتی ظاهر و آن

حُدُوْدُ اللّٰهِ ۚ وَمَنْ يَّتَعَدَّ حُدُوْدَ اللّٰهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهٗ ۚ لَا تَدْرِيْ لَعَلَّ اللّٰهَ يُحْدِثُ بَعْدَ

حدهای خداست و کسیکه درگذرد از حدود خدا پس بتحقیق ظلم کرده برخود نمیدانی شاید که خدا پدید آورد بعد

ذٰلِكَ اَمْرًا ﴿١﴾ فَاِذَا بَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَاَمْسِكُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ اَوْ فَارِقُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ وَّاَشْهِدُوْا

از آن امری پس چون برسد عدتشان پس نگاه دارید ایشانرا بخوبی یا مفارقت دهید ایشانرا بخوبی و گواه گیرید

ذَوَيْ عَدْلٍ مِّنْكُمْ وَاَقِيْمُوا الشَّهَادَةَ لِلّٰهِ ۚ ذٰلِكُمْ يُوْعَظُ بِهٖ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ

دو عادل از خود و بپا دارید شهادت را برای خدا آنست که پند داده شوند بآن آنکه بوده است که میگرود بخدا و بروز

الْاٰخِرِ ۚ وَمَنْ يَّتَّقِ اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّهٗ مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَّيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ ۚ وَمَنْ يَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ

قیامت و کسیکه بپرهیزد از خدا میگرداند او را بیرون شده و روزی دهد او را از جاها که گمان نمیبرد و کسیکه توکل کند بر خدا

فَهُوَ حَسْبُهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ ۚ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾ وَالَّائِي يَئِسْنَ مِنَ

پس او است کافی او بدرستیکه خدا رساننده امر است بتحقیق که گردانیده خدا برای هر چیز اندازه و آنزنان که نومید شدند از

الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي لَمْ يَحِضْنَ ۚ وَأُولَاتُ

حیض از زنان شما اگر شک دارید پس عدهٔ ایشان سه ماهست و آنزنان که حایض نشوند و صاحبان

الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٤﴾ ذَٰلِكَ

حملها مدتشان آنست که فرو گذارند بار خود شانرا و کسیکه بپرهیزد از خدا میگرداند برای او از امر او آسان آن

أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ ۚ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾ أَسْكِنُوهُنَّ

امر خداست فرو فرستاد او را بسوی شما و کسیکه بپرهیزد از خدا نگاه دارد از او گناهانش را و بزرگ گوید مر او را اجرش ساکن کنید ایشانرا

مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتِ

از جائی که ساکن شده اید از وجد انتان و آزار مکنید ایشانرا که تنگ گیرید بر ایشان و اگر باشند صاحبان

حَمْلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۖ

حمل پس انفاق کنید بر ایشان تا بگذارند حمل خود را پس اگر شیر دهند برای شما پس بدهید مزد ایشانرا

وَأْتَمِرُوا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ ۖ وَإِنْ تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُ أُخْرَىٰ ﴿٦﴾ لِيُنْفِقْ ذُو سَعَةٍ مِنْ

و سازگاری میان ایشان بخوبی و اگر سخت گیری کنید پس زود باشد شیر دهد او را دیگری که انفاق کند صاحب وسعت از

سَعَتِهِ ۖ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ ۚ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا

وسعت خود و کسیکه تنگ شده باشد بر او روزی او پس باید انفاق نماید از آنچه داده او را خدا تکلیف نکند خدا نفسی را مگر آنچه

آتَاهَا ۚ سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ

داده او را بزودی خواهد گردانید خدا بعد از دشواری آسانی و بسا از قریه که سرکشی کرد از امر پروردگارش و پیغمبران او

فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ

پس حساب کردیم او را حسابی سخت و عذاب کردیم او را عذابی زشت پس چشید عاقبت کارش را و بود

عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ۚ

انجام کارش زیان آماده کرد خدا برای ایشان عذابی سخت پس بپرهیزید خدا را ای صاحبان عقل

الَّذِينَ آمَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾ رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ

آنانکه گرویدند بتحقیق که فرو فرستاد خدا بسوی شما ذکررا رسولیرا که بخواند برشما آیات خدارا که واضحست

لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَ

تا بیرون برد کسانیرا که ایمان آوردند وکردند کارشایسته از تاریکیها بسوی روشنائی وآنکه ایمان آورد بخدا

يَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ

وکرد کارنیکو داخل کند اورا در بهشتهائیکه جاریست از زیر آنها نهرها جاویدانند درآن همیشه بتحقیق نیکو کرد

اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴿١١﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ

خدا برای او روزیرا خداست آنکه آفرید هفت آسمانرا واز زمین مثل آنها فرومیآرد امر

بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿١٢﴾

میان آنها تا بدانید بدرستیکه خدا بر هر چیز تواناست وبدرستیکه خدا بتحقیق احاطه نموده بهر چیز از جهة علم

سورة التحريم مكية وهي اثنتا عشرة آية

حروفها ١١٤٣ — كلماتها ٢٤٩ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾

ای پیغمبر چرا حرام میکنی آنچه راکه حلال کرد خدا برای تو میجوئی خوشنودی جفتهایت وخدا آمرزنده مهربانست

﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسَرَّ

بتحقیق که قرار داد خدا برای شما حلال بودن سوگندهای شما وخدا صاحب اختیار شماست واوست دانای حکیم وهنگامیکه پنهان گفت

النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُ

نبی به بعضی از زوجهایش سخنی را پس چون خبر داد باو واطلاع داد اورا خدا براو بیان کرد بعضش را

وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَٰذَا قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٣﴾

واعراض نمود از بعضی پس چون خبر دادش باو گفت کی خبر داد ترا این را گفت خبر داد مرا دانای آگاه

إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ

اگر توبه کنید بسوی خدا پس بتحقیق که گشت دلهای شما دو تا واگر هم پشت شوید براو پس بدرستیکه خدا اوست یار پیغمبر

وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ

وجبرئیل وصالح مؤمنان وملائکه بعد از این هم پشتند شاید پروردگارش اگر طلاق دهد شما را

أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَائِبَاتٍ عَابِدَاتٍ سَائِحَاتٍ

که بدل دهد اورا جفتها بهتر از شما زنان مسلمان زنانیکه مؤمنند فرمانبران توبه کنندگان عبادت کنندگان هجرت کنندگان

ثَيِّبَاتٍ وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ

نادوشیزه ودوشیزه ای آنانکه گرویده اید نگهدارید خودتان وکسانتانرا از آتش که زبانه اش مردمان

وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

وسنگهاست براوست ملائکه درشت سخت نافرمانی نمیکنند خدارا آنچه که امر کند ایشانرا ومیکنند آنچه که امر کرده شوند

﴿٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ يَا أَيُّهَا

ای آنانکه کافر شدید عذر نیاورید امروز جزا این نیست که جزا داده میشوید آنچه بودید که میکردید ای آن

الَّذِينَ آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ

کسانیکه ایمان آورده اید توبه نمائید بسوی خدا توبه خالص شاید پروردگار شما درگذرد از شما گناهان شما را وداخل کند شما را

جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ

بهشتهائی که میرود از زیر آنها نهرها روزیکه خوار نسازد خدا پیغمبر را وآنانکه گرویدند باو نور ایشان

يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

میرود میان دستهای ایشان وبسمتهای ایشان میگویند پروردگارا تمام نما برای ما نور ما را وبیامرز ما را بدرستیکه تو بر هر چیز

قَدِيرٌ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَ

توانائی ای پیغمبر جهاد کن با کفار ومنافقان وسخت بگیر برایشان وجایگاه شان دوزخست و

بِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ

بد بازگشتی است زد خدا مثلی برای آنانکه کافر شدند زن نوح وزن لوط بودند اندو تا زیر

عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ

دو بنده از بندگان ما هر دو شایسته پس خیانت کردند آن دو را پس کفایت نکرد از آن دو بنده از خدا چیزی را و گفته شد داخل شوید هر دو در آتش

الدَّاخِلِينَ ﴿١٠﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ

با داخل شوندگان و زد خدا مثلی برای آنانکه گرویدند زن فرعون هنگامیکه گفت پروردگارا من بنا کن

لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

برای من نزد خود خانه در بهشت و نجات ده مرا از فرعون و عمل او و نجات ده مرا از گروه ظالمان

﴿١١﴾ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ

و مریم دختر عمران که نگاهداری کرد عورتش را پس دمیدیم در آن از روح ما و تصدیق کرد سخنان

رَبِّهَا وَكُتُبِهِ وَكَانَتْ مِنَ الْقَانِتِينَ ﴿١٢﴾

پروردگارش و کتابهایش و بود از طاعت کنندگان

سُورَةُ الْمُلْكِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ ثَلَاثُونَ آيَةً

حروفها ١٣١٣ — كلماتها ٣٣٥ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ

افزون آمد آنکه بدست اوست پادشاهی و اوست بر هر چیزی توانا آنکه پدید آورد مردن را و زندگی را

لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ

تا بیازماید شما را کدام خوبتر از کردار و اوست عزیز آمرزنده آنکه آفرید هفت آسمان را

طِبَاقًا مَا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَٰنِ مِنْ تَفَاوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِنْ فُطُورٍ ﴿٣﴾ ثُمَّ

طبقه طبقه نمی بینی در پدید کردن بخشاینده تفاوتی پس باز گردان چشم را آیا بینی هیچ نقصانی پس

ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا

برگردان چشم را دوبار برمیگردد بسوی تو چشم ناکام و او درمانده شده و بتحقیق آراستیم

السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ

آسمان دنیا را بچراغها و گردانیدیم آنرا راندگان مر شیطانان را و آماده کردانیدیم برای ایشان عذاب

فضائل سورة الملك — ثواب الاعمال

السَّعِيرِ ⑤ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ⑥ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا

آتش را و برای آنانکه کافر شدند بپروردگار خود عذاب جهنم و بد بازگشتی است چون انداخته شوند در آن

سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ تَفُورُ ⑦ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ

بشنوند مر آنرا خروشی و آن میجوشد نزدیکست پاره پاره شود از خشم هرگاه انداخته شود در آن جمعی سؤال کند ایشانرا

خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ⑧ قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ

خازنانش آیا نیامد مر شما را بیم دهنده گویند آری آمد ما را بیم دهنده پس تکذیب کردیم و گفتیم نفرستاده

اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ⑨ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا

خدا هیچ چیز نیستید شما مگر در گمراهی بزرگ و گفتند اگر بودیم ما که می شنیدیم یا می یافتیم نبودیم ما

فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ⑩ فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحَابِ السَّعِيرِ ⑪ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ

در یاران آتش پس اقرار کردند بگناهان شان پس از رحمت مر اهل آتش سوزانرا بدرستیکه آنانکه میترسند

رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ⑫ وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ

از پروردگار خود در نهان مر ایشانراست آمرزش و مزد بزرگ و پنهان سازید سخنانرا یا آشکار کنید آنرا بدرستیکه او داناست بذات

الصُّدُورِ ⑬ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ⑭ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ

سینه ها آیا نمیداند آنکه پدید کرد و اوست لطیف خبیر اوست آنکه گردانید برای شما زمین را

ذَلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِن رِّزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ⑮ أَأَمِنتُم مَّن فِي السَّمَاءِ

نرم پس سیر کنید در اطرافش و بخورید از روزی او و بسوی اوست بازگشت آیا ایمن شدید از آنکه در آسمانهاست

أَن يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ⑯ أَمْ أَمِنتُم مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ

که فرو برد با شما زمین را پس آنگاه آن موج میزده باشد آیا ایمن شدید از آنکه در آسمانهاست که بفرستد بر شما

حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ⑰ وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ

تند باد پس خواهید دانست چگونه باشد بیم دهند و بتحقیق تکذیب نمودند آنانکه از پیش ایشان بودند پس چگونه است

نَكِيرِ ⑱ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَٰنُ إِنَّهُ

انکار من آیا ندیدند بسوی پرنده بالای ایشان که بال گشاده اند و فرا میآرند چه چیز نگاه میدارد آنهارا جز خدای بدرستیکه او

بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ الرَّحْمَٰنِ ۚ إِنِ

بهر چیز بیناست آیا کیست این که او لشکریست برای شما که یاری میکند شما را از غیر خدا نیستند

الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۚ بَل لَّجُّوا فِي

کافران جز در غرور آیا کیست که روزی میدهد شما را که باز گیرد روزیش را بلکه لجاج کردند در

عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّن يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ

سرکشی و سرباز زدن آیا پس آنکه راه میرود سرنگون بر رویش هدایت یافته تر یا آنکه میرود درست ایستاده بر راه

مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۖ قَلِيلًا مَّا

راست بگو اوست آنکه آفرید شما را و گردانید برای شما گوش و چشمها و دلها اندکی

تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا

شکر میکنید بگو اوست آنکه پراکنده کرد شما را در زمین و بسوی او محشور میشوید و میگویند کی خواهد بود این

الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِندَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾ فَلَمَّا

وعده اگر هستید راستگویان بگو جز این نیست که علم نزد خداست و جز این نیست که منم بیم دهنده آشکار پس چون

رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَٰذَا الَّذِي كُنتُم بِهِ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾

بینند آنرا نزدیک بد شود رویهای آنانکه کافر شدند و گفته شود اینست آنچه بودید که آنرا میخواستید

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِيَ اللَّهُ وَمَن مَّعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ

بگو آیا دیدید اگر هلاک سازد مرا خدا و هر که با من است و یا رحمت کند ما را پس کیست آنکه پناه گیرد کافران را از عذاب دردناک

﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَٰنُ آمَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

بگو اوست بخشاینده ایمان آوردیم بآن و بر او توکل کردیم پس بزودی خواهید دانست هر که او در گمراهی روشن است

﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَن يَأْتِيكُم بِمَاءٍ مَّعِينٍ ﴿٣٠﴾

بگو خبر دهید اگر گردد آب شما فرو رفته پس کیست بدهد شما را آبی روان

سورة القلم مكية وهي اثنتان وخمسون آية

حروفها ١٢٥٦ — كلماتها ٣٠٠ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُوْنَ ﴿١﴾ مَآ اَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُوْنٍ ﴿٢﴾ وَاِنَّ لَكَ لَاَجْرًا غَيْرَ

نون بقلم و آنچه می نویسند کنیستی تو بنعمت پروردگارت مجنون و بدرستیکه مر ترا است پاداش بدون

مَمْنُوْنٍ ﴿٣﴾ وَاِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ ﴿٤﴾ فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُوْنَ ﴿٥﴾ بِاَيِّكُمُ الْمَفْتُوْنُ ﴿٦﴾ اِنَّ

منت و بدرستیکه تو بر خلق عظیم پس زود باشد که ببینی تو و ببینند کدام یک از شما دارنده فتنه و جنونند بدرستیکه

رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٨﴾

پروردگار تو او داناتر است بآنکه گم شد از راهش و او داناتر بهدایت شدگان پس اطاعت مکن تکذیب کنندگان را

وَدُّوْا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُوْنَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِيْنٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَّشَّآءٍۢ بِنَمِيْمٍ ﴿١١﴾

آرزو کردند که تو نرمی کنی پس نرمی کنند و اطاعت مکن هر سوگند دروغ خورنده عیب کننده رونده بسخن چینی را

مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ اَثِيْمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلٍّۭ بَعْدَ ذٰلِكَ زَنِيْمٍ ﴿١٣﴾ اَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَّبَنِيْنَ ﴿١٤﴾ اِذَا

بازدارنده از خیر تعدی کننده بدکار زشت خاکار بعد از آن حرامزاده را که باشد صاحب مال و فرزندان چون

تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٥﴾ سَنَسِمُهٗ عَلَى الْخُرْطُوْمِ ﴿١٦﴾ اِنَّا بَلَوْنٰهُمْ كَمَا

خوانده شود بر او آیات ما گوید افسانه های پیشینیانست زود باشد داغ کنیمش بر خرطوم (بینی) بدرستیکه ما مبتلا کردیم ایشان را

بَلَوْنَآ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ اِذْ اَقْسَمُوْا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِيْنَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسْتَثْنُوْنَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا

چنانکه مبتلا کردیم یاران باغ را هنگامیکه سوگند یاد کردند که قطع میکنیم آنرا روز کنندگان و استثنا نکنند پس آمد بر آن

طَآئِفٌ مِّنْ رَّبِّكَ وَهُمْ نَآئِمُوْنَ ﴿١٩﴾ فَاَصْبَحَتْ كَالصَّرِيْمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوْا مُصْبِحِيْنَ ﴿٢١﴾ اَنِ اغْدُوْا

طواف کننده از پروردگار خود و ایشان خفتگانند پس گشت آن باغ چون باغیکه چیزی نداشت پس ندا بهم کردند صبح دریافتگان که بامداد بروید

عَلٰى حَرْثِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰرِمِيْنَ ﴿٢٢﴾ فَانْطَلَقُوْا وَهُمْ يَتَخَافَتُوْنَ ﴿٢٣﴾ اَنْ لَّا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ

بر کشتستان اگر هستید قطع کنندگان پس رفتند و ایشان پنهان مشورت میکردند که داخل نکند آنرا در آن روز

عَلَيْكُمْ مِّسْكِيْنٌ ﴿٢٤﴾ وَّغَدَوْا عَلٰى حَرْدٍ قٰدِرِيْنَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَاَوْهَا قَالُوْٓا اِنَّا لَضَآلُّوْنَ

بر شما درمانده و بامداد رفتند بر قصد منع توانایان پس چون دیدند آنها را گفتند بدرستیکه ما هم گمشدگان

(٢٦) بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ (٢٧) قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ (٢٨) قَالُوا سُبْحَانَ

بلکه ما ایم بی بهره گفت بهترشان آیا نگفتم مر شما را که چرا تسبیح نمیکنید گفتند میدانیم پاکی

رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ (٢٩) فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَلَاوَمُونَ (٣٠) قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا

پروردگار را و ما بودیم ستمکاران پس رو کرد بعضیشان بر بعض دیگر ملامت کنندگان گفتند ای وای بر ما که ما بودیم

طَاغِينَ (٣١) عَسَىٰ رَبُّنَا أَنْ يُبْدِلَنَا خَيْرًا مِنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ (٣٢) كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ

زیاده روان شاید پروردگار ما عوض دهد ما را بهتر از آن بدرستیکه ما بسوی پروردگار خود رغبت کنندگانیم همچنین است عذاب

وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ (٣٣) إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ (٣٤)

و هر آینه عذاب آخرت بزرگتر است اگر باشند که بدانند بدرستیکه برای پرهیزکارانست نزد پروردگار خود بهشتهای با ناز و نعمت

أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ (٣٥) مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ (٣٦) أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ

آیا پس میگردانیم منقادان را مانند گناهکاران چیست مر شما را چگونه حکم میکنید آیا مر شما راست کتابیکه در آن

تَدْرُسُونَ (٣٧) إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ (٣٨) أَمْ لَكُمْ أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ

میخوانید بدرستیکه مر شما راست در آن آنچه را که اختیار میکنید آیا مر شما راست پیمانهای موکد که بر ما بکمال رسیده تا روز قیامت

إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ (٣٩) سَلْهُمْ أَيُّهُمْ بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ (٤٠) أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ

بدرستیکه مر شما راست بآنچه حکم کنید بپرس از ایشان کدامشان بآن ضامن آمد آیا مر ایشان را شریکانند پس بیارند شرکاء ایشان را

إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ (٤١) يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ

اگر هستند راستگویان روزیکه کشف کرده شود از ساق و خوانده شود بسجود پس نتوانند

(٤٢) خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ (٤٣)

که فرود افتاده باشد چشمهایشان فرو گیرد ایشان را خواری و بتحقیق بودند که خوانده میشدند بسجود و ایشانند تندرستان

فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ بِهَٰذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ (٤٤) وَأُمْلِي

پس واگذار مرا و کسیکه تکذیب میکند این سخن را بزودی در نوردیم ایشان را از راهی که نمیدانند و مهلت میدهم

لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ (٤٥) أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ (٤٦) أَمْ عِنْدَهُمُ

ایشان را بدرستیکه کیدمن محکم است آیا میخواهی از ایشان مزدی پس ایشان از تاوان گران بار شدگانند آیا نزد ایشانست از

الْغَيْبِ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤٧﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ

غیب پس ایشان مینویسند پس صبر کن حکم پروردگار ترا و مباش چون رفیق ماهی هنگامیکه ندا کرد واو

مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾ لَوْلَا أَنْ تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾ فَاجْتَبَاهُ

پرخشم بود اگر نه آن بود که دریافت آنرا نعمتی از پروردگارش انداخته میشود بجائی داو بود ملامت کرده شده پس برگزید آنرا

رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ

پروردگارش پس گردانید اورا از نیکان و هر آینه نزدیک بود آنانکه کافر شدند هر آینه بزنند ترا بچشمهایشان

لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٥٢﴾

چون شنیدند ذکر را و میگویند ایکه او دیوانه است و نیست او مگر پندی مر جهانیان را

سورة الحاقة مكية وهي اثنتان وخمسون آية

حروفها ١٠٨٣ — كلماتها ٢٥٦ — رؤوسها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

الْحَاقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾

ای بیشک بوقوع آینده چه چیز دانا گرداند ترا چیست آن بیشک تکذیب نمود ثمود و عاد درهم آورنده

فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا

پس اما ثمود پس هلاک گردانیده شود بعقوبت و اما عاد پس هلاک گردانیده شد بباد تند زور آور برگماشت آنرا

عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَىٰ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ

بر ایشان هفت شب و هشت روز پی در پی پس بینی آنگروه را در آن افتاده گویا بودند ایشان درخت خرمای

خَاوِيَةٍ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرَىٰ لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾ وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ

افتاده پس آیا بینی ایشانرا هیچ بازمانده و آمد فرعون و کسانیکه بود پیش از آن و زیر و زبر شده

بِالْخَاطِئَةِ ﴿٩﴾ فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَابِيَةً ﴿١٠﴾ إِنَّا لَمَّا طَغَى الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ

بگناهان پس نافرمانی کردند رسول پروردگار خود را پس فرا گرفت ایشانرا فرا گرفتنی افزون در سختی بدرستیکه ما چون طغیان آب بود برداشتیم شما را

فِي الْجَارِيَةِ ﴿١١﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَا أُذُنٌ وَاعِيَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةٌ

در کشتی تا بگردانیدیم آنرا برای شما پندی و یاد میگیرد آنرا گوش یادگیرنده پس چون دمیده شود در صور دمیدنی

وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾ وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ﴿١٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ

یکمرتبه و برداشته شود زمین و کوهها پس بهمزده شوند بهمزده شدنی یکمرتبه پس آنروز بوقوع آینده

﴿١٥﴾ وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾ وَالْمَلَكُ عَلَىٰ أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ

و شکافته شود آسمان پس آنست روز سست و فرشتگانند در اطراف آن و بردارند عرش

رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَانِيَةٌ ﴿١٧﴾ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾ فَأَمَّا

پروردگار ترا بالای شان در آنروز هشت فرشته در آنروز عرض کرده شوند و پنهان نماند از شما پنهانی پس اما

مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَاؤُمُ اقْرَءُوا كِتَابِيَهْ ﴿١٩﴾ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ

کسیکه داده شد نامه اش بدست راستش پس میگوید بگیرید بخوانید نامه مرا بدرستیکه من دانسته ام که من دریابنده ام

حِسَابِيَهْ ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٢١﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾ قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾

حساب را پس اوست در عیشی پسندیده در بهشت عالی که میوه اش نزدیک است

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ

بخورید و بیاشامید گوارا بسبب آنچه پیش فرستادید در روزهای گذشته و اما آنکه داده شود نامه او بدست چپش

فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهْ ﴿٢٥﴾ وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ﴿٢٦﴾ يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ

پس میگوید ای کاش داده نشده بودم من نامه ام را و ندانسته بودم چیست حسابم ای کاش آن بود حکم کننده

﴿٢٧﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهْ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَهْ ﴿٢٩﴾ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ

کفایت نکرد از من مالم زایل شد از من تسلطم بگیرید او را پس غل کنیدش پس بیندازید او را در دوزخ

﴿٣١﴾ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ

پس او را در زنجیری ذرع آن هفتاد ذراعست پس درکشیدش که او بود ایمان نمیآورد بخدای بزرگ

﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ ﴿٣٤﴾ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ

و رغبت نمیداشت بر طعام دادن فقیر پس نیست مر او را امروز اینجا خویشی و نه خوراکی مگر از

غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَّا يَأْكُلُهُۥٓ إِلَّا ٱلْخَٰطِـُٔونَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُۥ

چرک و جراحت نمیخورد آنرا مگر گناهکاران پس سوگند یاد نمیکنم بآنچه می بینید و آنچه نمی بینید بدرستیکه آن

لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا

سخن رسولی است کریم و نیست آن سخن شاعر اندکی که میگروند و نه سخن غیب گوئی بی وحی اندکی

مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ ٱلْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا

تفکر نمیکنند فرو فرستادنی است از پروردگار عالمیان و اگر افترا کند بر ما بعض سخنان هر آینه بگیریم

مِنْهُ بِٱلْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ ٱلْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٧﴾

از او دست راست او پس هر آینه قطع نمائیم از او رگ گردن را پس نباشد از شما هیچ احدی از آن منع کنندگان

وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى

و بدرستیکه او هر آینه پندیست برای پرهیزکاران و بدرستیکه ما میدانیم که از شماست تکذیب کنندگان و بدرستیکه آن حسرتیست بر

ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

کافران و او دست هر آینه حق و یقین پس تسبیح کو بنام پروردگار خود که بزرگ است

سورة المعارج مكية وهي اربع واربعون آية

حروفها ٨٤١ — كلماتها ٢١٦ — ركوعها ٢

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَأَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَٰقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَٰفِرِينَ لَيْسَ لَهُۥ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ ٱللَّهِ ذِى ٱلْمَعَارِجِ ﴿٣﴾

سؤال کرد سؤال کننده عذابی را که بوقوع آینده است برای کافران نیست مر او را دفع کننده از خدای صاحب معارج

تَعْرُجُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ إِلَيْهِ فِى يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾

عروج میکنند ملائکه و روح بسوی او در روزیکه است قدرش پنجاه هزار سال

فَٱصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُۥ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَىٰهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ ٱلسَّمَآءُ كَٱلْمُهْلِ

پس صبر کن صبر نیکو بدرستیکه ایشان می بینند او را دور و ما می بینیم او را نزدیک روزیکه میباشد آسمان چون فلز گداخته

(٨) وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ (٩) وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا (١٠) يُبَصَّرُونَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ

وميشود كوهها چون پشم ونپرسد نزديكى از نزديكى بينا كرده شوند ايشان دوست دارد گناهگار

لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ (١١) وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ (١٢) وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي

كه كاش فدا ميداد از عذاب روز چنين بپسرانرا وزنرا وبرادرانرا وخويشانرا كه

تُؤْوِيهِ (١٣) وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ (١٤) كَلَّا إِنَّهَا لَظَى (١٥) نَزَّاعَةً لِلشَّوَى (١٦)

جاى داده باشند وآنكه در زمين است همگى پس برهاند اورا نه چنانست بدرستيكه آن زبانه است كنندهٔ است پوست سرشانرا

تَدْعُو مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى (١٧) وَجَمَعَ فَأَوْعَى (١٨) إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا (١٩) إِذَا مَسَّهُ

ميخواند آنرا كه پشت داد وروى گردانيد وجمع كرد مال دنيا را پس حفظ كرد بدرستيكه انسان آفريده شده بسيار حريص چون مس كند اورا

الشَّرُّ جَزُوعًا (٢٠) وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا (٢١) إِلَّا الْمُصَلِّينَ (٢٢) الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ

شرى جزع كننده است وچون مس كند اورا خير منع كننده است مگر نمازگذاران آنانكه ايشانند بر نمازشان

دَائِمُونَ (٢٣) وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ (٢٤) لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ (٢٥) وَالَّذِينَ

مداومت كنندگان وآنانكه در مالهاشان حقى است معلوم مر خواهنده ونخواهنده را وآنانكه

يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ (٢٦) وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ (٢٧) إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ

تصديق ميكنند بروز جزا وآنانكه ايشانند از عذاب پروردگارشان ترسان بدرستيكه عذاب پروردگارشان

غَيْرُ مَأْمُونٍ (٢٨) وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (٢٩) إِلَّا عَلَى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ

غير ناموس است وآنانكه ايشانند مر فرج خودرا حفظ كننده مگر بر جفتهاشان يا آنچه مالك باشد

أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ (٣٠) فَمَنِ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (٣١)

بيمنهاشان پس بدرستيكه ايشان غير ملامت شدگانند پس كسيكه جويد غير اين پس آنگروه ايشانند درگذرندگان از حد

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ (٣٢) وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ (٣٣)

وآنانكه ايشانند مر امانتهاشانرا وعهدشانرا رعايت كنندگان وآنانكه ايشانند بگواهى خود قيام نمايندگان

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ (٣٤) أُولَئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُكْرَمُونَ (٣٥) فَمَالِ الَّذِينَ

وآنانكه ايشان بر نماز خود محافظت كنندگانند آنگروه در بهشتها گرامى داشته شده اند پس چيست آنانرا كه

كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ

کافر شدند بجانب تو شتابندگانند از راست واز چپ تو متفرقند آیا طمع دارد هر مردی از ایشان که

يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾ كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ

داخل شود در بهشتهای با ناز ونعمت نه چنانست بدرستیکه ما آفریدیم ایشانرا از آنچه میدانند پس سوگند یاد میکنم بپروردگار مشارق ومغارب

إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿٤٠﴾ عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَ

که ما هر آینه توانایانیم برانکه عوض آریم بهتر از ایشان ونیستیم ما پیشی گرفته شدگان پس واگذار ایشانرا تا بحث کنند

يَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ

وبازی کنند تا ملاقات کنند روز شانرا که وعده داده میشوند روزیکه بیرون آیند از گورها شتابنده گویا ایشان بسوی

نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾ خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

بتان میشتابند درحالیکه فرو افتاده چشمهاشان پوشد ایشانرا خواری اینست آنروز که بودند وعده کرده میشدند

سورة نوح عليه السلام مكية وهي تسع وعشرون آية

حروفها ٩٥٠ — كلماتها ٢٢٤ — رؤوسها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾ قَالَ يَا

بدرستیکه ما فرستادیم نوح را بسوی قومش آنکه بترسان قوم خودرا پیش از آنکه بیاید ایشانرا عذابی دردناک گفت ای

قَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢﴾ أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ

قوم من بدرستیکه من شمارا ترساننده آشکارم آنکه بندگی کنید خدارا وبپرهیزید او را واطاعت کنید مرا بیامرزد مر شمارا از گناهان شما

وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ

وپس اندازد شمارا تا مدتی نامبرده شده بدرستیکه مدت مقرر خدا چون آمد پس نمی افتد اگر بودید که میدانید گفت پروردگارا

إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَاءِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ

بدرستیکه من خواندم قوم خودرا شب وروز پس نیفزود ایشانرا خواندن من مگر گریختن وبدرستیکه من هرگاه خواندم ایشانرا

روایت جمیع ابنیان از حضرت کاظم علیه السلام هر که بخواند نماز وفرائض آنها است در جائیکه شب زنده دار است در صلاة ایشان مکتوب ابن روایت معمول بیان مکتوب در صلاة ایشان هر دو باشد نمازی مداومت بخواطیون اول تخفیف بود

الا قارئ الفاتحة

الا من کسب از شیعه مثل آنکه جمله قرآن بخواند هر سوره نوح را بخواند در فضل دعای نوح باشد آنچه از حرف ترتیب اصغر تا کبر الذی تا آخر تا آخر بلیلا ونهارا

لِيَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوٓا اَصَابِعَهُمْ فِيٓ اٰذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَاَصَرُّوا وَاسْتَكْبَرُوا
تا آنکه درگذری از ایشان گردانیدند انگشتها شانرا در گوشهای خود و بسر کشیدند جامه های خودرا و اصرار کردند و سرکشی کردند
اسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾ ثُمَّ اِنِّيْ دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿٨﴾ ثُمَّ اِنِّيْٓ اَعْلَنْتُ لَهُمْ وَاَسْرَرْتُ لَهُمْ اِسْرَارًا ﴿٩﴾
سرکشی کردنی پس بدرستیکه من خواندم ایشانرا بآوازی بلند پس بدرستیکه آشکارا گفتم ایشانرا و پنهان گفتم ایشانرا پنهانی
فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ اِنَّهٗ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾ يُّرْسِلِ السَّمَآءَ عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا ﴿١١﴾ وَّ
پس گفتم آمرزش خواهید از پروردگار خود بدرستیکه او هست آمرزنده میفرستد از آسمان بر شما باران پی در پی و
يُمْدِدْكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ جَنّٰتٍ وَّيَجْعَلْ لَّكُمْ اَنْهٰرًا ﴿١٢﴾ مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُوْنَ
مدد میکند شمارا بمالها و پسران و قرار میدهد برای شما بهشتها و میگرداند برای شما نهرها چیست مر شمارا که امید ندارید
لِلّٰهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ اَطْوَارًا ﴿١٤﴾ اَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللّٰهُ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا
برای خدا تعظیم کردن و بتحقیق آفرید شمارا تازه تازه آیا ندیدید که چگونه آفرید خدا هفت آسمانرا زیر یکدیگر
﴿١٥﴾ وَّجَعَلَ الْقَمَرَ فِيْهِنَّ نُوْرًا وَّجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَاللّٰهُ اَنْۢبَتَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ
و گردانید ماه را در آنها روشنائی و گردانید آفتاب را چراغی و خدا رویانید شمارا از زمین رویانیدنی پس
يُعِيْدُكُمْ فِيْهَا وَيُخْرِجُكُمْ اِخْرَاجًا ﴿١٨﴾ وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِّتَسْلُكُوْا مِنْهَا
برمیگرداند شمارا در آن و بیرون میآورد شمارا بیرون آوردنی و خدا گردانید برای شما زمین را گسترده تا آمد و رفت کنید از آن
سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوْحٌ رَّبِّ اِنَّهُمْ عَصَوْنِيْ وَاتَّبَعُوْا مَنْ لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهٗ وَوَلَدُهٗٓ اِلَّا خَسَارًا
راههای گشاده را گفت نوح پروردگارا بدرستیکه ایشان نافرمانی کردند مرا و پیروی کردند کسیرا که نیفزود انهارا مال او و ولد او مگر زیان
﴿٢١﴾ وَمَكَرُوْا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوْا لَا تَذَرُنَّ اٰلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَّلَا سُوَاعًا
و مکر کردند مکر کردنی بزرگ و گفتند نگذارید البته خدایانتانرا و نگذارید بتی که نام او ود و سواع است
وَّلَا يَغُوْثَ وَيَعُوْقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ اَضَلُّوْا كَثِيْرًا وَلَا تَزِدِ الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا ضَلٰلًا
و نه یغوث و نه یعوق و نه نسر را و بتحقیق گمراه گردانیدند بسیاری را و نیفزود ستمکارانرا مگر گمراهی
﴿٢٤﴾ مِّمَّا خَطِيْٓـٰٔتِهِمْ اُغْرِقُوْا فَاُدْخِلُوْا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوْا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ
از جهت گناهانشان غرق گردانیده شدند پس داخل شدند در آتش پس نیافتند برای خود از غیر خدا یاوری را و گفت

نُوحٌ رَّبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِن تَذَرْهُمْ

نوح پروردگارا وانگذار بر زمین از کافران هیچ ساکنی را بدرستیکه اگر واگذاری ایشانرا

يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَّبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ

گمراه کنند بندگان ترا و نزایند مگر بدکاران ناسپاس پروردگارا بیامرز مرا و پدر و مادر مرا

وَلِمَن دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿٢٨﴾

و کسیرا که داخل شد در خانهٔ من با ایمان و مر مؤمنین و مؤمنات را و نیفزای ستمکارانرا مگر هلاکت

سورة الجن مكية وهي ثمان وعشرون آية

رکوعها ٢ — كلماتها ٢٨٥ — حروفها ٧٥٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ

بگو وحی کرده شد بسوی من که شنیدند گروهی از جن پس گفتند بدرستیکه ما شنیدیم قرآنرا عجب که هدایت نمود بسوی راستی

فَآمَنَّا بِهِ وَلَن نُّشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا

پس گرویدیم باو و شریک نگردانیدیم بپروردگار خود احدرا و آنکه بلند است عظمت شان پروردگار ما نگرفت زنی را و نه فرزندرا

﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن تَقُولَ الْإِنسُ وَالْجِنُّ

و بدرستیکه بود که میگفت کم خرد ما بر خدا سخن دور از صواب و بدرستیکه ما گمان کردیم که نگویند هرگز انس و جن

عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا

بر خدا دروغ و بدرستیکه بودند مردانی از انس که پناه میبردند بمردانی از جن پس افزودند ایشانرا طغیان

﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾ وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا

و آنکه گمان کردند همچنانکه گمان کردید آنکه برنخواهد انگیزانید خدا احدرا و بدرستیکه جستیم آسمانرا پس یافتیم آنرا

مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَن يَسْتَمِعِ الْآنَ

پر شده از نگهبانان سخت و تیرهای شهاب و آنکه بودیم ما می نشستیم از آن در نشیمنها برای گوش دادن پس کسیکه استماع نماید اکنون

يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمَن فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ
میآید برایش تیر شهاب متوجه وآنکه نمیدانیم آیا شری خواسته شده بآنکه در زمین است یا خواسته بود بایشان

رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾
پروردگارشان خیری وآنکه بعضی از ما صالحانند وبعضی از ما درای آن وهستیم ما طریقهای مختلف

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن نُّعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَن نُّعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ
وآنکه گمان کردیم اینکه عاجز نتوانیم ساخت خدارا در زمین وعاجز نتوانیم کرد اورا از راه گریختن وآنکه ما چون شنیدیم هدایت را

آمَنَّا بِهِ ۖ فَمَن يُؤْمِن بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾ وَأَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا
ایمان آوردیم باو پس کسیکه ایمان آورد بپروردگار خود پس بیم نخواهد داشت از نقصان وطغیان وآنکه بعضی از ما منقادانیم وبعضی از ما

الْقَاسِطُونَ ۖ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَٰئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ
تعدی کنندگانند پس کسیکه انقیاد ورزید پس آنها جویا شدند راه نجات را واما تعدی کنندگان پس باشند از برای جهنم

حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَأَن لَّوِ اسْتَقَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَاهُم مَّاءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِّنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ
هیزم واینکه اگر مستقیم شده بودند بر راه اسلام هرآینه میدادیم ایشانرا آبی بسیار تا بیازمائیم ایشانرا در آن

وَمَن يُعْرِضْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا
وکسیکه روی گرداند از ذکر پروردگارش درآورد اورا عذابی سخت واینکه مساجد برای خداست پس مخوانید

مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾
با خدا احدیرا وآنکه چون برخاست بنده خدا که بخواند اورا نزدیک بودند که شوند براو بالای یکدیگر برده

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾
بگو جز این نیست که میخوانم پروردگار خود را وشریک نمیگردانم باو احدیرا بگو بدرستیکه من مالک نیستم برای شما ضرری ونه نفعی را

قُلْ إِنِّي لَن يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِن دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَاغًا مِّنَ اللَّهِ وَ
بگو بدرستیکه من در پناه نگیرم از خدا احدی ونیابم از غیر او هرگز پناهی مگر رسانیدن از خدا و

رِسَالَاتِهِ ۚ وَمَن يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰ
فرستادهٔ او وهرکه نافرمانبرداری کند خدا وفرستادهٔ او را پس بدرستیکه برای اوست آتش دوزخ جاویدان در آن همیشه تا

إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضْعَفُ نَاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِي

چون ببینند آنچه را که وعده داده شدند پس بزودی بدانند که کیست ناتوانتر از راه مددکاری و کمتر در شمار بگو نمیدانم

أَقَرِيبٌ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ

آیا نزدیکست آنچه وعده داده میشوید یا میگرداند آنرا پروردگار من دور دانای غیب است پس مطلع نمیسازد بر غیبش

أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٧﴾

احدیرا مگر آنرا که پسندید از رسول پس بدرستیکه او در میآورد از میانهٔ دو دستش و از پشت سرش نگهبانی

لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

تا بداند که بتحقیق رسانیدند پیغامهای پروردگار شانرا و احاطه نمود بآنچه نزد ایشانست و شمرده هر چیزیرا از راه شمار

سورة المزمل مكية وهي عشرون آية

حروفها ٨٣٨ — كلماتها ١٩٩ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ ﴿١﴾ قُمِ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾ نِصْفَهُ أَوِ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ

ای کلیم بر خود پیچیده برخیز شب مگر اندکی نصفش یا کم کن از آن قلیلی یا زیاد کن بر آن

وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ﴿٤﴾ إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ

و بتانی خوان قرآنرا بتانی خواندنی بدرستیکه ما زود باشد که نازل سازیم بر تو سخنی سنگین بدرستیکه برخاستن شب آن سختتر است

وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾ إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴿٧﴾ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ

در دشواری و درست تر است از راه گفتار بدرستیکه مر تراست در روز آمد و شدی دراز و یاد کن اسم پروردگار خودرا و منقطع شو بسوی او

تَبْتِيلًا ﴿٨﴾ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾ وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ

منقطع شدنی پروردگار مشرق و مغرب است نیست خدائی مگر او پس فراگیر او را وکیل و صبر کن بر آنچه میگویند

وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾ وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِي النَّعْمَةِ وَمَهِّلْهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾ إِنَّ

و جدائی گزین از آنها جدائی گزیدنی خوب و واگذار مرا با تکذیب کنندگان صاحبان نعمت و مهلت ده آنهارا اندکی بدرستیکه

لَدَيْنَآ اَنْكَالًا وَّجَحِيْمًا ﴿١٢﴾ وَّطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَّعَذَابًا اَلِيْمًا ﴿١٣﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الْاَرْضُ وَ

نزد ماست بندهای گران دوزخ وطعامی صاحب گلوگیری وعذابی پردرد روزیکه بلرزه درآید زمین و

الْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيْبًا مَّهِيْلًا ﴿١٤﴾ اِنَّآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْكُمْ رَسُوْلًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَآ

کوهها وشوند کوهها تلهای ریگ پراکنده بدرستیکه فرستادیم بسوی شما رسولی گواه بر شما همچنانکه

اَرْسَلْنَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ رَسُوْلًا ﴿١٥﴾ فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ فَاَخَذْنٰهُ اَخْذًا وَّبِيْلًا ﴿١٦﴾

فرستادیم بسوی فرعون رسولی را پس نافرمانی کرد فرعون آن رسول را پس گرفتیمش گرفتنی سخت

فَكَيْفَ تَتَّقُوْنَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيْبًا ﴿١٧﴾ اَلسَّمَآءُ مُنْفَطِرٌ بِهٖ كَانَ وَعْدُهٗ

پس چگونه پرهیز خواهید کرد اگر کافر شدید روزیکه میگرداند کودکان را پیران آسمان شکاف پذیرست بآن باشد وعده آن

مَفْعُوْلًا ﴿١٨﴾ اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿١٩﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ اَنَّكَ

کرده شده بدرستیکه این پندیست پس هرکه خواهد فراگیرد بسوی پروردگارش راهی بدرستیکه پروردگار تو میداند که تو

تَقُوْمُ اَدْنٰى مِنْ ثُلُثَيِ الَّيْلِ وَنِصْفَهٗ وَثُلُثَهٗ وَطَآئِفَةٌ مِّنَ الَّذِيْنَ مَعَكَ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ

برمیخیزی کمتر از دو ثلث شب ونصفش وثلثش وگروهی از آنانکه با تواند وخدا اندازه میکند

الَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ اَنْ لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ عَلِمَ

شب وروز را دانست اینکه ضبط نتوانند آنرا پس درگذرد از شما پس بخوانید آنچه میسر شود از قرآن دانست

اَنْ سَيَكُوْنُ مِنْكُمْ مَّرْضٰى وَاٰخَرُوْنَ يَضْرِبُوْنَ فِى الْاَرْضِ يَبْتَغُوْنَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ

اینکه خواهند شد از شما بیماران ودیگران سیر خواهند کرد در زمین که بجویند از فضل خدا

وَاٰخَرُوْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا

ودیگران کارزار کنند در راه خدا پس بخوانید آنچه میسر شود از آن وبرپای دارید نماز را وبدهید

الزَّكٰوةَ وَاَقْرِضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ

زکوة را ووام دهید خدا را وامی نیکو وآنچه پیش میفرستید برای خودتان از خوبی

تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرًا وَّاَعْظَمَ اَجْرًا وَّاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٠﴾

بیابید آنرا نزد خدا آن بهتر است وعظیمتر از راه پاداش وآمرزش خواهید از خدا بدرستیکه خدا آمرزنده مهربانست

سورة المدثر مكية وهي خمس وخمسون آية

حمدنها ١٠١٠ — كلماتها ٢٥٥ — حروفها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمْ فَأَنذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ

ای جامه بر خود پیچیده برخیز پس بیم ده و پروردگار ترا پس ببزرگی یاد کن و جامهات را پس پاک کن و پلید را پس اجتناب کن

﴿٥﴾ وَلَا تَمْنُن تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾ فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَٰلِكَ يَوْمَئِذٍ

و اعطا مکن که عوض بیشتر خواهی و برای پروردگارت پس صبر کن پس چون دمیده شود در صور پس اینست آن روز

يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ﴿١٠﴾ ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْتُ لَهُ

روزی دشوار بر کافران غیر آسان واگذار مرا و آنرا که آفریدم تنها و گردانیدم برای او

مَالًا مَّمْدُودًا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودًا ﴿١٣﴾ وَمَهَّدتُّ لَهُ تَمْهِيدًا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّا

مال فراوان و پسران حاضر و سامان دادم برای او سامان دادنی پس طمع دارد که زیاد کنم نه چنین است

إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ﴿١٦﴾ سَأُرْهِقُهُ صَعُودًا ﴿١٧﴾ إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ

بدرستیکه او باشد مر آیتهای ما را منکر خواهیم گرفتمش در بلندی بدرستیکه او فکر کرد و قرار داد پس کشته باد چگونه قرار داد

﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ

پس کشته باد چگونه قرار داد پس نظر کرد پس رو در هم کشید و ترش روی شد پس پشت کرد و سرکشی نمود پس گفت

إِنْ هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنْ هَٰذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَا أَدْرَاكَ

نیست این مگر سحری که آموخته میشود نیست این مگر سخن انسان زود داخل سازمش در دوزخ و چه دانا کرد ترا

مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَا

چیست دوزخ نه باقی میدارد و نه وا میگذارد سیاه کننده است مر پوست را بر آنست نوزده تا و قرار ندادیم

أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ

یاران آتش را جز فرشتگان و نگردانیدیم عدد شانرا جز محنتی برای آنانکه کافر شدند تا یقین کنند آنانکه

اُوتُوا الْكِتٰبَ وَيَزْدَادَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِيْمَانًا وَّلَا يَرْتَابَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ

داده شدند کتاب را و بیفزاید آنانرا که ایمان آوردند ایمانی و شک نیارند آنانکه داده شدند کتاب و گروندگان

وَلِيَقُوْلَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْكٰفِرُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا ۭ كَذٰلِكَ

و تا گویند آنانکه در دلهاشان ناخوشی است و کافران که چه خواست خدا باین از راه مثل همچنین

يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَاۗءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۗءُ ۭ وَمَا يَعْلَمُ جُنُوْدَ رَبِّكَ اِلَّا هُوَ ۭ وَمَا هِيَ اِلَّا

اضلال میکند خدا هرکرا خواهد و هدایت میکند هرکرا خواهد و نمیداند لشکرهای پروردگار ترا مگر او و نیست این مگر

ذِكْرٰى لِلْبَشَرِ ۝ كَلَّا وَالْقَمَرِ ۝ وَالَّيْلِ اِذْ اَدْبَرَ ۝ وَالصُّبْحِ اِذَآ اَسْفَرَ ۝ اِنَّهَا لَاِحْدَى

پندی برای انسان حقا بماه و شب چون پشت کند و بصبح چون روشن شود بدرستیکه آنست یکی

الْكُبَرِ ۝ نَذِيْرًا لِّلْبَشَرِ ۝ لِمَنْ شَاۗءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّتَقَدَّمَ اَوْ يَتَاَخَّرَ ۝ كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا كَسَبَتْ

از بزرگیها بیم دهنده مر آنسانرا مر آنرا که خواهد از شما که پیش رود یا پس بماند هر نفسی بآنچه کسب کرده

رَهِيْنَةٌ ۝ اِلَّآ اَصْحٰبَ الْيَمِيْنِ ۝ فِيْ جَنّٰتٍ ۚ يَتَسَاۗءَلُوْنَ ۝ عَنِ الْمُجْرِمِيْنَ ۝ مَا سَلَكَكُمْ

در گرو است جز اصحاب دست راست که در بهشتها میپرسند از گناهکاران چه چیز در آورد شمارا

فِيْ سَقَرَ ۝ قَالُوْا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّيْنَ ۝ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِيْنَ ۝ وَكُنَّا نَخُوْضُ مَعَ الْخَاۗىِٕضِيْنَ

در دوزخ گویند نبودیم از نمازگذاران و نبودیم اطعام کنیم درمانده را و بودیم که صحبت بیهوده داشتیم با بیهودگان

وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّيْنِ ۝ حَتّٰٓى اَتٰىنَا الْيَقِيْنُ ۝ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشّٰفِعِيْنَ ۝

و بودیم ما که تکذیب میکردیم روز جزا را تا آمد مارا یقین پس نفع نبخشد ایشانرا درخواست شفاعت کنندگان

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكِرَةِ مُعْرِضِيْنَ ۝ كَاَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ۝ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ۝ بَلْ يُرِيْدُ كُلُّ

پس چیست مر آنهارا که از پند گرفتن روگردانندگانند گویا ایشانند خرهای رمنده که گریخته باشند از شیر بلکه میخواهد هر

امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّؤْتٰى صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ۝ كَلَّا ۭ بَلْ لَّا يَخَافُوْنَ الْاٰخِرَةَ ۝ كَلَّآ اِنَّهٗ تَذْكِرَةٌ ۝

مردی از ایشان که داده شود نامهای گشاده نه چنین است بلکه نمیترسند از آخرت نه چنین است بدرستیکه آن پندیست

فَمَنْ شَاۗءَ ذَكَرَهٗ ۝ وَمَا يَذْكُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَاۗءَ اللّٰهُ ۭ هُوَ اَهْلُ التَّقْوٰى وَاَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ۝

پس آنکه خواهد پند گیرد از آن و پند نگیرند جز آنکه خواهد خدا اوست اهل تقوی و اهل مغفرت

سورة القيمة مكية وهي اربعون آية

حروفها ٦٥٢ — كلماتها ١٦٥ — رکوعها ٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام — خداوند بخشاینده مهربان

لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَّجْمَعَ

سوگند یاد نمیکنم بروز قیامت و سوگند یاد نمیکنم بنفس ملامت کننده آیا می پندارد انسان که جمع نخواهیم کرد

عِظَامَهٗ ﴿٣﴾ بَلٰى قٰدِرِيْنَ عَلٰٓى اَنْ نُّسَوِّيَ بَنَانَهٗ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيْدُ الْاِنْسَانُ لِيَفْجُرَ اَمَامَهٗ ﴿٥﴾

استخوانهایش را آری توانائیم بر اینکه راست کنیم انگشتهایش را بلکه میخواهد انسان که کار بد کند در پیش آمدش

يَسْـَٔلُ اَيَّانَ يَوْمُ الْقِيٰمَةِ ﴿٦﴾ فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ الشَّمْسُ

میپرسد که کی باشد روز قیامت پس چون خیره شود چشم و تیره گردد ماه و جمع شود آفتاب

وَالْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُوْلُ الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ اَيْنَ الْمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ اِلٰى رَبِّكَ

و ماه گوید انسان آن روز کجاست گریزگاه نه چنین است نیست پناهی بسوی پروردگار تو است

يَوْمَئِذِ ِالْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبَّؤُا الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَاَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ الْاِنْسَانُ عَلٰى

در آن روز جای قرار خبر داده شود انسان در آن روز بآنچه پیش فرستاده و باز پس داده بلکه انسان بر

نَفْسِهٖ بَصِيْرَةٌ ﴿١٤﴾ وَّلَوْ اَلْقٰى مَعَاذِيْرَهٗ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكْ بِهٖ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهٖ ﴿١٦﴾ اِنَّ عَلَيْنَا

خودش بیناست و اگرچه القا کند عذرهایش را حرکت مده بآن زبانت را تا شتاب کنی در آن بدرستیکه بر ماست

جَمْعَهٗ وَقُرْاٰنَهٗ ﴿١٧﴾ فَاِذَا قَرَاْنٰهُ فَاتَّبِعْ قُرْاٰنَهٗ ﴿١٨﴾ ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهٗ ﴿١٩﴾ كَلَّا بَلْ تُحِبُّوْنَ

فراهم آوردنش و خواندنش پس چون خواندیمش پس پیرو شو خواندن آنرا پس بدرستیکه بر ماست بیان کردن آن نه چنین است بلکه دوست میدارید

الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾ وَتَذَرُوْنَ الْاٰخِرَةَ ﴿٢١﴾ وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾ اِلٰى رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٣﴾ وَ

دنیای شتابنده را و وا میگذارید آخرت را روهاست در آن روز برافروخته بسوی پروردگارش نگرنده و

وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٤﴾ تَظُنُّ اَنْ يُّفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾ كَلَّآ اِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾ وَقِيْلَ

روهاست در آن روز تیره پنداری که رسانیده میشود بآن آسیبی نه چنین است چون برسد بچنبرهای گردن و گفته شود

مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾ وَالْتَفَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ

کیست شفا دهنده و گمان کند که آنست جدائی و پیچیده شود ساق بساق بسوی پروردگار تست در آن روز

الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾ وَلَٰكِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ

راندن پس نه تصدیق نمود و نه نماز گذارد ولیکن تکذیب نمود و روی گردانید پس رفت بسوی کسانش

يَتَمَطَّىٰ ﴿٣٣﴾ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٥﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنسَانُ أَن يُتْرَكَ

میخرامد سزاوارتر است ترا پس سزاوارتر پس سزاوارتر است مر ترا پس سزاوارتر آیا می پندارد انسان که واگذارده خواهد شد

سُدًى ﴿٣٦﴾ أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾ فَجَعَلَ

مهمل آیا نبود نطفه از منی که ریخته شود پس بود خون بسته پس آفرید پس راست کرد پس گردانید

مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾ أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَن يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

از آن دو جفت مذکر و مؤنث آیا نیست آن توانا بر اینکه زنده گرداند مردگان را

سورة الدهر مدنية وهي احدى وثلثون آية

مرفوعها ١٠٥٢ كلماتها ٢٤٢ رکوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنسَانَ

آیا آمد بر انسان وقتی از روزگار که نبود چیزی مذکور بدرستیکه ما آفریدیم انسان را

مِن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا

از نطفه اخلاط که بیازمائیم او را پس گردانیدیم او را شنوای بینا بدرستیکه ما هدایت کردیم او را براه راست یا شکرگذار و

كَفُورًا ﴿٣﴾ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ

یا ناسپاس است بدرستیکه ما آماده کردیم برای کافران زنجیرها و غلها و آتش سوزان بدرستیکه نیکان بیاشامند

مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾ يُوفُونَ

از جامی که باشد امتزاج آن با کافور بهشت چشمه که بیاشامند از آن بندگان خدا جاری میکنند آنرا جاری کردنی وفا میکنند

بسم الله الرحمن الرحيم

فضل السورة

در مجمع البیان بروایت از امام محمد باقر علیه السلام مروی است که فرمود کسی که قرائت کند هل اتی فی یوم الجمعة در نوافل بامداد روز جمعه آن روز را بگذراند بخیر و عافیت و در ثواب اعمال شیخ صدوق بسند معتبر از حضرت رسول صلی الله علیه وآله روایت است که هر که قرائت کند هل اتی در نماز صبح روز جمعه گناهان گذشته و آینده او آمرزیده شود و در تفسیر قمی از حضرت صادق علیه السلام روایت است که شان نزول این سوره در شان اهل بیت است و در روایت دیگر از حضرت صادق علیه السلام روایت است که شان نزول این سوره در شان امیر المؤمنین علیه السلام و فاطمه و حسنین علیهما السلام است و در روایت دیگر از حضرت صادق علیه السلام روایت است که سوره هل اتی را برای شفای حسنین علیهما السلام و فاطمه علیها السلام و فضه علیها السلام مرتب کرد و در مجمع البیان بروایت از امام محمد باقر علیه السلام مروی است که فرمود کسی که قرائت کند هل اتی فی یوم الجمعة در نوافل بامداد روز جمعه آن روز را بگذراند بخیر و عافیت

بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ⑦ وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَ

بنذر و میترسند روزی را که هست آسیبش آشکار و میخورانند طعام را بر دوستیش فقیر و

يَتِيمًا وَأَسِيرًا ⑧ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ⑨ إِنَّا نَخَافُ

یتیم و اسیر جز این نیست که اطعام میکنیم شما را برای رضای خدا نمیخواهیم از شما پاداشی و نه شکری بدرستیکه ما میترسیم

مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ⑩ فَوَقَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا

از پروردگار ما روزی سخت بسیار سخت پس نگاهداشتشان خدا از آسیب آن روز و پیش آورد ایشان را تازگی و شادمانی

⑪ وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ⑫ مُتَّكِئِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا

و پاداش داد ایشان را بآنچه صبر کردند بهشت و حریر تکیه زدگان در آن بر سریرها نه بینند در آن

شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ⑬ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ⑭ وَيُطَافُ

آفتابی و نه سرمائی و نزدیکست بر ایشان سایه های آن و رام کرده شده خوشهای آن رام کردنی و بگردش در آورده

عَلَيْهِمْ بِآنِيَةٍ مِنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرَا ⑮ قَوَارِيرَا مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا

بگرد بر ایشان ظرفهای از نقره و قدحهائی که باشند آبگینه ها که باشند از سیم و اندازه گرفته اند آنها را اندازه گرفتنی

⑯ وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ⑰ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلْسَبِيلًا ⑱ وَ

و آشامانیده شوند در آن جامی را که باشد ممزوج بزنجبیل آمیخته چشمه روان در آن نامبرده میشود سلسبیل و

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَنْثُورًا ⑲ وَإِذَا رَأَيْتَ

گردش میکند بر ایشان پسران جاودانی چون بینی ایشان را پندار ایشان مروارید در رشته ناکشیده و چون بینی

ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا ⑳ عَالِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوا أَسَاوِرَ

آنجا بینی نازه نعمت و پادشاهی عظیم بالاشان جامه های دیبای نازک سبز و دیبای ستبرق و پیرایه کرده شده دستوبندها

مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ㉑ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُمْ

از سیم و آشامانید ایشان را پروردگارشان شرابی پاکیزه بدرستیکه این باشد مر شما را پاداش و باشد سعی شما

مَشْكُورًا ㉒ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا ㉓ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ

ستوده بدرستیکه ما فرستادیم بر تو قرآن را فرستادنی پس صبر کن مر حکم پروردگار ترا و اطاعت مکن از ایشان

اٰثِمًا اَوْ كَفُوْرًا ﴿٢٤﴾ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ﴿٢٥﴾ وَمِنَ الَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهٗ وَسَبِّحْهُ

گناهکار را یا ناسپاس را و یاد کن نام پروردگار ترا بامداد و شبانگاه و از شب پس سجده کن مر او را و تسبیح گوی او را

لَيْلًا طَوِيْلًا ﴿٢٦﴾ اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُوْنَ وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيْلًا ﴿٢٧﴾ نَحْنُ خَلَقْنٰهُمْ

شبی دراز بدرستیکه آنگروه دوست میدارند دنیای شتابنده را و وا میگذارند از پس خود روزی گرانرا ما آفریدیم ایشانرا

وَشَدَدْنَآ اَسْرَهُمْ وَاِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ اَمْثَالَهُمْ تَبْدِيْلًا ﴿٢٨﴾ اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ

و محکم گردانیدیم پیوند مفصلهای ایشانرا و چون خواهیم بدل نماییم مانندهای ایشانرا بدل آوردنی بدرستیکه این پندی است پس کسیکه

شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿٢٩﴾ وَمَا تَشَآءُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ

خواست گرفت بسوی پروردگارش راهی و نمیخواهید مگر که خواهد خدا بدرستیکه خدا باشد

عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿٣٠﴾ يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَآءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ وَالظّٰلِمِيْنَ اَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿٣١﴾

دانای حکیم داخل میسازد آنرا که خواهد در رحمتش و ظالمانرا آماده کرده برای ایشان عذابی دردناک

سورة المرسلات مكية وهي خمسون آية

حروفها ٨١٦ — كلماتها ١٨١ — رؤوسها ٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْمُرْسَلٰتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَالْعٰصِفٰتِ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَّالنّٰشِرٰتِ نَشْرًا ﴿٣﴾ فَالْفٰرِقٰتِ فَرْقًا

سوگند بفرستاده شدها از پی هم و تندروندها تند رفتنی و پراکنده سازندها پراکنده ساختنی و جدا کنندها جدا کردنی

﴿٤﴾ فَالْمُلْقِيٰتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُذْرًا اَوْ نُذْرًا ﴿٦﴾ اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ فَاِذَا النُّجُوْمُ طُمِسَتْ

و القاکنندگان ذکر را عذری یا بیمی که آنچه وعده کرده میشوید هر آینه بوقوع آینده است پس آنگاه که ستاره‌ها محو شوند

﴿٨﴾ وَاِذَا السَّمَآءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَاِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾ وَاِذَا الرُّسُلُ اُقِّتَتْ ﴿١١﴾ لِاَيِّ يَوْمٍ

و آنگاه که آسمان شکافته گردد و آنگاه که کوهها برکنده شوند و آنگاه که رسولان وقت کرده شوند برای کدام روز

اُجِّلَتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿١٤﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ

باز پس داشته شده برای روز تمیز و چه چیز دانا کرد ترا که چیست روز تمیز وای روز چنین مر تکذیب کنندگانرا

(١٥) أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ (١٦) ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ الْآخِرِينَ (١٧) كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ (١٨) وَيْلٌ

آیا هلاک نکردیم پیشینیان را پس از پی ایشان خواهیم برد پسینان را همچنین میکنیم با گنهکاران وای

يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ (١٩) أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ (٢٠) فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ (٢١) إِلَىٰ قَدَرٍ

روز چنین بر تکذیب کنندگان آیا نیافریدیم شما را از آبی بیقدر پس گردانیدیم او را در آرامگاهی محکم تا مقداری

مَّعْلُومٍ (٢٢) فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَادِرُونَ (٢٣) وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ (٢٤) أَلَمْ نَجْعَلِ

معین پس توانا آمدیم پس خوب توانا یانیم وای روز چنین بر تکذیب کنندگان آیا نگردانیدیم

الْأَرْضَ كِفَاتًا (٢٥) أَحْيَاءً وَأَمْوَاتًا (٢٦) وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَاكُم مَّاءً

زمین را کافی زندگان را و مردگان را و گردانیدیم در آن کوههای استوار بلند و آشامانیدیم شما را آب

فُرَاتًا (٢٧) وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ (٢٨) انطَلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِ تُكَذِّبُونَ (٢٩) انطَلِقُوا إِلَىٰ

شیرین وای روز چنین بر تکذیب کنندگان بروید بسوی آنچه که بودید بآن تکذیب میکردید بروید بسوی

ظِلٍّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ (٣٠) لَّا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ اللَّهَبِ (٣١) إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ (٣٢)

سایهٔ صاحب سه شاخ نه خنک گرداند و نه کفایت کند از گرمی آتش بدرستیکه آن میاندازد شراره چون کوشک

كَأَنَّهُ جِمَالَتٌ صُفْرٌ (٣٣) وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ (٣٤) هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ (٣٥) وَلَا يُؤْذَنُ

گویا که شتران زرد است وای روز چنین بر تکذیب کنندگان این روزیست که سخن نگویند کفار و رخصت داده نشود

لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ (٣٦) وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ (٣٧) هَٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَ

ایشان پس عذر بگویند وای روز چنین بر تکذیب کنندگان را اینست روز جدا کردن جمع کردیم شما را و

الْأَوَّلِينَ (٣٨) فَإِن كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ (٣٩) وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ (٤٠) إِنَّ

پیشینیان را پس اگر باشد شما را چاره پس چاره کنید وای روز چنین بر تکذیب کنندگان بدرستیکه

الْمُتَّقِينَ فِي ظِلَالٍ وَعُيُونٍ (٤١) وَفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ (٤٢) كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا

پرهیزکارانند در سایه‌ها و سرچشمه‌ها و میوه‌ها از آنچه خواهش کنند بخورید و بیاشامید گوارا بسبب آنچه

كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (٤٣) إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (٤٤) وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ (٤٥) كُلُوا

بودید که میکردید بدرستیکه ما چنین پاداش میدهیم نیکوکاران را وای روز چنین بر تکذیب کنندگان بخورید

[illegible]

وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ

وکامرانی کنید اندکی بدرستیکه شما بدکاران وای روز چنین بر تکذیب کنندگان و وقتیکه گفته شود مرایشانرا

ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

کہ برکوع روید برکوع نروند وای چنین روزی بر تکذیب کنندگان پس بکدام سخن بعد از آن ایمان میآورند

سورة النبأ مكية وهي احدى واربعون آية

حروفها ٧٧٠ كلماتها ١٧٣ نزولها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَإِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

از چه میپرسند از خبر بزرگ آنکه ایشانند در آن اختلاف کنندگان نه چنین است زود باشد که بدانند

ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا ﴿٦﴾ وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا

پس نه چنین است زود باشد که بدانند آیا نگردانیدیم زمین را بستر و کوهها را میخها و آفریدیم شما را جفت

﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا

وگردانیدیم خواب شما را آسایش وگردانیدیم شب را پوشش وگردانیدیم روز را وقت طلب معیشت و بنا کردیم

فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً

بالای شما هفت طبقه استوار وقرار دادیم چراغی تابان و فرو فرستادیم از فشارندها آبی

ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِّنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿١٧﴾

ریزان تا بیرون آریم بآن دانه درستنی و بوستانهای بهم پیچیده درختانش بدرستیکه روز تمیز باشد وعدگاه

يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ

روزیکه دمیده شود در آن صور پس بیایند فوجها وکشوده شود آسمان پس گردد درها و روان گردانیده شود

الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِّلطَّاغِينَ مَآبًا ﴿٢٢﴾ لَّابِثِينَ

کوهها پس گردد سراب بدرستیکه جهنم باشد کمین گاه مر طاغیانرا بازگشت درنگ نمایندگان

فِيهَآ أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَّا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَآءً وِفَاقًا

درآن روزگارها نمیچشند درآن خنکی ونه شرابی جزآب جوشان وچرک جراحتها پاداش موافق

﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ

بدرستیکه ایشان بودند که امید نداشتند حسابی را وتکذیب نمودند آیتهای ما را تکذیب نمودنی وهر چیزیرا شمردیم آنرا

كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾ حَدَآئِقَ وَ

در لوح پس بچشید پس نیفزائیم هرگز شمارا جز عذاب بدرستیکه پرهیزکارانرا جای کامیابی است باغها و

أَعْنَابًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّابًا

انگورها ودختران نارپستان هم سن وجامهای پرشراب نشنوند درآن لغوی ونه تکذیب کردنی

﴿٣٥﴾ جَزَآءً مِّن رَّبِّكَ عَطَآءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَٰنِ

پاداشی از پروردگارتو بخششی کافی پروردگار آسمانها وزمین وآنچه درمیان آنهاست بخشاینده است

لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ

مالک نباشند ازاو خطاب کردنرا روزیکه بایستند روح وفرشتگان صف زده سخن نگویند

إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَن شَآءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ

مگر آنکه دستوری داد اورا خدای بخشاینده وگفت صوابی آنست روز حق پس کسیکه خواست گرفت بسوی

رَبِّهِ مَآبًا ﴿٣٩﴾ إِنَّآ أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ

پروردگارش بازگشتی بدرستیکه ما بیم کردیم شمارا از عقوبتی نزدیک روزیکه بنگرد مرد آنچه پیش فرستاده دستش ومیگوید

الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنتُ تُرَابًا ﴿٤٠﴾

کافر ای کاش بودم خاک

سورة النازعات مكية وهي ست واربعون آية

حروفها ٧٥٣ — كلماتها ١٧٩ — ركوعها ٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ﴿١﴾ وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ﴿٢﴾ وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا ﴿٣﴾ فَالسَّابِقَاتِ

قسم بکشندگان از روی قوت وبفرشتگان نشاط آورنده ارواح وفرشتگان شناکننده وپیشی گیرندگان

سَبْقًا ﴿٤﴾ فَالْمُدَبِّرٰتِ أَمْرًا ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ﴿٦﴾ تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ

پیش گرفتنی پس تدبیر کنندگان کار را روزی که بلرزد زمین لرزیدنی از پی در آید آنرا از پی آینده دلهاست

يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾ أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَإِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾

روزی چنین لرزان چشمهاشان فرو رفته میگویند آیا ما رد شدگانیم بحالت اول

أَإِذَا كُنَّا عِظَامًا نَخِرَةً ﴿١١﴾ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾

آیا وقتی که شدیم استخوانهای پوسیده گفتند اینست آنگاه بازگشتی بازیان پس جز این نیست که آن فریاد یست واحد

فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿١٥﴾ إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ

پس آنگاه ایشانند برروی زمین آیا آمد ترا حکایت موسی که ندا کرد او را پروردگارش در وادی پاکیزه کرده شده

طُوًى ﴿١٦﴾ اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿١٧﴾ فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَأَهْدِيَكَ

که طوی است برو بسوی فرعون که او زیاده روی کرد در عصیان پس بگو آیا هست ترا میل باینکه پاک شوی و هدایت کنم ترا

إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ

بسوی پروردگارت پس بترسی پس نمودش آیت بزرگ پس تکذیب نمود و نافرمانی کرد پس پشت گردانید و شتافت

﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَ

پس جمعیتی کرد پس ندا در داد پس گفت منم پروردگار شما که برتر است پس گرفت او را خدا بعقوبت آخرت و

الْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِمَنْ يَخْشَىٰ ﴿٢٦﴾ أَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ السَّمَاءُ بَنَاهَا ﴿٢٧﴾

دنیا بدرستیکه در آنست هر آینه عبرتی مر آنرا که میترسد آیا شما سخت ترید در خلقت یا آسمان که بنا کرد آنرا

رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّاهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿٢٩﴾ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَاهَا

بلند گردانید سقفش را پس راست کرد و تاریک گردانید شبش را و ظاهر ساخت روز شرا و زمین را بعد از آن گسترانید

﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿٣١﴾ وَالْجِبَالَ أَرْسَاهَا ﴿٣٢﴾ مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٣٣﴾

پدید آورد از آن آبش را و چراگاهش را و کوهرا استوار گردانیدش مایه تمتعش برای شما و چهارپایان شما

فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ

پس چون آید بلای مستولی بزرگ روزیکه یاد آورد انسان آنچه سعی کرد و ظاهر گردانیده شد دوزخ

بنی آدم و خلق بصورت انسان کامل مرتب مکرر شده باشند تا انسان نباشد همه تفسیر شده

درثواب الاعمال مجمع البیان بروایت از حضرت صادق علیه السلام مذکور است که کسی که بخواند دائم النازعات را در داخل بهشت خواهد شد بقول اکثر مفسرین تفسیر شده بروایت از ابی هریره و مجمع البیان اول دائم النازعات تا ملائکه از شان سخن گفته چون

فضل القرآن

لِمَنْ يَّرٰى ﴿٣٦﴾ فَاَمَّا مَنْ طَغٰى ﴿٣٧﴾ وَاٰثَرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَاِنَّ الْجَحِيْمَ هِيَ الْمَاْوٰى ﴿٣٩﴾ وَاَمَّا

برای کسیکه بیند پس اما آنکه زیاده روی کرد در عصیان و برگزید زندگانی دنیا را پس بدرستیکه دوزخ جایگاه بود و اما

مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوٰى ﴿٤٠﴾ فَاِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَاْوٰى ﴿٤١﴾ يَسْـَٔلُوْنَكَ

آنکه بیم داشت از مقام پروردگارش و منع کرد نفس را از خواهش پس بدرستیکه بهشت باشد جایگاهش میپرسند ترا

عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰىهَا ﴿٤٢﴾ فِيْمَ اَنْتَ مِنْ ذِكْرٰىهَا ﴿٤٣﴾ اِلٰى رَبِّكَ مُنْتَهٰىهَا ﴿٤٤﴾ اِنَّمَا

از قیامت کی باشد قرارگاهش در چه چیزی تو از یاد کردن آن بسوی پروردگار تو است انتهای آن جز این نیست

اَنْتَ مُنْذِرُ مَنْ يَّخْشٰىهَا ﴿٤٥﴾ كَاَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوْٓا اِلَّا عَشِيَّةً اَوْ ضُحٰىهَا ﴿٤٦﴾

تو بیم کننده کسی را که بترسد از آن گویا که ایشان روزیکه ببینند آنرا درنگ نکرده اند مگر شبانگاهی یا چاشتگاهی

سورة عبس مكية وهي اثنتان واربعون اية

كردها ٥٣٣ — كلماتها ١٣٣ — وكلمها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

عَبَسَ وَتَوَلّٰٓى ﴿١﴾ اَنْ جَآءَهُ الْاَعْمٰى ﴿٢﴾ وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّهٗ يَزَّكّٰٓى ﴿٣﴾ اَوْ يَذَّكَّرُ

روی ترش نمود و اعراض کرد که آمد او را کور و چه چیز دانا کرد ترا باشد که پاک شود یا پند گیرد

فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرٰى ﴿٤﴾ اَمَّا مَنِ اسْتَغْنٰى ﴿٥﴾ فَاَنْتَ لَهٗ تَصَدّٰى ﴿٦﴾ وَمَا عَلَيْكَ اَلَّا

پس نفع دهد او را پند اما کسیکه توانگر شد پس تو مر او را متوجه میشوی و نیست بر تو که

يَزَّكّٰى ﴿٧﴾ وَاَمَّا مَنْ جَآءَكَ يَسْعٰى ﴿٨﴾ وَهُوَ يَخْشٰى ﴿٩﴾ فَاَنْتَ عَنْهُ تَلَهّٰى ﴿١٠﴾ كَلَّآ اِنَّهَا

پاک نشود و اما کسیکه آمد ترا که میکوشید و او میترسید پس تو از او فارغ میباشی نه چنین است بدرستیکه آن

تَذْكِرَةٌ ﴿١١﴾ فَمَنْ شَآءَ ذَكَرَهٗ ﴿١٢﴾ فِيْ صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ﴿١٣﴾ مَّرْفُوْعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ﴿١٤﴾ بِاَيْدِيْ سَفَرَةٍ ﴿١٥﴾

پندیست پس آنکه خواهد پند گیرد در صحیفه های گرامی داشته شده برداشته شده پاکیزه گردانیده بدستهای کاتبان

كِرَامٍ بَرَرَةٍ ﴿١٦﴾ قُتِلَ الْاِنْسَانُ مَآ اَكْفَرَهٗ ﴿١٧﴾ مِنْ اَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهٗ ﴿١٨﴾ مِنْ نُّطْفَةٍ خَلَقَهٗ

شریفان نیکوکاران کشته باد انسان چه کافر است او از چه چیز آفرید او را از نطفه آفرید او را

فَقَدَّرَهُ ﴿١٩﴾ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ ﴿٢١﴾ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ ﴿٢٢﴾ كَلَّا لَمَّا

پس اندازه مقرر داشت اورا پس راه آسان گردانید آنرا پس میراند اورا پس در قبر کرد اورا پس چون خواهد زنده گردانیدش نه چنین است

يَقْضِ مَا أَمَرَهُ ﴿٢٣﴾ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَىٰ طَعَامِهِ ﴿٢٤﴾ أَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ﴿٢٥﴾ ثُمَّ

بجا نیاورده هنوز آنچه فرموده اورا پس باید نظر کند انسان بسوی طعام خود بدرستیکه ما ریختیم آبرا ریختنی پس

شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ﴿٢٦﴾ فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ﴿٢٧﴾ وَعِنَبًا وَقَضْبًا ﴿٢٨﴾ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ﴿٢٩﴾

شکافتیم زمین را شکافتنی پس رویانیدیم در آن دانه وانگور وخرما وزیتون ودرخت خرما

وَحَدَائِقَ غُلْبًا ﴿٣٠﴾ وَفَاكِهَةً وَأَبًّا ﴿٣١﴾ مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٣٢﴾ فَإِذَا جَاءَتِ

وباغهای پردرخت ومیوه وچراگاه مایه عیش برای شما وبرای چهارپایان شما پس چون آید فریاد

الصَّاخَّةُ ﴿٣٣﴾ يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾

گوش کرکننده روزیکه گریزد مرد از برادرش ومادرش وپدرش وزنش وپسرش

لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾ ضَاحِكَةٌ مُسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾

هر مردی را از ایشان روزی چنین کاریست که مشغول دارد اورا روهائیست روز چنین درخشان خندان فرحناک

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ﴿٤٠﴾ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

وروهائیست روز چنین برآنهاست گرد کدورت فرو گیرد آنهارا تیرگی آنگروهند آنانکه کافران بدکارند

سُورَةُ التَّكْوِيرِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَعِشْرُونَ آيَةً

حروفها ٤٢٥ — كلماتها ١٠٤ — رؤسها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا

آنگاه که آفتاب درهم پیچیده شود وآنگاه که ستاره ها فرو ریزند وآنگاه که کوهها سیر کرده شوند وآنگاه که

الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾ وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ﴿٥﴾ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾ وَإِذَا النُّفُوسُ

شتران آبستن بارنهند وآنگاه که وحوش حشر کرده شوند وآنگاه که دریاها برکرده شوند وآنگاه که نفسها

جماع السور — ثواب قرائت وفی جنازه ولا یعلم ذلک الا من اتقی الله تعالی

ثواب قرائت این کتاب از حضرت رسول صلی الله علیه وآله روایت کرده که هر که سوره تکویر بخواند حق تعالی او را در پناه خود گیرد از روی آفتاب

ثواب قرائت این سوره از حضرت صادق علیه السلام روایت است که هر که خواند سوره تکویر را در شب اول ماه محرم ایمن باشد از روز قیامت و آتش او را نگذارد و جرم جهنم و تهدید کرده شود در روز قیامت

زُوِّجَتْ ۝٧ وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ ۝٨ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۝٩ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ۝١٠

جفت کرده شوند و آنگاه که دختران زنده درگور کرده پرسیده شوند که بکدام گناه کشته شده و آنگاه که نامه‌ها گشوده شود

وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ۝١١ وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ۝١٢ وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ۝١٣ عَلِمَتْ نَفْسٌ

و آنگاه که آسمان کنده شود و آنگاه که دوزخ افروخته شود و آنگاه که بهشت نزدیک کرده شود داند هر نفسی

مَّا أَحْضَرَتْ ۝١٤ فَلَا أُقْسِمُ بِالْخُنَّسِ ۝١٥ الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ۝١٦ وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ۝١٧ وَ

آنچه را که حاضر ساخته پس قسم یاد نمیکنم بستارگان رجوع کننده روندگان پنهان شونده و شب چون پشت کند و

الصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ۝١٨ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ۝١٩ ذِي قُوَّةٍ عِندَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ۝٢٠

و صبح چون پدید آید که آن هر آینه سخن رسول بزرگوار است صاحب توانا نزد خداوند عرش با منزلت

مُّطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ۝٢١ وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجْنُونٍ ۝٢٢ وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ۝٢٣ وَمَا هُوَ عَلَى

فرمانبرده پس امین است و نیست صاحب شما دیوانه و بتحقیق دید او را در افق روشن و نیست او بر

الْغَيْبِ بِضَنِينٍ ۝٢٤ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَّجِيمٍ ۝٢٥ فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ۝٢٦ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ

چیزهای پوشیده بخیل و نیست قرآن سخن شیطان رانده شده پس کجا میروید نیست آن مگر پندی

لِّلْعَالَمِينَ ۝٢٧ لِمَن شَاءَ مِنكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ۝٢٨ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۝٢٩

مر جهانیان را مر آنکسی را خواست از شما که مستقیم شود و نخواهید مگر آنکه خواهد خدا که پروردگار عالمیانست

سورة الانفطار مكية وهي تسع عشرة آية

ركوعها ١ — كلماتها ٨٠ — حروفها ٣٢٧

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا السَّمَاءُ انفَطَرَتْ ۝١ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انتَثَرَتْ ۝٢ وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ۝٣ وَإِذَا الْقُبُورُ

آنگاه که آسمان بشکافد و آنگاه که ستاره‌ها فرو ریزند و آنگاه که دریاها راه بهم داده شود و آنگاه که قبرها

بُعْثِرَتْ ۝٤ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ۝٥ يَا أَيُّهَا الْإِنسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ

زیر و زبر کرده شود داند هر نفسی آنچه را پیش فرستاده و باز پس داشت ای انسان چه چیز فریفت ترا به پروردگار

الْكَرِيمِ ⑥ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ⑦ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ⑧

که کریم است آنکه آفرید ترا پس تمام اجزا گردانید ترا پس تمام اندام دادت در هر صورتی که خواست بهم آورد ت

كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالدِّينِ ⑨ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ⑩ كِرَامًا كَاتِبِينَ ⑪ يَعْلَمُونَ

نه چنین است بلکه تکذیب نمایند بروز جزا وبدرستیکه بر شماست نگهبانان گرامیان نویسندگان میدانند

مَا تَفْعَلُونَ ⑫ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ⑬ وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ⑭ يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ

آنچه را که میکنند بدرستیکه نیکوکاران در نعیمند وبدرستیکه بدکاران در دوزخند درآیند درآن روز جزا

⑮ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ⑯ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الدِّينِ ⑰ ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا

وبنا شند آنها از آن غایبان وچه چیز دانا کرد ترا که چیست روز جزا پس چه چیز دانا کرد ترا چیست

يَوْمُ الدِّينِ ⑱ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ⑲

روز جزا روزیکه مالک نباشند نفسی برای نفسی چیزی را وفرمان روز چنین مر خدا راست

سورة المطففين مكية وهي ست وثلثون آية

ركوعها ١	كلماتها ١٦٩	حروفها ٧٣٠	

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَيْلٌ لِلْمُطَفِّفِينَ ① الَّذِينَ إِذَا اكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ② وَإِذَا كَالُوهُمْ

وای بر کم کنندگان در کیل آنانکه چون بپیمایند بر مردمان تمام گیرند وچون بکیل دهند آنها را

أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ③ أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ④ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ⑤ يَوْمَ يَقُومُ

یا بوزن دهند ایشانرا کم کنند آیا گمان نمیبرند اینسان که ایشان برانگیخته شوندگانند برای روزی بزرگ روزیکه ایستاده شوند

النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ⑥ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَّارِ لَفِي سِجِّينٍ ⑦ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ

مردمان برای پروردگار عالمیان نه چنین است بدرستیکه نامه بدکاران هر آینه در سجین است وچه چیز دانا کرد ترا که چیست سجین

⑧ كِتَابٌ مَرْقُومٌ ⑨ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ⑩ الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ⑪

نامه ایست رقم کرده شده وای روز چنین بر تکذیب کنندگان آنانکه تکذیب کنند روز جزا را

وَمَا يُكَذِّبُ بِهٖٓ اِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ اَثِيْمٍ ﴿١٢﴾ اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ

وتکذیب نکنند آنرا مگر هر تعدی کننده گناهکار چون خوانده شود بر او آیتهای ما گوید افسانهای پیشینیانست

﴿١٣﴾ كَلَّا بَلْ ۜ رَانَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿١٤﴾ كَلَّآ اِنَّهُمْ عَنْ رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوْبُوْنَ

حقا بلکه زنگ شد بر دلهاشان آنچه هستند که کسب میکنند حقا که ایشان از پروردگارشان روز چنین هر آینه در حجابند

﴿١٥﴾ ثُمَّ اِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيْمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ ﴿١٧﴾ كَلَّآ اِنَّ

پس بدرستیکه ایشان درآیندگانند در دوزخ پس گفته شود اینست که بودید آنرا تکذیب میکردید حقا بدرستیکه

كِتٰبَ الْاَبْرَارِ لَفِيْ عِلِّيِّيْنَ ﴿١٨﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا عِلِّيُّوْنَ ﴿١٩﴾ كِتٰبٌ مَّرْقُوْمٌ ﴿٢٠﴾ يَّشْهَدُهُ

نامهٔ نیکوکاران هر آینه در علیین است وچه چیز دانا کرد ترا که چیست علیین نامه ایست رقم کرده شده که گواه میشوند آنرا

الْمُقَرَّبُوْنَ ﴿٢١﴾ اِنَّ الْاَبْرَارَ لَفِيْ نَعِيْمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى الْاَرَآئِكِ يَنْظُرُوْنَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِيْ وُجُوْهِهِمْ

مقربان بدرستیکه نیکوکارانند هر آینه در نعیم بر سریرها نظاره میکنند میبابی در رویهایشان

نَضْرَةَ النَّعِيْمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِيْقٍ مَّخْتُوْمٍ ﴿٢٥﴾ خِتٰمُهٗ مِسْكٌ ۗ وَفِيْ ذٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ

تازگی بهشت آشامانیده میشوند از صاف شراب مهر شده که مهر پذیرش مشک است ودر آن پس باید رغبت کنند

الْمُتَنَافِسُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَمِزَاجُهٗ مِنْ تَسْنِيْمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَّشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُوْنَ ﴿٢٨﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ

رغبت کنندگان ومزاجش از چشمهٔ کوثر چشمه ایست که میآشامد از آن نزدیکان بدرستیکه آنانکه

اَجْرَمُوْا كَانُوْا مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يَضْحَكُوْنَ ﴿٢٩﴾ وَاِذَا مَرُّوْا بِهِمْ يَتَغَامَزُوْنَ ﴿٣٠﴾ وَاِذَا انْقَلَبُوْٓا

گناهکار شدند هستند از آنانکه ایمان آوردند میخندند وچون گذرند بایشان اشاره میکنند بچشم وابرو وچون برگردند

اِلٰٓى اَهْلِهِمُ انْقَلَبُوْا فَكِهِيْنَ ﴿٣١﴾ وَاِذَا رَاَوْهُمْ قَالُوْٓا اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّوْنَ ﴿٣٢﴾

بسوی کسانشان برگردند شادی کنان وچون بینند ایشانرا گویند بدرستیکه اینان هر آینه گمراهانند

وَمَآ اُرْسِلُوْا عَلَيْهِمْ حٰفِظِيْنَ ﴿٣٣﴾ فَالْيَوْمَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُوْنَ

وفرستاده نشده بر ایشان نگهبانان پس آنروز آنانکه گرویدند از کافران میخندند

﴿٣٤﴾ عَلَى الْاَرَآئِكِ ۙ يَنْظُرُوْنَ ﴿٣٥﴾ هَلْ ثُوِّبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ ﴿٣٦﴾

بر سریرها نظاره میکنند آیا جزا داده شدند کافران آنچه بودند که میکردند

سورة الانشقاق مكية وهي خمس وعشرون آية

حروفها ٤٣٠ كلماتها ١٠٧ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا السَّمَاءُ انْشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ

آنگاه که آسمان بشکافد وانقیاد نماید مر پروردگار شرا وسزاوار شد وآنگاه که زمین کشیده شود وبیرون آید

مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ

آنچه درآنست وخالی شود وانقیاد نماید مر پروردگار شرا وسزاوار شد ای انسان بدرستیکه تو کوشنده بسوی

رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَاقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا

پروردگارت کوشیدنی پس ملاقات نماینده او را پس آنکه داده شد نامه او بدست راستش پس بزودی حساب کرده شود حسابی آسان

﴿٨﴾ وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُو

وبرگردد بسوی کس خویش شادمان وامّا آنکه داده شود نامه اش از پس پشتش پس بزودی بخواند

ثُبُورًا ﴿١١﴾ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾ إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰ

هلاک را ودرآید در آتش سوزان بدرستیکه او بود در کس خویش شادمان بدرستیکه او پنداشت که هرگز بازنگردد آری

إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا

بدرستیکه پروردگارش باشد باو بینا پس سوگند یاد نمیکنم بشفق وشب وآنچه بپوشد وماه چون

اتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ

تمام شود که هرآینه برسید بحالی بعد از حالی پس چیست ایشانرا که ایمان نمیآورند وچون خوانده شود بر ایشان قرآن

لَا يَسْجُدُونَ ﴿٢١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكَذِّبُونَ ﴿٢٢﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ

سجده نمیکنند بلکه آنانکه کافر شدند تکذیب مینمایند وخدا داناتر است بآنچه پنهان میدارند در دل پس مژده ده ایشانرا

بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

بعذابی پر درد مگر آنانکه ایمان آوردند وکردند کارهای شایسته مر ایشانراست پاداشی بدون منت

بلخی روایت علی بن ابراهیم دعلیهم بآسمان هفتم تقسیم شده

از امام محمد باقر علیه السلام و تفسیر ابا علیهم بنا بر این معنا

بآفتاب علیهم باشد چنانکه در

بجهت پرهیزگاری بهشت

ابی بن کعب از رسول خدا صلی الله علیه

و در روایت کند که هر که سوره

انشقاق را بخواند خدا او را پناه

خوردن از آنکه نامه او را از پشت

دادن بدست راست او دهد

ارباب دوزخ بلکه نامه او را از دست

راست او دهد

سورة البروج مكية وهي اثنتان وعشرون آية

حروفها ٤٥٨ — كلماتها ١٠٩ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْبُرُوْجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُوْدِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٍ وَّمَشْهُوْدٍ ﴿٣﴾ قُتِلَ اَصْحٰبُ

قسم بآسمان صاحب برجها و روز وعده کرده شده و شاهد یعنی پیغمبر و مشهود یعنی امت کشته شدند یاران

الْاُخْدُوْدِ ﴿٤﴾ النَّارِ ذَاتِ الْوَقُوْدِ ﴿٥﴾ اِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُوْدٌ ﴿٦﴾ وَّهُمْ عَلٰى مَا يَفْعَلُوْنَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ

شکافهای زمین آن آتش صاحب مایه برافروختگی هنگامیکه ایشان بودند بر آنها نشستگان و ایشان بودند بر آنچه میکردند بمؤمنان

شُهُوْدٌ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُوْا مِنْهُمْ اِلَّآ اَنْ يُّؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ ﴿٨﴾ الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ

حاضران و دشمن نداشتند از ایشان جز آنکه ایمان آورند بخدای غالب ستوده آنکه مر او راست پادشاهی آسمانها

وَالْاَرْضِ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ ﴿٩﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ثُمَّ لَمْ

و زمین و خداست بر همه چیز شاهد بدرستیکه آنانکه بفتنه در انداختند مردان با ایمان و زنان با ایمان را پس

يَتُوْبُوْا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيْقِ ﴿١٠﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

باز گشت نکردند پس مر ایشانراست عذاب دوزخ و مر ایشانراست عذاب سوزنده بدرستیکه آنانکه گرویدند و کردند کارهای شایسته

لَهُمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيْرُ ﴿١١﴾ اِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيْدٌ ﴿١٢﴾

مر ایشانراست بهشتها که میرود از زیر آنها نهرها اینست کامیابی بزرگ بدرستیکه گرفتن پروردگار تو هر آینه سخت است

اِنَّهٗ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيْدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الْغَفُوْرُ الْوَدُوْدُ ﴿١٤﴾ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيْدُ ﴿١٥﴾ فَعَّالٌ

بدرستیکه او میآفریند نخست و اعاده میکند و او است آمرزنده و دوست دارنده صاحب عرش بزرگوار کننده

لِّمَا يُرِيْدُ ﴿١٦﴾ هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ الْجُنُوْدِ ﴿١٧﴾ فِرْعَوْنَ وَثَمُوْدَ ﴿١٨﴾ بَلِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

مر آنچه را که خواهد آیا آمد ترا حکایت لشکرهای فرعون و ثمود بلکه آنانکه کافر شدند

فِيْ تَكْذِيْبٍ ﴿١٩﴾ وَّاللّٰهُ مِنْ وَّرَآئِهِمْ مُّحِيْطٌ ﴿٢٠﴾ بَلْ هُوَ قُرْاٰنٌ مَّجِيْدٌ ﴿٢١﴾ فِيْ لَوْحٍ مَّحْفُوْظٍ ﴿٢٢﴾

در تکذیب نمودن و خدا از ورای ایشان احاطه کننده است بلکه آن قرآنی است شریف در لوحی نگهداشته شده

فضائل السورة: در ثواب الاعمال و مجمع البیان بروایت از حضرت صادق علیه السلام هر که سوره والسماء ذات البروج را در روز آدینه بسیار بخواند در روز قیامت با پیغمبر و امیر المؤمنین و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام محشور شود و در بعضی اخبار است که هر که سوره والسماء ذات البروج را در روز آدینه بسیار بخواند در روز قیامت با اصحاب الاخدود قدم بر صراط نهد و از آتش دوزخ ایمن باشد و از آنکه در آن سابقه ارواح شقی با اصحاب ا

سورة الطارق مكية وهي سبع عشرة آية

حروفها ٢٤٥ كلماتها ٤١ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالسَّمَآءِ وَالطَّارِقِ ﴿١﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٢﴾ اَلنَّجْمُ الثَّاقِبُ ﴿٣﴾ اِنْ كُلُّ

قسم بآسمان وظاهر شونده در شب وچه دانا کرد ترا که چیست آینده بشب ستاره درخشنده است نیست هیچ

نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٤﴾ فَلْيَنْظُرِ الْاِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٥﴾ خُلِقَ مِنْ مَّآءٍ دَافِقٍ ﴿٦﴾

نفسی مگر که بر اوست نگهبانی پس باید که بنگرد انسان که از چه چیز آفریده شد آفریده شد از آبی جهنده

يَّخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَآئِبِ ﴿٧﴾ اِنَّهٗ عَلٰى رَجْعِهٖ لَقَادِرٌ ﴿٨﴾ يَّوْمَ تُبْلَى السَّرَآئِرُ

که بیرون میآید از میانهٔ پشت و استخوانهای سینه بدرستیکه او بر باز آوردنش هر آینه توانا است روزیکه آشکار شود پنهانیها

﴿٩﴾ فَمَا لَهٗ مِنْ قُوَّةٍ وَّلَا نَاصِرٍ ﴿١٠﴾ وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾ وَالْاَرْضِ ذَاتِ

پس نباشد مر او را هیچ قوتی و نه یاوری و آسمان صاحب باران و زمین صاحب

الصَّدْعِ ﴿١٢﴾ اِنَّهٗ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ﴿١٣﴾ وَّمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ﴿١٤﴾ اِنَّهُمْ يَكِيْدُوْنَ كَيْدًا

شکاف که آن سخنی است تمیز دهنده و نیست آن بیهوده بدرستیکه ایشان چاره میکنند چاره کردنی

﴿١٥﴾ وَّاَكِيْدُ كَيْدًا ﴿١٦﴾ فَمَهِّلِ الْكٰفِرِيْنَ اَمْهِلْهُمْ رُوَيْدًا ﴿١٧﴾

و چاره میکنم چاره کردنی پس مهلت ده کافران را مهلت بده ایشان را مهلت دادنی

سورة الاعلى مكية وهي تسع عشرة آية

حروفها ٢٧١ كلماتها ٧٢ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْاَعْلَى ﴿١﴾ الَّذِيْ خَلَقَ فَسَوّٰى ﴿٢﴾ وَالَّذِيْ قَدَّرَ فَهَدٰى ﴿٣﴾ وَالَّذِيْ

تنزیه کن بنام پروردگار خود که برتر است آنکه آفرید پس درست گردانید و آنکه تقدیر کرد پس هدایت نمود و آنکه

أَخْرَجَ الْمَرْعَىٰ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَىٰ ﴿٥﴾ سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنسَىٰ ﴿٦﴾ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ

بیرون آورد چراگاهرا پس گردانید آنرا خشک سیاه زود باشد که خوانیم بر تو پس فراموش مکن مگر آنچه را که خواست خدا

إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَىٰ ﴿٧﴾ وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٨﴾ فَذَكِّرْ إِن نَّفَعَتِ الذِّكْرَىٰ ﴿٩﴾

زیرا او میداند آشکارا را وآنچه پنهان میباشد وتوفیق دادیم ترا برای طریقهٔ آسان پس پند ده اگر نفع کند پند دادن

سَيَذَّكَّرُ مَن يَخْشَىٰ ﴿١٠﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ﴿١١﴾ الَّذِي يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَىٰ ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَا

زود باشد پند گیرد آنکه بترسد وپهلو تهی کند از آن بدبخت تری که داخل شود در آتش عظیمتر پس

يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿١٣﴾ قَدْ أَفْلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّىٰ ﴿١٥﴾ بَلْ تُؤْثِرُونَ

نمیمیرد در آن ونه زنده میباشد حقیقت رستگار شد آنکه پاک شد ویاد کرد نام پروردگار خود را پس نماز گزارد بلکه اختیار میکنید

الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٧﴾ إِنَّ هَٰذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

زندگانی دنیا را وآخرت بهتر است وپاینده تر بدرستیکه این است هر آینه در صحیفه های نخستین صحیفهای ابراهیم وموسی

سورة الغاشية مكية وهي ست وعشرون آية

حروفها ٣٨١ — كلماتها ٩٢ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴿١﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَاشِعَةٌ ﴿٢﴾ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾

آیا آمد ترا حکایت آن فروگیرنده رویهائی روز چنین ترسناکست خوارند عمل کننده رنج کشنده اند

تَصْلَىٰ نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾ تُسْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ آنِيَةٍ ﴿٥﴾ لَّيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِن ضَرِيعٍ ﴿٦﴾ لَّا

که داخل میشوند در آتش در نهایت گرمی آشامانیده شوند از چشمهٔ که بمنتهای گرمی رسیده باشد مر ایشانرا خوراکی مگر از خار خشک که نه

يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِن جُوعٍ ﴿٧﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ

فربه کند ونه کفایت کند از گرسنگی رویهائیست روزی چنین تازه از سعیشان خوشنود در بهشتی

عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾ لَّا تَسْمَعُ فِيهَا لَاغِيَةً ﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾

رفیع نشنود در آن لغوی در آنست چشمهٔ روان در آنست سریرهای رفیعه

فضل القرآن

در ثواب الاعمال از صحیح بسند از حضرت صادق علیه السلام مرویست که هر که سوره غاشیه را در فریضه یا نافله بخواند روز قیامت از هر دری که داخل شود باو روزی میدهند و در روایت دیگر از حضرت صادق علیه السلام مرویست که هر که سوره جمعه را در نماز جمعه بخواند روز قیامت از هر دری که داخل شود باو روزی میدهند و در روایت دیگر از آنحضرت مرویست که هر که سوره جمعه را در نماز جمعه بخواند روز قیامت از هر دری که داخل شود باو روزی میدهند و در روایت دیگر از آنحضرت مرویست که هر که سوره غاشیه را در نماز جمعه بخواند روز قیامت از هر دری که داخل شود باو روزی میدهند و در روایت دیگر از آنحضرت مرویست که هر که سوره غاشیه را در نماز جمعه بخواند روز قیامت از هر دری که داخل شود باو روزی میدهند و در روایت دیگر از آنحضرت مرویست که هر که سوره غاشیه را در نماز جمعه بخواند روز قیامت از هر دری که داخل شود باو روزی میدهند

وَّاَكْوَابٍ مَّوْضُوْعَةٍ ﴿١٤﴾ وَّنَمَارِقُ مَصْفُوْفَةٌ ﴿١٥﴾ وَّزَرَابِيُّ مَبْثُوْثَةٌ ﴿١٦﴾ اَفَلَا يَنْظُرُوْنَ

و قدحهای گذاشته و بالشهای بهم پیوسته و فرشهای نفیس گسترده آیا پس نمیگرند

اِلَى الْاِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَاِلَى السَّمَآءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾ وَاِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾

به شتر چگونه آفریده شده و به آسمان که چگونه بلند گردانیده شد و به کوهها که چگونه برافراشته شده

وَاِلَى الْاَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ اِنَّمَآ اَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾ لَّسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ ﴿٢٢﴾

و بزمین که چگونه پهن کرده شده پس پند ده جز این نیست تو ای پند دهنده نیستی برایشان تسلط دارنده

اِلَّا مَنْ تَوَلّٰى وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ اللّٰهُ الْعَذَابَ الْاَكْبَرَ ﴿٢٤﴾ اِنَّ اِلَيْنَآ اِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

مگر آنکه روی گردانید و کافر شد پس عذاب خواهد کرد خدا عذاب بزرگتر بدرستیکه بسوی ماست بازگشت ایشان پس بدرستیکه بر ماست حساب ایشان

سُوْرَةُ الْفَجْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَلٰثُوْنَ اٰيَةً

حروفها ٥٩٧ — كلماتها ١٣٧ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَّالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَالَّيْلِ اِذَا يَسْرِ ﴿٤﴾ هَلْ فِيْ ذٰلِكَ

قسم بصبح و شبهای ده گانه و جفت و طاق و شب چون در گذرد آیا که در این

قَسَمٌ لِّذِيْ حِجْرٍ ﴿٥﴾ اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ﴿٦﴾ اِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿٧﴾ الَّتِيْ لَمْ يُخْلَقْ

سوگندیست مر صاحب خرد را آیا ندیدی که چگونه کرد پروردگارت بعاد ارم صاحب بناهای رفیع که آفریده نشده

مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ﴿٨﴾ وَثَمُوْدَ الَّذِيْنَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ﴿٩﴾ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْاَوْتَادِ ﴿١٠﴾

مانند آن در بلاد و ثمود آنها که میبریدند سنگ را در وادی و فرعون صاحب میخها

الَّذِيْنَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿١١﴾ فَاَكْثَرُوْا فِيْهَا الْفَسَادَ ﴿١٢﴾ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ

آنانکه تعدی کردند در شهرها پس بسیار کردند در آنها تباهی پس ریخت برایشان پروردگارت تازیانه

عَذَابٍ ﴿١٣﴾ اِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ﴿١٤﴾ فَاَمَّا الْاِنْسَانُ اِذَا مَا ابْتَلٰىهُ رَبُّهٗ فَاَكْرَمَهٗ وَ

عذاب بدرستیکه پروردگار تو هر آینه در گذرگاهست پس اما انسان چون آزماید اورا پروردگارش پس گرامی دارد اورا

فضل السور — در ثواب سوره والفجر — ابی بن کعب از حضرت صادق علیه السلام روایت است که هر که بخواند سوره فجر را در نوافل شب جمعه بیاید روز قیامت با فاطمه خدای تعالی او را بهشت.

نَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ

ونعمت دهش پس گوید پروردگار من گرامی داشت مرا واما چون آزماید اورا پس تنگ سازد براو روزیش را پس گوید

رَبِّي أَهَانَنِ ﴿١٦﴾ كَلَّا بَل لَّا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾ وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ

پروردگار من خوار کرد مرا نه چنین است بلکه گرامی نمیدارید یتیم را وتحریص نمیکنید بر خورانیدن بیچاره

﴿١٨﴾ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ﴿١٩﴾ وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ

وبخورید میراث را خوردنی همه درهم ودوست میدارید مال را دوستی بسیار نه چنین است چون کوفته شود

الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ﴿٢١﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾ وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ

زمین کوفتنی کوفتنی وآمد پروردگار تو وفرشته صف صف وآورده شود روز چنین دوزخ را

يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿٢٣﴾ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي

روز چنین پند گیرد انسان وکجا سود مند است اورا پند گرفتن گوید ای کاش پیش فرستاده بودم برای زندگیم

﴿٢٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾ يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ

پس روز چنین عذاب کرده نشود چون عذاب او احدی وبند کرده نشود چون بند کردن او احدی ای نفس آرمیده

﴿٢٧﴾ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿٢٩﴾ وَادْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

باز گرد بسوی پروردگارت خوشنود پسندیده پس داخل شو در بندگانم وداخل شو در بهشتم

سورة البلد مكية وهي عشرون آيه

حروفها ٣٣١ — كلماتها ٨٢ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

لَا أُقْسِمُ بِهَٰذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنتَ حِلٌّ بِهَٰذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا

سوگند یاد نمیکنم باین شهر (یعنی مکه) وتو مقیمی دراین شهر و پدر وآنچه زاد که بتحقیق آفریدیم

الْإِنسَانَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيَحْسَبُ أَن لَّن يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا

انسانرا در رنج آیا می پندارد که هرگز قادر نباشد براو احدی میگوید ضایع کردم مال انبوه

⑥ أَيَحْسَبُ أَن لَّمْ يَرَهُ أَحَدٌ ⑦ أَلَمْ نَجْعَل لَّهُ عَيْنَيْنِ ⑧ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ⑨ وَهَدَيْنَاهُ

آیا می پندارد که ندید او را احدی آیا نگردانیدیم مر او را دو چشم و زبان و دو لب و هدایت کردیم

النَّجْدَيْنِ ⑩ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ⑪ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ⑫ فَكُّ رَقَبَةٍ ⑬ أَوْ

دو جای بلند پس نیامد ببلندی گردنگاه و چه چیز دانا کرد ترا که چیست بلندی گردنگاه رهانیدن گردنیست یا

إِطْعَامٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ⑭ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ⑮ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ⑯ ثُمَّ كَانَ

خورانیدن در روزیکه صاحب گرسنگی هست یتیمی را که صاحب قرابتی هست یا درمانده را که صاحب احتیاجست پس باشد

مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ⑰ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ

از آنانکه ایمان آوردند و وصیت بهم کردند بصبر و وصیت بهم کردند بمهربانی ایشانند یاران دست راست

⑱ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ⑲ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ ⑳

و آنانکه کافر شدند بآیتهای ما ایشانند یاران دست چپ بر ایشانست آتش سرپوشیده

سورة الشمس مكية وهي ست عشرة آية

حروفها ٢٤٧ — كلماتها ٥٤ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ① وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاهَا ② وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا ③ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا

قسم بآفتاب و چاشتگاه آن و ماه چون از پی در آمدش و روز چون جلا دهدش و شب چون فرو پوشدش

④ وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ⑤ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ⑥ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ⑦ فَأَلْهَمَهَا

و آسمان و آنکه بنا کردش و زمین و آنکه گسترده‌اش و نفس و آنکه راست کردش پس الهام کردش

فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ⑧ قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهَا ⑨ وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّاهَا ⑩ كَذَّبَتْ ثَمُودُ

بدکاریش را و پرهیزکاریش را بتحقیق رستگار شد آنکه پاک کرد آنرا و بی بهره شد آنکه بناه کرد آنرا تکذیب نمود قوم ثمود

بِطَغْوَاهَا ⑪ إِذِ انبَعَثَ أَشْقَاهَا ⑫ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ⑬

بسبب طغیان خود هنگامیکه برانگیخته شد بدبخت‌ترش پس گفت مر ایشانرا فرستاده خدا (صالح) دست بدارید ناقه خدا و شربش را

ثواب القرائة

در ثواب اعمال مجمع البیان بروایت از حضرت صادق علیه السلام هر که بخواند آنرا در روز نهم ماه

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا ۖ فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنۢبِهِمْ فَسَوَّىٰهَا ﴿١٤﴾ وَلَا يَخَافُ عُقْبَٰهَا ﴿١٥﴾

پس تکذیب نمودند او را پس پی کردندش پس غضب کرد بر ایشان پروردگارشان بسبب گناه ایشان پس یکسان کرد آنرا و بیم نکرد عاقبتش را

سُورَةُ اللَّيْلِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ إِحْدَىٰ وَعِشْرُونَ آيَةً

حروفها ٣١٠ — كلماتها ٧١ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ﴿١﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿٢﴾ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣﴾ إِنَّ سَعْيَكُمْ

قسم بشب چون فرو پوشد و روز چون روشن شود و آنکه آفرید نر و ماده را بدرستیکه کوشش شما

لَشَتَّىٰ ﴿٤﴾ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ﴿٥﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿٦﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٧﴾ وَأَمَّا

هر آینه از هم متمایز است پس اما آنکه بداد و پرهیزکار شد و تصدیق نمود طریقهٔ خوبی را پس بزودی توفیق میدهیم او را برای آسانی و اما

مَن بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ﴿٨﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿٩﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ﴿١٠﴾ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ

آنکه بخل ورزید و استغنا نمود و تکذیب نمود طریقهٔ خوبی را پس بزودی توفیق میدهیم برای دشواری و کفایت نکرد از او

مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ ﴿١١﴾ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ ﴿١٢﴾ وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَىٰ ﴿١٣﴾ فَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا

مالش چون هلاک شد بدرستیکه بر ماست هر آینه هدایت و بدرستیکه مر ماراست هر آینه آنجهان و اینجهان پس بیم کردم شما را از آتشی که

تَلَظَّىٰ ﴿١٤﴾ لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى ﴿١٥﴾ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى ﴿١٧﴾ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ

زبانه میکشد داخل نمیشود در آن مگر بدبخت تری که تکذیب نمود و روی گردانید و نزدیک باشد که دور کنند از آن پرهیزکارتر را که میدهد مالش را

يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُ مِن نِّعْمَةٍ تُجْزَىٰ ﴿١٩﴾ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ﴿٢١﴾

که پاک شود و نیست مر احدی را نزد او هیچ نعمتی که پاداش داده شود مگر جستن رضای پروردگارش که برتر است و هر آینه زود باشد که خوشنود گردد

سُورَةُ الضُّحَىٰ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ إِحْدَىٰ عَشْرَةَ آيَةً

حروفها ١٧٢ — كلماتها ٤٠ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالضُّحٰى ۝١ وَالَّيْلِ اِذَا سَجٰى ۝٢ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلٰى ۝٣ وَلَلْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْاُوْلٰى ۝٤

قسم بچاشتگاه و شب چون آرام گیرد که وا نگذاشت ترا پروردگارت و خشم نگرد و هر آینه آنجهان بهتر است مر ترا از اینجهان

وَلَسَوْفَ يُعْطِيْكَ رَبُّكَ فَتَرْضٰى ۝٥ اَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيْمًا فَاٰوٰى ۝٦ وَوَجَدَكَ ضَآلًّا فَهَدٰى ۝٧

و هر آینه بزودی خواهد داد ترا پروردگارت پس خوشنود گردی آیا نیافت ترا یتیم پس جایگاه داد و یافت ترا گم پس هدایت نمود و

وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَاَغْنٰى ۝٨ فَاَمَّا الْيَتِيْمَ فَلَا تَقْهَرْ ۝٩ وَاَمَّا السَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ۝١٠ وَ

یافت ترا بیچیز عیالمند پس توانگر ساخت پس اما یتیم را پس قهر مکن و اما سوال کننده را پس زجر مکن و ۝١١

اَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

اما بنعمت پروردگارت پس اخبار کن

سورة الانشراح مكية وهي ثمان آيات

حروفها ١٠٣ كلماتها ٢٧ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ۝١ وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ ۝٢ الَّذِيْٓ اَنْقَضَ ظَهْرَكَ ۝٣

آیا گشاده نکردیم برای تو سینه ترا و برداشتیم از تو بار ترا که بصدای شکست درآورده بود پشت ترا

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ۝٤ فَاِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۝٥ اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۝٦ فَاِذَا فَرَغْتَ

و بلند گردانیدیم برای تو ذکر ترا پس بدرستیکه با دشواری آسانی است بدرستیکه با دشواری آسانی است پس چون فارغ شدی

فَانْصَبْ ۝٧ وَاِلٰى

سورة التين مكية وهي ثمان آيات

پس رنج بکش و بسوی پروردگارت پس راغب شو ۝٨

رَبِّكَ فَارْغَبْ

حروفها ١٥٠ كلماتها ٣٤ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالتِّيْنِ وَالزَّيْتُوْنِ ۝١ وَطُوْرِ سِيْنِيْنَ ۝٢ وَهٰذَا الْبَلَدِ الْاَمِيْنِ ۝٣ لَقَدْ خَلَقْنَا

قسم بانجیر و زیتون قسم بطور سینا و این شهر امان (مکه) بتحقیق آفریدیم

الْاِنْسَانَ فِيْٓ اَحْسَنِ تَقْوِيْمٍ ۝٤ ثُمَّ رَدَدْنٰهُ اَسْفَلَ سٰفِلِيْنَ ۝٥ اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوْا

انسان را در نیکوترین تقویمی پس گردانیدیم فروتر فروتران مگر آنانکه ایمان آوردند و کردند

الصّٰلِحٰتِ فَلَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ ﴿٦﴾ فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّيْنِ ﴿٧﴾ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَحْكَمِ الْحٰكِمِيْنَ ﴿٨﴾

کارهای شایسته پس ایشانراست مزدی غیر منقطع پس چه چیز تکذیب مینماید ترا بعد ازین در دین آیا نیست خدا حکم کننده تر حکم کنندگان

سورة العلق مكية وهي تسع عشرة آية

حروفها ٢٧٠ — كلماتها ٧٢ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اِقْرَاْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِيْ خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾ اِقْرَاْ وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ ﴿٣﴾

بخوان بنام پروردگارت که آفرید آفرید انسانرا از خون بسته بخوان پروردگار توست گرامیتر

الَّذِيْ عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ الْاِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾ كَلَّآ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰٓى ﴿٦﴾ اَنْ رَّاٰهُ

آنکه تعلیم کرد نوشتن بقلم آموزانید انسانرا آنچه نمیدانست حقا بدرستیکه انسان عصیان میورزد باینکه دید خودرا

اسْتَغْنٰى ﴿٧﴾ اِنَّ اِلٰى رَبِّكَ الرُّجْعٰى ﴿٨﴾ اَرَاَيْتَ الَّذِيْ يَنْهٰى ﴿٩﴾ عَبْدًا اِذَا صَلّٰى ﴿١٠﴾

که بی نیاز شد بدرستیکه بسوی پروردگار توست بازگشت آیا دیدی کسی را که منع کند بنده را چون نماز گذارد

اَرَاَيْتَ اِنْ كَانَ عَلَى الْهُدٰٓى ﴿١١﴾ اَوْ اَمَرَ بِالتَّقْوٰى ﴿١٢﴾ اَرَاَيْتَ اِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿١٣﴾ اَلَمْ

آیا دیدی که اگر باشد بر هدایت یا امر کرد بپرهیزکاری آیا دیدی که اگر تکذیب کرد و روی گردانید آیا

يَعْلَمْ بِاَنَّ اللّٰهَ يَرٰى ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِنْ لَّمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ

ندانست که خدا می بیند نه چنانست هر آینه اگر باز نه ایستد خواهیم گرفت البته بموی پیشانی موی پیشانی دروغگوی

خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾ فَلْيَدْعُ نَادِيَهٗ ﴿١٧﴾ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ﴿١٩﴾

خطاکار پس باید که بخواند اهل مجلس خودرا زود باشد بخوانیم زبانیه را نه چنانست فرمان مبر او را و سجده کن و نزدیک شو

سورة القدر مكية وهي خمس آيات

حروفها ١١٢ — كلماتها ٣٠ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

در ثواب اعمال مجمع البیان بروایت از حضرت صادق علیه السلام مذکور است که هر که بخواند در فرائض و نوافل عطا کرده شود از ثواب آنچه که رضا داشته باشد ✻ در ثواب اعمال و مجمع البیان بروایت از حضرت صادق علیه السلام مذکور است که هر که بخواند در روز یا شبی که سوره انا انزلناه خوانده باشد بمنزله شهید مرده است و زنده شمرده میشود و با شهید زنده باشد و ملائکه شب و روز از خدا طلب آمرزش کنند و خدا با حضرت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم

إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٢﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ

بدرستیکه ما فرو فرستادیمش در شب قدر و چه چیز دانا کرد ترا که چیست شب قدر شب قدر بهتر است از هزار

شَهْرٍ ﴿٣﴾ تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿٥﴾

ماه نازل میشوند فرشتگان و روح در آن باذن پروردگارشان از هر امری سلامت است آن تا وقت طلوع صبح

سورة البيّنة مدنيّة وهي ثمان آيات

حروفها ٣٩٦ كلماتها ٩٤ ركوعها

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

نام خداوند بخشاینده مهربان

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنفَكِّينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿١﴾

نبودند آنانکه کافر شدند از اهل کتاب و مشرکان جدایان تا وقتیکه آمد ایشانرا حجتی روشن

رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ﴿٢﴾ فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا

فرستاده از خدا که میخواند صحیفه های پاکیزه در آنهاست صحیفه های راست درست و متفرق نشدند آنانکه داده شدند

الْكِتَابَ إِلَّا مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ

کتاب را مگر از بعد آنکه آمد ایشانرا بینه و فرموده نشدند مگر تا پرستند خدا را خالص دارندگان برای او

الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَٰلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ﴿٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

دین را حق گرایان و برپای دارند نماز را و بدهند زکوة را و اینست کیش راست بدرستیکه آنانکه کافر شدند

مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ أُولَٰئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ

از اهل کتاب و مشرکان در آتش دوزخ باشند جاودان در آن ایشانند آنها بدترین خلق بدرستیکه آنانکه

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾ جَزَاؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي

ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته آنگروه ایشانند بهترین خلق پاداش ایشانست نزد پروردگارشان بهشتهای جای اقامت دائمی که

مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴿٨﴾

میرود از زیر آنها نهرها جاودان در آن همیشه خوشنود شد خدا از ایشان و خوشنود شدند از او آن برای کسی است که ترسد از پروردگار خود

فضل سوره قدر در اخبار معصومین علیهم السلام بسیار وارد شده از حضرت صادق علیه السلام روایت است که هر که بخواند این سوره را با شرایط آن در اصول کافی و مجمع البیان

در فضل خواندن سوره قدر در نماز واجب و مستحب و در راه خدا در حال سفر و حضر و در خانه و در بازار و در مسجد و در راه حج و در راه جهاد و در راه خدا

در فضل سوره بینه در اصول کافی و مجمع البیان از حضرت صادق علیه السلام روایت است که هر که بخواند این سوره را با شرایط آن در اصول کافی و مجمع البیان

سورة الزلزال مدنية وهي ثماني آيات

حروفها ١٤٩ — كلماتها ٣٥ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾

چون بزلزله در آورده شود زمین زلزله اش و بیرون اندازد زمین بارهایش را و گوید انسان چیست مر آنرا

يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا

روزی چنین میگوید خبرهایش را باینکه پروردگارت وحی کرد برای او روزی چنین باز گردند مردمان پراکنده گان تا ببینند

أَعْمَالَهُمْ ﴿٦﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴿٨﴾

کردار خود را پس کسیکه کند مقدار ذرهٔ نیکی می بیند آنرا و کسیکه کند مقدار ذرهٔ بدی می بیند آنرا

سورة العاديات مكية وهي إحدى عشرة آية

حروفها ١٦٣ — كلماتها ٤٠ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ﴿١﴾ فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ﴿٢﴾ فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ﴿٣﴾ فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ

قسم بر دونده ها باواز نفس زدن نفس زدنی پس قسم بیرون آورندگان آتش از سنگ بسمهای خود پس آنها که وسیله غارت شوند در صبح پس برانگیختند بآن غبار را پس در میان در آمدند

بِهِ جَمْعًا ﴿٥﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ

بآن جماعتی را بدرستیکه انسان مر پروردگار شرا ناسپاس است و بدرستیکه او بر آن هر آینه شاهد است و بدرستیکه او برای دوستی مال هر آینه سخت است

﴿٨﴾ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ﴿٩﴾ وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَخَبِيرٌ ﴿١١﴾

آیا پس نمیداند که چون برانگیخته شود آنچه در گورهاست و حاصل کرده شود آنچه در سینه هاست بدرستیکه پروردگارشان بایشان روز چنین آگاه است

سورة القارعة مكية وهي ثماني آيات

حروفها ١٥٢ — كلماتها ٣٤ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلْقَارِعَةُ ١ مَا الْقَارِعَةُ ٢ وَمَا اَدْرٰىكَ مَا الْقَارِعَةُ ٣ يَوْمَ يَكُوْنُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوْثِ

آن درهم کوبنده چیست آن درهم کوبنده و آگاه کرد ترا چیست آن درهم کوبنده روزیکه باشند مردمان چون پروانه پراکنده

٤ وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوْشِ ٥ فَاَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ ٦ فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ

و باشند کوهها چون پشم رنگارنگ دانده پس اما آنکه گران آمد سنجیدهایش پس او است در عیش پسندیده

٧ وَاَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ ٨ فَاُمُّهٗ هَاوِيَةٌ ٩ وَمَا اَدْرٰىكَ مَا هِيَهْ ١٠ نَارٌ حَامِيَةٌ ١١

و اما آنکه سبک آمد سنجیدهایش پس مادر او دوزخ است و چه چیز دانا کرد ترا که چیست آن آتشی است بغایت سوزنده

سورة التكاثر مكية وهي ثمان آيات

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَلْهٰىكُمُ التَّكَاثُرُ ١ حَتّٰى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ٢ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ٣ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ

بغفلت انداخت شما را مباهات در بسیاری تا آنکه زیارت نمودید مقبرهها را حقا زود باشد که بدانید پس حقا زود باشد

تَعْلَمُوْنَ ٤ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُوْنَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ ٥ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ ٦ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِيْنِ

که بدانید نه چنانست اگر بدانید دانستنی یقین هر آینه ببینید البته دوزخ را پس هر آینه خواهید دید آنرا بمشاهده یقین

٧ ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيْمِ ٨

پس پرسیده خواهید شد روز چنین از نعمتها

سورة العصر مكية وهي ثلاث آيات

حروفها ٤٨ — كلماتها ١٤ — ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَالْعَصْرِ ١ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِيْ خُسْرٍ ٢ اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَ

قسم بعصر بدرستیکه انسان هر آینه در زیانکاریست مگر آنانکه ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته و

ثواب القراءة

در ثواب اعمال روایت از حضرت صادق علیه السلام

ثواب القراءة

در ثواب اعمال روایت از حضرت صادق علیه السلام

ثواب القراءة

در ثواب اعمال روایت از حضرت

سورة الهمزة مكية وهي تسع آيات

تواصوا بالحق — وتواصوا بالصبر (٣)

وصیت میکنند بحق — و وصیت نمودند بشکیبائی

حروفها ١٣٢ — كلماتها ٣٣ — ركوعها ١

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾ الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ﴿٢﴾ يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ﴿٣﴾

وای بر هر عیب گوی طعن زننده که فراهم کرد مالرا و آماده داشت آنرا پسندارد که مالش جاودانی میگرداند اورا

كَلَّا لَيُنبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ﴿٤﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ ﴿٥﴾ نَارُ اللَّهِ الْمُوقَدَةُ ﴿٦﴾

نه چنانست انداخته خواهد شد در آتش درهم شکننده و چه چیز دانا کرد ترا که چیست آتش درهم شکننده آتش خداست برافروخته

الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ﴿٧﴾ إِنَّهَا عَلَيْهِم مُّؤْصَدَةٌ ﴿٨﴾ فِي عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ ﴿٩﴾

که مستولی میشود بر دلها بدرستیکه آن برایشانست سرپوشیده در ستونهای کشیده

سورة الفيل مكية وهي خمس آيات

حروفها ٩٠ — كلماتها ٢٣ — ركوعها ١

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ﴿١﴾ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ﴿٢﴾

آیا ندیدی که چگونه کرد پروردگار تو باصحاب فیل آیا نگردانید مکر ایشانرا در تباهی

وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾ تَرْمِيهِم بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ﴿٥﴾

و فرستاد برای ایشان گروهی پرنده فوج فوج که میانداخت ایشانرا بسنگی از سجیل پس گردانید ایشانرا چون برگ خورده شده

سورة قريش مكية وهي أربع آيات

حروفها ٧٣ — كلماتها ١٧ — ركوعها ١

بسم الله الرحمن الرحيم

بنام خداوند بخشاینده مهربان

لِاِيْلٰفِ قُرَيْشٍ ۝١ اٖلٰفِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَآءِ وَالصَّيْفِ ۝٢ فَلْيَعْبُدُوْا رَبَّ

برای الفت عطا کردن بقریش الفت عطا کردن بایشان در کوچ زمستان و تابستان پس باید بپرستند پروردگار

هٰذَا الْبَيْتِ ۝٣ الَّذِيْٓ اَطْعَمَهُمْ مِّنْ جُوْعٍ وَّاٰمَنَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ ۝٤

این خانه مکه را آنکه سیر طعام کرد ایشانرا از گرسنگی و ایمن کرد ایشانرا از بیم

سُوْرَةُ الْمَاعُوْنِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ سَبْعُ اٰيَاتٍ

حروفها ۱۱۱ کلماتها ۲۵ رکوعها ۱

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اَرَءَيْتَ الَّذِيْ يُكَذِّبُ بِالدِّيْنِ ۝١ فَذٰلِكَ الَّذِيْ يَدُعُّ الْيَتِيْمَ ۝٢ وَلَا يَحُضُّ عَلٰى

آیا دیدی آنرا که تکذیب میکند روز جزا را پس اینست آنکه بجفا میراند یتیم را و ترغیب نمیکند بر

طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ۝٣ فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّيْنَ ۝٤ الَّذِيْنَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُوْنَ ۝٥ الَّذِيْنَ

طعام دادن درویش پس وای بر نمازگذارندگان ریائی آنها که ایشان از نماز خود سهو کننده بیخبرانند و آنانکه

هُمْ يُرَآءُوْنَ ۝٦ وَيَمْنَعُوْنَ الْمَاعُوْنَ ۝٧

ایشان ریا میکنند و منع میکنند زکوة را

سُوْرَةُ الْكَوْثَرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَلٰثُ اٰيَاتٍ

حروفها ۴۳ کلماتها ۱۰ رکوعها ۱

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

اِنَّآ اَعْطَيْنٰكَ الْكَوْثَرَ ۝١ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ۝٢ اِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْاَبْتَرُ ۝٣

بدرستیکه ما عطا کردیم ترا کوثر را پس نمازگذار مر پروردگار خود را و قربان کن بدرستیکه دشمن تو او دم بریده است

سُوْرَةُ الْكَافِرُوْنَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ سِتُّ اٰيَاتٍ

حروفها ۹۴ کلماتها ۲۶ رکوعها ۱

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

ثواب قرائت سورة الماعون

حضرت رسول خدا صلی الله

هر که این سوره را بخواند در خواب بیند بشرط آنکه طعام گرسنگان را بدهد و آنکه طعام ندهد و دشمنان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود

ثواب قرائت سورة الکافرون

هر که این سوره را بخواند در خواب بیند بشرط آنکه طعام گرسنگان را بدهد و آنکه طعام ندهد و دشمنان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود

حضرت صادق علیه السلام منقولست که هر که این سوره را بخواند در خواب رود و در خواب بیند بشرط آنکه طعام گرسنگان را بدهد و آنکه طعام ندهد و دشمنان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود

قربان کردن باشد و از امام منقولست که هر که این سوره را بخواند در خواب رود و در خواب بیند بشرط آنکه طعام گرسنگان را بدهد و آنکه طعام ندهد و دشمنان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود و دوستان ایمن شود

گفتند که مسلمانان در جنگ احد

بهشت است و بیرون بیند بجهت او

در آب دیده از حق تعالی

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ① لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ② وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ③ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ ④ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ⑤ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ⑥

بگو ای کافران نمی‌پرستم آنچه می‌پرستید و نه شما پرستندگانید آنچه می‌پرستم و نه من پرستنده‌ام آنچه می‌پرستید و نه شما پرستندگانید آنچه می‌پرستم شما راست دین شما و مراست دین من

سورة النصر مدنية وهي ثلاث آيات

حروفها ٧٩ — كلماتها ١٩ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ① وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ② فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ③

چون آید یاری کردن خدا و فتح مکه و ببینی مردمان را که در می‌آیند در دین خدا فوج فوج پس تسبیح کن بحمد پروردگار خود و طلب آمرزش کن از او بدرستیکه اوست قبول کننده توبه

سورة اللهب مكية وهي خمس آيات

حروفها ٨١ — كلماتها ٢٣ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ① مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ② سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ③ وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ④ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِنْ مَسَدٍ ⑤

شکسته باد دو دست ابی لهب که خوار شد و نیست شد نفع نکند از او مال او و آنچه کسب کرده زود باشد که درآید آتش را صاحب زبانه و زن او که بردارنده هیمه است در گردن او ریسمانی است از لیف خرما

سورة الإخلاص مكية وهي أربع آيات

حروفها ٤٧ — كلماتها ١٥ — ركوعها ١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ۚ ﴿١﴾ اَللّٰهُ الصَّمَدُ ۚ ﴿٢﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ ۙ ﴿٣﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ كُفُوًا اَحَدٌ ﴿٤﴾

بگو ای محمد اوست خدای یگانه خدای بی نیاز نزاده و زائیده نشده و نیست او را همتا احدی

سورة الفلق مكية وهي خمس آيات

حروفها ٧٣ كلماتها ٢٣ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۙ ﴿١﴾ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۙ ﴿٢﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ ۙ ﴿٣﴾ وَمِنْ شَرِّ

بگو ای محمد پناه میگیرم بآفریدگار شکافنده صبح از بدی آنچه آفریده است و از بدی شب تاریک چون در آید و از شر

النَّفّٰثٰتِ فِي الْعُقَدِ ۙ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

زنان که دمندگان اند در گرهها و از شر حسد برنده چون ظاهر کند حسد را

سورة الناس مدنية وهي ست آيات

حروفها ٨٠ كلماتها ٢٠ ركوعها ١

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداوند بخشاینده مهربان

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۙ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ۙ ﴿٢﴾ اِلٰهِ النَّاسِ ۙ ﴿٣﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ

بگو ای محمد پناه میبرم بپروردگار آدمیان پادشاه آدمیان خدای آدمیان از شر دیو وسوسه کننده

الْخَنَّاسِ ۙ ﴿٤﴾ الَّذِيْ يُوَسْوِسُ فِيْ صُدُوْرِ النَّاسِ ۙ ﴿٥﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٦﴾

خناس آنکه وسوسه میکند در سینه های مردمان از جن و آدمیان

وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقًا وَّعَدْلًا ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ ۚ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ

صَدَقَ اللّٰهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ وَصَدَقَ رَسُوْلُهُ النَّبِيُّ الْاَمِيْنُ الْكَرِيْمُ وَنَحْنُ عَلٰى ذٰلِكَ مِنَ الشَّاهِدِيْنَ

وَالشَّاكِرِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ

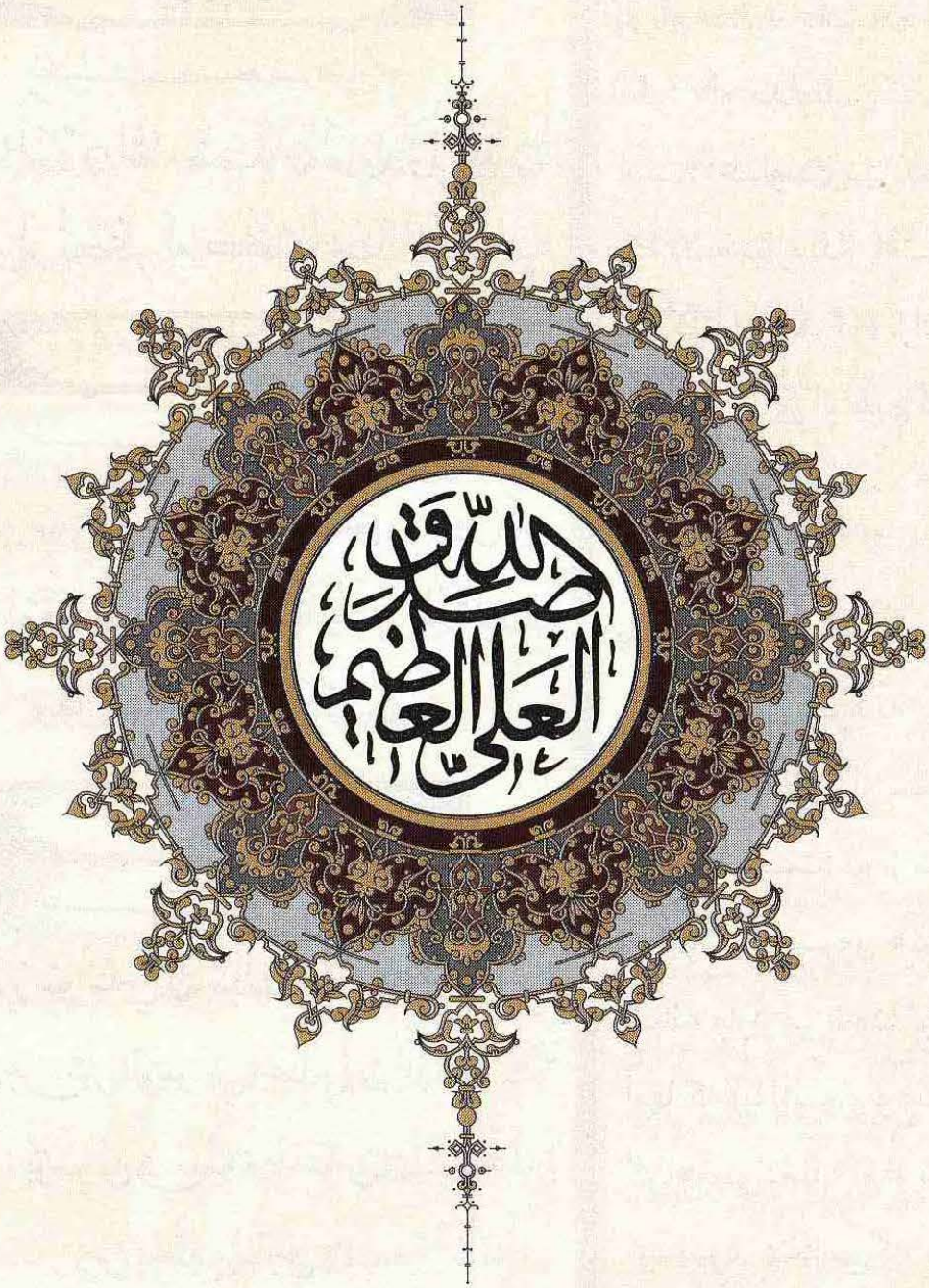
صدق الله العلي العظيم

دعای پس از قرائت قرآن

از امام جعفر صادق علیه السلام

خداوندا! مقداری از کتابت را که مشیّت تو بود خواندم همان کتابی که آن را بر پیامبرخود محمد که درود و رحمت تو بر او باد فرو فرستادی؛ پروردگارا! حمد و ستایش تنها شایستهٔ توست و به خاطر آنچه برایم مقدّر کرده و به آن توفیقم دادی تنها باید تو را شکر کرد و از تو قدردانی نمود؛ بار خدایا! مرا از آنانی قرار ده که حلال تو را حلال و حرامت را حرام می شمرند و از نافرمانیت دوری کرده و به آیات محکم و متشابه و ناسخ و منسوخ قرآن ایمان می آورند؛ خدایا! قرآن را شفا، رحمت، پناهگاه و اندوخته‌ای برای من قرار ده؛ بارخدایا! قرآن را انیس من در قبر، قیامت و زندگی بعد از مرگم قرار ده؛ بارالها! هر آیه را پس از قرائت برکتی برای من گردان و به ازای هر حرفش یک درجه مرا به سوی بالاترین مقام ها بالا ببر، دعایم را مستجاب فرما، ای صاحب اختیار جهانیان.

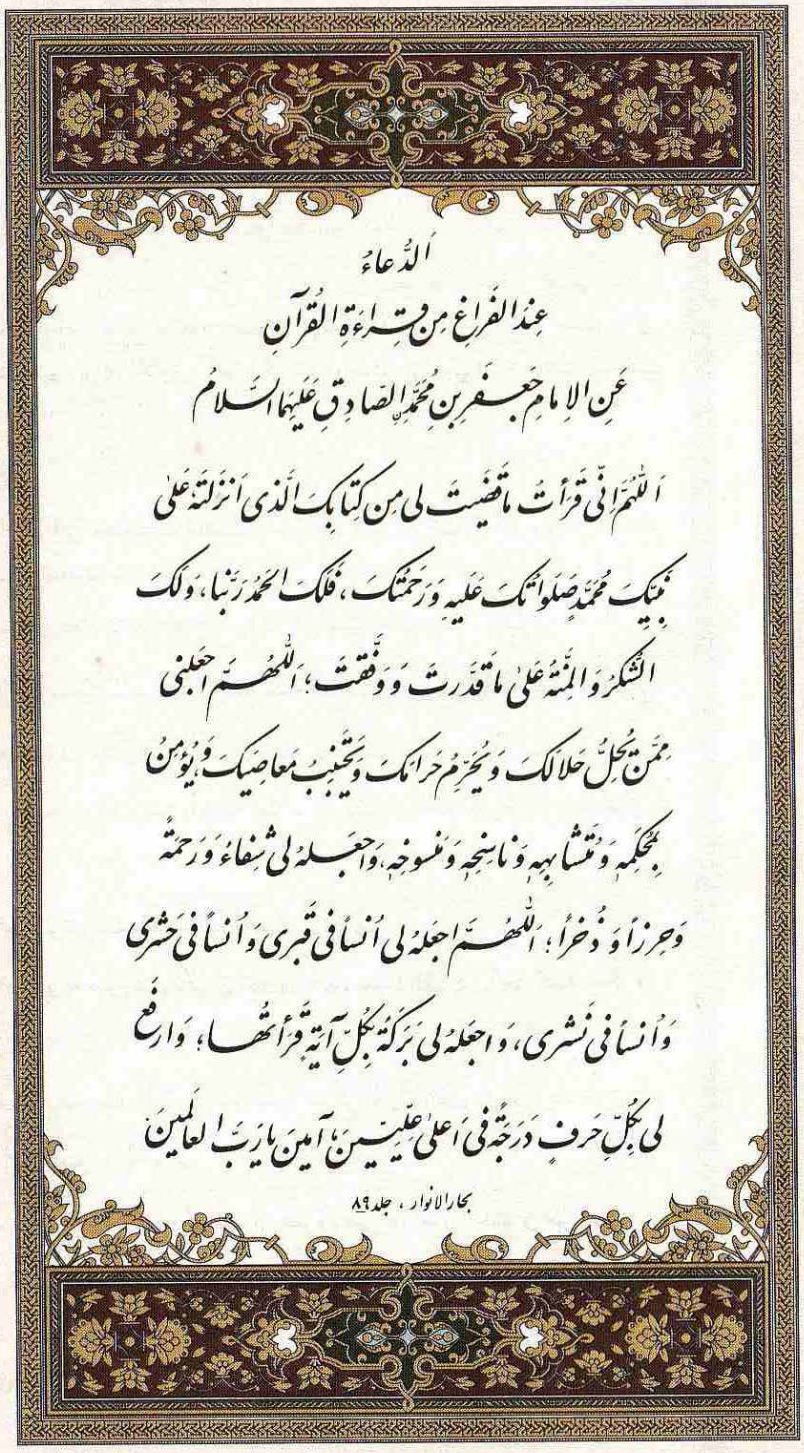

اَلدُّعاءُ

عِندَ الفَراغِ مِن قِراءَةِ القُرآنِ

عَنِ الإمامِ جَعفَرِ بنِ مُحَمَّدٍ الصّادِقِ عَلَيهِما السَّلامُ

اَللّٰهُمَّ إنّي قَرَأتُ ما قَضَيتَ لي مِن كِتابِكَ الَّذي أنزَلتَهُ عَلىٰ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَواتُكَ عَلَيهِ وَرَحمَتُكَ، فَلَكَ الحَمدُ رَبَّنا، وَلَكَ الشُّكرُ وَالمِنَّةُ عَلىٰ ما قَدَّرتَ وَوَفَّقتَ؛ اَللّٰهُمَّ اجعَلني مِمَّن يُحِلُّ حَلالَكَ وَيُحَرِّمُ حَرامَكَ وَيَتَجَنَّبُ مَعاصِيَكَ وَيُؤمِنُ بِمُحكَمِهِ وَمُتَشابِهِهِ وَناسِخِهِ وَمَنسوخِهِ، وَاجعَلهُ لي شِفاءً وَرَحمَةً وَحِرزاً وَذُخراً؛ اَللّٰهُمَّ اجعَلهُ لي أُنساً في قَبري وَأُنساً في حَشري وَأُنساً في نَشري، وَاجعَلهُ لي بَرَكَةً بِكُلِّ آيَةٍ قَرَأتُها، وَارفَع لي بِكُلِّ حَرفٍ دَرَجَةً في أعلىٰ عِلِّيّينَ، آمينَ يا رَبَّ العالَمينَ

بحارالانوار، جلد ۸۹

القرآن الكريم